TRUYỆN ĐĂNG TẢI TẠI DIỄN ĐÀN CUNG QUẢNG HÀNG

Ai muốn tình sâu làm Phù Hoa

Editor: Nhật Dạ Ena + tiểu an nhi + sandyhuynh
vitbaudangyeu + Lăng Tử Nhi + Diệp Thanh Trúc

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Bất quá đó chỉ là một buổi chiều thứ 6 rất bình thường, Nhâm Tư Đồ đến phòng khám tâm lý lại gặp một bệnh nhân có chút không bình thường.

Thật ra vào tuần trước ngay từ lúc nhận chức, Tư Đồ đã nhận được bệnh nhân này từ phòng bệnh khác chuyển tới đây. Ông cụ Tần Tuấn Vĩ này mắc chứng thích "trộm vặt". Mặc dù gia cảnh rất khá giả, nhưng thường không khống chế được mà có hành động trộm vặt đồ của người khác. Người nhà ông cụ đối với hành vi bất thường này lại tỏ ra xem thường, thậm chí còn tìm cho Cụ Tần một tài xế đặc biệt phụ trách đi theo sau ông. Ông cụ chân trước vừa mới trộm đồ, người tài xế liền theo sau đếm tiền bồi thường cho chủ cửa hàng. Cho đến một lần người tài xế nhất thời mất tích, ông cụ đang trộm đồ bị người ta bắt ngay tại trận, sau đó ông còn bị đánh rất thảm. Lúc này, người nhà ông cụ mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, liền cưỡng bách đem ông đến bác sĩ tâm lý.

Thật ra, từ lúc nhận chức đến nay Nhậm Tư Đồ đã gặp qua rất nhiều loại bệnh nhân, bệnh án của vị Tần tiên sinh này cũng không coi là kỳ lạ. Có điều là ông cụ là từ bệnh viện danh tiếng nhất cả nước chuyển tới, cho thấy các vị "danh sư" ở đó cũng đã bó tay.

Xế chiều hôm đó, ông cụ Tần đến rất đúng giờ, đẩy cửa vào vẻ mặt ông đặc biệt hăng hái, lúc này đang mùa đông, ông cụ mặc một bộ quần áo thể thao bình thường, chân mang đôi giày thể thao, bên ngoài khoác chiếc áo lông cừu loại đắt tiền, trên cổ cũng choàng chiếc khăn cùng loại. Từ lúc Tần Tuấn Vĩ vào cửa Tư Đồ cũng không bỏ qua bất cứ cơ hội nào quan sát ông, chỉ thấy ông cụ đem áo khoác ngoài và khăn quàng cổ tùy ý ném lên ghế sa-lon, rồi ngồi xuống, lại rất nhẹ nhàng cẩn thận vuốt phẳng nhưng

https://thuviensach.vn

nếp nhăn trên bộ đồ thể thao, rất dễ nhận thấy ông cụ xem bộ đồ thể thao rẻ tiền này như bảo bối, sự tương phản này làm cho Nhâm Tư Đồ cảm thấy rất thú vị, người thường sẽ rất khó tin được người như vậy lại có tật xấu không sửa- trộm vặt.

“Buổi chiều tốt lành.” Bác sĩ Tư Đồ mỉm cười liếc ông cụ một cái, đặt tay xuống cạnh điện thoại trên bàn, định gọi người mang nước trà vào.

Tần Tuấn Vĩ liếc nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, lại nhìn xung quanh phòng bệnh bày trí rất đúng tiêu chuẩn. “Bác sĩ, tôi nói trước với cô, tôi chưa bao giờ ngồi ghế nằm như cái ghế đó, nhìn cứ giống như đang bị các người giải phẫu…..”

Nhậm Tư Đồ nở nụ cười vô cùng gian xảo: “ Ông muốn ngồi thế nào thì cứ tùy ý, đừng xem nơi này là phòng bệnh, cứ coi như tới đây cùng bậc vãn bối trò chuyện một chút thôi.”

Ông cụ lập tức trả lời một cách mỉa mai: “Trò chuyện? Trò chuyện với cô cũng thật là đắt quá rồi, đừng cho là tôi không biết ở đây thu phí một giờ là bao nhiêu.”

Tuy nói như vậy, nhưng sau đó ông cụ Tần vẫn ngồi nghe bác sĩ Tư Đồ hướng dẫn, cũng không khách khí mà trò chuyện lớn tiếng, hiển nhiên ông Tần trước đây cũng một thời “tung hoành”, Tư Đồ nghe ông chia sẻ rất vui vẻ.

Tần Tuấn Vĩ lúc trẻ có một thời gian dài làm nghề ăn trộm, ông cảm thấy không có gì đáng xấu hổ mà phải giấu giếm chuyện này, thậm chí còn cảm thấy đó là đoạn thời gian oanh liệt trong cuộc đời, giọng nói mang theo một thứ hoài niệm sâu sắc ông nói với cô: “Cô có biết hay không, lúc ấy có một dòng xe của Đức mới được nhập khẩu vào, thiết kế khóa vô cùng tinh vi, không ai có khả năng mở được, tôi chỉ nghiên cứu 3 ngày 3 đêm liền mở được, năm đó trong giới tôi được gọi là ĐỆ NHẤT TINH ANH”.

https://thuviensach.vn

Nhâm Tư Đồ ngồi đối diện ông cụ, hết sức chăm chú lắng nghe, vừa nhìn trước cửa phòng khám gởi tới kết quả bệnh án của ông Tần: do hoài niệm hư vinh thời trẻ cộng thêm trong lòng trống trải nên phát sinh hành động nghiện trộm cắp. Thời trẻ tung hoành đầy kích thích giờ lại an nhàn quá mức dẫn tới sự tương phản mãnh liệt, tạo ra sự chênh lệch trong lòng bệnh nhân, làm người bệnh có ý muốn trộm cắp nhằm lấy lại sự tự tin năm đó.

Sự tích oanh oanh liệt liệt đã nghe đủ, NhâmTư Đồ bắt đầu đặt câu hỏi: “Tần tiên sinh, ông có thể kể về gia đình của mình cho tôi nghe một chút không? Nghe nói ông và con trai sống cùng với nhau, tình cảm của hai người tốt chứ?”

Sắc mặt Tần Tuấn Vĩ nhất thời biến sắc, sự đắc ý trong mắt ông khi nảy như sụp đổ. Rõ rãng ông không muốn nhắc tới đứa con trai này.

Nhậm Tư Đồ cầm bút viết vào sổ ghi chép “Nguyên nhân từ gia đình” năm chữ ngắn gọn súc tích. Nhưng khi cô ngẩng đầu lên chờ ông cụ trả lời tiếp thì ông cụ lại hung hăng nhìn cô rồi bất chợt đứng dậy : “Cô rốt cuộc có chữa được hay không vậy? Những vấn đề nay các bác sĩ trước đây điều hỏi cả rồi, tôi trả lời cũng không dưới nghìn lần, đừng có ở đây phí thời gian.”

Ông cụ Tần ôm đồm áo khoác và khăn quàng cổ định rời đi, cô theo phản xạ đứng lên định mở miệng giữ lại, vừa hay lúc ông cụ đặt tay lên nắm cửa mở ra thì thấy bên ngoài có người định gõ cửa.

Người đó chình là tài xế của ông cụ Tần.

Người tài xế trong tay cầm điện thoại, thấy cửa đột nhiên mở ra, hơi sửng sốt, lại nhìn thấy ông cụ tay cầm áo khoác định rời đi. Nhìn lướt qua vai ông Tần ánh mắt nghi ngờ dò hỏi Tư Đồ Thu: “Tần lão gia, ông định đi sao?”

https://thuviensach.vn

“Cậu sao lại tìm cho tôi một bác sĩ không có chút tài năng gì vậy?”

Ông cụ hướng tới người tài xế oán trách, rồi lại muốn cất bước đi ra ngoài, người tài xế lộ vẻ mặt khó xử, chặn ở cửa ý không muốn cho ông cụ đi. “Nhưng anh Chung Cương gọi điện thoại tới hỏi ông tối nay có muốn cùng anh ấy ăn cơm tối, sau khi tan việc, thuận đường sẽ tới đây đón ông cùng về.”

Tần Tuấn Vĩ chợt dừng bước chân.

Từ góc nhìn của Nhậm Tư Đồ, cô có thể nhìn thấy đường cong trên gò má của ông cụ căng ra, thể hiện rõ ràng sự căng thẳng, xem ra người con trai này chính là tử huyệt của ông cụ.

Tư Đồ đang suy nghĩ nháy mắt trở nên hứng thú, ông cụ lật lọng: “Ai nói tôi phải đi?”

Đem áo khoác ném lại sa-lon. “Tôi còn chưa trò chuyện với bác sĩ xong,”

Cô khách khí nhìn về phía Tiểu Từ (tài xế) gật đầu một cái, Tiểu Từ liền hiểu ý lui ra ngoài, lúc này ông cụ đã nhàn nhã tréo nguẩy ngồi trên sa-lon.

Tần Tuấn Vĩ không tự chủ mà nhìn về phía cửa số trong mắt hàm chứa vui mừng, cô nhìn theo tầm mắt của ông , nơi xa xa kia là tòa nhà cao chọc trời bởi vì phản xạ ánh mặt trời mà vô cùng chói mắt.

Đó là tòa nhà mới khánh thành- Offices, cô cúi đầu suy tư, thuận thế đổi đề tài:” Con trai Tần tiên sinh làm việc ở Offices đó sao?”

Mặt dù ông cụ đã khôi phục vẻ mặt ngạo mạn nhưng ánh mắt đã bán đứng chủ nhân của nó.

https://thuviensach.vn

Xem ra đây hẳn là một bệnh nhân thú vị, Tư Đồ Thu không khỏi cười thầm.

****

Qua những trao đổi buổi đầu tiên,Nhậm Tư Đồ đã cố gắng phá bỏ những phòng bị trong tâm ông cụ, cố gắng vui vẻ trò chuyện với ông cụ đến lúc tan tầm. Cô thu dọn đồ đạc định về trước, ai ngờ Sở Nhất Minh lại chọn ngay lúc này gõ cửa.

“Như thế nào? Ông cụ kia gây khó dễ sao?”

Nhâm Tư Đồ ngược lại ngạc nhiên hỏi: “Không phải anh đang nghỉ phép sao? Sao lại quay lại làm việc?”

Tuy nhiên Sở Nhất Minh nhàn nhã cất bước đến bàn làm việc của cô, ý tại ngôn ngoại mở miệng “ Nghe nói Tôn Dao hôm nay trở về nước?”

Cô vừa nghe thấy anh mở miệng muốn “điều tra” liền cười: “ Em cũng chuẩn bị đi đón cô ấy, cùng nhau họp mặt ăn tối.”

Sở Nhất Minh nghe được, mặt dài ra hớn hở giống như con chó nhỏ vẩy vẩy đuôi nịnh bợ. “Anh đưa em đi nhé!”

Nhậm Tư Đồ vội vàng lấy túi xách đứng dậy, vòng qua phòng làm vệc lấy cái áo khoác treo trên giá. “ Cô ấy sớm biết anh sẽ như vậy nên đã dặn em không cho mang anh theo.”

Lúc này không cần quay đầu lại cũng đoán được Sở Nhất Minh đang treo lại vẻ mặt dọa người, bởi giọng nói của anh trầm thấp vang lên: “Cô ấy cứ như vậy mà ghét anh sao?”

Cô lúc này mới quay đầu lại nhìn vẻ mặt của Sớ Nhất Minh. Ôi!!!!! Vô cùng thối nhaaa!

https://thuviensach.vn

Sở Nhất Minh lấy bằng trước cô 4 năm, anh có khả năng kiềm chế tính khí, trước đến giờ không ai dám xu nịnh, đút lót, có thể nói anh là một vị lương y. Cô suy nghĩ một chút, khóe miệng giương lên muốn nói gì đó rồi lại nuốt xuống, thở dài: “Lần sau đi, anh coi như lần này là chị em họp mặt, lần sau, lần sau nhất định mang anh theo.Được không?”

Sở Nhất Minh lúc này mới chầm chậm đứng dậy đi tới trước mặt Tư Đồ, đưa cho cô một hộp quà tinh xảo: “Lúc nghỉ phép anh đi du lịch, có mua một món quà, em thay anh đưa cho cô ấy.”

Nhâm Tư Đồ do dự nửa giây, một tay nhận quà, tay kia với ấy áo khoác. “Vậy em đi trước.”

Sở Nhất Minh gật đầu thỏa hiệp.

Tư Đồ vừa mặc áo khoác vào vừa đi ra cửa, Sở Nhất Minh đủng đỉnh bỏ hai tay vào túi quần, lạnh lùng đưa mắt nhìn cô, nhưng cô đột nhiên dừng lại làm cho anh sửng sốt.

Thấy Nhâm Tư Đồ đứng ở cửa, khẩn trương lục tung túi xách tìm kiếm cái gì đó, anh không khỏi thắc mắc. “Sao vậy?”

Cô cũng không quay đầu lại, cứ lúi cúi tìm đi tìm lại trong túi xách. “Ví tiền của em, không biết để ở đâu, tìm hoài không thấy……”

***

Vào đông, mặt trời lặn rất sớm, trên bầu trời ánh chiều tà bao phủ tạo nên một mảng ấm áp. Chiếc xe màu đen bóng loáng chở ông cụ Tần chậm rãi dừng lại bên ngoài tòa nhà Offices.

Tần Tuấn Vĩ ngồi ở ghế sau, bắt đầu kiểm tra thành quả mình vừa “tiện tay” trộm được- ví tiền của bác sĩ Tư Đồ. Haha….bất cẩn bất cẩn haha….

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ ngồi ở ghế lài, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn vẻ mặt hớn hở của ông cụ, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Ông cụ Tần đếm xong tiền mặt lại bắt đầu đếm tới chi phiếu, lúc này cửa xe bên kia mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi nét mặt trầm tĩnh ngồi vào bên trong.

Người đàn ông khoảng 27, 28 tuổi đôi mắt sắc lạnh như hàn tinh, trên người mặc bộ tây trang tối màu, vest ngoài đã cởi ra vắt hờ bên tay, thậm chí cúc áo trên cổ cũng mở ra để lộ bộ ngực rắn chắc, so với thời tiết giá lạnh bên ngoài càng thêm nổi bật, càng phát ra khí chất đơn độc lạnh lùng.

Từ trên người anh chỉ có đôi găng tay là gợi cho người nhìn cảm giác mùa đông đang tồn tại, sau đó anh đem găng tay cởi ra, lộ những ngón tay thon dài tuyệt mỹ như một tác phẩm nghệ thuật, không chỉ những ngón tay, thân người anh cũng rất cao lớn, ghế ngồi sau xe vốn vô cùng rộng rãi, nhưng vì đôi chân dài kia mà lại trở nên chật hẹp.

Ông cụ Tần nhìn con trai ngồi bên cạnh, vui mừng lộ lên hết cả trên mặt, cũng khống có ý đem ví tiền giấu đi, chỉ hững hờ cầm trên tay. “Sao hôm nay xuống sớm vậy?”

Người đàn ông không thèm trả lời, lúc này anh so với khí trời đông ngoài kia còn lạnh lẽo hơn, lạnh nhạt lên tiếng với Tiểu Từ. “Lái xe.”

Chỉ hai từ ngắn gọn liền cắt lời của Tần Tuấn Vĩ, anh rõ ràng không muốn nói chuyện vời ông cụ. Mặt ông bỗng nhiên cứng đờ trong chốc lát, lặng lẽ cắn răng, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa cũng không để ý tới người bên cạnh nữa.

Nhìn hai cha con đang chiến tranh lạnh, xem nhau như không khí, Tiểu Từ bất đắc dĩ liếc nhìn họ rồi thuần thục cho xe nổ máy.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông trẻ tuổi nhàn nhạt cuối nhìn văn kiện, ông cụ Tần nghiêng đầu nhìn khung cảnh nhàm chán đơn điệu ngoài cửa số, bên trong xe không khí vô cùng bức bách khó xử, nhưng rất nhanh ông cụ liền tìm được trò chơi mới để giải trí- tiếp tục lật đi lật lại nghiên cứu ví tiền vừa "tiện tay" trộm được.

" Thật không ngờ tới cô gái này còn trẻ tuổi mà lại có con trai lớn như vậy…." Ông cụ lật lật cái ví săm soi tấm hình trên đó tự nhủ.

Trong ảnh Nhậm Tư Đồ đang ôm hôn một đứa bé trai tầm 4-5 tuổi, cô cười thật rạng rỡ, thằng bé hết sức đáng yêu nhưng vẻ mặt lại cực kì lãnh khốc.

Người đàn ông nghe vậy, theo phản xạ mà nhìn thoáng qua tấm ảnh, chỉ là nhìn thoáng qua một chút rồi anh lại vùi đầu vào văn kiện. Nhưng đột nhiên như có thứ gì xẹt qua đầu, nhíu chặt lấy tim anh, người đàn ông cứng đờ, một lần nữa nhìn vào tấm hình.

Ông cụ Tần chưa kịp phản ứng ví tiền trong tay bị con trai giật mất, ông bất mãn trợn mắt, thằng con này muốn làm khó dễ ba nó sao?. "Con…"

Định phản kháng lại nhưng thấy con trai đang kinh ngạc nhìn chăm chăm vào tấm hình ông liền cứng miệng.

Anh đang nhìn cô gái trong hình và đứa bé trai có vẻ mặt lãnh khốc kia, nhìn không chớp mắt, nhưng dần dần vẻ kinh ngạc mất đi thay vào đó là nỗi mất mác bao phủ.

Ông cụ không khỏi nghi ngờ kêu lên:"Thời Chung?"

Bị ông cụ kêu một tiếng, Thời Chung như bừng tỉnh, anh nhớ lại lúc nãy vì kích động mà giật lấy ví tiền, nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, đem ví tiền trả lại cho ông cụ.

https://thuviensach.vn

Tần Tuấn Vĩ cứ ngỡ mình vừa bị ảo giác, Thời Chung lần nữa vùi đầu vào văn kiện, trước sau như một không để ý đến chuyện bên ngoài.

Chẳng qua là không ai thấy được, bàn tay anh đang nắm chặt lấy văn kiện đến nỗi những khớp xương nổi lên trắng bệch.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nhậm Tư Đồ cho xe dừng bên vệ đường trước cổng nhà trẻ, nhìn những đứa bé chen chúc nhau đi về phía cổng trường, cô cố gắng xuyên qua đám trẻ đang nhốn nháo để tìm hình bóng một cậu bé. Nhưng không đợi cô tìm được thì cánh cửa bên ghế lái phụ đã mở ra, cậu bé trưng ra gương mặt vô cảm ngồi vào xe, đem cặp sách đặt lên đùi, lạnh lùng ném cho cô hai chữ. “Lái xe.”

Nhậm Tư Đồ nhíu mi lại, nhìn về phía tên nhóc con, không ngờ rằng tên nhóc này cũng đang nhăn mặt nhìn lại cô. Nhìn vẻ mắt nó kìa, oa…oa tên nhóc này cũng có vẻ mặt đau khổ như vậy nha! Haha…Không đợi Nhậm Tư Đồ mở miệng hỏi, nhóc con đã nói: “Con đang thất tình…”

“Cái gì?” What? What? Nhâm Tư Đồ còn tưởng cô đã nghe nhầm. Loại đề tài này không phải là dành cho người lớn sao? 18+ đó?Sao lại phát ra từ tên nhóc con miệng còn hôi sữa này chứ? Aaaa…thật là làm cho người ta có cảm giác không chân thật nha.

“Lý Duệ, bạn ấy đem cây bút máy và tẩy con tặng toàn bộ đưa cho tên Lâm Sâm kia. Thật không thể hiểu nổi cái tên đầu gỗ kia thì có cái gì tốt chứ?”

Lý Duệ, cái tên này cô đã nghe tên nhóc nhắc qua hai ba lần rồi, con “cái tên đầu gỗ” thì…

Nhìn dáng vẻ tên nhóc vừa trải qua đoạn tình cảm “sâu sắc” “đau thương” tại “nhà trẻ”, Nhâm Tư Đồ suy nghĩ không biết rốt cuộc là nên dạy dỗ lại tên này hay là an ủi nó đây? Suy đi nghĩ lại một lúc, cuối cùng cô

https://thuviensach.vn

vuốt vuốt đầu nhóc con. “Không việc gì cả, sau này con sẽ tìm được người tốt hơn.”

Tên nhóc này thật là, mới vừa rồi ưu ưu phiền phiền, giờ lại xem như không có chuyện gì. Khi Nhâm Tư Đồ dắt cậu bé tời nhà hàng nhóc con liền bị thức ăn ngon mê hoặc. Cái gì gọi là thất tình lúc nảy đều bị vứt ra sau đầu. Cậu bé đang thật vui vẻ ngồi trên bàn cầm thực đơn gọi món.

Trước đây, bọn họ thường xuyên đến nhà hàng này, những món ăn ở đây đã rất quen thuộc, không cần nghĩ cũng biết tên nhóc này thích ăn cái gì, như nhớ ra điều gì quan trọng cậu nhóc quay sang hỏi cô: “Tôn Dao chừng nào mới đến?”

Nhậm Tư Đồ đang trò chuyện với Tôn Dao qua headphone nghe cậu bé hỏi như vậy, mới ngẩng đầu lên: “ Cô ấy đang bị ký giả bám theo, khi nào cắt đuôi được đám cho săn đó mới có thể đến đây được.”

“Đợi đã, con phải gọi Tôn Dao là dì có biết không? Gọi thẳng tên như vậy không lễ phép.”

Nhóc con “À” một tiếng coi như đã hiểu, rồi cuối đầu lật lật thực đơn, lại không nhịn được nhỏ giọng ngập ngừng ngẩng đầu lên nhìn Nhâm Tư Đồ. “Nhưng Tôn Dao bảo con gọi cô ấy là chị, vây rốt cuộc thì con phải gọi như thế nào?”

Nhậm Tư Đồ bị cậu nhóc hỏi ngược lại như vậy thì nghệch mặt ra, cô hiện tại đã gần 30 tuổi, theo pháp luật thì không nói làm gì, nhưng trên danh nghĩa tên nhóc là con nuôi của cô, trước giờ nó luôn gọi thẳng tên cô, cô cũng cảm thấy quen rồi chưa từng sửa lại….

Nhâm Tư Đồ đang suy nghĩ nên xử lý về cách xưng hô như thế nào cho phải thì cửa phòng ăn bị người khác đẩy ra. Tôn Dao trên mặt đeo kính bảng lớn che cà nửa khuôn mặt hấp táp chạy vào.

https://thuviensach.vn

Tôn Dao tháo kính mát ra, thân mật ôm vai Tư Đồ. “ Chờ có lâu lắm không?”

Nhâm Tư Đồ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay. “ Tốc độ cũng không tệ, chỉ 15p liền cắt đuôi được đám chó săn kia, nhanh hơn nhiều so với lần trước nha.”

Tôn Dao nhìn cô cười cười, đảo mắt nhìn tên nhóc Tầm Tầm đang cúi đầu nhìn thực đơn, khóe mát không kiềm được mà cong đến híp lại, đạp giày cao gót bước thật nhanh “Vụt Vụt Vụt” liền tới bên cạnh nhóc con, càng nhìn càng muốn ôm thằng bé vào lòng. “Ai da, bảo bối, nhớ con muốn chết luôn, cho Tôn Dao hôn một cái nha!”

Cánh tay mập mạp của Tầm Tầm vội vàng giơ lên che khuôn mặt của mình lại. “KHÔNG”

Nhậm Tư Đồ buồn cười ngồi nhìn một lớn một nhỏ dằn co với nhau, thấy vẻ mặt cậu nhóc hết sức kiên quyết, Tôn Dao sửng sốt một chút, rồi lại cười cười nói: “ Vậy đổi lại cho Tầm Tầm hôn ta, chịu không?”

Tầm Tầm ngẩng khuôn mặt non nớt lên nhìn Tôn Dao, âm thanh hết sức đáng yêu lại nghe ra rất nghiêm túc, kiên quyết nói: “Nam nữ thụ thụ bất tương thân.”

Tôn Dao bị lời nhóc con làm cho sửng người kinh ngạc, thân người ngửa ra sau, tròn mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tầm Tầm: “Oa xem kìa nó còn biết nói cả thành ngữ nữa chứ, ai dạy con nói như vậy?”

Tầm Tầm trong lòng rất hả hê nhưng vẫn giả vờ trầm mặt, Tôn Dao ném ánh mắt “hỏi thăm” về phía người nãy giờ ngồi xem kịch vui- Nhậm Tư Đồ, cô liền khoát tay biện minh. “Mình không có dạy nó cài này nha! Ha..ha…”

https://thuviensach.vn

Liên tiếp bị một người khác phái từ chối đến 2 lần, trong đời Tôn Dao từ trước đến nay chưa từng trải nghiệm qua, không sao, cô không gấp, ung dung lấy từ trong túi xách ra mấy tờ giấy, chậm rãi quơ quơ trước mặt Tầm Tầm bé nhỏ. “Con xem đây là cái gì?”

Tầm Tầm chỉ vô ý nhìn thoáng qua, bỗng nhiên hai mắt chợt tỏa sáng, Tôn Dao thấy vậy hả hê nhìn Nhậm Tư Đồ đang nhíu chặt hàng lông mày. Sau đó đưa gò má mình sát khóe miệng của Tầm Tầm.

“Chữ kí và vé xem biểu diễn TÔn Dao đều lấy giúp con, con xem phải cám ơn Tôn Dao như thế nào đây?”

Sợ mình ra ám hiệu không rõ ràng Tôn Dao thậm chí còn giơ tay lên chỉ chỉ vào mặt mình.

Lúc này Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà đưa mắt nhìn xem rốt cuộc Tôn Dao đang cầm cái gì, thì ra là ảnh & chữ kí của nữ ca sĩ mới nổi, cón có cả vé xem biểu diễn. Nhưng trước giờ cô chưa từng nghe tên nhóc này nói thích cô ca sĩ này nha? Không khỏi tò mò ngồi nhìn hai người một lớn một nhỏ đang thương lượng.

Nhưng chỉ một giây sau, Nhâm Tư Đồ thấy Tầm Tầm khôi phục lại vẻ mặt buồn buồn.

“Lý Duệ chạy theo chơi với tên đầu gỗ kia rồi, cô ấy đâu có chơi với con. Con không thèm đưa vé này cho Lý Duệ.”

***

Nhâm Tư Đồ mới từ miệng Tôn Dao biết được, cô bé Lý Duệ thích cô ca sĩ này, tiếc thay khi Tầm Tầm bé nhỏ tìm được ảnh có chữ ký & vé xem biểu diễn thì cô bạn nhỏ đã chạy theo người khác.

https://thuviensach.vn

Trên đường về nhà, Tôn Dao xem qua thông báo lịch trình của ngày mai xong quay sang an ủi Tầm Tầm đang "thất tình".

"Chuyện tình cảm xưa nay vốn thiên biến vạn hóa , không có gì to tát cả. Bất quá tuần sau Tôn Dao và Nhâm Tư Đồ cùng con đi xem biểu diễn. Con phải tin tưởng vào bản thân mình, mất đi con là tổn thất lớn nhất trong đời cô bé đó."

Tầm Tầm lặng lẽ gật đầu, nhưng hiển nhiên đối với những lời Tôn Dao nói nhóc không thể nào hiểu rõ hết, mặc dù mang tâm trạng mất mác đau thương, cậu bé không quên ngẩng đàu hỏi Nhâm Tư Đồ.

"Thiên biến vạn hóa là có ý gì?"

"Nghĩa là…rất nhiều việc, không thể biết được tương lai sẽ diễn biến như thế nào."

Nhâm Tư Đồ suy nghĩ một chút, sợ mình giải thích không rõ rãng, cô đưa ra ví dụ.

" Giống như trời đang trong xanh, đột nhiên lại đổ mưa lớn, chúng ta hay nói là thời tiết thất thường."

Tầm Tầm là đứa trẻ đặc biệt thông minh, ham học hỏi. Vào ngày chủ nhật Nhâm Tư Đồ dắt nhóc đi biểu diễn, lúc ấy trời đang sáng sủa, đột nhiên kéo mây đen bắt đầu mưa, Tầm Tầm thấy vậy liền bất đắc dĩ lắc đầu, đầy tâm trạng. " Thời tiết thật thất thường mà."

Nhâm Tư Đồ nghe vậy liền phì cười, theo thói quen đưa tay xoa đầu cậu nhóc.

Xoa xoa mi tâm, lúc này mới nhìn về nữ minh tinh đang đứng trên sân khấu hào quang rực rỡ- mới biết cô đã ngủ gật từ đầu tiết mục tới giờ.

https://thuviensach.vn

Nhâm Tư Đồ ngồi ở hàng ghế VIP đối diện với bầu trời đêm bao la, cơ hồ có thể nhìn thấy những hạt mưa bụi ngày cáng nặng hạt, nhưng cho dù trời đang mưa cũng không ngăn được niềm đam mê nghệ thuật, tiếng hát càng thêm hưng phấn, chói tai. Nhâm Tư Đồ không có tâm tư nghe ca nhạc chỉ lo lấy túi da cho mưa cho Tầm Tầm. Thật may sân khấu cuối cùng cũng mở rộng mái hiên (loại mái hiên di động) ra , bằng tốc độ nhanh nhất các nhân viên cũng tận lực mở rộng tấm che ngăn cho khán giả không bị ướt.

Nhâm Tư Đồ từ nhỏ vốn không yêu thích thần tượng, cộng thêm tối qua có bệnh nhân đòi tự sát náo loạn cả đêm,cô cũng thức trắng cả đêm, bây giờ dĩ nhiên chỉ muốn ngủ một giấc, nào có hứng thú nghe tình ca như tên nhóc kia. Nếu cô ca sĩ kia hát những ca khúc covert cũ cô còn có ấn tượng, ngược lại bên kia Tầm Tầm nghe rất say sưa, thỉnh thoảng có ca từ không hiểu cậu nhóc quay sang hỏi Nhâm Tư Đồ: “ Tại sao cô ấy lại hát [hứa với em từ nay về sau không xếp hàng trong đêm] ? “

Nhâm Tư Đồ sắp bị tên nhóc ngây ngô này làm cười đến chết, bật cười giải thích: “Cô ấy hát là hứa với em từ nay về sau không bồi hồi trong đêm .”

Tên nhóc này suốt ngày trưng bộ dạng “tiểu đại nhân” giờ lại ngoan ngoãn gật đầu, bừng tỉnh hiểu ra vần đề “À!” một tiếng., nhìn thật đáng yêu.

Buổi biểu diễn kết thúc thì sân khấu trở nên vô cùng hỗn loạn, không ít người bị ướt sũng thét lên chạy tán loạn tứ phía tránh mưa, Nhâm Tư Đồ dần Tầm Tầm đi khắp nơi tìm WC. Dọc theo đường đi hòa vào tiếng người nói nói cười cười chính là nghe Tầm Tâm cao giọng hỏi đi hỏi lại.

“Đã tới chưa? Đã tới chưa? Con muốn “ xuỵt xuỵt”, nhanh lên nhanh lên không nhịn được nữa rồi!”

https://thuviensach.vn

Luc này Nhâm Tư Đồ thật muốn gọi cho cái người giữa đường thất hứa mà oán hận, Tôn Dao trước đây là khách quý nơi này tới lui nhiều lần, lại quen rất nhiều ca sĩ ở đây, đương nhiên sẽ nắm rõ đường đi như lòng bàn tay, nếu như Tôn Dao ở đây, Nhâm Tư Đồ sẽ không phải mang theo Tầm Tầm chạy loạn khắp nơi như vậy

"Mau lên mau lên con nhịn không nổi nữa…nhịn không nổi nữa.."

Tiếng kêu cứu của cậu nhóc làm cho Nhâm Tư Đồ không còn tập trung được nữa, cô cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng vì kìm nén, cắn răng trực tiếp ôm Tầm Tầm chạy về phía trước.

Cuối cùng cũng tìm được WC, Nhâm Tư đồ đứng bên ngoài nhà vệ sinh dựa vào vách tường mở miệng thở mạnh từng hơi.

Nhâm Tư Đồ cảm thấy rất muốn mắng Tôn Dao, dám bỏ boom mình! Hừ..nhưng vào lấy di động ra thì đúng lúc có cuộc gọi đến. Nhâm Tư Đồ vừa nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình thì trong lòng lộp bộp một tiếng, cuống quít bắt máy.

Đầu dây bên kia âm thanh của đối phương vô cùng nứa nở: "Bác sĩ Nhâm…"

Cô nghe thanh âm liên cảm giác được tâm tình đối phương không ổn định, nhất thời hô hấp cũng nghẹn lại.

Bệnh nhân là phụ sản đang trong thời kì co con bú, chồng lại bỏ đi nên mắc chứng hậu sản uất ức có khuynh hướng tự sát, mẹ bệnh nhân không thể làm gì khá hơn là đem về nhà chăm sóc, tối hôm qua cô ấy lại để lại di thư trốn nhà đi, người mẹ chạy đôn chạy đáo suốt đêm, tìm kiếm hơn nửa thành phố, cuối cùng cũng tìm được cô ây đang ngồi ở trên nóc nhà trọ - ngôi nhà trước kia khi cưới cô ấy và chồng đã sống.

https://thuviensach.vn

Chỉ 24h không gặp, cô ấy lại sinh ra tâm trạng bi quan, Nhâm Tư Đồ chỉ có thể khuyên nhủ qua điện thoại, nhưng cô ấy càng nói càng kích động.

“Chính tôi trong thấy hắn cùng con đàn bà đó trong siêu thị, tại sao họ lại có thể hạnh phúc như vậy chứ? Trong khi con cuả tôi, nó chưa tới một tuổi… hắn sao có thể …..Tại sao có thể…….”

“Tối qua không phải chị đã hứa với tôi là không suy nghĩ lung tung nữa sao?” Nói tới đây Nhâm Tư Đồ ý thức được rằng bây giờ cô tuyệt đối không được buông lời trách cứ cô ấy, vì vậy liền dừng lại nói lảng sang chuyện khác.

“Bây giờ chị ngoan ngoãn vào nhà đợi tôi, đừng đi đâu hết, tôi lập tức qua đó với chị.”

Thời gian cấp bách, Nhâm Tư Đồ phải nhanh chóng tới đó,nhưng mà còn Tầm Tầm thì sao? Không thể làm gì khác hơn Nhâm Tư Đồ đành nhắm mắt chạy vào nhà vệ sinh nam.

Ở nbên ngoài nhà vệ sinh người xếp hàng nhiều đến nổi chặn hết cả cửa ra vào, nước chảy cũng không lọt. Cô không còn cách nào khác hơn là cố gắng chen vào trước ành mắt kinh ngạc của……rất nhiều người đàn ông.

Nhâm Tư Đồ cú đầu liều mạng nói: “ Thật xin lỗi, xin nhường đường một chút…ngại quá….”

Cô lúc này hoàn toàn không nhìn thấy, cái đầu thấp bằng nửa người trưởng thành đang len lỏi bên hông linh hoạt chạy ra ngoài, một lớn một nhỏ cách nhau 1 hàng người đang xếp hàng không hề nhìn thấy nhau.

Khắp nơi đều là người, Tầm Tầm một đường thoát ra ngoài, ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn tứ phía cũng không thấy bóng dáng của Nhâm Tư Đồ đâu.

https://thuviensach.vn

Gương mặt cậu bé ngày càng chồng chất lo âu, vừa nhìn chung quanh, vừa đi về phía trước không cẩn thận đụng phải một người.

Tầm Tầm đụng trúng là một người đàn ông cao lớn, người đàn ông thấy cậu nhóc giống như đang tìm người, không khỏi tò mò ngồi xuống, ân cần hỏi: “Người bạn nhỏ, sao lại đứng một mình ở đây?”

“Đang chờ mẹ.” Tầm Tầm không quá chú ý tới đối phương, vừa nói vừa nhìn xung quanh, tầm mắt xẹt qua mặt người đàn ông đầy cảnh giác.

“ Con bị lạc mẹ à?Chỗ này nhiều người, chú dẫn con qua bên kia trống trải cho dễ nhìn.” Người đàn ông giơ tay chỉ cánh cửa cách đó không xa. Gần lối ra quả thật rất ít người, nhưng đối diện cánh cửa là đường lộ, dưới cơn mưa như trút nước những chiếc xe xếp thành hàng chờ thông đường.

Trong đó có một chiếc xe, kính xe màu đen không thể nhìn thấy bên trong, đôi mắt lạnh lùng của người đang ngồi bên trong vô tình liếc qua cửa sổ lại bị hình ảnh của hai người nam một lớn một nhỏ cuốn hút.

Cho đến khi giọng cửa người phụ nữ từ ghế sau vang lên. “Thời tiên sinh?” Chủ nhân của đối mắt kia nhất thời thu lại tầm mắt.

“Ngại quá, mời anh tới nghe tôi biểu diễn, rốt cuộc một ca khúc cũng không nghe được còn phải phụ trách đưa tôi đến lễ chúc mừng…..” Giọng cô ca sĩ vang lên dịu dàng nân nga ngọt ngào như đang hát.

“Không sao.” Người dàn ông chỉ nhàn nhạt phun ra hai chữ, liền đưa tầm mắt ra ngoài cửa sổ, khi thấy cách đó không xa người đàn ông dang tay ra bế đứa bé ánh mắt của anh trở nên căng thẳng, vô thức nắm lấy nắm cửa, thoáng cái đã xuống xe đội mưa chạy một mạch ….

Cũng trong lúc đó, Tầm Tầm nhìn người đàn ông trước mặt dang tay với mình, vội vàng lui về sau.

https://thuviensach.vn

“Mẹ tôi có dặn không được đi cùng người lạ.”

Người đàn ông bị cau nói của cậu nhóc làm cho nhất thời kinh ngạc. Tầm Tầm ngửa đầu nhìn lại đối phương ánh mắt kiên quyết trên mặt viết rõ ràng hai chữ “Cự Tuyệt”.Hai bên đang giằng co thì Tầm Tầm đột nhiên bị một lực mạnh từ phía sau kéo lại.

Cậu bé hoảng hồn, sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn người đang ôm mình-----

Thì ra là Nhâm Tư Đồ

Tầm Tầm lúc này mới ình tĩnh lại, bĩu môi oán giận. “Mẹ chạy đi đâu?”

Nhâm Tư Đồ lúc này mới buông cánh tay đang ôm Tầm Tầm ra, kéo cậu bé ra phía sau lưng hướng tới người đàn ông trước mặt gật đầu một cái, liền kéo Tầm tầm đi mất.

Nhóc con được Nhâm Tư Đồ dắt đi một đoạn xa không nhịn được tò mò quay đầu nhìn về phía người đàn ông khi nảy.

“Hắn sẽ lừa trẻ con, bắt cóc đem bán sao? Lỡ chúng ta nghi oan chongười tốt thì sao?”

Mặc dù biết khong nên truyền bá những ý nghĩ đáng sợ cho trẻ con, nhưng Nhâm Tư Đồ theo bản năng mà thốt lên.

“Thà giết lầm còn hơn bỏ sót.”

Tầm Tầm nghe rất chú tâm, trịnh trọng “À” một tiếng, liền quay sang hỏi.

“Lời này làcó ý gì?”

https://thuviensach.vn

Nhâm Tư Đồ không có thời gian trả lời, cô lúc này đang chạy tới lối ra, nhìn xung quanh, trừ một hàng xe đang ngăn ở giữa đường, còn lại rất nhiều người che dù đi qua đi lại nườm nượp. Mà nơi đỗ xe rất xa, cách cửa cô đứng cũng phải đi 30phút mới tới, bây giờ mà đi lấy xe, chắc chắn sẽ toàn thân ướt sũng. Nhâm Tư Đồ chỉ có thể oán thầm: Cái người nào thiết kế sân vận động này cũng thật là mất nhân tính.

Nhâm Tư Đồ lại nghĩ đến bệnh nhân đang chờ mình, khuôn mặt cũng lộ ra vẻ nóng nảy, mà trước mắt cô có một chiếc xe trong hàng xe ngoài kia người đàn ông ngồi ghế sau trước sau như một vô cùnhg lạnh nhạt, đang nhìn cô chăm chú ——

Thời Chung đang nhìncô không hề chớp mắt,dường như cả thế giới của anh lúc này chỉ tồn tại một hình dáng- là cô. Lúc đầu ánh mắt đó mơ hồ mang theo cảm xúc không xác định, cho đến khi anh cố nheo mắt lại nhìn qua màn mưa, cho đến khi chắc chắ rằng bản thân không nhìn lầm, anh bỗng dưng quay đầu lại, nhìn xung quanh xe một lượt, liền gần như căng thẳng lên giọng hỏi tài xế.

“Chiếc ô để ở đâu rồi nhỉ?”

Không đợi tài xế kịp phản ứng,nữ minh tinh bên cạnh nghi hoặc hỏi. “Anh phải xuống xe sao?”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tài xế rất nhanh tìm được một chiếc ô lớn màu đen, xuống xe vòng qua phía cửa ghế sau che cho anh, Thời Chung nhẹ giọng ngăn cản. “Không cần, để tôi.”

Dứt lời thuận tay cầm lấy cái ô, mở cửa đi xuống xe. Anh hành động lưu loát trầm lặng không phát ra một chút âm thanh, bên kia cô ca sĩ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không nhịn được mà ngó ra ngoài cửa sổ. Muốn xem thật ra là thần thánh phương nào mà có thể “thỉnh” được người đàn ông cao ngạo* này ra đón tiếp? Nhưng mà cô thật sự không được diện kiến vị “thần thánh” kia, đều là tại cái thân hình cao lớn của Thời Chung chắn hết cả tầm mắt cô. Chỉ có thể thấy Thời Chung cầm chiếc ô đứng nguyên một chỗ mấy giây,rồi như cố lấy hết dũng khí ra đi về phía trước, bóng dáng anh và chiếc ô đen to lớn hòa vào nhau tạo một loại cảm giác u ám lạnh người, bước chân cũng không nhanh không chậm rất vững chải.

(Ena: thật ra trong bản cover là người đàn ông “chanh hỏi chảnh” nhưng mình thấy không thích hợp nên sửa lại:D)

Phía bên kia, Nhâm Tư Đồ đang chuẩn bị ôm Tầm Tầm chạy vào trong màn mưa từng bước từng bước, không ngừng chân____

Không biết từ đâu xuất hiên bóng đen cao lớn & bóng chiếc ô chồng lên nhau chặn trước mặt cô.

Đối phương mặt dù thân hình rất cao, nhưng lại cầm chiếc ô rất thấp vừa vặn che đi nửa gương mặt, chỉ lộ ra đường cong sắc bén, khóe môi hơi chếch lên và chóp mũi thẳng tắp.

https://thuviensach.vn

Đối phương còn chưa lộ mặt thì Tầm Tầm vốn đang vùi đầu vào hõm vai Nhâm Tư Đồ quay lại, tầm nhìn của cậu bé so với cô thấp hơn một chút liến thấy rõ mặt đối phương.

“Chú Gia Ngôn! Tầm Tầm vui vẻ kêu lên.

Lúc này, người đàn ông nâng cao cái ô lên, làm lộ ra ánh mắt tươi cười rạng rỡ, sau đórất tự nhiên dang cánh tay ra ôm lấy Tầm Tầm từ trong ngực Nhâm tư Đồ.

Cách chỗ ba người không tới năm bước, Thời Chung đang đứng bất động tại chỗ.

***

Bên này Tầm Tầm hết sức phối hợp ôm lấy Thịnh Gia Ngôn, gân cổ:”Sao giờ chú mới đến, biểudiễn đã kết thúc rồim còn đâu.”

Lúc đầu Tôn Dao chuẩn bị 4 tấm vé cho Nhâm Tư Đồ, Thịnh Gia Ngôn, Tầm Tầm và Tôn Dao, trước khi buổi diễn bắt đầu, Thịnh Gia Ngôn và Tôn Dao giống như có hẹn trước rất ăn ý gọi điện thoại báo sẽ đến trễ, rốt cuộc một người giờ cũng chưa xuất hiện, người kia thì đợi biểu diễn kt61 thúc mới chịu ló mặt_____

Nhâm Tư Đồ vừa mới cúp điện thoại của bệnh nhân, đang tìm Tầm Tầm trong toilet đúng lúc Thịnh Gia Ngôn gọi đến hỏi buổi biểu đã kết thúc chưa còn nói sẽ lập tức tới ngay. Cũng may anh gọi tới nếu không cô cũng không biết tìm ai giúp mình đưa cậu nhóc này về nhà.

Nhóc con trước giờ đối với người khác luôn lạnh nhạt, Thịnh Gia Ngôn là một trong số ít những người thân thiết được với vị tiểu đại nhân này. Thịnh Gia Ngôn theo thói quen véo mũi Tầm Tầm, cậu bé cũng không tránh mà nhìn anh cười hì hì.

https://thuviensach.vn

“Chú hộ tống con về nhà.”

Nghe Thịnh gia Ngôn nói với Tầm Tầm như vậy, Nhâm Tư Đồ thuận miệng bổ sung.

“Hiện tại mẹ phải chạy đến chỗ bệnh nhân, con về nhà với chú Gia Ngôn được không”

Thịnh Gia ngôn vốn cố tâm với cô, trước sau luôn suy tính hết sức chu đáo, chờ cho cô dặn dò Tầm Tầm xong, anh nhét chìa khóa xe vào tay cô.

“Xe của anh dừng bên phải cách cửa sân vận động 500m, em lấy đi trước đi.”

Chỉ một câu nói của Thịnh Gia Ngôn, Nhâm Tư Đồ cũng hiểu mình đã nhận rất nhiuề ân tình của anh, chỉ là….hai người vốn không đi cùng một con đường. Cô vội bước ra ngoài cổng, suy nghĩ một lát cô dừng lại, đem chìa khóa xe trong túi ra đưa cho anh.

“Xe của em ở khu A4, rất dễ tìm, em đi trước….”

Dứt lời Nhâm Tư Đồ chạy như điên vào trong mưa, nhưng chớp mắt liền bị Thịnh Gia Ngôn kéo lại, cô ngơ người nhìn anh thì đã bị anh nhét chiếc ô vào tay.

“Coi chừng bị cảm.”

Thanh âm thật dịu dàng~

Cô vội gật đầu xong liền vọt vào trong mưa, bởi vì chạy quá nhanh nên Nhâm Tư Đồ đụng phải người đàn ông khác đang cầm chiếc ô màu đen. Anh ta đứng sững như một bức tường cứng rắn, cô bị đụng đau cả vai, lại chỉ lo lắng nói”Xin lỗi! Thật xin lỗi…”

https://thuviensach.vn

Người nọ dường như không nghe thấy, chân cũng chỉ khẽ ngừng 1 giây, cũng không thèm liếc qua cô, cứ như vậy lạnh lùng lướt qua, kéo cánh cửa xe bên lề ngồi vào____động tác anh lưu loát liền mạch, Nhâm Tư Đồ không kịp thấy rõ mặt đối phương như thế nào thì bên tai vang lên tiếng đóng cửa "Phanh"

Cô cũng không có thời gian để ý nhiều, chỉ ngẩng ra một chút liền co chân chạy như điên. Mà chiếc xe kia chỉ khép chặt cửa dừng tại chỗ, im hơi lặng tiếng.

Bên trong xe nữ minh tinh thấy Thời Chung một mình trở lại, không nhịn được cười giễu.

"Còn tưởng "thiếu gia" người xuống tìm người quen đó."

Thời Chung không lên tiếng trả lời, tầm mắt dán chặt vào người đàn ông phía trước đang ôm đứa bé rời đi, trong mắt lóe lên tia u ám rồi biến mất. Nữ minh tinh thấy thế, thầm thở dài~ thật may dù sao cô cũng là nhân vật của công chúng, nếu bị người ngoài nhìn thấy mình qua lạ cùng thương gia cũng không phải là chuyện tốt. Bỗng dưng anh đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh băng chạm vào mắt cô khiến cô nhất thời không thể che giấu được xúc cảm, làm cô giật mình.

"Chu tiểu thư, cô muốn giao dịch như thế nào?"

Anh quăng ra một câu như thánh lệnh không giải thích được hàm ý trong đó. Nữ minh tinh nhất thời sửng sốt.

Lúc cô đang suy nghĩ còn chưa biết nói thế nào chỉ lặng lẽ theo dõi biểu cảm của anh thì anh lại thong thả bổ sung.

"Cứ ra giá đi."

"......"

https://thuviensach.vn

Lúc này ngay cả người luôn tự nhận bản thân từng trải, kinh nghiệm đầy mình nhưcô cũng phải ngây dại.

Thiên hạ đồn đại nhà tư bản này không gần nữ giới, độ nghiêm trọng của bệnh này khẳng định cao đến mức "an toàn", cô mới chấp nhận đặt quan hệ với anh, thấy anh cũng không có gì gọi là bài xích. Chẳng lẽ tin đồn là giả? Tuyệt đối là giả, nhìn anh phong độ, trẻ tuổi tuấn lãng như thế, lại mang chút hời hợt cuốn hút, khó lòng khiến phụ nữ không sinh cảm tình, nhưng nhìn xuống….. (Ena: chị đang nhìn chỗ ấy ấy@@)

Anh như vậy lại mở miệng kêu cô trực tiếp ra giá?

Loại chuyện một khi đã quyết thì không thể hối hận, cuộc trao đổi này làm cho nữ mnh tinh căng thẳng tay rịn mồ hôi…. Dùng sắc đẹp giao dịch với người này quá là tầm thường, chỉ khi đối mặt với đôi mắt kiên định thâm sâu trước mắt cô mới biết mình không phải là đối thủ của anh. Cổ họng run rẩy, không phát ra được lời nào.

Thời Chung nhếch đôi môi mỏng, tiếp tục nói: "Đem cái CD của cô ** cùng với cục trưởng Lý bán cho tôi."

Nữ minh tinh vốn còn đang run rẩy ở trong cổ, lại bị giáng thêm một đòn mạnh mẽ, làm cô hô hấp cũng khó khăn.

Ánh mắt của anh ta vẫn bình thản nhìn cô.

Ánh mắt ấy như có thể xuyên thấu tất cả, nhưng nữ minh tinh vẫn cố ngụy trang tới cùng.

"Cái gì cục trưởng Lý?"

Anh không nhìn cô nữa, chậm rãi xuyên qua kính chắn gió phía trước, ánh mắt vô định nhìn trời mưa như muốn tìm bóng dáng của ai đó đã sớm biến mất từ lâu, âm thanh cũng trở nên mờ nhạt hơn.

https://thuviensach.vn

“Có những chuyện, cô biết, tôi biết, tôi cũng không muốn nói ra quá rõ ràng, hiểu không?”

“……”

“……”

***

Thịnh Gia Ngôn luôn bị Tôn Dao trêu anh là “Tiểu trợ lý riêng tại gia” của Nhâm Tư Đồ, nhất là khi Nhâm Tư Đồ bận rộn đến nổi không có thời gian, chức năng của “Tiểu trợ lý Thịnh” càng có cơ hội phát huy triệt để____ đặc biệt là việc chăm sóc tiểu thiếu gia Tầm Tầm.

Tại nhà trẻ, khi chuông tan học vừa vang lên thì Thịnh Gia Ngôn đã đứng bên cạnh xe của mình, anh dừng xe nơi Nhâm Tư Đồ vẫn thường đỗ, như vậy khi Tầm tầm ra về sẽ lập tức nhìn thấy anh, anh cũng không phải phí công tìm kiếm bóng dáng nhỏ bé của cậu nhóc từ trong đám người nhốn nháo.

Thịnh Gia Ngôn trong lúc chờ đợi đã dùng di động xem tin tức của những hạng mục đầu tư bất động sản gần đây. Trúng thầu lần này là công ty xây dựng Trung Hâm, mà đối thủ cạnh tranh của họ là công ty xây dựng Lợi Đức được dồn đại là được nhân viên cấp cao của công trình bảo hộ giá lại bại trận ra về, sự việc này gây xôn xao cả giới bất động sản, khiến người trong giới không khỏi ngạc nhiên.

Sự Vụ Sở là luật sư đại diện của công ty xây dựng Lợi Đức, cũng là người quen của Thịnh Gia Ngôn, đương nhiên khi tin tức này được truyền tới thì tất cả đồng nghiệp trong công ty đều hiếu kì hỏi: “Cái công ty xây dựng Trung Hâm kia có lai lịch như thế nào vậy?”

Lúc đó Thịnh Gia Ngôn chỉ nhàn nhạt nói: “Lúc trước người ta gọi nó là công ty Hâm Vũ” Mọi người sẽ hiểu. Hâm Vũ……không phải là công ty

https://thuviensach.vn

bị đồn đại là nhờ buôn lậu mà làm giàu sao? Dĩ nhiên những thứ này chỉ là tin đồn cũng không ai có chứng cứ. Hiện giờ Hâm Vũ được chia ra àm hai công ty, một là công ty môi giới nhà đất Trung Vũ, một là công ty xây dựng Trung Hâm. Công ty môi giới nhà đất Trung Vũ có địa bàn hoạt động ở Hoa Nam, tổng bộ vốn cũng cách xa vạn dặm, cũng ít người biết đến, về phần công ty Trung Hâm____

Rõ ràng là đang muốn dọn sạch đường mà tiến.

“Tại sao chú tới đón con?”

Câu hỏi của Tầm Tầm nhanh chóng thức tỉnh Thịnh Gia Ngôn, ánh mắt của anh rời khỏi màn hình điện thoại, cúi đầu nhìn Tầm Tầm.

Anh nhanh chóng cất điện thoại. “Mẹ con bận việc không đến đón con được, chú đón con đến nhà chú ăn cơm được không?”

Nói không phải chê cứ tài nấu nướng của nhâm Tư Đồ thật tệ, rất tệ, vô cùng tệ….. Hỏng rồi hỏn rồi, có thể ăn được món Thịnh Gia Ngôn nấu, đối với Tầm Tầmquả thật là một đặc ân lớn, tính khí trẻ con lại nổi lên mắt sáng ngời, không đợi Thịnh Gia Ngôn phản ứng đã tự mở cửa xe, biến vào như một làn khói, lại còn hô to: “Ồ! Thật tốt quá!”

Thấy vậy Thịnh Gia Ngôn không nhịn được cười, sau đó vòng qua ghế lái ngồi vào.

“Nhưng mà trước hết chúng ta phải đi siêu thị mua nguyên liệu.”

Tầm Tầm đã bị đồ ăn ngon hút mất hồn, Thịnh Gia Ngôn nói gì cậu cũng gật đầu như giã tỏi.

Mà Thịnh Gia Ngôn nói xong, đang muốn khởi động xe, độtnhiên nhớ ra việc gì đó, một tay giữ tay lái, tay kia lấy điện thoại ra nhắn tin cho Nhâm Tư Đồ.

https://thuviensach.vn

“Khi nào xong việc đến nhà anh ăn cơm nhé! Anh làm rất nhiều thức ăn ngon!”

Lúc này Nhâm Tư Đồ đang lo chạy xe như bay trên đường, điện thoại đặt bên trong hộp xe reo lên âm báo tin nhắn, cô cũng không thèm đoái hoài tới, trong đầu cô bây giờ đều là tin nhắn cuối cùng của người bệnh nhân kia để lại: Bác sĩ Nhâm, cô nói đúng, tôi chết thì quá tiện nghi cho đôi cẩu nam nữ kia rồi, tự sát căn bản không giải quyết được vấn đề, vậy nên trước hết tôi phải giết hắn.”

Vì bệnh nhân này, sớm muộn gì cô cũng bị suy nhược thần kinh mất thôi! Mẹ của bệnh nhân và Nhâm Tư Đồ chỉ có thể chia nhau ra tìm, cô từ chỗ mẹ của bệnh nhân lấy được số điện thoại của tên chồng phụ bạc kia, cũng đã gọi vài lần nhưng vô ích. Nghĩ đến tên chồng phụ bạc này,thật là quá phũ, vứt bỏ vợ một cách triệt để ngay cả số điện thoại cũng đổi, không thể làm gì hơn cô phải chạy đến công ty của anh ta, nhưng lại nghe đồng nghiệp của anh ta nói anh ta đã chuyển chỗ làm. Khi chuẩn bị rời khỏi lại nghe được nhân viên tiếp tân lầu bầu: “Không hiểu sao hôm nay nhiều người tìm tiểu Trương vậy chứ?” Nhâm Tư Đồ biết mình đã tìm đúng chỗ rồi, hỏi kĩ lại quả nhiên có một người phụ nữ thần kinh không ổn định hề hề hà hà đến tìm tiểu Trương. Cuối cùng cũng đi đúng đường rồi, nhưng Nhâm Tư Đồ ngay cả thời gian thở cũng không có liền vội vàng hỏi: “Có thể cho tôi biết anh ta đi công tác ở đâu không?”

“Công ty xây dựng Trung Hâm.”

“Công ty xây dựng Trung Hâm?”

Công ty này ngược lại rất gần phòng khám của cô, cả ngày vòng nửa vòng lớn khắp nội thành, kết quả là quay về chỗ cũ, thật là~ ông trời trêu ngươi mà!!!!!!!!!!!!!!!

https://thuviensach.vn

Khi đến được tòa nhà Offices - trụ sở của công ty Trung Hâm thì sắc trời đã tối, nhất là khi sắp đến giờ tan ca chỗ này sẽ rất đông người, ngộ nhỡ bệnh nhân của cô chạy tới chỗ náo nhiệt này đòi mạng người ……. Nhâm Tư Đồ không dám nghĩ đến nữa, cô đem xe đỗ bên ngoài cao ốc,áo khoác cũng khong kịp lấy cứ như vậy lao xuống xe chạy vào cửa lớn.

Công ty Trung Hâm ở tầng 45-47, trời ơi 45 tầng, Nhâm Tư Đồ bước ra khõi thanh máy, chỉ nghe cách đó không xa có tiếng tranh chấp____

“Vị phu nhân này tôi thật sự không thể cho bà vào. Bà nói tới tìm Hoài Minh nhưng thật sự chúng tôi không biết Hoài Minh là ai.”

Một giọng nói đáp lại, lộ ra những cảm xúc không ổn định. “Van cầu các người, hắn nhất định đang ở bên trong. Tôi là vợ của hắn, hắn tránh mặt toi hơn mấy tháng rồi, hắn…..”

Nhâm Tư Đồ bước tời trước quầy tiếp tân quả nhiên nhìn thấy cô nhân viên tiếp tân cùng với bệnh nhân của cô đang giằng co, thấy người bệnh nhân đang sắp ngã xuống đất thì Nhâm Tư Đồ nhanh chóng bước về phía trước đỡ lấy cô ấy.

Bệnh nhân thấ được Nhâm Tư Đồ, trong mắt đầy tuyệt vọng.

“Bác sĩ Nhậm…”

Nhâm Tư Đồ có chút không đành lòng nhìn vào mắt cô ấy nhưng sự việc vô cùng cấp bách, không thể chần chừ đồng tình được nữa.

“Trước tiên cô nên theo tôi về, mẹ cô tìm cô khắp nơi, sắp phát điên rồi…..”

“Không được! Lần này nhất định tôi phải gặp được hắn, muốn cùng hắn nói thật rõ ràng.”

https://thuviensach.vn

“Vô dụng thôi! Hắn đối với cô đã tuyệt tình như vậy, cô còn hy vọng hắn sẽ quay đầu sao?”

Lời nói của Nhâm Tư Đồ như đinh chém sắt, khiến cô ta nhất thời rơi lệ, Nhâm Tư Đồ bất đắc dĩ nâng tay muốn dẫn bệnh nhân rời đi. Đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền đến___có người từ Trung Hâm đi ra.

Đáng lẽ Nhâm Tư Đồ đã có thể khống chế được bệnh nhân, nhưng tiếng bước chân mỗi lúc một gần, bệnh nhân nhất thời mất kiểm soát, đẩy Nhâm Tư Đồ ra xông tới.

Đoàn người từ trong đi ra đang nói cười vui vẻ, đột nhiên thấy người phụ nữ lạ chặn phía trước, tất cả đều ngẩn người, Nhậm Tư Đồ trước nay cũng chưa biết mặt người chồng phụ tình kia, nhưng nhận ra trong đám người có một nam nhân sắc mặt bỗng nhiên tái mét, liền biết được đó là người chồng phụ bạc mà bệnh nhân cô đang “tìm kiếm”.

Mọi việc xảy ra quá nhanh khiến ai nấy đều không kịp phản ứng chỉ yên lặng đứng tại chỗ nhìn người phụ nữ kia điên cuồng chạy tới muốn cắn xé người chồng phụ tình của cô ta.

Tất cả đều thét chói tai, chạy tránh qua một bên, Nhâm Tư Đồ cái gì cũng không nhớ, chỉ theo bản năng xông lên ngăn cản, nhưng cô căn bản không có hơi sức bằng một người phụ nữ bệnh thần kinh, khi cô bắt được tay bệnh nhân liên bị hất văng ra. Trong phút hỗn loạn, Nhâm Tư Đồ trơ mắt nhìn nhìn bệnh nhân của mình lấy ra một chai dung dịch_____

Xem ra không chỉ là chai thủy tinh bình thường, chất lỏng trong đó càng không chỉ đơn giản là …nước.., suy nghĩ nhảy ra trong đầu càng khiến thần kinh cô đau nhức.

“Họ Trương kia, tôi cho anh biết, anh muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, tôi đem gương mặt anh phá hủy xem sau này anh lấy gì mà câu tam kết tứ nữa…”

https://thuviensach.vn

Một khắc kia, Nhâm Tư Đồ sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không có ý định ngăn cản nữa, chỉ sững sờ nhìn tất cả, trong đầu cũng thỏa hiệp thầm nghĩ: như vậy đi, cứ như vậy đi……

Cho đến khi bệnh nhân đem axit sunfurit dội vào người đàn ông kia, nhanh hơn cô ấy một giây người chồng phụ tình kia giơ tay cướp lấy bình thủy tinh, Nhâm Tư Đồ thất kinh, không ngờ người đàn ông này lại tàn nhẫn đến mức muốn đem axit sunfurit tạt ngược lại vợ mình. Không nghĩ ngợi nhiều Nhâm Tư Đồ cắn răng lao tới mốn giành lại bình thủy tinh.

Người xung quanh không một ai có ý định ra tay giúp đỡ, cô cũng không trong mong gì vào họ, mắt thấy mình đã đoạt lấy được bình thủy tinh nhưng……..bất ngờ lúc này người đàn ông lại trở tay, Nhậm Tư Đồ chân không đứng vững lảo đảo muốn ngã xuống, òng bàn tay mất thăng bằng, bình thủy tinh chứa axit sumfurit cứ như vậy nghiêng về phía cô…..

Nhâm Tư Đồ chỉ có thể trơ mắt nhìn chất lỏng kia sắp đổ lên người mình không có cách nào ngăn cản, tiếp đó xảy ra cái gì, quá rõ ràng rồi. Nhâm Tư Đồ nhất thời lạnh cả người, vô lực nhắm mắt lại……..

Thật kinh khủng! Phỏng? Sao vẫn chưa có cảm giác này…….

Ngay sau đó “Phắng” một tiếng bình thủy tinh vỡ vụn….

Nhâm Tư Đồ mở mắt ra, không chỉ một mình cô mà tất cả mọi người đang ở đấy ai nấy đều sửng sốt. Bình axit sunfurit một giây trước còn chực đổ lên người Nhâm Tư Đồ mà giờ đang “tử trận” trên một khoảng nền trống.

Nhìn lại người đàn ông trước mặt cô đang khẽ chau mày___ bị cô chạm nhẹ một cái lông mày cũng nhíu chặt hơn, mặt lại tỏ ra vẻ không có gì đáng lo cả.Nhưng khi Nhâm Tư Đồ cúi đầu nhìn mu bàn tay của người đó,nhất thời không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

https://thuviensach.vn

Đúng! Là người đàn ông này dùng tay thay cô chặn axit đổ lên người, bình thủy tinh cũng là vì bị đau mà theo phản xạ ném ra xa.

Mặc dù, bàn tay bị vấy axit không nhiều, nhưng nhìn qua cũng biết axit sunfurit này thuộc laoị đậm đặc. Ánh mắt cô dời khỏi bàn tay người đàn ông, lo âu nhìn khắp bốn phía tìm xem có ai có thể giúp đỡ.

“ Ai có băng gạt không? Nước nữa! Mau đem tới đi.”

So với vẻ mặt hốt hoảng của cô, ngược lại người đàn ông này một chút cũng không vội, đứng yên một chỗ, chăm chú nhìn cô, chân mày vẫn nhíu chặt, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười.

“Không nhận ra tôi sao?Lớp trưởng…….”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 4

“Không nhận ra tôi sao! Lớp trưởng…”

Giọng nói Thời Chung cất lên có chút tự giễu, mang theo chút bất đắc dĩ và một chút châm chọc…

Nhâm Tư Đồ có một chút sửng sốt, ngẩng đầu ên nhìn mặt đối phương, trong đầu rất nhanh tìm ra khuôn mặt này trong trí nhớ của mình, cực kì kinh ngạc đến há hốc, nhưng lại vì quá kinh ngạc mà không nhớ nổi tên họ của người ta.

“….”

Mắt Thời Chung khẽ lóe sáng vui mừng nhưng khi thấy được sự chần chờ của cô thì trở nên ảm đạm, vẻ mặt cũng rũ xuống, giây tiếp theo lại khôi phục hé ra một nụ cười yếu ớt.

“…Chung?”

Nhâm Tư Đồ vô cùng lúng túng, dù sao cũng là bạn học 3 năm rồi, nhưng cô lại….

“Tới rồi! Tới rồi! Băng gạc!Nước! Này! Này!”

Một giọng nói oang oang của người trước mặt thành công dời đi lực chú ý của Nhâm Tư Đồ, cô vội vàng nhận lấy băng gạc, lau khô axit bắn vào tay Thời Chung, lại cẩn thận xem xét thành phần của chai nước suối người ta đưa tới, xác định nước có tính kiềm yếu mới mở nắp ra, nắm lấy bàn tay anh bắt đầu rửa.

https://thuviensach.vn

Mặc cho sàn men sứ lúc này đọng đầy nước, mặc cho bệnh nhân của cô lúc này đang vô lực, ánh mắt vỡ vụn ngã trên mặt đất, và tên chồng phụ tình kia lại hướng đến cúi đầu cùng các lãnh đạo, không ngừng xin lỗi Thời Chung.

“Thật sự xin lỗi! Thật sự xin lỗi! Cái người điên này…Aiiii! Thời tổng! Thật sự xin lỗi!”

Câu xin lỗi của hắn cứ đều đặn vang lên! Thời Chung lại làm như không nghe thấy, Tai anh chỉ quẩn quanh thứ âm thanh “Tí tách” của tiếng nước chảy, trong mắt chỉ có bóng hình của nguiờ con gái trước mặt, cô ấy đang cúi đầu khuôn mặt lộ vẻ lo lắng, gấp gáp nhưng ánh mắt vô cùng lanh lợi tỉnh táo. Tóc dài vén sau tai, tạo một đường cong hài hòa, đôi môi cũng bởi vì khẩn trương mà mím chặt, chóp mũi lấm tấm mồ hôi….

Thời Chung cứ như vậy mà nhìn chằm chằm giọt mồ hôi đang muốn rơi khỏi chóp mũi xinh đẹp kia, trái tim như có con mèo nhỏ cào cào, làm cho anh không nhịn được muốn đưa tay lau giúp cô. Đúng lúc này Nhâm Tư Đồ cũng chợt ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy ba chai nước suối cũng trống không rồi, cô dừng lại, ngước mắt nhìn anh.

“Còn đau phải không?”

Nhâm Tư Đồ nhìn thấy trong mắt anh trước sau đều tỏ ra lạnh lùng, nhìn vào cô nhàn nhạt lắc đầu.

Vẻ mặt Thời Chung vô cùng bình tĩnh khiến mọi người đang có mặt ở đó cũng quên mất chuyện phải xử lí người bệnh nhân kia. Ngay cả thư kí của Thời Chung cũng phải nhìn anh đến ngẩn cả người, hoàn toàn không thể phản ứng nổi. Quan trọng ở đây là ông chủ của họ bình thường không có cái bộ dạng nạng này___chỉ cần nhầm nước trà thành cà phê cũng bị ánh mắt lạnh lùng của ông chủ nhìn đến chết điếng cả người rôi! Đừng nói đến

https://thuviensach.vn

axit nha! Là axit sunfurit đó!! Vì vậy khi cấp trên của "người chồng phụ tình" cất cao giọng trách mắng.

"Còn không mau đưa tổng giám đốc đến bệnh viện!"

Lúc này thư kí mới tỉnh mộng, kêu lên một tiến, bước đến đỡ Thời Chung đi.

Thời Chung còn chưa kịp phản ứng lin6 bị thư ký dìu đi, mà thư kí của anh dìu ông chủ tời cửa thang máy rồi vẫn không quên quay đầu ại dặn dò nữ tiếp tân.

"Mau gọi nhân viên an ninh lên, đưa cô ấy đi!"

Nữ nhân viên tiếp tân lập tức trả lời: "Vâng! Tôi nhớ rồi thư kí TÔn."

Nhâm Tư Đồ còn chưa kịp nói cái gì thì người bạn cũ mới gặp đã biến mất sau cửa thang máy, hiên trường chỉ còn lại cô và bệnh nhân của cô, nhân viên lễ tân đang gọi an ninh, cuối cùng à các nhân viên của Trung Hâm đang "mặt nhìn mặt"

Nhâm Tư Đồ nhắm mắt lại, cố gắng trấn định tâm tính bối rối lúc nảy, lúc này cô không thể luống cuốn được, dù sao nệnh nhân của cô vẫn còn đang cần cô! Nhâm Tư Đồ đi tới trước mặt bệnh nhân đang ngã ngồi dưới đất, ngồi xổm xuống. Từ bỏ bản thân, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn Nhâm Tư Đồ, vừa khóc vừa cười, nhìn thấy cô ấy như vậy đủ àm cho Nhâm Tư Đồ và những người nhìn thấy xót xa, tuyệt vọng, cùng nhau rơi vào đáy vực.

Cùng lúc đó, thư kí TÔn đỡ được Thời Chung vào than máy cũng thở phào nhẹ nhõm (Ena:

À! Mai nghỉ lễ sẽ cố gắng tặng mọi người thêm chương nữa nhe! Hihi. Thanks all!

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Nhậm Tư Đồ ra khỏi nhà hàng đã chạy thẳng tới nhà của bệnh nhân, cô ấy uống thuốc an thần xong thì đi ngủ, người mở cửa tiếp cô là mẹ của bệnh nhân. Đây là một người phụ nữ trung niên, có mái tóc hoa râm. Giữa nhà treo những bức ảnh của gia đình có lẽ mới chụp đầu năm nay, trong ảnh người mẹ này rất đẹp, tinh thần khỏe khoắn, trông rất trẻ___nhưng không tới 1 năm vì chăm sóc con gái bị bệnh mà hao tâm, tốn sức, thần sắc kém đi rất nhiều.

Người mẹ đem đưa chai thuốc Rossi cho Nhậm Tư Đồ , cô nhận lấy rồi mở ra xem thuốc của bệnh nhân mới phát hiện là thuốc đã bị đổi, người mẹ hết sức tự trách: Bác sĩ Nhậm, đều tại tôi, không sớm phát hiện nó đem thuốc đi đổi nên mới xảy ra cớ sự ngày hôm nay…”

Người mẹ khóc hết sức thương tâm, thấy như vậy Nhậm Tư Đồ càng cảm thấy lòng mình chùng xuống nặng nề.

Cho đến khi Nhậm Tư Đồ đứng trước cửa nhà Thịnh Gia Ngôn trong đầu cô vẫn còn hình ảnh người mẹ khóc đến khuôn mặt nhăn nhúm, khóc đến không ra nước mắt…cô vỗ vỗ mặt mình, cố gắng gạt đi chuyện này, nhấn chuông cửa.

Chỉ ít phút sau có người đến mở cửa.

Là Thịnh Gia Ngôn, khá với bộ dạng mặc tây trang hàng ngày, anh lúc này mặc chiếc áo len xám rộng thùng thình, bên trong là áo thun trắng, dưới là chiếc quần đen dài, đi chân trần, tóc lòa xòa trước trán nhìn rất phóng khoáng hưu nhàn.

https://thuviensach.vn

Thoáng chốc, Nhậm Tư Đồ sải bước đến gần anh, gục đầu trên bờ vai rộng lớn tìm lấy chút an ủi, anh chỉ cần im lặng cho cô mượn vai, chỉ cần như vậy là đủ….Thế như sự ham muốn đó chỉ là nhất thời, ngay lập tức nó đã bị Nhậm Tư Đồ kìm nén lại, hai mắt cô rủ xuống rồi lại nâng lên vô cùng mệt mỏi. Nhậm Tư Đồ cởi giày cao gót trực tiếp bước vào cửa, đi qua người Thịnh Gia Ngôn, thuận miệng hỏi: “Tầm Tầm đâu rồi?”

Thật ra không cần Thịnh Gia Ngôn trả lời Nhậm Tư Đồ đã thấy cậu nhóc đang ngồi trên sofa trong phòng khách.

Trong ngực ôm một hộp gà nướng nhỏ, vừa gặm cánh gà vừa nhìn TV không chớp mắt. Trên TV đang chiếu《 Crayon Shinchan 》, Nhậm Tư Đồ nhìn thấy trên màn hình TV là cậu bé đang múa thoát y liền cảm thấy nhức đầu, quay đầu lại hung dữ chấp vấn Thịnh Gia Ngôn.

“Sao anh ại cho nó xem loại hoạt hình này chứ (animation)?”

Thịnh Gia Ngôn cũng cảm thấy chẳng có gì nghiêm trọng, vô cùng thoải mái trả lời: “Nó muốn xem thì để nó xem, anh tôn trọng ý kiến người trong cuộc.”

“Ăn cơm rồi còn muốn ăn cánh gà nướng ngoài vỉa hè! Đây cũng là ý kiến của người trong cuộc?”

Thịnh Gia Ngôn nhún nhún vai coi như trả lời.

Có lẽ vấn đề giáo dục trẻ em giữa nam và nữ cách biệt rất lớn, Thịnh Gia Ngôn trong mắt Tầm Tầm là người tốt, thì người xấu chỉ có thể để Nhậm Tư Đồ đảm nhiệm, cô đi đến trước mặt cậu nhóc, vị trí đứng vừa vặn chắn tầm nhìn vào màn hính TV.

Tầm Tầm bị người khác quấy rầy, định nhăn mặt bày tỏ bất mãn, lại thấy người quấy rối mình không ai khác..chính là Nhậm Tư Đồ. Tầm Tầm thừa biết Nhậm Tư Đồ sẽ không cho mình ăn những thứ không tốt cho sức

https://thuviensach.vn

khỏe, lập tức hướng đến cô nở nụ cười nịnh hót, ngoan ngoãn đến hộp cánh gà nướng để qua một bên, lau lau ngón tay dính đầy dầu mỡ.

Ngay sau đó, Nhậm Tư Đồ muốn lấy lại điều khiển TV thì cậu nhóc đã nhanh tay giấu sau lưng.

“Cho con xem 1 tập thôi, chỉ một tập thôi mà~”

Tên tiểu tử khong biết học được cái ánh mắt điềm đạm đáng yêu như vậy, ngửa đầu nhìn Nhậm Tư Đồ, thậm chí còn chắp tay trước ngực, giơ hai ngón tay lên miệng thề…làm cho ai nhìn thấy cũng phải mềm lòng.

Nhậm Tư Đồ đang suy nghĩ có nên đánh vài phát vào cái mông nhỏ của tên nhóc ranh này không thì Tầm Tầm nhanh chóng chuyển mông qua ghế sofa bên kia. Như vậy thì không còn bị Nhậm Tư Đồ cản tầm nhìn rồi.

Nhậm Tư Đồ thở dài, tùy nó vậy. Cô đang định ấy hộp cánh gà đi thì đột nhiên có một cánh tay đưa qua cầm đi trước, ngoái đầu lại thì ra là Thịnh Gia Ngôn.

Đang ở mặc cho Tư Đồ do dự có muốn hay không như vậy để mặc cho hắn thì tìm kiếm đã mặt mày hớn hở đem cái mông nhỏ một chuyển, dời đến ghế sa lon bên kia, như vậy cũng sẽ không bị mặc cho Tư Đồ ngăn trở TV rồi.

Thịnh Gia Ngôn ôm hộp cánh gà, ngã người trên sofa cạnh Tầm Tầm, cánh tay thon dài gdang ra kéo cổ tay Nhậm Tư Đồ xuống ngồi xuống sofa.

Thịnh Gia Ngôn vừa ăn cánh gà vừa nhìn Anime, anh và Tầm Tầm vô cùng chuyên chú, nhìn chằm chằm TV, Gia Ngônnói với cô:” Em xem xem, anh không thể làm khác mà. Bộ dạng nó đáng thương như vậy ai mà từ chối được.”

https://thuviensach.vn

Trong lời nói mang theo ý cười nồng đậm, Nhậm Tư Đồ không biết nên phản bác như thế nào, nói chính xác hơn cô bị chuyện khác làm phân tâm, quên luôn phản bác___

Rốt cuộc là bởi vì hơi thở nhẹ nhàng khoang thai hay bởi cái tay đang nắm cổ tay Nhậm Tư Đồ đã hút hồn cô? Nhậm Tư Đồ thật sự đã không tài nào phân biệt nổi.

***

Xem xong một tập phim Tầm Tầm rốt cục cũng hài lòng theo Nhậm Tư Đồ về nhà.

Nhậm Tư Đồ lái xe, Tầm Tầm sớm đã quen thuộc không cần người lớn giúp đã bật nhạc lên, nhóc vặn nhạc thật lớn. Một bài khóc hận người yêu cứ như vậy vang ra từ xe của hai người.

Đây là chủ đề yêu đơn phương, Nhậm Tư Đồ nghe không tới 3 câu đã không chịu nổi mà đổi kênh radio. Tầm Tầm ngược lại không cảm thấy cử chỉ của cô khác thường, bởi vì cậu đã phát hiện ra một điều làm cậu cảm thấy hứng thú.

“Không phải tối nay mẹ hẹn với người ta sao?”

Đột nhiên Tầm Tấm ném ra một vấn đề là Nhậm Tư Đồ sững sờ, vừa đúng lúc xe gặp đèn đỏ, Nhậm Tư Đồ dừng xe, nghiêng đầu nhìn cậu nhóc.

“Sao lại hỏi như vậy?”

Tầm Tầm làm bộ bí mật thần bí đưa mặt về phía Nhậm Tư Đồ mỉm cười, giống như đang nói: bị con bắt thóp rồi nhé….Tiếp theo thân hình nhỏ nhắn chòm người tới giữa ghế lái và ghế phụ lục lọi, chớp mắt liền cầm ra một chiếc áo vest khoác ngoài.

https://thuviensach.vn

“Đây là áo của đàn ông.” Tầm Tầm khẳng định như đinh chém sắt.

Thằng nhóc này thật là…quá thông minh, Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ cười cười.

“Áo của bạn.”

Tầm Tầm tiếp tục “thẩm tra” giống như bắn liên thanh về phía Nhậm Tư Đồ.

“Hắn ta có cao hơn Gia Ngôn thúc thúc không?”

“Có đẹp trai bằng Gia Ngôn thúc thúc không?”

"Hắn có. . . . . ."

Nhậm Tư Đồ vội vã ra dấu bảo cậu ngừng lại.

“Con hỏi chuyện này làm gì?”

“Mỗi lần họp phụ huynh Gia Ngôn thúc thúc đi thay mẹ, khiến cho con rất hãnh diện, ngộ nhỡ người kia kém hơn Gia Ngôn thúc thúc….”

Trong đầu Nhậm Tư Đồ bỗng hiện ra bộ dáng của Thời Chung , so với Thịnh Gia Ngôn thì hai người hoàn toàn bất đồng. Nhất là ánh mắt, Thịnh Gia Ngôn có ánh mắt rất dịu dàng, thứ dịu dàng mà cả đời này Nhậm Tư Đồ chưa từng thấy qua ở người đàn ông khác…..

***

Vừa về đến nhà Tầm Tầm đã thấm mệt, Nhậm Tư Đồ sắp xếp chỗ ngủ cho nhóc xong thì xem xét một chút hồ sơ bệnh nhân, tra tài liệu, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Sau khi tắm xong, Nhậm Tư Đồ có thói quen đứng trước gương trong phòng tắm, nhìn mình trong kính —— đây là bài tập mỗi ngày của cô.

Theo thời gian, hơi nước trên gương dần dần tản đi, Nhậm Tư Đồ cũng nagỳ càng nhìn rõ dấu vết xấu xí trên lưng.

Lại nhớ lúc ăn cơm Thời Chung hỏi cô, tại sao lại đối tốt với bệnh nhân của mình, thậm chí không tiếc thân mình, liên tục giải quyết chuyện riêng tư giúp bệnh nhân___ đáp án đang ở trên lưng cô.

Vết thương xấu xí chạy dài từ vai trái đến trên xương bướm tách ra như một đóa hoa, Nhậm Tư Đồ mỗi lần tắm xong đều giống như bây giờ, nhìn kỹ nó ép bản thân chấp nhận nó. 5 phút sau, Nhậm Tư Đồ mặc áo choàng vào đi ra khỏi phòng tắm, cảm giác vết sẹo đó so với hôm qua thuận mắt hơn một chút.

Trên đường tới phòng ngủ, lúc đi ngang qua sofa, chân không khỏi ngừng lại___nhìn chiếc áo khoác dặt trên ghế salon.

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, nghiếng người tới sofa cầm chiếc áo lên. Tây trang cắt may cực kì tinh xảo, vải phẳng phiu, năm trước cô tặng cho Thịnh Gia Ngôn một cái ca vạt cùng nhãn hiệu, thế nhưng cũng chỉ thấy anh đeo hai ba lần, có lẽ là không thích lắm…

Nhậm Tư Đồ xoa bóp mi tâm, đang muốn để tây trang xuống, ại ngửi được một thứ mùi có chút gay mũi, cũng không phải là mùi thuốc lá trên người Thời Chung mà cô đã từng ngửi thấy, mà là mùi axit sunfurit từ tay áo bay ra.

Cũng không phải nồng lắm, nhưng lại cứ quanh quẩn quanh chóp mũi Nhậm Tư Đồ, hung hăng nhắc nhở cô: người đàn ông đó cản axit sunfurit giúp cô….

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ lúc này mới nhớ lại lúc ăn cơm tối hình như anh cố ý đem tay phải bị thương buông thỏng dưới mặt bàn….

Anh lạnh nhạt, anh bình tĩnh, sau khi bị thương cũng yên tĩnh như nước, nhưng cũng không phải vì vậy mà cô có thể xem thừng đau đớn của anh. Huống chi, cô so với người khác cũng hiểu rõ hơn hết vết thương đó đau đến cỡ nào….

***

Khó mà có được thời tiết tốt như mùa đông năm nay, trời xanh mây trắng, vào giờ hành chánh, Thời Chung theo thường lệ đi tới Trung Hâm. Một đường đi vào phòng làm việc, hai bên nhân viên cung kính chào anh.

Trên bàn làm việc chờ đợi anh là tài liệu , hợp đồng, hồ sơ cần phê duyệt còn có rất nhiều cái túi giấy lớn.

Thời Chung khẽ cau mày đi đến bàn làm việc, đang muốn cầm túi giấy, liền nghe tiếng người gõ cửa.

Thư kí Tôn bước vào phòng làm việc: “Thời Tổng! Người của công ty xây dựng Lợi Đức 15 phút nữa sẽ đến, anh…”

Thời Chung cắt lời thư kí: “Đây là?”

Thư kí Tôn thấy anh hất cằm về một túi hồ sơ, thuận miệng giải thích: “Vị tiểu thư hôm qua anh cứu, sáng sớm đã đến công ty chúng ta, giao cái này nói là đưa cho giám đốc.”

Thời Chung nét mặt có chút cổ quái, thư kí Tôn lại tiếp tục thầm nghĩ: không phải lại làm sai chuyện gì nữa chứ?” (Ena: tội anh quá!!!!!!!! Héhé)

Mà chắc… không phải đâu, hôm qua thấy giám đốc và vị tiểu thư kia hình như là có quen biết, chắc mình không bị ghép tội tùy tiện mang người

https://thuviensach.vn

lạ vào phòng làm việc của ông chủ đâu?

Thư kí Tôn đang thấp thỏm trong lòng, Thời Chung đã mở cái túi ra. Bên trong có rất nhiều loại thuốc "phong phú đa dạng": thuốc mỡ, thuốc nhộng,…và một tờ giấy stick (giấy màu vàng, xanh, hoặc hồng,…dùng ghi chú)

Thời Chung nhìn vào tờ giấy stick, không nhịn được mà bật cười.

Giám đốc cười…. cười vì tâm tình đang vui? Thư kí Tôn trợn tròn mắt___bản thân chưa từng thấy qua ông chủ cười như vậy, cứ như đứa trẻ được ăn kẹo.

Bị sự tò mò quấy phá, thư kí Tôn không nhịn được mà rướn cổ lên muốn nhìn xem tờ giấy rốt cuộc viết cái gì, tiếc là khoảng cách quá xa, anh chỉ có thể thoàng nhận ra đó là những dòng chữ rất đẹp, càng không nhìn rõ, càng khó chịu.

Thật ra trên tờ giấy chỉ viết có 8 chữ: Thật sự xin lỗi! Chân thành cám ơn.Thời Chung cẩn thận đem tờ giấy dán lên mặt bàn, cầm túi giấy lên, xem xem bên trong còn có thứ gì nữa.

Nhưng giây kế tiếp, nụ cười trên mặt liền cứng lại____

Thời Chung ấy từ trong túi giấy ra chiếc vest khoác ngoài.

Tây trang của anh, cô gái này không phương thức này không cho anh một chút mặt mũi, cứ như vậy đem trả lại…..

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Thời Tổng? Thời Tổng?”

Cho đến khi thư kí Tôn gọi lần thư tứ, Thời Chung mới hồi phục tinh thần, dùng đôi mắt sắc lạnh quét về thư kí Tôn, thư kí Tôn trong lòng có thứ gì đang rơi “Lộp bộp”, ông chủ của anh….vẻ mặt xấu quá đi!!!!

Lúc Thời Chung đem bàn tay hướng về thư kí Tôn anh bị sợ hãi theo bản năng nhắm mắt lại. Bộ dạng của ông chủ lúc này…khẳng định là muốn đánh anh? Nhưng khi anh lần nữa mở mắt ra thì phát hiện Thời Chung cũng chỉ là đem tây trang ném cho anh.

“Vứt!”

Thư kí Tôn còn chưa kịp phản ứng: “Hả?”

Thời Chung chỉ nhàn nhạt thu hồi anh mắt, vòng qua thư kí Tôn hướng tời cửa phòng làm việc đi ra ngoài, không mở miệng nói một tiếng. Chân anh rất dài, mỗi sải chân lại lớn, đảo mắt đã biến mất khỏi phòng làm việc, thư kí Tôn thấy thế, vội vàng hấp tấp đuổi theo.

Thời Chung bước nhanh một đường đến phòng họp ở tầng dưới, thư kí Tôn thấy anh vẫn trưng vẻ mặt hầm hầm như cũ cũng không dám lên tiếng. Phó tổng công ty xây dựng Lợi Đức- Tưởng Minh Đức và một đoàn người chậm rãi mà đi vào phòng họp, thư kí Tôn mới vờ ho khan mấy tiếng, nhắc nhở Thời Chung: “Tưởng tổng đến.”

Đó là người đàn ông khoảng 40 tuổi, những người xung quanh đều mặc tây trang cao cấp, nhưng ông ấy chỉ mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn đơn

https://thuviensach.vn

giản rẻ tiền, dưới chân cũng chỉ là đôi giáy vải. So với những thành phần trí thức trong phòng họp thì có vẻ cách ăn mặc của người đàn ông nay không hợp thời cuộc cho lắm.

Thời Chung gương mắt quét qua mặt của Tưởng Minh Đức vừa đi vào phòng,cứng nhắc đứng dậy chào đón, mặt mày cũng chẳng có cảm xúc gì, lời nói vô cùng khách khí xa cách.

“Anh Tưởng.”

Tường Minh Đức miệng cười nhưng lòng không cười: “ Oh! Thì ra cậu còn nhớ mà gọi một tiếng anh này à.” Sau đó nhìn xuống tay Thời Chung liến thấy vết băng bó trên tay anh.

“Ai ui! Tay cậu bị làm sao thế này?”

Tưởng Minh Đức cố tình bày vẻ ra mặt “hết sức kinh ngạc”, Thời Chung chỉ nhàn nhạt cười.

“Chỉ là axit sunfurit bắn vào thôi! Không có gì đáng ngại.”

Loại đề tài xã giao nhàm chán này Thời Chung không muốn nói nhiều, anh ngồi trở lại bàn hội nghị bên cạnh. Thư kí Tôn cũng khom lưng “Mời!” ý bảo Tưởng Minh Đức ngồi xuống vào vấn đề chính, cuộc hàn quyên kia cũng có thể kết thúc rồi.

Tưởng Minh Đức đi về phía bàn hội nghị, nụ cười trên mặt cũng tho mỗi bước đi mà từng chút tưng chút thu lại.

“A Chung, cậu bây giờ có khả năng từ trong tay tôi đoạt lấy gói thầu, lại còn có lá gan hẹn tôi tới nói chuyện?

Ngược lại Thời Chung vẫn mỉm cười, sắc bén đứng lên.

https://thuviensach.vn

“Ah! Tôi nghĩ anh Tưởng đây cũng không tình nguyện cùng tôi ôn lại chuyện cũ rồi, tôi đây cũng không thỉnh cầu gì anh tha thứ, quanh co lòng vòng cũng chẳng ý nghĩa gì, thôi thì nói thẳng ra một lần đi. Công ty Lợi Đức các anh đang giữ mảnh đất cạnh chỗ chúng tôi sắp khai thác địa chất, hôm nay hạng mục đấu thầu cũng bị Trung Hâm đoạt được,mảnh đất kia đối với công ty các anh mà nói cũng chẳng có giá trị gì nữa, chi bằng…bán cho tôi.”

Tưởng Minh Đức đang ngồi xuống lưng còn chưa đụng tới thành ghế, nghe thế thì ngây như phỗng, nhìn chằm chằm Thời Chung- anh mỉm cười mang đầy cao ngạo của tuổi trẻ, còn có phần phách lối.

“A Chung! Mặc dù tôi không biết cậu dùng cách gì lôi kéo được nhà họ Lý, hại tôi thua trận cũng đã rồi, nhưng cậu nên nhớ kĩ cậu hôm nay dùng thủ đoạn đều là trò cỏn con khi còn trẻ tôi đã sử dụng chán rồi, dùng chiêu của tôi để đối phó tôi sao?Quá ngông rồi!”

Tưởng Minh Đức không nhịn được giễu cợt.

Cũng đã ngửa bài với nhau cả rồi, Tưởng Minh Đức cũng không cần tiếp tục ở lại nữa liền đứng dậy. Giống như một vị trưởng bối thân thiện vỗ vỗ vai Thời Chung, ý vị sâu xa.

“Lần sau nếu có hẹn tôi tới nói chuyện cũng đừng chọn phòng họp lạnh lẽo như vậy, tìm một chỗ uống rượu, tìm thêm cho tôi mấy vị tiểu cô nương nữa, như vậy mới có bụng dạ mà ngồi bàn chính sự.”

Dứt lời liền dẫn đám người kia đi một nước không hề quay đầu lại. Thời Chung nhìn nước trà nguội lạnh trên bàn một chút cũng không động tới, lâm vào trầm mặc. Thư kí Tôn do dự một chút mới hạ thấp giọng nói: “Thời Tổng, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Lần này Thời Chung từ chối cho ý kiến, mắt chỉ nhìn về hướng Tưởng Minh Đức rời đi, nhếch miệng cười nhạt. Mặc dù thư kí Tôn theo Thời

https://thuviensach.vn

Chung chưa đến 2 năm nhưng anh hiểu rõ cái cười nhạt của ông chủ có bao nhiêu toan tính. Tất nhiên thư kí Tôn cũng không còn lo lắng nữa, nghe Thời Chung hỏi: “Người Thời Dụ khi nào đến?”

Thư kí Tôn vội vàng mở Ipad ra xem lịch trình hôm nay.

“ Một tiếng rưỡi nữa.”

Sau một tiếng rưỡi, Thời Chung bỏ ra rất nhiều tiền để tuyển được đội ngũ thiết kế này cho Trung Hâm, anh ở phòng hội nghị chờ họ đến. Đội ngũ thiết kế của phòng thiết kế này gọi là “Thời Dụ” họ là tinh anh số một trong giới, trước mặt các kĩ sư thiết kế Thời Chung chỉ đề ra một yêu cầu “Tôi chỉ cần các người trong vòng mười ngày tìm được một lý do hoàn mỹ nhất khiến bên quản lý đấu thầu cho phép chúng ta sửa bản thiết kế lúc trước đem đi đấu thầu. Sau đó thiết kế lại, phải làm cho mảnh đất bên cạnh phá hủy toàn diện, không để cho nó có bất kì cơ hội nào để khai thác.”

Máy chiều trong phòng họp bật lên, trên màn hình là bản thiết kế 3D, Thời Chung nhàn nhã ngồi trên ghế dựa dùng đèn hồng ngoại trong tay vẽ một vòng tròn bên góc trái màn hình, cường điệu nói: “ Chính là khoảng đất này, tôi muốn nó trở thành phế thải.”

Các thiết kế sư vẫn còn ngơ ngẩn nhìn nhau thì thư kí Tôn cũng đã bừng tỉnh hiểu ra, nhìn Thời Chung dùng đèn hồng ngoại vòng một khối trên màn hình_____ đó.... không phải là mảnh đất của công ty xây dựng Lợi Đức sao?

Thư kí Tôn không nhịn được quay sang “nghía” ông chủ mình một cái, trong lòng thầm khen ngợi.

***

Đội thiết kế Thời Chung bỏ tiền ra thuê không hổ là tinh anh đứng đầu cả nước, đúng 10 ngày sau họ quả nhiên thiết kế ra một đồ án thật sự làm

https://thuviensach.vn

hài lòng Thời Chung, tin tốt này làm cho tâm tình anh tốt lên một chút, ngay cả buổi trưa ở phòng ăn nghe thư kí Tôn báo cáo lịch trình hôm nay cũng không có gì gọi là không vui. Trừ một thời khắc___ anh vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ….nhìn tòa nhà nào đó tâm tình lại tụt xuống một chút.

Mặc dù tòa nhà đó cách Trung Hâm chỉ một con phố, cách phòng ăn cho anh ngồi không tới 500m thế nhưng anh chưa bao giờ đặt chân đến đó, nhưng anh có thể biết rõ phòng khám của ai kia ở tầng nào …..

Thời Chung phát hiện mình lại thất thần, xoa xoa mi tâm thu hồi ánh mắt, tiếp tục vừa dùng cơm vừa nghe thư kí Tôn bào cáo lịch trình.

“Buổi tối 7h cùng bên quản lý đấu thầu ăn cơm, 10h……”

Thời Chung đang cúi đầu ăn cơm, đột nhiên nghe thư kí Tôn ngừng lại, anh tò mò ngẩng đầu lên, chỉ thấy cửa phòng bị đẩy ra…là Tần Tuấn Vĩ.

Thư kí Tôn để Ipad xuống, thân thiện chào hỏi: “Ông Tần khỏe chứ ạ!”

“Còn chưa ăn cơm nữa?” Ông cụ nhìn thấy thư kí Tôn thì mặt mày hớn hở, quay sang Thời Chung thì lại xệ mặt xuống.

Thời Chung thấy người đến là cha mình thì cắm đầu cắm cổ xuống hộp cơm mà ăn tiếp coi như không thấy.

Ông cụ ập tức lộ vẻ bất mãn: “Mày bày cái thái độ khỉ gió gì với tao hả?

Thời Chung vẫn bày vẻ mặt không mặn không nhạt, để đũa xuống, nhìn thư kí Tôn nói: “Cậu ra ngoài trước đi.”

https://thuviensach.vn

Thư kí Tôn thấy hai cha con chuẩn bị giương cung bạt kiếm, thức thời chạy nhanh nhất có thể để thoát nạn. Trong nháy mắt phòng làm việc chỉ còn lại Thời Chung và ông cụ.

Thời Chung dùng khăn lau lau khóe miệng, nhàn nhã nói: “Tìm tôi có việc gì?”

Ông cụ nhìn cách nào cũng không quen mắt với diệu bộ này của anh, giật lấy chiếc khăc trên tay Thời Chung quăng lên bàn.

“Đừng có bày cái vẻ thượng lưu với tao, mày là con trai tao, được mấy cân mấy lạng, xuất thân từ đâu? Ai ai cũng biết rõ.”

Dù vậy Thời Chung vẫn chỉ khinh thường nhìn ông một cái, bữa cơm cũng không còn hứng thú để ăn nữa, Thời Chung chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Tôi còn có chuyện, đi trước. Ông muốn ăn gì thì tự mình ăn, nếu ăn một mình cảm thấy chán thì bảo Tiểu Từ ăn cùng.”

“Đứng lại cho tao!”

Đến lúc này, Thời Chung rốt cục mới quay đầu lạ nhìn ông một cái..hờ hững, âm thanh cũng không gợn sóng giống như nói một câu chuyện râu ria.

“A đúng rồi, ông mới hỏi tôi hôm nay là ngày mấy? Hôm nay là ngày giỗ của em gái tôi, những ngày như thế này, tôi không muốn ăn cơm cùng người gián tiếp hại chết nó , như vậy không sai chứ!”

Anh thậm chí giật giật khóe miệng, khẽ cười, nhưng nụ cười này rơi vào mắt ông lão lại chứa đầy châm chọc.

***

https://thuviensach.vn

P.s: Dạo này đang bận ôn thi nên không làm nổi mọi người đừng ngóng, mình rảnh xíu nào thí làm xíu đó. Xế chiều hôm đó, Nhậm Tư Đồ đúng giờ đến phòng khám đợi bệnh nhân nhưng đến 3h chiều vẫn không thấy người____vị Tần lão tiên sinh này trong ghi chép của cô quả thực việc xấu kể không hết, không phải trộm ví tiền của cô, thì là đến trễ, lỡ hẹn, một chút cũng không có thái độ phối hợp trị liệu, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà ông lão thường xuyên phải chuyển phòng khám…. Nhậm Tư Đồ bảo y tá gọi cho người nhà ông cụ Tần để xác nhận tình hình nhưng điện thoại vẫn không liên lạc được. Cho đến khi Nhậm Tư Đồ sắp hết giờ làm thì lái xe của ông cụ Tiểu Từ mới gọi cho cô.

“ Thật ngại quá! Tần tiên sinh vừa cãi nhau với con trai một trận, giận dỗi không chịu đến chỗ của bác sĩ…”

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ cúp điện thoại ra khỏi phóng làm việc thì thấy phóng làm việc của Sở Nhất Minh còn khép hờ, suy nghĩ một chút, kéo khóe môi lộ ra khuôn mặt tươi cười gõ cửa phòng Sở Nhất Minh.

“Vào đi!”

Sở Nhất Minh đang bận đánh máy, trong phóng làm việc vang lên tiếng ‘lách tách’ nhịp nhàng. Nhậm Tư Đồ dựa vào khung cửa, cẩn thận dò xét.

“Bác sĩ Sở, anh có muốn khiêu chiến với việc có độ khó cao hơn một chút không?”

Nghe cô nói, bán tay gõ bàn phím bỗng khựng lại, sau đó lại tiếp tục ‘lách tách’, Sở Nhất Minh tiếp tục gõ gõ bàn phím cũng không ngẩng đầu lên ra điều kiện.

“Trừ khi em giúp anh an bàn một bữa tối dưới nến, chỉ anh và Tôn Dao, bằng không thì dừng mong anh nhận chữa trị vị Tần tiên sinh kia….”

https://thuviensach.vn

Đàm phán thất bại Nhậm Tư Đồ hậm hực rời đi.

Cô đi đón Tầm Tầm tan học, mang nhóc đi siêu thị, trong đầu vẫn lan man ngh4 đến công việc, cho đến khi Tầm Tầm đội nhiên hỏi cô: “Đây là Tôn Dao sao?”

Nhậm Tư Đồ sững sờ, một lúc sau mới hồi phục tinh thần nhìn vế hướng Tâm Tầm đang chỉ vào poster bên cạnh bảng giá sản phẩm____Đại phát ngôn- Tôn Dao.

“Là cô ấy.”

Nhậm Tư Đồ đáp, Tầm Tầm nhịn không được với lên kệ cầm một gói xuống, nhìn tới nhìn lui, khuôn mặt nhỏ vô cùng nghiêm túc cuối cùng cho ra một kết luận: “Cũng giống lắm.”

“Photoshop mới được như vậy.”

“Có ý gì?”

“Chính là phần mềm sửa cho hình đẹp hơn.”

“À….” Tầm Tầm gật gật đầu, không khỏi cảm thán.

“Rõ ràng là đem mặt Tôn Dao sửa thành hồ ly, vẫn là mặt thật xinh đẹp hơn.”

Nhậm Tư Đồ cười cười không đáp lại, vừa lấy shoppingcard đi về quầy thanh toán, vừa suy nghĩ nếu đem lời Tầm Tầm vừa rồi nói cho Tôn Dao nghe bảo đảm cô ấy sẽ mừng đến nở hoa.

Tầm Tầm vẫn đứng trước giá hàng cách cô không xa, cậu đang cùng gương mặt hồ ly trên bao bìa giằng co.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, Tầm Tầm thấy có người len lén đem "Tôn Dao" giấu vào trong áo liền sửng sốt.

Cậu vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy trước mắt là một lão gia gia đang giấu "Tôn Dao" vào túi áo.

Tần Tuấn Vĩ nắm thật chặt y phục của mình, đang chuẩn bị rời đi như không có chuyện gì, lại thấy một cái bóng nhỏ đột nhiên vọt ra trước mặt mình.

Ông sững sờ, cúi đầu xuống nhìn… thì ra là một đứa con nít.

Đứa trẻ ngước đầu thật cao, rất ra dáng.

"Ông làm gì vậy? Ăn trộm à?"

"Ai nói ngươi ta trộm đồ?"

Tần Tuấn Vĩ nói xong mặt không đỏ tim không đập. Muốn nhanh chóng vòng qua tên tiểu tử này, nhưng mà nó thật thông minh nháy mắt đã ngăn trước mặt ông.

Tầm Tầm chỉ ngón tay vào người ông lão.

"Tôi thấy hết rồi, đừng có ngụy biện."

Tần Tuấn Vĩ cười, nhìn cái mặt nhỏ nhắn nghiêm túc kia thật làm cho người ta muốn trêu chọc thêm chút nữa.

"Này nhé! Cậu bé, ngươi biết ngụy biện là ý gì sao? Con nít đừng có nói nhảm."

Tầm Tầm bị hỏi như vậy, nghiêng đầu suy nghĩ: "ngụy biện" cái từ này có nên dùng như vậy hay không…

https://thuviensach.vn

Mà Tần Tuấn Vĩ nhìn đứa trẻ trước mắt cũng bắt đầu cân nhắc.

“ Ta gặp ngươi ở đâu rồi phải không?”

Tầm Tầm nghiêm mặt lại: “Đừng có giả bộ quen biết, tôi sẽ không thả ông đi đâu.”

Ở nơi này một già một trẻ đang giằng co với nhau không ai chịu ai thì phía trước Nhậm Tư Đồ đang dao dác tìm Tầm Tầm, khi quay đầu lại chỉ thấy cậu nhóc đang nói gì đó với một ông lão đang đứng quay lưng về phía mình.

Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là đẩy xe hàng quay lại đó.

“Tầm Tầm?”

Cô gọi một tiếng, nhưng không chỉ có Tầm Tầm nhìn về phía cô mà ông lão kia cũng quay đầu lại nhìn Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ cả kinh: “Tần tiên sinh?”

***

Thời Chung đêm đó phải mở tiệc rượu mời khách, vừa muốn đứng dậy quay về khách sạn lại nhận được điện thoại cầu cứu của Tiểu Từ.

“Ông cụ mất tích nữa rồi!”

Thời Chung bước nhanh về phía xe đã chờ ngoài đại sảnh, mt65 chút cũng không lo lắng, thuận miệng hỏi: “Không phải hôm nay ông ta có hẹn với bác sĩ tâm lý sao?”

“Chúng tôi từ cho bác sĩ Nhậm rời đi,nhưng tâm tình lão gia không tốt nên đã hủy hẹn….Kết quả ông ấy nói muốn giải sầu, tôi đoán ông cụ nhất định là ngứa tay, liền đi theo sau ông ấy, nhưng hình như là bị ông cụ phát

https://thuviensach.vn

hiện, cùng tôi vòng tới vòng lui trong siêu thị một hồi. Xoay xoay tôi chóng hết cả mặt xong liền…biến mất.”

C cũng không còn quá để ý chuyện “thường ngày” này nữa, thư kí Tôn chạy xe tới thay anh kéo cửa ra, Thời Chung ngồi vào trong xe. Đồng thời khẳng định với Tiểu Từ: “Ông ấy mất tích như vậy cũng không dưới vài chục lần, cứ như vậy…tùy ông ấy thôi.”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Đếm đó, tiệc rượu kéo dài 3 giờ đồng hồ, uống từ rượu trắng đến rượu đỏ, sau đó đến KTV tiếp tục uống, Thời Chung trước đến nay tửu lượng vô cùng tốt nhưng từ lúc bước ra khỏi KTVcũng đã say bét nhè.

Xe chầm chậm rời khỏi KTV, Thời Chung hạ cửa xe xuống, xoa xoa mi tâm, mặc cho gió thổi vào để cho mình tỉnh táo. Thư kí Tôn ngồi ở ghế lái phụ nhìn ông chủ qua kính chiếu hậu bất đắc dĩ lắc đầu. Không có gia thế mà muốn bò lên trên… cũng chỉ có thể liều mạng…

Thời Chung say rượu không nhẹ, điện thoại rung từng hồi một, anh cũng không có sức mà ấn nghe, cuối cùng thư kí Tôn thay anh tiếp điện thoại, đưa tới bên tai.

“Điên thoại của Tiểu Từ….”

Thời Chung xoa xoa huyệt thái dương nhận lấy di động, còn chưa lên tiếng thì đầu dây bên kia đã truyền tới âm thanh cực kì lo lắng của Tiểu Từ: “ A Chung, lão gia đến giờ vẫn chưa về nhà.”

Thời Chung khó khăn ngồi thẳng dậy, đầu oc trì trệ hai giây, liền bị lời nói vừa rồi của Tiểu Từ kích thích trở nên tỉnh táo, Tần Tuấn Vĩ trước đây mỗi lần náo loạn bày trò mất tích, không tới 5 tiếng sẽ tuyệt đối không tự hiện thân, nhưng mà bây giờ…

https://thuviensach.vn

Thời Chung liếc nhìn đồng hồ trên tay, nhất thời tỉnh táo thêm một chút nữa.

Anh cầm chặt điện thoại, khó khăn nhướng người về phía trước, chụp tay vỗ lên ghế lái phụ khiến thư kí Tôn quay đầu lại.

“Lần trước tôi có bảo anh cài phần mềm định vị Softwave vào điện thoại của ông ấy phải không?”

Thư kí Tôn ngẩng đầu nhớ lại, vội vàng lấy di động ra dò tìm, rất nhanh xác định được địa điểm chính xác, nhanh chóng quay đầu xe bay nhanh đến tòa nhà Hướng Nhật. Thời Chung vẫn để cửa xe mở ra như cũ, tốc độ xe càng nhanh gió càng thổi mạnh mẽ, anh chống trán nhìn ven đường tràn ngập không khí đón Lễ Giáng Sinh, nhưng khung cảnh kia rơi vào đôi mắt đầy men say của anh, chỉ như thứ ánh sáng lóe lẹn trong phút chốc, không có chút gì ấm áp…

Thư kí Tôn biết rằng ông chủ mình không muốn bất cứ người nào nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của cha con họ, vì vậy khi Thời Chung cự tuyệt bảo để 1 mình anh xuống xe thì anh cũng không ngoan cố mà đòi theo cùng, mà lúc này ngồi trong xe nhìn theo Thời Chung bước đi ảo đảo vào một căn nhà trọ xa lạ cho đến khí khuất dạng, thư kí Tôn mói ngẩng đầu một chút nhìn nhà trọ____ không khỏi nghi ngờ: từ khi nào lão tiên sinh lại có bạn ở nơi này?

Một lát sau, Thời Chung dừng bước trước cửa một căn nhà trọ xa lạ. Tần lầu này tổng cộng có 3 hộ, đáng tiếc điện thoại có tinh vi đến đâu thì cũng chỉ có thể định vị được ông ấy đang ở tầng này thôi. Thời Chung cúi đầu liếc điểm định vị trên màn hình di động…hiazzz anh chỉ có thể gõ cửa từng nhà để hỏi.

Nhấn chuông cửa thật lâu sau mới có người đến mở. Thời Chung căn bản không đứng vững, đang đứng dựa vào cửa, đột nhiên bị người ta mở ra

https://thuviensach.vn

liền mất thăng bằng, suýt nữa là té xuống. Thật may là người đó tức khắc chạy đến ôm ấy tay phải của anh, Thời Chung chỉ hơi ảo đảo một chút, dựa phải một người so với anh lùn hơn cả một cái đầu.

Nhậm Tư Đồ sợ hết hồn.

Người cao lớn cứ như vậy mà dựa vào người cô, mùi rượu ập tức xông vào mũi. Nhậm Tư Đồ ngay cả thời gian kêu cũng không có, liền bị người kia dựa vào mang theo lực đẩy làm cô lui về sau mấy bước, cho đến khi lui đến chân tường, cô mới miễn cưỡng đứng vững.

Cô muốn đẩy ra người nọ, cũng đúng lúc này thấy rõ gương mặt đang cúi xuống của đối phương.

“Thời Chung?”

Nhậm Tư Đồ la lên rất lớn, nhưng đổi lấy người đàn ông này chỉ có chút bất mãn mà nhấc lông mày.

***

Thời Chung cảm giác được anh bị đặt lên sofa, hoặc giả là trên giường, đang nghĩ muốn mở mắt, cuối cùng cũng chỉ mệt mỏi nhíu mày.

Hình như có ai đó vỗ vỗ mặt anh, Thời Chung phiền muộn dùng chút sức lực cuối cùng đưa tay gạt cái bàn tay quấy nhiễu kia ra, khẽ mụ mị mở mí mắt xem ai dám khôn biết điều mà quấy rầy giấc ngủ ngon của người ta. Sau đó… anh liền sửng sốt___anh nhìn thấy một người quen cũ, nhưng cũng có chút lạ mặt….

Về phần nét mặt người kia, Thời Chung cũng không nhớ rõ nữa___ mỗi lần thúc anh nộp bài tập cô ấy cũng có bộ dáng này, có một chút không kiên nhẫn, hiện tại quả là anh thật hết cách rồi, chính là nét mặt này ngày

https://thuviensach.vn

càng làm anh muốn cố tình nộp bài trễ, càng kéo dài càng tốt, cô sẽ ba lần bốn lượt tìm đến anh.

Aoị trò chơi này hôm nay nghĩ đến cực kì ngây thơ, vậy mà năm đó anh lại chơi không biết mệt.

Là mông du? Là cô đang dùng tay vỗ mặt anh, cảm xúc này quá mức chân thật…

Nhưng lập tức, Thời Chung cứ để mặc cho mình chìm đắm trong men say, lần nữa nhắm mắt lại. Thực tế quá tàn khốc, thôi thì cứ để cho cô gái này đến quấy rầy anh trong mông, cho dù là một lần ít ỏi….

Nhưng chỉ cần nghỉ tới nét mặt cô cố gắng nghỉ biện pháp đối phóvới anh, Thời Chung liền không nhịn được mà cười ra tiếng.

***

Nhậm Tư Đồ thật sự không biết anh đang cười cài gì, bưng ly nước đến liền bị tay anh vun lên hất đổ trên mặt đất. Mắt thấy trên sofa, trên thảm ướt một mảng lớn, Nhậm Tư Đồ liền muốn nắm anh dậy trực tiếp đuổi ra khỏi cửa.

Nhưng mà..anh cao như vậy, nặng như vậy trên thực tế chuyên mà cô có thể làm là đập đập lên mặt anh, lại lay lay vai anh.

“Tỉnh!”

Nhậm Tư Đồ kêu đến lần thứ 3 thì rốt cuộc người trên salon mới có chút phản ứng___khó chịu cau mày, trong miệng còn ngập ngừng bất mãn nói: “Nhảm vờ lờ….”

Tại nhiệm Tư Đồ kêu lần thứ ba"Tỉnh" thì trên ghế sa lon người này rốt cuộc đã có một chút phản ứng —— cũng là lại càng không bình tĩnh

https://thuviensach.vn

cau mày, trong miệng còn ngập ngừng nói bất mãn: “Ầm ĩ chết đi được.... . . . ."

Dứt lời,tay anh iến chụp tới, bóp chặt lấy gáy Nhậm Tư Đồ, cánh tay mạnh mẽ đem cái miệng cô áp lên môi mình, mạnh mẽ ngăn cản âm thanh…..

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thời Chung bị cơn đau đầu như muốn nứt ra làm cho tỉnh giấc, anh chống tay ngồi dậy, sáng sớm ánh nắng từ khung cửa sổ gần đó hắt vào người anh phủ xuống ghế sofa một cái bóng nghiêng dài như nhắc nhở một ngày mới đã đến, tất cả đều đắm chìm trong màu vàng rượu ấm áp, bao gồm cả khay trà, chén nước trước mặt anh….

Đợi một chút, khay trà…?

Thời Chung không khỏi sững sờ, theo bản năng mà cúi đầu nhìn chỗ mình đang ngồi…là một chiếc sofa bằng vải thô, lại ngẩng đầu thấy đối diện mình là chiếc TV treo tường, ngẫm nghĩ nhớ lại hôm qua trong tiệc rượu không cách nào thoát ra ngoài…lại chợt nhớ hôm qua làm thế nào mà anh lại chạy tới đây.

Thời Chung đưa tay lục lọi trên ghế salon tìm di động, đúng lúc này, một âm thanh mềm mại êm ái độtngột vang lên, cắt đứt hành động của anh_____

“Ông tìm cái gì?”

Thời Chung tỏ ra cảnh giác, lập tức nghieng đầu nhìn về phía nguồn âm thanh, lúc này mới chợt phát hiện ra ngồi đối diện anh là một đứa bé trai.

Thằng bé ngồi trên sofa, hai chân ngắn hổng lên cách mặt khá xa, hai chân cậu nhóc cứ không an phận đung đưa đến chóng mặt, chóng mặt rõ ràng đầu óc anh cũng hỗn loạn hết cả rồi. Nhóc con này có dáng vẻ của một

https://thuviensach.vn

“tiểu đại nhân”, vừa uống sữa tươi, vừa tìm tòi nghiên cưu vẻ mặt của Thời Chung.

“Ông tên là gì?” Cậu nhóc hỏi anh.

Thời Chung vô thức nhăn mày lại.

Không đợi anh trả lời, cậu nhóc hỏi tiếp: “Ông bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cao bao nhiêu?”

“Quen biết với mẹ tôi như thế nào?”

“Ông có thật lòng với Nhậm Tư Đồ không?”

Thời Chung hoàn toàn nghe không hiểu tên nhóc này đang nói cái gì, chân mày càng ngày càng nhíu chặt, cho đến khi hỏi hết một đống vấn đề, Tầm Tầm kết lại: “A, đúng rồi, ông nên nhanh chóng cai thuốc và rượu đi, tôi không hy vọng ba của mình lại là một con sâu rượu yêu thuốc lá…”

Thời Chung rốt cuộc không nhịn được ớn tiếng cắt đứt âm thanh kia: “Đợi đã nào…!”

Tầm Tầm phối hợp dừng lại,Thời Chung đang suy nghĩ không biết nên nói thế nào để tên nhóc này nghe lời một chút, nhưng nghĩ tới nghĩ lui anh ũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chân mày càng nhíu chặt hơn, hỏi: “Nhóc con! Cậu có nghĩ nên giải thích một chút không…từ khi nào tôi đã có con trai?”

Cậu bé nghe xong nhất thời nóng nảy, vẻ mặt trẻ con kia so với anh còn hung dữ hơn.

“Ông không muốn chịu trách nhiệm?”

“Tôi….”

https://thuviensach.vn

Thời Chung vừa muốn giải thích thì đột nhiên thấy một đôi tay mảnh khảnh xuất hiện sau lưng cậu bé kia vòng qua người bế bổng lên_____

Chủ nhân đôi tay kia có chút bất đắc dĩ nhìn cậu bé.

“Đừng có nói nhảm.”

Đứa bé kia vừa nghe, nhất thời nóng nảy, này tiểu vẻ mặt so với hắn còn hung: "Ngươi còn muốn không phụ trách? ? ?"

Âm thanh này. . . . . .

Thời Chung nhất thời nhướng mày kinh ngạc, đao65 vào mắt chính là vẻ mặt lúng túng của Nhậm Tư Đồ.

Tên tiểu tử thúi chạy khắp nơi thay cô nhận chồng, thật là khiến người ta xấu hổ chết mất!

Dù có đầu óc linh hoạt đi nữa, đụng phải chuyện như thế này thì cũng phải ngớ người, Thời Chung sau khi bị “tra khảo” chỉ có thể đưa mắt nhìn Nhậm Tư Đồ thân mật ôm đứa bé kia vào bếp,mặt cậu nhóc xị ra nằm ở đầu vai Nhậm Tư Đồ trông ….rất thối, cũng không quên híp mí bắn cái nhìn cảnh cáo về phía Thời Chung giống như đang nói: người chờ đó….

Nhậm Tư Đồ ôm Tầm Tầm đặt trên ghế cạnh bàn ăn, đém đũa nhét vào trong tay nhóc, phân phó: “Ở đây ngoan ngoãn ăn điểm tâm!”

Nói xong liền muốn rời đi nhưng không ngờ vừa đảo mắt Tầm tầm đã trượt xuống ghế muốn chạy đến phòng khách, thật may à Nhậm Tư Đồ nhanh tay bắt lấy cánh tay cậu nhóc ôm trở lại bàn ăn thả lên ghế, đè đầu vai đang ngúng nguẩy.

“Ngoan.”

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm lúc này mới biểu môi, không cam lòng mà cầm đũa lên chọc chọc vào trứng gà ốp la trên bàn.

Lúc này Nhậm Tư Đồ mới yên tâm trở lại phòng khách___nhìn người đang ngồi ở sofa……thật là rắc rối! Nhậm Tư Đồ cố gắng để vẻ mặt mình tự nhiên một chút, rồi đi đến ngồi vào sofa…

Thời Chung chỉ thấy đầu mình càng ngày càng đau, trừ việc nhớ là đã thấy qua thằng nhóc xấu xa kia trong tấm ảnh, việc nhớ mình đến trước cửa nhà này tìm lão gia hỏa kia, suy tư một hồi vẫn thấy trong đầu một mảnh hỗn độn. Thấy Nhậm Tư Đồ đến gần , ngồi xuống, Thời Chung mới khôi phục tinh thần, mỉm cười.

“Chào buổi sáng!”

Sau đó cả hai đều im lặng không nói gì. Thời Chungsuy nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy mình nên giải thích một chút tránh cho người ta nghĩ anh bị thần kinh mà phá cửa xông vào nhà. Kéo kéo cổ áo, Thời Chungngồi thẳng lưng nghiêm túc nói: “ Thật ra chuyện này….chuyện là như vầy, tối hôm qua ba tôi mất tích, dùng định vị thì thấy ông ấy ở nơi này nên mời tùy tuện gõ cửa.”

Thời Chung dừng một chút chờ đợi cô gái này phản ứng chỉ thấy Nhậm Tư Đồhơi nhíu mày như là đang suy tư, trong chốc lát như bừng tỉnh hiểu ra mọi chuyện quay đầu nhìn Thời Chung.

“Tần tiên sinh là ba của anh?”

Thời Chung gật đầu một cái, tiếp tục nói: “Mà hôm qua tôi uống rất nhiều nên chỉ nhớ là mình đã ấn chuông…”

Nói đến đây, lại thấy người con gái trước mặt dường như đang nhớ lại chuyện gì khó chịu, mi tâm khẽ chau lại. Vẻ mặt này rơi vào trong mắt

https://thuviensach.vn

Thời Chung làm anh cảm thấy thú vị, nhưng khi anh muốn nhìn kĩ hơn biểu cảm đó thì cô đã nhanh chóng khôi phục lại thái dộ bình thường.

“Tần tiên sinh hôm qua quả thật có đến nhà tôi, nhưng hơn 10h đã rời khỏi rồi!”

Nhậm Tư Đồ vừa nói xong liền đứng dậy đi về tủ trang sức nhanh chóng lấy ra một chiếc điện thoại di động đưa cho Thời Chung.

“Nhưng cái này…hình như bị rơi ở đây!”

Thời Chunglúc này mới dời mắt khỏi người cô cúi xuống kiểm tra di động.

Điện thoại cài chế độ im lặng, anh thuận tay mở nhật kí cuộc gọi ra, một hàng dài các cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là: Tiểu Từ, Tiểu Từ, Tiểu Từ, Thư kí Tôn, Thư kí Tôn, Tiểu Tử Thúi…

Tiểu Tử Thúi? Chắc là số của anh đây mà, Thời Chungcất điện thoại đi, không biết nên giận hay nên cười…..

Nhưng bây giờ hình như có chuyện lớn hơn cần anh giải quyết___Thời Chung cân nhắc tìm từ ngữ, do dự hỏi: “Tối hôm qua….có phải tôi say lắm phải không?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

Nhậm Tư Đồ đột nhiên cảnh giác nhìn anh, ánh mắt này làm Thời Chungmơ hồ ảm nhận được mình hỏi trúng ‘tử huyệt ‘ rồi. Anh nghiêng mắt nhìn vào nhà bếp.

“Đứa bé kia nói với tôi…mấy lời…”

Nói tới đây, Thời Chung dừng lại nhìn vào nhà bếp, nhưng ánh mắt vẫn để ý đến biểu hiện của Nhậm Tư Đồ.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy cô cười khan một tiếng: “Say thì ngủ thôi, có thể làm ra chuyện gì chứ?” Nói xong mới phát hiện lời mình có chút không ổn Nhậm Tư Đồ mỉm cười sửa lại: “Yên tâm đi, hôm qua anh say khướt liền an tĩnh ngủ lại đây một đêm thôi, nó chỉ là đứa trẻ sáng sớm thấy có người lạ trong nhà khó tránh khỏi ngạc nhiên thôi.”

“Vậy thì tốt…” Tuy tỏ ra nhẹ nhõm nhưng giọng nói anh ngược lại có phần tiếc nuối.

Nhậm Tư Đồ chưa kịp nghe ra giọng nói có chút cổ quái của anh thì Thời Chungđã đứng lên: “Nếu ba tôi đã không còn ở đây thì tôi cũng không tiện quấy rầy nữa, tạm biệt.”

Nhậm Tư Đồ gật đầu muốn tiễn anh ra cửa nhưng hai người còn chưa đi được tới cửa thì người trong bếp đã gấp rút chạy như bay ra ngăn cản.

“Không được đi!”

Trong nháy mắt Tầm Tầm đã vọt tới trước mặt Thời Chung, không nói hai lời liền quơ tay ôm lấy đùi anh.

Tầm Tầm ôm rất chặt, Nhậm Tư Đồ kéo kéo cũng không ra, vội vã đến dậm dậm chân mà nói: “ Chú ấy có chuyện gấp phải đi, con buốn chú ấy ra có được không?”

Thời Chung cũng không quan tâm ngư laợại còn có chút an ủi Nhậm Tư Đồ

“Xem cậu bé này mới gặp đã yêu mới tôi rồi….” Vừa nói vừa sờ sờ đầu Tầm Tầm.

“Như vậy đi, chủ nhật này chú mời cháu và mẹ cháu ra ngoài chơi được không?”

https://thuviensach.vn

Anh không ngại Tầm Tầm là con cô sao? Nhậm Tư Đồcũng không giải thích gì thêm. Tầm Tầm nghe vậy liền ngẩng cao đầu vẻ mặt hớn hở.

“Nói phải giữ lời!”

Thời Chung không khỏi bật cười, nhưng không nói gì thêm, anh dùng điện thoại của Tần Tuấn Vĩ soạn môt tin nhắn gửi đi, còn chưa biết anh có ý đồ gì thì điện thoại trong túi Nhậm Tư Đồ đã vang lên tiếng chuông báo tin nhắn.

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp lấy ra xem thì anh đã cúi xuống nhìn Tầm Tầm thân thiết nói: “Chú đem số điện thoại nhắn cho mẹ con rồi, nếu như chú nuốt lời thì cứ bảo mẹ gọi đến mà chinh phạt.”

Tầm Tầm lúc này mới không cam lòng mà buông Thời Chung ra.

Nhậm Tư Đồtiễn bạn học cũ ra đến cửa, thấy anh đi khuất mới thuận tay đóng cửa lại,thở phào nhẹ nhõm, nhưng quay lại vẫn thấy Tầm Tầm còn lưu luyến nhìn cánh cửa đã đóng, Nhậm Tư Đồ không khỏi hiếu kì.

“Con hôm nay rất kì quái! Rốt cuộc là thế nào?”

Tính tình Tầm Tầm Nhậm Tư Đồquá rõ rồi, tuyệt đối không phải một đứa bé dễ dãi thân thiện, chưa thấy “tiểu đại nhân” này đối đãi với ai như đối với Thời Chung khi nãy___trừ Thịnh Gia Ngôn chưa từng thấy cậu ôm bắp dùi ai “thân mật” như vậy…

Nghe cô hỏi như vậy, Tầm Tầm thu hồi ánh mắt, liếc nhìn Nhậm Tư Đồ,cười cười kín đáo không hé răng nhảy trở lại phòng bếp, đi ăn điểm tâm. Để lại Nhậm Tư Đồ đứng hình tại chỗ không biết nên thế nào cho phải…

***

https://thuviensach.vn

Thời Chung ra khỏi nhà trọ tìm điện thoại của mình, đoán chừng lúc say vô ý làm rơi đâu đây___ Thời Chung bóp bóp trán hình như vẫn còn cảm giác đau nhức ở thái dương, cúi người nhặt điện thoại lên .

Anh chỉ vừa nhặt điện thoại lên thì đã có cuộc gọi đến làm di động rung liên hồi. Thời Chungvừa bắt máy đã truyền đến tiếng thư kí Tôn lã chã chực khóc:" Cám ơn trời đất! Cuối cùng anh cũng nghe máy!"

Thời Chung nhanh chân bước đến thang máy, âm thanh ngược lại lạnh nhạt có chút khàn khàn: "Tới nhà trọ hôm qua đón tôi!"

"Tôi đang ở dưới lầu!" Thư kí Tôn chua xót muốn rơi lệ.

"Hôm qua anh mất tích cả đêm, điện thoại cũng không gọi được tôi nào dám đi?"

Quả nhiên Thời Chungvừa ra khỏi khu nhà đã thấy thư kí Tôn và lái xe vẫn đang chờ ở đó, một chút cũng không nhúc nhích. Thư kí Tôn thông qua cửa xe nhìn thấy ông chủ bước từng bước về phía mình lại nhìn đội mắt thâm quầng qua gương chiếu hậu âm thầm cảm thán bản thân quá mức khổ sở.

Thời Chung trực tiếp đi đến bên cạnh xe, thư kí Tôn bước xuống mở cửa đón anh, nhấc chân bước lên xe Thời Chung vẫn lưu luyến quay đầu nhìn lại căn trọ trên tầng cao kia, tìm kiếm gì đó trong những căn phòng có cửa sổ sát đất, trong đầu nhớ lại lời của tên tiểu tử thúi kia: ông không muốn chịu tránh nhiệm?

Lúc đó, sao anh lại không đáp ứng luôn đi? Thời Chung cực kì ảo não lắc đầu buồn bực ngồi vào trong xe.

Tài xế nổ máy chạy đi, thư kí Tôn một đêm không ngủ giờ cũng ôm dây an toàn nhắm mắt nghỉ ngơi. Cũng chưa kịp ngủ lại nghe môt âm thanh

https://thuviensach.vn

sảng khoái của người nào đó hỏi: “Có phải năm trước anh vừa mới cai thuốc lá?”

Thư kí Tôn giật nảy người mở mắt ra: “Vâng.”

“Có khó không?”

"À?"

Thời Chungkhông kiên nhẫn nâng trán, tại sao mình lại tìm một thư kí đầu óc hoạt động chậm như anh ta chứ.

“Tôi nói…cai thuốc có khó! Không? Khó khăn!”

Thư kí Tôn không còn sức lực nhướng mi đáp: “Nói khó thì cũng không khó, chỉ cần tìm chuyện khác dời đi lực chú ý là được. Ví như thức ăn ngon, hoặc như…mỹ….nữ…” Thư kí Tôn không còn chịu nổi nữa, âm thanh ngày càng nhỏ dần nhỏ dần…mắt cũng từ từ đóng chặt, rốt cuộc nghẹo đầu ngủ như chết.

Thời Chung không quấy rầy anh ta nữa, chỉ yên lặng cúi đầu nhìn điện thoại, tính toán, cái người duy nhất có thể phân tán sự chú ý của anh, khi nào mới gọi cho anh….

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Mấy ngày nay, Nhậm Tư Đồ sắp bị lời niệm "Kim Cô chú" làm cho tâm trí bị lao lực tới mệt mỏi rồi ——

"Sau ngày kia là Chủ nhật rồi...!"

"Ngày kia là Chủ nhật rồi...!"

"Ngày mai là Chủ nhật rồi...!"

Tầm Tầm một lòng háo hức chờ đợi tới Chủ nhật, Thời Chung hẹn sẽ dẫn cậu nhóc ra ngoài đi chơi. Sáng thứ bảy, Nhậm Tư Đồ đưa Tầm Tầm đến trường học, sau khi xuống xe, cậu nhóc vẫn không quên quay ngược trở lại nói với vào, dặn dò Nhậm Tư Đồ:: "Ngày mai là Chủ nhật rồi...!"

Điều này thật sự làm cho Nhậm Tư Đồ khó xử, ngộ nhỡ đây chỉ là lời nói khách khí của đối phương thì sao? Nếu Thời Chung căn bản không để việc này ở trong lòng thì làm sao bây giờ?

Cô quyết định không nghĩ tới điều đó nữa, việc cấp bách hiện giờ là phải giải quyết thỏa đáng công việc còn lại trong tuần này. Cô đã sắp xếp cho người phụ nữ mắc chứng hậu sản uất ức là người bệnh đầu tiên của mình trong buổi sáng ngày hôm nay.

Lúc trước người bệnh này vẫn luôn trong bộ dạng lôi thôi lếch thếch, nhưng hôm nay vừa bước vào phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ, ngay lập tức cô liền phát hiện ra khí sắc của cô ấy đã không còn giống như trước kia nữa.

https://thuviensach.vn

Có lẽ bởi vì hôm nay cô ấy ăn mặc trang điểm rất tỉ mỉ, còn đeo cả trang sức hết sức trang nhã, nhìn bề ngoài dường như trẻ ra mấy tuổi.

Nhậm Tư Đồ khi gặp mặt bệnh nhân thì luôn giữ nụ cười trên môi, cho dù tâm tình bệnh nhân không ổn định, cô cũng không biểu lộ cảm xúc chân thật của mình ra bên ngoài. Nhưng lúc này cô mỉm cười, thật sự là xuất phát từ nội tâm, cô cảm thấy vui mừng cho cô ấy: "Xem ra “Không gian trò chuyện của mẹ” đối với cô rất có hiệu quả."

"Không gian trò chuyện của mẹ" vốn là sự kiện được Trung tâm liên hiệp trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ đứng ra tổ chức hàng tháng. Vào thứ hai, thứ ba, thứ năm mỗi tuần đều có tổ chức tiệc trà, các thành viên tham gia là những người mới làm mẹ, gặp gỡ nhau để giao lưu chia sẻ tâm đắc của mình, trao đổi kinh nghiệm chăm sóc con cái. Mạc Nhất Minh đã nhờ cậy bạn bè để có thể cho bệnh nhân của Nhậm Tư Đồ được tham gia vào sự kiện này.

Kể từ sau khi người bệnh này vì tạt axit sunphuric vào người khác mà suýt bị khởi tố hình sự, chỉ trong một thời gian ngắn, Nhậm Tư Đồ ước chừng cô ấy đã tham gia tiệc trà “Không gian trò chuyện của mẹ” được năm lần. Hiển nhiên có thể thấy được, tâm tình của cô ấy đã có chuyển biến rất tốt.

Bệnh nhân từ trong túi xách lấy ra một quyển nhật ký mới tinh, đưa cho Nhậm Tư Đồ, "Bác sĩ Nhậm, lúc trước không phải chị đề nghị tôi nên viết một quyển nhật ký ghi lại quá trình lớn lên của con gái sao? Nhưng lúc ấy trong đầu tôi chỉ nghĩ đến chuyện ba của nó đối xử với tôi tàn nhẫn như thế nào, căn bản không thể tĩnh tâm mà viết được nhật ký. Nhưng ngày hôm trước, khi nhìn con gái lần đầu tiên cười với tôi, một khắc đó tôi đã thông suốt rồi. Vì một người đàn ông hèn hạ bỉ ổi mà phải đi tìm cái chết, quả thật không đáng. . . . . ."

Nhậm Tư Đồ mở quyển nhật ký ra, thấy trên trang thứ nhất có dán một bức ảnh, trong hình là một bé gái cười toe toét đến híp cả mắt, lộ cả lợi

https://thuviensach.vn

răng màu hồng.

Nhìn nụ cười con nít này, tâm tình của Nhậm Tư Đồ thoáng chốc cũng thấy vui vẻ. Nhưng sau khi kết thúc thời gian khám và điều trị cho người bệnh này, cuộc hẹn kế tiếp lại là một bệnh nhân có tâm lý vô cùng tiêu cực, khiến cho phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ lạnh lẽo đi vài phần mặc cho tiết trời ấm nóng bên ngoài.

Bệnh nhân tiếp theo là một người đàn ông trẻ tuổi hết sức gầy gò, đây là lần thứ hai anh ta tới điều trị.

Ưa sạch sẽ là một loại hội chứng tương đối điển hình, nhưng người bệnh này lại mắc phải hội chứng hoàn toàn ngược lại, chỉ có ở trong môi trường dơ dáy bẩn thỉu anh ta mới cảm thấy được xoa dịu, giảm bớt lo lắng. Nhậm Tư Đồ cũng đã điều trị cho vài người bệnh mắc phải hội chứng đó.

Không chỉ có thế, người bệnh này còn mắc thêm chứng tâm lý ngại giao tiếp. Vốn dĩ anh ta nên được điều trị bởi người am hiểu hành vi trị liệu như Mạc Nhất Minh, chỉ tiếc là các cuộc hẹn của Mạc Nhất Minh đã được sắp xếp kín lịch sang tận năm sau, cho nên người bệnh này chỉ có thể chuyển qua cho Nhậm Tư Đồ.

Cũng giống như lần đầu tiên đến phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ, người bệnh vừa đi vào, vẻ mặt đã lập tức căng thẳng khẩn cầu cô: "Mau. . . . . kéo rèm che vào."

Mãi đến khi Nhậm Tư Đồ kéo toàn bộ rèm che lại, người bệnh mới bằng lòng ngồi xuống cùng cô nói chuyện. Thật ra thì cả quá trình điều trị lần này cũng không khác gì lần trước, người bệnh chỉ nhắc lại chuyện cô bạn gái cũ của mình mắc chứng ưa sạch sẽ khủng bố tới mức nào. Mới đầu chỉ là trước khi nắm tay nhau phải dùng rượu cồn hết lần này đến lần khác khử độc tay của anh ta, dần dần trong tất cả các hoạt động sinh hoạt cuộc

https://thuviensach.vn

sống thường ngày cô ta cũng bắt người bệnh này nhất định phải sử dụng nước khử trùng từ đầu tới cuối.

Sau khi hai người chia tay, anh ta vừa thấy vật dụng tắm rửa hay ngửi được mùi dịch khử trùng thì lập tức mất khống chế, cuối cùng tiến triển thành tình trạng bệnh hiện giờ. Lần tắm gần đây nhất của anh ta cũng đã hơn một tháng rồi, quần áo trên người vừa nhìn đã biết là rất lâu không được giặt giũ. Cả phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ dần dần tràn ngập một chút mùi hôi thối khó ngửi. Nếu là mùa đông còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được, nhưng nếu vào mùa hè. . . . . Nhậm Tư Đồ không cần nghĩ cũng biết mùi đó khó ngửi tới mức nào.

Nhậm Tư Đồ quyết định trước mắt cứ áp dụng liệu pháp hành vi trị liệu đối với người bệnh này, nhưng hiển nhiên anh ta không hề có ý thức phối hợp với cô. Chỉ ra sức liên tục hỏi: "Đã hết giờ rồi sao? Đã kết thúc được chưa? Tôi không chịu nổi nơi này, tôi muốn mau chóng đi ra ngoài. . . . . ."

Thời gian điều trị hôm nay vừa chấm dứt, người bệnh lập tức tông cửa xông ra. Tới gần tối lúc tan việc, trước khi Nhậm Tư Đồ ra khỏi phòng khám bệnh còn nghe được dì phụ trách quét dọn ai oán: "Mùi gì khó ngửi như vậy? Thùng rác ở đây bị đổ sao?"

Nhậm Tư Đồ nghe dì quét dọn nói vậy, sau khi đi vào thang máy, nhịn không được liền ngửi áo trên người mình một cái. Cô không có thói quen mang nước hoa theo người, Nhậm Tư Đồ đang nghĩ phải mau chóng về nhà tắm rửa thay quần áo thì điện thoại trong túi xách đột nhiên vang lên.

Là Thịnh Gia Ngôn gọi tới.

"Hôm nay em có lái xe ra ngoài không?"

Thấy anh hỏi một câu khó hiểu như vậy, Nhậm Tư Đồ im lặng, không vội trả lời, nghe anh nói tiếp: "Anh mới giải quyết xong công việc ở gần

https://thuviensach.vn

phòng khám của em, anh không đi xe, cho anh đi nhờ một đoạn được không? Tiện thể chúng ta cùng đi ăn cơm luôn."

Chẳng hiểu vì sao, chỉ cần nghe thấy giọng nói đầy từ tính của Thịnh Gia Ngôn, cho dù chỉ là những lời nói bình thường, cũng có thể khiến cho tâm tình của Nhậm Tư Đồ thật vui vẻ. Thang máy đã xuống tới tầng hầm ga ra, Nhậm Tư Đồ không phát hiện ra bước chân của mình đi nhanh hơn so với bình thường. Cô nhanh chóng tìm được xe, lái xe ba rẽ hai ngoặt đi tới lối ra của ga ra. Vừa ra ngoài cô đã nhìn thấy ngay Thịnh Gia Ngôn đang cầm cặp tài liệu đứng chờ ở trước phòng khám.

Nhậm Tư Đồ nhanh tay xách cặp tài liệu giùm anh, sau đó hai người đi thẳng tới trường học của Tầm Tầm.

Giờ tan tầm ngày thứ bảy từ trước tới nay vẫn là giờ cao điểm, Nhậm Tư Đồ đi được một chút lại dừng một chút, cùng Thịnh Gia Ngôn câu được câu chăng trò chuyện: "Gần đây có chuyện gì xảy ra vậy, cả ngày anh ở cùng với Tầm Tầm, không cần đi hẹn hò sao?"

Thịnh Gia Ngôn buông tay ra, bộ dáng ra vẻ không sao cả: "Độc thân không phải rất tốt sao?"

"Thời gian giữa hai mối quan hệ của anh chưa từng vượt quá nửa năm."

"Có lẽ bởi vì gần đây ba mẹ thường xuyên thúc giục anh kết hôn " Nói tới đây, Thịnh Gia Ngôn lộ ra vẻ mặt buồn bã, "Bị nói nhiều quá, khiến anh có cảm giác việc đơn thuần tìm phụ nữ để nói chuyện yêu đương mà không suy tính đến việc kết hôn là tội ác tày trời, vậy thì sống độc thân thôi."

Đối với đáp án này của anh, Nhậm Tư Đồ không biết nên vui hay buồn, bảo trì trầm mặc, yên lặng một lúc lâu mới nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, anh tới gần phòng khám của em để giải quyết chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Khách hàng lớn của Sự Vụ Sở phát sinh tranh cãi liên quan tới pháp luật với công ty Trung Hâm, anh và vài người nữa phụ trách tới đó đàm phán."

Nhậm Tư Đồ gật đầu một cái, cũng không quá để ý. Lúc này vừa đúng thời điểm đèn tín hiệu phía trước chuyển sang màu xanh, Nhậm Tư Đồ đi theo dòng xe đông đúc chậm rãi di chuyển, đột nhiên, chợt dừng xe lại ——

"Trung Hâm?" Cô đột nhiên giống như bị tên của công ty này làm cho giật mình, cau mày hỏi, "Trung trong ‘trung tâm’, Hâm trong ‘kim tiền thịnh vượng’ phải không?"

Thịnh Gia Ngôn gật đầu một cái, có chút nghi ngờ quan sát cô: "Sao em lại phản ứng kỳ lạ như vậy?"

Nhậm Tư Đồ cũng ý thức được mình phản ứng quá, khởi động lại xe, giọng nói cũng trở nên chậm chạp: "Đó là công ty bạn học cũ của em."

Thịnh Gia Ngôn trầm mặc hai giây, giống như đang suy tư điều gì đó, anh ngẩng đầu nhìn Nhậm Tư Đồ thận trọng hỏi: "Học cùng với em khi nào? Tại sao anh lại không biết?"

"Là lớp 11 trung học." Bây giờ ngược lại, Nhậm Tư Đồ cảm thấy bộ dạng khó hiểu này của anh rất thú vị, cô theo thói quen nhếch lông mày cười một tiếng, "Lúc đó anh cũng xuất ngoại đi học đại học rồi, không biết cũng không có gì lạ mà."

Dòng xe phía trước đi càng lúc càng nhanh, đường cũng thông thoáng hơn, Nhậm Tư Đồ nhìn kính chắn gió bên ngoài, chuyên tâm lái xe, không hề tán gẫu nữa. Đúng lúc này, Thịnh Gia Ngôn đột nhiên nói: "Đừng tiếp xúc với cậu ta quá nhiều, cậu ta không phải là hạng người tốt đẹp gì đâu."

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Thịnh Gia Ngôn thật sự nghiêm túc, gần như là hà khắc ——

Nhậm Tư Đồ đang lái xe, không dám trực tiếp quay đầu ra sau nhìn Thịnh Gia Ngôn, chỉ có thể qua gương chiếu hậu nhìn anh một cái. Vẻ mặt của anh so với giọng nói còn nghiêm túc hơn vài phần. Trong lòng Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy "lộp bộp" một trận.

Lời nói đó cứ văng vẳng bên tai Nhậm Tư Đồ, tận cho tới lúc dùng xong bữa ăn thịnh soạn tại nhà của Thịnh Gia Ngôn, khi lái xe đưa Tầm Tầm về nhà, đột nhiên nghe thấy cậu nhóc hỏi: "Mẹ có gọi điện thoại cho chú chân dài hỏi xem ngày mai đi đâu chơi không?" Nhậm Tư Đồ giả vờ ngu ngơ không hiểu hỏi: "Chú chân dài nào cơ?"

Đáng tiếc chiêu này không dọa được tiểu quỷ Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, mặc dù lương tâm hổ thẹn nhưng mắt cũng không chớp lấy một cái nói bừa: "Chú chân dài ngày mai không có rảnh, sau này có thời gian sẽ hẹn lại sau."

Báo ứng của lời nói dối này cũng tới quá nhanh đi, Nhậm Tư Đồ vừa mới dứt lời, tiếng chuông của chiếc điện thoại đang sạc đặt bên trong xe rất phối hợp vang lên.

Nhậm Tư Đồ bắt máy, liền nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc mà xa lạ truyền tới: "Muốn gọi điện thoại cho em quả thật rất khó khăn."

Đầu bên kia điện thoại là một giọng nam có chút lành lạnh lại hết sức dễ nghe, mà bên cạnh Tầm Tầm chớp đôi mắt to tràn đầy hi vọng nhìn cô. Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nhắm mắt mở miệng: "Thời Chung?"

Không ngờ anh lại lưu loát đi thẳng vào vấn đề: "Tôi chưa từng đưa cậu nhóc kia đi chơi, nó đang ở bên cạnh em sao? Hỏi nó xem ngày mai muốn đi đâu chơi."

https://thuviensach.vn

Trong xe vốn rất yên tĩnh, lỗ tai Tầm Tầm lại vô cùng nhạy bén, đoán chừng đầu bên kia điện thoại nói cái gì Tầm Tầm cũng nghe không sót một chữ. Lúc này, không đợi Nhậm Tư Đồ trả lời, Tầm Tầm đã đoạt lấy điện thoại trên tay cô: "Này!"

"Tôi không phải là ‘cậu nhóc kia’, tôi tên là Nhậm Yến Tầm, người quen thì gọi là Tầm Tầm."

Những chuyện tiếp theo hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của Nhậm Tư Đồ, cô chỉ nghe thấy Tầm Tầm rõ ràng mạch lạc, hết sức nghiêm túc cùng Thời Chung xác nhận cuộc hẹn chiều mai. Không để Nhậm Tư Đồ chen miệng vào một câu, Tầm Tầm đã cúp điện thoại, hài lòng đem di động đặt vào ổ sạc điện thoại.

Nhậm Tư Đồ lái xe, không biết nên phản ứng thế nào trước hành động tự chủ trương của hai người này. Tầm Tầm mặt mày hớn hở nhìn quang cảnh thành phố lướt qua kính chắn gió, tâm tình có vẻ rất tốt. Bất chợt cậu nhóc nhớ tới một chuyện hết sức quan trọng, lúc này mới nghiêng đầu nhìn sang Nhậm Tư Đồ: "Đúng rồi, chú chân dài hỏi trưa mai con muốn ăn gì, con nói cái gì cũng được. Chú ấy nói vậy tới nhà chúng ta ăn trưa đi, con đồng ý rồi. . . . . ."

Trả lời Tầm Tầm là một tiếng phanh xe chói tai.

Nhậm Tư Đồ không thể giữ nổi bình tĩnh, xe còn chưa dừng hẳn, cô đã quay sang Tầm Tầm gấp gáp hỏi: "Con đồng ý? ? ?"

Tầm Tầm tỉnh bơ nhún nhún vai: "Coi như kiểm tra chú ấy đi, người có thể ăn được thức ăn do mẹ làm, tuyệt đối là tình yêu đích thực của mẹ. . . . . ."

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ ôm trán: còn nhỏ tuổi như vậy, biết cái gì gọi là "tình yêu đích thực" chứ, chỉ biết dùng từ ngữ linh tinh. . . . . .

https://thuviensach.vn

Nhưng làm cho Nhậm Tư Đồ khổ sở hơn là: mặc dù cô không muốn cùng vị bạn học cũ này có quá nhiều tiếp xúc, nhưng cô cũng không muốn anh vì bữa cơm trưa khủng bố do cô làm mà sau này hoảng sợ né tránh cô còn không kịp đâu! ! !

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Nấu nướng tuyệt đối chính là tử huyệt của Nhậm Tư Đồ, trời chưa sáng hẳn cô đã tỉnh ngủ, vừa nghỉ tới buổi cơm trưa kia thì cơn thèm ngủ đã bay mất tới tận đâu rồi.

Nhậm Tư Đồ đang ngồi bên mép giường cẩn thận suy nghĩ xem có nên mời Thời Chung ra ngoài giải quết bữa trưa không,cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Cô ngẩng đầu chỉ thấy cái dáng nhỏ, cao tới tay nắm cửa xuất hiện ở khe cửa.

“Mẹ chừng nào mới đi mua thức ăn?”

Tầm Tầm lay lay cánh cửa, đôi mắt giảo hoạt mở to đầy mong đợi nhìn Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ liếc nhìn về đồng hồ báo thức đầu giường, vừa đúng 7h, tên nhóc này là con sâu ngủ không hơn không kém, hôm nay dậy sớm như vậy…lần đầu thấy nha! C ô thật không thể hiểu nổi: thằng nhóc này tại sao l ại có cảm tình mãnh liệt với Thời Chung như thế?

“Buổi trưa mua đồ ăn ở ngoài về ăn được không?”

“Không!”

Bị cự tuyệt một cách tàn nhẫn Nhậm Tư Đồ phiền mu ộ n nắm chặt mi tâm.

“Thật ra thì…lần đầu tiên ăn cơm mẹ nấu, trong lòng con đã tự nhủ với mình, về sau khi trưởng thành tuyệt đối không thể cưới người có trình

https://thuviensach.vn

độ nấu nướng như mẹ về làm vợ…”

Nghe đến đó, Nhậm Tư Đồ nhăn trán nhìn Tầm Tầm , thì ra hơn một năm trước, tên nhóc này đã âm thầm ghét bỏ thức ăn cô nấu rồi…..haizzz thật làm làm khó nó rồi, chịu đựng ăn cơm của cô hơn một năm…

Bên kia Tầm Tầm xoắn xoắn ngón tay, tiếp tục nói: “Người xưa có câu, muốn lấy được lòng người đàn ông, trước hết nhất định phải năm bắt được gan của họ.”

Gan? “……Là dạ dày.”

Không để ý Nhậm Tư Đồ đang sửa lưng mình, Tầm Tầm tùy ý vun cánh tay nhỏ đem cái vấn đề “gan hay dạ dày” quẳng ra sau đầu, quang trọng là: “Tóm lại mẹ đừng ngủ nướng nữa chúng ta đi mua thức ăn.”

Thấy Nhậm Tư Đồ vẫn ngồi bên giường không có ý muốn đứng dậy, Tầm Tầm trực tiếp đi vào phòng lôi Nhậm Tư Đồ ra, kéo đi được 2 bước c ô liền trì chân xuống không động nữa. Tầm Tầm tạm thời án binh bất động vỗ vỗ gương mặt mũm mĩm của mình quay lại làm dáng vẻ của một con mèo nhỏ đáng thương.

Nhậm Tư Đồ sợ nhất là bộ mặt này, định cứng rắn cự tuyệt thằng nhóc này nhưng lời nói lại bị nghẹn lại trong cổ họng, chần chờ cuối cùng cũng đầu hàng.

“Vậy cũng phải thay quần áo rồi mới đi chứ?”

Tầm Tầm vẫn giả vờ đáng yêu e dè “Dạ!” một tiếng sau đó lui ra ngoài đóng cửa cho cô thay đồ.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, nhậm tư đồ liền nghe thấy tiếng cậu nhóc nhẫy cẫng lên hoan hô, còn hô to: “Yeah!” Thật là không có biện pháp với tên quỷ này.

https://thuviensach.vn

Tùy tiện ăn xong bữa sáng, Nhậm Tư Đồ thật chịu không nổi ánh mắt mong ngóng của tên nhóc này, mang theo tầm tầm đi mua thức ăn. Nhưng khó khăn không phải chuyện này, 2 giờ sau Nhậm Tư Đồ mang hai túi lớn thức ăn chui vào nhà bếp, aaaaaaaaa đây mới là cái chính_____

Tầm Tầm thứ hai đến thứ 6 mỗi tuần đều ăn cơm trưa ở trường học, cơm tối và cơm ba bữa của thứ bảy chủ nhật đa phần là ăn chực ở nhà Thịnh Gia Ngôn. Cô thực sự chỉ biết làm vài ba món, nhưng hôm nay bị tên nhóc dụ dỗ mua nào là cá lư, nào là sườn non, cánh gà…

Tầm Tầm an vị ngồi trong phòng khách xem ti vi, thỉnh thoảng chạy vào nhà bếp giám sát,nh ưng khi cậu nhóc hào hứng chạy vào lần thứ ba thì cửa nhà bếp đã đóng kín, cậu rốt cục cũng không thể không thừa nhận mình đã nhờ vả không đúng người rồi.

Nhưng ngẫm nghĩ Tầm Tầm lại tính toán kế sách mới, nhanh chân mang đôi dép nhỏ chạy về phòng khách. Lát sau liền cầm điện thoại trở lại nhà bếp.

Đang lúc chân tay c òn luống cuống thì bên tai Nhậm Tư Đồ lại vang lên âm thanh giòn giả: “Chú Gia Ngôn, cứu mạng!”

Nhậm Tư Đồ sững sờ, nghiêng đầu nhìn về phía nguồn âm thanh, chỉ thấy Tầm Tầm cầm điện thoại di động của cô như nắm lấy cành cỏ cứu mạng.

“Nhậm Tư Đồ hẹn một chú tới nhà ăn cơm, nhưng lại không biết làm cơm, buồn chết con rồi, chú có thể giúp Nhậm Tư Đồ một chút không?”

Vốn bữa cơm này chỉ dừng lại ở một giới hạn rất “thuần khiết” nhưng khi từ miệng Tầm Tầm lại trở thành một buổi hẹn hò mờ ám.? Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không để ý tới những thứ rắc rối này, vội vàng lấy điện thoại từ trong tay Tầm Tầm.

https://thuviensach.vn

“Alo?”

Giọng Thịnh Gia Ngôn trước sau vẫn ôn hòa vui vẻ trêu chọc cô: “ Rốt cuộc thần thánh phương nào có thể khiến em thân chinh xuống bếp nấu cơm cho hắn?”

“Không có đâu, chỉ là mời người ta ăn một bữa cơm bình thường thôi.”

“Sao anh cảm thấy không phải như vậy nha?” Trong giọng nói chứa một nụ cười sảng khoái: “Em cũng đã đến lúc nói chuyện yêu đương rồi, có muốn người cũ này qua giúp môt tay rồi thuận tiện mang Tầm Tầm đi?”

Chẳng hiểu sao khi nghe anh nói như vậy Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy vô cùng phẫn uất, rốt cuộc là tức giận anh không chịu tin lời mình nói hay tức giận anh nghĩ mình vô dụng ngay cả bữa cơm cũng làm không xong.. Chần chừ một lúc, nắm chặt tay để kìm nén lửa giận, Nt Nhậm Tư Đồ lấy lại bình tĩnh nói: “Không cần, em nhất định tự làm được.”

Lúc này Nhậm Tư Đồ ngay cả “Gặp lại” cũng không nói lặp tức cúp điện thoại, trố mắt nhìn nhìn điện thoại, xém chút nữa là mở miệng trách cứ Thịnh Gia Ngôn dám xem thường mình….

Lại hướng nhìn tầm tầmđang rụt rè nhìn chằm chằm mình, Nhậm Tư Đồ bực bội hỏi: “Thế nào?”

“Lần đầu tiên con thấy mẹ tức giận với chú Gia Ngôn…”

Nhậm Tư Đồ bật cười, nhưng trong lòng lại dâng lên một tia khổ sở, cô thật không biết nói gì cho phải, cúi đầu suy nghĩ lảng sang chuyện khác.

“Đúng rồi, chú chân dài có nói mấy giờ tới không?”

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm suy cho cùng vẫn là một đứa trẻ, nghe Nhậm Tư Đồ hỏi như vậy liền quên mất cô đang giận , lập tức trợn mắt chạy đến trước mặt Nhậm Tư Đồ khoa tay múa chân: “Mau gọi điện thoại hỏi chú ấy đi! Mau!”

Nhậm Tư Đồ tuân lệnh mà gọi vào số của Thời Chung, điện thoại rất nhanh có người bắt máy nhưng đối phương lại không lên tiếng dường như chờ cô mở miệng trước. Nhậm Tư Đồ yên lặng nuốt nước miếng, sau đó khách khí mà lên tiếng: “Anh… khoảng mấy giờ tới? Để tôi sắp xếp thời gian làm cơm.”

Sóng điện thoại truyền tới tiếng nói róc rách như suối chảy, lại êm dịu như gió xuân: “ Thật là trùng hợp.”

Đây xem là câu trả lời sao?”

Nhậm Tư Đồ nghi ngờ “Hả?” một tiếng, bên tai lại truyền đến tiếng chuông cửa.

Nhậm Tư Đồ tay vẫn còn cầm điện thoại chạy ra mở cửa, ngoài cửa Thời Chung vừa để diện thoại xuống, thấy được cô liền nở nụ cười, nụ cười này có thể nói à vừa đủ độ cong sâu không sâu cạn không cạn, ngay cả ánh mắt cùng trùng điệp ý cười.

Nhậm Tư Đồcòn chưa hiểu rõ anh cười cái gì, Thời Chungđã chậm rãi bước đến trước mặt cô duỗi tay ra. Nhậm Tư Đồ sợ hết hồn, cho là anh muốn “vuốt ve” mặt cô__huống chi khoảng cách gần như vậy có thể ngửi được mùi hương nam tính trên người anh, cũng không phải mùi thuốc lá như lần trước ngược lại, có vị nhàn nhạt tươi mát . Nụ cười này cộng thêm hương vị mát lạnh dễ chịu như một tấm lưới giăng ra… thật dụ người. Tim Nhậm Tư Đồ chợt rơi mất hai nhịp____

Nhưng giây kế tiếp tay anh chuyển hướng xẹt qua mặt cô hướng tới đỉnh đầu lấy xuống một cọng rau nhỏ.

https://thuviensach.vn

“ Em rửa rau cũng có thể cho nó tắm trên đầu được sao?” Tay anh vân vê phiến là trêu ghẹo hỏi.

Nhậm Tư Đồ hết sức xấu hổ, lúc nào cũng bị anh cười nhạo, người đàn ông này hình như từ nhỏ diên mạo đã lạnh lùng, nhưng hôm nay lại đối với cô vô cùng tốt làm cô cảm thấy lần gặp anh càng có thiện cảm.

Tầm Tầm núp trong phòng khách nhìn hai người, nghe Thời Chung nói như vậy nhất thời ảo não lấy tay che mặt lại, rửa rau cũng có thể đem rau quả tắm trên đầu quả nhiên chỉ có thể là Nhậm Tư Đồ, khó trách chú chân dài ghét bỏ mẹ….

Nhậm Tư Đồ mời anh vào cửa, thấy dáng vẻ ảo não của Tầm Tầm đang núp ở góc nhà, mới nhớ tới có lời muốn nói với vị khách sau lưng để phòng hờ hậu quả: “ Tôi vốn muốn mua đồ ăn ở ngoài nhưng Tầm Tầm không chịu, nếu tôi làm cơm không hợp khẩu vị của anh anh cũng đừng chê cười.”

Nghe như vậy cậu nhóc “Vụt.” một cái đem tay ấy xuống bất mãn Nhậm Tư Đồ : Nhậm Tư Đồ xấu xa, đem trách nhiệm đổ hết lên người con….

Đối với lời này của cô, vị khách không có bất kì phản ứng nào chỉ đem áo khoác cởi ra đi về ghế salon trong phòng khách thấy vẻ mặt kìm nén đến vặn vẹo của Tầm Tầm nhịn không được mà xác nhận: “Mẹ con nấu cơm rất khó ăn sao?”

Tầm Tầm là đứa bé siêu cấp bao che, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, nói dối măt 5khong6 đỏ tim không đập: “Ai nói? Ăn rất ngon đó!”

Nghe Thời Chung không tin hỏi lại: “Thật?” Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ vỗ trán.

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm bị hỏi lại, có chút chột dạ, nhưng chỉ cắn chặt răng không nói.

Thấy hai người trò chuyện với nhau Nhậm Tư Đồcảm thấy thật thú vị, không khỏi hiếu kì nhìn kĩ người bạn học cũ này một chút, anh cởi ra tây trang cắt may tỉ mỉ cả người trở nên nhu hòa đi rất nhiều, trên người chỉ còn lại chiếc áo len màu đen, ở cổ lộ ra chiếc áo sơ mi trắng, dáng vẻ hưu nhàn, khó mà có được tâm tình vui vẻ như vậy mà nô đùa với con nít, cầm chiếc áo khoác đặt lên thành ghế, tay tiếp tục xắn ống tay áo lộ ra đội cánh tay gầy gò___

Thấy bộ dạng anh như chuẩn đại chiến tới nơi Nhậm Tư Đồ tò mò nhìn anh: “Anh muốn làm gì?”

“Tôi không nghĩ để cho dạ dày mình chịu uất ức.”

Thấy Thời Chung hướng phòng bếp đi tới, chỉ lưu lại bóng lưng tiều sái, Tầm Tầm và Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà nhìn nhau kinh ngạc: xem xem một người đàn ông trên người không có chút gì liên quan đến chuyện bếp núc có thể nấu ăn đến “trình độ” nào?

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tư Đồ sau đó theo vào phòng bếp, lúc này Thời Chung đã bắt đầu rửa rau rồi, hắn là nghe tiếng bước chân của cô, anh quét mắt qua nguyên liệu nấu ăn, cũng không quay đầu lại, hỏi: "Món ăn mặn liền làm phấn chưng sườn, Coca chân gà, cá trích kho tàu, ba loại có đủ hay không?" (eo, mấy món này lạ quá, mình chưa nghe qua, mà cũng không biết có đúng không nữa, bạn nào biết thì góp ý cho mình nhé)

"Thật là thật xin lỗi, anh là khách, vậy mà lại để cho anh phải xuống bếp." Tư Đồ đến gần, liếc nhìn nhà bếp bừa bãi —— hôm nay đã được anh dọn dẹp đâu vào đấy, "Tôi sẽ làm trợ thủ cho anh, có cái gì muốn tôi làm giúp hay không?"

Anh rất sảng khoái đáp: "Tạm thời không có."

Dù vậy, Tư Đồ ngượng ngùng, ánh mắt của cô ở phòng bếp cùng trên người anh băn khoăn một vòng, chăm chú nhìn hoa văn in lộ trên khuy tay áo kia, liền biết bộ quần áo của anh giá cả xa xỉ , Tư Đồ tìm cho mình chút chuyện để làm, sau một lát lục tung đã tìm ra cái tạp dề mới, đưa cho anh: "Mặc vào đi, tránh cho dơ bẩn quần áo."

Thời Chung không tiếp lời, chỉ giơ lên đôi tay một chút, ý bảo Tư Đồ hai tay anh đều bận rộn, sau đó quăng ra một câu: "Giúp tôi mặc?"

Tư Đồ cũng không từ chối, trực tiếp mở tạp dề ra, đi tới phía sau anh. Lúc này mới phạm vào khó khăn, cô chiều cao168 cm, lại chỉ vừa tới tai anh, làm thế nào mặc bộ tạp dề này cho anh đây? Tư Đồ cầm tạp dề so so,

https://thuviensach.vn

không thể làm gì khác hơn là lại đi đến trước người anh, đem tạp dề phủ qua đầu anh từ phía trước.

Thật ra thì lúc này khoảng cách rất gần nhau và động tác giống như đang ôm ấp, Tư Đồ không để ý đến điều này vì cô đang lúng túng, cô cúi đầu cũng không nhìn thấy phản ứng của anh, liền vội vàng đem này tạp dề giải quyết, rồi sau đó thối lui đến khoảng cách an toàn ở bên ngoài, đang lúc này, đột nhiên vang lên "Uych" một tiếng, tiếng nước chảy làm cho thần kinh có chút căng thẳng của Tư Đồ gõ mạnh một cái, làm cô phản xạ có điều kiện ngẩng đầu .

Anh đang khẽ rũ con mắt nhìn cô, ánh mắt giống như là vòng xoáy màu đen, mang theo lực hấp dẫn mê mẫn lôi cuốn người khác, nếu như không phải là cô đột nhiên ngẩng đầu, căn bản cũng không sẽ biết anh đang lẳng lặng nhìn cô như vậy, đã nhìn bao lâu ——

Tư Đồ hô hấp không thông, thế nhưng anh lại giống như tất cả cũng chưa xảy ra chuyện gì, lạnh nhạt bất quá thu hồi ánh mắt, giống như mới vừa rồi chỉ là ảo giác của Tư Đồ. Anh quay đầu nhìn về phía bên cạnh, chỉ thấy vốn là hai con cá trích ở trong bồn rửa, nay đang ra sức nhảy nhảy lên.

Tư Đồ cố đem thần trí đang bị vòng xoáy màu đen kia cuốn đi lôi trở về, mắt thấy cá trích sắp nhảy xuống đất, cô vội vàng đưa tay đi bắt, lại không phát hiện anh đã trước một bước đưa tay tới, nhiều hơn một đôi tay, ngược lại khiến tất cả trở nên luống cuống tay chân, trong nháy mắt, cá không có bắt được, mà chân gà anh đã rửa sạch sẽ để trên bàn ăn bị Tư Đồ trong lúc vô tình phất tay làm rơi hết trên nên nhà.

Đĩa cũng ứng tiếng rơi xuống đất, "Pắng" vỡ vụn bên chân Tư Đồ, Tư Đồ phiền não ngẩng đầu —— cô, quả nhiên trời sanh cùng phòng bếp chỗ này không hợp nhau.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi chồm hổm xuống nhặt mảnh vụn của cái đĩa bị vỡ, con cá trích nhảy lên, đến làm phiền cô, trực tiếp nhảy vào tay Tư Đồ, hại cô lại không thể không để mảnh vụn đĩa xuống, dùng hai tay nắm chặt con cá trích ấy.

Ở chỗ này cô sứt đầu mẻ trán, hoàn toàn không phát hiện người khác đang yên lặng dựa vào cửa tủ lạnh xem kịch vui —— cho tới bây giờ chỉ thấy lớp trưởng làm mọi việc đâu vào đấy, anh bị a- xít sun-phu-rit bắn vào, cô tỉnh táo và cũng nhanh chóng xử lý nhu cầu bức thiết, không thua kém thầy thuốc chuyên nghiệp khoa da liễu, nhưng chỉ vì chuyện này mà làm cho cô phải sứt đầu mẻ trán.

Cho đến khi thấy cô vì cầm cá, ngón tay xẹt qua mảnh vụn sắc bén đĩa, con mắt sắc của Thời Chung nhất thời căng thẳng, thu lại ý cười, tiến lên kéo cô một cái.

Đột nhiên cổ tay của cô bị kéo, còn chưa kịp phản ứng, ngũ quan tuấn lãng của người nào đó đã lọt vào tầm mắt của cô, Tư Đồ kinh ngạc trợn to mắt, đối phương đã ôm lấy eo cô.

Tư Đồ tiếng kinh hô còn ở trong cổ họng, cứ như vậy bị ôm, hai chân xẹt qua mảnh vụn cùng cá trích vẫn còn giãy giụa trên sàn nhà, đảo mắt liền bị khuỷu tay hết sức cường thế ôm đến ngồi dọc theo bồn rửa.

Cho đến ngồi vững vàng, Tư Đồ mới nhìn rõ khuôn mặt tuấn lãng của người trước mặt. Trên mặt anh dần hiện ra loại ý cười bất đắc dĩ nào đó, làm cho hai tai Tư Đồ nhất thời nóng lên.

Thật ra thì động tác cuả anh gọn gàng, kéo dài chỉ là hai giây, tay của anh đến lúc này vẫn còn đặt trên eo cô, cách một lớp quần áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cánh tay anh truyền tới, không khỏi nhắc nhở Tư Đồ, đối mặt với cô là một người đàn ông huyết khí phương cương, Tư Đồ theo bản năng cúi đầu, nhìn cánh tay của anh, lúc này mới phát hiện ra

https://thuviensach.vn

tư thế kì quái của hai người, cô ngồi, anh đứng. . . . . Đứng ở giữa hai chân cô.

Tư Đồ không nhịn được muốn nhảy xuống bồn rửa, lại bị anh đúng lúc giữ lại vai: "Đại tiểu thư, cũng đừng làm cho tôi loạn thêm, hửm?"

Thanh âm của anh giương nhẹ, giống như lông vũ trêu chọc màng nhĩ Tư Đồ.

Cũng không biết vì sao, màng nhĩ bị trận trận trêu chọc đồng thời, Tư Đồ trong đầu toát ra ý nghĩ đầu tiên là: ngộ nhỡ Tầm Tầm lúc này đi vào, cô thật muốn nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. . . . . .

Thấy cô phối hợp ngoan ngoãn ngồi yên, không hề qua loa, Thời Chung mới thả đẩy cô ra, tự động dọn dẹp một mảnh hỗn độn trên đất.

Tư Đồ có chút cứng ngắc ngồi ở đó, ngắm nhìn phòng bếp, Tầm Tầm không có thấy, tốt lắm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngoái đầu nhìn lại thấy Thời Chung đã đem cá bắt trở lại trong bồn, đi đến chỗ để ki cùng cây chổi.

Quả nhiên không có cô giúp một tay, tất cả lại khôi phục trật tự ngay ngắn lúc đầu.

Quả nhiên không có cô giúp một tay, tất cả lại khôi phục trật tự ngay ngắn lúc đầu.

Thì ra là ngón tay đẹp mắt người, cắt hành tây. Cũng rất vui tai vui mắt —— không chỉ có vui tai vui mắt, hiệu suất vẫn còn rất cao, rất nhanh anh đã nấu xong món ăn thứ nhất, trong phòng bếp đã nổi lên trận trận mùi thơm, Tư Đồ ngồi ở một bên trên bồn rửa, nghĩ thật lâu cũng chỉ nghĩ đến một câu nói nhảm: "Thật ra thì. . . . . Tôi vẫn có học nấu ăn, chờ một ngày kia tôi học thành rồi, nhất định mời anh tới nếm thử một chút."

https://thuviensach.vn

Thời Chung chuyên tâm tay cầm muôi, cũng không có ngước mắt nhìn cô, cũng là ở trong khói dầu lượn lờ vui vẻ mà cười nói : "Trí nhớ của tôi rất tốt, cô ngàn vạn đừng mở cho ta ngân phiếu khống, đến lúc đó không thực hiện lời nói, tôi chính là sẽ nhớ một đời."

Tư Đồ yên lặng cân nhắc một chút, cuối cùng cảm giác tỷ lệ mình học nấu ăn được cực kỳ bé nhỏ, khoác lác sau có chút không phản bác được, không thể làm gì khác hơn là suy nghĩ mượn cớ tạm thời rời đi trước: "Ta đi xem Tầm Tầm đang làm cái gì, nửa ngày không có động tĩnh. . . . . ."

Tư Đồ trở lại phòng khách, một cái liền nhìn thấy Tầm Tầm đang ngồi trên thảm trước bàn trà, dùng bút máy ở trên bản ghi chép nhớ những thứ gì, bộ dáng hết sức chuyên chú.

Cô nhẹ nhàng bước đến gần, Tầm Tầm hoàn toàn không có phát giác ——chuyên chú như thế, cũng khó trách mới vừa rồi làm rớt cái đĩa, cũng không đi đến phòng bếp liếc mắt nhìn.

Đợi Tư Đồ đi tới phía sau Tầm Tầm, rốt cuộc thấy rõ chuyện làm cho Tầm Tầm chuyên chú như thế, trên laptop ghi: sẽ zuocai, +10 phân. (cái này ta không hiểu)

Tầm Tầm lúc này mới cảm thấy được có cái gì không đúng, chợt quay đầu lại, thấy Tư Đồ vừa đúng ở trước mặt câu, cậu hoảng hồn.

Cầu cuống quít khép lại laptop, muốn ôm nó chạy trốn, Tư Đồ lại không nhúc nhích chặn trước mặt cậu, nặn ra một bộ bộ dáng nghiêm túc, duỗi tay hướng tới cậu.

Cô thật muốn xem tên tiểu tử này rốt cuộc nhớ những thứ gì.

Tầm Tầm tự biết mình chạy không khỏi rồi, le lưỡi, ngoan ngoãn giao ra vở.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy trên laptop dùng một chuỗi con số, chữ hán cùng ghép vần bày xuất hết sức tinh tế cho bảng điểm, bởi vì ghép vần chiếm đa số, Tư Đồ theo bản năng liền đọc lên miệng: "So với chú Ngôn cao hơn, thêm 10 điểm; so với chú Ngôn, mắt nhỏ, giảm mười; so. . . . . ." Cho đến lúc này Tư Đồ mới bỗng nhiên ý thức được mình không nên như vậy, có chút hăng hái đứng xem, một cách tự nhiên liền dừng một chút, sau đó sưng mặt lên, sửa lời nói, "Tầm Tầm, tùy tiện cho điểm người khác là chuyện rất không lễ phép."

Bị phê bình Tầm Tầm lặng lẽ nổi lên cảm xúc một chút , đang muốn bày ra một bộ dạng cầu xin tha thứ, cũng đang lúc này, một hồi mùi thơm của thức ăn từ nơi không xa bay tới.

Tầm Tầm nhất thời cảnh giác thân thể cứng đờ, chợt khẽ hấp lỗ mũi, xác định mình không có nghe lầm, Tầm Tầm bỗng dưng cặp mắt sáng lên, lập tức chuyện đem laptop quên đến ngoài chín tầng mây, kéo lê chiếc dep "Ba tháp ba tháp" một hồi chạy như điên ——

Thời Chung vừa đem cá trích kho tàu bưng lên bàn, Tầm Tầm đã chạy như điên đến bên cạnh bàn ăn, đôi tay bới lấy mép bàn, tiến tới đĩa hít một hơi thật sâu, sau đó không kịp chờ đợi phóng tới phòng bếp cầm đũa.

Chỉ chốc lát sau Tầm Tầm đã ngồi ở bên cạnh bàn ăn, Thời Chung vào phòng bếp làm món ăn thứ hai, Tư Đồ vẫn ngồi ở trong phòng khách suy tính phải như thế nào xử trí quyển này laptop, phía bên kia, Tầm Tầm thưởng thức tay nghề của Thời Chung , đã không nhịn được hô to: "Lại thêm 10 điểm! Lại thêm mười điểm! Tư Đồ mẹ mau tới, ăn thật ngon!"

Đợi tự mình thưởng thức xong, Tư Đồ không thể không thừa nhận, tài nấu nướng của bạn học cũ thế nhưng so với Thịnh Gia Ngôn tốt hơn nhiều.

Tầm Tầm ăn nhiều, chỉ chốc lát sau đã nói no rồi, nằm ở trên bàn ăn đem cánh gà xương bày chơi, chơi không chán, Tư Đồ cũng là không bỏ

https://thuviensach.vn

được để đũa xuống, vừa ăn vừa hỏi: " Xem anh thật không giống người biết làm cơm."

Tư Đồ còn chưa có nói tiếp, Tầm Tầm đã cười tủm tỉm giành đáp: "Mẹ liền thích người biết làm cơm, giống như con."

Lời của trẻ nhỏ không biết kiêng kị, nhưng "Thích" cái từ này nghe vào trong tai đại nhân anh, sẽ không đơn thuần như vậy rồi, Tư Đồ chỉ có thể lúng túng hướng Thời Chung cười cười: "Đừng nghe đứa nhỏ này nói lung tung."

Bàn ăn đối diện, anh đối với ngôn luận của Tầm Tầm lần này lại rất là hưởng thụ, khơi lên đuôi lông mày, tâm tình rất tốt hỏi ngược lại: "Không phải sao? Mà ta thế nào nhớ năm đó chính cô đã nói qua, người cô sùng bái nhất là ba mình, cũng là bởi vì tài nấu nướng của ông đặc biệt tốt."

Thời Chung tiếng nói vừa ngừng trong nháy mắt, chỉ thấy cô vốn là gắp thức ăn động tác chợt hơi chậm lại, cả người như bị đông cứng.

Nguyên lai không khí thư giãn, cứ như vậy trong nháy mắt tiêu tán. Bởi vì cô khẽ cúi đầu, Thời Chung không nhìn thấy nét mặt của cô, nhưng chính mắt thấy tay cầm đũa của cô bóp càng ngày càng gấp, chặt đến đầu ngón tay dần dần trắng bệch, Thời Chung không khỏi chợt nhíu mày một chút.

Ngồi ở bên cạnh Tư Đồ, Tầm Tầm vẫn còn ở làm không biết mệt bày chơi xương gà, thuận miệng tiếp lời Thời Chung nói: "Mẹ không có ba. Điều này cũng giống như con."

Cho đến lúc này, Tầm Tầm mới phát hiện ra có cái gì không đúng —— cũng không có người tiếp lời của cậu —— lúc này mới ngẩng đầu lên, vừa đúng nhìn thấy trên mặt Thời Chung dần hiện ra một tia kinh ngạc, hình như là không tin lời của cậu, để chứng minh mình nói không sai, Tầm Tầm lại bồi thêm một câu: "Tháng trước nữa con cùng mẹ cùng nhau đến

https://thuviensach.vn

một nơi có rất nhiều lưới sát gặp bà ngoại, bà ngoại liền nói cho mẹ con con biết . . . . . ."

"Pằng" một tiếng, chiếc đũa chợt đặt xuống ở trên bàn, trong chớp nhoáng Tầm Tầm cả kinh, theo bản năng im lặng, Tư Đồ để đũa xuống, lúc này mới ngẩng đầu lên, Thời Chung rốt cuộc nhìn thấy nét mặt của cô ——

Tư Đồ cười đứng dậy: "Tôi đã ăn no, tôi. . . . . Tôi đi rửa chén."

Trên mặt cô lúc này là nụ cười nhạt hết sức tự nhiên, một chút cũng không giống là giả vờ, nhưng nụ cười này với âm thanh đặt chiếc đũa xuống mới vừa rồi kia, có chút không hợp nhau.

Cô rất nhanh thu thập xong bát đũa đi vào phòng bếp, bên tai Thời Chung bất ngờ vang lên câu mới vừa rồi của Tầm Tầm "Lưới sắt" , trở lại nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, không nhịn được nhíu mày.

***

Ba giờ sáng, ngay cả đám hướng thói quen ngủ trễ, Tôn Dao cũng chìm vào giấc ngủ rồi, điện thoại di động lại bỗng dưng vang lên.

Cô mê hoặc bắt máy. Điện thoại đầu kia là Tư Đồ hết sức thanh minh , âm thanh không có một tia buồn ngủ: "Ra ngoài uống rượu thôi."

Âm thanh Tư Đồ không có một tia cảm xúc, giống như bình thản, Tôn Dao phản ứng hai giây, lại chợt như bị hù dọa ngồi dậy: " Tư Đồ cậu đừng làm tớ sợ a!"

Đầu bên kia điện thoại di động hình như cũng cảm thấy Tôn Dao phản ứng quá kích, cười hỏi: "Tìm cậu uống rượu mà thôi, nơi nào hù dọa cậu chứ?"

https://thuviensach.vn

Tôn Dao nắm mi tâm: "Cậu hơn nửa đêm tìm tớ đi ra ngoài uống rượu, còn là năm năm trước cậu và Thịnh Gia nói. . . . . ." Tôn Dao chợt im lặng, đầu điện thoại bên kia hình như cũng bởi vì hồi tưởng lại cái gì không vui, liền ống nghe không khí chung quanh cũng mơ hồ, cô đơn đi xuống.

Tôn Dao có chút phiền não phất tay một cái, "Được rồi được rồi, chuyện cũ không nói nữa. Cậu ở chỗ nào? Tớ sẽ qua đó liền."

". . . . . ."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trước cửa một quán đồ nướng, người phụ nữ từ trên xe taxi vừa đỗ lại nhanh chóng xuống xe, chạy vào trong tiệm. Cô đội nón len, đeo kính gọng đen, mặc một cái áo lông dài tới mắt cá chân, đi một đôi giày trắng, cả người từ đầu tới chân gần như kín mít.

Cô bước vào trong quán, nhìn thấy một người phụ nữ khác đang ngồi lẻ loi bên chiếc bàn ở trong góc cạnh cửa sổ, lúc này mới cởi áo khoác xuống, bước nhanh về phía đó. Khi tới sau lưng người phụ nữ kia thì đột ngột vỗ vào vai đối phương: "Không đợi tớ mà đã uống trước rồi hả?"

Nhậm Tư Đồ đang tự mình rót bia giật mình ngẩng đầu lên —— thấy Tôn Dao tháo cái nón xuống, rồi dửng dưng ngồi xuống đối diện với mình.

Nhậm Tư Đồ quét mắt nhìn Tôn Dao một vòng, ai có thể nghĩ tới một nữ minh tinh quá nửa đêm, lại ăn mặc như vậy chạy tới quán ăn bình dân này chứ?

Nhậm Tư Đồ mở một lon bia để ở trước mặt Tôn Dao. Tôn Dao đã cởi áo khoác, hiện giờ trên người là chiếc áo len màu trắng đơn giản, quần jean sáng màu phù hợp, trong nháy mắt đã không còn bộ dáng cồng kềnh vừa rồi nữa; khuôn mặt không trang điểm vẫn thực xinh đẹp. Tôn Dao cầm lon bia mà Nhậm Tư Đồ đưa qua, uống một hớp rồi nói: "Nói đi, hôm nay có chuyện gì mà lại tìm tớ ra ngoài."

"Không có." Nhậm Tư Đồ không mặn không nhạt trả lời.

Tôn Dao cầm menu của quán đồ nướng lên xem xét, lơ đãng hỏi: "Có phải liên quan tới chuyện tình yêu không?"

https://thuviensach.vn

Động tác cầm lon bia của Nhậm Tư Đồ hơi chậm lại: "Cái gì mà tình yêu?"

"Tầm Tầm nói ". Nói đến đây, Tôn Dao cũng không tránh khỏi tò mò, đặt tờ menu xuống bàn, ung dung nhìn Nhậm Tư Đồ, "Vậy người đàn ông kia chân dài tới đâu mà Tầm Tầm lại gọi anh ta là chú chân dài?"

Nhậm Tư Đồ nhún vai một cái, không đáp lại, buồn bực uống tiếp. Thấy bộ dạng của cô trầm tư, Tôn Dao liền nhức đầu. Những suy nghĩ, tâm sự của bác sĩ tâm lý được che giấu quá kỹ, không để cho người ngoài nhìn ra một chút sơ hở nào. Nhưng Tôn Dao hiểu rõ cô như vậy, do dự một chút rồi mở miệng: "Hay là. . . . . chuyện của mẹ cậu sao?"

Vừa nói đến chuyện này, Nhậm Tư Đồ nặng nề thở dài, "Thôi đừng nói nữa! Phiền lắm."

Nhậm Tư Đồ giơ lon bia cầm trên tay cụng vào lon của Tôn Dao: "Uống!"

Phản ứng này của cô rõ ràng là không muốn để Tôn Dao tiếp tục hỏi nữa, Tôn Dao cũng lập tức phối hợp, mang tất cả nghi vấn vào trong lon bia, hậm hực mà uống.

Với những người không quen Nhậm Tư Đồ, chắc chắn sẽ không tin được tửu lượng của cô lại cao tới vậy. Lúc hai người chuẩn bị tính tiền rời đi thì Nhậm Tư Đồ vẫn còn rất tỉnh táo, hai má mới chỉ hồng hồng một chút, còn Tôn Dao lại say khướt nằm gục xuống bàn bất động. Nhậm Tư Đồ giúp Tôn Dao mặc áo khoác, dìu cô rời khỏi quán đồ nướng.

Ra tới bên ngoài, gió lạnh quét qua, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn tỉnh táo. Tôn Dao thì đặt mông ngồi trên bậc thang dựa vào lan can, cúi đầu lầm bầm lầu bầu cái gì đó. Nhậm Tư Đồ đỗ xe ở ven đường, cô lấy chìa khóa xe ở trong túi xách, muốn đỡ Tôn Dao vào xe nghỉ ngơi. Tôn Dao lại thừa dịp cô không chú ý, đứng lên lảo đảo xuống đường đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ vội vàng đóng cửa xe đuổi theo.

Đột nhiên Tôn Dao tự động dừng lại, nói đúng hơn là dừng lại trước một chiếc xe hơi màu đen.

Nhậm Tư Đồ sửng sốt nhìn Tôn Dao ngông nghênh gõ vào cửa sổ xe một cái. Sau đó cửa sổ xe bên ghế lái hạ xuống, Tôn Dao lại khom người cùng tài xế nói chuyện!

Vẻ mặt Nhậm Tư Đồ tràn đầy nghi hoặc bước nhanh tới chỗ đó, khi đến gần mới nghe rõ, Tôn Dao không phải đang cùng tài xế kia nói chuyện phiếm, mà là đang cãi vã. Xem ra Tôn Dao thật sự say không nhẹ, sao lại tìm người lạ ở ngoài phố để gây gổ chứ?

Nhậm Tư Đồ không chậm trễ, nhanh chóng chạy tới, mà cô vừa mới đến bên cạnh Tôn Dao, đang chuẩn bị giơ tay lên vỗ vai Tôn Dao, lại nghe thấy cô ấy tức giận mắng tài xế kia: "Con mẹ nó ông về nói với Từ Kính! Chẳng lẽ không còn việc gì làm hay sao mà phải sai người đi theo giám sát tôi! Cút ngay!"

Vừa nghe thấy hai chữ “Từ Kính”, tay của Nhậm Tư Đồ dừng khựng lại giữa không trung.

Tài xế kia chột dạ, nhưng vẫn một mực phủ nhận: "Cô gái này, tôi không hiểu cô đang nói cái gì cả."

Tôn Dao lúc này đã vươn hẳn nửa người vào trong buồng xe, một tay túm lấy cổ áo của tài xế, tay kia chỉ thẳng vào cửa sổ sát đất của quán đồ nướng cách đó không xa: "Tôi ngồi ở trong đó hai giờ, cái xe này cũng dừng ở đây chừng đó thời gian. . . . . ."

Nhậm Tư Đồ nhất thời hoàn hồn, theo bản năng nhìn qua cửa sổ sát đất của quán đồ nướng. Lúc ngồi ở trong đó, tâm trạng cô không được tốt,

https://thuviensach.vn

thấy Tôn Dao cứ liên tục ngó ra ngoài cửa sổ, cô cũng không thực sự để ý, thì ra lúc ấy Tôn Dao là nhìn chiếc xe này. . . . . .

Hiện tại, Tôn Dao vẫn còn cùng tài xế kia không ngừng giằng co: "Ông nói ông không biết Từ Kính sao? Được!" Tôn Dao lấy điện thoại di động ra bắt đầu ấn bàn phím. Có lẽ là vì tức giận cùng với đầu óc say đến choáng váng, ngón tay Tôn Dao run run rẩy rẩy, ấn tới ba lượt, rốt cuộc mới thành công ấn được dãy số kia. Sau đó trực tiếp nhét di động vào trong tay của người tài xế.

"Alo?" Đầu bên kia của di động truyền đến tiếng trả lời.

Sắc mặt tài xế nhất thời tái nhợt, cuống quít để điện thoại đến bên tai: "Từ thiếu. . . . . ."

". . . . . ."

"Vâng" mặc dù đang nói qua điện thoại di động, tài xế vẫn kính cẩn lễ phép gật đầu.

". . . . . ."

"Vâng"

". . . . . ."

"Được."

Tài xế một giọng căng thẳng nói xong, trả điện thoại lại cho Tôn Dao, cũng không nhìn Tôn Dao một cái, trực tiếp khởi động xe: "Ngại quá cô Tôn, tôi sẽ đi ngay."

Tài xế vội vã lái xe đi, còn người vừa hùng hùng hổ hổ tranh cãi với người ta - Tôn Dao lại thoáng mất hết cả sức lực, trong nháy mắt đã ngã ngồi ở trên mặt đất. Nhậm Tư Đồ vội vàng chạy tới đỡ lấy cô.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ rất vất vả mới đưa Tôn Dao kéo về xe của mình, lúc này mới gọi điện thoại thuê tài xế lái xe đến hỗ trợ.

Trong khoảng thời gian chờ tài xế tới đón, hai người ngồi im trong xe, mùi rượu từ trên người tràn ra nồng nặc. Nhậm Tư Đồ hạ toàn bộ cửa xe xuống cho thoáng đãng, nhìn Tôn Dao ở bên cạnh đang đắp áo khoác lông ngủ yên tĩnh. Nhậm Tư Đồ biết cô đang giả bộ ngủ, cũng không đành lòng vạch trần, nên chỉ có thể gác khuỷu tay lên cửa sổ xe, ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài để giết thời gian.

Lúc này, đã qua nửa đêm, toàn bộ thành phố vẫn đang đắm chìm trong bóng tối trước bình minh. Bầu trời tối đen thật sự rất thê lương, khiến cho người ta không cảm nhận được một chút nhiệt độ nào.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được chà xát hai bên cánh tay, đột nhiên nghe thấy Tôn Dao thì thầm hỏi cô: "Cậu nói xem, anh ta cứ xen vào cuộc sống của tớ như vậy. Ngộ nhỡ một ngày nào đó Tầm Tầm bị phát hiện, chúng ta phải làm như thế nào?"

Nhậm Tư Đồ quay sang nhìn Tôn Dao một cái, hai mắt Tôn Dao vẫn còn nhắm nghiền, nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng thật ra đang ngập tràn lo lắng. Nhậm Tư Đồ cũng mệt mỏi hơi khép mắt lại: "Chính cậu đã từng nói, ông trời để cho Từ Kính không chết, là ông trời đang giúp cậu kết thúc cơn ác mộng. Từ đó về sau, mỗi ngày cậu sẽ đều sống vui vẻ, không ai có thể ngăn cản. . . . . ."

Có tiếng gõ vào xe truyền đến cắt đứt lời nói của Nhậm Tư Đồ. Tài xế hỗ trợ cuối cùng cũng đã tới. . . . . Nhậm Tư Đồ vội vàng vươn người nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng sửng sốt.

Đứng ở ngoài cửa sổ không phải là tài xế tới hỗ trợ, mà là một người đàn ông có vẻ mặt nghiêm túc xa lạ. Người này liếc nhanh qua Nhậm Tư Đồ, rồi nhìn chằm chằm vào Tôn Dao ngồi bên cạnh cô.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ cau mày hỏi: "Anh là ai?"

Tôn Dao cũng mở mắt ra nhìn, người đàn ông kia cung kính gật đầu với Tôn Dao: "Cô Tôn, Từ tiên sinh muốn cùng cô nói chuyện riêng một chút."

Anh ta vừa nói xong, sắc mặt của cả hai người trong xe lập tức thay đổi.

Dựa theo ánh mắt ám chỉ của người đàn ông xa lạ này, Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu nhìn sang bên kia đường, thấy có một chiếc xe đang chờ sẵn ở đó. Đến lúc Tôn Dao cũng quay đầu nhìn qua thì cửa sổ phía sau của ô tô từ từ hạ xuống, lộ ra sườn mặt của một người đàn ông ——

Là Từ Kính.

Nhậm Tư Đồ mặc dù chưa nhìn rõ dung mạo của người đàn ông ngồi trong xe, nhưng cũng đoán được chắc chắn anh ta là Từ Kính. Nhiều năm trước cô đã từng gặp qua anh ta, nên chỉ cần nhìn thoáng qua, Nhậm Tư Đồ theo bản năng sinh ra cảnh giác, dùng tay nắm chặt lấy cổ tay của Tôn Dao.

Tôn Dao thoáng ngạc nhiên, xong lại đột nhiên cười lạnh: "Bây giờ không còn giống ngày xưa nữa, một người què như anh ta thì có thể làm được gì tớ cơ chứ?"

Dứt lời liền rút khỏi tay Nhậm Tư Đồ, tùy tiện bước xuống xe.

Nhậm Tư Đồ nhìn Tôn Dao từng bước lảo đảo đi sang bên kia đường, trong lòng lo lắng. Vốn là cô gặp chuyện buồn phiền muốn tìm người ra ngoài uống rượu, kết quả lại dẫn tới đại phiền toái Từ Kính này. Thật là khiến người ta nhức đầu.

Thật may cũng không lâu lắm, Tôn Dao liền an toàn trở lại. Khi cô ngồi vào trong xe của Nhậm Tư Đồ, vẻ mặt vừa tức lại vừa buồn cười.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ nhìn lại chiếc xe hơi màu đen kia thì nó đã bắt đầu khởi động, thoáng một cái đã chạy khuất khỏi tầm mắt của cô "Anh ta tìm cậu làm gì?"

"Anh ta huy động nhiều người như vậy chỉ để đến đây nói xin lỗi với tớ. Nói hơn nửa đêm tớ còn đi ra ngoài, anh ta lo lắng tớ xảy ra chuyện, nên mới phái người đi theo, mong tớ bỏ qua. Không, cần, để, ý?" Tôn Dao gằn ra từng tiếng, không nhịn được hừ lạnh, quay đầu sang nhìn Nhậm Tư Đồ hỏi, "Cậu nói như vậy có nực cười hay không?"

Nhưng Nhậm Tư Đồ lại cười không nổi.

Người đàn ông họ Từ này, cả cô và Tôn Dao đều không thể chọc vào. . . . . Nhậm Tư Đồ cúi đầu suy nghĩ cẩn thận một chút, không khỏi nghiêm túc khuyên nhủ: "Chờ cho cậu thực hiện xong hợp đồng lần này, nếu còn hợp đồng gì khác liên quan đến anh ta thì nói với người đại diện giúp cậu hủy đi. Anh ta có thể kí nhiều hợp đồng với cậu như vậy, chắc chắn không phải chỉ là trùng hợp."

"Ban đầu thấy anh ta tới tìm tớ nhiều hơn, tớ còn tưởng. . . . . ." Nói tới đây, Tôn Dao không nhịn được nở nụ cười tự giễu, sau đó càng cười lại càng bi thương, lắc lắc đầu muốn khiến cho suy nghĩ ấy biến mất ——

Có lúc Nhậm Tư Đồ thực sự bội phục khả năng điều chỉnh tâm lý của Tôn Dao. Nhìn lại bản thân mình, cô vốn là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, vậy mà lại không thể điều chỉnh được tâm lý của chính mình.

***

Lúc Nhậm Tư Đồ về được đến nhà đã gần sáu giờ sáng, bầu trời phủ kín tầng tầng lớp lớp mây mù, sương sớm còn chưa tan, trong không khí là một mảnh mông lung mờ mịt. Nhậm Tư Đồ toàn thân nồng nặc mùi rượu, tận lực nhẹ nhàng mở cửa, rón rén đổi giày vào nhà. Lúc này mới sực nhớ

https://thuviensach.vn

ra Tầm Tầm không có ở nhà, cô căn bản không cần phải lo mình gây ra tiếng động đánh thức cậu nhóc.

Buổi chiều hôm qua, Tầm Tầm sang nhà chú chân dài của nó chơi game, chơi liên tục thẳng tới buổi tối, cô kéo thế nào cũng không chịu đi, cuối cùng chỉ có thể để cho cậu nhóc ngủ lại ở đó một đêm.

Mình cứ ngủ hai tiếng trước đã, rồi dậy đi đón Tầm Tầm sau cũng được, Nhậm Tư Đồ nghĩ thầm. Quần áo cũng không thay, trực tiếp ngã lên giường nhắm mắt ngủ luôn.

Thật là lâu cô chưa từng ngủ ngon như vậy, cả giấc ngủ không hề mộng mị gì, khiến cho Nhậm Tư Đồ ngọt ngào ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao.

Khi Nhậm Tư Đồ toàn thân thỏa mãn vươn vai mở mắt ra nhìn, rèm cửa sổ không được kéo vào nên cả phòng ngủ tràn ngập ánh nắng mặt trời. Nhậm Tư Đồ lập tức ngồi bật dậy, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức ở bên cạnh, đã hơn chín giờ rồi sao?

Cả người Nhậm Tư Đồ vẫn còn nồng nặc mùi rượu, nếu để Tầm Tầm ngửi thấy, nhất định cậu nhóc sẽ giáo dục cô một phen. Nghĩ tới điều này, Nhậm Tư Đồ liền cảm thấy nhức đầu, vội vàng vọt vào phòng tắm kỳ kỳ cọ cọ thật cẩn thận.

Tắm xong, tinh thần cũng trở nên sảng khoái, Nhậm Tư Đồ phủ thêm áo choàng tắm bước nhanh đi tới trước tủ treo quần áo, đang chuẩn bị thay đồ thì chợt nghe thấy chuông điện thoại di động của mình vang lên.

Nhậm Tư Đồ không nhớ nổi mình để di động ở chỗ nào, chỉ có thể ngơ ngác đứng im tại chỗ chăm chú lắng nghe —— hình như tiếng chuông phát ra từ phòng khách. Nhậm Tư Đồ vội vội vàng vàng mở cửa phòng ngủ chạy ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô vừa ra khỏi phòng ngủ chưa được hai bước, liền dừng khựng lại ——

Một người đàn ông đang đứng ở trước mặt cô, nhìn thấy cô thì có chút giật mình ——

Là Thời Chung, là anh đang gọi điện thoại tới cho cô ——

Đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Nhậm Tư Đồ, cánh tay đang cầm điện thoại của Thời Chung không tránh khỏi cứng đờ.

Bốn mắt nhìn nhau, đầu óc Nhậm Tư Đồ trống rỗng chừng hai giây, đến khi giọt nước từ trên mái tóc chưa được lau khô của cô lặng lẽ nhỏ xuống trước ngực, cô mới đột nhiên hoàn hồn, vội vàng nắm chặt lấy cổ áo choàng tắm.

Động tác đó của cô giống như tiếng chuông đánh thức Thời Chung, anh lập tức cúi đầu. Mặc dù không phải anh chưa từng gặp qua những người phụ nữ mặc lễ phục có cổ chữ V khoét sâu táo bạo, nhưng hình ảnh Nhậm Tư Đồ đứng trước mắt anh, bộ ngực như ẩn như hiện, ngược lại càng khiến…….người ta thêm mơ màng mộng tưởng.

Thời Chung là một người đàn ông có năng lực tự chủ rất cao, cho dù là đang đứng trước một cảnh xuân đẹp không sao tả xiết kia, nhưng vẫn có thể ngay tức khắc lạnh nhạt thu hồi tầm mắt.

Người phụ nữ này xương quai xanh thon dài, cần cổ vẽ ra một đường cong xinh đẹp. . . . . Tầm mắt Thời Chung liếc nhanh qua cô, mỗi một tấc da thịt, anh chỉ nhìn lướt qua, nhưng khi nhìn lên đôi môi của Nhậm Tư Đồ thì anh không có cách nào rời mắt.

Cùng lúc đó, trong đầu Thời Chung chợt nhớ tới cuộc nói chuyện giữa anh và Tầm Tầm khi hai người đang chơi game vào tối hôm qua. . . . . .

https://thuviensach.vn

***

Sau khi Tầm Tầm sống chết kiên quyết muốn ở lại nhà anh chơi game, Thời Chung cũng bị cậu nhóc này kéo ra ngồi trên mặt thảm ở ngoài phòng khách, hỗ trợ nó chơi. Cuối cùng, anh đành phải để người giúp việc tiễn Nhậm Tư Đồ ra về.

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ rời khỏi, người giúp việc đưa Nhậm Tư Đồ đi ra thang máy riêng của từng hộ gia đình. Cửa thang máy vừa đóng, Tầm Tầm đã bỏ máy chơi game xuống —— hiển nhiên, cậu nhóc này căn bản cũng không phải là nghiện chơi game đến nỗi ngay cả nhà cũng không chịu về, mà chủ yếu là vì muốn thoát khỏi sự giám sát của Nhậm Tư Đồ mà thôi.

Thời Chung thấy vậy, cũng buông máy chơi game xuống, một tay đặt trên bàn trà, nâng cằm lên nhìn về phía Tầm Tầm, dù bận nhưng vẫn ung dung chờ xem cậu nhóc sẽ nói ra những câu kinh hãi thế tục gì ——

"Chú là ba tôi sao?"

Cánh tay nâng cằm của Thời Chung nhất thời mềm nhũn, thiếu chút nữa là mặt bị đập xuống bàn trà. Câu nói mà Tầm Tầm nói ra, còn kinh hãi thế tục hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Thời Chung âm thầm điều chỉnh một lúc lâu, mới có thể bình tĩnh hỏi lại: "Sao cháu lại hỏi như thế?"

Tầm Tầm bày ra tư thế ‘đừng tưởng có thể tránh được ánh mắt của tôi’, có chút khinh bỉ nhìn bộ dạng ra vẻ đạo mạo của Thời Chung: "Tôi đã nhìn thấy hết rồi, ngày đó chú hôn Nhậm Tư Đồ."

"Ngày đó?"

Tầm Tầm lại bày ra tư thế "đừng tưởng có thể tránh được ánh mắt của tôi" với level cao hơn. Lúc này, Thời Chung thật sự cảm thấy mờ mịt,

https://thuviensach.vn

không sao hiểu nổi.

Tầm Tầm cho Thời Chung ba giây để thẳng thắn khai nhận sẽ được khoan hồng, nhưng thấy anh vẫn không có dấu hiệu muốn nói về chuyện đó, lúc này mới không cam lòng chép miệng, nói rõ ràng: "Chính là hôm chú uống rượu say chạy tới nhà tôi đó! Nhậm Tư Đồ còn gạt tôi, nói rằng chú đến chỉ vì ông đạo tặc kia là ba của chú. Chú chỉ đến tìm ông ấy mà thôi. Nếu ông đạo tặc thật sự là ba của chú, thì tại sao hai người không ở cùng với nhau? Nhậm Tư Đồ nhất định là đã xem “ba ơi, mình đi đâu thế?” (*) quá nhiều rồi, ngay lời nói dối như vậy mà cũng nói ra được.

(*) Là chương trình truyền hình thực tế “Dad, where are you going?”

Thời Chung bóp trán, nhất định là bởi vì anh và cậu nhóc này không cùng một thế hệ, nên cần phải thật cẩn thận để ý, mới có thể hoàn toàn hiểu Tầm Tầm đang nói cái gì.

"Đợi một chút…..! Ông đạo tặc?"

"Tôi gọi ông ấy là ông đạo tặc, ông ấy nói muốn nhét tôi vào bồn cầu rồi xả nước cho trôi đi nếu tôi không gọi là ông đạo tặc." Nói tới đây, hình như Tầm Tầm có chút tức giận, hậm hực nói, "Ông ấy là người xấu!"

Thời Chung lặng lẽ thở dài, cái này thật sự rất giống tác phong của ba anh.

"Còn nữa, “ba ơi, mình đi đâu thế?” là cái gì?" Thời Chung lại hỏi.

Tầm Tầm một giây trước vẫn còn đang nghiến răng nghiến lợi đã lập tức bị câu hỏi ngu xuẩn của Thời Chung thu hút toàn bộ sự chú ý: "Cái này mà chú cũng không biết sao?!"

Tầm Tầm kinh ngạc hô lên, tiếp theo lại bày ra bộ dáng ghét bỏ, giống như kiểu "không có cách nào nói chuyện được với người ngoài hành tinh".

https://thuviensach.vn

"Được rồi, những thứ đó cũng không quan trọng." Thời Chung phất tay một cái, muốn đem mấy chi tiết không liên quan vứt sang một bên, sau đó nghiêm nghị hỏi, "Cháu xác định đã thấy chú hôn Nhậm Tư Đồ sao?"

"Khi đó tôi muốn đi toilet, sau khi mở cửa liền nhìn thấy chú và mẹ trên ghế salon. . . . . ." Tầm Tầm bất đắc dĩ buông tay, "Nhậm Tư Đồ nhất định là đã nghĩ tôi đang ngủ say rồi."

Thời Chung nhất thời rùng mình. Ở trên. . . . . ghế salon?

Đêm đó anh lại quên mất nhiều chuyện như vậy sao? Thời Chung có chút ảo não lắc đầu.

"Tôi đã hỏi chú Gia Ngôn, em bé là từ đâu ra? Chú ấy nói là từ trong bàn chân mà ra, xem tôi là đứa nhỏ ba tuổi hay sao chứ? Trên TV cũng đều diễn cả rồi, hai người hôn nhau xong mới có thể sinh ra được em bé."

". . . . . ." Thời Chung rốt cuộc cũng hiểu suy nghĩ của cậu nhóc này, nhưng anh lại phát hiện ra mình hoàn toàn không biết nên nói tiếp như thế nào.

Tuy nhiên, rất nhanh Thời Chung xác định được vấn đề trọng điểm mà anh quan tâm từ trong lời nói của Tầm Tầm: "Chú Gia Ngôn? Người này và Nhậm Tư Đồ có quan hệ gì?"

"Mặc dù tổng điểm của chú Gia Ngôn có cao hơn chú một chút, nhưng khả năng chú ấy là ba của tôi thì rất thấp, vô cùng thấp" Thám tử nhỏ Tầm Tầm từ chối cho ý kiến về câu hỏi của Thời Chung, ngược lại bắt đầu một vòng suy luận mới, "Dù bề ngoài là tôi được nhận nuôi, nhưng tôi có thể khẳng định, mình chính là do Nhậm Tư Đồ sinh ra. Có lẽ là bởi nguyên nhân nào đó khiến Nhậm Tư Đồ không thể công khai thừa nhận tôi, nên chỉ có thể nhận nuôi để đón tôi trở về bên cạnh chăm sóc."

Nhận nuôi?

https://thuviensach.vn

Hai chữ này đối với Thời Chung mà nói, thực sự kích thích anh không ít. Nhưng Tầm Tầm phân tích rất có lý, thậm chí còn gây ảnh hưởng tới suy nghĩ của anh. Thời Chung tạm thời quyết định không đi sâu tìm hiểu vấn đề "nhận nuôi" này nữa, chỉ bất đắc dĩ hỏi "Cái này cháu cũng học từ việc xem TV sao?"

"Làm sao chú biết?" Tầm Tầm ngạc nhiên, "Chính là bộ phim do Tôn Dao đóng chiếu trên TV đó. Mặc dù trong phim Tôn Dao chỉ diễn vai phụ, nhưng cô ấy nhất định bắt chúng tôi đúng giờ phải bật TV lên xem kể cả có thích hay không, làm như thế để giúp tăng tỉ lệ người xem của phim này. Tôi cũng xem qua mấy tập, đúng lúc chiếu đến tình tiết: người mẹ không thể nhận đứa con của mình, liền lừa gạt là nó được nhận nuôi. Còn nữa, cái ngày Tôn Dao cùng Nhậm Tư Đồ đi đến cô nhi viện tìm tôi, tôi có nghe thấy Nhậm Tư Đồ khóc rất đau lòng trong phòng làm việc của viện trưởng. Đó chính là chứng cớ!"

". . . . . ."

". . . . . ."

***

Quay lại thực tại, Thời Chung nhìn chằm chằm vào đôi môi trơn mềm hồng nhuận của Nhậm Tư Đồ, dường như bên tai còn văng vẳng lời nói của Tầm Tầm: Khi đó tôi muốn đi toilet, sau khi mở cửa liền nhìn thấy chú và mẹ trên ghế salon. . . . . .

Tất cả những chuyện xảy ra vào đêm hôm đó, sao anh lại có thể quên hết không còn một mảnh?

Mà bây giờ, Thời Chung chỉ cần thoáng cúi đầu, là có thể ôn lại một lần nữa mềm mại ngọt ngào bị anh lãng quên. . . . . .

https://thuviensach.vn

Thời Chung từng chút từng chút khẽ cúi đầu. Ánh mắt bình tĩnh, động tác rất nhỏ, nhưng không hề do dự.

Nhậm Tư Đồ vẫn còn đang căng thẳng nắm chặt cổ áo choàng, hoàn toàn không phát giác được ý đồ của anh.

Đúng lúc này, giọng nói bất mãn của Tầm Tầm từ trong phòng khách truyền đến ——"Thật kỳ quái, rõ ràng điện thoại di động của mẹ để ở nhà mà. . . . . ."

Tiếng nói của Tầm Tầm giống như một chậu nước lạnh dội vào ngọn lửa nóng bỏng, âm thanh này mãnh liệt xông vào tai Nhậm Tư Đồ, cô đột ngột ngẩng đầu, không ngờ lại chạm ngay vào ánh mắt của Thời Chung.

Ánh mắt của anh lẳng lặng dừng ở trên người cô, nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng ẩn chứa sâu bên trong lại như có từng đợt sóng khủng hoảng đang cuộn trào ——

Không để ý tới chuyện vừa xảy ra, ánh mắt cô nhanh chóng lướt qua vai Thời Chung nhìn về phía Tầm Tầm đang đứng ở trong phòng khách.

Thời Chung cũng thu hồi ánh mắt, sau đó đẩy cửa phòng ngủ của Nhậm Tư Đồ ra, kéo cô tránh đi.

Cửa phòng ngủ ‘bịch’ một tiếng khép lại, hai người đứng ở cạnh cửa đối mặt nhìn nhau. Lưng của Nhậm Tư Đồ dán chặt vào cánh cửa lạnh lẽo, nhưng cô lại mơ hồ cảm thấy toàn thân nóng lên. Dù cô không cúi đầu xuống nhìn thì cũng có thể cảm nhận được lồng ngực bền chắc của người đàn ông trước mặt này như có như không chạm vào người cô. Vì vậy, Nhậm Tư Đồ không dám thở mạnh, vừa sợ áo choàng tắm sẽ rơi xuống, vừa sợ nếu ngực phập phồng quá lớn sẽ không cẩn thận mà……đụng phải anh.

https://thuviensach.vn

Được một lúc, Thời Chung mới sực nhớ ra trên tay mình vẫn còn đang cầm điện thoại di động, anh lặng lẽ cất nó vào trong túi. Nhưng Thời Chung lại quên lùi về phía sau nửa bước, quên không thể cứ đứng sát vào cô như vậy, quên phải khống chế con tim mình đập rộn ràng vì cô. Không hiểu sao tim của Nhậm Tư Đồ cũng càng lúc đập càng nhanh, nhanh đến nỗi cô còn nghe thấy trong lồng ngực của mình phát ra âm thanh "Bùm . . . . . Bùm. . . . . Bùm. . . . . "

Mãi đến khi Nhậm Tư Đồ không chịu nổi nữa, trực tiếp đưa tay lên đẩy vai Thời Chung, thì con ngươi anh chợt căng thẳng, phối hợp bước lùi về phía sau.

Thời Chung vừa lùi lại, hô hấp của Nhậm Tư Đồ cũng trở nên bình ổn. Vốn dĩ Nhậm Tư Đồ bị anh bắt gặp trong bộ dạng chỉ khoác áo choàng tắm, tình huống này cùng lắm cũng chỉ là có một chút lúng túng mà thôi. Nhưng không ngờ anh lại kéo cô vào trong phòng ngủ, ngược lại lại khiến cô cảm thấy chột dạ. Nhậm Tư Đồ mờ mịt hỏi anh: "Tại sao phải trốn chứ?"

Giọng nói Thời Chung mát lạnh, hỏi ngược lại cô: "Chẳng lẽ em muốn để cho cậu nhóc kia nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của mình?"

"Tôi. . . . . ." Nhậm Tư Đồ nghẹn lời, không phản bác được điều gì.

Lúc này, tiếng hô của Tầm Tầm chợt vang lên ngay trước cửa phòng ngủ: "Ai ở bên trong đó?"

Tầm Tầm nghe thấy âm thanh đóng cửa bên trong nên nhanh chóng chạy vào. Nhậm Tư Đồ lo lắng Tầm Tầm sẽ mở cửa phòng ra, cô vội vàng đi tới tủ treo quần áo, gấp gáp tìm kiếm đồ lót. Đang định lấy áo lót từ trong tủ ra, lại cảm thấy sau lưng có ánh mắt đang quấy rầy. Cô nhướng mày, vẫn thấy Thời Chung đứng ở chỗ cũ, vẻ mặt không có cảm xúc gì nhìn cô.

https://thuviensach.vn

"Chẳng lẽ anh còn muốn nhìn tôi thay quần áo?" Nhậm Tư Đồ vừa thốt lên đã ngay lập tức hối hận, câu nói này của cô thật giống như đang trêu đùa, khiêu khích vậy.

Nhưng Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp sửa lại, Thời Chung đã bị câu hỏi của cô khiến cho sửng sốt ——

Nếu anh trả lời là "Phải" thì cô sẽ mặc cho anh xem sao? Thời Chung bị chính ý nghĩ đen tối của mình chọc cho bật cười.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Editor: Nguyen Nguyen

Beta: tiểu an nhi

Nhậm Tư Đồ thay quần áo xong từ trong phòng ngủ đi ra ngoài, hai người một lớn một nhỏ đang ngồi trên ghế salon đều quay đầu lại nhìn cô. Tầm Tầm hoàn toàn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt ngây thơ hỏi: “Chúng tôi nhấn chuông cửa nhiều lần, sao mẹ lại không nghe thấy? May là con có đem theo chìa khóa đó.”

Về phần người đàn ông ngồi bên cạnh Tầm Tầm —— Nhậm Tư Đồ cảm thấy trong mắt anh có một loại ánh sáng rất kì quái, dù chỉ là đang thản nhiên nhìn cô, nhưng dường như có thể xuyên thấu qua bộ quần áo cô đang mặc trên người, làm cho cô có cảm giác như mình quay trở lại thời điểm chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng tắm lúc nãy vậy.

Nhậm Tư Đồ cố gắng không để ý đến cảm giác không sao nói rõ được này, cười khách sáo rồi đến gần: “Tôi đang định sáng nay đi đón nó về, nhưng lại ngủ dậy trễ. Tối hôm qua nó ở chỗ anh có náo loạn gì không?”

Để chứng minh rằng mình không phải là một đứa trẻ thích trách móc, Tầm Tầm giành trả lời trước: “Chú ấy và con nói chuyện rất vui vẻ.”

Còn về phần nói chuyện gì, thì Tầm Tầm có chết cũng không chịu nói, Nhậm Tư Đồ vừa hỏi, Tầm Tầm đã cười tủm tỉm trao đổi ánh mắt với Thời Chung, cuối cùng Thời Chung mặt kín như bưng tổng kết: “Đó là chuyện bí mật giữa đàn ông với nhau….”

https://thuviensach.vn

Ngày hôm qua dính vào chú chân dài cả ngày còn chưa đủ hay sao, mà lúc Thời Chung muốn đứng dậy từ biệt ra về thì Tầm Tầm cực kì không chịu: “Lần sau lúc nào thì tôi và Nhậm Tư Đồ có thể đến nhà chú chơi?”

Nhậm Tư Đồ không nhịn được cúi đầu trách mắng tên tiểu gia hỏa này: “Cả ngày chỉ biết chơi thôi.”

Sau đó ngẩng đầu lên, lại thấy Thời Chung đang nhìn cô, giọng điệu mang ý vị sâu xa nói: “Còn rất nhiều cơ hội.”

Thực ra vẻ mặt của người đàn ông này rất bình tĩnh, nhưng khóe mắt anh lại tản ra một chút ám chỉ nào đó. Lúc này, điện thoại của Nhậm Tư Đồ bất thình lình vang lên, sau khi nhận điện thoại, cô nghe thấy một giọng nói trầm thấp nhưng rất từ tính vang lên: “Tối nay có thể hay không?”

Nhưng thực tế cuộc điện thoại mà cô mong đợi đã không xảy ra, cuộc sống mấy ngày nay của Nhậm Tư Đồ, tất cả đều xoay quanh việc khám tâm lý cho bệnh không ngừng nghỉ: Tần lão tiên sinh vốn được xem là không phối hợp với bác sĩ chữa bệnh, nhưng so với người bệnh cả người lôi thôi lếch thếch bẩn thỉu mà Nhậm Tư Đồ vừa mới tiếp nhận kia, thì Tần Lão tiên sinh vẫn được xem là phối hợp tích cực.

Dì quét dọn vệ sinh phòng khám vẫn luôn phàn nàn bệnh nhân kia đã đem mùi hôi vào trong phòng khám, các đồng nghiệp vẫn đang thảo luận xem sẽ trải qua đêm giáng sinh như thế nào, còn Nhậm Tư Đồ thì vẫn đang chờ tiếng chuông điện thoại vang lên…

Đương nhiên, Mạc Nhất Minh vẫn đang suy nghĩ biện pháp để moi được thông tin từ Nhậm Tư Đồ xem đêm giáng sinh Tôn Dao có hẹn với người nào không.

Hai ngày trước đêm giáng sinh, rốt cuộc Nhậm Tư Đồ cũng xác nhận thông tin chính xác, lúc tất cả đồng nghiệp trong phòng khám cùng đi ăn

https://thuviensach.vn

cơm, cô dõng dạc nói với Mạc Nhất Minh: “Hôm đó không có người đàn ông nào hẹn với cô ấy.”

Giữa lúc thời gian ăn cơm trưa, bọn họ ở trong một căn tin thuộc phòng khám, có thể thấy được từng nhóm người mặc áo Blouse trắng xung quanh đang suy nghĩ hoặc trò chuyện về lễ noel, mà Mạc Nhất Minh lại ngồi đối diện với Nhậm Tư Đồ trên bàn ăn, mục đích hiển nhiên đã viết rõ ở trên mặt. Vừa nghe thấy Nhậm Tư Đồ nói như vậy, ánh mắt Mạc Nhất Minh vừa mới hiện lên một tia hi vọng, thì đã nghe thấy Nhậm Tư Đồ bổ sung thêm: "Đó là bởi vì hôm đó cô ấy tham dự lễ kỉ niệm hàng năm của công ty.

Mạc Nhất Minh nhất thời suy sụp, thay đổi suy nghĩ hỏi lại: “Vậy còn đêm giao thừa? Cô ấy có dự định gì chưa?”

Nhậm Tư Đồ cũng không nhẫn tâm đả kích anh một lần nữa, xuất phát từ lòng thương hại mà trả lời anh một câu không rõ ràng: “Để em hỏi xem sao.”

Mạc Nhất Minh lắc đầu rồi thở dài: “Anh vốn cho rằng những người phụ nữ xinh đẹp thì sẽ có một cuộc sống rất phong phú – dĩ nhiên đó là suy nghĩ trước khi anh gặp em và Tôn Dao”.

Đột nhiên nghĩ về một khả năng làm Mạc Nhất Minh không thể không cau mày, anh nghiêm túc nhìn Nhậm Tư Đồ từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, “Nói mau, có phải Tôn Dao bị em cuốn hút rồi hay không? Sao chỉ số kích thích càng ngày càng thấp, càng ngày càng không thích người khác phái như vậy?”

Nhậm Tư Đồ dứt khoát không trả lời câu hỏi của anh, cúi đầu ăn cơm: “Em xem như đây là lời khen ngợi anh dành cho em.”

“Hai người thật sự không sợ mình cự tuyệt đàn ông quá nhiều, sau này sẽ sống cô đơn đến cuối đời sao?”

https://thuviensach.vn

Lúc này Nhậm Tư Đồ không thể nhịn được nữa đành buông đũa xuống, ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn anh: “Nếu anh còn nói nhiều nữa em sẽ không hỏi giúp anh.”

Chiêu này rốt cuộc cũng ngăn được cái miệng đang lải nhải không ngừng kia của Mạc Nhất Minh. Mạc Nhất Minh nheo mắt lại nhìn Nhậm Tư Đồ, trong lòng sợ hãi đưa tay lên làm động tác kéo kéo miệng lại.

Cuối cùng thế giới thật yên tĩnh.

Nhậm Tư Đồ vừa mới ăn xong, đúng lúc rời khỏi bàn ăn, thì chuông điện thoại di động liền vang lên. Cái người mà Mạc Nhất Minh không ngừng nhắc đến trong bữa ăn rốt cuộc cũng đã gọi tới..

Bị Mạc Nhất Minh “ân cần dạy bảo” suốt cả bữa trưa, nên Nhậm Tư Đồ ngay lập tức nghe điện thoại, không để đối phương kịp mở miệng đã lên tiếng cầu cứu trước: “Đêm giao thừa cậu dành chút thời gian đến đây ăn tối cùng chúng tớ và bác sĩ Mạc đi. Hai người các người có chuyện thì phải gặp mặt nói rõ ràng, tớ đã làm người truyền tin suốt một năm rồi, có thể để cho tớ vinh dự từ chức được không?

Rốt cuộc Tiêu Dao cũng được thấy sự oán giận của Nhậm Tư Đồ, khi Nhậm Tư Đồ nói chuyện thường rất nghiêm chỉnh, có khi gần như cứng nhắc. Nhưng lúc tức giận lại ngược lại, nói không ngừng, lại còn dùng rất nhiều những từ ngữ hài hước. Đầu dây bên kia Tôn Dao liên tục đưa tay xin tha thứ: “Tớ sai rồi, tớ sai rồi không được sao? Sau này nhất định sẽ không làm phiền cậu việc này nữa, nhưng mà…cậu phải giúp tớ trước đã.”

“……”

“Tìm giúp tớ một người bạn nam trong buổi lễ kỉ niệm hàng năm.”

“Tớ? Tìm? Giúp? Cậu?” Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không nghĩ là mình có năng lực này: “Mạc Nhất Minh, Thịnh Gia Ngôn, cậu chỉ được chọn một

https://thuviensach.vn

mà thôi. À…..còn có cả Tầm Tầm nữa.”

Thấy Nhậm Tư Đồ vẫn còn nói chuyện hài hước như vậy, Tôn Dao biết cơn giận của cô chưa hết, giọng nói không thể không tăng thêm vài phần thành khẩn. "Tớ cũng vừa mới biết, anh ta cũng được mời tham dự vào lễ kỉ niệm hàng năm của công ty tớ.”

Nói đến đây, không cần hỏi rõ, Nhậm Tư Đồ cũng biết “anh ta” kia là đang nói đến người nào. Rốt cuộc cơn giận dữ vì phải làm người truyền tin tròn một năm cũng tan theo mây khói, Nhậm Tư Đồ khôi phục lại giọng điệu nghiêm túc: “Nếu không ngày họp mặt hàng năm đó cậu đừng đi nữa. Cứ nói là bị bệnh đi.”

“Dựa vào cái gì mà tớ phải trốn tránh? Anh ta nghĩ rằng tớ sợ anh ta hay sao?”

“Vậy….trong những người mà tớ vừa kể ra kia.”

“Những người mà cậu vừa kể?” Tôn Dao nhịn không được hừ lạnh: “Những người đó mà gặp họ Từ kia thì có ai mà không cúi đầu khom lưng? Tìm bọn họ đi cùng thì tớ mất hết mặt mũi rồi.”

“Vậy để Thịnh Gia Ngôn đi cùng cậu đi, dù sao gần đây anh ấy cũng rảnh rỗi, đêm giáng sinh cũng không có hẹn với ai.”

“Không được, tuy rằng Thịnh Gia Ngôn không tệ, nhưng vừa nhìn ra đã biết anh ấy là một người có tính tình tốt, căn bản không thể giúp được việc gì.” Tôn Dao nghĩ nghĩ, lập tức giọng nói trở nên hăng hái: “Nếu không thì như vậy đi, nói Tầm Tầm cho tớ mượn chú chân dài của nó một chút.”

“Cậu nói đùa sao?” Nhậm Tư Đồ đang bưng khay thức ăn trong tay bị lời đề nghị này của Tôn Dao dọa cho sợ hãi suýt nữa làm rơi xuống đất. Cô bước nhanh ra khỏi cantin tìm chỗ hành lang tương đối yên tĩnh ngồi

https://thuviensach.vn

xuống. Để tránh cho sự vui đùa trở thành sự thật, Nhậm Tư Đồ không chút suy nghĩ liền thốt lên: “Chú chân dài của Tầm Tầm diện mạo không có bản lĩnh đâu, cậu đừng cân nhắc tới anh ta.”

“Cậu đang hù tớ đấy à, trong ipad Tầm Tầm có ảnh chụp của anh ta đấy.”

Lời nói dối vừa mới ra khỏi miệng đã bị vạch trần, Nhậm Tư Đồ buồn bực chỉ muốn ngẩng đầu thở dài: “Tớ và anh ta căn bản không giống như cậu nghĩ đâu, cậu để cho tớ mở miệng nói chuyện này với anh ta như thế nào đây?”

Tôn Dao trầm mặc trong chốc lát, có chút hối hận thì thầm: “Vậy thôi. Tớ sẽ nghĩ cách khác.”

Không có cách nào khác hai bên đành phải cúp điện thoại.

Đúng lúc Mạc Nhất Minh ăn xong đi ra ngoài, nhìn thấy Nhậm Tư Đồ đang đứng ở hành lang cầm điện thoại di động mà thất thần, không khỏi cao giọng hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Nhậm Tư Đồ lúc này mới đem điện thoại bỏ vào trong túi xách, đi theo Mạc Nhất Minh trở lại phòng khám ở dưới tầng trệt. Nhưng vừa mới vào thang máy, điện thoại của Nhậm Tư Đồ lại vang lên.

Điện thoai vừa kết nối, cô nghe thấy giọng nói Thịnh Gia Ngôn có chút khẩn trương, đi thẳng vào vấn đề: “Cho anh số điện thoại riêng ở phòng khám tâm lý đi, hoặc số điện thoại của bác sĩ khoa tâm thần cũng được.”

“Làm sao vậy?”

“Anh đang điều tra một vụ án, đương sự cần phải được đánh giá tâm lý chi tiết.”

https://thuviensach.vn

“Có thể đến thẳng phòng khám của em, không cần phải tốn công sức tìm bác sĩ khác làm gì?”

Đầu dây bên kia Thịnh Gia Ngôn rõ ràng không suy nghĩ đến lời đề nghị của Nhậm Tư Đồ đưa ra, nói thẳng: “Hiện giờ không thể nói rõ ràng được, tóm lại, nhanh chóng gửi cách thức liên lạc của tất cả những bác sĩ đó cho anh là được.”

“Được, em sẽ gửi cho anh.”

Thịnh Gia Ngôn nói một tiếng “cảm ơn” xong muốn cúp điện thoại, Nhậm Tư Đồ vội vàng ngăn lại: “Chờ một chút.”

“Hả?”

Nhậm Tư Đồ vừa nghĩ đến Tôn Dao thì giọng nói có chút mất mát: “Đêm giáng sinh anh có rảnh không?” Nhậm Tư Đồ đang muốn nói để cho anh cùng Tôn Dao đi tham gia hoạt động kia, nhưng lại nhớ ra Mạc Nhất Minh cũng đang ở trong thang máy, lại tự động đem nửa câu còn lại nuốt vào trong bụng.

“……”

“……”

Dường như Thịnh Gia Ngôn bị người khác hối thúc, giọng nói vội vàng vang lên lần nữa: “Phía bên anh có việc, anh cúp máy trước đây. Tan tầm anh gọi điện lại cho em rồi mình nói sau.”

Sau đó Thịnh Gia Ngôn liền cúp điện thoại.

Mặc dù biết khi anh đột nhiên bận rộn thì việc vội vàng tắt điện thoại khi đang nói chuyện với cô là chuyện bình thường, nhưng lúc nghe được

https://thuviensach.vn

giọng nói ân cần của anh trước khi tắt máy thì Nhậm Tư Đồ vẫn thoáng cảm thấy có chút mất mát.

Nhưng Thịnh Gia Ngôn nói được thì làm được, khi tan tầm trời nhá nhem tối, Nhậm Tư Đồ vừa định gọi điện thoại để nói cho xong chuyện buổi trưa đang nói dở thì cô lại nhận được một tin nhắn thoại.

Tin nhắn thoại này do Tôn Dao gửi đến: "Đúng lúc hôm nay tớ có thời gian rảnh, tớ đến tìm Tầm Tầm, gặp nhau ở chỗ cũ nhé."

Nhậm Tư Đồ vừa nghe tin nhắn thoại xong, Thịnh Gia Ngôn đã điện thoại tới.

"Lễ kỉ niệm hàng năm của công ty Tôn Dao, cô ấy không có người đi cùng. Tạm thời vẫn chưa tìm được người thích hợp, anh đi cùng với cô ấy đi."

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, sau đó Thịnh Gia Ngôn cười nói: "Anh còn tưởng rằng em muốn hẹn với anh."

"Ặc…."

"Đêm đó anh có hẹn trước rồi, nhưng nghĩ em có việc tìm anh nên anh đã từ chối đấy." Thịnh Gia Ngôn nói đến đây thì ngừng lại, im lặng vài giây, sau đó giọng anh lại vang lên lần nữa, lúc này đã khôi phục lại giọng nói lơ đãng bình thường: "Được, anh đi cùng với cô ấy. Vậy dự định trong đêm giáng sinh của em thì sao?"

"Em?" Thịnh Gia Ngôn bổ sung thêm vấn đề này khiến cho Nhậm Tư Đồ không có thời gian để ý đến giọng nói là lạ của anh, ngược lại suy nghĩ đến vấn đề anh vừa hỏi: "Thì cùng chơi với Tầm Tầm thôi ạ."

Cứ quyết định như vậy đi, mặc dù. . . . . .câu nói kia của anh "Đêm đó anh có hẹn trước rồi, nhưng nghĩ em có việc tìm anh nên anh đã từ chối

https://thuviensach.vn

đấy”, thực sự là khiến cho Nhậm Tư Đồ khó xử.

Bỗng một ý nghĩ tham lam hiện lên trong đầu Nhậm Tư Đồ vài giây, nhưng rồi lại mau chóng biến mất.

***

‘Chỗ cũ’ trong miệng của Tôn Dao chính là nhà hàng mà các cô thường xuyên dẫn Tầm Tầm đến đó. Lúc Nhậm Tư Đồ đến nơi, không thấy bóng dáng của Tôn Dao cùng Tầm Tầm đâu cả. Cô gọi món ăn xong, hai vị này mới thong thả ung dung tới nơi.

Vừa mới ngồi xuống, Tôn Dao đã tuyên bố ngay: “Tớ tìm được bạn cùng đi lễ kỷ niệm rồi?”

Nhậm Tư Đồ sửng sốt, đang muốn hỏi người đó là ai thì Tầm Tầm ngồi đối diện mang vẻ mặt tự hào tiếp lời: “Là con giúp cô ấy hẹn với chú chân dài đó.”

Nhậm Tư Đồ lại càng thêm sửng sốt: “Anh ấy đồng ý?”

Tôn Dao cười híp mắt gật đầu.

Nhậm Tư Đồ vẫn có chút không tin, lại nghe thấy Tầm Tầm vui vẻ bổ sung thêm: “Dì Tôn Dao cũng rất lợi hại nha, chỉ nói với chú ấy có đúng một câu…..” Tôn Dao vội vàng che miệng Tầm Tầm lại không cho tên nhóc này nói tiếp.

Cho dù miệng đã bị bịt chặt, nhưng Tầm Tầm vẫn kiên trì nói liên tục không ngừng: “Chỉ nói với chú ấy đúng một câu ‘Anh muốn theo đuổi Nhậm Tư Đồ, đương nhiên phải lấy lòng những người bạn thân như chúng tôi đây trước mới được.”

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc, Nhậm Tư Đồ chỉ nghe thấy giọng nói líu ríu của Tầm Tầm phát ra trong lòng bàn tay của Tôn Dao, căn bản là cô không nghe rõ cậu nhóc đang nói cái gì.

Rốt cuộc Tầm Tầm cũng hiểu được ánh mắt của Tôn Dao ám chỉ những lời này không thể nói ra, lúc này Tôn Dao mới buông tay ra khỏi miệng Tầm Tầm, cầm lấy thực đơn, nói lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, cậu đã gọi món chưa?”

Nhậm Tư Đồ sao còn có tâm trạng xem mình đã gọi món hay chưa, lúc này mới hiểu rõ hóa ra Tôn Dao đến đón Tầm Tầm tan trường là có mục đích này. Đồng thời cô chợt nhớ lại, trước đó cô đã tự ý thay Tôn Dao hẹn với Thịnh Gia Ngôn rồi.

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ dựa lưng vào ghế: “Tớ bị cậu hại chết rồi……”

***

Điều này là sai sót ngẫu nhiên hay là trong họa có phúc đây? Nhậm Tư Đồ ngồi trong phòng khách của nhà mình nhìn Tầm Tầm đi theo sau Thịnh Gia Ngôn vào trong bếp, khi đó trong phòng bếp rất bận rộn, Nhậm Tư Đồ không thể không suy nghĩ đến chuyện này.

Bởi vì Tôn Dao lựa chọn chú chân dài mà vứt bỏ Thịnh Gia Ngôn, cuối cùng làm cho Thịnh Gia Ngôn chỉ có thể tìm cô và Tầm Tầm cùng nhau đón giáng sinh thôi.

Thịnh Gia Ngôn bận bịu nấu ăn, Tầm Tầm lại bận bịu làm người giúp việc cho Thịnh Gia Ngôn. Chỉ có Nhậm Tư Đồ là không có việc gì để làm, ngồi trên ghế salon không biết suy nghĩ lung tung cái gì. Thịnh Gia Ngôn thấy thế, đứng từ xa trong phòng bếp cất giọng đùa giỡn cô: “Nhất định là em cố ý, chạy một vòng lớn như vậy, cuối cùng Tôn Dao đi họp mặt hàng

https://thuviensach.vn

năm với người đàn ông khác, còn anh lại phải đến đây làm công việc nấu cơm cho em.”

Tuy là nói như vậy, nhưng Thịnh Gia Ngôn thực sự rất thích thú. Nhậm Tư Đồ nhìn Tầm Tầm mặc cái tạp dề nhỏ và đội cái mũ đầu bếp xinh xinh mà Thịnh Gia Ngôn đưa cho nó ra vẻ rất bận bịu chạy tới chạy lui phía sau anh, trong đầu cô hiện lên bốn chữ…..một nhà ba người.

Nhưng một giây tiếp theo, bốn chữ này như chiếc lưỡi rắn độc níu chặt lấy thần trí của Nhậm Tư Đồ, làm cô vội vàng đem ý nghĩ đáng sợ này quăng ra sau đầu.

Mà cô còn chưa kịp điều chỉnh lại cảm xúc, Thịnh Gia Ngôn đã bưng đĩa thức ăn cuối cùng đặt lên trên bàn, tháo tạp dề ra để bên cạnh rồi quay lại nói với cô: “Cũng không phải là thật sự trách móc em, sắc mặt của em không cần phải xấu như vậy đâu.” Nói xong lại vẫy tay ý bảo Nhậm Tư Đồ đến bàn ăn: “Đến đây đi, tất cả đều đã làm xong, có thể ăn rồi.”

Thịnh Gia Ngôn du học ở nước ngoài nhiều năm, có thể làm được rất nhiều món cơm tây, bò bít tết rán rất vừa phải. Nhậm Tư Đồ đang giúp Tầm Tầm cắt miếng bò bít tết, nhưng Tầm Tầm không thể chờ được nữa, uống hết sữa và ăn luôn phần mì ống của Thịnh Gia Ngôn. Thịnh Gia Ngôn mở chai rượu đỏ, đưa cho Nhậm Tư Đồ một phần tư ly rượu.

Toàn bộ đều tốt đẹp như vậy, nếu vừa rồi cô không bị ý nghĩ xấu “một nhà ba người” chiếm lấy tâm trí, có lẽ cô sẽ thực sự hưởng thụ cảm giác trải qua đêm giáng sinh này mà không cần bận tâm đến điều gì rồi. Nhậm Tư Đồ không nhịn được cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Ăn xong bữa tối đã là chín giờ, Thịnh Gia Ngôn chịu trách nhiệm dọn dẹp bàn ăn, Nhậm Tư Đồ đứng ở một bên nhận lấy chén đĩa anh đã rửa sạch, lau khô rồi úp vào tủ chén. Còn Tầm Tầm nằm trên ghế sofa, vừa vỗ

https://thuviensach.vn

vỗ cái bụng căng tròn, vừa suy nghĩ đến bữa cơm tiếp theo: “Chú Gia Ngôn, lần sau lại làm món bò bít tết cho con ăn nữa nha.”

Thịnh Gia Ngôn nghe thế, vừa rửa chén, vừa quay lại nói với Nhậm Tư Đồ: “Em xem, có phải ngày thường em để cho nó đói bụng hay không? Chắc anh phải dạy em nấu ăn thôi.”

Nhậm Tư Đồ nhún nhún vai, nhưng vào lúc này chẳng hiểu tại sao cô lại nhớ tới lúc trước mình khoa trương nói với người nào đó….

Thật ra thì, tôi vẫn có học nấu ăn, chờ một ngày kia tôi học thành rồi, nhất định mời anh tới nếm thử một chút….

“Em cười cái gì?” Đột nhiên Thịnh Gia Ngôn quay qua hỏi.

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra, vừa rồi cô có cười sao? Vậy mà cô hoàn toàn không phát giác ra được. Nhậm Tư Đồ mấp máy khóe miệng: “Chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến, trên thế giới này vẫn có người thật sự tin tưởng em có thể học được nấu ăn để nấu cho anh ấy một bữa cơm…..Ngẫm lại thật thú vị.”

Trong tích tắc vẻ mặt của Thịnh Gia Ngôn cứng đờ, nhưng chỉ là trong tích tắc mà thôi, sau đó lại mỉm cười che giấu cảm xúc: “Người nào vậy? Còn có thể kỳ vọng vào tài nghệ nấu nướng của em sao?”

Điện thoại di động vang lên “Đinh” một tiếng, chắc là âm thanh báo có email, Thịnh Gia Ngôn lau sơ qua bọt nước rửa chén trên tay, lấy điện thoại trong túi quần ra.

Nhậm Tư Đồ vẫn lau bàn ăn, chỉ liếc mắt nhìn điện thoại anh một cái, “Bây giờ mà vẫn còn có người dùng email gửi lời chúc giáng sinh sao?”

Thịnh Gia Ngôn phản ứng theo bản năng mà trả lời: “Là ba em gửi đến…..”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Nhậm Tư Đồ nhất thời trắng bệch.

Dường như Thịnh Gia Ngôn cũng ý thức được mình vừa lỡ lời, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn cô, lập tức sửa lại lời nói: “Là Thầy Nhậm gửi thiệp điện tử đến chúc mừng.”

“……”

“……”

Bỗng có tiếng Tầm Tầm hô to từ phòng khách truyền đến phá tan bầu không khí kỳ dị trong phòng bếp: “Nhậm Tư Đồ! Dì Tôn Dao tìm mẹ đó!”

Lúc này Nhậm Tư Đồ mới giật mình hoàn hồn, quả thật dường như trong phòng khách truyền đến tiếng chuông di động của cô —— Nhậm Tư Đồ né tránh ánh mắt của Thịnh Gia Ngôn đang nhìn mình, đặt khay xuống bàn ăn bước nhanh ra khỏi phòng bếp: “Em đi nghe điện thoại.”

Nhậm Tư Đồ đến bên ghế sofa trong phòng khách, Tầm Tầm cầm điện thoại có tên Tôn Dao hiển thị trên màn hình đưa cho cô. Nhậm Tư Đồ nghe điện thoại, vẻ mặt thất vọng mang từ phòng bếp đi ra bị tiếng hoan hô của Tôn Dao ở đầu dây bên kia phá tan: “Chú chân dài của Tầm Tầm quả thật tăng cho tớ không ít thể diện nhé.”

Cô nghe giọng nói kích động của Tôn Dao, cố ép chính mình phải quên đi cuộc nói chuyện vừa rồi với Thịnh Gia Ngôn trong phòng bếp, bật cười trả lời lại: “Cậu khá lên một chút có được hay không? Người khác không biết còn tưởng rằng đại minh tinh như cậu lại háo sắc với người ta.”

Nhưng những lời này cũng không làm cho Tôn Dao bớt phấn khích đi chút nào: “Tiệc tối vừa mới kết thúc rồi, vài người trong công ty tớ tiếp tục đến quán bar, cậu cũng đến đây đi.”

https://thuviensach.vn

“Tớ phải ở cùng Tầm Tầm, không đi được, cậu chú ý an toàn một chút.”

Không biết có phải Tôn Dao uống hơi nhiều hay không mà giọng nói có chút lớn hơn bình thường, ngay cả Tầm Tầm ở bên ngoài cũng nghe thấy rõ Tôn Dao đang nói gì trong điện thoại. Nhậm Tư Đồ còn chưa đồng ý, Tầm Tầm đã gào to: “Đi đi mà, đi đi mà! Có chú Gia Ngôn cùng đi với chúng ta rồi.”

Đầu dây bên kia Tôn Dao cũng nói: “Làm gì mà mất hứng như vậy! Cứ quyết định như thế đi, tớ đã chạy xe đến ngã ba rồi, sẽ tới nhà cậu nhanh thôi, cậu mau trang điểm chuẩn bị đi.”

Nhậm Tư Đồ đang do dự không biết nên trả lời thế nào, bên tai lại nghe thấy có tiếng nói vang lên: “Anh ở đây trông Tầm Tầm cho, em yên tâm đi với Tôn Dao đi.”

Là giọng nói của Thịnh Gia Ngôn, khi Nhậm Tư Đồ quay đầu lại, anh đã đứng ở sau lưng cô. Vừa rồi anh thấy tâm tình của cô không tốt, cảm thấy lo lắng nên từ phòng bếp đi theo cô ra ngoài.

Nhậm Tư Đồ trả lời đồng ý với Tôn Dao, đang định quay sang nói với Thịnh Gia Ngôn thì Tầm Tầm đã vội vàng hối thúc cô: “Mẹ mau đi thay đồ đi! Đi nhanh đi!”

Tầm Tầm không để cô nói thêm cái gì nữa, chỉ nhanh chóng đẩy Nhậm Tư Đồ đi về phía phòng ngủ.

Bị Tầm Tầm liên tục thúc giục, Nhậm Tư Đồ thay quần áo rất nhanh rồi đi ra ngoài. Không ngờ, Tầm Tầm nhìn thấy cô lại lắc đầu nguầy nguậy: “Đây là quần áo mẹ mặc đi làm sao? Không được! Nhìn xấu quá!”

Nhậm Tư Đồ cúi đầu nhìn chiếc váy đen dài đến bắp chân cùng với áo khoác ngoài màu nâu nhạt đến thắt lưng của mình, cô có mặc bộ quần áo đi

https://thuviensach.vn

lại bất tiện này đến chỗ làm bao giờ đâu. Yêu cầu của tên nhóc này cũng quá cao rồi.

"Vậy mẹ nên mặc cái gì bây giờ?"

"Ặc…." Tầm Tầm suy nghĩ một chút rồi nói như thật: "Phải lộ ra ngoài càng nhiều càng tốt."

Lúc này Thịnh Gia Ngôn đến bên cạnh Nhậm Tư Đồ: "Em đừng nghe nó nói lung tung, mặc như thế này rất đẹp."

Thịnh Gia Ngôn mỉm cười, từ từ đi đến trước mặt cô. Anh nhìn cô từ trên xuống dưới một lần nữa, đột nhiên đưa tay ra đem búi tóc của cô thả xuống.

"Như vậy thì càng đẹp hơn." Anh vừa cười vừa chải mái tóc lại cho cô.

Động tác này…. Giống như lần đầu tiên cô gặp anh lúc cô 16 tuổi, anh cười xoa xoa đầu cô: "Em là con gái của thầy Nhậm à……"

Hay cũng như khi cô một mình ở nước ngoài sau cuộc phẫu thuật mà không có người thân ở bên cạnh, anh từ phía Tây xa xôi đến đó, cười vui vẻ ôm cô vào lòng, vuốt tóc cô rồi nói: "Không có việc gì, tất cả sẽ ổn thôi…"

Nhậm Tư Đồ nhất thời nhớ lại những kỉ niệm kia, rồi nhìn Thịnh Gia Ngôn cười cười, sau đó đi vòng qua anh, tới trước cửa thay giày.

"Con đừng gây phiền phức cho chú Gia Ngôn đấy nhé!" Nhậm Tư Đồ dặn dò Tầm Tầm, thấy cậu nhóc gật đầu như giã tỏi thì mới yên tâm ra khỏi nhà.

"Tốt, hai người phụ nữa ấy hẹn hò với nhau bỏ rơi chúng ta, bây giờ chỉ có thể ở nhà chơi game thôi, aiz….."

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn bày ra bộ mặt đau khổ muốn trêu đùa Tầm Tầm một chút, không ngờ Tầm Tầm lại ngẩng đầu lên nhìn anh nói: “Mẹ không phải có hẹn với dì Tôn Dao đâu!” Ánh mắt Tầm Tầm gian xảo liếc ngang liếc dọc, nửa câu sau cố ý đè thấp âm thanh, thật nhỏ giọng nói với Thịnh Gia Ngôn: “Là có hẹn với đàn ông đó…..”

“Con nói cái gì?”

Tầm Tầm bị hỏi bất ngờ có hơi sửng sốt.

Lúc này Thịnh Gia Ngôn mới ý thức được giọng nói của anh không được bình thường, xem ra đã dọa đến cậu nhóc rồi. Anh ho khan một tiếng, nhỏ giọng phối hợp với Tầm Tầm, ra vẻ tò mò hỏi: “À? Thật không? Là người đàn ông nào vậy?”

Thịnh Gia Ngôn vừa hỏi xong, Tầm Tầm đã quên mất vẻ mặt của nghiêm túc của anh vừa rồi, liền vui vẻ cười nói: “Là chú chân dài nha!”

***

Nhậm Tư Đồ chưa ra khỏi cổng khu nhà, đã cảm thấy được gió lạnh rồi. Vào mùa đông, chỉ muốn ở trong nhà thôi, không khí bên ngoài thực sự rất lạnh. Nhậm Từ Đồ đứng ở lầu một của khu nhà nhìn ra ngoài đường một chút, không thấy xe của Tôn Dao đâu.

Cô định lấy điện thoại ra gọi cho Tôn Dao, lúc này lại lơ đãng thấy một chiếc xe đang đỗ ở cách chỗ này không xa, sau đó lại thấy một bóng người từ trên xe bước xuống.

Nhậm Tư Đồ híp mắt lại nhìn, càng nhìn càng thấy bóng dáng kia rất quen thuộc. Tới lúc cô đi ra khỏi cổng khu nhà, bất chấp gió lạnh chạy đến bên người kia, thì cô đã nhận ra người đang đứng dựa vào cửa xe là người nào rồi.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp hỏi ra thắc mắc của mình thì đã chịu không nổi gió lạnh quét qua, nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào bên ghế lái phụ.

Sau đó anh cũng mở cửa ngồi vào trong, rồi khởi động xe.

Lúc này mới thấy ấm một chút, Nhậm Tư Đồ cố gắng nghiêng người quay mặt lại nhìn người đàn ông có chút lạnh lùng này: “Sao lại là anh?”

Người đàn ông kia cười cười, vẻ mặt lạnh lùng tan biến, thay vào gương mặt bình thản cùng đường cong của nụ cười đẹp đẽ: “Đây là thù lao Tôn Dao trả cho tôi.”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Editor: Sandy

Thù lao?

Tư Đồ sửng sốt một chút, ngay sau đó cười hỏi: "Nói như thế sao giống như Tôn Dao đem tôi bán cho anh vậy?"

Anh cười cười, cũng không còn giải thích. Chỉ coi đây là một câu nói đùa không cần làm thật.

Xe lẳng lặng chạy ra khỏi chung cư, Tư Đồ lúc này mới có thời gian dò xét cẩn thận, quan sát vị tài xế này ăn mặc cực kỳ đặc biệt này.

Anh mặc tây trang, nhưng không có đeo cà vạt, chỉ là một cái áo sơ mi đơn giản, nhưng cũng chỉnh tề thẳng thóm, mắt nhìn thẳng đường phố phía trước, bộ dạng như rất châm chú, chuyên tâm. Này làm Tư Đồ không khỏi hồi tưởng lại Tôn Dao mới vừa gọi điện thoại cho cô, lúc nói câu kia: Chú chân dài của Tầm Tầm quả thật tăng cho tớ không ít thể diện nhé....

Tư Đồ đột nhiên hết sức tò mò, người đàn ông trước mặt làm sao mà ở trong những cuộc họp tàn sát bốn phía chứ? Nghĩ tới đây, Tư Đồ không khỏi lần nữa giương mắt xuyên qua kính chiếu hậu bên trong xe liếc anh một cái.

Sau đó khóe miệng của anh liền nhếch lên nụ cười nhạt, không rõ ràng ——

"Nhìn có đẹp không?"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ sửng sốt. Cô theo bản năng nháy nháy mắt, thế này mới ý thức được lời này của anh có ý gì, một giây kế tiếp đã "Vèo" thu hồi ánh mắt, ngược lại nhìn về phía kính canh gió trước, giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo anh hỏi: "Anh nói cái gì?"

Thời Chung ngoái đầu lại xem cô, thấy cô nét mặt trấn định tự nhiên, che giấu một tia chột dạ, anh vẫn nhíu mày, lại không phơi bày cô, tiếp tục lái xe, nghe cô mang một ít kinh ngạc nhỏ giọng hô: "Tuyết rơi!"

Quả nhiên, Thời Chung chăm chú nhìn kỹ, quả thật bên ngoài kính chắn gió, có mảnh giống mưa bụi, tuyết từ từ bay xuống. Vậy là trận tuyết rơi đầu tiên này đã bắt đầu mùa đông năm nay, ở đêm Giáng sinh này. Cũng không biết là người phụ nữ này là vì tránh đề tài nhìn lén anh trước đó, hay là thật bị tuyết đầu mùa hấp dẫn tầm mắt, tóm lại ánh mắt Thời Chung liếc thấy cô, đang mang theo một nụ cười, hết sức chăm chú nhìn những bông tuyết đang rơi xuống kia.

Thời Chung ngược lại càng vui vẻ nhìn cô, cô mặc cái váy dài màu đen, cổ áo viền ren, lộ ra cái cổ tuyết trắng, tư thế cô khẽ ngẩng đầu lên, tựa như Hắc Thiên Nga, tư thái uyển chuyển. . . . . Cho nên anh không chỉ chuyên tâm nhìn đường xá ở phía trước, mà còn ‘nhân tiện’ liếc cô một cái, một chút cũng không nên nói, cũng đã không nhịn được bật thốt lên ——

"Tôi lần đầu tiên gặp em, trận tuyết rơi kia có thể so với hiện tại đẹp hơn."

Vốn là đang nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ Tư Đồ không khỏi sửng sốt.

Cô có chút kinh ngạc xoay người nhìn anh: "Anh lần đầu tiên gặp tôi không phải là lúc. . . . . Lớp mười một sau khi chia lớp Văn sao?" Sau khi chia lớp Văn, bọn họ mới là bạn học , này rõ ràng là ý trời mà. . . . . .

https://thuviensach.vn

Thời Chung cười cười: "Vậy tôi có thể nhớ lộn." Tuy là nói như vậy, nhưng anh nụ cười lúc này, cực kỳ giống đang nhớ lại một đêm tuyết rơi làm anh đến nay khó có thể quên được, thấy vậy Tư Đồ càng không hiểu.

Cái nghi vấn này cho đến khi hai người tới đạt hộp đêm, anh cũng không cho Tư Đồ một lời giải thích, có thể thật sự là anh nhớ lộn hoặc là chỉ là đơn thuần nói sai, Tư Đồ cũng rất mau đem nghi vấn nho nhỏ này quẳng ra sau đầu, tiến vào đến cái nơi hào hoa này, rượu cồn, âm nhạc và Yêu Đồng viện nữ mê hoặc long người, tràn đầy thế giới trong.

Hộp đêm lầu ba bị công ty đại diện của Tôn Dao đặt bao hết, lầu dưới mặc dù còn mở cửa, nhưng cả đám minh tinh có thể thông qua lối đi vip đến lầu ba, tuyệt đối bảo đảm không bị quấy rầy. Tư Đồ cùng Thời Chung đang được nhân viên phục vụ dẫn đường đến lầu ba, Tư Đồ vừa cởi áo khoác, vừa ngắm nhìn bốn phía tìm kiếm bóng dáng của Tôn Dao. Cô không phải tìm người yêu, nhưng phóng tầm mắt nhìn tới, lại thấy một số người hay thấy trên tivi hay quảng cáo đang nâng ly chúc mừng, hân hoan hô hào —— lại không có tìm được bóng dáng của Tôn Dao.

Tư Đồ cởi xuống áo khoác giao cho phục vụ, trên người chỉ còn một cái váy liền thân không tay, váy nhìn như bảo thủ, nhưng phía áo trước có viền ren vây quanh bộ ngực, lại đem một mảng lớn cảnh xuân ấy làm cho người ta cảm giác như có như không (che hay không che, làm người ta muốn nhìn, nổi máu *** lên đó mà), làn váy chỗ xẻ tà thiết kế là để cho cô dễ dàng bước đi, hai chân thon dài liền tùy theo như ẩn như hiện, hơn nữa ở hộp đêm loang lở quang ảnh tôn lên ở bên trong, làm cho người ta rất có ý muốn dò xét đến cùng dục vọng. Mà cô vẫn còn tìm kiếm bóng dáng của Tôn Dao, cách đó không xa cũng đã có mấy người đàn ông nghiêng người nhìn bóng đang của cô, bưng hai ly rượu tới đây, muốn "Dò xét đến cùng" rồi. . . . . .

Nhưng khi người đàn ông ấy đi đi gần đến nơi, một giây kế tiếp là có thể mở miệng chào hỏi, cũng đang lúc này đột nhiên tuôn ra "Trình Giảo

https://thuviensach.vn

Kim" nửa đường chặn lại ——

Thời Chung không nói lời gì nhận lấy hai ly rượu người đàn ông này trong tay này: "Cám ơn."

Giọng nói kia, giống như đang đối mặt anh là một phục vụ. . . . . .

Thời Chung nói xong, không để ý người đàn ông ấy đang kinh ngạc, vừa một ly trong đó, vừa xoay người, đem một cái khác ly đưa cho Tư Đồ.

Tư Đồ tròng mắt liếc mắt nhìn ly rượu đưa tới trong tay mình, lúc này mới buông tha ý niệm tiếp tục tìm kiếm Tôn Dao, nhận lấy ly rượu ngồi xuống: "Cám ơn."

Thời Chung cũng tự nhiên ngồi xuống ở bên cạnh cô, hình như đối với tất cả nữ minh tinh cũng không quan tâm hay cảm thấy hứng thú, qua loa liếc một vòng bốn phía, sau liền thu hồi ánh mắt, chuyên chú nhìn cô: "Sao cô không đi ra ngoài đó nhảy một chút?"

Tư Đồ nhìn về phía sàn nhảy, nam nam nữ nữ uốn éo nhảy hết sức xinh đẹp. Cô cười lắc lắc đầu: "Tôi không biết."

"Năm đó lúc kỷ niệm ngày thành lập trường, cô, còn có mấy nữ sinh khác, không phải cùng các nam sinh khoa khác cùng nhau khiêu vũ sao?"

Có sao? Tư Đồ bị anh hỏi, chống cúi đầu thật lâu rốt cuộc hồi tưởng lại, "A đúng! Chỉ là đó là Waltz, cùng cái này không giống nhau á." Nói tới chỗ này, Tư Đồ mới hậu tri hậu giác mình vừa trải qua căng thẳng, bỗng dưng quay đầu lại nhìn về phía Thời Chung, "Anh lại vẫn nhớ? !"

Thời Chung nhún nhún vai: "Tôi đã nói với em, trí nhớ của tôi rất tốt."

Tư Đồ vẫn đang tiêu hóa lời anh nói, vẻ mặt thì rất có thâm ý, anh đã ở trước mặt cô đứng lên, khom người ghé vào bên tai cô nói một câu: "Tôi

https://thuviensach.vn

đi một chút trở về."

Môi của anh, như có như không sát qua vành tai của cô. . . . . Tư Đồ chỉ có cảm giác mình bị môi mềm mại của anh truyền đến hơi nóng, làm tai cô cũng nóng lên, tay cầm ly rượu cũng theo đó mơ hồ cứng đờ, Thời Chung cũng đã xoay người bước đi, rất nhanh xuyên qua đám người biến mất ở chỗ tối.

Tư Đồ một thân một mình ngồi ở trên ghế sa lon, trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc, theo bản năng bắt đầu thử hồi tưởng tình cảnh kỷ niệm ngày thành lập trường năm đó. . . . . .

Này hình như là chuyện sau khi bọn họ vào lớp mười một, vì ăn mừng kỷ niệm ngày thành lập trường, giáo viên yêu cầu cán bộ các ban cần phải tự chủ tổ chức một tiết mục, lúc ấy bởi vì mới vừa chia lớp không lâu, cô và bạn học trong lớp mới đều không quen thuộc, cuối cùng cô liền tìm bạn cũ trước kia, nhưng bởi vì thiếu một nam sinh, nên không thể gom đủ năm nam năm nữ.

Đang lúc cô vì chuyện này có chút bể đầu sứt trán thì người luôn luôn không xuất hiện ‘chốn đông người’, Thời Chung, không biết bởi vì nguyên nhân gì, bị bạn học buộc đến chỗ của cô, rốt cuộc gom đủ năm đúng, Tư Đồ bắt đầu tổ chức luyện tập. Khi đó Thời Chung cũng không phải bạn nhảy của cô, cho tới đã nhiều năm như vậy, Tư Đồ thậm đã chí quên mình và anh thiếu chút nữa sẽ cùng nhảy với anh trên một cái sân khấu rồi——

Cho nên nói "Thiếu chút nữa" , đó là bởi vì trước một tuần biểu diễn lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, Thời Chung đột nhiên té, gảy tay ngoài ý muốn, lúc ấy bọn họ vừa lúc luyện tập đến khúc trao đổi bạn nhảy, sau đó cùng bạn nhảy mới tiếp tục cùng nhảy, vốn bạn nhảy mới của là Tư Đồ là Thời Chung, nhưng cuối cùng Tư Đồ cũng không thể cùng anh chống tay lại, hơn nữa bởi vì anh có chuyện đột phát ngoài ý muốn, chỉ có thể từ

https://thuviensach.vn

nguyên bản là năm đôi cuối cùng giảm đến bốn đôi, vội vàng hoàn thành cái màn biểu diễn này. . . . . .

Hôm nay hồi tưởng lại, khóe miệng Tư Đồ không khỏi dâng lên một tia cười, thì ra là cô và vị bạn học cũ này từng có không ít giao tiếp, này, nhưng mà chút chuyện cũ cũng đã sớm bị quên đi, không có lưu lại quá nhiều ấn tượng ở trong đầu cô mà thôi.

Âm nhạc điếc tai nhức óc đột nhiên ngừng, Tư Đồ sững sờ, rồi mới nhanh chóng rút thần trí về từ trong trí nhớ, cô nghi ngờ ngẩng đầu lên, chỉ thấy những người khác cũng đều choáng váng.

Vốn là hộp đêm trong có những ánh đèn màu sắc rực rỡ xoay quanh tán loạn, cũng theo đó bị ánh sáng ổn định của đèn thủy tinh trên trần nhà thay thế, khi tất cả còn ở không hiểu đã xảy ra chuyện gì, hai mặt nhìn nhau thì trong tràng lặng lẽ vang lên khúc nhạc Waltz.

Khúc nhạc tự nhiên vang lên, Tư Đồ cũng giống tất cả mọi người, mặt mờ mịt nghe một lát, chợt kinh ngạc trợn to mắt.

Này, âm nhạc cô quen thuộc, không phải là. . . . . .

Kinh ngạc, Tư Đồ nhìn thấy một mặt người đàn ông bình tĩnh nện bước không nhanh không chậm bước đi, xuyên qua đám người đi về phía cô.

Tư Đồ không nhịn được mở to mắt nhìn anh, anh vẫn mặc tây trang vừa rồi, vẻ mặt cùng ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ cũng thế, vừa nhìn cũng không có chút nào thân thiện, nhưng vì cái gì Tư Đồ cảm giác anh giờ phút này cùng trước đó hoàn toàn khác nhau? Ánh mắt, nụ cười của anh, sao lại mê hoặc lòng người như thế?

Chung quanh nam nam nữ nữ sau khi đã trải qua thời khắc kinh ngạc ngắn ngủi, cũng phối hợp âm nhạc, ôm bạn nhảy của mình chậm rãi hòa

https://thuviensach.vn

nhịp vào tiết tấu âm nhạc. Lúc này Thời Chung cũng đi tới trước mặt cô.

"Là anh yêu cầu bọn họ chuyển nhạc sao?"

Nếu như anh nói "Đúng", Tư Đồ cảm giác mình nhất định sẽ bị khiếp sợ mà nói không ra lời, nhưng hình như. . . . . Trừ anh ra, cũng không còn người biết làm chuyện này.

Nhưng là trước mặt người đàn ông này, từ đầu đến cuối không có trả lời vấn đề của cô, chỉ có chút hạ thấp người, hướng cô đưa tay ra , cũng không hề chớp mắt nhìn ánh mắt của cô, chờ đợi cô đáp lại.

Tư Đồ không có làm nhiều, do dự liền đưa tay nắm lấy tay anh, cùng nhau đi vào sàn nhảy.

Dù sao cũng có học nhảy lúc học mười một, nhưng Tư Đồ hôm nay khiêu vũ có chút không quen, nhưng hiển nhiên trước mặt cô, người đàn ông này , anh đã từng nói, anh có trí nhớ tuyệt hảo, có anh thuần thục mang theo cô nhảy múa, Tư Đồ rất an tâm.

Trước người đàn ông lại lợi dụng viêc cô không nhớ chuyện cũ mà trêu đùa cô không biết bao nhiêu lần, Tư Đồ lúc này quyết định dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân (ai chọt bằng cái gì thì đâm lại bằng cái ấy. Đại khai là ăn miếng trả miếng đó): "Vốn là chúng ta năm lớp 11 mà có thể khiêu vũ cùng nhau, kết quả lại để muộn nhiều năm như vậy."

Cô cũng là vừa rồi moi ruột gan mới nhớ tới chuyện này, Tư Đồ không tin anh trí nhớ thật tốt như vậy, chuyện này cũng nhớ. Vì vậy cô vừa nói xong, liền cười giương mắt nhìn anh.

Anh thật sâu trông vào trong mắt của cô, chợt cười một tiếng: "Cô rốt cuộc nhớ ra rồi. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Đó cũng không phải phản ứng theo dự liệu của Tư Đồ, Tư Đồ không khỏi kinh ngạc, sững sờ nhìn ánh mắt của anh, lại chỉ nhìn thấy trong đôi mắt anh là bóng mình, cùng với trong mắt của anh một màn. . . . . đầy Nhu Tình.

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, thần trí Tư Đồ trong nháy mắt trùng xuống, nhưng đột nhiên, một lực mạnh từ sau lưng Tư Đồ lấn tới.

Không biết người nào lại giống như ma, đi không tiếng động, làm Tư Đồ bị sợ bật thốt thành lời, một giây kế tiếp lại bị bạn nhảy của mình kéo eo lại. Thật may Tư Đồ không bị ngã, nên cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, tâm tình cô mới vừa buông lỏng lại bị níu chặt ——

Cô bị kéo, đụng vào ngực bạn nhảy của mình.

Ánh mắt Tư Đồ theo nút cài áo sơ mi đối phương nhìn lên, hầu kết, cằm, đôi môi, sống mũi. . . . . Cuối cùng là cặp mắt kia thiếu chút nữa đem toàn bộ thần trí của cô thu vào.

"Không sao chứ?" Thời Chung cơ hồ là đem lấy cô ôm chặt vào trong ngực.

Tư Đồ nghe nhịp tim của mình đập liên hồi như thiếu nữ mới lớn, lần đầu tiên biết yêu, hoảng hốt luống cuống, cô lập tức thu hồi ánh mắt, sợ chỉ nhìn thêm một giây nữa thôi, không biết mình sẽ làm nên cái chuyện đáng xấu hổ gì nữa. Cô quay đầu lại nhìn người âm thầm xuất hiện như ‘ma’ ở sau lưng, vừa muốn kêu lên bất mãn, lại thấy người nọ là Tôn Dao.

"Tôn Dao?"

Toàn thân Tôn Dao đầy mùi rượu, đoán chừng đã không nhận biết người trước mắt chính là Tư Đồ cùng Thời Chung rồi, nghe Tư Đồ kêu tên của mình, Tôn Dao híp mắt cười, đối với bọn họ khoát khoát tay, âm thanh có chút cợt nhã: "Hi ~"

https://thuviensach.vn

Một tiếng "Hi" xong thì thân thể nghiêng một cái, ngã xuống hoàn toàn trên người Tư Đồ.

Một tiếng "Hi" xong thì thân thể nghiêng một cái, ngã xuống hoàn toàn trên người Tư Đồ.

Tư Đồ cùng Thời Chung chỉ có thể mang theo cái người đang say mèm này về trước.

Thời Chung đã uống một ít rượu, nhưng còn có thể lái xe, nằm ở chỗ ngồi sau xe là Tôn Dao đã say khướt, trong xe chỉ nghe tiếng cô ấy kêu loạn: "Anh có biết hay không tôi đã tát anh ta một cái! Rất thoải mái! Thù cả đời cũng đã báo xong!"

Tư Đồ thông qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái, chỉ thấy Tôn Dao đang nằm ở tại nơi đó, hướng về phía hư không khoa tay múa chân.

Có lẽ bởi vì Tôn Dao đại thù đã báo biểu hiện sảng khoái, rất thu hút ánh nhìn của người khác, nên ngay cả Thời Chung luôn luôn không quan tâm đến chuyện của người khác cũng không nhịn được hỏi một câu: "Cô ấy đánh người nào mà vui vẻ như vậy?"

Tư Đồ nhún nhún vai, không có đáp lại, không chỉ là có ẩn tình không muốn đáp lại, mà sự thật là cô cũng không biết, Thời Chung cũng không truy hỏi nữa.

Tư Đồ bất đắc dĩ vỗ trán, nhìn phía ngoài cửa sổ, lúc này tuyết rơi dày đặc, ven đường hình như cũng đông lại một tầng băng mỏng rồi, Tư Đồ đang muốn dặn dò tài xế lái xe cẩn thận một chút, Tôn Dao ngồi phía sau lại đột nhiên đánh về phía trước: "Mở nhạc! Mở bài “Giải phóng nông nô”!"

Tư Đồ tay mắt lanh lẹ bắt được tay Tôn Dao: "Cậu ngồi yên, để tớ giúp cậu nói với bác tài!"

https://thuviensach.vn

Cô thật sợ Tôn Dao nhất thời vui mừng đi bắt tay lái, quấy nhiễu Thời Chung đang lái xe cẩn thận—— điều cô vừa lo lắng không xảy ra, nhưng Tôn Dao vừa ngồi xuống phía sau, càng làm chuyện khiến Tư Đồ phát điên ——

"Nôn ——!"

Theo một tiếng nôn ọe, Tôn Dao trực tiếp ói trên xe rồi.

Tư Đồ không nhịn được gọi thẳng: "Trời!"

Thời Chung phản ứng vẫn còn bình tĩnh, chỉ có chút nhíu nhíu mày, rất nhanh dừng xe ở ven đường.

Xe chợt ngừng lại, Tôn Dao liền mở cửa xông xuống xe, khổ sở nôn ọe. Bên trong xe Tư Đồ xuyên qua kính chắn gió nhìn cô, lắc đầu liên tục.

Tư Đồ mở cửa xe, cầm lên hộp khăn giấy trên xe bước xuống.

Lúc này Tôn Dao đã nôn xong, ngã ngồi ở ven đường, Tư Đồ đứng ở một bên, có chút đau lòng nhìn Tôn Dao: có lẽ chỉ có cô có thể hiểu được Tôn Dao, sau lưng những hành động cực đoan, bất đắc dĩ ấy, cất dấu những thứ gì.

Tuyết trắng rơi Tư Đồ trên người, nhanh chóng hòa tan, cũng lạnh lẽo như thế, đang lúc này, một ngọn gió mang theo ấm áp thổi phất qua tóc mai Tư Đồ ——

Tư Đồ còn chưa kịp quay đầu nhìn lại, trên người cô đã phủ thêm một cái áo khoác nam.

Thời Chung đem áo khoác ngoài của mình phủ thêm cho cô.

Anh nhìn nhìn một chút siêu thị ven đường cách đó không xa, nói: "Tôi đi mua nước cho cô ấy."

https://thuviensach.vn

"Thật ngại quá, lại làm phiền anh phải giúp tôi và bạn tôi thu xếp một chút."

Nhìn trên mặt cô đầy vẻ xin lỗi, Thời Chung không hề nói gì, chỉ đưa tay vuốt vuốt tóc của cô —— động tác này, trong nháy mắt làm Tư Đồ đột nhiên mất hồn, nghĩ tới giờ phút này không nên nghĩ tới người kia, nhưng lúc cô hồi hồn thì người kia giống hư không đã biến thành vào giờ phút này chân chân thật thật đứng ở trước mặt cô, Thời Chung——

Thời Chung cho cô một nụ cười trấn an, sau đó liền xoay người hướng siêu thị đi tới.

Tư Đồ đem Tôn Dao đỡ về trong xe, ngoái đầu nhìn lại siêu thị cách đó không xa một cái, trong tia sáng sáng rỡ, tâm niệm sở động , cô đã quay đầu hướng siêu thị chạy như điên.

Lúc đó Thời Chung vẫn còn ở trước quầy hàng trong siêu thị ngưng mắt tìm đồ, lại nghe âm thanh giày cao gót thanh thúy nhanh chóng từ xa đến gần, cuối cùng dừng ở bên cạnh anh.

Thời Chung vừa ngẩng đầu đối mặt chính là thở đang hổn hển Tư Đồ.

Tư Đồ liếc mắt nhìn Thời Chung giơ lên giỏ đồ, trong rổ đã có mấy bình nước suối, hỏi: "Nước không phải đã mua xong rồi sao? Anh còn ở đây tìm cái gì?"

"Nhân viên bán hàng nói ở đây có miếng dán chống nôn." So với cái vấn đề này, Thời Chung ngược lại quan tâm một vấn đề khác hơn: "Làm sao cô cũng tới đây?"

Tư Đồ đem áo khoác anh từ trên người mình lấy xuống, giao trả cho anh: "Mặc vào đi. Coi chừng bị cảm."

https://thuviensach.vn

Cô vội vội vàng vàng đuổi theo như thế, chính là vì muốn nói lời này? Vẻ mặt Thời Chung không khỏi lộ ra một tia nghi ngờ.

Tư Đồ cũng không hiểu tại sao mình lại đột nhiên tâm niệm vừa động đuổi theo, chẳng lẽ thật sự là nhận được sự chăm sóc của anh quá lâu, nên cảm giác mình cũng cần làm gì đó đáp lại hả? Tư Đồ bị chính cái ý nghĩ này của mình huyên náo dở khóc dở cười, không đợi anh trả lời, trực tiếp nhón chân lên, cầm áo khoác trở về trên người anh.

Lúc này đến phiên Thời Chung cười: "Ngộ nhỡ tôi là cố ý muốn cảm , muốn để cô phải đau lòng chăm sóc tôi, kết quả cô lại đem áo trả lại cho tôi, cũng liền phá hủy kế hoạch của tôi —— vậy phải làm thế nào?"

Tư Đồ bị anh hỏi như vậy sửng sốt.

Thế nhưng anh lại giống như là đang nói chuyện gì đó không liên quan đến mình, rồi cười cười, phối hợp cười nghiêng đầu, lần nữa nhìn về phía quầy hàng.

Tư Đồ ho khan một tiếng, mặc dù giờ phút này anh đang chuyên tâm tìm đồ, cũng không có nhìn cô, cô lại vẫn như cũ có chút co quắp, cô quét mắt bốn phía một vòng, giống như tìm được phao cứu mạng, thấy ở cạnh của sổ có trang bị mấy ghế chân cao, nói: "Tôi đến chỗ kia chờ anh."

Mới vừa rồi chạy quá nhanh, giày cao gót làm chân cô đau ê ẩm, Tư Đồ vừa ngồi lên ghế chân cao nghỉ một chút. Xuyên qua cửa sổ sát đất, là nhìn thấy được chiếc xe dừng ở ven đường kia.

Bông tuyết rơi đầy trời, ánh sáng đèn đường phát ra làm chiếc xe cô linh nổi bật lên, cũng không biết Tôn Dao trong xe trạng thái có khá hơn một chút hay không ——

Đột nhiên vang lên tiếng tiếng huýt sáo lỗ mãng làm suy nghĩ của Tư Đồ chợt dừng lại.

https://thuviensach.vn

Cô bỗng dưng quay đầu lại, chỉ thấy vài tên côn đồ bộ dáng người trẻ tuổi đứng ở trước mặt mình, không có ý tốt quét mắt nhìn làn váy xẻ tà lộ ra chân của cô.

Một người trong đó trực tiếp đặt mông ngồi vào ghế chân cao bên cạnh Tư Đồ: "Một người? Mùi rượu nặng như vậy sao, có muốn anh dẫn em đi tỉnh rượu hay không?"

Đoán chừng là chỗ dính phải mùi rượu từ Tôn Dao, Tư Đồ lại không công phu trông nom cái này —— huống chi mùi rượu trên người mấy tên côn đồ này so với cô còn nặng hơn nhiều —— sắc mặt cô trầm đi vài phần, trực tiếp mắng một câu: "Cút."

"Nha! Tính khí so vóc người còn cay hơn!"

Cái tay tên côn đồ duỗi ra hướng đến Tư Đồ, hình như là muốn đem cô kéo đến bên cạnh, Tư Đồ vội vàng đem mu bàn tay ra phía sau, tránh thoát đối phương, đang lúc cô suy tư bước kế tiếp nên làm cái gì thì ngồi tên côn đồ ở bên cạnh cô bất ngờ bị người nào đó níu lấy cổ áo xốc đi xuống.

Tư Đồ còn chưa có thấy rõ hết, côn đồ này đã đau kêu một tiếng, lảo đảo tới một bên quầy hàng, chờ Tư Đồ thấy rõ người đột nhiên xông ra là Thời Chung thì anh đã nắm cổ của tên côn đồ thứ hai, muốn vung quyền đánh hắn.

Tư Đồ vội vàng xông tới kéo Thời Chung.

Thời Chung không để ý hất cổ tay đang kéo tay anh ra, cặp mắt hơi có vẻ ác độc nâng lên, lúc này mới phát hiện ra người kéo mình là cô, anh vội vàng dừng sức lực, mới không làm cô bị thương.

Tư Đồ nhìn mấy tên côn đồ hùng hùng hổ hổ hướng cô cùng Thời Chung tiến tới gần, không chút suy nghĩ, nắm tay Thời Chung liền trực tiếp

https://thuviensach.vn

hướng cửa chính siêu thị chạy đi, đảo mắt đã vọt vào trong tuyết.

Bông tuyết có chút mê mắt, nhưng Tư Đồ sau khi tiếng hét tức giận đuổi theo phía sau của bọn côn đồ, căn bản không để ý tới cái khác, chỉ nắm lấy tay Thời Chung thật chặt, lôi kéo một đường chạy như điên.

Bọn côn đồ một đường đuổi theo hai người tới bên cạnh xe dừng ở ven đường, Tư Đồ dẫn đầu mở cửa xe, lắc mình vào ghế lái, chờ Thời Chung ngồi vào ghế trước, cô liền đạp mạnh ga, tăng tốc rời đi.

Tư Đồ xuyên qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn phía sau, bọn côn đồ đã bị bọn họ bỏ lại phía sau, cũng không biết một đường trong đầu buồn bực hành sử bao lâu, trong kính chiếu hậu đã sớm không có bóng dáng của bọn côn đồ, Tư Đồ lúc này mới chợt phanh xe lại.

Phanh xe gấp như thế, Tôn Dao ngủ như chết ở ghế sau, cau lại lông mày, liền tiếp tục ngủ. Tư Đồ nghiêng đầu nhìn về phía Thời Chung, ánh mắt của anh đã chờ từ sớm ở nơi đó. Hai người cứ như vậy nhìn nhau cười một tiếng, tiếp theo lại quỷ thần xui khiến vui vẻ cười lớn.

Là cô trước ý thức được mình như là cắn thuốc lắc cười quá ngu, vì vậy vội vàng thu lại nụ cười? Hay là bởi vì anh dần dần thu hồi nụ cười, canh chừng ánh mắt cô cũng không giải thích được thâm trầm , mới đưa đến cô cũng không khỏi ngưng cười.

Nhìn anh cô, gió nhẹ nước chảy, lại thâm sâu chìm tựa như biển.

Anh nhẹ nhàng nâng tay phủ môi của cô, động tác cũng không quá tự nhiên, Tư Đồ cũng không cảm thấy chán ghét.

"Đôi môi cũng đông lạnh rồi. . . . . ."

Tư Đồ nghe anh nói như vậy, nhưng không có phát hiện anh đang từ từ hướng cô nghiêng qua thân .

https://thuviensach.vn

Ngón tay anh cứ như vậy mang theo nhiệt độ của anh cùng một tia xúc cảm mềm mại , vuốt ve qua môi của cô. Một giây kế tiếp, nụ hôn của anh thay thế, rơi vào trên môi của cô. . . . . .

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Edit: tiểu an nhi

Nhậm Tư Đồ nhớ là đã từng nghe qua ở đâu đó, một nụ hôn chân chính thực sự là chỉ trong nháy mắt khi môi của bạn và người đó chạm vào nhau, đầu bạn sẽ "Oanh" một tiếng vang lên. Ngay sau đó bạn sẽ có cảm giác môi cùng đầu lưỡi của mình giống như miếng bánh ngọt ngào, từ từ bị liếm mút tỉ mỉ.

Toàn bộ thần trí cũng chỉ tập trung ở nơi dây dưa ướt át này mà quên đi tất cả những thứ khác, chỉ còn môi của người đó, đầu lưỡi của người đó, răng của người đó, đem từng thứ từng thứ rõ ràng khắc vào trong lòng ——

Đây chính là cảm thụ của Nhậm Tư Đồ vào giờ phút này.

Vô cùng. . . . . tuyệt vời.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình đang gặp phải một người có kỹ thuật hôn lão luyện, nhưng cô không hề có một chút bài xích nào. Ngược lại, nếu như không phải Tôn Dao đột nhiên tỉnh lại thì Nhậm Tư Đồ cũng sắp nhất thời trong lúc ý loạn tình mê mà hôn trả lại anh rồi ——

Giọng nói mang theo men say của Tôn Dao đột nhiên vang lên bên tai của cô.

Toàn thân Nhậm Tư Đồ cứng đờ, Thời Chung đang trằn trọc cùng cô thân mật cũng cảm thấy cơ thể cô trở nên cứng ngắc. Hai người tựa hồ là mở mắt ra cùng một lúc, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình rõ ràng

https://thuviensach.vn

trong mắt đối phương —— trong bình tĩnh của anh ẩn giấu một chút thâm tình, trong lúng túng của cô cất giấu một tia trầm luân.

Có thể là do anh buông bàn tay đang nâng gáy của cô ra trước, hoặc cũng có thể là do cô dùng tay đẩy hai vai của anh ra, tóm lại là trong một giây kế tiếp hai người đã nhanh chóng tách ra khỏi nhau.

Thời Chung coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra, mặt không thay đổi nhìn về phía kính chắn gió ở đằng trước, tựa như khoảnh khắc ý loạn tình mê vừa rồi chỉ là ảo giác của Nhậm Tư Đồ mà thôi. Nhưng cô không có cách nào giữ bình tĩnh được như anh, vội vàng quay đầu lại nhìn Tôn Dao ở đằng sau.

Tôn Dao mơ mơ màng màng nhìn Nhậm Tư Đồ một cái. Say tới mức này, chắc sẽ không nhìn thấy rõ chuyện xảy ra vừa rồi đâu? Nhậm Tư Đồ đang tự nhủ như vậy thì Tôn Dao đột nhiên nôn khan một trận. Cô chưa kịp có phản ứng gì đã thấy Tôn Dao vội vàng mở cửa xe, chạy nhanh ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Nhìn thấy tình cảnh này, Nhậm Tư Đồ thật không biết là nên thở phào nhẹ nhõm, hay nên lo lắng thay cho Tôn Dao đây. Lúc Nhậm Tư Đồ muốn mở cửa xuống xe, thì một giọng nam thanh lạnh gọi cô lại: "Nhậm Tư Đồ."

Tay của Nhậm Tư Đồ đang giữ nắm cửa xe bỗng chốc cứng đờ. Nhưng cô không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng nghe Thời Chung ở sau lưng tiếp tục nói: "Có thể hay không. . . . . ."

Anh còn chưa nói hết, Nhậm Tư Đồ đã kiên quyết cắt ngang: "Không thể."

Anh trầm mặc một giây, sau đó lập tức cười cười, trong tiếng cười đó ẩn chứa một chút băng lãnh, khiến cho người khác không đoán ra được tâm trạng của anh hiện giờ: "Lý do em cự tuyệt tôi là gì?"

https://thuviensach.vn

". . . . . ." Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, rất nhiều lý do quang minh chính đại chợt lóe lên trong đầu, nhưng cô bình tĩnh yên lặng vài giây rồi nói, "Khi anh thực sự hiểu rõ tôi, chắc chắn anh sẽ bị dọa mà chạy mất thôi, tôi cự tuyệt cũng là tốt cho anh."

Thời Chung bị cô chọc cười: "Chẳng lẽ diện mạo thực sự của em là Godzilla?"

Nhậm Tư Đồ cũng cười, nhưng trong tiếng cười lại là sự tự giễu. Cô từ chối cho ý kiến câu hỏi này, bầu không khí trong xe lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

"Em có tin tưởng trên thế giới này tồn tại tình yêu chân chính không?" Anh đột nhiên hỏi.

Nhậm Tư Đồ không hiểu vì cái gì mà mình thực sự suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề đó, tình yêu chân chính sao?

Có lẽ cô đã từng tin tưởng, nhưng hôm nay, cô hiểu hơn so với bất kỳ ai rằng, bản chất của tình yêu cũng chỉ là sự tiết ra của hormone Oxytoxin mà thôi, một khi tiết ra hết thì tình yêu cũng theo đó mà cạn kiệt.

Nhậm Tư Đồ vẫn như cũ không trả lời, nghe thấy anh nhẹ nhàng tiếp tục nói: "Cho dù là yêu một con quái vật, thì cũng không oán trách, không hối hận —— tôi tin tưởng có loại tình yêu đó tồn tại."

. . . . . .

. . . . . .

Những lời này thực sự đã làm cho Nhậm Tư Đồ cảm động, nhưng cô đã có quá nhiều bài học kinh nghiệm trong quá khứ rồi, nên cuối cùng vẫn quyết định lựa chọn quên đi những lời nói đó, cho dù trong một khoảnh khắc, nó đã chạm tới nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô .

https://thuviensach.vn

Sau khi đưa Tôn Dao về tới nơi, Thời Chung lái xe đưa Nhậm Tư Đồ về nhà. Có lẽ bởi vì chuyện xảy ra lúc trước mà hai người đều có chút lúng túng. Suốt đường đi, không ai nói một câu nào. Tuy chỉ là một nụ hôn không hề báo trước, nhưng trong nháy mắt lại đem khoảng cách của hai người gần nhau hơn.

Xe dừng ở trước khu nhà, sau khi Nhậm Tư Đồ xuống xe đi được mấy bước, nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên cắn răng, xoay người quay lại.

Thời Chung chưa lái xe đi, thấy cô quay trở lại, thoải mái hạ cửa kính xe xuống.

Nhậm Tư Đồ hít một hơi thật sâu, "Chúng ta về sau không cần gặp lại nhau nữa", những lời này đã lên tới tận cổ họng rồi, nhưng trước khi kịp thốt ra một giây lại bị anh chặn đứng ——

"Không có việc gì, nếu em không vừa ý, chúng ta sẽ làm bạn bè. Tôi cũng không phải người thích ép buộc người khác." Thời Chung nói xong rất tự nhiên nhìn cô.

Anh biết cô định nói cái gì rồi, nên mới chặn trước tỏ rõ thái độ của mình như vậy, bởi vì anh thực sự không muốn mất đi cô bạn này?

Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ không hề nói gì, chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn xe của anh rời đi. Phản ứng của anh khiến Nhậm Tư Đồ đưa ra khẳng định, những lời nói khi nãy kia của anh, cũng chỉ là nói cho có mà thôi.

Đối với chuyện này, Nhậm Tư Đồ không cảm thấy có quá nhiều mất mát, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời, lại kèm theo cảm giác “đã sớm dự đoán được” hơi hơi chua xót.

Nhậm Tư Đồ mở cửa tiến vào phòng khách, đột nhiên sửng sốt ——

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn đứng ở giữa phòng khách dưới ánh sáng rực rỡ của đồ trang trí trên trần nhà, đang lẳng lặng nhìn cô.

"Sao anh lại ở đây?"

"Anh đang chuẩn bị về nhà, không ngờ còn chưa ra tới cửa đã nhìn thấy em cùng một người đàn ông ở bên ngoài nói chuyện. Để tránh quấy rầy tới hai người, anh không đi ra nữa." Thịnh Gia Ngôn trêu ghẹo liếc cô một cái, dịu dàng cười nói, "Xem ra cuộc hẹn tối nay của em rất thuận lợi."

Đúng, nếu như không có nụ hôn bất ngờ phá vỡ cân bằng kia mà nói, tối nay sẽ là một buổi tối rất tốt đẹp: có một chút động lòng, nhưng động lòng bình ổn qua đi, lại vẫn có thể lùi về khoảng cách an toàn, tiếp tục làm bạn bè.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được cười khổ: "Tầm Tầm ngủ rồi phải không?"

Thịnh Gia Ngôn gật đầu một cái, nhưng một giây kế tiếp lại có chút kinh ngạc nghe thấy cô hỏi mình: "Cùng đi uống một chén chứ?"

***

Thật ra, Nhậm Tư Đồ không thường tìm Thịnh Gia Ngôn đi uống rượu, phần lớn là đi cùng với Tôn Dao, cái gì cũng không nói, chỉ uống để trút buồn bực ở trong lòng. Nhưng chỉ cần Nhậm Tư Đồ mở lời, anh luôn luôn "liều mình bồi quân tử", bởi vì Thịnh Gia Ngôn biết rõ, nếu cô nói uống một chén, có nghĩa là cô đang cần một “gốc cây” để giải tỏa tâm trạng.

Thịnh Gia Ngôn nhớ rõ, năm đó anh cùng với Nhậm Tư Đồ xem “2046”, nội dung là kể về một câu chuyện cũ: khi một người có một bí mật mà không thể cho ai biết, anh ta sẽ chạy vào trong núi sâu, tìm một cái cây,

https://thuviensach.vn

trên thân cây đào cái lỗ, đem bí mật nói vào cái lỗ đó, sau đó dùng bùn đất đắp kín lại, bí mật kia sẽ không có người nào biết được.

Trong phim ảnh, ánh mắt mơ màng của Vương Phi không oán trách, không hối hận nguyện làm một cái cây giữ bí mật cho Kimura Takuya. Mà từ lâu, Thịnh Gia Ngôn cũng đã đóng vai trò là cái cây kia của Nhậm Tư Đồ. Sự khác biệt duy nhất chính là, ánh mắt của Thịnh Gia Ngôn không mơ màng như của Vương Phi —— ánh mắt của anh trong trẻo, có thể giúp cô phân tích, giải quyết rất nhiều vấn đề khó khăn.

Hai người rất nhanh đi vào một quán rượu dưới lòng đất ở gần đó; có âm nhạc, có rượu, còn có "cái cây" của cô, vậy là đủ rồi.

"Anh còn nhớ người bạn trai đầu tiên của em không?" Qua ba lần rượu, Nhậm Tư Đồ đột nhiên hỏi anh.

Thịnh Gia Ngôn suy nghĩ một chút: "Là ABC đó sao?"

"Nói thật, em không còn nhớ tướng mạo của anh ta trông như thế nào nữa, chỉ nhớ được anh ta nói với em rất nhiều lời êm tai. Em cảm động vì anh ta làm cho em quá nhiều chuyện, nên cuối cùng mới kể cho anh ta nghe việc của ba mẹ đã khiến em bị ám ảnh như thế nào, nhưng kết quả đây. . . . . Anh ta nhìn thấy vết thương trên lưng của em."

". . . . . ."

"Nó xấu xí lắm sao? Nhưng em lại cảm thấy lòng dạ của đàn ông còn xấu xí hơn nhiều." Nhậm Tư Đồ giống như đang nói chuyện của một người khác, bình thản nói xong, nhẹ nhàng uống thêm một ngụm rượu.

Vị rượu đắng chát chảy theo đầu lưỡi vào trong cổ họng, cọ rửa bớt cảm giác “rung động” mà người kia mang lại cho cô tối nay.

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn lo lắng nhìn cô, sau đó bật cười hỏi: "Sao hôm nay em kỳ lạ như vậy, đột nhiên nhắc lại nợ cũ làm gì?"

"Hư ——" Nhậm Tư Đồ giơ ngón trỏ lên làm động tác xin im lặng, "Vai trò của ‘cái cây’ chỉ là chỉ nghe chứ không được hỏi ."

Thịnh Gia Ngôn không thể làm gì khác hơn là phối hợp giữ yên lặng.

Nhậm Tư Đồ lại tiếp tục nói: "Mẹ của em ấy, mỗi lần em tới thăm tù thì đều cự tuyệt không ra gặp. Bà nghĩ, nếu như không phải do em xen vào việc của người khác, thì ả hồ ly tinh kia đã sớm bị bà làm cho chết cháy rồi. Mà bà thà chịu một mạng đổi một mạng, cũng còn tốt hơn so với hiện tại ngồi tù nhiều năm như vậy, đến khi ra ngoài lại chỉ còn hai bàn tay trắng."

". . . . . ."

"Cho nên mới nói, ngay cả tình thân còn như vậy, thì tình yêu trong miệng đàn ông đáng bao nhiêu tiền chứ? Cũng chỉ là lời nói gió bay mà thôi." Nhậm Tư Đồ nhìn ly rượu trong suốt trong tay, nụ cười của cô phản chiếu trong từng góc cạnh nhỏ của ly rượu phảng phất ra sự giễu cợt.

Thịnh Gia Ngôn rốt cuộc không nhịn được cau mày: "Có phải tối nay người đàn ông kia bắt nạt em hay không?"

Giọng nói của anh nghiêm túc đến gần như hà khắc, Nhậm Tư Đồ ngước mắt nhìn Thịnh Gia Ngôn một cái, bên tai lại vang lên câu nói của Thời Chung trước khi rời đi: Không có việc gì, nếu em không vừa ý, chúng ta sẽ là bạn bè. Tôi cũng không phải là người thích ép buộc người khác. . . . . .

"Bạn bè đơn thuần mà thôi, " Nhậm Tư Đồ phục hồi lại tinh thần, thái độ còn có chút hoang mang, "Huống chi. . . . . anh ấy là một người đàn ông tốt."

https://thuviensach.vn

"Em hẹn hò cùng với một người đàn ông tốt, vậy tại sao đến cuối cùng vẫn thất bại cơ chứ?" Thịnh Gia Ngôn khẽ than thở, theo thói quen duỗi tay ra vuốt nhẹ tóc của cô, tựa như đang an ủi một sủng vật khó chiều, "Chỉ cần yêu đương mà thôi, đừng yêu cầu quá nhiều, em không thể yêu cầu một người đàn ông yêu em 100% được, chứ đừng nói tới chuyện ‘trong tình cảm không được phép có một hạt sạn nào’, kiểu suy nghĩ này chỉ có bọn trẻ mới nghĩ được thôi. Phần lớn mọi người không chấp nhận được việc này, thì đều không thể thuận lợi sống cùng nhau đến già được."

"....."

"Mà không phải là chúng ta cũng đã thống nhất trước rồi sao? Đến năm 35 tuổi mà vẫn không tìm được một nửa kia của mình, thì cùng lắm hai người chúng ta kết hôn rồi sống đến hết đời còn gì."

Nhậm Tư Đồ cười lắc lắc đầu, cũng không biết là đang phủ nhận đề nghị "Kết hôn sống đến hết đời", hay là đang phản bác cách nói "Phần lớn mọi người không chấp nhận được việc này, thì đều không thể thuận lợi sống cùng nhau đến già được" của anh.

Bởi vì cô cúi mặt xuống, cho nên Thịnh Gia Ngôn đã không nhìn thấy ánh mắt của cô thoáng qua một chút mất mát.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Edit: tiểu an nhi

Hôm nay, Nhậm Tư Đồ vừa tiễn người bệnh nhân đầu tiên ra về thì đúng lúc nhìn thấy phòng làm việc phía đối diện, Mạc Nhất Minh cũng đưa bệnh nhân ra ngoài. Nhìn bộ dạng bệnh nhân kia chắc là khoảng 27, 28 tuổi, gương mặt rất lạ, Nhậm Tư Đồ chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Cô không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng: Mạc Nhất Minh này không phải đã kín hết lịch hẹn sang năm sau sao? Nhờ vậy mới có thể đẩy người bệnh mắc chứng cường bách lôi thôi lếch thếch sang cho cô mà. Vậy mà hiện tại đã nặn ra thời gian để nhận bệnh nhân mới rồi à?

Nhậm Tư Đồ khó hiểu nhìn Mạc Nhất Minh, nhưng khi cô chuẩn bị quay đi, thì lại bắt gặp ánh mắt ẩn chứa nụ cười của bệnh nhân kia. Ánh mắt của người này. . . . . khiến cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy không thoải mái. Cô chau mày, cúi đầu tránh đi tầm mắt của đối phương, lập tức xoay người trở về phòng làm việc của mình.

Giờ ăn cơm trưa, quả nhiên, Mạc Nhất Minh lại chạy tới chỗ cô dò hỏi về vấn đề Tôn Dao có hẹn với người nào cùng đón năm mới hay không.

Lần này, Nhậm Tư Đồ từ chối đưa ra ý kiến, ngược lại hỏi anh: "Không phải năm nay anh đã kín hết lịch hẹn rồi sao? Căn bản không thể tiếp nhận thêm bệnh nhân nào mà. Sao buổi sáng hôm nay em lại thấy anh tiếp nhận bệnh nhân mới vậy?"

Đối với sự ngạc nhiên của Nhậm Tư Đồ, Mạc Nhất Minh còn ngạc nhiên hơn cô, vội hỏi: "Đó không phải là bệnh nhân do em giới thiệu tới

https://thuviensach.vn

sao?"

"Em?" Nhậm Tư Đồ khó tin, chỉ chỉ vào mình.

"Chẳng phải Thịnh Gia Ngôn nhờ em tìm giúp bác sĩ tâm lý nên em mới đề cử anh sao?" Mạc Nhất Minh hơi nhỏ giọng nói, "Bệnh nhân đó tên là Tưởng Lệnh Thần, phạm tội ‘quấy rối tình dục’, văn phòng luật của Thịnh Gia Ngôn đang xử lý vụ kiện của anh ta."

Nhậm Tư Đồ nhớ lại một chút, quả thật Thịnh Gia Ngôn có nhờ cô tìm bác sĩ tâm lý, nhưng Thịnh Gia Ngôn cũng đã nói rõ, không cho phép cô giới thiệu phòng khám bệnh mà cô đang làm việc. Cô cũng đã gửi cho Thịnh Gia Ngôn số liên lạc của các phòng khám khác rồi mà. Còn về phần tội ‘quấy rối tình dục’ này. . . . . .

Đột nhiên, Nhậm Tư Đồ nhớ lại ánh mắt của bệnh nhân kia khi nhìn mình, chỉ có thể than thở, cũng khó trách Thịnh Gia Ngôn không cho phép cô giới thiệu phòng khám nơi cô làm việc. Nhưng sao bây giờ lại vẫn tới nơi này?

Nhậm Tư Đồ lắc đầu một cái, nghĩ mãi cũng không biết là có chuyện gì xảy ra. Vì cần phải tôn trọng quyền riêng tư của bệnh nhân nên Mạc Nhất Minh cũng không bàn luận nhiều về chuyện này nữa, ngược lại tiếp tục làm khó Nhậm Tư Đồ: "Rốt cuộc em đã hỏi Tôn Dao về dự định của cô ấy trong đêm giao thừa hay chưa?"

Nhậm Tư Đồ làm như thật lắc lắc đầu, khiến Mạc Nhất Minh không nhịn được hô to: "Vậy thì anh còn cần đến em làm gì?"

Nhậm Tư Đồ căn bản cũng không có ý định giúp Mạc Nhất Minh thăm dò dự định của Tôn Dao, vừa tiếp tục ăn cơm vừa suy nghĩ. Cô phải hỏi Thịnh Gia Ngôn một chút mới được, sao bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý, vẫn đưa bệnh nhân giới thiệu tới đây. . . . . .

https://thuviensach.vn

Nhưng rất nhanh công việc bận rộn ùn ùn kéo tới khiến Nhậm Tư Đồ quẳng luôn chuyện đó ra sau đầu. Mãi cho đến mấy ngày sau, khi cô nhìn thấy bệnh nhân tên là Tưởng Lệnh Thần kia lần thứ hai ——

Hôm nay khi hết giờ làm việc, Nhậm Tư Đồ như thường lệ xuống nhà để xe dưới lòng đất lấy xe. Lái xe rời khỏi chỗ dừng không được bao lâu, điện thoại của cô liền vang lên, tuy là một số lạ, nhưng mã vùng lại rất quen thuộc với Nhậm Tư Đồ. Cô do dự một chút rồi vẫn bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ khách khí: "Xin lỗi, cho hỏi đây có phải là điện thoại của cô Nhậm Tư Đồ hay không?"

"Vâng, xin hỏi cô là. . . . . ?"

Đúng lúc này, đột nhiên một chiếc xe thể thao lao nhanh về phía xe của cô, Nhậm Tư Đồ hoảng sợ vội vàng thắng xe, điện thoại di động rơi xuống dưới chân. Tiếng thắng xe chói tai vang dội trong bãi đỗ xe ngầm trống trải, Nhậm Tư Đồ bị dây an toàn ghì chặt cảm thấy có chút đau. Cô vội vã hạ cửa kính xe xuống, thấy đầu xe của mình chỉ còn cách sườn xe của đối phương vài milimet, chưa có thực sự đụng vào —— Nhậm Tư Đồ nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Cửa sổ xe thể thao lúc này cũng hạ xuống, lộ ra gương mặt đối với Nhậm Tư Đồ mà nói thì cũng không hoàn toàn xa lạ.

Không phải người này chính là Tưởng Lệnh Thần hay sao?

Nhậm Tư Đồ không khỏi có chút cảnh giác, còn Tưởng Lệnh Thần lại quan sát cô bằng ánh mắt dường như đang ẩn chứa nụ cười. Bộ dạng kia, rõ ràng là cố ý muốn đụng vào xe của cô mà.

Nhậm Tư Đồ có cảm giác ánh mắt của người này nhìn cô càng lúc càng càn rỡ, khiến người khác thực sự khó chịu. Nhưng trên thực tế, anh ta cũng không có làm gì quá quắt, chỉ là nhìn cô cười cười như vậy mà thôi.

https://thuviensach.vn

Sau đó, chớp mắt liền mở máy, anh ta lái xe thể thao chạy vèo qua trước mũi xe của Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ nhìn ánh đèn phía sau chiếc xe phách lối kia biến mất ở khúc cua, một lát sau mới nhớ ra điện thoại di động của mình. Cô vội vàng nhặt lên, "Alo" một tiếng.

Thật may là đối phương còn chưa cúp điện thoại.

Nhậm Tư Đồ đỗ xe tại chỗ, cùng đối phương tiếp tục nói chuyện một lát, mới biết là bạn học cũ đã mất liên lạc nhiều năm đang dự định tổ chức buổi gặp mặt cả lớp trong mùa xuân này. Còn nói rằng, nếu cô về chơi với ông bà vào lễ mừng năm mới, thì nhất định phải tham gia.

Bạn học cũ ở đầu bên kia điện thoại liên tục cảm thán: "Đồ Đồ tai to, đúng là cậu thật sao? Cuối cùng cũng liên lạc được rồi!"

Đột nhiên có người thân thiết gọi biệt danh thời còn đi học của mình, cảm giác này thực sự rất kỳ lạ. Nhậm Tư Đồ giơ tay lên điều chỉnh góc độ gương chiếu hậu, rồi soi gương đem tóc mai tán loạn vén ra sau tai, nhìn tai của mình một chút.

Cô nhớ, lúc trước từng có lúc không thích bị mọi người gán cho biệt danh này, nhưng bây giờ đột nhiên nghe có người gọi như vậy, cô không khỏi cảm thấy có chút vui vẻ. Có lẽ đây chính là thay đổi mà thời gian đã mang lại cho cô đi.

Nhậm Tư Đồ cười cười hỏi lại: "Làm sao cậu có số điện thoại của tớ vậy?"

Giọng của bạn học cũ so với cô còn vui sướng hơn: "Là Thời Chung nói cho tớ biết đó."

Cái tên này làm cho Nhậm Tư Đồ thoáng sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Bạn học cũ rất nhanh chóng vòng sang chuyện khác: "Ai nha, đoán chừng cậu cũng không nhớ cậu ấy là ai đâu. Mà cậu nhé, bốc hơi nhiều năm như vậy, những buổi gặp mặt bạn học hàng năm không sao liên lạc được với cậu. Rốt cuộc năm nay cũng liên lạc được rồi, cậu nhất định phải về tham gia đó nha."

Bốc hơi sao. . . . . .

Hai chữ này, Nhậm Tư Đồ càng nghĩ càng thấy khổ sở. Cô cố hết sức xua đi cảm giác khổ sở vừa mới dâng lên, lúc này nói với bạn học cũ: "Không thành vấn đề, tớ nhất định sẽ đi."

Nhưng vừa mới cúp điện thoại, Nhậm Tư Đồ lại đột nhiên nghĩ ra: Lễ mừng năm mới. . . . . Nếu là về chơi với ông bà, rồi nhân tiện tham gia buổi gặp mặt bạn bè thì quá tốt, nhưng, điều này cũng có nghĩa là cô phải gặp lại mẹ mình. . . . . .

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên kéo Nhậm Tư Đồ đang chìm trong suy nghĩ trở về thực tại. Cô nhìn thấy tên người gọi tới là Thịnh Gia Ngôn, nhíu nhíu mày bắt máy.

Giọng nói của Thịnh Gia Ngôn vẫn như trước thân thiết nhu hòa: "Đã tan làm chưa?"

"Em vừa mới lấy xe chuẩn bị đi về, có chuyện gì không?"

"A, vậy thì tốt quá. Anh cũng mới làm việc xong." Thịnh Gia Ngôn vừa vặn khéo léo nói, "Em biết cao ốc Trung Hâm ở đâu phải không? Thuận đường tới đấy đón anh đi!"

Dù sao cũng không xa lắm, Nhậm Tư Đồ lái xe không tới năm phút đã tới cao ốc Trung Hâm.

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn đang đứng ở ven đường, vẫn là bộ tây trang cùng áo khoác cùng màu như cũ. Nhậm Tư Đồ rất dễ dàng phát hiện ra bóng dáng của anh giữa dòng người ra vào tấp nập bên ngoài cao ốc này —— chủ yếu là thân hình của anh hết sức cao lớn, đứng giữa chỗ đó cũng cực kỳ dễ nhận ra.

Nhậm Tư Đồ ấn còi ô tô, Thịnh Gia Ngôn dựa theo âm thanh nhìn về phía xe của cô, sau đó nhanh chóng chạy bộ qua bên này, mở cửa xe ngồi vào ghế trước.

Khi tan tầm, khu này vẫn luôn bị kẹt xe. Nhậm Tư Đồ đi một chút lại dừng một chút, vốn định cùng Thịnh Gia Ngôn nói về chuyện của Tưởng Lệnh Thần. Nhưng cô nhìn dòng xe chạy hỗn loạn ở phía trước, không biết suy nghĩ thế nào, lại nhớ tới câu nói của một người nào đó, "Không có việc gì, nếu em không vừa ý, chúng ta sẽ là bạn bè. Tôi cũng không phải là người thích ép buộc người khác." Nhậm Tư Đồ bỗng hỏi anh: "Vụ kiện của Trung Hâm vẫn chưa giải quyết được sao?"

Lúc này, dòng xe phía trước dần dần nhích lên từ từ, Nhậm Tư Đồ vừa chậm rãi lái xe chạy theo, vừa dựng lỗ tai lên chờ Thịnh Gia Ngôn trả lời.

"Đừng nói nữa, bọn anh đã phải ngồi chờ cả buổi chiều ở Trung Hâm đấy." Thịnh Gia Ngôn hình như cũng có chút buồn bực, "Em đoán xem người của Trung Hâm lấy cái lý do hoa mỹ gì để qua loa lấy lệ lảng tránh bọn anh?"

"Cái gì?"

Nói đến vấn đề này, Thịnh Gia Ngôn không khỏi cười khổ: " ‘Ông chủ của chúng tôi xảy ra tai nạn xe cộ ’—— em nói xem, cái lý do này có hoa mỹ hay không?"

Nhậm Tư Đồ đột ngột thắng xe.

https://thuviensach.vn

"Tai nạn xe cộ?" Cô có chút không dám tin.

Lúc này đang là giờ cao điểm, tất cả xe đều buộc phải vừa đi vừa nghỉ, đột nhiên cô thắng xe như vậy, Thịnh Gia Ngôn cũng không để ý lắm, chỉ tiếp tục nói: "Đúng vậy, vì không muốn cùng bọn anh đàm phán thương lượng, mà ngay cả cái lý do tự nguyền rủa mình như thế mà cũng nghĩ ra được."

Hi vọng thật sự chỉ là lấy lý do từ chối mà thôi. . . . . Nhậm Tư Đồ có chút thất thần nhìn ánh sáng đèn xe ở phía trước, trong lòng quanh quẩn ý nghĩ mong đó không phải là sự thật.

Đột nhiên, phía sau xe vang lên tiếng còi inh ỏi, Nhậm Tư Đồ chợt phục hồi lại tinh thần. Lúc này, Thịnh Gia Ngôn mới phát hiện ra sự khác thường của cô: "Sao lại ngẩn người ra như vậy? Phía sau cũng thúc giục rồi."

Nhậm Tư Đồ vội vàng khởi động xe rời đi.

***

Cũng như lần trước khi Nhậm Tư Đồ thuận đường cho Thịnh Gia Ngôn đi nhờ xe, anh lại bày ra một bữa ăn tối thịnh soạn để ‘báo đáp’ cô và Tầm Tầm.

Nhậm Tư Đồ thấy Tầm Tầm dùng ánh mắt sùng bái nhìn Thịnh Gia Ngôn đang làm thịt bò bít tết, thì không khỏi cảm thán trong lòng: Xem ra đứa nhỏ nào cũng đều như vậy, không tim không phổi gì hết. Chỉ cần có thịt bò bít tết thì chả còn nhớ gì đến chú chân dài của nó nữa rồi.

Nhậm Tư Đồ cũng không giúp được việc gì, đành từ trên sofa trong phòng khách đi đến bên cạnh cửa sổ. Trong lòng suy nghĩ, nếu anh có thể đem số điện thoại của cô nói cho bạn học cũ biết thì chắc sẽ không thật sự xảy ra tai nạn xe cộ đâu.

https://thuviensach.vn

Chờ Nhậm Tư Đồ hoàn hồn lại thì phát hiện ra không biết từ bao giờ cô bất tri bất giác đã tìm thấy số liên lạc của anh ở trong danh bạ điện thoại rồi.

Cắn răng một cái liền đem điện thoại di động áp vào tai.

"Alo?" Trong di động truyền đến một giọng nam trong trẻo, nhưng. . . . . .

Không phải là giọng nói của anh.

Vậy nên Nhậm Tư Đồ phải mất một lúc mới hỏi: "Xin hỏi, đây là điện thoại của Thời Chung tiên sinh phải không?"

Đối phương nhất thời uất ức hô to một tiếng: "Anh ta đã chết rồi!"

Nhậm Tư Đồ bị dọa tới mức tay run lên, bất chợt cảm thấy hoa mắt ù tai. May mà đầu bên kia điện thoại đã lập tức sửa lại lời nói: "Ngại quá, thật xin lỗi, tôi. . . . . tôi nói lung tung thôi. Tôi vừa mới bị anh ta dạy dỗ, vì tức quá nên mới. . . . . Anh ta đang ở đây! Đang ở đây!"

Đối phương lắp ba lắp bắp nói không hết câu, nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn nghe rõ được phần lớn, lúc này tảng đá trong lòng mới từ từ được thả xuống: "Vậy anh có thể chuyển điện thoại cho anh ấy được không?"

"Có thể, có thể." Đối phương nói xong, khiếp đảm bổ sung thêm một câu, "Chỉ là. . . . . cô ngàn vạn lần đừng đem nhưng lời tôi vừa mới nói kia nói cho anh ta biết nhé. Làm ơn!"

"Được."

Sau đó không nghe thấy âm thanh gì nữa, Nhậm Tư Đồ ở bên này, theo thói quen dùng ngón tay đang cầm điện thoại, từng phát từng phát gõ vào mặt sau của di động. Sau một lát, điện thoại lại một lần nữa có người

https://thuviensach.vn

nghe máy, nhưng vẫn không phải là giọng nói mát lạnh như nước trong trí nhớ của Nhậm Tư Đồ, mà là giọng nam lanh chanh láu táu lúc nãy: "Thật xin lỗi, tình trạng của anh ấy hiện giờ không tốt lắm, đã ngủ rồi, không nghe điện thoại được đâu."

". . . . . ."

"Người giúp việc đã xin nghỉ về nhà trước rồi, buổi tối tôi còn có việc nữa. . . . . ." Giọng nam láu táu lúc trước đột nhiên than ngắn thở dài, "Aiz, không có ai chăm sóc cho anh ấy cả, thật đáng thương."

***

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác trong thành phố, sắc mặt Thời Chung trắng bệch ngồi dựa vào đầu giường, ánh mắt vẫn hết sức sắc bén, nhìn chằm chằm vào Tôn thư ký đang đứng ở cạnh giường nghe điện thoại.

Tôn thư ký nhanh chóng cúp điện thoại, vẻ mặt rất chi là chân chó (nịnh nọt) nhìn ông chủ của mình: "Ánh mắt vừa rồi của anh, có phải là ý bảo tôi nói như thế này với cô ấy không?"

Thời Chung khẽ gật gật đầu, giọng nói có chút khàn khàn: "Cô ấy trả lời thế nào?"

"Cô ấy nói dù sao tối nay cũng không có việc gì, bảo tôi chờ cô ấy đến đây rồi hãy đi. Còn việc đổi thuốc với đo nhiệt độ gì đó, cô ấy là bác sĩ, tôi có thể yên tâm giao cho cô ấy làm."

Thời Chung mặt không thay đổi khen ngợi nói: "Rốt cuộc nuôi cậu cũng không phải không công."

Tôn thư ký cười hắc hắc. Nhưng trong lòng lại rống giận: Nhà tư bản khát máu! Bắt nạt tôi còn không đủ hay sao, lại còn lừa gạt phụ nữ đàng

https://thuviensach.vn

hoàng chạy tới chỗ này? Làm một con người vốn lương thiện như tôi đây lại bị ép buộc làm ra chiêu trò nối giáo cho giặc như vậy!

"Đừng có cười vội." Thời Chung lạnh lùng nhẹ nhàng phun ra một câu, làm cho nụ cười của Tôn thư ký cứng ngắc ở trên mặt.

"Vừa nãy tôi nghe thấy cậu ở ngoài phòng ngủ rống to tôi đã chết rồi." Ánh mắt Thời Chung lạnh lùng quét về phía Tôn thư ký, "Cậu đang mong tôi chết đấy à?"

Tôn thư ký cúi đầu thật thấp: "Không dám ạ. . . . . ."

***

Tầm Tầm ở chỗ Thịnh Gia Ngôn làm xong đống bài tập về nhà, lúc này Nhậm Tư Đồ mới đưa Tầm Tầm trở về. Vừa về tới nơi, cũng đã gần tới thời gian đi ngủ của Tầm Tầm. Nhậm Tư Đồ cho cậu nhóc đi ngủ xong, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, hiện giờ đã là chín giờ rưỡi.

Từ nhà cô đến khu nhà của Thời Chung không tính là xa, nhưng Nhậm Tư Đồ đến nơi thì người nghe điện thoại khi nãy đã đi trước rồi, còn trực tiếp để thẻ mở cửa căn hộ của Thời Chung ở chỗ bảo an ngoài cổng khu nhà cho cô nữa.

Nhậm Tư Đồ lấy được thẻ mở cửa, quét vào thang máy riêng. Tiến vào bên trong, quả nhiên xung quanh hoàn toàn vắng lạnh, đen - trắng - tro là ba màu sắc thiết kế chủ đạo, có chút khiến cho người ta bị áp lực.

Tất cả các cánh cửa trong căn hộ đều đang đóng, Nhậm Tư Đồ không biết phòng nào là phòng ngủ chính, dựa vào trực giác đi về phía cánh cửa cách phòng khách xa nhất, đẩy cửa đi vào, quả nhiên thấy Thời Chung đang nằm ngủ ở bên trong.

https://thuviensach.vn

Cánh tay của anh bị bó thạch cao, dường như ngủ cũng không được thoải mái. Đây là lần đầu tiên Nhậm Tư Đồ nhìn thấy người đàn ông mạnh mẽ này lộ ra bộ dạng đáng thương như vậy. Mặc dù đã đổi dép mút mềm đi vào trong nhà, nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn không tự chủ được bước thật nhẹ nhàng, đi đến bên giường.

Tới gần một chút, mới phát hiện ra tuy anh ngủ thật yên lặng, nhưng giữa hai hàng lông mày lại cất giấu vẻ uể oải, ga giường tối màu làm gương mặt trắng bệch của anh càng thêm rõ ràng.

Lúc trước người đàn ông đã nói chuyện điện thoại với cô có dặn, sau 23h phải đánh thức anh dậy để đổi thuốc một lần. Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thấy thời gian vẫn còn sớm, suy nghĩ không biết nên ra phòng khách hay ngồi luôn ở trong này để đợi nữa. Lúc này, Thời Chung bỗng nghiêng người một chút, chăn trên vai liền theo đó mà trượt xuống.

Nhậm Tư Đồ do dự một chút, vẫn tiến lại gần, cúi người giúp anh đắp lại chăn. Từ góc độ mà Nhậm Tư Đồ đang nhìn vào lúc này, cô cảm thấy khóe miệng đang khẽ mím lại của anh quả thực cực kỳ đẹp mắt.

Chỉ trong một giây, Nhậm Tư Đồ nhớ lại buổi tối hôm đó, cảm giác khi hôn anh, làm cho cô hiện giờ cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, theo bản năng nuốt nuốt nước miếng.

Nhậm Tư Đồ thu hồi lại ánh mắt đang nhìn chăm chú vào đôi môi của anh, đang muốn đứng lên, bỗng sửng sốt ——

Không biết anh tỉnh lại từ lúc nào nữa.

Lúc này, ánh mắt hai người chỉ cách nhau có năm phân, Thời Chung đang mở mắt lẳng lặng nhìn cô.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Editor: Sandy

"Em đã đến rồi. . . . . ."

Thời Chung nhẹ nói, thậm chí cười một chút, hình như đối với chuyện cô đột nhiên đến một chút cũng không ngoài ý muốn.

Tư Đồ sửng sốt, nhìn vẻ mặt người đàn ông có bệnh này đang cật lực cố gắng ngồi xuống, lúc anh đứng dậy không biết đã đụng đến chỗ nào của vết thương, hơi hơi nhíu mày.

Tư Đồ theo bản năng tiến tới đỡ anh, ánh mắt lơ đãng quét qua môi của anh, động tác cũng có chút tự nhiên. Tư Đồ làm bộ ho một tiếng, thu tay lại, thấy chân mày anh còn khẽ nhíu lại, không khỏi hỏi: "Có nơi nào cảm thấy khó chịu hay không?"

Anh chỉ chỉ bụng mình, đồng thời ngước mắt lẳng lặng nhìn về phía Tư Đồ. Tư Đồ đứng, mà anh ngồi, giờ phút này góc độ này, ít nhiều gì cũng có lộ ra mấy phần yếu ớt, từ một người đàn ông cường hãn lại lộ ra một tia yếu ớt, lực sát thương thật rất lớn.

Tư Đồ cứ như vậy mà quên giờ phút này đối mặt với cô là một người đàn ông trưởng thành, trước đây không lâu còn thổ lộ tình cảm của mình với cô, căn cứ chức trách của bác sĩ, nói một câu: "Tôi xem một chút?"

Thời Chung nhìn cô, trong mắt có chút cảm xúc không rõ, sau đó anh liền phải phối hợp vén chăn lên. Dưới chăn anh mặc áo bệnh nhân màu

https://thuviensach.vn

đậm, Tư Đồ ngẩng đầu nhìn anh một chút, thấy ánh mắt anh gần như là ngầm cho phép, liền từ từ vén lên chéo áo của anh ——

Tư Đồ vốn cho là trên eo anh quấn băng gạc, hoặc là vết thương nào đó, nhưng giờ phút này, cái cô thấy, là cái hông bền chắc màu đồng của anh, cùng cơ bụng rắn chắc rõ ràng hiện lên.

Ở đâu ra vết thương?

Bởi vì lưng quần hơi lỏng nên có chút hạ thấp, thậm chí ngay cả bụng dưới của người đàn ông này, Tư Đồ cũng nhìn rất là rõ ràng.

Thời Chung hạ thấp tầm mắt một chút, nhìn thấy cô gái này trong nháy mắt đỏ vành tai, anh lặng yên không một tiếng động, cười cười, chờ Tư Đồ ý thức được mình bị chơi xỏ, cứng đờ thu tay lại ngẩng đầu lên, nụ cười của anh đã lặng lẽ biến mất, trong ánh mắt cô mang theo chút ý tứ chất vấn, anh lại giả vờ rất vô tội: "Tôi chỉ là muốn nói, tôi rất đói bụng, bụng của tôi trống rỗng."

Lần này ngược lại thành trách nhiệm của Tư Đồ, Tư Đồ Kiến thấy dáng vẻ thê thảm hiện tại của anh, cũng không để ý mà so đo cùng anh, xoay người đi về phía cạnh cửa, vừa đi vừa nói: "Tôi đi phòng bếp làm thứ ăn cho anh. . . . . ."

Nói đến chỗ này lại bỗng dưng im lặng, bước chân cũng theo đó ngừng, có chút hơi khó khăn quay đầu lại nhìn về phía Thời Chung, sửa lời nói: "Anh có gọi điện thoại đặt đồ ăn ở bên ngoài hay không?"

Thời Chung nhìn bộ dáng này của cô, khóe miệng hơi kéo ra, giống như là buồn cười, lại sợ cười một tiếng sẽ đụng đến vết thương, cứ như vậy buồn cười nhìn cô: "Em xem tủ lạnh một chút có đồ ăn hay không rồi hãy ra ngoài mua đồ."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ rất nhanh đi tới phòng bếp, quả nhiên tủ lạnh dán đầy hóa đơn thanh toán đồ ăn ngoài, bên trên hóa đơn còn có ghi chú viết tay:

Cửa hàng này có bán đồ ăn nhẹ;

Cửa hàng này bán đến 10 giờ tối, sau giờ ấy sẽ không giao đồ ăn nữa, nếu muốn ăn phải tranh thủ.....

. . . . . .

Những chữ viết xinh đẹp vừa nhìn đã biết là chữ được viết bởi phái nữ, là người giúp việc trước khi nghỉ viết rồi dán lại nơi này? Hoặc giả là do. . . . . Bạn gái?

Nhưng Tư Đồ theo bản năng liền vung đi, sau một loạt suy đoán, nhìn hóa đơn mua máu trắng bên ngoài một chút, rồi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thời gian không sai biệt lắm, trong phòng bếp có cái tủ nhỏ đựng hòm thuốc gia đình, Tư Đồ mở cái hòm thuốc ra, lại thấy một tờ giấy, nét chữ trên tờ giấy cùng nét chữ trên hóa đơn giống nhau:

"Tôi đem lời của bác sĩ cũng viết nơi này, Tôn bí thư, anh cứ dựa theo thời gian trên, đúng giờ uống thuốc, đo nhiệt độ là được."

Tư Đồ không nhịn được cầm tờ giấy lên, lại nhìn chữ viết lần nữa, theo bản năng liền nhíu lông mày, cũng đang lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng cửa mở, Tư Đồ quýnh lên, thuận tay liền đem tờ giấy nhét vào trong túi. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa phòng ngủ chậm rãi mở ra, Thời Chung từ trong phòng từ từ đi ra.

Thời Chung quét mắt phòng khách, nghĩ tìm cái gì, ngay sau đó ánh mắt liền quét đến nơi này, nhìn thấy Tư Đồ đứng ở tủ thuốc.

Anh thở phào nhẹ nhõm tựa như nhẹ nhàng cười một tiếng, ngược lại thoát lực tựa vào cạnh cửa trên tường: "Còn tưởng rằng em tức giận rời đi

https://thuviensach.vn

nha. . . . . ."

Tư Đồ cũng không hiểu, rõ ràng mình cùng đàn ông này thời học sinh rất ít qua lại, nhưng cô lại cảm nhận được trong mắt anh chan chứa tình cảm dành cho cô?

Tựa như vào giờ phút này, ánh mắt nhìn anh cô, giống như là sợ cô đột nhiên biến mất tựa như hư không. . . . . .

Tư Đồ bình tỉnh, khép lại cái hòm thuốc, giơ lên cái hòm thuốc trực tiếp đi về phía anh: "Tôi đã gọi điện đặt cháo, họ nói là trong vòng nửa giờ sẽ đưa đến, tôi trước giúp anh thay băng một chút."

Mang theo cái hòm thuốc tiến vào phòng ngủ, Tư Đồ cũng có chút hối hận: không bằng trực tiếp ở trong phòng khách giúp anh thay băng, không khí trong phòng ngủ, bị ánh sáng vàng nhạt của đèn ngủ làm cho có vào chút mập mờ.

Trên gáy có một vết thương, vết thương cũng không tính là sâu, nhưng lại đúng ngay vị trí cực kỳ nguy hiểm, Tư Đồ giúp anh thay băng, bất tri bất giác là lên giọng giảng đạo với anh: "Về sau lái xe cẩn thận một chút. Cái vết thương này nếu lại chếch ba cm, đoán chừng mệnh anh cũng bị mất."

Bởi vì là bên gáy bị thương, anh không thể không nghiêng cổ ngồi ở trước người của cô, Tư Đồ nói như vậy, anh nghiêng cổ ngoan ngoãn gật đầu một cái, bộ dáng có chút tức cười. Tư Đồ cũng không đành lòng quở trách anh nữa, lặng lẽ đổi thuốc cùng băng gạc xong, nhiệt độ trên người anh cũng hơi cao, Tư Đồ đem nhiệt kế từ anh trên miệng lấy xuống —— có chút sốt nhẹ.

Người đàn ông này bị thương cũng không nhẹ, cộng thêm vẫn còn phát sốt, Tư Đồ bất đắc dĩ lắc đầu liên tục: "Anh đã bị thương như vậy, tại sao lại không chịu nằm viện?"

https://thuviensach.vn

"Nếu như anh nằm viện, người chăm sóc sẽ không thể nào là em rồi."

Giọng điệu của anh qua quýt như thế, tay Tư Đồ cầm nhiệt kế lại cứng đờ.

Tư Đồ trầm mặc một hồi, anh cũng không nói chuyện, thoải mái, suy nghĩ Tư Đồ trở lại, cũng chỉ thấy ánh mắt anh giờ phút này nhìn về phía cô rấy ám muội.

Không khí trong phòng ngủ bởi vì trầm mặc càng trở nên lúng túng, Tư Đồ cau mày, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm đề tài, đột nhiên nhớ tới cuộc điện thoại lúc tối, liền không kịp chờ đợi dời đi đề tài: "Đúng rồi, năm nay lễ mừng năm mới lớp chúng ta tụ hội bạn học, anh có tham gia hay không?"

"Em nhận được điện thoại của bọn họ?"

Tư Đồ gật đầu một cái, nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, không khỏi bật cười nói: "Nhiều năm như vậy tôi cùng bạn học cũng không liên lạc, cô ấy lần này gọi điện thoại, có thể tính đem tôi quở trách đến thảm."

Anh không có nói tiếp, âm thanh Tư Đồ tươi cười treo giữa không trung, Tư Đồ còn chưa cảm thấy có cái gì kỳ quái, cái hòm thuốc đặt bên chân Tư Đồ, cô vừa nói cười, vừa khom lưng đem nhiệt kế cùng băng gạc để lại trong hòm thuốc. Nhưng khi cô ngồi thẳng lên, lại nghe thấy anh âm sắc trầm trầm nói: " Tư Đồ. . . . . ."

Tư Đồ không khỏi run lên, nhìn về phía anh.

Không chỉ anh âm sắc trầm trầm, vẻ mặt cũng hơi trầm xuống: "Có thể nói cho anh biết, sau khi tốt nghiệp, em rốt cuộc chạy đi đâu hay không?"

Tư Đồ bị hỏi đến ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

***

Nét mặt Tư Đồ có chút cương cứng, cô tận lực để cho giọng của mình có vẻ nhẹ nhõm chút: "Sao lại nói giống như tôi giống giống không khí, muốn biến mất là biến mất dễ dàng như thế? Tôi chỉ là vì thành tích thi tốt nghiệp không được tốt, tự muốn thi trượt, đi ra ngoài giải sầu một đoạn thời gian, sau liền quyết định ở nước ngoài ôn tập, thi lại ở trường học nước ngoài."

Thành tích thi tốt nghiệp trung học không tốt? cố ý thi trượt? Người phụ nữ này cho là anh không biết cô có bao nhiêu thực lực hay sao, muốn gạt anh sao?

Thời Chung cười cười, nếu cô không muốn nói, anh cũng không truy hỏi nữa, dừng một chút, liền nhảy vọt qua cái đề tài khác, hỏi cô: "Em thì sao? Sẽ tham gia sao?"

Tư Đồ gật đầu một cái.

Anh lập tức lại hỏi: "Vậy em lúc nào thì nghỉ? Chúng ta có thể cùng nhau trở về."

Vốn là về nhà ông bà chỉ mất khoảng 3 giờ đồng hồ đi đường, mùa xuân hàng năm ngày nghỉ cô và Thịnh Gia Ngôn đều cùng nhau về nhà, giao thừa cũng luôn luôn là ở nhà họ Thịnh, năm nay cũng không ngoại lệ, vì vậy Tư Đồ thuận miệng liền từ chối nói: "Tôi đã với bạn cùng nhau trở về rồi."

Cô không phải không nhìn thấy trong mắt anh chợt lóe lên một tia thất vọng, chỉ vì lúc này, ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng chuông cửa, Tư Đồ chưa kịp nhìn anh một cái, đã đứng dậy hướng cửa phòng ngủ đi tới.

Cô không phải không nhìn thấy trong mắt anh chợt lóe lên một tia thất vọng, chỉ vì lúc này, ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng chuông cửa, Tư Đồ

https://thuviensach.vn

chưa kịp nhìn anh một cái, đã đứng dậy hướng cửa phòng ngủ đi tới.

Quả nhiên là đồ ăn mua ngoài giao đến,Tư Đồ thanh toán tiền, mang đồ ăn đến phòng ăn, lớn tiếng hướng phòng ngủ của Thời Chung nói: "Đồ ăn có rồi, ra ngoài ăn chút gì thôi."

Tư Đồ vội vàng đem hộp đồ ăn để ra trên bàn, anh chậm rãi bước đến trước mặt cô, nhưng không có vội vàng ngồi xuống, mà là đem điện thoại đưa cho cô, nói: "Có người tìm em."

Tư Đồ liếc nhìn biểu hiện cuộc gọi nhỡ trên màn ảnh, là Thịnh Gia Ngôn gọi tới, điện thoại di động của cô đặt ở trong túi xách, mà túi xách của cô lại để trong phòng ngủ của anh, cũng khó trách cô không nghe được tiếng chuông gọi đến.

Tư Đồ ngước mắt nói tiếng cám ơn, nhận lấy điện thoại di động trong tay anh, vừa bấm số gọi lại Thịnh Gia Ngôn, vừa không quên nhắc nhở Thời Chung: " Nhân lúc cháo còn nóng ăn đi."

Chờ điện thoại có người bắt máy, Tư Đồ đã đi ra khỏi phòng ăn, dựa vào quầy rượu bên cạnh hỏi: "Thế nào?"

Cô vừa dứt lời, giọng nói Thịnh Gia Ngôn đầu bên kia điện thoại di động cực độ căng thẳng hỏi cô: "Em không ở trong nhà?"

"Tôi có việc ra ngoài," giọng anh nghiêm túc đến gần như chất vấn làm Tư Đồ vô cùng nghi hoặc: "Làm gì hỏi cái này?"

Thịnh Gia Ngôn không có giải đáp nghi vấn của cô, giọng nói lại căng thẳng mấy phần: "Có phải gần đây em có tiếp nhận một bệnh nhân tên Tưởng Lệnh Thần hay không?"

Đột nhiên nghe được cái tên này, huyệt Thái Dương Tư Đồ bỗng dưng giật mình, theo bản năng nhăn mày lại: "Hình như là có người này."

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn trầm mặc chốc lát, giống như là sợ làm cho cô lo lắng mà cố ý điều chỉnh giọng nói bình tĩnh lại hơn: "Anh đã trên đường đến nhà em, em bây giờ mau về nhà đi."

Anh nói những lời mập mờ như thế, làm trong đầu Tư Đồ hiện đầy dấu chấm hỏi, "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Anh phải có lời giải thích cho tôi?"

"Tưởng Lênh Thần là công tử công ty xây dựng Lợi Đức, cũng là khách hàng lớn của Sự Vụ Sở chúng tôi, là anh phụ trách bào chữa án cưỡng hiếp của hắn, mặc dù anh là người biện hộ cho hắn, hắn cũng nói là mình bị hãm hại, nhưng trong Sự Vụ Sở có không ít người cho là hắn thật sự đã cưỡng bức người khác. Đoán chừng ba hắn cũng cho là như vậy, mới có thể buộc hắn đến bác sĩ tâm lý, có một lần em gọi điện thoại cho anh, hắn ta nhìn thấy trên màn hình báo có ảnh người gọi tới, biểu hiện của hắn lúc đó rất hứng thú với em, lúc ấy anh cảm thấy kỳ quái, làm sao hắn đột nhiên tò mò hỏi anh em là ai, sau đó anh cũng không biết hắn từ chỗ nào hỏi thăm được em là bác sĩ tâm lý, hỏi anh phòng khám bệnh của em, nhưng anh nào dám đưa? Cho nên hỏi hắn có cần cách liên hệ khác không, thật không nghĩ đến. . ." âm thanh Thịnh Gia Ngôn lộ ra ảo não, "Mới vừa rồi, hắn đột nhiên gọi điện thoại cho anh, nói. . . . . ."

Thịnh Gia Ngôn đột nhiên muốn nói lại thôi, Tư Đồ đang nghe cảm thấy nóng nảy, vội vàng hỏi: "Hắn ta rốt cuộc nói cái gì?"

Thịnh Gia Ngôn không trả lời, chỉ tăng thêm giọng nói nói: "Tóm lại em lập tức về nhà cho anh, đừng ở lại bất kỳ nơi nào."

Tên Tưởng Lệnh Thần kia. . . . . Tư Đồ mặc dù chỉ gặp qua hắn vài lần, lại khắc sâu khoảnh khắc lúc hắn phát ra tín hiệu nguy hiểm, lúc này cúp điện thoại, chuẩn bị cáo từ đã.

https://thuviensach.vn

Cô trở lại phòng ăn, Thời Chung đang chuyên chú cúi đầu húp cháo, chờ anh để thìa xuống ngẩng đầu lên, thấy bộ dáng Tư Đồ có chút xin lỗi ——

"Thật xin lỗi, tôi phải đi rồi."

Anh đối với lần này cũng không có dị nghị, chỉ mỉm cười một chút.

Tư Đồ xoay người chuẩn bị rời đi, lúc này lại nghĩ tới còn việc quên dặn dò, vì vậy bỗng dưng dừng lại, quay đầu hướng Thời Chung nói: "Tôi vẫn đề nghị anh nên nằm viện, ở nhà tĩnh dưỡng cũng tốt nhưng không thể phục hồi lại như trước được."

Vẻ mặt người đàn ông trước mắt này trong nháy mắt cứng nhắc, Tư Đồ cũng theo đó sửng sốt: người đàn ông này chẳng lẽ cho là cô đề nghị như vậy, là bởi vì không muốn chăm sóc anh, mới đẩy anh đến bệnh viện như vậy chứ?

Nhưng cô hiện tại lại không thể giải thích nói mình không phải ý này —— như vậy chỉ là càng tô càng đen mà thôi. Tư Đồ cắn môi một cái, định không hề nói gì, trực tiếp đi.

***

Xe Tư Đồ trong đêm từ từ lướt đi, trên cửa xe đã có một lớp suong phủ do không khí lạnh lẽo.

Đường phố ban đêm không còn nhiều xe như bàn ngày nữa, khó khăn lắm kiếm được một người đi đường, xe đánh ngoặt vào một con đường nhỏ khác, chung quanh càng thêm lộ ra vẻ vắng lạnh, Tư Đồ nghĩ tới nghĩ lui, chờ phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình đã đem tai nghe bluetooth để ở vành tai ——

https://thuviensach.vn

Cô là người điển hình thích mềm không thích cứng, Tầm Tầm giả bộ đáng thương cô sẽ chịu thua, mà người đàn ông kia, vốn là cường thế, bình tĩnh, không tranh, nhưng khi bị bệnh lại tỏ vẻ yếu đuối như thế, Tư Đồ cảm giác mình sắp bị bộ dáng như vậy của anh ta lừa gạt mất rồi.

Cô gọi vào một số điện thoại, rất nhanh đối phương liền nghe rồi.

Nhưng anh không nói lời nào, giống như đợi cô mở miệng trước.

"Tôi. . . . . ." Tư Đồ cũng không biết mình gọi cuộc điện thoại này là vì cái gì, có chút ấp úng nói.

"Có đồ gì để quên ở nhà anh sao ?"

"Không phải." Nghe giọng anh như không có việc gì, Tư Đồ cũng bình tĩnh trở lại, "Nếu như anh không thích nằm viện, ngày mai anh là chờ tôi một chút, tôi sẽ đến giúp anh thay băng uống thuốc. Trước kia đều là thư ký của anh giúp anh đổi đi, thuốc cũng cửa hàng không đều đặn, băng gạc cũng cuốn lấy ngổn ngang, mới vừa rồi giúp lúc giúp anh thay băng tôi cũng định nói."

Anh cười, "Nếu em đã nói như vậy, anh sẽ không đến bệnh viện, sẽ ở nhà chờ em !"

Cô cũng không phải là ý này, nhưng nghe giọng nói vui thích vừa rồi của anh, Tư Đồ cũng không có ý làm anh mất hứng.

Giờ phút này không khí thật tốt, cho dù hai bên cũng không nói nữa, cũng không có vẻ lúng túng.

Nhưng vào lúc này, bên tai Tư Đồ đột nhiên vang lên một hồi kèn chói tai, tiếng kèn phá vỡ yên tĩnh đêm khuya, sau đó một chiếc xe nhanh chóng vượt qua đi tới trước mắt Tư Đồ, xe Tư Đồ cùng xe đối phương đều là loại xe SUV loại lớn, con đường phía trước bị ngăn như vậy, xe Tư Đồ vào

https://thuviensach.vn

cũng không được, lui cũng không xong, cứ như vậy vượt qua, liền bá đạo cản lại xe Tư Đồ.

Tư Đồ phản xạ có điều kiện đạp mạnh thắng xe. Một âm thanh bén nhọn vang lên, chung quanh lại khôi phục yên tĩnh giống như chết.

Đối phương xe sáng hai đạo chói mắt đèn xe, không nhúc nhích để ngang Tư Đồ trước xe, nửa ngày cũng không có động tĩnh. Tư Đồ nhìn một cái xe kia sườn xe, xác định mình không có đụng vào nó, không khỏi nhẹ một hơi.

Xe Tư Đồ cùng xe đối phương đều là xe SUV loại lớn, cộng thêm con đường này chính là đường một chiều, hôm nay cô bị ngăn phía trước như vậy, vào cũng không được, lui cũng không xong, cứ như vậy ngùng ở giữa đường. Tư Đồ liền ấn kèn xe mấy tiếng, tài xế đối phương vẫn là không có phản ứng.

Thời Chung ở đầu kia điện thoại nghe âm thanh bén nhon bên này, trầm giọng hỏi cô: "Có chuyện gì thế?"

"Có xe chặn đường tôi, chặn ngay giữa đường, tôi xử lý trước đã, xong sẽ gọi lại cho anh."

Tư Đồ cúp điện thoại, hạ cửa sổ xe xuống hướng về phía đối phương cao giọng nói: "Anh có thể chạy xe tới một chút hay không?"

Đối phương vẫn không có đáp lại. Tư Đồ lại nhấn kèn mấy tiếng, cũng không thấy đối phương có nửa điểm động tĩnh, Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là xuống xe, bước nhanh đi tới trước xe đối phương gõ cửa sổ xe một cái.

Cho đến lúc này Tư Đồ mới nghe được đối phương đáp lại, chỉ nghe "Ông" một tiếng mảnh vang lên, cửa sổ xe trước mặt Tư Đồ chậm rãi hạ xuống,

https://thuviensach.vn

Chờ xe cửa sổ xuống đến một nửa, khuôn mặt của đối phương dần dần từ mờ tối lộ ra, thần kinh Tư Đồ căng thẳng, cuống quít quay đầu đi.

Động tác của đối phương so với cô còn nhanh hơn, tay từ trong cửa xe đưa ra, một thanh liền kéo lại Tư Đồ.

"Còn nhớ ta không? Bác sĩ. . . . . ." Tưởng Lệnh Thần cười hỏi cô.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Edit: tiểu an nhi

Nhậm Tư Đồ cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

Đây chỉ là một quán cà phê bình thường ở trên một con phố bình thường.

Điều không bình thường ở đây chính là người đàn ông đang ngồi đối diện với cô.

Anh ta mạnh mẽ dẫn cô tới nơi này, chẳng lẽ chỉ là để nhìn anh ta uống cà phê, ăn bánh nướng hay sao??

"Có phải cô cảm thấy rất kỳ lạ vì sao tôi lại dẫn cô tới đây tới uống cà phê, chứ không phải là kéo cô đến một nơi hẻo lánh hoang vắng nào đó mà ‘cưỡng gian’ hay không?" Tưởng Lệnh Thần thưởng thức cà phê, giọng nói khinh thường.

Người này nói chuyện thật là bẩn, Nhậm Tư Đồ không nhịn được nhíu mày lại: "Đó là bởi vì hành động của anh rất dễ khiến người khác hiểu lầm. Có người nào mời đi uống cà phê lại dùng phương thức ‘nửa đường xuất hiện cướp xe’ hay không?"

"Đó là cách thức làm việc của tôi, lần sau cô sẽ quen với nó thôi. Hơn nữa, nhìn tôi giống người xấu lắm à?"

Nhìn như thế nào cũng giống. . . . . Nhậm Tư Đồ nghĩ thầm trong bụng.

https://thuviensach.vn

Tưởng Lệnh Thần nhìn cô một cái, hết sức khinh thường: "Có phải cô đang thầm nghĩ, tuyệt đối sẽ không có lần sau, hay là đang tính toán đi tìm Mạc Nhất Minh nói với anh ta không nhận điều trị cho tôi nữa phải không?"

"Tôi không có nghĩ như vậy."

Đây là lời nói thật mà anh ta cũng không tin: "Thôi đi, mấy người bọn cô, tất cả đều là trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu. Cô sợ tôi như vậy, chẳng phải là do luật sư Thịnh đã nói gì với cô sao? Anh ta bào chữa cho tôi, nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn khinh thường cho rằng tôi đã quấy rối tình dục em gái hãng bia kia. Cho nên tôi mới chỉ gọi điện thoại cho anh ta nói rằng đang nhìn thấy bạn gái của anh ta đi trên đường thì giọng nói của anh ta lập tức căng thẳng . . . . . ."

Bạn gái. . . . . .

Người này sao lại nghĩ rằng cô là bạn gái của Thịnh Gia Ngôn chứ? Khó trách lúc ấy Thịnh Gia Ngôn không chịu nói nội dung cuộc trò chuyện giữa hai người bọn họ.

"Anh Tưởng, không thể không nói trí tưởng tượng của anh thực sự rất phong phú. Thứ nhất, vừa rồi tôi chỉ đang thầm nghĩ, quả thật nhìn anh rất giống người xấu. Thứ hai, tôi và Thịnh Gia Ngôn chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần. Cho dù anh cảm thấy anh ấy trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu thì đó cũng là chuyện riêng của hai người, căn bản anh đâu cần phải chạy tới đây làm khó tôi. . . . . ."

Mặc dù Tưởng Lệnh Thần không nói chen vào câu nào, nhưng lúc Nhậm Tư Đồ nói chuyện, anh ta lại không hề chớp mắt nhìn cô chằm chằm, khóe miệng khẽ nhếch thành một nụ cười đáng sợ, khiến Nhậm Tư Đồ còn chưa nói hết có chút chột dạ liền im bặt.

https://thuviensach.vn

Nụ cười đáng sợ kia của anh ta lại càng sâu, "Trí tưởng tượng của cô cũng rất phong phú, cô cho rằng tôi làm khó cô là vì Thịnh Gia Ngôn sao??"

"Vậy anh làm phiền tôi là vì lý do gì?"

"Cô có biết là ai hại tôi có nguy cơ phải ngồi tù, cũng bức tôi phải tìm bác sĩ điều trị tâm lý hay không?"

"Anh Tưởng, mặc kệ là ai hại anh, cũng đều không liên quan gì tới tôi. Anh không phải là bệnh nhân của tôi, càng không phải là bạn bè của tôi, tôi không muốn nghe xem anh đang phải chịu uất ức gì, " Nhậm Tư Đồ thật sự không có biện pháp đối với người này, "Anh cứ ở đây từ từ uống cà phê đi, tôi phải đi rồi."

Nhậm Tư Đồ nhìn anh ta không có ý định ngăn cản gì, nhận thấy nguy hiểm đã không còn, liền đứng dậy muốn rời khỏi đây.

"Thời Chung." Anh ta đột nhiên nói.

Bước chân của Nhậm Tư Đồ hơi khựng lại.

Tưởng Lệnh Thần liếc thấy bóng lưng của cô cứng ngắc trong nháy mắt, "Vậy mới nói, thật đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài."

". . . . . ."

Anh ta bình thản nhàn nhã cầm miếng bánh nướng lên ăn, uất ức nói: "Cô cảm thấy tôi giống như người xấu, nhưng tôi mới là người vô tội. Cô cảm thấy anh ta là người tốt, nhưng chính anh ta đã mua chuộc em gái hãng bia kia vu oan cho tôi. Còn cô nữa, nhìn thì có vẻ như đang cách xa đàn ông, nhưng sao tôi lại có cảm giác cô đang chơi đùa với cả hai người đàn ông cùng một lúc, còn đùa giỡn làm họ xoay qua xoay lại không biết mệt nữa."

https://thuviensach.vn

"......"

"......"

Nhậm Tư Đồ im lặng một hồi, đột nhiên quay đầu lại ngồi xuống chỗ cũ, "Rốt cuộc anh đang muốn nói cái gì, nói luôn cho xong đi, đừng ở chỗ này ám chỉ vòng vo."

Anh ta đột nhiên có chút thay đổi cách nhìn về cô: "Được! Rất thẳng thắn. Vậy thì tôi cũng sẽ nói thẳng. Tháng trước, tôi đang ở trong nhà của mình, em gái hãng bia kia làm thế nào vào được chỗ của tôi, tôi không biết, và cũng chẳng quan tâm. Cô ta còn có quen biết với một người bạn của tôi nữa, tôi cho là cô ta tự nguyện, cũng không để ý gì nhiều, còn đem căn phòng trên lầu nhường cho hai người bọn họ. Nhưng sau đó không hiểu vì sao, cô ta đột nhiên náo loạn, khóc lóc đòi sống đòi chết muốn chạy ra ngoài. Cũng đâu phải tôi nhìn trúng cô ta, sao phải làm khó cho cô ta làm gì? Cho nên tôi nói với bạn mình đừng động tới cô ta nữa..., như vậy cô ta cũng chả làm sao có đúng hay không? Nhưng ngay lúc đó Thời Chung lại tới tìm cô ta, cô nói xem, sao lại khéo như vậy, đúng lúc đó lại chạy ngay tới tìm người? Kết quả là tôi bị anh ta đánh cho một trận, rồi anh ta hùng hổ dẫn em gái hãng bia kia đi. Mấy ngày sau cô ta nói muốn kiện tôi tội quấy rối tình dục. Đây rõ ràng là một cái bẫy, không phải sao? Công ty của anh ta với công ty xây dựng Lợi Đức của nhà tôi vốn đang có tranh chấp, anh ta bày ra cái bẫy này, rõ ràng là cố ý muốn bôi nhọ danh tiếng của Lợi Đức mà."

Nhậm Tư Đồ vẫn chăm chú lắng nghe, nghe đến đó, đột nhiên hiểu ra, vội vàng sờ túi, nhanh chóng lấy ra tờ giấy kia ——

Đó là tờ giấy ở trong căn hộ của Thời Chung, trong tình thế cấp bách cô liền vội cất nó vào trong túi .

https://thuviensach.vn

Lúc này ánh mắt Nhậm Tư Đồ rất nhanh xẹt qua bút tích xinh đẹp trên tờ giấy đó, nhìn chằm chằm vào nhãn hiệu bia in ở góc phải phía dưới tờ giấy.

Tờ giấy này hẳn là được xé ra từ tập giấy nhớ được dùng làm tặng phẩm của hãng bia . . . . . .

Nhậm Tư Đồ không khỏi nhức đầu, đang muốn cất lại tờ giấy vào trong túi thì Tưởng Lệnh Thần ngồi đối diện nhanh như cắt đoạt lấy tờ giấy. Anh ta cẩn thận nhìn nó, sau đó cười nhạt một tiếng: "Xem ra tôi đụng xe vào anh ta không ngờ lại để cho anh ta vớ được phúc trong họa! Không chỉ có cô lén lút sau lưng luật sư Thịnh đáng thương chạy tới chăm sóc anh ta, mà ngay cả em gái hãng bia này cũng nguyện phục vụ dưới chân anh ta rồi. . . . . ."

"Anh. . . . . ." Nhậm Tư Đồ không thể tin nổi trừng mắt nhìn người đàn ông vẻ mặt thản nhiên đang ngồi đối diện, "Là anh đụng xe vào anh ấy?"

Anh ta vẫn như cũ chẳng hề để ý, căn bản cũng xem thường nên giấu giếm cô: "Tôi là người tính toán tương đối chi li, anh ta nợ tôi cái gì, đương nhiên tôi phải đòi lại gấp đôi."

Nhậm Tư Đồ cảm thấy hết sức phiền não, cô hít một hơi thật sâu, muốn điều chỉnh cảm xúc của mình nhưng chẳng có hiệu quả gì, càng nói lại càng loạn: "Tôi không phải là luật sư đại diện của anh, càng không phải là quan toà, anh nói những điều này với tôi thì có ích lợi gì."

"Tôi đã nói rồi, tôi là người có lòng dạ hẹp hòi" Tưởng Lệnh Thần nhìn cô, ánh mắt tựa như đang nhìn một người phụ nữ đầu óc không được tốt lắm, "Anh ta bày ra cái bẫy này khiến cha tôi hoàn toàn thất vọng về tôi, ông nghĩ tôi không còn thuốc nào để chữa nữa. Thì đương nhiên, tôi cũng muốn cho anh ta nếm thử cảm giác bị người quan trọng nhất đối với anh ta thất vọng về anh ta như thế nào."

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ lắc đầu một cái, người đàn ông trước mặt này nếu không phải là người hết sức biến thái thì cũng là người có tâm lý cực đoan vặn vẹo, có lẽ còn kèm thêm chứng hoang tưởng nữa: "Anh muốn trả thù anh ấy thì sao không điều tra rõ ràng trước đi? Cái gì mà người quan trọng nhất? Tôi chỉ là bạn học của anh ấy mà thôi!"

Tưởng Lệnh Thần nhíu mày, không nói gì cả, chỉ thong thả ung dung lấy ra một vật, đặt xuống trước mặt Nhậm Tư Đồ: "Lúc anh ta dẫn em gái hãng bia rời đi, đã làm rơi vật này trong nhà tôi."

Nhậm Tư Đồ vừa nhìn thấy vật đó thì lập tức ngây người.

Đó là tấm ảnh mà cô và Tầm Tầm chụp chung.

"Đừng nói rằng tôi không có điều tra rõ ràng trước nhé. " Anh ta ngụ ý dùng đầu ngón tay chỉ chỉ vào Tầm Tầm trong tấm hình, "Mặc kệ đứa nhỏ này có phải do cô nhận nuôi hay không, tôi cũng không cần biết rốt cuộc cô có cái sức quyến rũ gì mà khiến Thời Chung mê mẩn như vậy. Nhưng chỉ cần anh ta không có được cô thì tôi cũng hả giận rồi."

Nụ cười của Tưởng Lệnh Thần thật quái dị, Nhậm Tư Đồ bỗng nhớ lại những ký ức rời rạc ngổn ngang:

Người đàn ông vì cô cản axit sunphuric. . . . . .

Người đàn ông cho cô mượn áo khoác tây trang. . . . . .

Người đàn ông đã nói với cô: "Cho dù là yêu một con quái vật, thì cũng không oán trách, không hối hận —— tôi tin tưởng có loại tình yêu đó tồn tại". . . . . .

Người đàn ông vẻ mặt đáng thương đứng ở cửa phòng ngủ than thở "Tôi còn tưởng rằng em tức giận". . . . . .

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ có chút mất hồn, hương cà phê ngào ngạt xung quanh, thậm chí cô còn không biết Tưởng Lệnh Thần rời đi từ lúc nào.

Cô lắc đầu một cái, cố gắng quên đi những gì Tưởng Lệnh Thần vừa mới nói.

Nhưng khi Nhậm Tư Đồ đi bộ ra ngoài tìm chiếc xe bị mình vứt bỏ ở ven đường thì những lời nói của Tưởng Lệnh Thần cứ quanh quẩn tràn ngập trong đầu cô.

Trên con đường nhỏ không một bóng người, Nhậm Tư Đồ mở cửa xe định bước vào trong, nhưng tiếng nói của Tưởng Lệnh Thần cứ văng vẳng bên tai khiến cô đứng ngây người một lúc, bàn tay đặt trên cửa xe dường như trở nên vô lực. Nhậm Tư Đồ thơ thẩn đứng bên cạnh cửa xe mãi cho tới khi tiếng chuông điện thoại di động bên trong xe bất chợt vang lên.

Nhậm Tư Đồ thoáng hoàn hồn, dò vào bên trong tìm di động ở trên ghế ngồi, ấn nút nghe.

Thịnh Gia Ngôn không liên lạc được với cô đoán chừng là sắp phát điên tới nơi rồi, Nhậm Tư Đồ vừa nhận điện thoại, đã nghe thấy ngay giọng nói giận dữ của anh từ đầu bên kia truyền đến: "Em đang ở đâu?"

"......"

"Em đi nói chuyện một chút thôi!"

Nhậm Tư Đồ có chút nghi hoặc hỏi anh: "Mà tại sao trước kia anh lại nói với em, ông chủ của Trung Hâm không phải là hạng người tốt đẹp gì?"

Thịnh Gia Ngôn trầm mặc hồi lâu mới hỏi lại: "Sao đột nhiên em lại hỏi chuyện này?"

Nhậm Tư Đồ không biết nên giải thích như thế nào.

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn cũng trở nên bình tĩnh hơn, giọng nói cũng ôn hòa đi nhiều: "Là anh sơ suất, đáng lẽ không nên để em đi về nhà một mình. Bây giờ em đang ở đâu? Cứ ở yên chỗ đó, anh sẽ đến đón em."

"Em đang ở. . . . . ."

Bỗng nhiên giọng nói của Nhậm Tư Đồ bị những tiếng bước chân vội vàng cắt đứt.

Những tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, Nhậm Tư Đồ sau khi đã chứng kiến những hành vi điên cuồng của Tưởng Lệnh Thần thì giống như chim sợ cành cong, không cần quay đầu lại nhìn xem một chút đã cuống quít muốn trốn vào trong xe.

Nhưng Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp lên xe thì đã có một đôi tay từ phía sau vươn tới ôm chầm lấy cô.

Cả người Nhậm Tư Đồ bỗng chốc cứng đờ.

"Cuối cùng cũng tìm được em. . . . . ."

Giọng nói của Thời Chung tràn đầy vui mừng, thủ thỉ truyền tới bên tai cô.

Anh gắt gao ôm cô từ phía sau, Nhậm Tư Đồ bị anh ôm thật chặt, không có cách nào quay đầu lại được, liếc mắt nhìn qua cửa kính xe, mới nhìn thấy lo lắng hiện rõ trên mặt anh.

Nhậm Tư Đồ nhất thời cảm thấy hoảng hốt.

Gương mặt anh toát ra thâm tình vô hại như vậy, nhưng vì sao tất cả mọi người đều nói. . . . . .

Chỉ một khắc kia, Nhậm Tư Đồ không thể không thừa nhận, quả thực cô đã động lòng trước người đàn ông này, nếu không, hiện giờ cô cũng phải

https://thuviensach.vn

lưỡng lự giữa việc "Lý trí thoát khỏi vòng tay của anh" hay là "Để mặc cho thời gian ngừng lại ở giây phút này" như thế. . . . . .

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Editor: Sandy

Tư Đồ cũng không biết mình như vậy bao lâu, cho đến khi trong điện thoại truyền đến âm thanh nghi ngờ, thận trọng , thậm chí có chút không vui——

"Em đang ở cùng ai?"

Ngay ở một khắc đó, Tư Đồ hoàn toàn định thần lại, cô lại một lần nữa nhìn sau lưng Thời Chung thông qua kính chiếu hậu, lời nói Tưởng Lệnh Thần lại một lần nữa ở bên tai cô vang lên .

Mặc dù có nhiều hơn nữa không thể động tâm, Tư Đồ cũng ép mình thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nói với Thịnh Gia Ngôn ở đầu kia điện thoại: "Tôi nói địa chỉ cho anh...anh đến đây đi, tôi chờ anh."

Lời này là nói với Thịnh Gia Ngôn, cũng là nói. . . . . với Thời Chung, Tư Đồ vừa dứt lời, tay ôm bả vai thật chặc cũng chầm chậm buông ra.

Tư Đồ nhưng không có vội vã xoay người đối mặt anh, cô đối với người sau lưng mình lặng lẽ tự nói: Tư Đồ, mày làm như vậy không sai, mày làm như vậy. . . . . Sẽ không hối hận.

Cô rốt cuộc có thể quay đầu lại, đối với Thời Chung xin lỗi cười cười, "Anh có lái xe đến không?" Cô quét mắt một vòng qua cái tay bó thạch cao của anh, một khắc kia trong lòng cực kỳ căng thẳng, có thể coi là mỗi khi nói một chữ, trái tim như bị gông cùm xiềng xiếc vô hình trói càng chặt

https://thuviensach.vn

hơn, cô lại bình tĩnh nói ra miệng, "Nếu không thì tôi đưa anh về nhà trước? Rồi tôi sẽ đợi bạn tôi ở nhà lầu nhà anh."

Trên mặt Thời Chung không có chút biểu cảm, ngay cả vẻ mặt vốn là có bệnh cũng bị tia sáng vàng ấm của đèn đường ven đường hất lên, anh thậm chí cười cười nói: "Bạn trai?"

Tư Đồ lắc đầu một cái.

"Vậy em lần trước cự tuyệt anh, là bởi vì người này sao?"

Tư Đồ không có lắc đầu.

Trong ánh mắt của anh sáng lên, nhìn từng biểu cảm trên gương mặt Tư Đồ, một chút cũng không bỏ sót, anh lần nữa mỉm cười, thực ra thì vẻ bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười : "Không cần, tôi mới vừa rồi đi xe tới, hiện tại cũng có thể thuê xe trở về. . . . . ."

Cô nhìn anh, giống như là còn có lời muốn nói, Tư Đồ không nhịn được siết chặt quả đấm, nhưng chờ chờ, lại chỉ chờ anh nói được vài chữ: ". . . . . Hẹn gặp lại."

Thời Chung nói xong cũng xoay người đi.

Anh rời đi, bước chân không nhanh, nhưng là không do dự, Tư Đồ nhìn bóng lưng của anh, nhìn bóng dáng thon dài anh trên mặt đất, đột nhiên, hoàn toàn ngu ngay tại chỗ —— bởi vì cho đến lúc này cô mới phát hiện, người đàn ông này ngoài áo khoác thì bên trong, còn là bộ quần áo ở nhà, trên chân anh. . . . . Còn mang dép đi trong nhà.

Anh vội vã chạy tới tìm cô sao? Tư Đồ đã không có thể diện lại đi suy tư cái vấn đề này.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông này cứ như vậy bình tĩnh đi ra khỏi tầm mắt Tư Đồ, chỉ còn sót Tư Đồ đứng ở dưới đèn đường, cô độc.

Không biết qua bao lâu, lại một tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Tư Đồ mới giựt mình trở về từ trong suy nghĩ, cũng tại lúc này, Tư Đồ mới phát hiện ra mình ngẩn người, một mực nhìn phương hướng Thời Chung rời khỏi, cô thu lại thần trí, nghe điện thoại.

Thịnh Gia Ngôn ở đầu kia điện thoại sắp bị cô làm tức chết: "Cô nãi nãi! Rốt cuộc thì khi nào em mới đưa địa chỉ cho anh?"

Đúng vậy a. . . . . Mới vừa rồi trong đầu mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì, lại đem chuyện này quên rồi. . . . . Tư Đồ ảo não vỗ vỗ ót, "Lập tức."

Tư Đồ nói xong liền cúp điện thoại, nhưng cô đang muốn tìm phần mềm định vị trong điện thoại, ngón tay lại chợt cứng ở trên màn ảnh.

Cô có gần 60 cuộc điện thoại chưa nhận. Trong đó 49 cuộc. . . . . .

Là Thời Chung gọi tới.

***

Cả một đêm gọi nhiều chuyện xảy ra như vậy cũng đã qua rồi.

Tư Đồ lại cảm thấy như có thứ gì bị thất lạc vào đêm hôm đó, ngày hôm sau làm việc, cô không có chút tinh thần, chỉ có thể liên tiếp mượn cà phê để làm tinh thần tỉnh táo.

Nhất Minh cũng chú ý tới việc cô thường xuyên lui lui tới tới với phòng giải khát pha coffee, rốt cuộc cô chạy tới phòng giải khát rót ly cà phê thứ sáu, không nhịn được ngăn cản cô: "Em không cần mạng nữa sao? Uống cà phê như vậy sẽ chết đấy!"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ cũng rất bất đắc dĩ, hiện tại miệng cô vị đầy cà phê, chính cũng cảm thấy đều khó chịu, nhưng. . . . . ."Không như vậy tôi không tập trung tinh thần được, 10 phút sau tôi còn có một bệnh nhân tới khám."

Vừa nghe cô nói như thế, Mạc Nhất Minh không nhịn được càng thêm cẩn thận quan sát cô, rốt cuộc phát hiện dưới mắt cô hai quầng thâm rất lớn mà ngay cả phấn son cũng không thể nào che lấp được, "Tối hôm qua em đã làm gì? Chẳng lẽ một đêm không có ngủ sao?"

Vừa nghĩ tới lời Tưởng Lệnh Thần nói, vừa nghĩ tới bóng lưng cô đơn của Thời Chung lúc rời đi, vừa nghĩ tới vừa nghĩ tới xinh đẹp nét chữ viết trên tờ giấy, vừa nghĩ tới cảnh sau khi Thịnh Gia Ngôn đang nghe cô thuật lại mấy lời của Tưởng Lệnh Thần kia, vẻ mặt âm trầm. . . . . Cô liền trằn trọc trở mình khó ngủ.

Cô biết có vô số cách trị chứng mất ngủ, có cách tị bằng thuốc, có cách không dùng thuốc, đáng tiếc chuyện rơi vào trên đầu mình, thân là bác sĩ lại không thể tự chữa khỏi.

Cuộc sống riêng tư của cô Mạc Nhất Minh cũng không có quan tâm nhiều, có cơ hội liền hỏi: "Đúng rồi, anh nhờ em hỏi Tôn Dao đêm giao thừa tết năm nay có hẹn hay chưa, em đã hỏi giùm anh chưa?"

Đoán 7bchừng là 8âm thanh e9quả cú cđấm mới 05vừa rồi 4quá lớn, 2cmới có 95thể đưa f9đến sự 5chú ý của 4bọn họ cnhư thế 63—— Thịnh 9Gia Ngôn nghĩ fnhư vậy, 7nhưng cũng 4làm bộ như bcái gì cũng 0không có 59xảy ra, trực 46tiếp đi 7về phía 9bphòng làm 8việc ở 0đối diện, 8fcũng không 68quay đầu clại cất 0giọng nói a3với trợ aclý phía sau dcbàn làm việc: 5a"Tiểu 2eLưu, giúp 82tôi xin phép 3nghỉ một 7ngày."

***

Một 7ngày làm 9việc cuối acùng kết 4thúc, đến 11lúc tan việc, Tư bĐồ tính 4toán một 5chút mình 6đã uống 6cbao nhiêu 7ly cà phê. 34 ©

https://thuviensach.vn

DiendanLeQuyDon.com. . . . . 00 © DiendanLeQuyDon.com8 ly. . . 0b © DiendanLeQuyDon.com. . . Thật csắp uống 6ngu mất 10rồi. . . 0 © DiendanLeQuyDon.com. . .

Thật 3may là lúc 2etan việc bThịnh Gia f7Ngôn có 4điện thoại d1cho cô, nói 90là hôm nay 1aanh phụ 8btrách đón 9Tầm Tầm 3ecộng thêm 33làm cơm b1tối, nghe 2giọng anh 7khá thoải c3mái, trong 6lòng Tư 6Đồ cuối ecùng cũng 0nhẹ nhỏm 5eđi hẳn, 3như quăng 6được một 9tảng đá a2lớn trong eflòng đi.

Cô 2lái xe về 2dnhà, đoán fachừng là ado uống c4quá nhiều 0ccà phê, 67cả người crất có 3etinh thần f3liền mắt 67cũng không e6nháy mắt 7một cái, dcđầu óc 3tỉnh táo 47đến mức bkhông thể 57nữa tỉnh 7hơn được 8anữa, mưa 4rơi trên 9của sổ daxe cũng nghe 4arõ hơn so 61với bình bthường.

Nhưng acô làm sao d4lại như 44thế, lái b2xe một đường 6thoải mái, 04thoải mái b3đến nỗi 3bliền chạy 1đến nơi 7này đây?

0Tư Đồ 8exe dừng c8ở chỗ d0dừng ven fđường, 1có chút bảo não 8nhìn về ephía nhà b5trọ bên 2bcạnh.

Là 69nhà trọ 5của Thời a5Chung.

Coi 21như tối 91hôm qua cô 3có nói nếu cnhư hôm a7nay anh vẫn dkhông muốn 3đi bệnh 86viện, tan 3việc cô asẽ tới 9chăm sóc 07anh, nhưng, 17sau đó mình aalại trơ 2mắt nhìn 1bệnh nhân 97như anh giữa emùa đông 09lạnh giá cmặc đồ 6fngủ cùng 4dép rời 5đi —— 4dlàm chuyện 59thất đức 8như vậy, 4mình còn a9có mặt 1mũi để 2tới nơi b8này sao? Tư abĐồ cũng 3bội phục 89chính mình.

Mùi e4vị cà phê 2từ trong 3dạ dày caliên tiếp c7dâng trào, hiện etại Tư 87Đồ chỉ 4ngửi mùi 50vị này c3thôi là 3dđã có cảm 40giác muốn fbnôn

https://thuviensach.vn

mửa, bcô cố chịu 6đựng, suy a1nghĩ một bchút, rồi 34quyết định 3nổ máy 96cho xe rời 3đi.

Nhưng 90khi Tư Đồ 7ađạp cần 0ga, thấy 7một chiếc 3xe hơi cô 42cũng coi 0elà quen biết 3dần dần 3fchậm lại, 3tiếp theo 3dừng lại fcchỗ dừng 49xe cách đó 71không xa.

4eTư Đồ bvội vàng 7fbuông chân fga. Híp mắt fnhìn về bphía chiếc 32xe kia, nhịp 6tim nhanh 7bchóng mất 8khống chế, 87sau khi chiếc 6xe hơi kia 1fđậu an bfổn, tài eaxế từ e3ghế lái ebước ra cmở cửa axe cho người 0ngồi phía dsau.

Ngay 41sau đó, 4fmột bóng 6người từ cghế sau cđi xuống.

7Nhịp tim 14Tư Đồ 5vốn là 2vội vàng 8chợt hơi 29chậm lại f2——

Xuống 40xe là một 7nữ nhân dtrẻ tuổi. 8 © DiendanLeQuyDon.comThậm chí bkhông thể fanói là nữ 6cnhân, mà a7là một fcô gái nhiều 8lắm là 520 tuổi.

Sau 2khi cô gái 7dxuống xe, 0lại hướng acnửa người 3vào sau xe 31ngồi, một 69lát sau, 61Thời Chung 90đở cô dcgái xuống 56xe.

9Tư Đồ fnhìn Thời 92Chung cùng ecô gái đi cvào nhà ddtrọ, cho ađến khi d9bóng dáng 04hai người a1kia biến 05mất ở dcửa lớn 4nhà trọ, lúc 6này Tư Đồ 3mới ngoái eđầu nhìn clại kiểm 60duyệt mình c4một chút.

Giờ aphút này f4mình, nhịp 48tim cũng 7khôi phục 8fbình thường 47rồi, tay dfvốn không 4etự chủ dnắm chặt 50vô lăng 7cthì lúc 95này cũng 6chậm rãi 3fbuông lỏng 7ra, chỉ fflà trong 7blỗ mũi 9đột nhiên 8ccó một 6achút chua 2achua.

Cô erốt cuộc a5không nhịn dfđược xông fxuống xe, 2đứng ở 29ven đường bfnôn ọe, dkhổ sở 6nôn ra ngoài 8tất cả f1đều là 1fcà phê.

https://thuviensach.vn

Sau 54khi nôn xong 9rồi, cả 60người Tư 7Đồ quả 8thật thoải 0mái hơn, fcô sờ một 0cái trên 1người, 0dphát hiện 4không mang b6khăn giấy, 3bất đắc b9dĩ cúi hạ bđầu.

Tóc fcủa cô ccứ như bvậy theo 15động tác 4ecô cúi đầu 0brũ xuống 49tới trên 5dđất, Tư 5Đồ vô 1clực liếc fnhìn cà ephê dính 05vào trên 3tóc mình, fclặng lẽ 4kết luận: 8đây chính b4là báo ứng.

Chung 4quanh đều 2là âm thanh aexe tới xe 2eđi, bây efgiờ Tư 8Đồ lại 4tự cười bnhạo mình, 1cũng không 8ccó phát 5hiện tiếng 07bước chân 4bkhông nhanh 0không chậm 6eđang đến 63gần, cho bdđến khi fmột bịch c0khăn giấy 1đưa tới 82trước mặt 5cô ——

5Tư Đồ engơ ngẩn, e2chậm rãi 6ngẩng đầu 29lên.

Thời 2dChung liền 9ađứng ở 8trước mặt 3cô, không 7nói được 3clời nào.

Thật 8bra thì chỉ 6là ngắn 7ngủn mấy 99giây, trong 4đầu Tư 39Đồ lại cxẹt qua 4rất nhiều 0suy nghĩ.

Tỷ dnhư cái 1người tre 7tuổi đó 3cnhư thế 4nào, thân 6athiết như 18vậy, anh 06đỡ cô efấy xuống cxe cẩn thận 1như vậy. 80 © DiendanLeQuyDon.com. . . . .

Lại 9tỷ như 67cô tuổi 4không nhỏ, 36tâm vừa 7cngoan, đối evới người 0khác lại akhông có 2chút nào blà dịu 9dàng, chỉ 45biết đối 24với anh cnói "Thật 8ngại" 4c"Anh f7đi đi" 5"Gặp dlại" emình. . . 5 © DiendanLeQuyDon.com. . .

Thủy d6chung thấy 8cô không eenhận lấy 9bkhăn giấy, 21vừa không f8có muốn 2eý đứng 8lên, liền 92trực tiếp 95ngồi chồm echổm xuống, crút ra khăn 01giấy giúp acô lau khóe 68miệng một 2cái.

https://thuviensach.vn

"Nếu afnhư mà anh c0nói cho em cbiết, xế echiều anh 8fcó đi bệnh 48viện, em 4có trực 22tiếp lái 9xe đến 5đây hay fkhông?" 6Anh thật 5cbình tĩnh 2hỏi cô.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tư Đồ và Thời Chung cùng nhau đi vào nhà trọ, cô gái kia vốn là đang lo lắng chờ đợi, thấy Thời Chung không phải trở về một mình, cặp mắt to mờ mịch liền nghi ngờ chuyển qua quan sát Tư Đồ một chút .

Thời Chung cũng không giới thiệu Tư Đồ và cô bé này lẫn nhau, chỉ khách khí đối với cô bé kia nói: "Cô nên trở về trước đi."

Tư Đồ rõ ràng nhìn thấy trong mắt cô bé này xẹt qua một tia mất mác, nhưng cô rất nhanh liền dấu đi tia mất mác kia, hướng Tư Đồ khiêm tốn cười cười, rồi liền đem túi thuốc đưa trong tay giao cho Tư Đồ: "Cái kia, vậy đành làm phiền chị thôi. Đây là thuốc hôm nay tái khám."

Mặc dù cô bé này vừa nhìn thì so với Tư Đồ nhỏ rất nhiều tuổi, nhưng Tư Đồ lại không thích cái chức vị "chị" này —— Tư Đồ cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên sinh ra ý tưởng không tốt như vậy, cô nhận lấy túi thuốc, có chút xấu hổ mà hướng cô gái cười cười.

Nhưng rất nhanh Tư Đồ liền ý thức được, cô gái miệng lưỡi ngọt ngào này mạnh hơn cô không chỉ là tuổi, còn có tài nấu nướng ——

Khi cô mở tủ lạnh ở nhà trọ Thời Chung ra, thì bên trong tất cả đều là những nguyên liệu nấy ăn đã được cắt gọt sạch sẽ, vả lại mỗi một loại như món chính, phụ liệu, nói hương. . . . . đều được phân loại, ngay ngắn rõ ràng ở trong, dùng bọc ni-lon thức ăn bao lấy.

Tư Đồ tùy tiện mở một cái ni-lon bọc thức ăn trong đó ra, cũ cải được cắt tỉa thật đẹp, tuyệt đối là được xuất ra từ một người có tài nấu nướng rất tốt.

https://thuviensach.vn

Đang lúc này, ngoài truyền phòng bếp tiếng tới đi lại, Thời Chung hành động bất tiện rốt cuộc cũng thay xong quần áo ở nhà, từ phòng ngủ ra ngoài, Tư Đồ cất giọng hỏi: "Nguyện liệu nấu ăn trong tủ lạnh còn mới không? Tôi có thể dùng được không...!"

"Đoán chừng là nha đầu kia thừa dịp anh đi bệnh viện mua xong mang tới, hẳn đủ mới mẻ."

Tư Đồ hiện tại chỉ có hai ý tưởng —— anh thân mật gọi cô bé kia "Nha đầu" ; nha đầu kia có thể tùy ý ra vào nơi này, đoán chừng là có chìa khóa nơi này.

Tư Đồ hiện tại chỉ có thể may mắn anh là bệnh nhân, chỉ có thể ăn chút đồ ăn nhẹ gì đó, mà cô, xào rau nấu canh, vẫn là có thể khống chế được.

Nếu như không được, cô còn có thể nấu cháo dinh dưỡng, chuyện này đối với cô mà nói không khó lắm, dù sao cô đã xem Thịnh Gia Ngôn nấu cháo nhiều rồi, học theo còn có thể.

Thật là đem nồi cháo đặt lên bếp, Tư Đồ lại thấy khó khăn: cô nên để gạo vào trước hay là cho thịt vào trước, cô không biết . . . . . .

Như thế nào vắt hết óc hồi tưởng cũng không nhớ nổi những bước nồi cháo của Thịnh Gia Ngôn, Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại di động ra từ trong túi cầu cứu.

Điện thoại chỉ vang một tiếng Thịnh Gia Ngôn liền nghe, mở đầu chính là một câu: "Làm sao em còn chưa tới?"

Tư Đồ sửng sốt.

Cô thế nhưng quên mình đã hẹn Thịnh Gia Ngôn cùng nhau ăn tối . . . . . .

https://thuviensach.vn

Tại sao lại đem chuyện quan trọng như vậy quên mất không còn một mống? Tư Đồ trong lòng tự hỏi, lại hỏi không ra đáp án, suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt mở miệng: "Cái đó. . . . . Hiện giờ em đang ở nhà của một người bạn, không thể qua được."

Thịnh Gia Ngôn "Nha." một tiếng, tính khí rất tốt, Tư Đồ biết anh nhiều năm như vậy chưa từng thấy anh đánh qua một trận, thậm chí ngay cả tranh chấp cũng rất ít, đối với chuyện cô đột nhiên lỡ hẹn, anh cũng không tức giận, ngược lại cười nói: "Vậy để cho Tầm Tầm ngủ ở nhà anh đi, ngày mai không phải là qua năm sao, dù thế nào đi nữa nó cũng không có đi nhà trẻ, để cho Tầm Tầm ở đây chơi hai ngày đi, em và Tôn Dao ngày mai cũng cùng đến đây đón năm mới đi."

Ngay sau đó Tư Đồ chỉ nghe thấy trong ống nghe truyền đến một tiếng giống như là tiếng hoan hô của Tầm Tầm—— đoán chừng Tầm Tầm đang ở bên cạnh Thịnh Gia Ngôn, âm thanh vui sướng này vô cùng rõ ràng truyền tới trong lỗ tai của Tư Đồ, ngược lại làm Tư Đồ nhớ lại mục đích mình gọi cuộc điện thoại này ——

"A đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên rồi hỏi anh, lúc anh nấu cháo dinh dưỡng ấy, cụ thể cách làm là như thế nào?"

"Em hỏi cái này làm gì?" Âm thanh Thịnh Gia Ngôn đột nhiên biến đổi.

"Bạn tôi ngã bệnh, tôi muốn nấu một ít cháo cho anh ấy."

"Em ở trong nhà Thời Chung?" Âm thanh Thịnh Gia Ngôn có chút không vui.

Tư Đồ có chút hối hận đem toàn bộ nội dung nói chuyện tối hôm qua của mình cùng Tưởng Lệnh Thần nói cho anh biết, nếu không anh cũng sẽ không biết Thời Chung bị tai nạn xe cộ, càng sẽ không đoán được. . . . . .

https://thuviensach.vn

Cô giờ phút này đang ở trong nhà Thời Chung.

" Tư Đồ, đúng, đúng là anh khích lệ em tìm bạn trai, ai cũng có thể, duy chỉ có Thòi Chung, thật không đáng tin cậy."

Thịnh Gia Ngôn trầm giọng, rõ ràng nói, là vì tốt cho cô, nhưng Tư Đồ không biết tại khi anh nói như vậy, cô như bị đụng chạm, "Thịnh Gia Ngôn, anh đừng quên, 5 năm trước anh cự tuyệt tôi, cũng không phải là chờ không kịp đem người anh tin tưởng nhét vào bên cạnh tôi rồi hả ? Lúc ấy anh nói như thế nào? Anh nói người này dù abc, nhưng không tập tục xấu, tình cảm rất thật. Kết quả thì sao? Mối tình đầu của tôi liền đặt hết trên người hắn. . . . . Không đúng. . . . . ." giọng Tư Đồ của tràn đầy lạnh lẽo, "Nếu như đơn phương yêu mến cũng coi như là mối tình đầu, thì anh. . . . . ."

Cho đến lúc này Tư Đồ mới ý thức tới mình đến tột cùng nói những thứ gì, cô bỗng dưng im lặng.

Nếu như đơn phương yêu mến cũng coi như mối tình đầu. . . . . Sao cô có thể nói cái chuyện hoang đường như thế được chứ?

Đoán chừng Thịnh Gia Ngôn ở đầu kia điện thoại di động cũng bị cô đột nhiên lôi chuyện cũ làm sợ, nửa ngày không âm không thanh. Tư Đồ thật sâu thở dài, xoay người dựa lưng vào bồn rửa, "Tôi. . . . . ." Cô tận lực bình phục giọng nói, "Tôi là hôm nay công việc quá mệt mỏi, mới nói những thứ mê sảng này, anh đừng để trong lòng."

"Tư Đồ. . . . . ." Giọng điệu của anh có chút không xác định kêu cô.

Tương tự giọng nói Tư Đồ nghe qua vô số lần, cảm tạ, đau lòng, bất đắc dĩ, rối rắm. . . . . Anh có thể là anh tria của cô, là bạn thân cô, là trợ thủ vạn năng trong cuộc sống cô, ngay cả những chuyện bí mật của cô, lại. . . . . .

https://thuviensach.vn

Vĩnh viễn sẽ không yêu cô.

"Yên tâm đi, tôi cũng trưởng thành rồi, phân biệt được người nào đáng tin, ai không đáng tin." giọng của Tư Đồ đã khôi phục trước sau như một không sóng không gió, " Cháo dinh dưỡng rốt cuộc làm như thế nào? Anh còn chưa có nói cho tôi biết. . . . . ."

". . . . . ."

". . . . . ."

***

Tư Đồ cuối cùng đem dưỡng sinh cháo thực tài giải quyết, kế tiếp chỉ cần đợi nó từ từ hầm cách thủy cho nhừ là được, cô trở lại phòng khách: "Cháo đại khái phải nấu hơn một giờ nữa, anh có ăn cái gì chưa?"

Cũng không có người trả lời, Tư Đồ không khỏi nhìn về phía Thời Chung đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi.

Âm thanh của ti vi mở rất lớn, nhưng Tư Đồ xem tiết mục giải trí đang phát, nhìn lại Thời Chung một chút, bộ dáng trầm ngâm kia —— anh rõ ràng không có xem tiết mục, Tư Đồ nghi ngờ đến gần, cho đến đi tới bên sofa, Thời Chung mới chú ý tới, mới đem âm lượng điều nhỏ.

"Thế nào mở lớn tiếng như vậy?"

Thời Chung vô vị cười cười: "Không muốn nghe đến em dùng giọng nói quan tâm như vậy cùng đàn ông khác gây gổ."

Anh thản nhiên ngược lại làm cho có loại cảm giác Tư Đồ không chỗ trốn, lúc mình và Thịnh Gia Ngôn nói điện thoại chỉ cảm thấy tức giận, chẳng lẽ đối với người khác, giọng nói của cô thật lớn như thế?

Hay là bởi vì cô như vậy, mà ở cố tình gây sự?

https://thuviensach.vn

Mỗi khi cô cho là mình đã ra khỏi cái nhà tù gọi là "Thịnh Gia Ngôn" thì đột nhiên bởi vì anh làm chuyện nào đó vì cô, anh nói với cô một câu nào đó, làm cho cô lần nữa hãm sâu, phản phản kháng kháng giãy giụa, cho đến hai năm, Tư Đồ mới không thể không chấp nhận, lúc ban đầu Thịnh Gia Ngôn cự tuyệt cô, là cỡ nào chính xác ——

Mỗi khi cô cho là mình đã ra khỏi cái nhà tù gọi là "Thịnh Gia Ngôn" thì đột nhiên bởi vì anh làm chuyện nào đó vì cô, anh nói với cô một câu nào đó, làm cho cô lần nữa hãm sâu, phản phản kháng kháng giãy giụa, cho đến hai năm, Tư Đồ mới không thể không chấp nhận, lúc ban đầu Thịnh Gia Ngôn cự tuyệt cô, là cỡ nào chính xác ——

"Chúc chúng ta, tình bạn vạn tuế. . . . . ."

Vào giờ phút này, trong đầu Tư Đồ lần nữa toát ra những lời này, cô đã có thể thật bình tĩnh mà đối diện rồi, nhớ năm đó cô còn hy vọng xa vời anh đối cô có tình có ý, một ngày kia cuối cùng sẽ biến thành tình yêu; tình huống thực tế lại vừa đúng ngược lại, cô đối với anh từng có những thứ tình yêu kia, hôm nay đã theo thời gian dần dần phai nhạt rồi, không còn gì cả, có lẽ mấy năm tiếp theo, liền cặn bã đều không còn rồi. . . . . .

Thời Chung thấy người phụ nữ này lọt vào suy nghĩ sâu xa nào đó, không thể nín được cười cười.

Tư Đồ bị nụ cười hời hợt của anh gọi thần trí trở về, trên gương mặt tươi cười của anh mặc dù hơi khổ sở, nhưng lời anh nói, lại tiết lộ ra tràn đầy kiên định: "Anh là câu nói kia, anh là người luôn luôn không ép buộc người khác, nếu em không vui, chúng ta liền làm bạn bè. Nhưng là nếu như ngày nào đó em thay đổi tâm ý, nơi này. . . . . ." Anh chỉ chỉ vào tim mình, "Tùy thời vì em rộng mở."

". . . . . ."

". . . . . ."

https://thuviensach.vn

***

Hôm sau chính là qua năm mới.

Có lẽ bởi vì cãi vả trong điện thoại tối hôm qua, hoặc giả Thịnh Gia Ngôn thật sự có chuyện, vốn là Thịnh Gia Ngôn đề nghị đến nhà anh mở tiệc mừng năm mới, Tầm Tầm có lời oán thán theo sát hai người phụ nữ cùng nhau ở nhà đón năm mới: "Hàng năm đều là như vậy, không có ý nghĩa. . . . . ."

Tôn Dao cùng Tư Đồ đều ngu ngốc, bữa ăn tối phải dựa vào đồ ăn mua ngoài, đây mới nguyên nhân lớn nhất làm Tầm Tầm bất mãn.

Tư Đồ điện thoại đặt mua đồ ăn ngoài, ngoái đầu nhìn lại chỉ thấy Tầm Tầm khoanh tay làm một bộ bất mãn, ngồi ở trên ghế sa lon: "Con nói lại một lần! Con không ăn đồ ăn mua bên ngoài!"

Tôn Dao đang ngồi bên cạnh Tầm Tầm, vừa xem quảng cáo của mình đang chiếu trên ti vi, vừa oán trách: "Ta đã nói rồi mà, bên phải đẹp hơn, lại không tin, con xem! Đem dì chụp thành như vậy. . . . . ."

Thấy Tôn Dao không để ý tới mình, Tầm Tầm cố ý tăng giọng nói bổ sung một câu: "Dáng như chiếc giày khổng lồ. . . . . ."

Mặt mày Tôn Dao nhất thời rét lạnh, vừa quay người cũng không khách khí gõ gõ ót Tầm Tầm. Mặc dù cô một mực nhìn mình quảng cáo, trên thực tế Tầm Tầm oán trách, cô nghe không một chữ: "Vậy thì chỉ trách chú Ngôn của con thôi, hẹn chúng ta rồi lại hủy, tạm thời quyết định đi bồi cái gì bạn từ nước ngoài trở về ăn cơm."

Tầm Tầm miệng đô càng cao.

Tôn Dao nghĩ lại, nhất thời kế tòng tâm lai (kế sách tự nhiên đến): "Nếu không con gọi điện thoại cho chú chân dài, xem chú ấy có rãnh rỗi

https://thuviensach.vn

hay không?"

Ánh mắt Tầm Tầm nhất thời sáng lên, nhưng rất nhanh lại đen tối đi xuống: "Chú ấy xảy ra tai nạn xe cộ. Tư Đồ không để cho con đi quấy rầy người ta dưỡng bệnh."

Tôn Dao cả kinh, ánh mắt lập tức quét về phía Tư Đồ đang ở một bên , Tư Đồ gật đầu một cái. Trong lòng Tôn Dao nhất thời có sự cảm thông, đem điện thoại đặt trên khay trà cầm lên ——

Tôn Dao chưa bao giờ thiếu các lời cùng đón năm mới, hôm nay xem tin nhắn một chút, thấy có không dưới 10 tin nhắn mời cô cùng đón năm mới: "8 giờ rưỡi, tiệc đứng, món Nhật. Có muốn hay không đây?"

Tầm Tầm vừa nghe, liền vội vàng gật đầu.

"A, còn có một tin, cũng là 8 giờ rưỡi, nhưng là ăn món Thái."

Tầm Tầm trong lòng lặng lẽ cân nhắc một chút: " Ăn món Thái!"

"Còn tin này ——7 giờ rưỡi, ăn lẩu."

Tầm Tầm nhất thời mắt sáng lên, nhưng Tôn Dao liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, lập tức liền hủy bỏ nói: "Hiện tại cũng 7 giờ rồi, khẳng định không còn kịp rồi. Hay là thôi đi." Nói xong liền đem tin nhắn này xóa đi.

Tư Đồ chỉ có thể yếu ớt nhắc nhở một câu: "Tớ đặt đồ ăn mua ngoài rồi,. . . . . ." Đáng tiếc nhắc nhở của cô, hai người kia hoàn toàn không để ý.

Tư Đồ không nhịn được than thở thì chuông cửa "Leng keng" một âm thanh vang lên.

"Đồ ăn mua ngoài đã đến?" ——

https://thuviensach.vn

Tôn Dao như vậy kinh ngạc dị, Tầm Tầm luống cuống, lần nữa nghiêm chỉnh thanh minh: "Con không ăn đồ ăn mua ngoài!"

Tư Đồ cũng đã chạy đi mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa , cũng không phải người giao đồ ăn mua ngoài.

"Làm sao lại là anh. . . . . ." Tư Đồ kinh ngạc nhìn người đàn ông một tay bó thạch cao ngoài cửa cái này.

***

Chờ Tôn Dao, Tầm Tầm, Tư Đồ một hàng ba người ngồi lên xe đang chờ ở ven đường thì vẻ mặt đã không thể dùng từ "Kinh ngạc" mà hình dung được nữa ——

Trong xe rộng rãi, có đầu bếp ở trong xe, tại chỗ chuẩn bị dùng dụng cụ xử lý thức ăn. Thời Chung lấy thức uống trong tủ lạnh bên cạnh để lên bàn cho chư vị khách, thức uống đưa đến trong tay Tầm Tầm thì Tầm Tầm dùng ánh mắt sùng bái biểu đạt đối với chú chân dài, "Những thứ kia. . . . . ." Tầm Tầm chỉ đầu bếp đang đắp giá nướng, "Chúng ta sẽ đi tiệc nướng sao?"

Thời Chung cười cười: "Trong cóp sau còn có pháo hoa, đến ngoại thành làm BBQ xong, vừa đúng có thể chơi pháo hoa."

Nhất thời, tiếng hoan hô của Tầm Tầm vang dội cả buồng xe.

Tôn Dao hài lòng nhìn một vị đầu bếp khác đang ướp gia vị, lặng lẽ tiến tới bên tai Tư Đồ tựa hồ đang mất thần, "Đừng nhớ Thịnh Gia Ngôn nữa, anh ta. . . . . ." Tôn Dao dùng cằm chỉ chỉ Thời Chung đang trò chuyện vui vẻ cùng Tầm Tầm, ". . . . . Thật làm cho người ta động lòng."

https://thuviensach.vn

Chờ Thời Chung đem thức uống đưa đến Tư Đồ bên này, thì Tôn Dao đã thức thời lôi kéo Tầm Tầm đi những phòng khác trên xe rồi.

(ps: chắc xe này dạng xe gia đình, dùng để đi chơi xa, có phòng ăn, phòng ngủ, phòng vệ sinh, thường được dùng ở bên Mỹ.)

Tư Đồ nhận lấy thức uống, nhìn người đàn ông trước mặt này, suy nghĩ một chút, hình như chỉ có thể nói: "Cám ơn. . . . . ."

Anh không lên tiếng, cũng chỉ là hết sức thân thiết mà đem ống hút bỏ vào trong ly của cô.

Đang lúc uống nước, trong lòng Tư Đồ lại không tự chủ toát ra, Tôn Dao mang Tầm Tầm rời đi, đi xem những chỗ khác, đến bên tai cô nói một câu: "Nghe ta một câu, nữ nhân là không có tình yêu, nữ nhân là người nào đối tốt với cô ấy, cô ấy chạy. . . . . Thật ra thì bây giờ cậu còn lưu luyến Thịnh Gia Ngôn, cũng là bởi vì năm đó cậu gặp anh ta không đúng thời điểm, Thịnh Gia Ngôn chăm sóc cậu quá tốt, cho nên. . . . . Nếu như ngày nào đó cậu hoàn toàn hất Thịnh Gia Ngôn ra, chạy trốn anh ta, tớ một chút cũng sẽ không kinh ngạc. . . . . ."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Edit: tiểu an nhi

Lúc về đến nhà thì đã qua 12 giờ đêm, nhưng Tầm Tầm vẫn rất hưng phấn, từ trong xe đi xuống, ợ lên no nê, cười hì hì đối với Thời Chung nói: "Chờ đến tết âm lịch, chúng ta cùng nhau đi đốt pháo hoa nha!"

Cậu nhóc hứng trí còn hẹn trước cả lịch mùa xuân nữa, Tôn Dao đứng ở bên cạnh bật cười, trên tay xách một túi lớn có rất nhiều hộp thức ăn bên trong: "Đúng là tiểu quỷ tham ăn, đã ăn nhiều lại còn lấy phần về lớn như vậy. . . . . Lần sau chú chân dài sao dám dẫn con đi chơi nữa chứ? Bị con ăn đến sạt nghiệp rồi. . . . . ."

Đối với những lời phê bình của Tôn Dao, Tầm Tầm rất khinh thường "Hứ" một tiếng, quay ngoắt qua ánh mắt lấp lánh ngẩng đầu nhìn về Thời Chung: "Có được hay không? Có được hay không vậy?"

Thời Chung dùng tay làm biểu tượng “high five”, Tầm Tầm lập tức nhảy cẫng lên, muốn đập tay vào tay Thời Chung để hoan hô. Nhậm Tư Đồ nhất thời đổ mồ hôi lạnh, vội vàng chặn ngang đem Tầm Tầm ôm trở về.

"Con không sợ đập mạnh sẽ làm tay chú chân dài gãy luôn sao?" Nhậm Tư Đồ chỉ chỉ vào cánh tay bó thạch cao của Thời Chung, lúc này Tầm Tầm mới bĩu môi, bỏ qua ý định đập tay hoan hô.

Thời Chung cũng không có ý kiến gì: "Gãy thì gãy đi, để cho mẹ cháu chịu trách nhiệm chăm sóc chú cả đời cũng được."

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ nhìn Tầm Tầm không hề nghĩ ngợi lập tức há mồm trả lời, vội vàng đưa tay bịt miệng cậu nhóc. Đáng tiếc vẫn chậm một bước, trước khi tay cô kịp ngăn lại thì đã nghe thấy Tầm Tầm vui sướng nhận lời: "Được!"

Cô cứ như vậy bị tên nhóc này bán đi đổi lấy thịt với pháo hoa rồi hả? Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ thở dài.

Thời Chung nhìn cô, khóe miệng ẩn chứa nụ cười. Nhậm Tư Đồ vừa thoát khỏi cảm giác “không biết phải làm sao” đối với Tầm Tầm, thì ngay lập tức đã có cảm giác mất tự nhiên dưới ánh mắt của anh; quan trọng là còn ngay trước mặt Tôn Dao cùng Tầm Tầm nữa. Nhậm Tư Đồ dường như không còn đủ dũng khí để nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ khách khí nói một câu: "Lần sau gặp lại. Còn có. . . . . Năm mới vui vẻ. . . . . ."

Thời Chung không lên tiếng, chỉ thoáng nghiêng người về phía Nhậm Tư Đồ. Môi của anh rõ ràng là chuẩn bị chạm vào môi của cô, Nhậm Tư Đồ bị bất ngờ trừng lớn mắt.

Tôn Dao đứng một bên tựa như đang xem kịch vui, nhìn không chớp mắt một màn trước mặt này. Tầm Tầm kinh ngạc than nhẹ một tiếng, vội vàng nín thở, giơ tay lên che mắt.

Một giây kế tiếp, nụ hôn của anh lại chệch sang hướng khác, không rơi vào trên môi Nhậm Tư Đồ, mà chỉ là nhẹ nhàng chạm qua trên gương mặt cô.

Một nụ hôn rất nhẹ, giống như lông vũ lướt qua, nhưng lại làm hại Nhậm Tư Đồ đầu óc nhất thời trống rỗng.

Tầm Tầm không nhịn được tò mò, vốn đang che mắt nghiêm chỉnh lại lặng lẽ hé hai ngón tay ra nhìn lén, thấy Thời Chung căn bản không hôn thực sự, thì mất hứng tức giận vung tay xuống: "Đáng ghét! Làm hại người ta kích động!"

https://thuviensach.vn

Lúc này, Nhậm Tư Đồ mới phục hồi lại tinh thần.

Anh dường như rất thích nhìn bộ dạng luống cuống chân tay của cô, nụ cười tràn ngập trong ánh mắt, bây giờ mới lên tiếng trả lời: "Năm mới vui vẻ."

***

Năm mới nên có bầu không khí mới ——

Đây là điều mà Nhậm Tư Đồ dặn dò chính mình trước khi đi ngủ.

Nhưng đến nửa đêm cô lại tỉnh dậy.

Từ trên giường ngồi dậy, qua ánh trăng mờ ảo hắt từ ngoài cửa sổ, Nhậm Tư Đồ vươn tay với chiếc di động đặt ở tủ đầu giường.

Mỗi dịp năm mới, người chúc phúc Nhậm Tư Đồ đầu tiên và người đầu tiên cô chúc phúc đều là Thịnh Gia Ngôn. Nhưng lần này, cô không nhận được lời chúc nào của anh, mà chính cô cũng không chủ động gửi cho anh tin nhắn nào.

Nhậm Tư Đồ cũng không biết mình đang đọ sức với ai, bốn chữ "Năm mới vui vẻ" đã gõ xong xuôi, đến cuối cùng lại do dự, cắn răng một cái ấn nút xóa toàn bộ. Ném di động lên trên tủ đầu giường, Nhậm Tư Đồ đứng dậy đi tới phòng bếp rót nước uống.

Cô bưng cốc nước, nhưng không trở về phòng mà bất tri bất giác đi tới trước cửa sổ trong phòng khách.

Bầu trời đêm bên ngoài thật yên tĩnh, Nhậm Tư Đồ lại có cảm giác giống như nhìn thấy bầu trời pháo hoa năm xưa ——

Tầm Tầm vô cùng hăng hái, vừa bắn pháo hoa xong, trong miệng vẫn còn ngậm xâu thịt nướng, đã lại la hét muốn bắn tiếp.

https://thuviensach.vn

Tôn Dao xung phong nhận đi đốt lửa, trong nháy mắt kíp pháo đã phát ra những tiếng "xoẹt xoẹt". Tôn Dao vội vàng trốn ở bên cạnh xe, bịt lỗ tai lại; còn Tầm Tầm hoàn toàn không để ý tới pháo sắp nổ, vẫn say sưa ngon lành gặm xâu thịt nướng trong tay.

Thấy pháo sắp nổ tới nơi, Nhậm Tư Đồ vội vàng dùng tay che tai của Tầm Tầm lại. Ngay sau đó tiếng pháo thứ nhất vang lên, cô cảm thấy màng nhĩ chấn động có chút đau. Nhưng một giây kế tiếp, Nhậm Tư Đồ chợt cảm thấy bên vai có ai đó nắm chặt, còn chưa kịp phản ứng, đã bị người đó kéo hai vai ôm vào trong ngực.

Một bên tai của cô dính sát vào lồng ngực kiên cố của đối phương, bên tai còn lại thì được lòng bàn tay ấm áp của đối phương che kín. Tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc trong nháy mắt đã giảm chấn động đi rất nhiều. Cô sửng sốt mất mấy giây, bên tai nghe thấy tiếng tim đập từ trong lồng ngực truyền ra mới bất chợt hoàn hồn.

Nghe được tiếng tim đập hữu lực của anh, cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh truyền tới, một khắc đó, giống như tất cả thời gian cùng toàn bộ hỗn loạn đều không còn hiện hữu. Nhậm Tư Đồ cứ như vậy lẳng lặng yên tĩnh ở bên anh, rốt cuộc không nhịn được ngước mắt lên nhìn.

Dưới ánh sáng chớp nhoáng đầy màu sắc của pháo hoa, cô thấy được gò má kiên nghị của người đàn ông này. . . . . .

Nhậm Tư Đồ từ trong hồi ức dần dần quay về với thực tại.

Lúc này ngước mắt lên nhìn bầu trời đêm, yên tĩnh nhưng không có độ ấm, thời gian như cách xa ngàn dặm. Cũng giống như Thịnh Gia Ngôn, chỉ có thể duy trì quan hệ bạn bè, không cho phép cô đến gần nửa bước.

Nhưng sao cô còn mặt dày mày dạn không chịu đi đây? Cô đây không phải là muốn mình bị coi thường thì là cái gì?

https://thuviensach.vn

Bị coi thường. . . . . Nhậm Tư Đồ tỉ mỉ thưởng thức cái từ này, muốn cười khổ cũng không cười nổi.

Cô thu hồi ánh mắt, đang muốn xoay người trở về phòng thì đột nhiên dừng bước ——

Tầng lầu nơi cô ở không phải là cao, cũng không khó nhận ra người đàn ông đang hút thuốc lá dựa vào cửa xe đứng ở dưới lầu là người nào. Nhậm Tư Đồ nhìn chằm chằm vào bóng dáng bị cô bỏ qua đã lâu kia, không nhịn được nhíu mày ——

Sao anh ấy lại ở đây?

Tới đây từ khi nào?

Tại sao tới cũng không báo cho cô biết? Chỉ đứng dưới đó hút thuốc lá. . . . . .

Nếu không phải bởi vì vẫn còn chưa hết hy vọng, thì sao cô lại qua loa xỏ vội đôi giày, mặc thêm chiếc áo khoác liền vội vã chạy xuống lầu?

Vô số vấn đề hiện lên quanh quẩn trong đầu Nhậm Tư Đồ, cô thực sự không nhịn được muốn trực tiếp hỏi anh. Nhưng khi cô thở hồng hộc chạy tới trước mặt Thịnh Gia Ngôn thì lại chỉ lo lắng hỏi một câu: "Sao anh lại mặc ít như thế? Không sợ lạnh à?"

Thịnh Gia Ngôn sửng sốt một chút, nhanh chóng đem điếu thuốc dập tắt, nhưng dường như nụ cười vẫn chưa điều chỉnh xong, khóe miệng cong lên có chút lạnh nhạt: "Muộn như vậy mà em vẫn còn chưa ngủ?"

***

Trong buồng xe ấm áp hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn Thịnh Gia Ngôn, rõ ràng là anh rất chú ý chuẩn bị trang phục ngày hôm nay. Áo khoác dài phẳng phiu, đầu tóc cũng chải cẩn thận tỉ mỉ, nhưng kỳ quái nhất là trên xe anh đã có đầy những mẩu thuốc cùng tro tàn.

Thịnh Gia Ngôn rất ít khi hút thuốc, có một lần trước đây anh cũng hút thuốc nhiều như thế này, hay là. . . . . .

Nhậm Tư Đồ tận lực đem phần ký ức đó bỏ qua, cau mày quan sát anh: "Anh làm sao thế? Tới cũng không gọi điện thoại cho em."

Thịnh Gia Ngôn từ chối cho ý kiến về vấn đề của cô, hỏi ngược lại: "Đoán xem anh vừa cùng ai đi ăn cơm?"

"Không phải anh đã nói là một người bạn từ nước ngoài trở về sao?"

"Yết Vũ Tình." Thịnh Gia Ngôn cười khổ bổ sung.

Nhậm Tư Đồ cứng đờ.

"Cô ấy về nước cử hành hôn lễ, còn cố ý đến đưa thiếp mời cho anh."

Lần trước thấy anh hút thuốc lá, uống rượu đến say mèm, là khi anh và Vũ Tình chia tay, còn lần này. . . . . vẫn là vì cô ấy. Nhậm Tư Đồ đã tận lực để cho giọng của mình không mất bình tĩnh, nhưng vẫn không nhịn được trầm xuống: "Chuyện này có liên quan gì tới em?"

Ai đến mời rượu Thời Chung cũng không cự tuyệt, cứ được mời là uống luôn..., Nhậm Tư Đồ đã lẻn trốn ở góc khuất nhất mới may mắn thoát nạn, lặng lẽ uống nước lọc một mình.

Lúc này không biết là do người nào đề nghị, bạn học cũ liền tụ tập hào hứng chơi trò "Ai là bạn tốt".

https://thuviensach.vn

Bị bạn học cũ gán ghép thành một cặp, Nhậm Tư Đồ và Thời Chung cũng không thoát khỏi việc bị bắt tham gia vào trò chơi này. Vốn là giữa hai người có ba người bạn học, bây giờ lại bị mọi người đùn đẩy, Nhậm Tư Đồ trực tiếp được đưa đến ngồi bên cạnh Thời Chung.

Nhậm Tư Đồ cũng không hiểu, chẳng qua chỉ là trò chơi mà thôi, sao mình lại phải căng thẳng như thế này? Thời Chung thì chỉ là nhìn cô cười cười, trò chơi bắt đầu ——

"Tên của cô ấy là gì?"

"Nhậm Tư Đồ."

"Ngày sinh nhật?"

"Không biết." Thời Chung trả lời rất tự nhiên, đừng nói là những người khác mà ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng không khỏi sửng sốt.

Người đặt câu hỏi chỉ có thể mang theo nghi ngờ tiếp tục hỏi anh: "Biệt danh của cô ấy ở trường?"

Thời Chung cúi đầu suy nghĩ một chút, "Không biết."

Nhậm Tư Đồ cảm thấy có người quay sang nhìn mình đồng tình, thì chỉ có thể xấu hổ cười một tiếng.

"Chức vụ cô ấy đảm nhiệm ở lớp?"

"Quên rồi."

Lúc này, Nhậm Tư Đồ nghe thấy mọi người bàn luận xôn xao: "Không thể nào. . . . . Vừa rồi chúng ta mới gọi biệt danh của cô ấy mà. Cậu ấy cũng phải nghe thấy chứ?"

https://thuviensach.vn

Vấn đề vẫn còn tiếp tục, nhưng Nhậm Tư Đồ có chút đứng ngồi không yên rồi. Vấn đề tiếp theo được đặt ra là: "Minh tinh mà cô ấy thích nhất?" Nhậm Tư Đồ sốt ruột tới mức muốn trực tiếp thay anh trả lời.

Nhưng trên thực tế, điều cô có thể làm chỉ là ngồi im một chỗ xoắn đầu ngón tay, cô nghe thấy Thời Chung trả lời: "Năm đó minh tinh nào nổi nhất ấy nhỉ? Vương Phi? Vậy tôi đoán là Vương Phi."

Bạn học cũ thực không hề ngờ tới, quan hệ của hai người này rõ ràng có gì đó mờ ám, mà sao cái gì cũng không biết thế này.

Đến ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng không thể tin nổi. . . . . .

Người đặt câu hỏi thấy không khí có chút lúng túng, đành phải vội vàng kết thúc trò chơi: "Trời ạ, tôi đã mở đường tha cho cậu qua năm câu rồi, câu kế tiếp không cho qua được nữa đâu đấy! E hèm, trong ba năm học cùng nhau, cậu có làm chuyện gì có lỗi với cô ấy không?"

"Làm ơn đi, tôi với cô ấy nói chuyện còn chưa tới mười câu, lấy đâu ra chuyện có lỗi với cô ấy chứ?"

Nhậm Tư Đồ hiện tại chỉ hối hận vừa rồi sao mình không chui vào một góc hẻo lánh nào đó ngồi im cho rồi, lúc này ngồi ở bên cạnh Thời Chung, khoảng cách giữa hai người không tới 10 cm, làm cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Người đặt câu hỏi cố gắng hoà giải, quay sang ai oán với Nhậm Tư Đồ: "Tư Đồ, cậu thật đúng là xui xẻo, khi không lại phải chung đội với tên tiểu tử thối này! Tôi cũng không nhẫn tâm thay cậu hỏi vấn đề cuối cùng đâu. . . . . ."

Nhậm Tư Đồ xấu hổ cười.

https://thuviensach.vn

Lần này, người đặt câu hỏi cũng bó tay, lại quay sang nhìn về phía Thời Chung: "Thời Chung, cậu lo mà giải quyết hậu quả đi, bây giờ cậu phải trả lời trước mặt cô gái đáng yêu này, rốt cuộc cậu có chép đáp án của cô ấy không?"

"Tôi nghĩ. . . . . ." Anh nhìn cô một cái.

Nhậm Tư Đồ nắm chặt tay nhìn lại anh, nếu như anh không trả lời, Nhậm Tư Đồ sẽ trực tiếp đấm cho anh một quả.

Cũng may cuối cùng anh không nói là "Không biết", nhưng đáp án mà mọi người nhận được so với "Không biết" còn đáng sôi máu hơn ——

"Bọn các cậu cũng đều chép đáp án của cô ấy mà, tôi không có, môn Anh ngữ từ trước tới nay tôi đều nộp giấy trắng ."

Câu trả lời của Thời Chung nhất thời khiến tất cả mọi người trong khoang thuyền cười ầm lên.

Nhậm Tư Đồ cũng cười phụ họa theo, nắm tay cũng được buông lỏng, nhưng trong lòng lại cảm thấy bất ổn, không biết là đang có cảm xúc gì.

Cũng may ngay sau đó có hai người bạn học khác tiếp tục trò chơi, Nhậm Tư Đồ viện cớ say tàu, chạy vào phòng vệ sinh trốn tạm.

Cô nhẹ nhàng rửa mặt.

Rốt cuộc là trong lòng thấy bất ổn hay là chứng say tàu nặng hơn rồi? Nhậm Tư Đồ nhìn mình trong gương, hít sâu vài hơi mới đi ra khỏi toilet.

Có người thong thả đi qua đi lại ở bên ngoài toilet đợi cô.

Thấy chóp mũi cô vẫn còn vương nước chưa lau khô, anh cười cười, tiến lên một bước muốn giúp cô lau đi.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu tránh né.

So với Nhậm Tư Đồ buồn bực không vui, ngược lại tâm tình của anh lại không tệ, hỏi cô: "Tức giận sao?"

"Không có."

"Có" Anh quả quyết khẳng định cô nói dối, từng bước từng bước đến gần cô, "Chứng tỏ em bắt đầu để ý đến tôi rồi."

Nhậm Tư Đồ nhìn trong ánh mắt của anh toát ra vẻ trêu đùa, lại càng cảm thấy tức giận: "Tôi đã nói rồi, không có!"

Nói xong liền vòng qua người anh đi ra ngoài.

Nhưng anh nhanh nhẹn dùng một tay ôm chặt lấy eo của cô.

Người đàn ông này rõ ràng chỉ dùng có một tay, sao sức lực lại lớn như vậy, cô có giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được. . . . . .

"Có một số điều, tôi chỉ muốn nói cho một mình em nghe thôi."

Giọng nói của anh vững vàng bên tai cô, hơi thở phả vào má cô nóng bỏng, Nhậm Tư Đồ cảm thấy cả người như tê dại.

"Tên của cô ấy, là Nhậm Tư Đồ."

Tiếng nói của anh sâu sắc, từng tiếng từng tiếng rót thẳng vào lòng người. Nhậm Tư Đồ nhịn không được nuốt nước miếng, vẫn cảm thấy rất chóng mặt, nhưng cô lại xác định được đó không phải là do say tàu, mà là bởi vì. . . . . anh đang ở sau lưng cô.

"Sinh nhật của cô ấy, là ngày 10 tháng 11."

"Biệt anh của cô ấy, là Đồ Đồ tai to."

https://thuviensach.vn

"Cô ấy là cô lớp trưởng khó tính nhất của lớp Tiếng Anh."

Nhậm Tư Đồ nghe đến đó, không khỏi nở nụ cười, nhưng rất nhanh nụ cười ấy đã biến mất bởi giọng nói tuyệt vời của anh ——

"Bởi vì bộ “Loạn thế giai nhân”, cô ấy thích nhất là Clark Gable, còn cảm thấy người đàn ông đó đặc biệt hấp dẫn." Tay của anh chẳng biết từ lúc nào đã buông eo của cô ra, nhưng cô lại quên mất là mình phải rời đi, chỉ lẳng lặng đứng ở trong ngực anh, để mặc cho tay anh tùy ý lau mặt mình, "Còn nữa, có một lời tôi rất muốn nói với em . . . . ."

Anh nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô.

Người đàn ông trước mặt dùng ánh mắt thâm tình này nhìn cô, dù có nói cái gì thì cô cũng đã tan chảy trong ánh mắt đó rồi, đâu cần phải nói thêm gì nữa chứ!

Nhậm Tư Đồ cảm giác là mình điên rồi, ngay cả khi ở trước mặt Thịnh Gia Ngôn, cô cũng chưa từng có cảm giác ngứa ngáy khó nhịn tới nỗi phải làm ra hành động kế tiếp này ——

Giơ tay lên vòng qua cổ của anh, kéo anh cúi thấp người xuống một chút, sau đó, bất chấp tất cả mà hôn anh. . . . . .

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Edit: sandy

Thời Chung bị cô gái này chủ động hôn khẽ làm kinh sợ, chỉ là một giây kế, sau khi cô vừa chủ động hôn anh, anh liền điên cuồng cắn trả.

Không giống với cô hôn như chuồn chuồn lướt nước, một tay anh nâng cái ót cô, không cho phép có một giây nào tách ra, cứ như vậy mút lấy khóe môi cô, ngậm lấy đầu lưỡi của cô.

Răng môi hòa quyện vào nhau, bàn tay anh như móng vuốt mèo, chu du nhẹ nhàng khắp cơ thể Tư Đồ, làm cho thần kinh cô càng thêm nhạy cảm. Cô chỉ cảm thấy càng hôn càng nóng lên, nơi cổ họng không nhịn được một tiếng ưm.

Sau một khắc 'Ưm' ra tiếng, người đàn ông này chậm rãi buông cô ra, hạ tầm mắt nhìn thẳng vào mắt của cô —— thân thể sẽ không gạt người, trong mắt của cô, có kháng cự, có trầm luân, có khát vọng, anh nên tiếp tục cố gắng thêm mới được. Anh cười một tiếng, trong mắt cô ánh lên tia sáng yếu ớt mang theo chút chao đảo, cơ hồ cùng lúc đó, đầu anh liền cúi thấp, vùi đầu vào hõm vai của cô, mút hôn tai cổ của cô, tai của cô, tóc anh ngắn đâm vào tai cô, mang đến từng tia đau nhói, Tư Đồ khó nhịn cắn môi, hơi thở tinh tế kia gần dưới da thịt, khi anh hôn, động mạch cổ đập mạnh liên tục, Tư Đồ chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng hôn mê, đôi tay không nhịn được ôm lấy cổ anh, anh đẩy cô ra rồi xé áo cô, tới xương quai xanh trơn nhẵn làm người ta khó nhịn, điên cuồng muốn mút hôn, anh dùng môi, dùng răng, tiếp tục hôn từ từ dọc xuống ngực đẫy đà, bụng phẳng lì của cô.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ chỉ cảm thấy nhịp tim như sấm, vòng tay trên cổ anh nhưng không có hơi sức ngăn cản, chỉ có thể dựa lưng vào vách tường, tùy môi của anh ở cô ngực muốn làm gì thì làm.

Phía sau là vách tường, cô bị anh ép càng ngày càng chặt, càng ngày càng tiến sát anh. Cách một lớp vải nhưng cô vẫn cảm nhận được dục vọng nóng bỏng tản ra như lửa từ bụng dưới của anh.

Tay của anh chẳng biết lúc nào đã lầm mò vào bên trong quần áo của cô, cảm giác chân thật từ bên dưới truyền đến, mỗi một chỗ anh chạm tới làm cô kìm lòng không được khẽ run, đầu ngón tay anh từ thắt lưng nhẹ nhàng như lướt sóng, đang từ từ hướng lên trên, Tư Đồ giật cả mình, chợt tỉnh hồn lại.

Cô cuống quít trở tay lại, bắt lấy cổ tay anh.

Tình triều sóng động ở bên trong, anh ngước mắt nhìn cô, dục vọng trong mắt sinh ra một tia nghi ngờ, đang lúc này, mặt đất đột nhiên lắc lư, Tư Đồ bị sợ càng nắm chặt cổ tay của anh, ngay sau đó, bên tai liền truyền đến âm thanh nói chuyện của một đám người càng đi càng gần.

Tiếng cười nói cung tiếng bước chân của đám người kia sắp tới khúc quanh trước mặt hai người, tâm Tư Đồ nhất thời lạnh một mảng lớn, đang lúc cô không biết làm gì để tránh thoát, Thời Chung lại ôm sát cô, chợt lách người liền trốn vào toilet.

Cửa phòng rửa tay "Lạch cạch" một tiếng khóa lại, Tư Đồ dán chặt vào lồng ngực của anh, rốt cuộc có thể thở nhẹ một hơi rồi, cũng không được một lát, ngoài cửa toilet liền vang lên âm thanh tay nắm cửa chuyển động.

Tư Đồ không khỏi co bả vai, người nào đó đang ôm cô thấy cô có phản ứng đáng yêu như thế, không khỏi cười một tiếng, đáng tiếc một giây kế tiếp liền bị cô gái này giơ tay lên bụm miệng ——

https://thuviensach.vn

Hạ mắt nhìn cô, chỉ thấy cô gái này căng thẳng nhìn chằm chằm bởi vì ngoài cửa có người cố gắng mở cửa mà hơi rung nhẹ tay nắm cửa, rồi như dùng giọng mũi nói với anh: "Hừ! Đừng lên tiếng. . . . . ."

Người bên ngoài mở hoài mà không được, nghi ngờ hỏi một câu: "Hả? Người nào ở bên trong?" ánh mắt Tư Đồ nhìn về phía anh, có ý cảnh cáo anh đừng lên tiếng.

Thế nhưng anh lại một chút cũng không để ý, thậm chí còn hăng hái hôn lòng bàn tay cô một chút, lòng bàn tay Tư Đồ ngứa ngáy nong nóng, theo bản năng liền lấy tay từ trên miệng của anh ra.

Âm thanh bất mãn ở ngoài của vẫn còn tiếp tục: "Mới vừa rồi dùng toilet cửa vẫn còn tốt mà, thế nào bây giờ không mở được?"

toàn bộ thần trí Tư Đồ cũng bị người ngoài cửa dắt đi, cho đến khi anh khẽ cúi xuống, cô mới bỗng nhiên hồi hồn, không hiểu nhìn lại mình.

Anh cho cô một cái cười yếu ớt không tiếng động, một giây kế tiếp, chợt nâng chặt cô, vững vàng hôn miệng của cô.

Tư Đồ kinh hoảng trợn to mắt, lúc này anh vẫn còn có hăng hái đánh lén cô —— phải biết ngoài cửa người đã đang nói: "Tìm phục vụ tới mở cửa chứ?"

Bên trong cửa, Tư Đồ bị sợ đến nhịn không được phải lên tiếng ngăn lại anh, thế nhưng môi anh lại dây dưa, đang lúc tách ra một khe hở, học giọng điệu mới vừa rồi của cô, nói: "Hừ! Đừng lên tiếng. . . . . ."

Anh cười nhạt một cái, ánh mắt lại càn rỡ, tiếng nói vừa ngừng đồng thời, lần nữa vững vàng hôn cô.

Tư Đồ quên là ai nói qua, một phụ nữ, đời này sẽ cùng một người đàn ông bất chấp tất cả liều lĩnh một lần, chỉ là cô chưa từng nghĩ, người đàn

https://thuviensach.vn

ông này sẽ là Thời Chung ——

Mới đầu kinh hoảng cứ như vậy hòa tan trong nụ hôn nóng bỏng nhệt tình như lửa của người đàn ông này, cô đã thân bất do kỷ đắm chìm đi vào, phối hợp anh, cô đáp lại, cho đến khi khát vọng bị đè nén tại chỗ sâu nhất trong thân thể bùng cháy, không thể đè nén được nữa, những thứ khát vọng bị đè nén ấy không thể dùng lời để diễn tả được.

Động tĩnh ngoài cửa chẳng biết lúc nào biến mất.

Trước mặt anh, chẳng biết lúc nào đã đem toàn bộ nút còn lại trên người cô cởi ra hết.

Tư Đồ cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại bị lửa nóng dục niệm cháy sạch, duy nhất có thể làm chính là ôm anh thật chặt, anh xoay người ôm cô đến trên lavabo.

Áo lót cài trước bị mở ra, thay vào đó chính là lửa nóng lòng bàn tay anh.

Cực hạn mềm mại bị anh một tay nắm trong tay, Tư Đồ chỉ cảm thấy bị anh xoa lấy hô hấp cũng trở nên hỗn loạn không chịu nổi, thế nhưng anh lại cúi đầu, không chút do dự đem mềm mại bên kia mút vào trong miệng.

Bị thưởng thức, nuốt, tinh thần Tư Đồ thê lương nghĩ , mình là kem sao? Thế nào một chút lại môt chút hòa tan như vậy, thế nhưng anh lại ở trên người cô mở rộng từng chút từng chút, khi tay anh từ từ theo đường cong thân thể của cô lần tới mép váy, lại từng chút từng chút dò vào giữa chân của cô, Tư Đồ không nhịn được nắm chặt hai vai của anh.

Anh muốn thăm dò đến nơi sâu thẳm đang ướt át kia của cô một chút, nhưng cô lại đang khẩn trương, cả người căng thẳng, Thời Chung không nhịn được ngẩng đầu nhìn cô ——

https://thuviensach.vn

Ánh mắt anh giờ phút này kiên nghị, từ góc độ trên cao nhìn xuống Tư Đồ như vậy xem ra, là sự hấp dẫn trí mạng.

Tư Đồ cơ hồ trong nháy mắt liền bị thua, từ từ buông lỏng tay vốn đang cầm chặt đầu vai anh, đây là một ám hiệu, ám hiệu yên lòng đem tất cả giao cho anh, Thời Chung lần nữa lấn người đi lên, từng chút từng chút, từ cái trán của cô bắt đầu hôn xuống, không giống như lúc trước bá đạo giống như hận không thể nuốt cô vào bụng, mà là dịu dàng, mềm mại, hôn mi tâm của cô, chóp mũi, khóe môi. . . . . .

Tay của anh từ từ trượt vào dưới váy cô, theo chân của cô, đi tới cái mềm mại kia, tỉ mỉ vân vê, đầu ngón tay êm ái muốn an ủi sự lo lắng của cô, lại dẫn phát một luồng sóng triều tịch cuồn cuộn trong cơ thể cô.

Đáy lòng xao động miêu tả sinh động, Tư Đồ vẫn cắn chặt răng yên lặng run sợ, rốt cuộc không nhịn được khép lại hai chân, nhưng anh đang đứng ở giữa hai chân cô, hông anh cứng rắn mạnh mẽ đẩy hai đầu gối của cô ra, đầu ngón tay kia cũng một khắc ấy xông vào một tầng lá chắn cuối cùng, dò vào nơi mềm mại của phái nữ.

Tư Đồ đột nhiên cứng đờ. Không nhịn được há mồm liền cắn vai anh.

Mi tâm Thời Chung không khỏi nhíu chặt, cũng không phải là bởi vì đầu vai đột nhiên truyền đến hơi đau, mà là trở ngại khít khao khác thường xâm chiếm anh, anh nhìn ánh mắt của cô, thấy trong con mắt cô lóe lên một tia kháng cự, không khỏi dừng lại trong chốc lát, khát khô cổ, liếm liếm môi của cô, cuối cùng rút ngón tay ra, tìm được nơi mẫn cảm nhất trên người cô, ngón tay anh xoa bóp nhẹ nặng nhưng có lực đạo vừa phải.

Tư Đồ không biết thân thể của mình sẽ có lúc như vậy, dịch ấm trơn bóng chảy dài theo giữa ngón tay anh, lại làm cô càng thêm xấu hổ. Thế nhưng anh lại giống như đang an ủi cô, tiếp tục hôn cổ mịn màng của cô, đang lúc lưu luyến, một mặt Tư Đồ giống như sắp bị chết đuối, một mặt lại

https://thuviensach.vn

bởi vì ngón tay anh xoa lấy mà hai má nóng lên, cô tình nguyện nhắm mắt lại, cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không quản, cũng hoàn toàn không có ý định đi quan tâm, quần áo của cô bởi vì anh hôn từ mặt đến cổ rồi đến vai mà từ từ bị tuột xuống ——

Cho đến khi cô cảm thấy động tác người đàn ông này chợt dừng lại.

Chẳng biết tại sao, một khắc kia Tư Đồ cảm giác có một tia mất mác. Cô không biết đến bao giờ mở mắt, nhìn về phía anh.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt anh lại nhìn chằm chằm vào gương phía sau bọn họ.

Tư Đồ quay đầu lại nhìn gương, trong nháy mắt liền hiểu rõ là bởi vì sao mà anh dừng lại —— y phục của cô đã chảy xuống ở thắt lưng, toàn bộ phần lưng đều lộ ra ngoài, cơ hồ chiếm hơn nửa da trên bả vai sau, mặc dù đã làm mấy lần giải phẫu cũng vẫn vết sẹo xấu xí không chịu nổi như cũ.

Tư Đồ nhìn nó nhiều năm như vậy, sớm thành thói quen, nhưng cô còn nhớ rõ lần đầu tiên mình nhìn thấy vết phỏng diện tích lớn trên người mình như thì có bao nhiêu khó khăn có thể tiếp nhận.

Cho nên cô rất hiểu người đàn ông lần đầu tiên nhìn thấy vết sẹo này thì sẽ đỗ vỡ như thế nào. Cô cũng không bất ngờ khi hai người đàn ông kia có phản ứng như thế (hai người đàn ông – chỗ này mình không hiểu lắm, nhưng trong convert và bản gốc tiếng hoa để vậy nên mình tạm edit vậy nha, có gì mình sẽ sửa lại sau cho phù hợp), cũng nhìn vết sẹo sau lưng thật lâu ——

Chỉ là cô thật không ngờ, người đàn ông này cũng giống vậy.

Điều làm cô đột nhiên cảm giác lạnh lẽo.

Giá rét thấu xương.

https://thuviensach.vn

Tại sao cô lại cho rằng người đàn ông này sẽ không giống những người khác? Tư Đồ nhịn cười không được, cô cười trước, Thời Chung bỗng dưng định thần lại.

Cô đã cầm quần áo lên mặc lại trên người. Từ trên bồn rửa mặt cô chảy xuống trước, Thời Chung một tay đè lại vai của cô. Vừa nhìn trong mắt cô lộ ra thất vọng, Thời Chung cũng biết này cô gái này suy nghĩ lung tung, nhưng anh hoàn toàn không biết như thế nào mới có thể đem suy nghĩ chân thật, không hề ác ý nói cho biết, thiên ngôn vạn ngữ hình như cũng chỉ có thể hóa thành một câu: "Không phải như emnghĩ."

Tư Đồ thật ra thì rất muốn lãnh trào một câu: đàn ông các ngươi hợp thành một. . . . . .

Nhưng trên thực tế, mặc dù ngón tay có chút run rẩy, Tư Đồ vẫn là lấy tốc độ nhanh nhất mặc lại quần áo, giọng nói cơ hồ nhẹ nhõm, "Không sao, không cần giải thích, dù sao tôi cũng tỉnh rượu. Mới vừa rồi. . . . . ." Cô nhìn anh, không rõ ràng mà cười cười, "Coi như một cuộc ngoài ý muốn thôi." Nói xong liền đẩy tay của anh ra, đi về phía cạnh cửa.

Mắt thấy cô sắp mở ra một cánh cửa, não Thời Chung không chỗ phát tiết, bước một bước dài tiến lên, chợt đè lại cánh cửa, "Phanh" một tiếng vang thật lớn, liền lại đem cửa đóng lại thật chặt.

Tay Thời Chung còn đặt tại trên ván cửa, Tư Đồ rung chuyển, chỉ có thể đối mặt với cửa, đưa lưng về phía anh, nghe anh có chút tức giận nói: "Không phải anh không có cách chấp nhận vết sẹo trên người em, chỉ là lần đầu tiên anh nhìn thấy, có chút. . ."

Lưng của cô chợt cứng đờ ——

Cái gì gọi là càng giải thích càng lỗi, Thời Chung cuối cùng hiểu.

https://thuviensach.vn

Phiền muộn trong lòng cùng bất chấp tất cả cuối cùng giao thành một lực đạo hung ác, anh chợt vặn vai của cô, nâng lên mặt của cô, hung tàn cắn nuốt môi của cô.

Cô muốn đẩy ra anh, anh liền hung hăng giữ chặt hai tay cô. Cô muốn đá anh, nửa người dưới của anh đã dán chặt cô, ép cô giữa cánh cửa và anh, một chút cũng không thể di động, chỉ có thể để anh hôn, răng môi dây dưa.

Nếu như không có tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Thời Chung rõ ràng đã cảm thấy cô ở trong lòng anh từ từ trở nên xụi lơ vô lực, kìm lòng không được lần nữa phụ thuộc anh. . . . . Nhưng một giây chuông điện thoại di động vang lên kia, cũng đã tuyên cáo anh sắp thành lại bại.

Thiếu chút nữa lại bị thế tấn công áp đảo của anh làm cho Tư Đồ bị lạc phương hướng, âm thanh thanh thúy bình thường như vậy, giờ phút này nghe tới lại hết sức chói tay.

Một tay Tư Đồ từ trong túi lấy ra điện thoại di động, một tay kia đẩy đầu vai anh, ngăn cản anh gần thêm nữa.

Một tay Tư Đồ từ trong túi lấy ra điện thoại di động, một tay kia đẩy đầu vai anh, ngăn cản anh gần thêm nữa.

Diễn ๖ۣĐàn Lê ๖ۣQuý Đôn

Nhưng bàn về hơi sức, cô không phải đối thủ của anh? Thời Chung dễ dàng liền đem tay cô vốn là chống đỡ trên vai anh, đem đến phía sau nắm chặt lại, mạnh mẽ mà lấn người đến, cũng tiếp tục hôn cô, cũng đang lúc này, anh thấy rõ tên tuổi người điện thoại cho cô.

Ánh mắt của anh nhanh chóng đen xuống.

Tư Đồ thành công nghe điện thoại.

https://thuviensach.vn

" Tiệc bên này sắp kết thúc rồi, em bên kia như thế nào? Có muốn anh ghé qua đón em hay không?"

"Tôi đem địa chỉ gửi choa nh." Nhịp tim Tư Đồ vẫn dồn dập như cũ, nhưng cô đã có thể thật bình tĩnh vừa nhìn vào đôi mắt của Thời Chung trong, vừa hướng Thịnh Gia Ngôn đầu bên kia điện thoại di động, gắn từng chữ nói, "Chờ anh."

***

Tư Đồ trở lại khoang thuyền, mà chờ cô, là nghi vấn rối rít của mọi người, cùng với vì cô uống rượu tốt hơn.

"Em đã đi nơi nào? Tôi cũng đã uống bốn vòng rồi, những thứ này đều là chừa lại cho em. Lúc này em cũng không thể bị bỏ lỡ phía sau nha!"

Tư Đồ cười cười: "Yên tâm, một ly cũng sẽ không bỏ qua. . . . . ."

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

Nói qua liền nhận lấy một ly, vài hớp liền uống cạn sạch. Rượu cồn hỏa lạt lạt nhuận hầu, Tư Đồ cảm giác thân thể của mình rốt cuộc không giống như rớt vào hầm băng nữa, có dấu hiệu tiết trời nhanh chóng ấm lại.

Cô muốn đem cái cảm giác tỉnh táo chết tiệt này ném ra ngoài chín tầng mây đi, còn sợ làm không được sao? Uống say liền có thể đem nó quẳng đi . . . . . .

"Ngàn chén không say " như thế nào địch nổi? Tư Đồ lại uống đến nói cũng không thể nói kuuw loát được, nhưng vẫn còn nhớ đem địa chỉ nơi này gửi cho Thịnh Gia Ngôn.

Mê hoặc híp mắt, đưa màn ảnh di động tiến tới dưới mắt, ngón tay rốt cuộc run rẩy soạn ra mấy chữ. Tư Đồ còn đến không kịp nhìn mình có gửi

https://thuviensach.vn

tin nhắn đi thành công hay không, cả người liền vô lực, điện thoại di động trực tiếp rớt xuống đất.

Tư Đồ cứ như vậy cả người ngã xuống ghế salon, bất tri bất giác liền ngủ mất rồi. Nhưng kỳ thật cô ngủ cũng không được yên ổn, loáng thoáng còn có thể nghe động tĩnh chung quanh.

Chạm cốc, 喧 ồn ào, gọi rượu, ca hát, cụng ly. . . . . Dần dần những âm thanh này cũng cách xa cô, hình như có người đem cô từ trên ghế salon bế lên, lúc này cô không kiên nhẫn tay vung, "Chát" một tiếng liền đập ở trên mặt đối phương.

Cô thật rất ít khi uống say như vậy, cúng rất ít người biết thật ra tửu lượng của cô rất kém, cộng thêm tâm tình không tốt, hôm nay mí mắt cũng không ở nổi, trực tiếp dựa vào về trên ghế sofa: "Cút. . . . . ."

Nghe vậy, Tôn bí thư bụm mặt, đặc biệt ủy khuất nhìn về phía Thời Chung đứng ở một bên.

Đã là sau nửa đêm rồi, rượu cục đã sớm kết thúc, trong khoang thuyền một mảnh tàn cuộc, người không uống sẽ phụ trách đưa người uống say về nhà, hiển nhiên giờ phút này—— Thời Chung liếc mắt nhìn người phụ nữ đang nằm trên ghế sofa kia —— phải do anh phụ trách hộ tống rồi.

Trên mặt Thời Chung không có chút cảm xúc, chỉ bình tĩnh đối với Tôn bí thư nói: "Đánh cũng đánh, ôm cô ấy xuống thuyền, nhiều nhất má phải chịu một cái nữa."

Đây coi là an ủi sao? trong lòng Tôn bí thư chảy máu. Cắn răng một cái, thật cũng không chú ý an nguy má phải, khom người đem người phụ nữ này ôm lên, rời đi.

Diễn đàn ✪ Lê ✪ Quý Đôn

https://thuviensach.vn

Thời Chung sau đó đi ra khoang thuyền, cũng đang lúc này, chuông điện thoại di động từ sau lưng truyền đến âm thanh—— cái điện thoại rớt tại trên mặt thảm kia vẫn vang lên lại ngừng, ngừng lại vang.

Thời Chung vốn không chú ý tới, nhưng vừa đi lên một bậc thang, rốt cuộc không nhịn được chợt nhắm mắt lại, rất nhanh quay người trở lại bên sofa, nhặt lên điện thoại di động.

Đảo mắt liền đem điện thoại di động ném vào ly rượu còn có một nửa Whisky.

***

Tư Đồ là bị hương vị nước súc miệng lamg cho tỉnh lại.

Xác thực mà nói, chỉ là gọi về một nửa thần trí, một nửa kia còn ngâm mình ở trong rượu cồn không cách nào tự kềm chế.

Cũng không biết là người nào đang chăm sóc cô, có phải giống như 5 năm trước, cô chăm sóc người thất tình rồi uống say, Thịnh Gia Ngôn, hay không? Cô ngồi dậy, dùng ly nước súc miệng, lại nhổ ra.

Cô còn nhớ rõ khi đó Thịnh Gia Ngôn say đến trực tiếp đem nước súc miệng uống vào, để cho cô hết sức luống cuống.

Tư Đồ cười , cô cùng Thịnh Gia Ngôn không giống nhau, ngoan ngoãn liền đem nước súc miệng phun ra, hơi ngửa đầu liền trở về trên giường ngủ. Mà giờ khắc này người chăm sóc của cô, cũng giống như năm đó cô chăm sóc cho Thịnh Gia Ngôn vậy, đã giúp cô cởi ra hai nút áo trên cùng, để cho cô dễ hô hấp.

Lúc ấy cô làm cách nào để cởi nút áo của Thịnh Gia Ngôn ra?

Hình như là chút kéo cô tới trên giường, điên cuồng hôn cô. . . . . .

https://thuviensach.vn

Nhiều năm như vậy, Tư Đồ cũng ép buộc mình quên một màn kia, hiển nhiên lần này cô ép buộc coi như là thành công, trí nhớ về đêm đó, hôm nay đã mơ hồ không thể nhớ rõ ràng nữa. Duy chỉ có việc cô còn nhớ vô cùng rõ ràng , là Thịnh Gia Ngôn lúc ấy bật thốt lên "Bạch Vũ Tình", cùng lúc, chạm phải vết thương trên lưng cô, hoàn toàn tỉnh hồn lại, mặt gần như hoảng sợ. . . . . .

Năm đó Thịnh Gia Ngôn đột nhiên dừng lại, rốt cuộc là bởi vì ý thức được anh gọi sai tên rồi, hay là bởi vì thấy được vết thương đáng sợ của cô, Tư Đồ cũng không biết, chỉ là cô rất rõ ràng, vô luận là loại nguyên nhân nào, xét đến cùng, cũng bởi vì anh không thương cô. . . . . .

Ở trong tự điển của Thịnh Gia Ngôn, " Tư Đồ" có thể là bất cứ kẻ nào, duy chỉ có không thể là người yêu.

Tư Đồ cảm thấy khăn lông ấm đắp lên mặt của cô, việc này làm trong đầu cô vốn dần hiện ra gương mặt áy náy của Thịnh Gia Ngôn, trong nháy mắt liền tan thành mây khói.

Cô nghe giọng nói giống như có một chút bất đắc dĩ đang hỏi cô, vừa giống như đang lầm bầm lầu bầu: "Ngủ ở trên giường của anh, lại vì người đàn ông khác chảy nước mắt, Tư Đồ, em điên rồi. . . . . ."

Nếu như cô bây giờ còn có hơi sức nói chuyện, có lẽ cô sẽ cải chính người này: cô coi như thật không nhịn được chảy nước mắt, cũng không phải là vì Thịnh Gia Ngôn, mà là vì mình đã từng yêu Thịnh Gia Ngôn mà chảy nước mắt . . . . .

Diễn đàn ✪ Lê ✪ Quý Đôn

Thằng ngốc kia tức giận, đối với cái gì cũng còn ôm lấy ảo tưởng, không thực tế. . . . . .

https://thuviensach.vn

Chăn phủ giường cầm đi, có người vì cô đắp chăn, hướng cô cúi thân xuống, ngón tay mang theo một tia cảm giác chán nản, xoa xoa hai bên thái dương cho cô.

Người nọ hình như cúi người càng thấp, có hơi thở lơ lửng ở môi cô, khoảng cách càng gần, hơi thở kia lại dời đến mi tâm của cô, khiêm tốn hôn vào nơi đó.

Tư Đồ từ từ mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau , Thời Chung sửng sốt một chút.

Chờ chờ, cũng không có đợi đến cô mở miệng, giọng của Thời Chung trong không khí khỏi lộ ra một tia bất đắc dĩ: "Ngủ ngon. . . . . ."

Nói xong anh liền đứng thẳng người chuẩn bị rời đi.

Cô lại bắt lại cổ tay của anh.

"Thời Chung. . . . . ."

Cô nhẹ giọng kêu anh.

Thời Chung nghe, lại không biết có nên cười hay không: "Nếu như bây giờ em gọi là tên tuổi Thịnh Gia Ngôn, anh có thể thật sự sẽ không nhịn được mà giết chết em rồi ."

Nhưng lời kế tiếp của người phụ nữ này, so với gọi sai tên càng làm cho người ta tức giận ——

"Chúng ta về sau không cần gặp lại."

Cô nói xong thật bình tĩnh, căn bản làm cho người ta không phân biệt được đâu là lời nói thật đâu là lời nói do say rượu, phải trải qua suy tính thật lâu.

https://thuviensach.vn

Thời Chung đứng ở nơi đó, không có lên tiếng, thân thể lại càng cứng ngắc.

"Mọi người một dạng, tới tay cũng sẽ không quý trọng, cho dù chúng ta ở chung một chỗ, một ngày nào đó anh sẽ rời đi, thay vì sau khi có được rồi lại mất đi, còn không bằng chưa từng có thì sẽ tốt hơn."

Thời Chung cười.

Cũng là cảm thấy thật hoang đường.

"Đây mới là nguyên nhân làm em luôn cự tuyệt anh? Cả đời không chiếm được, là có thể để cho anh cả đời nghĩ tới em?"

Cô không trả lời.

"Ý tưởng này rất thông minh, cũng rất ích kỷ." Anh giống như là đang khen cô, nhưng đột nhiên giọng nói lại một lần, "Chỉ là. . . . . ."

Cũng không biết là do cô trước buông lỏng tay ra, hay là anh trước giận dữ, một tay níu lấy cổ áo của cô. . . . . .

Thân thể của cô né tránh tay lợi hại của anh, bản năng co rúm lại. Trong lòng anh hiểu đúng lúc ngưng, thân lại cũng không tự giác đắm chìm, muốn ngừng mà không được.

"Vậy cũng phải chờ tôi nói mới được. . . . . ."

Nghe anh nói như vậy, Tư Đồ có chút sợ hãi, mở to mắt, nhìn thẳng vào mắt của anh.

Anh cứ như vậy nhìn thẳng lại vào mắt cô, xé áo cô, "Xẹt ——" tiếng xé lụa, tàn khốc nhưng cũng nghe cảm động.

Tác giả có lời muốn nói: tiểu kịch trường:

https://thuviensach.vn

Ngày nào đó, một đối với CP tham thảo một không năng lực, người ngoài chỉ vào trọng tâm chủ đề.

Cái lỗ tai lớn: ngươi thì không thể dịu dàng một chút sao? (chỉ Nhất Chỉ, trong thùng rác kéo áo lót hư)

Thời Chung: không thể.

Cái lỗ tai lớn giận, xoay người một cái, đưa lưng với ngươi.

Thời Chung ôm chầm người khác âm thầm tức giận: từ lần đầu tiên anh biết ngay, em! Là thuộc tính giả bộ. Tôn Dao nói như thế nào ấy. . . . . M thuộc tính?

diendanlequydon.com

——- tác giả mại manh tuyến phân cách —-

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Edit: Thiên Kết

Nút áo bị kéo rơi trên sàn nhà, mặc cho Tư Đồ vội vàng kéo chăn, đem thân thể che lại, thế nhưng anh lại không chút do dự đem góc chăn xé ra. Cả cái chăn cứ như vậy mà bị anh ném xuống dưới giường. Tay của anh từ cổ của cô lướt một đường xuống dưới, rất nhanh đã đi tới eo của cô. Cái tay muốn mở khóa kéo trên váy của cô ra.

Tư Đồ vội vàng kéo tay anh ra.

Anh liền buông khóa kéo, một phen lại kìm cô ngược về phía sau, mang theo tức giận, hung hăng hôn cô. Tha hồ mà gặm nuốt, mặc cho Tư Đồ có cảm giác đôi môi mình bị hàm răng anh cắn làm cho đau.

Anh mở rộng hàm răng cô tấn công vào bên trong, tay vẫn giữ chặt cô lại, trán kề trán, anh buộc cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Tư Đồ nhìn thấy trong đồng tử của anh tản ra ngon lửa giống như dục vọng ham muốn, nóng bỏng mà xảo trá. Ánh mắt hướng thẳng vào đáy lòng cô mà dò xét, giọng nói của anh khàn khàn: “Nói cho cùng em đối với anh không phải là không có lòng tin, mà là chính em không tự tin.”

Ngón tay Tư Đồ bấu chặt vào tấm nệm trên giường. Lời nói của anh như đâm thẳng vào trái tim cô. Chính cô mỗi ngày đều dùng rất nhiều thời gian đứng trước gương tập làm quen với vết sẹo xấu xí trên người vậy mà sau nhiều năm vẫn thấy nó rất khó coi huống chi là đàn ông?

https://thuviensach.vn

Mặc dù người đàn ông trước mặt là một người đàn ông, người ba tốt trong mắt cô cũng như mọi người.

Lại ví dụ, nếu như năm đó trận hỏa hoạn kia hủy đi dung mạo của cô, thì anh còn có muốn cưới cô sao? Còn có thể cũng như bây giờ, tái hôn, đi dân, sống chết, keo sơn ở bên nhau?

Ngay cả khi Thịnh Gia Ngôn nói, sở dĩ anh đối với Yết Vũ Tình nhớ mãi không quên, đó chẳng phải là bởi vì Yết Vũ Tình đã bỏ anh ra đi sao? Không phải bởi vì chưa có được nên…….

"Đàn ông"—đây mới là từ tàn nhẫn nhất trên thế giới.

Nhưng trong giờ phút này, mặc cho Tư Đồ ngại ngùng trước mặt người đàn ông này, anh ta lại nói: "Em cảm thấy thân thể em rất xấu sao? Nhưng mà anh lại cảm thấy rất xinh đẹp, ít nhất hiện tại nếu anh nhìn nhiều hơn một chút, sẽ muốn……"…..Muốn chiếm đoạt lấy.

Ánh mắt anh rất có lực, quét nhìn qua nhân thể cô từng chỗ từng chỗ cũng làm cho cô ít nhiều cảm thấy tim đập nhanh và loạn nhịp, ngón tay anh theo ánh mắt di chuyển khắp trên người cô, giống như đang giám định và thưởng thức đồ sứ thượng hạng, từ vai cô một đường trượt xuống phía dưới, lướt qua ngực, cho đến cuối cùng chậm chậm mở khóa kéo của váy cô ra. Mặc cho Tư Đồ cầm lấy cổ tay anh, cô có thể ngăn cản anh lại nhưng lần nữa lại bị chế ngự bởi đôi mặt tràn ngập sự chiếm hữu, chỉ có thể vô lực nắm lấy cổ tay anh.

Tay anh đưa vào kéo rộng vạt váy, lướt qua bụng tiến thẳng đến nơi mẫn cảm nhất của cô, mặc cho thân thể Tư Đồ theo bản năng co cụm lại một chỗ, thế nhưng anh lại vuốt ve, hôn cô, muốn cô thả lỏng ra: "Đừng căng thẳng quá, em cứ từ từ mà tận hưởng thật tốt."

Âm thanh của anh mang theo chút mê hoặc, từng chút từng chút tháo xuống vỏ bọc cứng rắn của người con gái này, tận hưởng nơi tư mật mềm

https://thuviensach.vn

mại của cô. Tuy dịu dàng vỗ về nhưng cũng không kém phần khiêu khích.

Ngón tay của anh xâm nhập vào bên trong, cô liền không nịn được bèn cắn răng, đè nén tiếng rên rỉ đang muốn bật ra trong miệng. Anh ngừng lại, ngắm nhìn bộ dạng khao khát của cô lúc này, mặc cho Tư Đồ cau mày, ngửa mặt lên nhìn anh nhưng lại không thốt nên lời, rốt cuộc không nhịn được đưa tay qua quàng lấy cổ anh, đặt lên môi anh một nụ hôn cuồng nhiệt.

Thế nhưng anh lại rút ngón tay ra, ngón tay trượt ra kèm theo một dòng dịch ẩm ướt, tay trượt xuống dưới giữ chặt, tách chân cô ra chen người vào giữa.

Cảm thấy vừa lòng anh tiếp tục cúi xuống hôn cô, bỗng nhiên Tư Đồ cảm thấy đau đớn, toàn thân cứng đờ, người đàn ông này hình như mới tiến vào trong cô, cô cau mày nhìn anh. Thế nhưng anh chỉ sửng sốt một chút rồi lại tiếp tục cúi đầu hôn cô. Một tay đem chân của cô chống lên trên ngực anh, muốn cô mở rộng hơn để anh có thể tiến sâu vào trong.

Anh không những không ngừng lại còn từng chút từng chút tiến vào sâu hơn…….Mặc cho Tư Đồ vừa đau lại vừa giận, không nhịn được trừng mắt nhìn anh, nhưng trong mắt vừa ánh lên vẻ tức giận lại bị anh mạnh mẽ động thân phá tan thành từng mảnh nhỏ, tiếng rên rỉ yêu kiều của cô cũng bị anh nuốt trọn bằng một nụ hôn.

Dần dần cô không còn cảm thấy đau nữa, mặc cho hơi thở vẫn hỗn loạn như cũ những cô cũng chỉ có thể nhắm hờ con mắt tiếp nhận từng đợt sóng khoái cảm khiến cô run rẩy.

Anh rốt cuộc cùng dừng lại, đem cô ôm vào lòng nhìn thật lâu.

Tư Đồ không biết nên lấy vẻ mặt gì để dối diện với anh, cô đau đớn cùng hạnh phúc đều là vì anh, một khắc nào đó cô cơ hồ là hận anh, nhưng anh lại lau đi mồi hôi trên trán cô, hôn lên khóe mắt còn ửng hồng của cô,

https://thuviensach.vn

lướt xuống cần cổ trắng nõn, anh nhẹ nhàng mút lấy, thỉnh thoảng còn dùng răng cắn, giống như là muốn lưu ấn ký lại ở trên người cô. Cô cảm thấy một trận run rẩy nhẹ khi thấy hạ thân của anh lại một lần nữa đứng sững lên, còn anh lại vẫn như cũ vững vàng chiếm cứ lấy cô, muốn cô: “Em thả lỏng ra.”

Nhưng thân thể cô lại không nghe theo lời anh. Thân thể cô trở nên cứng ngắc chỉ có thoáng chút là thả lỏng ra, đưa tay xuống phía dưới.

Nơi đó đã sớm ướt đẫm, ngón tay của anh khi chạm đế nơi mẫn cảm này, lại vừa dịu dàng vừa chậm chạp.

Nhìn cô ở dưới thân anh run rẩy, khóe mắt khẽ nhướng lên, giờ phút này ánh mắt cô trở nên mê hoặc, đôi môi bị cô cắn chặt cũng trở nên đỏ ửng đẹp đẽ, cổ họng cũng vô thức phát ra những tiếng rên rỉ, hơi thở của cô cùng anh như hòa vào làm một. Trong thoáng chốc, khuôn mặt ánh lên một gợn gì đó một lần nữa đem tất cả thương tiếc hòa tan.

Tư Đồ cảm thấy đầu óc hỗn độn, trong cổ vẫn nén một chút chua xót, lại cảm thấy hông của mình bị anh nâng lên.

Cảm giác giống như trời đất quay cuồng, mạc cho Tư Đồ thê lương nhìn anh quay mình thành tư thế ngồi, cô vô lực kháng cự, chỉ có thể vùi mặt vào hõm cổ anh, mặc kệ cho cảm giác xấu hổ bủa vây lấy mình.

Nơi mẫn cảm của cô vốn khít khao, ôm chặt lấy vật to lớn của anh. Anh có chút miễn cưỡng để cho hai chân cô vòng qua hai bên hông anh, chỉ thoáng rút ra một chút liền không đợi được trong nháy mắt đã xâm nhập vào nơi sâu nhất của cô. Các dây thần kinh bất ngờ bị kích thích cảm giác như trời long đất lở. Thời Chung rốt cuộc không nhịn được nhíu chặt lông mày càng luật động nhanh chóng hơn.

Mỗi động tác của người đàn ông này đều làm cho Tư Đồ không nhin được mà hô hấp chậm lại, cô gắt gao căn chặt bả vai anh, dù vậy hàm răng

https://thuviensach.vn

vẫn không nhịn được mà run lên. Mà anh vừa điên cuồng chiếm hữu vừa nâng cằm cô lên, ánh mắt lạnh lùng quan sát cô.

Nhìn đôi mắt mơ hồ của cô lúc này……

Nhìn đôi má ửng hồng của cô…….

Nhìn mồ hôi toát ra từ chóp mũi cô..

Nhìn lông mày nhíu lại rối rắm của cô giống như là muốn đẩy anh ra, lại giống như muốn cầu khẩn anh ban cho cô nhiều hơn…

Đây tất cả đều là bởi vì anh. Chỉ là bởi vì anh……..

Vẻ mặt Thời Chung buồn bã, không nhịn được chợt đặt môi mình dán lên môi cô dây dưa một hồi.

Tư Đồ vô lực ôm bờ vai anh, hô hấp trở nên khó khăn—vì nụ hôn của anh mà sắp hít thở không thông.

Anh cứ như vậy mà chiếm đoạt, cộng thêm một nụ hôn cuồng nhiệt, làm cho Tư Đồ bị ép tới ù tai hoa mắt.

“Đừng……” Lời nói của cô vừa ra khỏi miệng liền phát ra tiếng thét chói tai.

Thân thể từng đợt từng đợt rung động rốt cuộc là đưa cô đến đỉnh cực lạc hay là muốn đẩy cô đến đáy vực đau đớn? Tư Đồ không có cách nào phân biệt, cô chỉ cảm thấy thời gian ở cùng với anh cô rất mâu thuẫn, mặc kệ là bị anh hành hạ vẫn là anh làm cho cô thấy thỏa mãn nhất. Rốt cuộc……..

Thân thể anh chợt căng ra, rên lên một tiếng rồi rút ra khỏi thân thể cô.

https://thuviensach.vn

Đã quá nửa đêm, Tư Đồ nằm trên giường đến động đậy ngón tay cô cũng không còn chút sức lực nào. Cô nằm nghiêng nhìn người đàn ông nằm cạnh toàn thân tản mát ra vẻ sảng khoái.

Rõ ràng anh mới là bệnh nhân……

Tư Đồ có chút bi phẫn oán thầm. Anh chống tay lên nhìn cô----thật không biết có cái gì tốt để mà nhìn- --- Tư Đồ cảm thấy bất tiện chỉ có thể nhắm hai mắt giả vờ ngủ.

Tay của anh dịu dàng vuốt ve mặt cô, tay anh trượt xuống bờ vai cô, cô chỉ có thể nhắm chặt mắt hơn giả vờ ngủ-----

Thật may trên người cô còn đang mặc áo sơ mi của anh, nhưng tay anh lại thuận hương di chuyển ra phía sau lưng cô làm cô cảm thấy không được tự nhiên. Dù sao cũng là cách một lớp quần áo đụng vào vết sạo trên lưng cô nhưng cũng làm cho cô vặn vẹo.

Đoán được rằng cô chỉ giả vờ ngủ, anh cười: “Đi tắm rồi ngủ tiếp.”

Cô vẫn nằm im không động đậy gì, chỉ là hai tay đã nắm chặt thành quyền.

“Em mà không dậy, anh sẽ hôn em đó.” Hơi thở của anh nhẹ nhẹ phả lên mặt cô.

Tư Đồ mở choàng mắt.

Đật vào mắt cô là khuôn mặt anh thoải mái cười nhẹ nhàng.

Giữa cô và anh chỉ là một khoảng cách rất nhỏ, cô không tự chủ lui về phía sau, ngồi dậy. Cô nhìn anh một cách nghiêm túc nhưng lại không biết nói gì.

https://thuviensach.vn

Cô còn chưa kịp nói gì thì Thời Chung đã nhếch môi lên nói: “Em nói “chúng ta đừng có gặp lại” chuyện hoang đường như vậy em thử lặp lại lần thứ hai xem.”

“…….”

“……..”

Nhậm Tư Đồ nghĩ thầm trong lòng: xem như anh lợi hại.

Tác giả có lời muốn nói: Ai đã ăn no……Xin giơ tay

Ai muốn khen ngợi tác giả ngòi bút không lụt……..Xin giơ tay

Ai muốn Thời Chung nói lời giữ lời, một lần nữa……..Xin giơ tay

Suy nghĩ một chút, vẫn là đem viết thành một chương, đến lúc đó nếu chương này bị khóa, Bạch Sắc sẽ thay thế thành chương mới, cũng không cần tổn hao tâm trí sửa dổi làm trái lệnh cấm……Vì để cho các bạn ăn một bữa thịt, Bạch Sắc cũng không dễ dàng a. Ai không nhịn muốn khen ngợi Bạch Sắc…….Xin giơ tay!

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tư Đồ rốt cuộc không hề nói gì. Cô quả thật cả người dinh dính, đầu óc cũng ngất đi, cần tắm cho tỉnh táo, nhưng cô lại không thể ngay trước mặt người đàn ông này trực tiếp vén chăn đứng lên, mặc dù chiều dài áo sơ mi của anh đã che qua mông của cô, áo sơ mi nhưng dưới dưới lớp vải mỏng manh này cô lại không mặc gì cả, chỉ cần cô làm động tác mạnh một chút, sẽ lộ ra hoàn toàn. Về phần quần lót của cô. . . . . .

Hiện đang nằm trên sàn nhà, xem ra rất ẩm ướt, căn bản cũng không thể mặc lại được nữa.

Người đàn ông này cố tình vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng tay chống đầu ở trên giường như cũ, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, không một giây rời khỏi, tròng mắt thâm thúy nhưng cũng cợt nhã, Tư Đồ có chút cứng đờ nhìn lại anh, nhưng lại không tiện mở miệng để cho anh tránh một chút, dù sao. . . . . .

Thời khắc thân mật như vậy đều trải qua rồi, nói lời nói như thê thì cũng không có chút khí thê gì cả.

Đang lúc Tư Đồ không biết như thế nào cho phải thì đột nhiên có tiếng chuông báo điện thoại di động từ nơi không xa truyền đến. Thời Chung nhìn cô một cái rồi mới từ trên người cô dời đi. Tư Đồ đưa mắt nhìn anh xuống giường đi nghe điện thoại, mơ hồ thở phào nhẹ nhõm, lập tức vén chăn lên chuẩn bị giường, cũng một khắc kia làm cho cô rất sửng sốt.

Ga giường nhăn không còn hình dáng, tuy là màu đậm, nhưng Tư Đồ liếc mắt liền thấy được những thứ phía trên là thứ gì. Mấy vết máu màu

https://thuviensach.vn

đậm, vết máu đã khô. Tư Đồ không nhịn được đưa tay chạm sờ, cho đến lúc này mới thật sự ý thức được, mình rốt cuộc mất đi cái gì.

Tư Đồ lại theo bản năng ngước mắt nhìn về phía người đàn ông đã đi xa đó.

Không gian phòng ngủ rất lớn, giờ phút này Thời Chung cũng chỉ mặc quần dài màu xám tro rộng thùng thình, nửa người trên trần trụi đứng dựa vào sô pha vòng tròn, tìm kiếm di động. DĐLQĐThật ra thì khoảng cách xa như vậy, Tư Đồ căn bản không thấy được chi tiết trên người của anh, nhưng vẫn có một cút gì đó lưu lại trong đầu, tỷ như lúc người đàn ông này phát động tiến công, đường cong phần lưng cơ hồ là kéo thành một đạo hình giọt nước, vai, eo, mông, chân, nhìn như rất dài, lại hàm chứa lực lượng đau đến chết đi sống lại; lại tỷ như, môi của anh cùng ngón tay của anh, có bao nhiêu nhẫn nhụi, cỡ nào xảo trá. . . . . .

Dùng đầu ngón chân đoán cũng có thể đoán được đây là một người đàn ông am hiểu thân thể người phụ nữ như thế nào. Đây cũng là lý do làm cho Tư Đồ đột nhiên khủng hoảng lên.

Thời Chung rốt cuộc tìm thấy điện thoại mình vứt bừa bãi trên sô pha rộng rãi. Tiếng chuông điện thoại đã ngừng, hiện là một số xa lạ. Thời Chung đang muốn ném di động vào ghế sa lon, cũng đang lúc này, điện thoại di động lại vang lên.

Điện tới là chuỗi số xa lạ như cũ, anh nhìn màn hình điện thoại di động, mi tâm không khỏi nhíu lại.

Cái số này cùng số điện thoại của người phụ nữ kia, sự khác biệt cũng chỉ là hai con số sau cùng. . . . . .

Tư Đồ là nhìn Thời Chung vừa nghe điện thoại, vừa quay người đi trở về phía cô. Anh mặc dù nghe điện thoại, lại không nói tiếng nào, thậm chí ánh mắt đều chưa từng dời khỏi người cô —— DĐLQĐcứ như vậy lẳng

https://thuviensach.vn

lặng nhìn cô, chậm rãi bước đến gần. Vừa đi đến bên giường, anh liền trực tiếp đưa di động đưa cho cô: "Tìm em."

Tư Đồ cau mày cúi đầu nhìn qua một cái, này rõ ràng là điện thoại di động của anh, làm sao sẽ. . . . . .

Đột nhiên thần kinh nghi ngờ bị một cỗ sức lực vô hình chợt níu chặt, Tư Đồ nhận lấy điện thoại di động, DĐLQĐđốt ngón tay cứng ngắc, điện thoại di động để lên bên tai thì cổ họng cũng dần dần cảm thấy chát rồi, ". . . . . A lô?"

Trả lời cô, quả nhiên là âm thanh của Thịnh Gia Ngôn: "Nhậm tiểu thư, có phải gần đây em rất thích chơi mất tích, chơi đến rất vui vẻ hay không?"

Giọng điệu của anh giống như là thở phào nhẹ nhõm, giống như là mang theo nhạo báng, giống như là mang theo dung túng, giống như là mang theo cảm xúc, lại duy chỉ không có. . . . . Trách cứ.

"Tôi. . . . . ." Tư Đồ theo bản năng muốn vì mình giải thích, nhưng chỉ nói một chữ liền lại im lặng rồi.

Quả thật Thịnh Gia Ngôn cũng không cần giải thích của cô, chỉ là mang theo nụ cười nói: "Yên tâm, anh đây không phải đang trách em. Xác nhận emi không có xảy ra việc gì anh liền yên tâm. Tốt lắm, không làm phiền em nữa. . . . . ."

Cô tình nguyện Thịnh Gia Ngôn chất vấn cô: Tư Đồ, làm sao em có thể lại chơi biến mất? Làm sao em có thể tùy tiện cùng người đàn ông khác qua đêm ở ngoài. . . . . .

Cô thậm chí tình nguyện Thịnh Gia Ngôn nhiều lần nhắc lại: Tư Đồ, dạ, anh là khích lệ em mau chóng có bạn trai, ai có thể cũng có thể, duy chỉ có người này là không thể, thật không đáng tin cậy. . . . . .

https://thuviensach.vn

Nhưng anh một khắc cũng không nguyện quấy rầy cô, trực tiếp cúp điện thoại. Để lại cho Tư Đồ , là một phòng an tĩnh. Bao gồm Thời Chung đang đứng ở mép giường.

Tư Đồ rũ tay xuống, điện thoại trong lòng bàn tay liền trượt xuống ở bên gối.

Tư Đồ cho là đánh vỡ sự yên tĩnh chết tiệt này, sẽ là tiếng rống đột nhiên giận dữ của người đàn ông bên cạnh—— Diễn đàn Lê Quý Đôn.như vậy tốt hơn, cô cũng cũng không cần phí sức làm gì là có thể cùng anh đương ai nấy đi rồi, nhưng cô chờ, chờ tới cũng là anh ngồi ở bên giường, vuốt ve gương mặt của cô.

Ngay sau đó, ngón tay người đàn ông này lại theo cánh tay của cô từ từ tuột xuống, mặc dù cách vải vóc áo sơ mi, Tư Đồ y cũ không nhịn được rụt bả vai một cái, trí nhớ thân thể có lúc thậm chí vượt qua đầu óc, tựa như cùng hiện tại, anh nhàn nhạt đụng vào, trí nhớ trong mỗi một tấc da thịt của Tư Đồ liền cơ hồ tỉnh lại——

1 giờ trước nơi đây, thậm chí là 3 giờ trước trên du thuyền, ngón tay của anh đều là trùng hợp như vậy, hay là cưỡng chế nâng lên dục vọng của cô, làm người ta vô lực kháng cự.

Chỉ là lúc này, giờ phút này, ngón tay của anh cuối cùng dừng trên bàn tay nắm chặt thành quả đấm của cô. Diễn đàn Lê Quý Đôn.Người đàn ông này rõ ràng có thể cảm thấy lúc anh chạm vào cả người cô lặp tức căng thẳng, nhưng anh chỉ im lặng khẽ cười một cái, tiếp theo từng cái từng cái mở ra ngón tay của cô, buông ra quả đấm của cô: "Bị anh ta biết em và anh ở chung một chỗ, em lo lắng như vậy sao?"

Tư Đồ không nhịn được nhìn anh. Khóe miệng anh còn chứa đựng cười, một ít dấu hiệu giận dữ cũng không có, xem xét lại mình. . . . . Tư

https://thuviensach.vn

Đồ không nhịn được tự giễu cười cười: "Tại sao tâm tình của các người có thể tốt như vậy?"

Anh cơ hồ không có bất kỳ suy tư liền bật thốt lên, hoặc giả sớm đã đem cái vấn đề này tính toán rất nhiều lần, đáp án đã rất rõ: "Thái độ anh ta tốt như vậy, là bởi vì anh ta không thích em. Thái độ anh như vậy, cũng là bởi vì. . . . . Anh ta không thương em."

Anh ta không thương em. . . . . .

Giọng nói người đàn ông này cứ nhẹ nhàng như vậy mà đem tâm cô nhìn thấu, nhưng cô vẫn không muốn thừa nhận sự thật nói ra.

Tư Đồ thì ngược lại trong nháy mắt thoải mái, có lẽ là do dưới ánh mắt thâm trầm như biển của anh làm tâm bị mêm hoặc thôi,Diễn đàn Lê Quý Đôn. ngay cả cho tới nay Tôn Dao đều khó mà mở miệng nói, cô đều có thể giống nghe chuyện cười, đối với anh nói ra miệng: "Mà chính tôi cũng không quên anh ta được."

Đúng là câu chuyện cười, Tư Đồ nói xong cũng không nhịn được cười, cũng là cười khổ, chỉ vì cái chuyện cười này nhân vật chính chính là cô. Phản phản phục phục, do do dự dự, bò ra ngoài lại ngã trở về. . . . . Nhưng chỉ là càng ép mình quên, lại càng không quên được.

"Một người phụ nữ từ bỏ một đoạn tình cảm chân thành, có phải đều giống như em hay không, phản phản phục phục, do do dự dự?" Anh hỏi, cũng không cần đáp án của cô, bởi vì anh rất rõ ràng ——"Chỉ là không sao, cái anh có chính là thời gian cùng em hao tổn."

Vậy, nếu như cả đời cô cũng không quên được thì phải làm sao đây? Anh cũng sẽ theo cô cả đời? Cái ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu cô, http://diendanlequydon。comTư Đồ không nhịn được bật cười, lắc đầu một cái. Nhìn anh ung dung bình tĩnh như thế, cơ hồ có chút hâm mộ : "Còn anh

https://thuviensach.vn

thì sao? Đàn ông các người quên đi tình cảm thắm thiết, chân thành còn nhanh hơn so với bọn con gái chúng tôi?"

"Anh cũng không có kinh nghiệm trong việc." Thời Chung nhún nhún vai, ánh mắt biến đổi trong giây lát, cơ hồ là lạnh lùng nhìn cô, không hề chớp mắt, "Anh cũng không buông tha."

Tim Tư Đồ bỗng dưng căng thẳng. Âm thanh của anh không có lên xuống, vẻ mặt của anh cũng không có nhiệt độ, nhưng vì cái gì thân thể của cô, nhất là mang tai dưới cái nhìn chăm chú của anh, không nhịn được mơ hồ nóng lên. . . . . .

Anh lập tức xoay chuyển lời nói, cười cười với Tư Đồ nói, "Dĩ nhiên, em ngàn vạn đừng học theo anh."

Thậm chía anh giống như dạy dỗ đứa trẻ, ngắt chóp mũi của cô một cái.

Tư Đồ không thể nhìn thấu người đàn ông trước mặt này, rồi lại thản nhiên thay đổi cách nhìn với anh: "Anh không sợ em lợi dụng anh để quên anh ấy sao?"

Thời Chung nhíu mày cười một tiếng, hướng về phía cô mở rộng vòng tay: "Hoan nghênh lợi dụng."

Anh làm bộ muốn ôm cô, Tư Đồ không khỏi bị chọc cười, một khắc sau đã nắm chặt cổ áo cùng vạt áo sơ mi, trượt xuống giường chạy trốn. diendanlequydon.comNhưng vừa chạy ra không xa, phía dưới liền đưa tới đau đớn, bước chân không khỏi chậm lại, anh không có bước theo, nhưng không có bỏ qua bước chân cô trì trệ.

"Cần giúp một tay không?"

https://thuviensach.vn

Nghe anh hỏi như thế, Tư Đồ quay đầu lại. Ánh mắt của cô không tự kiềm chế nhìn qua các nơi trên thân thể anh, cuối cùng mới rơi vào bó thạch cao trên cánh tay: "Anh nên tự chăm sóc chính mình trước đi."

Chờ Tư Đồ vào phòng tắm, mới phát hiện nước trong bồn tắm đã được xả đầy xong rồi, nhiệt độ ổn định đèn cũng sáng, đồ rửa mặt, áo tắm khăn lông toàn bộ hoàn toàn mới, đặt tại nơi tiện tay có thể đụng.diendanlequydon.com

Đoán chừng là anh biết cô mệt mỏi, cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích nên mới vì cô chuẩn bị xong xuôi tất cả.

diendanlequydon.com

Đoán chừng là anh biết cô mệt mỏi, cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích nên mới vì cô chuẩn bị xong xuôi tất cả.

Tay Tư Đồ mơn trớn áo tắm trắng noãn, mỉm cười cũng không biết.

Cô đem mình chìm vào bồn tắm, khí nóng mờ mịt, cô đã mệt rã rời rồi, khép mắt, cả người nhẹ nhõm, nhưng trong đầu không được bình tĩnh. Có âm thanh liên tục, nhanh chóng trở về. . . . . .

Yên tâm, anh không phải đang trách em. . . . . .

Xác nhận em không có xảy ra việc gì anhliền yên tâm. . . . . .

Tốt lắm, không quấy rầy em. . . . . .

Âm thanh Thịnh Gia Ngôn không biết thế nào lại biến thành Thời Chung .Di‿ễn đ‿àn L‿ê Qu‿ý Đ‿ôn

Anh ta là người tốt, bởi vì anh ta không thương em. . . . . .

https://thuviensach.vn

Nhưng không sao, cái anh có chính là thời gian cùng em lãng phí. . . . . .

Anh cũng không buông tha. . . . . .

Hoan nghênh lợi dụng. . . . . .

Tư Đồ mở choàng mắt. Phần dưới bồn tắm bởi vì tùy lúc mà đổi nước nóng nên xuất hiện một xoáy nước, tựa như âm thanh hai người đàn ông trong lòng cô tạo nên nước xoáy.

Tư Đồ không dám dừng lại lâu, cô nhảy ra khỏi bồn tắm, vừa lau tóc, vừa phủ thêm áo choàng tắm đi về phía cạnh cửa, cũng đang đi ngang qua gương thì bước chân không khỏi dừng lại.

Cô nhìn da mình lộ ra bên ngoài áo choàng tắm, hồi tưởng lại một màn mình mới vừa nhìn thấy lúc nãy: nửa người trên người đàn ông kia trần trụi dựa đầu giường, trên người trừ vết thương nhỏ do tai nạn xe cộ gây ra, Di●ễn đàn L●ê Quý Đ●ôn.còn có một chút biến hóa, giống như là bị tiểu miêu tiểu cẩu quào trầy dấu vết, đầu vai còn có một dấu răng rõ ràng. . . . . .

Một ít vết trầy ở đây đều nhắc nhở Tư Đồ, cô đã làm gì với người đàn ông này ta.

Về phần người đàn ông này đã làm gì đối với cô. . . . . .

Tư Đồ hơi nước trên mặt kính biến mất, trong nháy mắt hình ảnh cô trong kính trở nên rõ ràng. Trên người mình không có bất kỳ dấu vết tím bầm nào, đối với lần này, Tư Đồ có chút kinh ngạc.

Tư Đồ ép buộc mình nhớ lại, cuối cùng cũng nhớ được một chút ký ức kiều diễm, vào thời khắc này đột nhiên cuồn cuộn chảy ra, anh mút cắn, vuốt ve, vỗ về chơi đùa, sức lực mặc dù hơi mạnh, lại nắm giữ cực kỳ có độ, nhưng cũng không có làm cô bị thương. . . . . .

https://thuviensach.vn

Thời điêm mất khống chế như thế anh cũng không quên quan tâm cô, nhưng vì cái gì nhiều người lại nói anh không phải người tốt?

Tư Đồ bật cười.

Đang lúc này, cạnh cửa đột nhiên truyền ra động tĩnh, Tư Đồ sợ hết hồn, vội vàng đem áo choàng tắm kéo trở về. Thời Chung cũng đã đẩy cửa tiến vào phòng tắm.

Trong hơi nước anh đi về phía cô, Tư Đồ lo lắng buộc dây áo choàng tắm, thế nhưng anh đã lặng lẽ đi tới phía sau cô, tay của anh ôm lấy hông của cô từ phía sau, đè xuống tay cô đang bận rộn.Di●ễn đàn L●ê Quý Đ●ôn.

"Thế nào lại thơm như vậy?" Anh cúi đầu hít hà bên cổ cô.

Tư Đồ sửng sốt một chút: ". . . . . Đây không phải là mùi sữa tắm nhà anh sao?"

Thời Chung im lặng thở dài, cái nữ nhân không hiểu phong tình này. . . . . .

Cùng nhau đứng ở trước gương, ánh mắt ở trong kính giao nhau, Tư Đồ nhìn thấy anh trong kính, chậm rãi cởi dây áo choàng tắm của cô ra. Tay của anh linh hoạt xông vào mở rộng áo choàng tắm ra hai bên.

Tư Đồ liền bị anh vuốt ve hô hấp không yên. Lúc này cô rốt cuộc bắt được tay của anh, kiên định lắc đầu với anh một cái.

Thế nhưng anh lại theo động tác cô quay đầu thuận thế hôn cô. Chờ Tư Đồ bị hôn đến cơ hồ muốn cho người thần hồn điên đảo, áo choàng tắm trên người cô chẳng biết lúc nào đã rơi xuống ở chân.

https://thuviensach.vn

Anh bỏ qua môi của cô, lửa nóng hôn bắt đầu theo cổ của cô, Tư Đồ đột nhiên ý thức được anh muốn làm gì, vội vàng xoay người đẩy anh ra.

Anh nghĩ hôn vết sẹo trên lưng cô? Trong lòng Tư Đồ đọt nhiên mâu thuẫn, cạnh tay cô chính là bệ rửa tay, trên đó còn có áo sơ mi cô vừa mới thay, Tư Đồ không chút suy nghĩ, kéo áo sơ mi phu lên người, lời nói cũng không có suy nghĩ nhiều, liền bật thốt lên: "Kia không có thể, có chỗ không được. . . . . ."

Tiếng nói vừa dứt đã nhìn thấy khóe miệng người đàn ông trước mặt này nhếch lên, muốn cười nhưng không cười: "Nói lời phải giữ lời?"

. . . . . .

. . . . . .

Tư Đồ ngồi ở trên bồn rửa mặt, đầu gối khẽ phát run. Mặt bàn lạnh lẽo, lửa nóng. . . . . Anh.

Nụ hôn của anh rơi xuống toàn thân của cô, khám phá chính cô cũng không biết , ẩn sâu ở trên thân thể huyền bí của cô. . . . . Rốt cuộc, anh không chờ được nữa, ở giữa hai chân cô làm ác, ngồi thẳng lên, hôn khóe miệng cô, hỏi cô: "Có thể không?"

Tư Đồ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hơi nước còn chưa tan đi, hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, chỉ có thể thở hổn hển, hai tay chống trên mặt bàn lạnh lẽo.

Cô muốn gật đầu, tiếp đó, liền đến phiên người đàn ông này, tự thể nghiệm định nghĩa trầm luân. . . . . .

***

Đến tối ngày tiếp theo Tư Đồ mới về đến nhà.diendanlequydon.com

https://thuviensach.vn

Nói đúng ra, là cô ở trên xe ngủ thiếp đi, đợi đến thời điểm rốt cuộc mở mắt, phát hiện xe đã dừng ở mình lầu dưới.

Cô mê hoặc liếc nhìn ngoài cửa sổ, sau đó quay đầu lại, mới phát hiện ra mình đang gối đầu lên bả vai Thời Chung.

Mà Thời Chung, chờ cô thức dậy, nhìn cô, liền ấm áp cười một tiếng, êm ái hỏi cô: "Rốt cuộc đã tỉnh rồi hả ?"

Tư Đồ vội vàng ngồi thẳng lên, có chút xấu hổ nhìn tài xế đằng trước một cái, thấy tài xế hết sức có trách nhiệm với công việc, căn bản là không có quan tâm tình huống chỗ ngồi phía sau, mới vuốt ve mi tâm hỏi Thời Chung: "Tại sao đã đến nơi mà không gọi em dậy?"

"Nếu như anh nói cho em biết đáp án, có phải em sẽ mời anh đi lên uống nước hay không?" Anh không trả lời mà hỏi lại.

"Lần sau đi." Tư Đồ đã tự động mở cửa chuẩn bị xuống xe, "Anh cũng trở về đi nghỉ ngơi thật tốt, giằng co một đêm, anh so với em toàn. . . . . ."

Phải! Thấy ánh mắt anh đột nhiên trở nên ám muội, Tư Đồ cũng biết mình lại nói chuyện không nên nói.

Định coi thường ánh mắt Thời Chung, xuống xe không quay đầu lại.

Thời Chung liếc mắt nhìn áo khoác cô rơi vào trên xe, liền không tự chủ hồi tưởng lại bộ dạng ấy mới ảo não hận không thể nuốt cô vào miệng của mình——

Cô là đang vội vã chạy trốn? Đến quần áo dùng cũng không cần.

Thời Chung không nhịn được cười khẽ, mắt thấy bóng dáng của cô đã vòng qua đầu xe, đi lên bậc thang bên ngoài nhà trọ, anh đang muốn hạ

https://thuviensach.vn

xuống cửa sổ xe gọi cô, nhưng một giây kế tiếp, nụ cười Thời Chung liền cứng ngắc bên khóe miệng ——

Mới vừa đi lên được hai nấc thang, Tư Đồ cũng bị giật mình.

Bên trong xe, ngoài xe là hai ánh mắt đều hướng tới trên người Thịnh Gia Ngôn đang từ bên trong nhà trọ đi ra.

Người phản ứng trước tiên chính là Thịnh Gia Ngôn, anh xuống mấy bậc thang đi tới trước mặt Tư Đồ.

Tư Đồ còn có chút kinh ngạc, trừng mắt, Thịnh Gia Ngôn đã mỉm cười giải thích: "Tôn Dao nói nên mang Tiềm Tiềm trở về, cô ấy không có chìa khóa nơi này, anh đi đưa chìa khóa cho bọn họ mở cửa."

Tư Đồ còn chưa kịp nói tiếp, sau lưng liền truyền đến âm thanh đóng cửa xe"Phanh" một tiếng.

Tư Đồ cùng Thịnh Gia Ngôn nhìn, chỉ thấy Thời Chung xuống xe, đi về phía bọn họ.

Thời Chung đem áo choàng cô đánh rơi khoác lên trên vai cô.

Anh có thể cảm thấy bả vai cô cứng ngắc. Liền thuận thế ôm vai của cô. Tiếp theo quan sát Thịnh Gia Ngôn, diendanlequydon.combiết rõ còn hỏi: "Vị này là?"

Tư Đồ không khỏi ngước mắt nhìn về phía Thời Chung —— ánh mắt của anh, lại đem cô mang về thời khắc tối hôm qua, thời khắc anh kiên định nói với cô "Anh ta là người tốt, bởi vì anh ta không thương em". . . . . .

Anh không thương. . . . . Cho nên, cô cũng đúng lúc đi ra khỏi nhà tù mang tên là"Thịnh Gia Ngôn" rồi. . . . . .

https://thuviensach.vn

Giờ phút này, đứng ở trước mặt Thịnh Gia Ngôn, Tư Đồ rốt cuộc tìm về vẻ mặt thích hợp, giới thiệu hai người đàn ông này lẫn nhau: "Đây là Thịnh Gia Ngôn, bạn tốt nhất của em."

"Đây là Thời Chung, " Tư Đồ không nhịn được nuốt nước miếng, "Bạn trai. . . . . em."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Edit: Thiên Kết

Bạn trai……

Thời Chung nghe xưng hô này cũng bất ngờ lông mày hơi nhíu lên. Ánh mắt cô nhìn Thời Chung, Thịnh Gia Ngôn mỉm cười nhưng giọng nói lại rất xa cách: “Thời tiên sinh, lúc trước đã có gặp qua.”

Thật ra thì anh đã sớm biết vị Thịnh Gia Ngôn này là người như thế nào. Thậm chí có một lần anh buồn chán lái xe đậu dưới phòng khám của cô thì thấy cô cùng Thịnh Gia Ngôn ngồi chung xe rời đi. Nhưng lúc này Thời Chung làm bộ như không nhận ra và quan sát Thịnh Gia Ngôn.

Thịnh Gia Ngôn thì ngược lại rất khách khí đưa tay về phía Thời Chung, nếu như anh ta không nhận ra anh thì anh cũng không ngại mà giới thiệu về mình: “Tôi là luật sư đại diện của công ty xây dựng Lợi Đức.”

Thời Chung nhìn Thịnh Gia Ngôn đồng thời cũng đưa tay về phía anh, một giây kế tiếp anh trực tiếp nắm lấy tay Tư Đồ đi lên bậc thềm, cùng Thịnh Gia Ngôn lướt qua nhau, anh thân mật nói với Tư Đồ: “Em không ngại nếu ngồi cùng tôi một lát chứ? Chúng ta cũng rất lâu rồi không có hẹn hò.”

Cho đến khi tới thang máy, Thời Chung mới nhận thức được ánh mắt bất mãn của cô đang nhìn về phía mình.

Ánh mắt của cô có bất mãn, cơ hồ là đang từng anh.

https://thuviensach.vn

Thời Chung biết rõ cô đang bất mãn điều gì, nhưng lại không khách khí nhéo mũi cô một cái: “Nhâm tiểu thu, em đối với bạn trai phải công bằng một chút chứ------ em đang lợi dụng anh thì anh cũng có quyền ghét bỏ anh ta chứ?”

Người đàn ông này lý luận teo logic hoàn hảo khiến cô không thể nào phủ nhận được, nhưng Tư Đồ nghĩ tới Thịnh Gia Ngôn thì lại trở nên lúng túng, liền không nhịn được mà đẩy bàn tay đang bóp lỗ mũi cô của anh ra.

Cô giờ phút này đứng trước anh cơ hồ là nhíu mi, giương cung bạt kiếm, anh hung hăng nói: “Em còn dám trừng anh nữa sao?”

Thời Chung nhìn cô, lời nói mang theo chút uy hiếp, gương mặt cũng dần dần cúi xuống, anh căn bản không cho cô có chút thời gian để kịp phản ứng, một giây sau thân thể cô khẽ chao đảo, anh đem cô lui về phía sau một bước tựa vào cửa thang máy.

Thấy cô không lui được nữa, anh liền cúi đầu hôn lên mí mắt cô.

Tư đồ theo bản năng nhắm chặt đôi mắt nhưng trong lòng lại dở khóc dở cười, anh làm như vậy là để cho cô khỏi trừng mắt với anh? Người đàn ông này thật ngây thơ giống đứa trẻ 7, 8 tuổi…….

Nụ hôn của anh như chuồn chuồn lướt nước dừng lại đúng lúc làm cho Tư Đồ hoàn toàn quên ý định trừng mắt với anh, ánh mắt cô dường như không tự chủ mà mềm mại xuống. Anh im lặng nhìn cô, từ từ hóa giải cái cảm giác ngại ngùng khi mà gặp phải Thịnh Gia Ngôn.

Đúng lúc này, bên tai Tư Đồ vâng lên tiếng “Đốt” nhắc nhở----- thang máy đã tới, mắt cô nhìn thấy cửa thang máy chậm rãi mở ra, Tư Đồ lúc này mới chợt nhớ hình như lúc nãy Thịnh Gia Ngôn cũng muốn đi chung thang máy với bọn cô.

https://thuviensach.vn

Ngộ nhỡ Thịnh Gia Ngôn nhìn thấy hành động thân mật như vậy của cô cùng "bạn trai"…….Tư Đồ có chút kinh hoảng, không quên ngoái lại phía sau nhưng không nhìn thấy bóng dáng Thịnh Gia Ngôn đâu.

Tư Đồ không khỏi chau mày, cho đến khi nhìn ra bên ngoài mới phát hiện Thịnh Gia Ngôn vẫn còn đứng ở bậc thềm bên ngoài.

Bóng lưng anh ta cứng ngắc lộ rõ vẻ cô độc, dường như anh ta đã đứng ở đó cả một thế kỷ vậy.

Là ảo giác sao? Lúc này cô cảm thấy bóng dáng của người đàn ông kia thật cô đơn, đáng thương.

Tư Đồ chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị người bên cạnh kéo vào trong thang máy.

Mắt thấy cửa thang máy sắp đóng lại Tư Đồ muốn chặn cửa đi ra theo bản năng nhưng lại bị Thời Chung giữ lại.

"Người giữ chìa khóa không phải là người chỉ phụ trách mở cửa thôi sao? Hắn ta cũng không muốn cùng chúng ta đi lên lầu."

Giọng nói của Thời Chung nghe rất hời hợt nhưng đối với từ "Người giữ chìa khóa" thì gằn từng chữ ra. Tư Đồ nghe được điều đó thì tràn ngập khổ sở.

Đối với những người bận rộn như cô thì cần phải có chìa khóa dự phòng, ngay cả khi người giúp việc của anh ta quên mang chìa khóa cũng sẽ gọi điện thoại cho cô đến để mở cửa.

Cô và Thịnh Gia Ngôn cùng về nước một khoảng thời gian nên khi đăng ký số điện thoại cũng chỉ khác nhau hai số 0.

https://thuviensach.vn

Quan hệ của bọn họ vĩnh viễn là như vậy rất thân mật nhưng cô không thể nào đi quá giới hạn được.

Hôm nay khi Tư Đồ nhìn cửa thang máy dần dần khép lại, trong lòng cô có chút gì đó hụt hẫng, một chút gì đó mất mát nhưng hình như vẫn không đủ để thay đổi gì cả……..

Thời Chung ở cạnh bên không bỏ lỡ biểu cảm mất mát trên khuôn mặt cô.

Anh cúi đầu hơi suy nghĩ một chút, giây tiếp theo lấy tay nhấn nút gọi thang máy. Cửa thang máy đột nhiên mở ra, Tư Đồ có chút khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt-----

Vẻ mặt của anh là người ta không thể đoán được anh muốn làm cái gì, chỉ nghe thấy anh đột nhiên mở miệng: “Hay là…….em xuống xác nhận xem anh ta có hay không đang vì em mà ghen?”

Mặt Tư Đồ bỗng ngẩn ra.

Ngay sau đó liền bật cười: “Em không có ngây thơ như anh đâu.”

Chờ mong Thịnh Gia Ngôn nổi ghen, tiếp theo sẽ tỉnh ngộ chạy tới đoạt cô về? Tư Đồ đã sớm nhận ra đây chỉ là một trò đùa mà thôi, xung quanh có biết bao nhiêu vết xe đổ đủ để cho cô hiểu, tình huống như thế căn bản tuyệt đối không thể nào xảy ra. Cô thật sự bây giờ là đang lợi dụng người đàn ông trước mặt này đêt hoát khỏi đoạn tình cảm rối rắm này.

Thời Chung dường như không tin tưởng những gì cô nói liền tiếp tục nói: “Tôi dạy cho em một cách này……”

Giọng nói của anh như đang hướng dẫn Tư Đồ từng bước từng bước một, cô không khỏi ngước mắt lên nhìn anh, một giây kế tiếp đôi môi của anh đặt chính xác lên môi cô.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng khắc đó, mọi ý niệm nghĩ anh ngây thơ trong lòng Tư Đồ đều tan thành mấy khói, đây là một người đàn ông quá thành thục từ phương thức hôn, môi, răng đến đầu lưỡi…….hơi thở dịu dàng của anh bao phủ lấy cô.

Hai người cứ như vậy đứng ở góc thang máy bên cạnh chính là bảng điều khiển. Bởi vì anh một mực nhấn ở nút mở cửa nên cánh cửa không thể nào mà khép lại được, đột nhiên phát ra tiếng "Đinh", Tư Đồ như bừng tỉnh tránh né ra khỏi nụ hôn của anh.

Đôi môi anh chặt chẽ dán lên cô, vậy mà cô vẫn còn phải ô ô nhắc nhở anh rằng trong thang máy có camera quan sát, nhưng anh vẫn mặc kê ở trên môi cô tàn sát bữa bãi.

Thân hình cao lớn của anh ngăn cách ôm trọn Tư Đồ vào trong lòng, cô bị anh giữ chặt lấy gáy nâng cao đầu nà tiếp tục hôn.

Nụ hôn của người đàn ông này cùng với những nụ hôn trước đây của cô có chút gì đó không giống. Nụ hôn với Thịnh Gia Ngôn của cô có chút gì đó e dè, có chút sợ hãi. Nhưng nụ hôn của người đàn ông này mặc dù có mạnh bạo nhưng lại làm cho cô cảm thấy trong đó chứa đựng tất cả nhu tình-----loại ảo giác này rất dễ khiến cho phụ nữ từ bỏ tất cả lý trí của bản thân, chỉ muốn vùi sâu vào cảm giác ngọt ngào lúc này, không cách nào mà kiềm chế được……..

Đang mê đắm vào nụ hôn này bỗng dưng Tư Đồ đẩy anh ra------chỉ vì bên tai cô truyền đến tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Giống như là một giây sau khi Tư Đồ đẩy Thời chung ra là tiếng bước chân đó dừng ở bên ngoài cửa thang máy, cùng lúc đó Thịnh Gia Ngôn xuất hiện trước mặt cô.

Thịnh Gia Ngôn hình như không ngờ tới thang máy vẫn còn đợi mình bèn ngẩn người, bật cười bước tới: "Tôi còn tưởng hai người đã đi lên lầu

https://thuviensach.vn

rồi.”

Trên mặt Thời Chung không hề có chút biến đổi, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, Tư Đồ đứng bên cạnh theo bản năng mím chặt môi. Cô cầu nguyện khuôn mặt của mình sẽ không đỏ lên, nhưng dường như hành động của cô như thế càng thêm mờ ám làm Thịnh Gia Ngôn chú ý đến đôi môi có chút sưng đỏ của cô-----

Thời Chung nhanh chóng nhận ra thân thể Thịnh Gia Ngôn chợt khựng lại.

Ánh mắt Thời Chung không khỏi tối lại---------đây tuyệt đối không phải là tình huống mà anh nghĩ tới.

Thịnh Gia Ngôn rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường, đưa tay nhấn nút đóng cửa cùng nhấn nút đi lên lầu, ngón tay anh dường như có chút không nghe theo điều khiển, dừng lại ở lưng chừng, cuối cùng anh chỉ có thể vỗ vỗ trán cười tự giễu---

Tư thế này của Thịnh Gia Ngôn làm cho Tư Đồ cảm thấy rất quen thuộc.

Mặc dù Tư Đồ cảm thấy không chắc chắn lắm điều mình nhìn thấy, dù sao trước đây cô thấy Thịnh Gia Ngôn như vậy nhưng là nhiều năm về trước. Anh ta cùng Yết Vũ Tình cãi vã rồi chia tay rồi lại làm hòa nhưng sau đó lại chia tay. Yết Vũ Tình một đêm dọn nhà ra đi không để lại chút tin tức. Mà một đêm đó Thịnh Gia Ngôn ngồi đợi trước nhà của Yết Vũ Tình. Lúc Tư Đồ tìm thấy anh ta thì anh ta cũng chỉ ngẩng đầu lên khuôn mặt không biến sắc, nhìn cô hồi lâu, cuối cùng anh ta chỉ cười tự giễu.

Năm đó chính cô cùng Thịnh Gia Ngôn ngồi trước ngôi nhà đó cho đến khi trời sáng.

https://thuviensach.vn

Tiếng cửa thang máy đóng lại, ba người, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình.

Sau khi trở về nhà Tư Đồ kiểm tra hành lý thì phát hiện chúng đã bị Tôn Dao làm cho lộn xộn, cô liền kiếm cớ vào phòng sắp xếp lại đồ đạc mà không đi ra ngoài nữa, đem hai người đàn ông làm khách rồi giao cho Tôn Dao xử lý.

Tôn Dao không biết nên chào hỏi hai vị khách này như thế nào, bèn trực tiếp ngồi trên ghế salon, nhìn về phía hai người vẫn còn đứng ở cửa vì không tìm được dép đi trong nhà để thay đổi bèn vung tay lên: “Hai người cứ tự nhiên, đừng khách khí.”

Thịnh Gia Ngôn nói đi mà lại quay lại, Thời Chung lại đại giá quang lâm, cô không cần suy nghĩ nhiều cũng biết được lý do chắc chắn có liên quan đến Tư Đồ. Tầm Tầm tìm hai đôi dép đưa tới trước mặt bọn họ rồi quay qua Thời Chung liền hỏi: “Nhậm Tư Đồ hôm qua có đi chung với chú phải không?”

Chưa kịp đợi Thời Chung bày tỏ thái độ, Tầm Tầm đã vội quay qua Thịnh Gia Ngôn mà tranh công: “Chú Gia Ngôn, hôm qua chú có bảo Tôn Dao gọi điện nhưng không liên lạc được với Nhậm Tư Đồ, nhưng thật ra con đã bảo Tôn Dao đi tìm chú chân dàiquả nhiên, con không phải là người nói dối mà.”

Thịnh Gia Ngôn bất đắc dĩ nói: “Là con, con ở cùng với Nhất Minh rồi cũng bắt chước Nhất Minh gọi chú là chú chân dài, nhưng bạn trai Tư Đồ----“ Thịnh Gia Ngôn hướng về phía Thời Chung: “-------- là anh ta mới đúng.”

Nói xong anh ta liền khom người đổi dép mà Tầm Tầm đưa cho.

Tâm tình Thời Chung hôm nay thật phập phồng, cái thân phận bạn trai của anh thế mà bị tình địch thản nhiên thừa nhận, anh nên vui mừng hay

https://thuviensach.vn

hoài nghi? Còn nữa--- “thì ra tôi không phải là chú chân dài duy nhât?”

Thời Chung hơi nhíu mày bất mãn, dò xét xung quanh nhưng cũng không nhìn ra được nửa điểm khó chịu hay chột dạ, bởi vì anh đang là trong điểm: bạn trai???

Tầm Tầm không kịp trả lời vấn đề của Thời Chung thì vội chạy ra khỏi phòng khách đi tìm Tư Đồ.

Về phần Tư Đồ với Tầm Tầm nói cái gì thì đã không còn quan trọng bởi vì chỉ chốc lát sau Tầm Tầm liền chạy ra ngoài, đem Thời Chung kéo vào một góc, hết sức nghiêm túc mà nói chuyện.

“Chú có thể hay không trong vòng sáu tháng trở thành chồng của mẹ?” Tầm Tầm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thời Chung không khỏi sững sờ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá đứa trẻ con đặc biệt này, mặt mày thì nghiêm túc: “……..Ý cháu là gì?”

Tầm Tầm liếc bóng dáng đang dọn dẹp hành lý của Tư Đồ, ánh mắt lại dán trở trên người Thời Chung, lúc này mới tiếp tục nói: “ Sáu tháng sau cháu sẽ đi học lớp một, chú phải biết nắm bắt cơ hội này để trở thành chồng của mẹ……, bằng không đến lúc cháu đi học, làm sao chú dùng danh nghĩa ba đi tham gia họp phụ huynh?”

“……..”

Tầm Tầm đối với anh hiển nhiên là ôm hi vong lớn với anh: “Chú một ngày là có thể trở thành bạn trai của mẹ, áu tháng, tương đương với……..” Tầm Tầm kết hợp cả đầu ngón tay cùng ngón chân để tính: “Sáu tháng tương đương với bao nhiêu ngày nhi?” Cậu tính toán căng thẳng mà không khỏi cau mày.

https://thuviensach.vn

Thời Chung thấy thế vội cho cậu bé đáp án: “Trên 180 ngày.” Tầm Tần lập tức cười, vội vàng nói tiếp: “Đúng! 180 ngày! Trong vòng 180 ngày trở thành chồng…… Lợi hại như chú nhất định sẽ thành công đấy!”

Thời Chung nhìn cậu bé đối với mình ôm hi vọng to lớn, không khỏi cụp mi xuống, yên lặng suy tính……..180 ngày……Nhiệm vụ sẽ rất khó khăn đây.

Tác giả có lời muốn nói: 180 ngày……mọi người cảm thấy Thời Chung hoàn thành được nhiệm vụ sao?

Nhìn chương trước mọi người nhắn lại, hô hào rất to là đã leo lên giường là kiên quyết không xuống, mong chờ Thời Chung dùng cánh tay oanh liệt đùa giỡn một trận, thậm chí còn có người muốn ta nên thêm một chút ngược vào……..Yên tâm, Bạch Sắc sẽ thỏa mãn các bạn, cứ bắc ghế chờ xem là được rồi.

Năm mới, Tết dương lịch, mọi người có nguyện vọng gì không?

Nguyện vọng của ta thì rất nhỉ, chính là được đi bơi nhiều hơn một chút nữa, dùng nước hoa nhiều hơn một chút nữa…..

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Chỉ trong chốc lát, Thời Chung đã suy nghĩ xong, đã tính trước mà đối với Tầm Tầm, chợt nhíu mày sao: "Vậy con phải toàn lực phối hợp với chú."

Tầm Tầm cực kỳ trịnh trọng, gật đầu một cái: "Không thành vấn đề!"

Hai người một lớn một nhỏ lập tức vỗ tay thành lập hiệp ước.

Chỉ chốc lát sau Tầm Tầm lĩnh mệnh chạy đên gian phòng Tư Đồ vẫn còn ở giúp cậu sắp xếp hành lý, yêu cầu : " Lễ mừng năm mới năm nay chúng ta. . . . . đừng đi nhà chú Ngôn chơi nữa!"

Nhóc con đột nhiên nói ra yêu cầu như thế, làm cho động tác gấp quần áo của Tư Đồ dừng lại.

Cô thật là không ngờ cậu lại đột nhiên nói tới cái vấn đề này —— nhưng cô rất nhanh đã khôi phục động tác, đem quần áo xếp xong để vào trong tủ quần áo, thuận miệng nói: " Năm nay mẹ vốn không có ý định dẫn con đi nhà chú Ngôn để tham gia lễ mừng năm mới. Chúng ta tự đón năm mới, cùng bà ngoại, còn có Tôn Dao."

Tầm Tầm kinh ngạc há to miệng —— cậu chỉ lo chú ý đến người đột nhiên xuất hiện, lại bỏ rơi bà ngoại và dì Tôn Dao, quên họ đến chín tầng mây. Tầm Tầm suy nghĩ một chút, nhất thời lộ ra bộ dáng đau khổ, bước nhỏ chuyển đến bên cạnh Tư Đồ, kéo vạt áo Tư Đồ: "Bà ngoại thật hung dữ, hơn nữa bà lại không thích con và mẹ, con không muốn đón lễ mừng năm mới với bà."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ liếc nhìn bộ dáng đáng thương củaTầm Tầm, không nhịn được vỗ vỗ đầu cậu.

Lúc trước cô không nên mang theo đứa bé đến đón mẹ ra tù, chỉ trách cô lúc đó suy nghĩ chỉ dừng lại trước lúc mẹ cô vào tù—— mẹ làm hiệu trưởng trường tiểu học nhiếu năm như thế, luôn luôn thích trẻ con, cô mang theo Tầm Tầm, còn chờ mong mẹ của mình sẽ vui vẻ một chút, kết quả lại hoàn toàn ngoài dự liệu của cô, mẹ nhìn cô như nhìn lẻ thù, ngay tiếp theo nhìn Tầm Tầm sắc mặt cũng không tốt. . . . . .

Tầm Tầm thấy Tư Đồ lộ vẻ do dự, thừa dịp rèn sắt lúc còn nóng, nữa níu lấy vạt áo Tư Đồ không thả, lấy lòng khoác cánh tay Tư Đồ, không thả: "Có được hay không? Có được hay không vậy mẹ?"

Tầm Tầm luôn luôn chỉ cần có ăn ngon, có thể hoàn toàn không chú ý những thứ khác, hiện tại đột nhiên cố chấp như thế là muốn mùng năm mới ở đâu? Tư Đồ không nhịn được quan sát nhóc con này thêm mấy cái, thử thăm dò hỏi: "Lễ mừng năm mới con không muốn qua nhà chú Ngôn hơi, lại không muốn đi thăm bà ngoại, vậy con muốn cùng mừng năm mới với người nào?"

Tầm Tầm kia nghe được cô vấn đề đặt ra, nghe cô hỏi như vậy, cặp mắt lập tức sáng choang, chắp tay trước ngực, nhìn Tư Đồ: "Cùng bạn trai của mẹ chứ ai."

"Bạn trai mẹ?" Tư Đồ cẩn thận suy nghĩ cách Tầm Tầm dùng từ một chút, trong nháy mắt liền hiểu rõ.

Mà lúc này Thời Chung, đang mặt lạnh ngồi đối diện với Thịnh Gia Ngôn, một xem ti vi, một nhìn điện thoại di động, Tôn Dao ở giữa xem hai người đàn ông này một chút, liếc một cái, cũng không biết nên làm sao để đánh vỡ không khí trầm mặc này, định cái gì cũng không quản, đem âm thanh TV chỉnh lớn, áp đảo tất cả lúng túng.

https://thuviensach.vn

May mà cũng không lâu lắm, điện thoại của một người trong đó liền vang lên —— Thời Chung rất nhanh nhận điện thoại, đại khái nghe vài câu, con mắt liền trầm xuống. Thời Chung đứng dậy đi tới ban công phòng khách để nghe điện thoại, Thịnh Gia Ngôn liếc mắt nhìn dáng vẻ Thời Chung đứng ngoài ban công nghe điện thoại, mi tâm không khỏi nhíu lại. Đang lúc này, Tư Đồ từ trong phòng đi ra, chuẩn bị tìm người khởi binh vấn tội ——

Tư Đồ đi tới phòng khách, thoáng nhìn xung quanh một chút liền thấy bóng dáng người nào đó ở ban công, cô cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi tới, đang chuẩn bị kéo cửa sổ sát đất đang khép hờ, động tác Tư Đồ chợt dừng lại, chỉ vì cô đột nhiên nghe giọng nói lãnh khốc Thời Chung nói với người bên kia điện thoại: "Mua lại cái video đó cho tôi. Không bán? Vậy thì bức đến khi hắn bán mới thôi."

Mắt thấy anh cúp điện thoại, sắp đi vào, Tư Đồ theo bản năng buông cửa sổ sát đất ra, lui về phía sau nửa bước. Tiếp theo trong chớp mắt Thời Chung chuẩn bị trở về phòng khách, lại gặp mặt Tư Đồ.

Nhìn thấy Tư Đồ, anh thoáng sững sờ, sau đó khuôn mặt vốn nghiêm túc và lãnh khốc lại hiện ra một nụ cười ấm áp, anh kéo cửa sổ sát đất đi vào, thấy Tư Đồ vẫn chau mày theo dõi anh, nụ cười của anh lại sâu hơn một phần: "Thế nào?"

Tư Đồ không hề nói gì, chỉ yên lặng lắc lắc đầu.

Người đàn ông trước mặt này rõ ràng nhìn thấy sự khác thường của cô, nhưng cô không hỏi, hắn liền không nói. Tư Đồ đột nhiên phát hiện mình không biết gì về anh, càng không nhìn ra giờ phút này tuy ngoài mặt anh rất bình tĩnh nhưng trong lòng đầy gợn sóng. Sau khi nghe Tầm Tầm nói, cô vốn muốn khởi binh vấn tội anh, muốn hỏi anh cùng Tầm Tầm rốt cuộc đã có thành thỏa thuận gì , nhưng bây giờ. . . . . .

https://thuviensach.vn

Tư Đồ đột nhiên nghĩ đến lúc đưa cô về nhà người đàn ông này có nói buổi tối anh còn có việc, cô khách khí hỏi anh: "Không phải anh nói tối nay còn có việc sao? Có chuyện thì đi trước đi, đừng chậm trễ thời gian."

Thời Chung bất đắc dĩ cười một tiếng: "Em là đang hạ lệnh đuổi khách sao?"

Cô không có trả lời. Thời Chung cũng không buồn bực, chỉ gật đầu một cái: "Vậy anh đi trước."

Tư Đồ đi đến cửa trước, thay anh kéo cửa ra. Thật sự là "Đuổi khách", đưa mắt nhìn Thời Chung thay giày xong, đi ra cửa nhà trọ, Tư Đồ chỉ nhàn nhạt nói một tiếng "Gặp lại" , rồi chuẩn bị đóng cửa lại, cũng lúc này anh đột nhiên lấy tay chặn cuẩ lại.

" Tư Đồ."

Người đàn ông này rất ít khi gọi thẳng họ tên cô như vậy, cộng thêm giọng nói mát lạnh của anh, Tư Đồ bị anh kêu như vậy, cánh tay nắm của ngưng lại động tác.

"Anh không phải là Đại Ác Nhân, nhưng cũng không là người tốt lành gì, thậm chí tất cả những thứ tốt đẹp anh chỉ dành cho một người." Anh nhìn Tư Đồ, cảm xúc cất giấu trong mắt làm cho Tư Đồ không hiểu, "Như vậy, em có nguyện ý hay không?"

Giọng điệu của anh có thể nói là bình tĩnh, lại làm cho Tư Đồ không khỏi kinh hãi.

Đúng lúc này cửa chính khép lại, đem tất cả kinh hồn bạt vía hoặc khoái chí kết thúc ở một tiếng "Lạch cạch" đóng cửa.

***

https://thuviensach.vn

Một tuần sau chính là đêm 30, trong nội thành đã ban hành cấm khói lửa, ngũ vị cũng trở nên nhạt nhẽo rồi.

Tầm Tầm bởi vì không thể cùng chú chân dài cùng nhau ăn tết, buồn bực một hồi lâu, Tư Đồ mau cho cậu cái PAD, lại mua thêm cái PS4 cho cậu, cậu mới cho Tư Đồ khuôn mặt tươi cười. (PAD, PS4 tớ không biết là gì, nên để nguyên văn.)

Tư Đồ lại cảm thấy không có gì, nếu mẹ không muốn thấy cô, cô lại không có dũng khí cùng Thời Chung đón lễ mừng năm mới, lại không có lập trường đi ăn chực ở nhà Thịnh Gia Ngôn, cô tỉnh táo coi như đã tốt lắm rồi.

Sau khi Tôn Dao quay xong mấy tiết mục cho đêm 30, liền nương nhờ nhà Tư Đồ, ở nơi này làm sâu gạo. Hôm nay đồ ăn mua ngoài kinh doanh phát đạt, Tư Đồ không phí sức đã chuẩn bị tốt một bàn thức ăn ngon cho đêm 30, mặc dù Tầm Tầm có lời oán thán, nhưng khi nhìn thấy quà mừng năm mới, ăn cũng vui vẻ.

TV phát tiết mục cuối năm, trình diễn đến tiết mục ma thuật thì Tầm Tầm đã mò thấy cách choi trò chơi trong PS4 rồi, Tôn Dao cũng đã uống đến tám phần, điện thoại di động của cô đang yên lặng bỗng nhiên vang lên, Tôn Dao lại làm như không nghe thấy, lại tiếp tục mở thêm một chai cho mình.

Tư Đồ cùng Tôn Dao ngồi trước bàn đầy thức ăn, âm thanh chuông điện thoại vẫn tiếp tục reo—— bạn bè của Tư Đồ cũng không nhiều, năm nay ăn tết điện thoại di động lại vang lên nhiều hơn so với năm trước, dù sao trước đây không lâu đã họp mặt bạn bè, bạn học cũ mất liên nhiều năm cũng giữ phương thức liên lạc, đêm giao thừa liền nhắn tin chúc phúc nhau, cũng làm cho tình cảm càng thêm khắng khít.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ cùng Tôn Dao ngồi trước bàn đầy thức ăn, âm thanh chuông điện thoại vẫn tiếp tục reo—— bạn bè của Tư Đồ cũng không nhiều, năm nay ăn tết điện thoại di động lại vang lên nhiều hơn so với năm trước, dù sao trước đây không lâu đã họp mặt bạn bè, bạn học cũ mất liên nhiều năm cũng giữ phương thức liên lạc, đêm giao thừa liền nhắn tin chúc phúc nhau, cũng làm cho tình cảm càng thêm khắng khít.Di●ễnđànL●êQuýĐ●ôn.

Điện thoại Tư Đồ bị mất ngay ngày họp mặt bạn bè rồi, cái này là lúc mua quà cho Tầm Tầm mới thuận tiện mua cho mình một cái, thật may là có thể phục hồi số cũ, nếu không bạn học cũ không thể liên lạc được với cô, tối nay cô sẽ nhàm chán đến chết rồi.

Chỉ là Tư Đồ không ngờ, cô lại nhận được một cuộc gọi ——

Là một số lạ, thậm chí là số điện thoại nhà cô không biết, Tư Đồ nghe đôi câu, sắc mặt dần dần liền trầm xuống.

Tôn Dao ngồi yên ở bên cạnh cô, phối hợp uống rượu, Tư Đồ do dự thật lâu, vỗ vỗ Tôn Dao: "Là cậu của cậu gọi điện thoại tới. . . . . ."

Tôn Dao ngẩng đầu nhìn cô một cái, không lên tiếng. Tôn Dao luôn luôn biểu hiện không có tim không có phổi, trong mắt đột nhiên mờ mịch, Tư Đồ có chút không đành lòng đem điện thoại giao cho Tôn Dao.

Vì vậy chỉ có thể thử thăm dò một câu: "Cậu cậu nói mẹ cậu năm nay đón năm mới, nói. . . . . Mẹ cậu rất nhớ cậu, hỏi cậu có thời gian nói vài lời với bọn họ hay không?"

"Không! Vô ích!" Tôn Dao vung tay lên, thiếu chút nữa đem thức ăn trên bàn quét toàn bộ xuống trên mặt đất.

Tư Đồ vịn cái mâm sắp đỗ, lại không thể nắm lại Tôn Dao, chỉ thấy Tôn Dao vung tay lên, quay đầu, liền tựa vào bàn ăn.

https://thuviensach.vn

"Bọn họ không phải là muốn hỏi tớ tại sao chưa gửi tiền cho bọn họ?" Tôn Dao đã uống đến mồm miệng không rõ, gục xuống bàn, cầm ly rượu lên một hơi uống cạn, ý vị cười lạnh, "Gửi tiền? Tớ gửi cái rắm! Năm đó tớ bị kiện cáo, cuối cùng còn không phải là bị mấy người được gọi là người nhà nhà này kiện sao! Bây giờ còn muốn cho tớ gửi tiền, tớ là cây rụng tiền sao? Phi! Mơ đi!"

Cho dù bình thường Tôn Dao uống rượu say cũng không giống hôm nay, Tư Đồ suýt chút nữa thì che miệng của cô, thật may là Tầm Tầm ở trong phòng khách chuyên chú chơi máy chơi game, nếu không Tư Đồ không biết làm thế nào vì Tôn Dao lần này lời say xong việc.

Thấy cô như vậy, Tư Đồ chỉ có thể mượn cớ cúp điện thoại của cậu cô. Tôn Dao còn nằm ở đó cắm đầu cắm cổ nói xong, chỉ là âm thanh càng ngày càng nhỏ, cho đến lúc cuối cùng hoàn toàn không nghe được cô đang giảng cái gì.

Tôn Dao không thường đón năm mới cùng với Tư Đồ, tự mình ra nước ngoài chơi một vòng, hoặc là trải qua năm mới cùng với công việc, tóm lại là không trở về nhà ăn năm mới. Dù vậy, hàng năm cô vẫn gửi tiền cho nhà người. . . . . Có lẽ năm nay, Tôn Dao đã hoàn toàn chán ghét loại phương thức duy trì thân tình bằng tiền bạc này. Vốn là bị mọi người vứt bỏ, liền không dựa vào bất kỳ một ai, chỉ tự lo mình do, phiêu phiêu bạc bạc khắp nơi.

Tiếng chuông 0 giờ vang lên, Tư Đồ đã đỡ Tôn Dao vào trong phòng, đoán chừng Tôn Dao đã ngủ như chết rồi. Tầm Tầm lúc trước vẫn còn ở tâm tâm niệm niệm muốn tìm chú chân dài để cùng đi bắn pháo hoa thì nay cũng ôm máy chơi game nằm trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, Tư Đồ đem tên nhóc con này ôm vào phòng của cậu, điều chỉnh tư thế ngủ.

Tư Đồ dọn dẹp xong bàn ăn, cũng dọn dẹp xong các món đồ chơi toán loạn khắp nơi của Tầm Tầm, rồi ngồi ở trên ghế sa lon xem tiết mục cuối

https://thuviensach.vn

năm.

Tiếng chuông mừng năm mới gõ vang, người dẫn chương trình tươi cười rạng rỡ cung chúc người dân cả nước gia đình vui mừng xum họp, Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn. Tư Đồ cười nhẹ một tiếng, nhìn vòng quanh bốn phía một cái, cô chỉ có an tĩnh, vì vậy nữa một nhai lại câu "Gia đình vui xum họp", nụ cười liền mất tự nhiên rồi biến mất.

Người có lẽ cũng sẽ có một lúc, đột nhiên cảm thấy mình sắp nuốt hết vô hạn toàn bộ cô độc, điện thoại Tư Đồ đặt trên ghế sa lon, vào thời điểm này, cô phản xạ có điều kiện muốn nghe âm thanh Thịnh Gia Ngôn, nhưng vừa mở khóa điện thoại, Tư Đồ liền bình tĩnh lại.

Cô ném di động lên trên ghế, đem âm lượng TV chỉnh lớn, kích động muốn nghe giọng nói của Thịnh Gia Ngồn dần dần phai nhạt.

Cũng không lâu sau, điện thoại di động lại vang lên, Tư Đồ cúi đầu xem xét màn ảnh. Do dự rất lâu, nhận hay không.

Cô còn chưa lên tiếng, âm thanh trong TV đã truyền vào ống nghe, vì vậy câu đầu tiên Thời Chung mở miệng cười hỏi: "Em lại nhàm chán đến mức xem tiết mục cuối năm?"

Giống như cô độc đâm xuyên qua người của mình, giọng nói Tư Đồ khó tránh khỏi có chút cứng rắn: "Sao lại kinh ngạc như vậy sao?"

Bên kia lại truyền đến một tiếng cười: "Không ngờ đến nhà luật sư Thịnh cũng nhàm chán như vậy? Còn tưởng rằng chỗ em sẽ rất náo nhiệt, kết quả lại xem TV?"

Đoán chừng là Tầm Tầm đã có nói với vị chú chân dài này rồi, mình sẽ ăn tết ở Thịnh gia—— Tư Đồ có chút bất đắc dĩ, thân thể nghiêng một cái, liền ngửa mặt nằm trên ghế sa lon: "Vậy lúc này tiên sinh ra sao? Chê

https://thuviensach.vn

chúng tôi xem tiết mục cuối năm nhàm chán, anh lại đang làm những gì, có hoạt động giải trí gì sao?"

"Anh?" Trong lời nói của anh cất giấu ý cười nhợt nhạt, "Anh lại nhàm chán hơn em, ở nhà không có một ai nên đi ra ngoài tản bộ, đi đến trước nhà em."

Tư Đồ trố mắt, đột nhiên có hành động điên rồ như vậy, trực tiếp đứng lên, không chút suy nghĩ chạy đến phía cửa chính.’’

Cửa chính "Két" kéo ra, cô thật sự nhìn thấy người đàn ông này đang ở hành lang ngoài cửa nhà cô tản bộ.

Mơ hồ khoảng nửa giây, Tư Đồ cảm giác mình giống như thiếu niên mười mấy tuổi, lúc mới biết yêu lần đầu, trái tim cô gái đập thình thịch, vẫn như từ bỏ ý định cũ chưa, cầm điện thoại di động, cúi đầu, nhìn bóng của mình trên mặt đất, đi qua đi lại, bâng quơ chờ đợi, chẳng biết lúc nào mới chết tâm được. . . . . .

Anh ngẩng đầu lên, trên mặt vốn là cô đơn nhưng khi thấy cô liền biến mất. Anh cười với cô, mừng rỡ nói: "Em đang. . . . . ."

***

Trùng hợp cũng tản bộ ven đường nên mới gặp nhau?

Hình như. . . . . so với việc ở nhà xem TV.... Tư Đồ nhìn bóng dáng hai người rơi trên đất, có chút chán nản nghĩ.

Tối nay anh ăn mặc rất tùy ý, áo sơ mi cùng áo len màu xanh đen, quần dài màu đen, giày màu đen, áo khoác ngoài cũng không mặc. Thật may là hôm nay trời cũng không lạnh. . . . . Đâu chỉ không lạnh? Tư Đồ cảm giác lòng bàn tay mình cũng toát mồ hôi, cũng không biết là nóng, hay

https://thuviensach.vn

là bởi vì cùng anh tản bộ, làm cô có chút khẩn trương.Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.

Thạch cao trên tay anh cũng đã gỡ ra rồi, trang sức duy nhất bình thường hay đeo—— đồng hồ đeo tay, cũng không đeo, hình như họ cũng đi khá lâu, khá xa rồi. . . . . .

Nhưng Tư Đồ không nhịn được, lại làm sát phong cảnh —— nhìn thời gian một chút, bọn họ đã đi một giờ đồng hồ, hiện tại thời gian này, những người khác không phải ngủ chính là người nhà đoàn tụ, mà anh cùng với cô. . . . . Tư Đồ không nhịn được hỏi: "Anh không ở nhà bồi Tần lão tiên sinh sao?"

"Ông ta đang cùng người phụ nữ khác mừng năm mới." Hình như ý thức được giọng nói mình không tốt, Thời Chung rất nhanh lại bổ sung một câu, "Anh là nói, cùng mẹ ghẻ anh."

Tư Đồ đã tiếp xúc với Tần lão gia tử, ngược lại chưa từng nghe ông có cưới vợ khác. Tư Đồ: "Tần lão tiên sinh cũng nên có gia đình riêng rồi, đây cũng là chuyện bình thường, anh cũng đừng quá chú ý."

Nghe cô ý vị sâu xa khuyên mình như vậy, Thời Chung nhịn cười không được, trên đường phố trừ bọn họ ra hai, không thấy bất kỳ bóng dáng của người nào khác, cũng vì vậy, tiếng cười của anh cơ hồ mơ vang hơn một chút, quấn quanh bên tai Tư Đồ: "Đừng hiểu lầm, anh rất hi vọng mình có mẹ ghẻ . Nhiều mẹ ghẻ, tiết kiệm nhiều việc, theo lời ba anh nói, ông ấy ở cùng với anh, không phải ông bị anh lạnh lẽo làm giận chết, chính là ông không nhịn sẽ trực tiếp đánh anh một trận."

Chương 25.3:

Nghe cô ý vị sâu xa khuyên mình như vậy, Thời Chung nhịn cười không được, trên đường phố trừ bọn họ ra hai, không thấy bất kỳ bóng dáng của người nào khác, cũng vì vậy, tiếng cười của anh cơ hồ mơ vang

https://thuviensach.vn

hơn một chút, quấn quanh bên tai Tư Đồ: "Đừng hiểu lầm, anh rất hi vọng mình có mẹ ghẻ . Nhiều mẹ ghẻ, tiết kiệm nhiều việc, theo lời ba anh nói, ông ấy ở cùng với anh, không phải ông bị anh lạnh lẽo làm giận chết, chính là ông không nhịn sẽ trực tiếp đánh anh một trận."ঌDiendanlequydon.com

Tư Đồ nhịn không được cười lên một tiếng, nhưng rất nhanh lại không nhịn được thu hồi nụ cười. Bối cảnh Tần lão tiên sinh, theo kinh nghiệm hành nghề của cô, cô rất rõ ràng, dù sao Tần lão tiên sinh cũng không keo kiệt phần chia sẻ " sự tích chói lọi " của mình, cho tới thời khắc này, đứng ở bên cạnh cô, vị này. . . . . .

Thấy cô mang ánh mắt nghiên cứu nhìn mình, Thời Chung cũng dừng lại bước chân: "Em muốn hỏi cái gì?"

Tư Đồ suy nghĩ một chút, còn chưa nhẫn tâm phá hư không khí coi như không tệ giờ phút này, "Thôi, không có gì."

Tư Đồ nói xong, cắm đầu cắm cổ đi về phía trước, lại đột nhiên bị anh kéo trở lại.

Đèn đường chiếu xuống, hắt lên ánh mắt của anh, đem ánh mắt anh phản chiếu, rất mông lung, anh rất xác định nói với cô: " Hiện tại anh làm buôn bán tuyệt đối không phạm pháp, nhưng có lúc bởi vì đối thủ quá phận, anh chỉ có thể dùng phương pháp của họ mà đối phó bọn họ, những phương pháp này quả thật không đủ Quang Minh Lỗi Lạc, nhưng những đối thủ cũng không phải là cái chính nhân quân tử gì, anh cũng không cảm thấy có gì không ổn."

Có lẽ bởi vì bản thân Tư Đồ rất thích đem lời giấu ở trong lòng, thật ra thì cô rất thích anh có lời nói thẳng.

Cô đã thật lâu chưa từng tin tưởng lời cam kết của người khác, cũng không biết vì sao, cô muốn tin tưởng anh.

https://thuviensach.vn

Vì vậy suy tư chốc lát, lại hỏi: "Được, vậy em hỏi một vấn đề nữa."

Thời Chung rửa tai lắng nghe.

"Có phải anh và Tầm Tầm đã đạt thành thỏa thuận gì hay không?"

Thời Chung bất đắc dĩ, thành thật trả lời : "Nó để cho anh trong vòng 180 ngày cưới em về nhà, anh cũng đồng ý với nhóc rồi."

180 ngày? Tư Đồ sửng sốt chừng năm giây diendanlequydon。com ——"Anh tại sao lại đồng ý? Anh liền. . . . . Cứ như vậy có nắm chắc sẽ giải quyết em một cách nhanh chóng được không?"

Đây là lời nói hoang đường nhất Tư Đồ nghe được từ trước tới nay.

Thời Chung thản nhiên đáp: "Không lấy được, chỉ là. . . . . anh cũng có đồng minh, phần thắng sẽ lớn một chút. Cớ sao không làm?"

Tư Đồ không nhịn được lắc đầu liên tục: "Liền đứa bé cũng lừa gạt, khó trách bọn hắn đều nói anh không phải là người tốt. . . . . ."

Con mắt Thời Chung trầm xuống, giữ cằm của cô, không để cho cô lại lắc đầu từ chối, yên lặng nhìn cô, giọng nói đặc biệt trịnh trọng: "Hoan nghênh đi vào thế giới người xấu. . . . . ."

***

Sáng sớm tia sáng mặt trời đầu tiên trong năm làm Tư Đồ tỉnh lại.

Cô nhíu nhíu mày, mở mắt, cặp mắt còn mang theo tràn ngập buồn ngủ, tùy ý nhìn một chút, liền thấy một cái tay gác trên vai mình.

Không sai, một cánh tay của đàn ông.

https://thuviensach.vn

Gian phòng nhà trọ này, lúc trước cô đã tới một lần; cái giường này, cô đã ngủ qua một lần; người đàn ông này. . . . . cô ngủ qua không chỉ một lần.

Tư Đồ ngây người chừng một phút, mới chậm rãi mà đem cái tay người đàn ông này từ trên vai mình dời đi, lặng lẽ quây lấy chăn ngồi dậy.

Cô nhìn Thời Chung vẫn còn ngủ say bên cạnh một cái, lại nhìn đông hồ treo trên tường —— sáu giờ rưỡi sáng.

Tối hôm qua bọn họ tản bộ trên đường, câu được câu không hàn huyên đến hai giờ, lại từ nhà cô đi tới. . . . . Nhà anh. Sau đó anh hỏi: "Ở lại?"

Sau đó nữa. . . . . Liền đã xảy ra chuyện không thể ngăn cản rồi.

Sau đó nữa. . . . . Hơn bốn giờ sau, vào giờ phút này, Tư Đồ nhìn áp lót bị xé hư ở cuối giường, trong lòng nghĩ, mình nhất định là điên rồi. . . . . .diendanlequydon。com

Tác giả có lời muốn nói: màu mỡ 5000+ ra lò, các ngươi nên không cần liền ta lại xem vừa vặn đi qua đêm 30 chi thuyền chứ? Một sắc mặt CJ hỏi mọi người. . . . . .

—— tiểu kịch trường tuyến phân cách —-

Tiểu kịch trường chi lần đầu tiên

Ngày nào đó, lúc phu nhân một lần nữa bị người khác hành hạ hết sức mỏi mệt, rốt cuộc không nhịn được hỏi: cái người này, động tác giày vò người khác như thế học được ở đâu?

Người khác không đáp, chỉ chống huyệt Thái Dương, một tay còn lại vòng quanh tóc của cô chơi đùa.

https://thuviensach.vn

Lúc phu nhân rốt cuộc không thể nhịn được nữa, lật người đè người khác: nói hay không?

Người khác luôn luôn thành thực: nữ nhân.

Nữ nhân? Ý tứ của hắn, những thứ này hắn. . . . . Giày vò, tất cả đều học được từ chỗ nữ nhân?

Vì vậy, người khác bị phạt ngủ nửa tháng ở thư phòng, rốt cuộc ý thức được nên vì mình nói lời công đạo, vì vậy. . . . . Liền biến thành đại hội hỏi tội chồng.

Hỏi: bạn gái đầu tiên?

Đáp: . . . . . tiểu học.

Hỏi: thứ hai?

Đáp: Sơ Tam.dien-dan-le-quy-don-com

Hỏi: người thứ ba lớp mười?

Đáp: thông minh.

Hỏi: đừng cho là em đang đùa giỡn. Thứ tư đây?

Đáp: năm ngoái.

Lúc phu nhân suy nghĩ một chút —— năm ngoái?

Tiếp tục tra hỏi: người nào?

Đáp: trừ em ra còn có ai?

Lúc phu nhân lại suy nghĩ một chút —— từ lớp mười một, đến năm ngoái?

https://thuviensach.vn

Ngày thứ hai, người khác thành công quay lại phòng ngủ. . . . . .

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Người đàn ông bên cạnh vẫn còn ngủ say, Nhậm Tư Đồ ngồi ngây ngẩn một lát, rốt cuộc cô cũng phải thừa nhận, tình dục thật sự là chuyện cực kỳ kỳ diệu. Cho tới bây giờ khi cô nhìn anh cũng cảm thấy anh so với tối hôm qua đẹp trai hơn một chút, cô thậm chí nhịn không được đưa tay chạm nhẹ vào mi tâm vẫn còn đang nhíu lại của anh.

Nhậm Tư Đồ đưa ngón tay di chuyển từ sống mũi cao của anh đi xuống dưới, mơn trớn bờ môi đi xuống cằm rồi xuống tới hầu kết. Cô còn nhớ bộ dạng hầu kết chuyển động của anh tối hôm qua.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy xấu hổ khi vẫn còn nhớ rất rõ những chi tiết của đêm hôm qua nên không hề phát hiện lông mi của anh khẽ run lên. Nhậm Tư Đồ mặc dù muốn thu tay lại nhưng đã không còn kịp, đột nhiên bị một bàn tay chính xác nắm lại.

Nhậm Tư Đồ bị hù dọa đến mức thở mạnh, anh nhẹ nhàng mở mắt, ranh mãnh trêu chọc cô: “Em nghĩ gì mà mặt hồng lên như vậy?”

Nhậm Tư Đồ giãy ra khỏi tay anh nhưng không thoát chỉ có thể lấy hết can đảm nhìn lại anh: “Em phải đi rồi. Mọi người nếu phát hiện em không có ở nhà chắc sẽ thê thảm lắm đây.”

Thời Chung lúc này mới thôi không nhìn cô nữa, nhìn về phía cái chuông treo trên tường nhưng lại không có buông tay cô ra, ngược lại còn kéo cô ngã lên người anh.

“Còn sớm mà……..” Vừa nói xong anh đã kịp tháo nút áo sơmi cả cô ra.

https://thuviensach.vn

Cô luông không muốn ở trước mặt anh mà lộ diện hoàn toàn luôn là sau khi bị anh tháo sạch quần áo trên người thì sẽ hoảng sợ lấy áo sơmi của anh phủ lên người, sau đó sẽ không chịu để cho anh cởi ra. Anh biết cô không muốn để cho anh thấy vết thương ở trên lưng nên anh cũng không miễn cưỡng. Anh cực kỳ yêu dáng vẻ cô mặc áo sơmi rộng thùng thình của anh---- cổ áo phía trên lộ ra nửa bên xương quai xanh, phía dưới vạt áo là đôi chân thon dài trắng noãn. Chỉ cần cởi một nút cài là anh sẽ không gặp trở ngại gì khi đưa tay vào cổ áo, ve vuốt nơi mềm mại ấy.

Anh dùng đầu lưỡi lướt trên vành tai Nhậm Tư Đồ, cô không chịu ngứa được liền rụt cổ lại thế nhưng anh lại không có ý dừng lại, cố ý trêu đùa cô. Cô không nhịn được nữa bèn lấy tay che tai lại, vừa thẹn thùng vừa cáu trừng mắt nhìn anh, vì vậy mà anh mới tha cho lỗ tai đáng thương của cô. Sau đó chuyển qua hôn cổ, môi cô---nhưng khi anh vừa mới chạm vào môi cô thì cô liền cuống quýt dùng tay bịt miệng mình lại.

Môi Thời Chung chạm vào bàn tay cô, anh chỉ ngh thấy âm thanh tràn ra từ kẽ ngón tay của cô: “Em chưa có đánh răng……”

Anh làm ra bộ dạng không có vấn đề gì, nhỏ giọng nói: “Anh không ngại.”

“Em ngại!”

Anh cố gắng đẩy tay của cô ra nhưng không được, bèn một tay chống thân thể lên vững vàng áp chế cô, một tay không nhịn nhéo mũi cô: “Em thật đúng là khó phục vụ……”

Mặc kệ anh dùng cách nào để khích tướng nhưng cô vẫn như cũ che miệng không chịu buông, anh rốt cuộc cũng hết cách với cô bèn trực tiếp ôm cô dứng dậy. Nhậm Tư Đồ hốt hoảng buông tay ra, một giây sau hốt hoảng dùng hai tay ôm chặt lấy bả vai người đàn ông này bởi vì anh đem hai chân cô vòng qua eo mình, cứ như vậy bế cô xuống giường. Anh cứ

https://thuviensach.vn

như vậy mà ôm chặt cô mặc cho cô không nhịn được mà nín thở, cứng ngắc người không dám thả lỏng.

Anh thì ngược lại cảm thấy rất thích thú với thái độ của cô, bế cô vào phòng tắm, ôm cô đến bên bồn rửa mặt, nháy mắt liền đưa cho cô bàn chải cùng ly súc miệng. Nhậm Tư Đồ vừa gạt kem đánh răng vừa nhìn người đàn ông bên cạnh vừa ngậm bàn chải đánh răng vừa đi mở vòi hoa sen, cảm thấy mình được phục vụ giống như một bà hoàng.

Ai nói không có tình yêu thì không sống được? Thật ra thì như bây giờ cũng rất tốt…….Nhậm Tư Đồ bị những ý nghĩ này của mình làm cho kinh sợ.

Thời Chung điều chỉnh nhiệt độ cho phù hợp rồi đi lại cạnh bên Nhậm Tư Đồ thì thấy cô đang cầm ly súc miệng súc sạch sẽ bọt kem đánh răng lại thấy cô dường như đang ngẩn người, liền lấy một ít bọt kem còn dính ở khóe miệng bôi lên chóp mũi cô, thúc giục cô: “Em còn chưa có súc miệng sạch?”

Nhâm Tư Đồ đem những suy nghĩ lộn xộn trong đầu dẹp qua một bên, cũng không có để ý đến sự gấp gáp thúc giục của anh, đánh răng rửa mặt, cô vừa mới kéo khăn lông lên định lau nước trên mặt liền bị anh chặn lại không nói hai lời mà hôn lên.

Nhậm Tư Đồ cảm giác như cô trở nên mê luyến người đàn ông này. 27 tuổi mới nên thử trái cấm lần đầu đây không phải là điều mà người đàn ông nào cũng làm được. Thân thể cô dường như đang chiến thắng mọi dè dặt trong tâm lý. Trong khi cô còn chưa nhận thức được gì thì anh đã cởi xong quần áo của cô với tốc độ còn nhanh hơn suy với suy tính. Anh ôm cô đi đến bồn tắm, áo sơmi của cô bị anh tiện tay ném xuống sàn nhà mà trên người anh vẫn còn mặc chiếc quần tay dài màu đen. Mặc dù hơi nước cản mất tầm mắt nhưng lại làm cho xúc giác trở nên nhạy cảm, Nhậm Tư Đồ

https://thuviensach.vn

cảm thấy rõ ràng dưới lớp vải quàn tây kia cái gì đó đã ngẩng đầu đứng dậy.

Hai người làm sao có thể tắm xong đây?

Mặc dù tiếng nước chảy lớn nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn nghe thấy âm thanh anh khóe khóa quần xuống, sống lưng cô dính vào vách tường gạch men ướt át, làm cho cô cảm thấy có chút mát mẻ vậy mà tay anh ở trên eo cô lại giống như lửa nóng. Tay anh từ hông cô trượt xuống dưới, cho đến khi đem đầu gối cô khẽ cong lên. Đầu óc cô khẽ vang lên ong ong, cảm thấy anh từ từ tiến vào liền không nhịn được đẩy bờ vai của anh một cái: "Cái đó……."

Nhậm Tư Đồ lần đầu tiên phát hiện ra rằng lông mi người đàn ông này thật dài, giờ phút này lông mi của anh vương vài giọt nước. Anh cười một tiếng hạt ngọc nước liền ngỏ xuống ngực Nhậm Tư Đồ. Anh thoáng lui ta một chút, cúi xuống hôn lên chỗ ngực cô mà giọt nước vừa rơi xuống, sau đó liền ngậm lấy nhũ hoa, nhẹ nhàng mà mút lấy. Nước ở vòi sen nhẹ nhàng chảy xuống, đem hai người dịu dàng mà bao phủ lấy. Toàn bộ giác quan của Nhậm Tư Đồ đang dồn ở nơi bị anh ngậm lấy, hai tay bất giác luồn vào mái tóc ngắn của anh. Anh ngẩng đầu lên nhìn cô một chút, thấy cô hơi nhắm mắt nhưng lại không tỏ ra biểu tình gì bèn cười một tiếng rất nhanh từ trong túi quần lấy ra một cái túi bạc nhỏ. Anh dùng răng xé bỏ cái vỏ, đeo vật đó vào, lại một lần nữa nâng chân cô lên, điều chỉnh góc độ thật tốt rồi tiến thật sâu vào bên trong của cô.

Đông tác của anh giống như phối hợp với nước ấm bên ngoài, nhẹ nhàng mà có lực, ý thức của Nhậm Tư Đồ dần dần chìm vào đê mê không dám nhìn thẳng vào cái bóng của mình trong mắt anh, cô chỉ có thể khẽ cúi đầu nhìn mặt sàn tràn ngập nước.

Chiếc vỏ giấy bạc kia bị người đàn ông này tùy ý ném xuống đất, trong thân thể dâng lên từng đợt từng đợt khoái cảm khiến cho Nhậm Tư

https://thuviensach.vn

Đồ có chút mất hồn mà suy nghĩ. Lần đầu tiên cô tới nhà anh anh còn không có trữ sẵn vật này, đủ để cho cô khẳng định anh lúc trước không phải là người bừa bãi làm cho cô lúc ấy trong lòng có chút thả lỏng. Nhưng lần này tới thì những thứ này đều đã được chuẩn bị chu đáo, thậm chí khi ôm cô đi vào phòng vệ sinh anh cũng kịp lấy một cái bỏ vào trong túi quần. Như vậy làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy hình như việc hôm qua anh rủ cô đi tản bộ giống như một cái bẫy, cái bẫy đem cô ăn sạch sẽ.

Nhưng cô hình như…….Có chút cam chịu chui vào trong cạm bẫy của anh, từ từ thưởng thức……

Trong phút giây Nhậm Tư Đồ đang thất thần động tác của anh bỗng nhiên mãnh liệt lên, làm hai chân cô bỗng run lên cơ hồ đứng không vững. Thật may là được anh vững vàng ôm chặt lấy. Cô chỉ còn biết vô thức phát ra những âm thanh nho nhỏ, cau mày nhìn anh. Anh cảm nhận được chỗ sau nhất trong cô dang co rút lại thì liền ngừng một chút hôn nhẹ nhàng lấy cô trước khi lại mạnh mẽ động thân.

Người phụ nữ này đối với mọi người luôn tỏ ra lạnh nhạt duy chỉ có đối tên họ Thịnh kia là ân cần. Hình như chỉ có trong khoảnh khắc này cô mới bày ra được dáng vẻ đáng thương, muốn cự tuyệt nhưng lại giống như đang mời chào anh, đáp lại anh. Vẻ mặt anh dường như không biến sắc, nhìn khuôn mặt đang nhắm mắt hôn đáp trả lại anh của cô mà không hề động thân mạnh mẽ nữa, chỉ ôm cô thật chặt.

So với việc hoạt động mãnh liệt thì hoàn cảnh như này làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy mệt mỏi hơn. Anh ngậm lấy môi cô, lại chạm vào chỗ nhạy cảm sâu kín của cô, lồng ngực vững chãi áp sát nơi mềm mại trước ngực của cô. Mà điều duy nhất cô có thể làm lúc này là vô lực dựa vào người anh. Sự dày vò của anh đối với cô thật quá đa dạng, anh đem cô lật trở lại chống cô lên vách tường, lưng cô dán vào lồng ngực anh, lại một lần nữa ra sức đánh chiếm.

https://thuviensach.vn

Cô theo bản năng khép hai chân lại cự tuyệt sự xâm nhập của anh, anh chống đỡ lấy cô nhưng không tìm được lối vào, lúc này giống như cô đang thử thách sự chịu đựng của anh.

Còn anh thì thật sự rất muốn chiếm đoạt lấy cô một lần nữa. Anh đưa tay nâng lấy hông cô, nhẹ nhàng xoa nắn làm cho cô không kiềm chế được mà run rẩy, lại tiếp tục mút lấy tai cô, dán sát lên khuôn mặt cô, ở bên tai cô nỉ non: “Cho anh nhé.”

Âm thanh trầm thấp ngọt ngào như rượu vang rót vào tai Nhậm Tư Đồ, làm cô trở nên mơ hồ mặc cho Thời Chung xoay mình thành tư thế mông vểnh lên, từ từ nghênh đón lấy anh.

Nhậm Tư Đồ không biết cuộc dây dưa này bao giờ mới kết thúc, đợi đến lúc cô có thể có sức lực chống mình ngồi dậy ở trên giường liếc nhìn đồng hồ thì---- đã 9 giờ rưỡi rồi.

Nếu bây giờ cô về nhà thì có lẽ Tầm Tầm đã sớm ngủ dậy rồi, cô chợt cảm thấy tình thế bây giờ đã là hết cách cứu vãn bèn tiếp tục đắp mền nằm xuống giường—đây chính là hậu quả của việc cô quá tham luyến sắc đẹp của đàn ông đây mà.

Nhưng lại có người cố tính muốn kéo chăn của cô lên.

Chăn vừa vén lên thì đập vào mắt cô là vẻ mặt khoan khoái của một người đàn ông nào đó, trên mặt thì lún phún râu ria, quần áo chỉnh tề. Cô bèn nhìn lại mình thì thấy có lẽ trong lúc cô ngủ anh đã giúp cô sấy tóc, quần áo của cô chắc cũng là do anh thay.

Hai người bọn họ cùng tuổi với nhau nhưng vì cái gì mà thể lực của anh lại sung mãn như vậy chứ? Ngay cả khi anh bị thương do tai nạn giao thông cũng mau bình phục hơn so với người khác…. Nhậm Tư Đồ có chút tức giận bất bình, nhưng sức lực để cô đem tức giận nói ra miệng cũng không có chỉ có thể cựa mình rồi tiếp tục ngủ.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông này vén chăn là ép cô rời giường, coi như là anh còn có chút lương tri. Anh ngồi cạnh cô dịu dàng hỏi: “Em không đói bụng sao? Có muốn dậy ăn một chút gì không?”

“Lát nữa đi…….. em đang buồn ngủ……”

Nhìn cô cuộn tròn mình trong chăn, Thời Chung suy nghĩ một chút bèn đi qua bên phía kia ôm lấy cô nằm ngủ bù. Nằm ngủ mà ôm nhau thì thật là không thoải mái, cô ở trong lòng anh bèn giãy giãy nhưng lại tránh không được bèn nằm im cho anh ôm.

Thật ra thì anh cũng chỉ muốn đùa giỡn với cô mà thôi, đến khi thấy cô đã ngủ say, hơi thở dần dần chậm lại cho đến khi không thể nghe thấy nữa thì anh cũng buông cô ra, để cho cô nằm thật thoải mái chứ không phải co cuộn thành một cục nữa.

Tay anh với lên đầu giường lấy cái điều khiển rèm cửa bấm một cái, rèm cửa bèn chậm rãi khép lại, bên trong phòng chìm vào bóng tối mờ ảo. Anh ngồi bên cạnh nhìn cô ngủ, im lặng nhìn dường như không bị bất cứ điều gì quấy rầy.

Giấc ngủ này thật đúng là quá thoải mái, lúc Nhậm Tư Đồ mở mắt ra liền không thể phân biệt được lúc này là ngày hay đêm, do rèm cửa sổ che phần lớn ánh sáng bên ngoài. Lúc này cô mới nhận ra xung quanh chỉ có một mình cô, nhìn xung quanh nhưng cũng không thấy bóng dáng Thời Chung ở đâu.

Nhậm Tư Đồ mặc áo khoác, đi tới túi xách lấy điện thoại di động nhưng lại không có một cuộc gọi nhỡ nào—thật là có chút kỳ lạ nha, theo cá tính của Tầm Tầm nếu sáng sớm không thấy cô thì không biết sẽ gọi cho cô bao nhiêu cuộc điện thoại. Nhậm Tư Đồ không biết nên làm gì bèn lấy tay xoa xoa huyệt thái dương bấm số điện thoại bàn ở nhà gọi.

Chỉ chốc lát đã có người nghe máy, là giọng của Tầm Tầm: “Alo.”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ bị cái âm thanh này làm cho nhất thời cứng họng, cô bèn dừng một chút rồi mới dám nói tiếp: “Mẹ đi ra ngoài có việc, có thể buổi chiều mới về. Con ăn cơm chưa……”

Nhậm Tư Đồ chưa nói hết câu liền bị âm thanh trong trẻo của Tầm Tầm cắt ngang: “Chú chân dài lúc nãy có điện thoại cho con, mẹ không cần lo lắng con đã đồng ý với chú ấy cho mượn mẹ trong 1 ngày rồi.”

“…….”

“…….”

Nhậm Tư Đồ muốn hóa đá trong nháy mắt.

Cô thật đúng là xấu hổ mà, bèn đi tìm người đàn ông kia. Không biết anh ấy đang ở chỗ nào? Cuối cùng cô cũng tìm thấy anh ở dưới bếp.

Anh đang nấu ăn--- ở trần nấu ăn.

Nhậm Tư Đồ đứng bên cạnh quầy bar bên ngoài nhà bếp, trong đầu chỉ kịp suy nghĩ anh ở trần nấu ăn thì không sợ dầu văng vào người sao?

Nhưng dần dần những suy nghĩ của cô đã không còn thuần túy như vậy nữa, cô không tự nhủ đánh giá thân thể anh một lượt. Người đàn ông này bình thường đều mặc tây trang được cắt may tinh xảo nhìn có vẻ rất cao, khí thể ưu nhã nhưng nhìn thì rất gầy, vậy mà lúc này khi ở trần cô lại cảm nhận được những cơ bắp bình thường bị giấu kín đang thi nhau phơi bày ra.

Cô xác dịnh là mình chỉ đang âm thầm mà thưởng thức thân thể anh, cô không nghĩ ánh mắt của mình cũng sẽ quấy rầy đến anh. Anh liền quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với cô: “Em dậy đúng lúc lắm, tới đây đi nếm thử một chút món bò nướng anh làm xem.”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ thoáng giật mình nhưng cô lại nhanh chóng điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, hậm hực chà chà lỗ múi đi đến gần. Lúc này cô mới thấy anh đang bỏ món bò ra dĩa, mùi thơm đậm đà của nước sốt làm cho cô cảm thấy rất thích.

Nhâm Tư Đồ cảm thấy rất đói, không đợi anh bưng ra bàn liền tự mình nhận lấy dao nĩa đứng ngay cạnh bồn rửa mà ăn.

Thời Chung bật cười lắc đầu, đưa tay lau đi nước sốt dính ở khóe miệng của cô, cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã đem nước sốt đưa vào miệng liếm.

Rất là……thân mật.

Nhậm Tư Đồ đối với việc anh ở trần đi lại trong nhà có chút không quen, nhưng đáy lòng cô cũng không có bài xích chuyện này nên cô cũng không vội lên tiếng, chợt nghe thấy anh hỏi: “Em muốn ăn sáng mì ý với sốt cà chua không?”

Nhậm Tư Đồ làm bộ cúi đầu cắt thịt bò không có nhìn anh chỉ gật đầu một cái. Anh nhìn thấy cô trong lòng bất an nhưng cũng không tỏ ra bên ngoài thì cảm thấy rất thú vị-- hình như cho dù cô làm cái gì anh cũng cảm thấy thật thú vị, anh đúng là hết thuốc chữa rồi…….

Thời Chung đối với bản thân có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng, thấy cô đang cắt một miếng thịt bò chuẩn bị đưa vào miệng thì liền vươn ra nhanh chân mà ăn mất. Cô ở bên nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc, lại nghe thấy anh nói có chút khoa trương tự đề cao tay nghề của mình: “Ừm! Không tê.”

Nhậm Tư Đồ nhìn bộ dáng kiêu ngạo tự mãn của anh bèn bât cười muốn đấm cho anh một cái nhưng lại bị anh nắm lấy quả đấm.

https://thuviensach.vn

Tay kia lại cầm lên một ly rượu vang ở bên bôn rửa: “Thịt đỏ với rượu vang thật đúng là sự phối hợp tuyệt vời, em có muốn nếm thử một chút hay không?”

Anh hỏi cô nhưng cũng không đợi cô trả lời bèn nhấp một ngụm rồi đem môi cô hôn lấy.

Cái gì mà muốn cô nếm thử một chút, đây rõ ràng là đang muốn lợi dụng cô mà……..

Nhậm Tư Đồ sững sờ đến giãy giụa cũng không có, cô khẽ hé môi làm rượu vang theo môi chảy vào trong miệng của cô……

Cho đến khi tiếng chuông cửa vang tới, Nhậm Tư Đồ bỗng nhiên cứng đờ, cô muốn kết thúc nụ hôn này tại đây. Thế nhưng Thời Chung một khi đã nếm thử thì nào dễ gì mà buông tha, bàn tay anh di chuyển từ vai xuống dưới hông cô, anh cũng muốn cô ôm đáp lại anh.

Ở chung với người đàn ông này tthif sẽ rất dễ học cách buông thả bản thân mặc cho dục vọng xâm chiếm. Nhậm Tư Đồ hơi do dự một chút, sau đó liền đem tiếng chuông cửa bỏ ngoài tai từ từ hưởng thụ nụ hôn vương vấn mùi rượu vang đó.

Tiếng túi nilong kéo bị đứt bỗng dưng truyền đến làm cho lý trí Nhậm Tư Đồ cũng quay lại. Cô kết thúc nụ hôn với Thời Chung đồng thời nhìn về nơi phát ra âm thanh đó.

Cô nhìn thấy một người phụ nữ nắm tay một đứa bé vẻ mặt kinh ngạc đứng ở ngoài nhà bếp.

Nhậm Tư Đồ nhận ra cô gái này.

Đây là cô gái được Thời Chung dìu đi cẩn thận mà—

https://thuviensach.vn

Thời Chung vừa kịp phản ứng lại, đem Nhậm Tư Đồ đang mặc áo sơmi của mình che sau lưng, khôi phục bộ dáng lạnh nhạt hàng ngày, hỏi đứa cô gái: “Sao lại tới đây?”

Nhậm Tư Đồ ở sau lưng người đàn ông này nên không nhìn thấy vẻ mặt của cô gái nhưng không cần nhìn cô cũng đoán được vẻ sợ hãi của cô gái kia, đến nói chuyên cũng trở nên cà lăm: “Em… Trước khi tới đây có gọi điện thoại, mới vừa nãy cũng ở bên ngoài bấm chuông nhưng không thấy có người trả lời nên nghĩ trong nhà không có ai…….. Liền…….”

Tác giả có lời muốn nói: hoàn hảo cũng chỉ là bị bắt gặp khi đang hôn môi mà thôi, nếu như cô gái kia đến sớm hơn một chút, vậy coi như……ヽ(ノ ▽ ヽ)ノ

Nếu như tôi nói sau đó sẽ có ngược một chút, các bạn có phải sẽ róc xương lóc thịt tôi? Bỏ chạy

——— bao tiền lì xì đã đến giờ ——-

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Chờ Tư Đồ thay xong quần áo đi ra, cô gái kia đã đi rồi, nhưng cô gái mang tới hai túi đồ lớn đặt tại tủ lạnh, còn chưa kịp dọn dẹp.

Về phần Thời Chung. . . . . Có lẽ bởi vì phải cùng cô bé kia nói một số chuyện mà không thể cùng Tư Đồ vào nhà thay quần áo, ở trần đối mặt cô bé gái kia lại có chút lúng túng, anh chụp lấy cái tạp dề mặc lên người, lật lật nhìn hai túi lớn này một lát xem bên trong có những thứ gì, rồi mở tủ lạnh, đem đồ vật phân loại sau đó để vào.

Bộ dạng này của anh xem ra có chút tức cười , nhưng. . . . . Tư Đồ tuyệt đối không buồn cười.

Chẳng biết tại sao trong lòng Tư Đồ lại có chút cảm giác, nhưng chỉ có một chút mà thôi, cô hít thở thật sâu mấy lần, điều chỉnh tâm tình rồi đi tới.

Thời Chung nghe động tĩnh, ngẩng đầu lên, thấy cô đã ăn mặc chỉnh tề vẻ mặt không qua loa nữa, như vậy cũng không tốt, mi tâm Thời Chung cũng theo đó khẽ hơi trầm xuống một cái: "Em. . . . . ."

Nhưng vừa nói một chữ, liền bị Tư Đồ cười cắt đứt: "Ăn cái gì đi, tôi đói rồi."

Vì vậy chờ Thời Chung vào nhà thay quần áo xong, là bắt đầu thời gian dùng cơm trầm mặc.

Khi anh vào nhà thay y phục thì Tư Đồ ngàn nhịn vạn nhịn, vẫn là không nhịn được mở tủ lạnh ra, xem một chút cô bé kia mua những thứ gì

https://thuviensach.vn

tới

Có một ít nước suối. Hình như Thời Chung uống nhãn hiệu nước này, ngay cả tối hôm qua. . . . . ngày hôm qua thấy anh mấy lần cầm bình nước nhãn hiệu này vào phòng ngủ uống,..., ngay lúc đó Tư Đồ cũng miệng đắng lưỡi khô muốn bắt lấy chai nước trong tay anh uống vài hớp, lại bị anh đè lại. Lúc đó anh nói như thế nào nhỉ? Hình như là nói trong nhà cũng chỉ còn dư lại một chai nước duy nhất này thôi, dùng cái này dụ dỗ cô, miệng đối miệng đút nửa ngày, cuối cùng cũng là lau súng cướp cò, mà chai nước cũng đổ, cùng động tình rồi mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, ướt đẫm ga giường.

Thật là một cô gái biết tính phúc, hôm nay trong tủ lạnh lại trữ nhiều nước suối.

Còn chuẩn bị một vài nguyên liệu nấu ăn cho mấy ngày sắp tới nữa, hình như cũng khéo kéo am hiểu những thói quen, sở thích của Thời Chung, chỉ vào mấy dạng này, Tư Đồ l có thể phán đoán, đó là một cô gái thấm vào thật sâu trong cuộc sống Thời Chung, người đàn ông này yêu thích cái gì, chán ghét thứ gì, cô bé kia biết rõ ràng vô cùng.

Nghe nơi xa truyền đến tiếng bước chân, Tư Đồ "Hoắc" đóng cửa tủ lạnh, làm bộ dáng như không có việc gì xảy ra, đi trở về bàn ăn còn thuận tay đem rượu đỏ đặt trên bồn rửa tay tới bàn ăn.

Chỉ là chính bọn họ vào giờ phút này, hình như không có tâm tư thưởng thức rượu ngon, dùng cơm thì chỉ có âm thanh dao nĩa lạnh lẽo truyền vào lỗ tai.

Cúi đầu ăn tất cả, nghĩ tất cả.

Món chính ăn được một nửa, rốt cuộc Thời Chung không thể nhịn được nữa, anh để dao nĩa xuống thì âm thanh kim loại va chạm với đĩa sứ phát ra một tiếng"Đốt", thanh thúy vang lên, Tư Đồ nghe được liền theo

https://thuviensach.vn

bản năng ngẩng đầu lên, nghênh đón cô là vẻ mặt không chút biểu cảm của anh.

"Em không thắc mắc cô gái kia là ai? Tên gì? Tại sao lại có được chìa khóa nhà này? Tại sao lại đến nơi này?"

Nhìn anh đứng lên giống như là đang tức giận, mà thật sự cô rất tò mò thì như thế nào, Tư Đồ cũng để dao nĩa xuống, ngược lại trả lời cực kỳ khách khí: "Đó là chuyện riêng của anh, tôi không có tư cách gì để hỏi."

Hồi đáp anh là một thái độ lạnh nhạt, Thời Chung nắm chặt dao nĩa trong tay. So với việc cô hoài nghi, nghi kỵ anh thì câu trả lời như vậy đả thương người hơn, căn bản là không quan tâm. . . . . .

Người phụ nữ này làm được tuyệt như vậy, anh còn có gì để nói? Thời Chung cơ hồ từ chóp mũi hừ ra một tiếng cười, không hề nói gì, cúi đầu cắt beaf steak, beaf steak 5 phần sống 5 phần chín, động tác cắt beaf steak rất quyết liệt mạnh bạo, như đang cắt kẻ thù.

Không cần nghĩ cũng biết người phụ nữ này sau kh ăn xong nhất định sẽ không kịp chờ đợi mà muốn rời đi ngay, quả khi anh dùng cơm xong, trong phút chốc để dao nĩa xuống, chỉ nghe thấy âm thanh có chút thận trọng của cô: "Thật ngại quá tôi phải đi rồi, Tầm Tầm và Tôn Dao đang còn chờ tôi."

". . . . . ."

". . . . . ."

Thời Chung trầm mặc chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn đứng lên: "Anh đưa em về."

Nhưng trong suốt thời gian ngồi trên xe, hai người không nói với nhau câu nào, không khí có chút trầm lặng. Lúc xe dừng lại đợi đèn đỏ, hai

https://thuviensach.vn

người trong xe vẫn một câu nói cũng không nói như cũ.

Mắt thấy đèn giao thông trước mặt sắp chuyển sang màu xanh lá cây, Tư Đồ cho là anh muốn nổ máy xe rồi, nhưng xe lại không động, ngược lại anh lên tiếng: " Tư Đồ, có phải em coi anh chỉ là người qua đường thôi, dùng xong rồi vứt đi?"

Bị anh nói như thế, Tư ĐỒ có chút khó xử.

Mọi người là lòng tham, lấy được thân thể, liền muốn tình yêu, lấy được tình yêu, liền muốn cả đời tiếp tục ân ái, đáng tiếc cái thế giới này rất là không thuận lòng người, tình yêu trong một thời gian ngắn như thế, căn bản không thể duy trì cả đời, vì vậy nam nữ thế tục đều bắt đầu so đo được mất, bắt đầu giãy giụa, phản kháng, thỏa hiệp, chết tâm, hoặc biến thành không yêu một ai nữa Tư Đồ đã gặp qua rất nhiều ví dụ như vậy, bạn tốt của cô, người thân của cô, bệnh nhân của cô, không tránh khỏi vùi lấp trong vòng lẩn quẩn này, vòng đi vòng lại, cho đến yêu vô cùng, cũng hận vô cùng, cuối cùng hoặc cô độc, hoặc tìm người để cùng trải qua cả đời.

Tư Đồ cũng không tính dẫm lên vết xe đổ đó, không có cái dũng khí này, cũng không còn tâm lực (tâm tư sức lực) này. . . . . .

Không phải cô xem anh là người qua đường, nhưng cô cũng không thể dung túng mình yêu một người nữa. Có yêu một Thịnh Gia Ngôn đã đủ rồi, quá mệt mỏi. . . . . .

Vì vậy Tư Đồ sắp không nhịn được đưa tay vuốt lên vết tích khắc trên mi tâm của anh, chỉ cắn răng nhịn xuống, vừa lúc phía sau truyền đến tiếng còi ô tô thúc giục, cô cũng bình thản thúc giục anh: "Lái xe thôi."

Giờ khắc này, Thời Chung rất kích động, rất muốn đem cô ném xuống xe. Nhưng anh chỉ dùng sức cầm tay lái, đốt ngón tay căng lên đến trắng bệch, lại chậm rãi buông ra, cuối cùng đúng như cô mong muốn, trầm mặc khởi động xe, không hỏi tới nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng rõ ràng là anh tức giận, khi tai nghe bluetooth vang lên tiếng chuông, anh cũng không bắt máy, giống như có thù có oán với thiết bị âm thanh trên xe, trực tiếp "Pằng" một cái mãnh liệt, mở lên thiết bị kết nối điện thoại với loa trong xe, lạnh lùng trầm thấp nói ra một chữ: "Nói."

"A Chung, là tôi. Có phải Thẩm Tẩm đã tới tìm cậu hay không?"

Âm thanh bên kia điện thoại cũng không xa lạ với Tư Đồ, là người phụ trách coi chừng Tần lão tiên sinh, tài xế tiểu Từ. Về phần "Thẩm Tẩm" trong miệng anh. . . . . .

"Mới tới, thế nào?" giọng của Thời Chung vẫn có chút trầm thấp như cũ. Chỉ là không tự chủ được liếc nhìn người phụ nữ đang ngồi bên ghế lái phụ một cái, cô mắt điếc tai ngơ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, giống như đối với cuộc trò chuyện này tuyệt đối không cảm thấy hứng thú.

Thời Chung cũng không biết mình nghĩ như thế nào, càng thấy cô thờ ơ ơ hờ, thì càng muốn chọc giận cô? Vì vậy vẫn mở loa lớn như cũ, cũng cố ý để cho cô nghe một chút, không có đổi dùng bluetooth.

Tiểu Từ bên đầu kia điện thoại lại không biết tình trạng bên này như thế nào, giọng nói vẫn tiếp tục căng thẳng như cũ: "Có phải cậu đã mắng cô ấy rồi không? Chuyện này đúng là cô ấy làm sai, nhưng ngươi cũng đừng làm cho cô nhóc kia tức giận chứ, huống chi cậu luôn luôn thương cô ấy . . . . . ."

Đột nhiên nghe đến bốn chữ "Luôn luôn thương cô" này, nhất thời Tư Đồ bị một trận hồi lạnh cùng cảm giác buồn nôn chiếm lấy. "Thương" bao nhiêu? GIống như Bạo Quân thương yêu cưng chiều phi tử sao?

Mặc dù vẫn nhìn ngoài cửa sổ như cũ, khóe miệng Tư Đồ đã không nhịn được nâng lên một tia cười giễu cợt.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ vẫn còn chú ý nói : "Cô ấy hình như rất khó chịu, nói không muốn liên lụy chúng ta, muốn tự mình đi lấy video ấy trở về

Nghe được hai chữ "Video", vẻ mặt Thời Chung bỗng dưng căng thẳng, chộp lấy di động, thiết bị kết nối điện thoại với loa cũng ngưng hoạt động, Tư Đồ không thể nghe được sau đó tiểu Từ nói cái câu kia: "Sau đó không thể liên lạc được với cô ấy nữa, a Chung, cậu xem một chút có thể liên lạc được cô hay không?"

Tia giễu cợt trên khóe miệng Tư Đồ không khỏi sâu hơn, chỉ là lúc này cô sẽ không tiếp tục cố làm ra vẻ nhìn ngoài cửa sổ, mà là không nhịn được nhìn về phía Thời Chung.

Thời Chung rất nhanh đọc hiểu ánh mắt của cô quăng tới—— anh không phải nói cái gì cũng sẽ nói cho cô biết sao? Tại sao tiểu Từ vừa nói đến chuyện video, anh lại không dám để cho cô nghe tiếp?

Nhưng khi Thời Chung cho là cô muốn mở miệng chất vấn anh thì cô lại kịp thời thu lại ánh mắt, thật bình tĩnh nói với anh: "Nếu anh có việc gấp cần giải quyết, để cho tôi xuống ở ngã tư phía trước được rồi."

Lời này ngoài mặt nghe như săn sóc, nhưng tia giễu cợt bên khóe miệng cô mới vừa rồi Thời Chung đã để trong mắt. Tại sao cô có thể sống mà ăn ở hai lòng được như thế? Thời Chung lại nhìn cô một cái, trực tiếp lái xe tới ngã tư cô chỉ phía trước, thả chậm tốc độ.

Mắt thấy anh thật muốn dừng xe để cho cô đi xuống, tay Tư Đồ đều đặt ở tay cầm cửa, nhưng ngay khi xe sắp dừng hẳn, cô cũng chuẩn bị mở cửa xuống xe, đột nhiên tài xế tiên sinh đổi lại ý rồi, bỗng dưng tăng nhanh tốc độ, hoàn toàn chặt đứt cơ hội để cô xuống xe, cái ót Tư Đồ chợt đụng mạnh vào thành ghế dựa, đau đến chau mày xanh mặt, chỉ thấy anh quay đầu chỗ khúc quanh, quay ngược lại, chạy trở về.

https://thuviensach.vn

"Chỉ là người qua đường? Tư Đồ, anh cho em biết, nghĩ cũng đừng nghĩ." Người đàn ông này chưa bao giờ dùng giọng nói lạnh lùng như vậy vói chuyện với cô, chắc hẳn thật sự là bị tức đến nội thương rồi.

***

Tư Đồ cũng không biết anh có thể dẫn cô đến nơi đâu, chỉ thấy anh cúp điện thoại của tiểu Từ, lại lập tức gọi điện thoại cho một người khác, chờ âm vang lên, anh để điện thoại trở về dụng cụ kết nối lên, đổi dùng loa.

Nữ nhân này không muốn tham gia cuộc sống của anh, anh liền cứng rắn lôi cô đi vào, cô không vui, anh liền bức đến cô vui vẻ thì mới dừng lại. . . . . .

Tư Đồ liếc thấy trên màn hình điện thoại là tên tuổi "Thẩm Tẩm", trong lòng lại dâng lên một cảm giác khó chịu. Nhưng cú điện thoại này cũng không thông, Thời Chung cũng không gọi nữa, đổi sang gọi cho Tôn bí thư.

"Tra cho tôi chuyến tàu đên thành phó B gần nhất."

Giọng Tôn bí thư có chút kinh ngạc: "Ngài. . . . . Đây là muốn tôi đi làm trước thời hạn?" Giọng nói làm ra vẻ đáng thương như vậy, rõ ràng cho thấy rất sợ kỳ nghỉ phép êm đẹp của mình bị ông chủ làm hư.

Nhưng nghĩ lại, coi như bị ông chủ gọi về làm việc trong kỳ nghỉ phép, cũng có thể là mình lái xe trở về, vì vậy lập tức khôi phục giọng nói chuyên nghiệp, "Được, tra được lập tức gửi vào điện thoại di động của ngài."

Nhưng nghĩ lại, coi như bị ông chủ gọi về làm việc trong kỳ nghỉ phép, cũng có thể là mình lái xe trở về, vì vậy lập tức khôi phục giọng nói chuyên nghiệp, "Được, tra được lập tức gửi vào điện thoại di động của ngài."

https://thuviensach.vn

Rất nhanh anh đã có được tin tức số tàu, sau khi cúp điện thoại, anh trầm mặc lái xe như trước,. rốt cuộc Tư Đồ không thể nhịn được nữa cắt đứt anh: "Tại sao muốn tôi cùng anh đi tìm người phụ nữ khác?"

Giọng nói lạnh băng của cô ngược lại làm anh cười: "Đừng nói như vậy, anh sẽ lầm tưởng em là đang để ý anh đấy."

Thật là, câu nói đầu tiên đã ngăn chận miệng của cô.

Tư Đồ đột nhiên cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc, cha mẹ mình cãi vả, bắt đầu là cha mình luôn là lấy danh nghĩa giáo viên trợ giúp học sinh nữ học ngoài giờ gì đó, dùng lời của mẹ nói chính là giúp đỡ giúp đỡ cuối cùng thì giúp lên giường, nghĩ đến đúng là mỉa mai.

Ngay cả Thịnh Gia Ngôn cũng càng lúc càng kéo xa khoảng cách với Vũ Tình, cũng bởi vì Tư Đồ mới tới nước Mĩ tiếp nhận trị liệu tâm lý, thậm chí là các vấn đề nhập học sau khi đã trị liệu xong, thì Thịnh Gia Ngôn cũng không còn dư lực nữa mà trợ giúp cô, đối với lần này, Thịnh Gia Ngôn hình như cũng đã giải thích với Vũ Tình: anh vẫn xem Tư Đồ như một người em gái! Cuối cùng Vũ Tình chỉ dùng một câu trào phúng không thể trào phúng hơn nữa, giễu cợt trong lời nói: ba cô ta không phải cũng vẫn được xưng là hội học sinh sao? Đến giúp cuối cùng thành cái gì? Thành mẹ ghẻ rồi. . . (câu này không hiểu lắm, bàn convert là vậy nè : Ba nàng không là cũng luôn luôn được xưng là ở bang học sinh sao? Đến giúp cuối cùng thành cái gì rồi hả ? Thành mẹ kế rồi. . .)

Có lẽ đàn ông đều cảm thấy bị yếu thế hơn phụ nữ là cực kỳ đã thương?

Mà người đàn ông bên cạnh này cũng không ngoại lệ, khi anh lái xe trực tiếp vượt lên chạy đến chỗ dừng xe, mà Tư Đồ thấy anh ngừng xe lại, cũng đem chuyện của Thẩm Tẩm để qua một bên rất nhanh, giống như, Thẩm Tẩm phía sau anh càng nổi bật lên sự điềm đạm đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ ngồi ở trong xe không động đậy, cũng không lên tiếng. Xe cách âm rất tốt, Tư Đồ chỉ có thể nhìn thấy cô gái tên Thẩm Tẩm kia cúi gằm mặt, giống như nghe trưởng bối phát biểu cũng giống như nghe Thời Chung nói gì đó, càng nghe càng khóc lã chã, trên mặt Thời Chung lại không có bất kỳ biểu lộ gì, tốc độ nói chuyện cũng bình thường như cũ. Chỉ là một màn này nhìn rất giống là bạn trai bá đạo đang giáo dục bạn gái bé nhỏ phạm sai lầm, Tư Đồ cũng không biết mình là thế nào, đợi đến khi cô có phản ứng, cô đã lặng lẽ dựa vào cửa sổ xe rồi, âm thanh Thẩm Tẩm lập tức nhẹ nhàng đi vào: "Em cho là anh kêu em trả lại chìa khóa nhà dự phòng cho anh, là bởi vì vẫn còn giận em."

Giọng của Thời Chung cũng giống như vẻ mặt của anh, không chút cảm xúc nào: "Tôi làm như vậy chỉ không muốn em hiểu lầm."

Thời Chung nói xong liền liếc nhìn Tư Đồ trong xe, lúc này Tư Đồ bị dọa sợ đến nhịp tim cũng nhanh hơn mấy nhịp, cũng may cửa sổ xe cũng chỉ hạ xuống một khe hở, nét mặt của cô cũng không bị nhìn thấy, hẳn sẽ không có người nào phát hiện cô đang trộm nghe, mà trong lòng Tư Đồ run sợ đồng thời cũng cảm thấy mình rất buồn cười , anh nói cô ăn ở hai lòng, ai nói không phải đấy. . . . . .

Chỉ là Thẩm Tẩm theo ánh mắt Thời Chung cũng nhìn về Tư Đồ trong xe thì Tư Đồ thấy trong đôi mắt của cô gái nhỏ kia toát ra tâm sự tràn đầy cô đơn, rất rõ ràng không giấu được, giọng nói là càng thêm lúng túng: "Em chỉ là . . . . . Nghe chú Tần nói anh đón mừng năm mới một mình, có chút lo lắng anh, cho nên. . . . . Cho nên mới đi đến nhà của anh, muốn nấu cho anh một bữa cơm tất niên."

Tư Đồ nghe Thời Chung bất đắc dĩ thở dài.

Bộ dạng cô gái nhỏ này cúi gằm đầu, dáng vẻ thận trọng, vẫn nhìn Tư Đồ, cô muốn sờ sờ đầu cô gái nhỏ kia để an ủi một chút, nhưng đồng thời,

https://thuviensach.vn

trong đầu Tư Đồ có một cỗ thế lực khác cũng đang sợ hãi, rất sợ Thời Chung thật sẽ trìu mến vỗ vỗ đầu cô gái nhỏ này.

Nhưng Thời Chung không có làm như vậy, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, nhảy vọt qua đề tài khác: " Chuyện Video tôi sẽ xử lý, cô đừng quan tâm nhiều."

Bộ dáng này rơi vào trong mắt người ngoài cũng có vẻ lãnh khốc vô tình, huống hồ là một cô gái quan tâm anh như thế, chỉ nghe âm thanh Thẩm Tẩm không khỏi kích động: "Em. . . . . khi đó em bị mấy người bạn của Tưởng Lệnh Thần kéo vào gian phòng, Tưởng Lệnh Thần căn bản là không có quan tâm đến sống chết của em, hắn ta ở ngay gian phòng kế bên chơi bài brit, là âm thanh em phản kháng quá lớn làm ảnh hưởng đến cuộc vui của anh ta, anh mới trở lại gian phòng đó dẫn em đi. . . . . "

Nghe đến đó, đột nhiên trong đầu Tư Đồ "Ông" một tiếng, cái hành vi đó nhìn như điên cuồng Tưởng Lệnh Thần dám nói như thật. . . . . .

Nhưng Thẩm Tẩm hoàn toàn không cho là như thế, có lẽ hồi tưởng lại một đêm kia làm cô cảm thấy rất xấu hổ, trong giọng nói lại thêm mấy phần uất ức: "Tưởng Lệnh Thần căn bản không muốn cứu em, chỉ là bởi vì em làm ảnh hưởng đến anh ta mà thôi —— đây là chính miệng hướng hắn tới nói lời oán trách với em, lúc đó em nghĩ, người lắm tiền nhiều của như Tưởng gia áp chế người khác sẽ thảm thế nào, sao em không dứt khoát đem chuyện này đổ thừa đến trên đầu hắn ta chứ, có thể bức lui Tưởng gia, có thể cho thứ người như thế một bài học, mà em nào biết. . . . . Nào biết lúc Tưởng Lệnh Thần cứu em rời đi bị người quay video lén. . . . . Thời tiên sinh, thật xin lỗi, em. . . . . ."

Tay Tư Đồ còn đặt tại nút điều khiển cửa sổ xe chợt cứng đờ —— đây là vụ án văn phòng luật Thịnh Gia Ngôn phụ trách, mà nguyên cáo ở bên tai Tư Đồ làm một chuyện ngụy tạo chứng cứ.

https://thuviensach.vn

Hai người ngoài xe cuối cùng đem tất cả đều nói rõ, Thời Chung ngồi trở lại ghế lái, mà Thẩm Tẩm có chút xấu hổ ngồi vào chỗ ngồi phía sau, chuyện thứ nhất lên xe chính là hướng Tư Đồ xin lỗi cười cười: "Nhậm tiểu thư, thật xin lỗi, để cho các người lo lắng."

Tư Đồ cố đè xuống các loại phập phồng trong lòng, cười một tiếng.

Thời Chung cũng là không nói hai lời, trực tiếp khởi động xe, qua kính chiếu hậu Tư Đồ nhìn cô gái trong xe, gò má của người đàn ông kiêu căng này ——

Rốt cuộc là cô gái ở trong xe này là như thế nào?

Tư Đồ vẫn còn nghĩ cái vấn đề không đâu này thì Thẩm Tẩm đã Cam chịu nhận sai: "Thật xin lỗi, cô đừng tức giận có được hay không?"

Giọng nói của cô gái trẻ thật nhẹ nhàng, mang theo hơi thở nhẹ nhàng.

Thời Chung rốt cuộc giật giật khóe miệng, coi như là cười một tiếng góp vui, mặc dù nụ cười rất nhanh đã thu lại, còn Tư Đồ thì quay đầu lại, dựa vào cửa kiếng xe, hoàn toàn không có ý gì nữa rồi.

***

Tôn Dao cho là mình sẽ thấy một Tư Đồ mặt mày ửng lên hồng hào, trong lòng ngọt ngào, mà trên thực tế Tôn Dao thấy, cũng là một Tư Đồ thần tình căng thẳng khác thường.

Tầm Tầm còn tưởng rằng Tư Đồ sẽ đem chú chân dài cũng mang về nhà, ngẩng đầu mong ngóng lâu như vậy, lại chỉ thấy Tư Đồ một người trở lại, khó tránh khỏi có chút mất mát, Tư Đồ cũng đã vào nhà tương đối lâu rồi, Tầm Tầm vẫn còn ở hướng cửa trước nhìn quanh: " Sao chú chân dài không trở về với mẹ?"

https://thuviensach.vn

"Anh ấy có chuyện rồi." Tư Đồ quả thật không có lừa gạt đứa bé, Thời Chung quả thật có chuyện —— anh còn phải phụ trách đưa Thẩm Tấm về nhà.

Lúc ăn cơm chiều, Tư Đồ nhận được điện thoại của Thời Chung, nhưng cô nghe tiếng chuông 2 lần (gọi 2 cuộc) . thì ngưng, anh cũng không gọi lại cho cô lần nữa.

Có lẽ đây chính là chỗ mâu thuẫn của phái nữ, gọi điện thoại, cô không nhận; anh thật buông tha không gọi nữa, cô lại không nhịn được liên tục nhìn điện thoại di động.

Chờ Tầm Tầm ngủ, cuối cùng Tôn Dao lấy đi điện thoại của Tư Đồ: "Cậu a, cái gì cũng tốt, chính là làm, nhớ anh ta thì gọi điện thoại cho anh ta đi."

Nếu như chỉ là đơn thuần nhớ nhung, Tư Đồ cũng không cần rối rắm nhiều như vậy, Tư Đồ rất bình tĩnh mà đem chuyện xảy ra ngày hôm nay nói cho Tôn Dao —— dĩ nhiên, có một số chi tiết ‘nhỏ’ bị cô bỏ qua —— Tôn Dao cũng ý thức được chuyện không kia không đơn giản như thế.

"Cô gái kia cùng Thời Chung như vậy, cậu thật sự không quan tâm sao?"

"Không biết! " Tư Đồ cũng rất bất đắc dĩ, "Chỉ là có chút cảm giác không được vui vẻ gì."

"Này cũng đúng, không phải Diệc Thư đã nói, âm đạo nữ nhân thông hướng lòng của phụ nữ sao? Dù sao ngủ đều ngủ qua, coi như không thương, nhưng vẫn sẽ có chút không vui."

"Trương Ái Linh." Tư Đồ nhẹ giọng cải chính.

Tôn Dao không nghe rõ, liền "Hả?" Một câu.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ khoát khoát tay, "Không có gì." Nhưng lại nhăn mày lại, "Cậu nói. . . . . Cô bé kia cùng Thời Chung có quan hệ như thế nào?"

Tôn Dao suy nghĩ một chút: "Đoán chừng là vỏ xe phòng hờ thôi. Tựa như Thịnh Gia Ngôn coi cậu như vỏ xe phòng hờ, Thời Chung cũng đem cô bé kia làm vỏ xe phòng hờ, đàn ông đều như vậy, không có năm ba cái vỏ xe phòng hờ liền thiếu hụt cảm giác an toàn. Thiệt thòi nhất chỉ có Tầm Tầm thôi, cậu nhóc vẫn cảm thấy chú chân dài là một người đàn ông đáng tin—— người đàn ông lớn lên đẹp trai còn có tiền, nhất định là một gen rất tốt."

Vỏ xe phòng hờ? Tư Đồ cười cười, nhìn cô và cô bé kia còn đồng bệnh tương liên.

Tác giả có lời muốn nói: ngày hôm qua xem mắt đi điểu, cho nên không có hơn, xem một chút thì trời tối nên đi xem phim rồi cơm nước xong lập tức chạy về nhà dâng lên 5000 hành động, các ngươi rồi sẽ biết, trong lòng ta các ngươi vĩnh viễn so trai đẹp quan trọng hơn nhiều lắm nhiều lắm nhiều lắm.

Có phải rất cảm động hay không? A ha ha ha ha. . . . .

ps: một sắc cũng không ưa thích làm mình làm mẩy, nhưng làm mẹ ruột, vẫn là suy nghĩ muốn vì làm ngày làm đêm, cái lỗ tai lớn thoáng nói ngọt một câu, một cái so cậu nhóc íttuổi như vậy, cái miệng tiểu cô nương kia nhỏ nhắn nói những lời ngọt ngào, ní yêu thương người đàn ông của cô, là phụ nữ đều không dễ chịu. Huống chi này đóa "Tiểu Bách Hoa" cũng quả thật không phải hạng tầm thường. . . . . .

Thời Chung giận: chẳng lẽ tôi còn dễ chịu hơn rồi hả ? Huống chi cô ấy căn bản không thừa nhận tôi là người đàn ông của cổ!

Mẹ ruột an ủi: cũng làm cho cái lỗ tai lớn đem thiếu nợ ngươi cũng thịt thường rồi, ngươi liền chịu điểm uất ức đi hôn ~ dù sao sớm muộn mẹ

https://thuviensach.vn

ruột giúp ngươi ngược trở lại (đến lúc đó clock lại biết sẽ không trách ta ngược cô nữ nhân? Ai tác giả không chịu nổi)

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Edit: Thiên Kết

Có lẽ đúng là vật họp theo loài còn người thì chia theo nhóm, Nhậm Tư Đồ cùng Tôn Dao cùng một dạng, bất luận là người không quen hay chỉ quen biết sơ sơ cũng luôn có thói quen đem người ta coi là người xấu, cho đến khi trước khi thật sự hiểu về họ thì sẽ luôn xây dựng một lá chắn phòng vệ. Mạc Nhất Minh mỉm cười nói: “Các ngươi đúng là loại phụ nữ khó tìm thấy được hạnh phúc vừa ý.”

Ai nói là không phải đây? Nếu không thì làm gì có câu nói “Phụ nữ càng đơn giản thì sẽ càng hạnh phúc hơn”.

Nhậm Tư Đồ đột nhiên nghĩ về cô gái nhỏ Thẩm Thẩm--- cô gái ấy là dạng người tin tưởng Thời Chung 100%, cảm giác như Thời Chung là ông trời của cô, là chỗ dựa vững chắc của cô. Nhậm Tư Đồ cảm thấy cô gái đơn thuần như vậy thật tốt.

Còn vỏ bọc cứng rắn của mình…….

Tôn Dạo đi vào trong bếp, mở tung tủ lạnh mang ra hai chai rượu cùng một đĩa mực xé trở lại phòng khách, Nhậm Tư Đồ vẫn ngồi im ở phòng khách bên cạnh khay trà trên chiếu không hề thay đổi tư thế.

Tôn Dao đưa cho Nhậm Tư Đồ một chai rượu: “Vậy tiếp theo cậu tính như thế nào?”

Nhậm Tư Đồ nhún vao một cái dùng tay mở nắp chai rượu, cô cụng cùng Tôn Dao rồi uống.

https://thuviensach.vn

Đêm ngày hôm qua là ngày 30, hai người phụ nữ đem rượu trong nhà uống cạn, hiện tại chỉ còn sót hai bình rượu nhỏ này mà thôi, mỗi người một chai, kết hợp với mực xe sợi, hai người cùng nhau tán gẫu suốt đêm. Hoàn toàn không phát hiện Tầm Tầm đang núp ở khe cửa phòng mình nghe hai người nói chuyện thật lâu.

Tiểu tử này vốn là nửa đêm tỉnh dậy muốn đi vệ sinh, không ngờ vừa mở cửa liền nghe thấy trong phòng khách tiếng của hai người phụ nữ mình thần tượng đang than thở.

Thật là sai lầm, vốn cậu còn tưởng rằng chân dài thúc thúc là một người đàn ông đáng tin cậy. Người vừa đẹp trai lại có tiền, theo lý thuyết thì nhất định là gen trội……

Tầm Trầm cảm thấy có chút tức giận, không muốn đi nhà vệ sinh nữa mà yên lặng đóng cửa phòng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc đi đến bên bàn gỗ trong phòng, cầm cái điện thoại lên, đầu ngón tay nho nhỏ nhấn xuống một dãy số gọi đi.

Đêm khuya thanh tĩnh chỉ còn nghe được tiếng của hai người phụ nữ ngoài phòng khách, điện thoại rất nhanh chóng được kết nối, đầu bên kia truyền đến một giọng nói có chút buồn ngủ của một người đàn ông: “Alo.”

“Là cháu, Nhậm Yến Tầm.” Giọng nói Tầm Tầm hết sức nghiêm túc.

Người đàn ông đầu dây bên kia thay đổi âm điệu, cười nói: “Tiểu Nhậm tiên sinh hơn nửa đêm chú còn gọi điện thoại tìm chú có việc gì à?”

“Hai người phụ nữ trong nhà đang nói xấu chú.”

Đầu dây bên kia im lặng trong hai giây, sau đó lại vang lên tiếng nói nhưng không có một chút nào không vui ngược lại còn có chút dở khóc dở cười: “Nói xấu chú những chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

“Éc……” Tầm Tầm im lặng hồi tưởng lại trong chốc lát: “Nói chú lớn lên đẹp trai, có tiền nhưng lại không đáng tin cậy.”

Đây có lẽ là lần đầu tiên Thời Chung nghe được lời nói xấu êm tai đến như vậy, vì vậy đáp lại bằng giọng nói mang ý cười càng sâu: “Chú liền chấn chỉnh lại Nhậm Tư Đồ cho cháu, cháu không còn có ý kiến gì nữa chứ?”

“Không có.” Tầm Tầm không chút suy nghĩ liền đem Nhậm Tư Đồ bán đi, lý do của cậu là----“Đàn ông thì sẽ luôn luôn đứng chung chiến tuyến với nhau.”

Tầm Tầm tự cho là mình tràn đầy nghĩa khí đòi lại công bằng thay cho thần tượng của mình thì hài lòng cúp điện thoại, mà bên ngoài cánh cửa ngoài phòng khách, Nhậm Tư Đồ đã hắt hơi hết hai lần.

Đĩa mực xé sợi nho nhỏ rất nhanh đã hết, Tôn Dạo lại chạy vào trong phòng bếp tìm đồ ăn, tìm mãi cũng chỉ thấy được nửa hộp sôcôla, cô âm thầm oán trách trở lại phòng khách, đem nửa hộp sôcôla ra trước mặt Nhậm Tư Đồ lắc lư: “Tầm Tầm đem đồ ăn vặt giấu đi chỗ nào rồi nhỉ?”

“Nó biết cậu hay lấy trộm đồ ăn của nó nên đã sớm đem giấu kỹ đi rồi.”

Tôn Dao hoàn toàn thua trong tay tiểu quỷ này, uống rượu mà không có đồ nhắm thì thật là không có hứng thú mà. Tôn Dao tìm ví tiền chuẩn bị đi ra ngoài mua đồ ăn cũng không thèm nhìn đồng hồ bây giờ đã là 12 giờ đêm thì làm gì có siêu thị nào mở cửa?

Hai người đi sang cả những chung cư bên cạnh nhưng tất cả các siêu thị đều đóng cửa, cuối cùng hai cô chỉ còn biết ngồi ở bậc thềm trước cửa siêu thị mà oán trách.

https://thuviensach.vn

Tôn Dao nhìn đồng hồ trên tay, bay giờ cũng đã qua nửa đêm rồi, cô cứ vậy giơ đồng hồ ra trước mặt Nhậm Tư Đồ rồi nói: “Qua 12 giờ, thì đã là tròn 8 năm kể từ ngày đầu tiên tớ đi lên thành phố.”

Nhậm Tư Đồ im lặng khoác vai ngồi cạnh bên nghe cô nói: “Cũng là lần đầu tiên tớ quen anh ấy.”

Nhậm Tư Đồ cười cười, cô cho rằng bản thân mình nhiều lúc còn hiển Tôn Dao hơn chính bản thân Tôn Dao hiểu về cô ấy: “Cậy này không phải là muốn ra ngoài mua đồ ăn vặt sao hay là muốn ra ngoài mua rượu?”

Tối ngày hôm qua, Tôn Dao tự mình chuốc cho say làm cho rượu trong nhà hôm nay cũng hết chỉ đủ làm cho cô chuếnh choáng. Mà tại thời điểm nửa tỉnh nửa say thì trí nhớ con người thường là tốt nhất, còn tình cảm thì thường là mềm yếu nhất. Tôn Dao dựa vào vai Nhậm Tư Đồ nên cô cảm thấy rất rõ nước mắt của Tôn Dao rơi vào cổ áo mình.

“Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, khuôn mặt anh ấy thật lạnh lùng tớ còn tưởng rằng anh ấy không biết cười, nhưng về sau anh ấy lại nói với tớ, anh ấy chỉ cười với một người…… Đây không phải là yêu thì là cái gì chứ? Nhưng nếu thật sự anh ấy yêu tớ như lời nói vậy lúc em trai anh ấy cường bạo tớ anh có thể làm chứng, nhưng đến cuối cùng thì lại…….”

Càng lúc càng có thật nhiều nước mắt chảy xuống áo Nhậm Tư Đồ, làm cho trái tim của cô cũng bị bóp nghẹt lại.

Vỏ ngoài cứng rắn ở nơi không người qua lại cuối cùng cũng được dỡ bỏ, phơi bày toàn bộ các vết thương bên trong ra.

Điện thoại trong túi Nhậm Tư Đồ bắt đầu rung nhưng cô lại không có ý định nghe. Tôn Dao từ từ ngẩng đầu lên, dùng cánh tay lau nước mắt nhìn Nhậm Tư Đồ cười cười: “Cậu nghe đi.”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ từng nhớ có một bài báo khen ngợi Tôn Dao khi cười rất đẹp, ở trong giới điện ảnh trong nước thì không có ai có thể sánh được, nhưng nào có ai biết rằng để cười được như thế thì người phụ nữ này đã phải che giấu biết bao nhiêu điều trong lòng.

Tôn Dao nói xong liền đứng dậy đi ra lan can phía bên kia.

Là Thịnh Gia Ngôn điện thoại tới, vì nghĩ cô đang ngủ nên giọng nói cũng có phần nhỏ nhẹ: “Em đang ngủ hả?”

Bây giờ vốn là nửa đêm nên đáng ra hai cô đang ngủ, nhưng cô và Tôn Dao giờ này vẫn còn ngồi ở bậc thềm siêu thị hứng gió lạnh. Nhậm Tư Đồ vốn muốn loại bỏ tính cách dựa dẫm vào Thịnh Gia Ngôn, nhưng giờ phút này, từng giọt từng giọt rượu giống như đang làm tan chảy ý nghĩ đó của cô. Cô muốn gặp anh, muốn được nghe anh nói một câu an ủi, hoặc là chỉ cho cô 1 ánh mắt quan tâm: “Anh có thể mang rượu đến đây hay không?”

Điện thoại của cô sắp hết pin khi cô mang ra ngoài vì vậy khi chưa kịp nói hết lời với Thịnh Gia Ngôn thì tắt máy.

Nhậm Tư Đồ cầm chiếc điện thoại màn hình tối thui, cô cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu liền nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt. Xe của cô cùng Thịnh Gia Ngôn cùng một hãng, hai chiếc chỉ khác nhau màu sắc, của Thịnh Gia Ngôn là màu đen còn của cô là màu trắng nên rất dễ nhận ra. Thịnh Gia Ngôn dừng xe lại đi về phía hai cô.

Thịnh Gia Ngôn vừa chuẩn bị rượu lại còn chuẩn bị cả đồ nhắm mang tới, quay qua nói với hai cô: “Các em muốn uống ở đâu?”

Về nhà thì sợ đánh thức Tầm Tầm, chung quanh thì lại không có cửa hàng nào, may mà mấy hôm nay thời tiết ấm áp nên ba người ngồi sát với

https://thuviensach.vn

nhau ở nơi này cũng không quá lạnh. Ông trời thật có mắt khi để cho thời tiết gần tết thật dễ chịu như thế này.

Nếu đổi lại là bình thường khi Thịnh Gia Ngôn nhìn thấy cô như này sẽ tức giận mà quát cô rồi ngăn cản nhưng hiện tại anh cũng chỉ ngồi im lặng lẽ mở bình rượu nhìn hai người phụ này thi nhau uống.

Lúc Tôn Dao gục xuống thì Nhậm Tư Đồ vẫn còn phân nửa ý thức là tỉnh táo. Tôn Dao uống say đến như vậy liền ngủ nên cô cũng không sợ cô ấy suy nghĩ phiền não nữa.

Nhưng người khổ sở nhất lại chính là người nửa say nửa tỉnh….

Nhậm Tư Đồ ngồi đờ đẫn ở ghế phụ nhận lấy chai nước Tịnh Gia Ngôn đưa cho mà không còn sức để mở bèn cười nói: “Làm phiền anh mở giùm em.”

Thịnh Gia Ngôn bình thản lấy chai nước trong tay Nhậm Tư Đồ mở nắp giùm cô, đưa tay đỡ sau gáy giúp cô uống nước: “Mỗi năm ngày này Tôn Dao đều mượn rượu giải sầu, riết đã thành quen.”

Nhậm Tư Đồ cười híp mắt nhìn anh, Thịnh Gia Ngôn lần đầu tiên cô nhìn thấy với hiện tại không hề khác nhau.

Tôn Dao nằm ngủ say ở ghế sau, Nhậm Tư Đồ lúc này cầu mong rằng mình cũng say đến mức bất tỉnh như cô ấy, như thế sẽ không cần nghĩ tới quá khứ, cũng không bị rơi vào hoàn cảnh khó xử như bây giờ.

Đúng lúc đó Thịnh Gia Ngôn lên tiếng kéo cô lại hiện thực: “Em dạo này cùng với Thời Chung tiến triển sao rồi?”

“Cũng không tệ lắm.”

“……Hai người sẽ kết hôn?”

https://thuviensach.vn

Kết hôn? Một từ thật kinh khủng nhưng Nhậm Tư Đồ lại nhắm mắt lại, đầu suy nghĩ một đằng còn miệng lại trả lời theo ý khác: “Hy vọng sẽ là thế.”

Nhậm Tư Đồ nhắm mắt cũng vì một nguyên nhân khác, cô không muốn nhìn thấy dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm của Thịnh Gia Ngôn. Nhậm Tư Đồ cho tới bây giờ cũng biết cô chỉ là gánh nặng của anh…… chỉ là cho tới hôm nay cô vẫn còn chưa cam lòng thừa nhận mà thôi.

Thịnh Gia Ngôn không uống một giọt rượu nào lái xe đưa hai người phụ nữ này về nhà. Trong xe tràn ngập mùi rượu, cửa kính bốn bên cũng từ từ được hạ xuống. Gió bên ngoài lùa vào làm cho Tôn Dao nằm ngủ phía sau cũng dần dần tỉnh lại ngồi dậy.

Về tới dưới lầu, Nhậm Tư Đồ chân thấp chân cao đi trên mặt đất còn Thịnh Gia Ngôn thì phụ trách dìu Tôn Dao xuống. Tôn Dao luôn mồm nói câu “Cảm ơn”, nhưng khi Thịnh Gia Ngôn dìu cô đi qua đầu xe thì cô giống như không còn chút sức lực nào muốn ngã ra đất. Thịnh Gia Ngôn không biết nên làm gì hơn đành ngồi xuống bế cô lên.

Cũng lúc này không biết đèn ở đâu rọi tới chiếu sáng của người Thịnh Gia Ngôn.

Mất một lúc sau Thịnh Gia Ngôn mới thích ứng được với ánh sáng đó, anh nheo mắt nhìn về nơi phát ra nguồn sáng đó chỉ thấy đó là một chiêc xe đen nhánh, tài xế đang xuống xe đang đi qua mở cửa phía sau.

Người ngồi ở phía sau bước xuống là một người đàn ông trẻ tuổi đi lại có vẻ bất tiện, anh ta chống một chiếc gậy ba toong. Bởi vì đứng ngược sáng nên Thịnh Gia Ngôn không nhìn thấy được mặt anh ta.

Người đàn ông đó đi tới trước mặt Thịnh Gia Ngôn, dáng dấp so với anh hơi thấp hơn một chút, mặt không hề có chút biểu cảm, khí thế toát ra có vẻ bức người.

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn chợt cau mày: “Anh là?”

Người đàn ông đó liếc nhìn Tôn Dao rồi ánh mắt lại trở về trên người Thịnh Gia Ngôn.

Anh ta đánh giá Thịnh Gia Ngôn một chút rồi mở miệng ra nói nhưng không phải là nói chuyện với Thịnh Gia Ngôn, mà là nói với vệ sĩ bên cạnh: “Đưa Tôn tiểu thư lên xe.”

Vốn dang nửa say nửa tỉnh đi lên mấy bậc thang nhưng lúc này Nhậm Tư Đồ lại hoàn toàn tỉnh rượu vội vàng chạy xuống, cũng không thèm để ý chân bị đau vội vã chạy về phía Tôn Dao, nhưng chưa kịp chạy tới cô liền bị một vệ sĩ cản lại.

Nhậm Tư Đồ nhất thời bị rối loạn: “Từ Kính, anh đến cuối cùng là muốn làm cái gì???”

Bị náo loạn như vậy rốt cuộc Tôn Dao cũng chịu mở mắt.

Tên vệ sĩ đứng gần Thịnh Gia Ngôn muốn giành lấy Tôn Dao đưa lên xe bị cô vung tay tát cho một cái. Ánh mắt Tôn Dao quét qua một lượt cuối cùng dừng lại trên người Từ Kính.

Tôn Dao dựa vào người Thịnh Gia Ngôn cười nói: “Anh là ai vậy?”

Anh mắt Từ Kính nhàn nhạt lướt qua Tôn Dao, nhưng đến một lời nói anh ta cũng không thèm cất lên chỉ hướng về phía vệ sĩ nháy mắt. Tôn Dao không đợi vệ sĩ đi tới mà trực tiếp đi về phía Từ Kính.

Không ai nghĩ Tôn Dao sẽ đi đến tát anh ta một cái.

“Pắng” tiếng tát chói tai vang lên làm mọi người sực tỉnh nhưng chỉ trừ Từ Kính. Từ Kính bị tát một cái rất nặng nhưng trên mặt lại tuyệt đối

https://thuviensach.vn

không hề có biểu hiện tức giận mà thậm chí còn nghe thấy tiếng cười khe khẽ từ anh ta.

Anh ta nhìn Tôn Dao cười nhưng đôi mắt lại lạnh băng không chứa ý cười: “Đứa bé kia đang ở trên lầu phải không? Là em đi theo tôi, hay là phải để tôi cho người lên trên lầu đưa nó xuống mang đi? Em chọn đi.”

“…….”

“……..”

Rốt cuộc thì Tôn Dao chịu đi cùng Từ Kính, phía dưới chung cư chỉ còn lại mỗi Nhậm Tư Đồ cùng Thịnh Gia Ngôn.

Thịnh Gia Ngôn thấy cô đứng im nửa ngày không nói được câu nào rốt cuộc không nhịn được bèn hỏi: “Anh ta rốt cuộc là ai?”

“Anh cũng đừng để ý tới anh ta.”

Từ Kính từ lúc nào thì biết đến sự tồn tại của Tầm Tầm? Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không thể suy nghĩ gì nữa, cô hiện tại chỉ cảm thấy đau đầu. Cô ngồi ở bậc thềm, xoa xoa mắt cá chân bị đau của mình.

Thịnh Gia Ngôn trầm mặc nhìn cô hồi lâu cuối cùng cũng không có hỏi gì nữa. Nhậm Tư Đồ nhìn thấy bóng anh đang tiến lại gần thì cho là anh muốn tới dìu mình đứng lên.

Thế nhưng anh lại dừng trước mặt cô, ngồi xổm xuống nói: “Đi thôi, anh cõng em lên nhà.”

Đã từ lâu lắm rồi Nhậm Tư Đồ không được anh cõng rồi……..

Mà nhắc lại thì lần trước xui xẻo như vậy cũng là do Thịnh Gia Ngôn mà ra.

https://thuviensach.vn

Khi đó cô còn đang điều trị ở bệnh viện trong nước, đang trong thời kỳ dưỡng bệnh mà các vết phỏng thì nặng khiến cho cô đau đến mức cả đêm mất ngủ. Vụ án mẹ cô phóng hỏa thì được phán xét rất nặng.

Cha cô thì vẫn như cũ muốn kiện mẹ--- đây là khoảng thời gian khủng hoảng của Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ lén lén đi đến tòa án mà không được vào trong. Cô còn nhớ rõ cô ngồi ở bậc thềm bên ngoài cho đến khi mặt trời chói chang bên ngoài nhô lên cao mà vẫn không biết vụ án lúc nào sẽ kết thúc. Cuối cùng cô cũng không đợi được đến lúc phiên tòa kết thúc--- Thịnh Gia Ngôn đã đến dẫn cô đi.

Nhậm Tư Đồ khi đó còn mặc nguyên bộ quần áo bệnh nhân, cô còn tưởng rằng nước mắt cô rơi bao nhiêu thì sẽ bị mặt trời chói chang làm bốc hơi hết bấy nhiêu. Đó là lúc cô nhìn thấy Thịnh Gia Ngôn thì nước mắt liền tràn mi.

Thịnh Gia Ngôn cái gì cũng không hỏi, cõng cô đi ra ngoài, cô nằm trên lưng anh âm thầm khóc……..

Nhưng hôm nay cô sẽ không khóc nữa, cô chỉ muốn yên lặng nằm trên lưng anh. Thịnh Gia Ngôn cũng yên lặng cõng cô vào nhà, trong nhà quá tối, quá yên tĩnh làm cho người ta có cảm giác mọi bí mật nơi đáy lòng sẽ không bị phơi bày ra. Còn Thịnh Gia Ngôn thì lại cảm thấy trong lồng ngực có gì đó đang bóp nghẹt rồi sâu thẳm trong lòng lại bị một cỗ lực vô hình nào đó hung hăng xé ra, anh nghe thấy chính bản thân mình dùng loại thanh âm mà trước nay chưa từng có nhẹ nhàng nói: “Đừng kết hôn với anh ta…….”

Thịnh Gia Ngôn cảm thấy cô trên lưng anh chợt trở nên cứng đờ.

Bước chân của anh cũng vì vậy mà dừng lại.

https://thuviensach.vn

Hai người đứng im lặng một hồi lâu. Thịnh Gia Ngôn cũng không cách nào để thoát khỏi tình cảnh này thì đột nhiên có giọng nói từ phòng khách hướng về phía anh hừ một cái và nói: “Đừng kết hôn với ai? Tôi sao?”

Giọng nói của Thời Chung vang lên, anh bày ra khuôn mặt lạnh lùng ngồi trên ghế sô pha.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Thời Chung mặc áo len mày vàng nhạt, bên trong là áo sơ mi trắng, quần dài cũng là màu trắng, toàn thân ăn mặc cực kỳ ưu nhàn, lưu loát, nhưng sắc mặt của anh cực lỳ không tốt, đi về phía Tư Đồ, hai mắt tối sầm.

Người đàn ông đang đứng trước mặt Tư Đồ lúc này không có cút biểu cảm nào, cũng không có vẻ là người tới gây sự, nhưng vẫn làm cho Tư Đồ cảm thấy chột dạ, vội vàng tuột xuống từ trên lưng Thịnh Gia Ngôn.

Đúng, trước nay chưa có chột dạ.

So với Vũ Tình bị chất vấn "Cô thích Thịnh Gia Ngôn sao?" Khi đó cô cũng chưa chột dạ, toàn thân cô từ trên xuống dưới đều có một suy nghĩ mình phải tuyệt đối chung thành với người đàn ông này.

Nhưng hai chân cô chạm đất, mắt cá chân bị chấn động đột ngột nên truyền đến cảm giác đau đớn, công thêm lúc nãy cô có uống rượu nên người không thăng bằng, cô vừa đau vừa chóng mặt, Thịnh Gia Ngôn tay mắt lanh lẹ đưa nhanh chóng đưa tay ra đỡ cô, Tư Đồ bị anh ôm vai mới miễn cưỡng đứng vững, theo bản năng đã nói: "Cám ơn."

Cứ như vậy hai người dựa vào nhau cùng đi, rơi vào mắt người nào đó đang đứng xem lại trở thành cố ý.

Thời Chung không nói một lời, chỉ nhìn lên đôi nam nữ trước mặt này, thậm chí khóe miệng còn mỉm cười. Bị anh thấy vậy, trong lòng Tư Đồ rất bất ổn, giọng nói khó tránh khỏi có chút ngập ngừng: "Sao.. Sao anh lại ở nơi này?"

https://thuviensach.vn

"Anh nghĩ em cùng Tôn Dao đi uống rượu, nên mang hai chại rượu đến đây bồi các người, chỉ là không ngờ. . . . . ." Thời Chung ánh mắt xẹt qua Thịnh Gia Ngôn đứng bên cạnh cô, tiếp theo thân thể thoáng nghiêng về phía Tư Đồ, khẽ ngửi, đưa vào chóp mũi là mùi rượu nồng nặc trên người của cô, ". . . . . Em đã uống vui vẻ như vậy, cũng không cần anh đến bồi mọi người rồi."

". . . . . ."

"Tạm biệt."

Thời Chung nói xong lại thật muốn đi qua Tư Đồ, giống như muốn đi thẳng ra ngoài cửa, trong nháy mắt anh và Tư Đồ lướt qua nhau, Tư Đồ gần như muốn bật thốt lên giữ anh lại, nhưng cũng tại lúc này, Thời Chung dừng bước ——

Thời Chung cúi đầu liền tiến tới bên tai Tư Đồ, nói nhỏ: "Rốt cuộc anh ta cũng tỏ thái độ, thật đáng mừng."

Quả đấm của Tư Đồ bất tri bất giác nắm lại thật chặt, "Tôi. . . . . ."

Nhưng cô có thể nói cái gì?

Những điều Thịnh Gia Ngôn mới vừa nói, không phải là điều cô mong đợi nhiều năm sao? Nhưng tại sao điều cô mong đợi nhiều năm nay Thịnh Gia Ngôn nói ra, Tư Đồ chỉ có kinh ngạc, một chút cảm giác vui mừng cũng không có, đã gặp phải người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, thật khó xử.

Cho nên cô mới nói quanh co, nhưng Thời Chung lại có thể nói chuyện bình tĩnh như vậy, liên tục, giống như đã sớm nghĩ tới,tâm tư đã sớm có chuẩn bị, "Thứ lỗi anh còn chưa chết tâm, muốn hỏi em một câu nữa, đối với em anh còn giá trị lợi dụng nữa hay không?"

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn đứng ở một bên, cánh tay vẫn còn khoác lên vai của cô gái bên cạnh, giọng nói của Thời Chung cẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, nhưng lại giống như cuồn phong đập vào trong tai của anh ——

Tâm tư Thịnh Gia Ngôn kín đáo như vậy, cơ hồ là sẽ lập tức hiểu được, không đợi Tư Đồ trả lời vấn đề của Thời Chung, Thịnh Gia Ngôn đã cau mày nhìn về phía Tư Đồ, có chút không dám tin: "Lợi dụng anh ta cái gì?"

Trong một khắc kia đầu óc của Tư Đồ như bị đình chỉ, trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không biết nên trả lời chất vấn của hai người đàn ông trước mặt như thế nào.

Thời Chung cảm giác mình hiểu được tâm tư của người trước mặt, trên mặt vốn có nụ cười nhạt thì bây giờ hoàn toàn biến mất: "Hẹn gặp lại."

Thời Chung cứ đi như vậy, không có một chút lưu luyến nào cả, nhất thời hai người lúng túng không biết nên đối mặt với nhau như thế nào.

Cuối cùng vẫn là Thịnh Gia Ngôn mở miệng trước, nâng nâng cằm chỉ phòng khách, ý bảo cô: "Anh đỡ em vào trong."

Tư Đồ vẫn còn chưa kịp chuyển bước, đã thấy Tầm Tầm bỗng nhiên kéo cửa phòng ngủ ra, Tầm Tầm hò hét lên một cái rồi chạy đến chỗ hai người, thân thể nho nhỏ cứ như vậy dửng dưng đứng trước mặt Tư Đồ và Thịnh Gia Ngôn.

" Tư Đồ! Ta không thích các người! Các cũng xấu như Lý Duệ và Ngũ trọc đầu, thậm chí còn xấu hơn bọn họ nữa!"

Tầm Tầm bỏ lại những lời này, thở phì phò chạy về phòng của mình, đóng cửa phòng"Phanh" một tiếng, Tư Đồ mới hậu tri hậu giác mà nghĩ Lý Duệ và "Ngũ cọc đầu" là ai. . .. . .

https://thuviensach.vn

Là Tầm Tầm mở cửa cho Thời Chung, mà mới vừa rồi. . . . . Tầm Tầm vẫn trốn ở trong phòng nghe lén? Nhóc con kia tức giận như vậy, chác hẳn là lại nhớ đến giai đoạn ở nhà trẻ bị ngược đãi rồi.

Càng xúc động hơn là, đôi 'gian phu dâm phụ' trước mặt này.

Tiếng đóng cửa kia vẫn còn quanh quẩn ở bên tai Tư Đồ, cảm giác này thật sự rất tệ, chột dạ không chỉ có cô, lòng bàn tay Thịnh Gia Ngôn cũng cứng đờ, Tư Đồ không phát hiện tay của anh đã bất tri bất giác buông lỏng đầu vai của cô ra, trái lại cô thở phào một hơi, chậm rãi đi đến bên sa lon ngồi xuống.

Trên khay trà để một hộp rượu làm bằng gỗ, mở ra, bên trong là hai chai Petrus—— đúng là rượu Thời Chung đưa tới .

Tư Đồ nhìn chai rượu trên bàn lại cảm thấy sợ sệt, Thịnh Gia Ngôn phát hiện trên thành ghế sa lon có cái áo khoác ngoài của đàn ông. Thịnh Gia Ngôn xốc áo khoác lên, không khỏi liếc nhìn Tư Đồ, thấy Tư Đồ đang mất hồn, nét mặt Thịnh Gia Ngôn hơi căng thẳng. . . . . bây giờ cô thất thần như vậy là đang nghĩ đến ai?

Giọng nói Thịnh Gia Ngôn nhẹ nhàng ôn nhu, khó có thể phát hiện tâm trang anh đang căng thẳng: "Anh ta bỏ quên áo khoác ở đây, để anh đi trả lại cho anh ta."

Một giây trước Tư Đồ còn đang mất thần, cơ hồ trong nháy mắt Thịnh Gia Ngôn quay đầu chuẩn bị mang áo khoác ra cửa, chợt giơ tay lên bắt được cánh tay của anh: "Hay là để em đem trả lại cho anh ấy đi."

Tư Đồ nói xong liền đứng lên, trong mắt cô hiện lên một tia không chịu nhường bước, dù thế nào đi nữa cô cũng phải đi, Thịnh Gia Ngôn nhíu mày: "Chân em đã đau như vậy rồi, làm sao có thể xuống lầu được?"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ không biết. Hiện tại trong đầu cô chỉ có một ý niệm, cô không thể để cho người đàn ông kia tùy tùy tiện tiện chụp cái mũ gian phu dâm phụ lên đầu cô, rồi ung dung rời đi không chút vướng bận. . . . . .

Tư Đồ không biết. Hiện tại trong đầu cô chỉ có một ý niệm, cô không thể để cho người đàn ông kia tùy tùy tiện tiện chụp cái mũ gian phu dâm phụ lên đầu cô, rồi ung dung rời đi không chút vướng bận. . . . . .

Tài ăn nói của Thịnh Gia Ngôn vô cùng tốt nhưng bây giờ cũng không thể nói gì được, trong cuộc sống mấy câu nói bình thản lại có thể làm người ta tin phục, nhưng lúc này, giờ phút này, thậm chí ngay cả mở miệng Thịnh Gia Ngôn cũng cảm thấy cực kỳ khó khăn, anh không xác định được tình cảm của mình giành cho cô rốt cuộc là gì, yêu sao? Hay là thói quen? Quen với sự tồn tại của cô, thậm chí quen với hô hấp của cô, nhiều năm như vậy, theo kinh nghiệm tình trường của anh thì, trăm cuộc tình vẫn diễn ra như một: hảo cảm, theo đuổi, tia lửa, ở chung một chỗ lại cãi vả, chiến tranh, cuối cùng chia tay, hoặc lui về làm bạn bè hay là cả đời không qua lại với nhau.

Cùng Tư Đồ ở chung một chỗ ngược lại làm cho anh cảm thấy thoải mái, anh bắt đầu càng lúc càng lười phải bắt đầu một tình yêu nữa, càng ngày càng hưởng thụ cùng cô vượt qua những ngày buồn tẻ trống rỗng.

Ai có thể nói cho anh biết đó là tình cảm gì hay không, có phải là tình yêu hay không?

Nhưng đoạn tình cảm này, lấy danh nghĩa " tình bạn" che mắt anh nhiều năm như vậy, hôm nay sau nhiều năm anh rốt cuộc cũng nhận ra được, mà anh vẫn còn do dự có nên đột phá mối quan hệ hiện nay với cô hay không, thấy Thời Chung cường thế từ từ xâm lấn vào cuộc sống của cô, anh không có một chút vui vẻ gì, thậm chí là cảm thấy buồn bực. . .

Cũng đã giết anh trở tay không kịp.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy cô cầm áo khoác trong tay mình đi, chậm chạp nhưng mà không do dự rời đi, Thịnh Gia Ngôn bắt lại cánh tay của cô ——

Thời gian, phụ nữ, tình yêu. . . Những thứ này cũng sẽ không vẫn cam tâm tình nguyện đứng một chỗ chờ anh, mà hiện tại anh mới nghĩ tới muốn nắm giữ lại, có phải đã trễ rồi hay không?

"Tư Đồ, em có hiểu lời anh mới vừa nói là có ý gì hay không?"

Không được kết hôn với anh ta. . .

Không được cùng hắn ở chung một chỗ. . .

Không được vì anh ta mà tay chân luống cuống. . .

Không được giống như như bây giờ, quên mất an nguy của bản thân. . .

Đổi lấy chỉ là một tiếng cười nhạt của cô: "Em biết rõ anh cảm thấy anh ấy không đáng tin cậy, nhưng anh hãy yên tâm đi, lúc trước là do em gạt anh, em và anh ấy căn bản chưa tới bước kết hôn, em chỉ là. . ."

Chỉ là muốn có một cuộc tình thật tốt mà thôi. . .

Không phải vui đùa một chút không phải lợi dụng càng không phải là người qua đường. . . Cho nên tại sao anh lại dùng cái loại ánh mắt khi dễ đó nhìn cô, lại dứt khoát rời đi như vậy? Tư Đồ càng nghĩ càng tức giận, thậm chí ngay cả nét mặt Thịnh Gia Ngôn cũng không để ý tới, gạt tay anh ra khỏi tay mình, rời đi.

***

Đến lúc Tư Đồ đứng ở dưới lầu nhà anh, mắt cá chân đã đau đến mức không còn cảm giác gì nữa, có lẽ bởi vì người đàn ông kia trước cưng chiều cô, cưng chiều đến vô pháp vô thiên, gần như muốn tức cũng không tức

https://thuviensach.vn

được, Tư Đồ cho là mình có thể đứng ở dưới lầu chờ , nhìn bóng dáng anh như cũ.

Nhưng thực tế, lầu dưới vắng vẻ, không thấy được một cút bóng dáng nào của người đàn ông kia?

Có phải lúc ấy anh mặc đồ ngủ mang dép lê, chân bó thạch cao tìm kiếm cô khắp nơi, cuối cùng lại bị lời nói lạnh nhạt của cô làm cho đau long mà rời đi, cũng giống như cô bây giờ, cảm thấy trong lòng trống rỗng, cái gì cũng không thể lắp đầy cảm giác trống rỗng ấy được. . . . . .

Có lẽ bởi vì tích tụ bực túc quá nhiều, Tư Đồ hướng về phía không khí phát tiết ra ngoài, "Được lắm, tôi đếm đến 5, anh vẫn chưa xuất hiện, sau này cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa."

"1. . . . . ."

"2. . . . . ."

Tư Đồ giống như một người ngây ngốc đứng ở nơi đó, lá cây bị giớ thổi qua ào ào rơi xuống, lại không có bât kỳ ai đáp lại cô.

Cô không nhịn được siết chặt quả đấm: "3. .. . . ."

"4. . . . . ."

Tư Đồ không có dũng khí hô lên tiếng thứ 5. . . . . .

Rốt cuộc xác nhận anh sẽ không xuất hiện, ngay cả hơi sức đi trở về Tư Đồ cũng không có, đặt mông ngồi ở trên bậc thang, tinh thần sa sút ôm đầu.

Cũng đang lúc này, âm thanh bước chân không nhanh không chậm từ từ bước đên gần cô, Tư Đồ bỗng ngơ ngẩn, sửng sốt hai giây, cuống quít ngẩng đầu lên.

https://thuviensach.vn

Thời Chung đang ở trước mặt nhưng không có nhìn cô, đi tới bên người cô, trực tiếp trùn thân xuống, cũng ngồi ở trên bậc thang.

"Có phải em đoán anh sẽ không xuất hiện hay không?" Anh có chút bất đắc dĩ hỏi cô.

Đang lúc này, gió vốn đã ngừng thổi lại nổi lên xào xạc, nụ cười trên khóe miệng Tư Đồ cũng dần dần nâng lên, đến bây giờ cô cũng chưa từng dùng giọng nói vui vẻ như thế để nói chuyện: "5!"

Thời Chung "A" một tiếng bất đắc dĩ cười, vốn muốn đưa tay vỗ vỗ đầu của cô, bàn tay đến không trung lại ngưng, trực tiếp thay đổi ôm ngang cô lên.

Tư Đồ cả kinh, vội vàng ôm sát anh: "Đi đâu?"

Anh cười, rồi lại không chút kiêng kỵ: Mang về nhà dùng cách xử phạt về thể xác."

. . . . . .

. . . . . .

Theo như Thịnh Gia Ngôn nghĩ, thậm chí trong con mắt của mọi người, thời gian, phụ nữ, tình yêu. . . Những thứ này cũng sẽ không cam tâm tình nguyện đứng tại chỗ chờ anh.

Nhưng hôm nay, người đàn ông này của cô lại dùng hành động thực tế nói cho cô biết: anh là ngoại lệ. . .

Tác giả có lời muốn nói: dùng cách xử phạt về thể xác trong truyền thuyết nha. . .

Chỉ là chương kế tiếp lại có thịt đẻ ăn rồi, mọi người có cảm thấy ngán thịt không?

https://thuviensach.vn

Vẫn là tiếp tục mở đèn, tiếp tục đẩy mạnh tình tiết đây? Toàn bộ do các ngươi quyết định. . .

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Edit: Thiên Kết

Vào giờ phút này Thịnh Gia Ngôn đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống phía dưới thấy 1 người đàn ông ôm 1 người phụ nữ lên xe và rời khỏi.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn lẳng lặng chiếu rọi lên đường, cho đến một giây kia Thịnh Gia Ngôn mới hiểu: rốt cuộc mình đã đánh mất điều gì…….

Cũng Trong lúc đó, sắc mặt Tôn Dao xanh mét ngồi trong xe nhìn Từ Kinh, không nói được lời nào.

Xe chạy tới cổng bệnh viện, trong long Tôn Dao bỗng sinh ra một loại dự cảm đáng sợ, cô không nhịn được mà cất tiếng: “Tới chỗ này làm gì vậy?”

Không cần Từ Kính trả lời, người tài xế bên cạnh đã cung kính hướng về phía Tôn Giao giải thích: “Mẫu DNA của Nhậm Yến Tầm đã có được hiện tại chỉ còn thiếu của Tôn tiểu thư. Mong Tôn tiểu thư vui lòng hợp tác.”

Tôn Dao nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cô vì hoảng sợ mà trở nên mất tập trung.

Cô hiện tại không rảnh bận tâm người đàn ông này làm cách nào mà quỷ không biết thần không hay lấy được mẫu DNA của thằng bé--- “Từ Kính, anh đến cùng là muốn làm cái gì? Cứ coi như xét nghiệm ra đứa bé là con của tôi thì cũng đâu có liên quan đến anh.”

https://thuviensach.vn

“……..”

“……”

Anh ta cuối cùng cũng chịu mở miệng, giọng nói thong thả ung dung: “Thế nào là chuyện không liên quan đến tôi? Nếu kết quả xét nghiệm này thật là đúng như vậy, thì nó chính là…….” Cho đến lúc này, trong giọng nói của anh ta rốt cuộc cũng có một chút run rẩy nhưng không dễ gì nhận ra được. Anh ta rất nhanh khôi phục lại như cũ vẫn một giọng nói lạnh lùng: “Cháu trai Từ gia, nó là người duy nhất thì tất nhiên sẽ trở thành người thừa kế Từ gia.”

Tôn Dao không khỏi cười lạnh, biểu hiện của Từ Kính không hề biểu lộ chút sơ hở, cô thật sự rất muốn dùng dao đâm lên cái mặt nạ lạnh lùng, cao cao tại thượng của anh ta vài nhát: “Sao vậy? Xem ra không phải chỉ có mình chân anh bị hỏng mà hình như chỗ nào đó cũng bị hỏng mất rồi phải không?” Tôn Dao khinh thường liếc nhìn xuống phía dưới của người đàn ông này: “Tự mình không sinh được con nên muốn tới giành con của người khác? Anh khá lắm. Tôn gia các người đá bị đoạn tử tuyệt tôn.”

Từ Kinh không bị mắc âm mưu khích tướng của cô mà nổi giận, anh ta chỉ nhàn nhạt hướng vệ sĩ hất cằm lên vẻ mặt thủy chung không hề thay đổi. Vệ sĩ hiểu ý anh ta sai bảo liền xuống xe mời Tôn Dao ra khỏi xe, nhưng Tôn Dao vẫn như cũ ngồi yên bên trong không hề có ý muốn xuống xe.

Vệ sĩ nhìn sang phía Từ Kính, thấy anh ta không hề có bất kỳ ý phản đối nào liền mạnh mẽ kéo Tôn Dao ra khỏi xe.

Nháy mắt, Tôn Dao liền bị vệ sĩ kéo ra ngoài dù cô có làm gì cũng không chịu buông. Mấy tên vệ sĩ này cùng với Từ Kính đúng là một loại người, dù bị cô chống đối vẫn rất khách khí nói với cô: “Xin lỗi Tôn tiểu thư, cô đã không muốn phối hợp thì chúng tôi chỉ còn biện pháp đó.”

https://thuviensach.vn

Vệ sĩ vừa nói xong, Tôn Dao đột nhiên không giãy dụa nữa làm cho đám vệ sĩ buông lỏng tay với cô--- dù sao họ cũng biết Từ tiên sinh cùng với Tôn Dao có mối quan hệ không bình thường, nêu làm bị thương cô thì thật là bọn họ không gánh chịu nổi trách nhiệm này.

Tôn Dao vuốt ve chỗ bị vệ sĩ nắm lấy, quay đầu lại nhẹ nhàng cười với người nãy giờ vẫn ngồi ở trong xe: “Anh là muốn tôi xuống xe phải không?”

Nụ cười của Tôn Dao vừa tắt thì cô đem áo khoác của mình cởi ra đồng thời ném vào người đang ngồi trong xe làm cho người xung quanh sợ đến nhất thời hô lên 1 tiếng. Mi tâm Từ Kính bỗng nhiên nhíu lại thật sâu thế nhưng động tác của Tôn Dao cũng không vì thế mà ngừng lại, cô trực tiếp đem áo trên người mình cởi xuống.

Trong nháy mắt trên người Tôn Dao chỉ còn sót lại chiếc áo ngực mà cô thì lại đang luồn tay ra phía sau mở luôn mấy chiêc móc của cái áo, đột nhiên có một cỗ luecj mạnh mẽ ập tới kéo cô ngược vào trong xe.

Lưng Tôn Dao đụng thật mạnh vào chiếc ghế da phía sau, cửa xe bên cạnh cô đóng vào một cái mạnh làm cho màng nhĩ của cô hơi bị chấn động, nhưng cô lại rất vui vẻ không hề e dè nhìn sang người đàn ông đang giận dữ kế bên.

Từ Kính cầm lấy áo khoác của Tôn Dao ném vào trong xe phủ lên người cô, anh ta giận đến run rẩy. Người tài xế sợ đến mức không dám lên tiếng.

“Xuống xe.” Từ Kính nhìn về phía tài xế quát lớn.

Đang trong trạng thái hoảng sợ lúc này người tài xế mới chấn tĩnh lại rồi cuống quýt mở cửa xe đi xuống.

https://thuviensach.vn

Trong xe rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, tay Từ Kính vẫn như chiếc kìm bằng thép siết chặt lấy người Tôn Dao. Đây giống như là đang ôm cô nhưng trong cái ôm đó có ẩn chứa nỗi thống hận lẫn nhau.

Chuyện gì cũng không theo ý Từ Kính, rốt cuộc anh ta bị cảm giác thất bại bủa vây: "Cô thật điên rồi……"

Tôn Dao bỗng giẫy ra khỏi lồng ngực của anh ta. Cô ngồi ra chỗ xa nhất khiêu khích nhìn anh ta, ánh mắt giọng nói cô không khỏi lạnh lùng: "Thì ra anh còn xem tôi như con người? Tôi thì đã sớm không xem bản thân mình là người rồi……."

"……."

"……"

Người phụ nữ này có lẽ đã nhìn thấu được tất cả, khi cô thấy điện thoại trong túi khẽ rung lên chỉ trong chớp mắt cô đã điều chỉnh cảm xúc trở về bình thường nhận điện thoại: "Alo."

Giọng nói của Tôn Dao lúc này thật giống như mèo con nhỏ nhẹ, thật sự không có ai mà ngờ được trước đó đã xảy ra những náo loạn đến như thế.

Bàn tay Từ Kính nắm chặt ba toong lại khiến các khớp ngón tay trở nên trắng bệch, giống như muốn bóp nát chiếc gậy đắt tiền này. Người phụ nữ bên cạnh anh ra mang theo nụ cười cùng giọng nói ngọt ngào nói chuyện với người đầu bên kia điện thoại: "Làm sao cậu lại có thể gọi được điện thoại cho tớ? Cậu đang đi cùng với anh ta?"

"……"

"Hừ…….anh ta là một kẻ tàn phế thì có thể làm gì được tớ? Yên tâm, tớ chuẩn bị về nhà và ngủ một giấc thật ngon đây."

https://thuviensach.vn

"……"

"Thật không gạt cậu mà. Cậu cứ thoải mái đi, tớ sẽ thay cậu chăm sóc Tầm Tầm thật tốt, còn cậu thì mau tận hưởng "xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng" đi."

Tôn Dao cúp máy biểu cảm dịu dàng trên khuôn mặt cũng dần dần biến mất, cô hít thở mấy cái thật sau điều chỉnh lại cảm xúc. Cô nghiêng đầu nhìn về phía Từ Kính cố gắng thử học tập cái điệu bộ ngạo mạn của anh ta--- thật ra thì cô cũng không cần phí sức, chỉ cần dối lòng một chút, giọng nói khách khí một chút là được: "Từ tiên sinh, làm ơn đưa tôi về nhà, cảm ơn."

Từ Kính giống như đang cố gắng áp chế cảm xúc liền nói: "Bỏ qua tất cả những ân oán trước kia của chúng ta, cô có biết đứa nhỏ kia trở thành người thừa kế duy nhất của Từ gia có ý nghĩa như nào không?"

Tôn Dao lại tiếp tục ngoảnh mặt làm ngơ: "Đưa tôi về nhà, cảm ơn."

Đã từ lâu lắm rồi Tôn Dao không cười với anh ta như vậy? Mặc dù nụ cười của cô tràn đầy sự giả dối nhưng sâu trong mắt Tù Kính vẫn ánh lên vẻ buồn bã.

Trong phút chốc Từ Kính dường như bị mất khống chế, anh quay qua điên cuồng hôn Tôn Dao.

Không thèm để ý hậu quả, bất chấp tất cả.

***

Cùng lúc đó ở trong một chiếc xe.

Nhậm Tư Đồ nghe thấy âm thanh cúp mày mới do dự tắt điện thoại đi. Tôn Dao hôm nay thật sự rất cô chấp không thể thay đổi nhưng còn Từ

https://thuviensach.vn

Kính kia cũng không phải là loại người dễ đối phó.

Nhậm Tư Đồ lắc đầu bất đắc dĩ.

Sau khi tắt máy thì màn hình điện thoại nhảy qua trang ghi chú, Nhậm Tư Đồ nhìn lướt qua thì thấy trong điện thoại Thời Chung có để một số điện thoại tên "Đồ Đồ"---

Ngày xưa đi học cô không nhớ được bạn bè đặt cho cô biệt hiệu là gì.

Nhậm Tư Đồ nhìn tên ghi chú liền khẽ mỉm cười, trong nhật ký phần lớn cũng chỉ là những cuộc điện thoại gọi cho cô. Lúc cô cùng Tôn Dao uống rượu mà điện thoại thì hết pin anh gọi cho cô liền một lúc 8 cuộc gọi nhỡ----- Thời điểm không liên lạc được với cô mà lại thấy cô đi cùng với Thịnh Gia Ngôn về nhà anh không tức giận sao được.

Mỗi ngày đều đặn thành thói quen Thời Chung đều gọi cho cô 1 lần nhưng anh lại là người ít nói nên cô cũng không nhớ được hai người đã nói những gì với nhau.

Nhậm Tư Đồ vừa nghĩ lại không kiềm được mà mỉm cười. Cô thật ra cũng có chút chột dạ nên cô đành đem điện thoại để lại vào chỗ cũ, cô nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ. 5 phút trước Thời Chung đã dừng xe ở đây để đi đến tiệm thuốc tây mua đồ và rất nhanh sẽ trở lại. Nhậm Tư Đồ không nhịn được muốn với tay qua lấy cái điện thoại để xem nhật ký cuộc gọi một lần nữa.

Đúng lúc Thời Chung mang một bịch thuốc trở về trong xe.

"Không phải chỉ là đi mua bình xịt giảm sưng tấy thôi sao mà đi lâu quá vậy……" Nhậm Tư Đồ nhận lấy bịch thuốc trong tay Thời Chung, cô kiểm tra bên trong rồi đột nhiên im lặng.

https://thuviensach.vn

Trong túi không chỉ có bình xịt giảm sưng mà còn có 2 hộp nhỏ…….đồ bảo hộ.

Khuôn mặt xấu hổ của Nhậm Tư Đồ đều lọt hết vào mắt Thời Chung nhưng anh chỉ nhếch môi cười một cái liền khởi động xe và giải thích: “Anh gặp khó khăn trong việc lựa chọn mùi hương nên tốn thêm một chút ít thời gian.”

Bởi vì cần phải sử dụng nhiều nên thỉnh thoảng cũng phải bổ sung để dự trữ, ngoài những thứ kia hình như còn có cả đồ lót cho cô nữa.

Ngày hôm sau, Nhậm Tư Đồ tỉnh dậy khoác áo choàng tắm đi kiếm khắp nhà mới thấy được chiếc áo ngực của mình nằm dưới ghế salon ngoài phòng khách, cô thật sự là khóc không ra nước mắt mà.

Thứ nhất là cô hoàn toàn không hiểu được tại sao nội y của cô lại ở chỗ này, thứ hai là lúc này quần áo của cô đã bị người đàn ông kia làm cho hỏng hết.

Nhậm Tư Đồ đang ngồi trên ghế salon không biết thế nào mới mặc lại được áo ngực của mình thì sau lưng có một vòng tay ôm cô lại.

“Em dậy sớm vậy?” Thời Chung ôm chặt cô dịu dàng hỏi.

Nhậm Tư Đồ quay đầu lại thì thấy đầu tóc rối bời của anh, đôi mắt có vẻ vẫn còn ngái ngủ nên hơi nhắm. Anh dày vò cô đến 3 4 giờ sáng mà hiện tại mới là 8 giờ nên còn buồn ngủ là điều hiển nhiên.

“Em phải trở về xem Tôn Dao có xảy ra chuyện gì không nữa.” Nhậm Tư Đồ vừa nói vừa thử kéo hai cánh tay đang vòng bên hông của anh ra, nhưng anh chỉ dùng một chút sức liền xoay cô lại nằm gọn trong lòng.

Anh hôn cô đến đỏ cả môi rồi nói: “Dọn đến chỗ anh ở đi.”

https://thuviensach.vn

“Thỉnh thoảng lại có người đến đây làm loạn, em nào dám ở chỗ này.” Giọng nói quở trách của cô đối với anh giống như là đang làm nũng.

Thời Chung cũng không ép buộc, liền nhìn về phía mắt cá chân của cô: “Em phải thay thuốc rồi.”

Nhậm Tư Đồ thật ra thì không dám để cho Thời Chung thay thuốc giùm mình chính là tối qua anh kiên trì đòi giúp cô thay thuốc. Còn nhớ cô ngồi ở ghế salon anh giúp cô xịt thuốc chông sưng tấy, cô còn có thể cảm nhận được cảm giác lạnh lạnh của thuốc và mùi hương khó chịu tản ra, còn bàn tay anh thì nhẹ nhàng xoa nắn cổ chân cô.

Nhậm Tư Đồ lúc này đã biết vì sao nội y của mình lại nằm chỗ ghế salon, nhưng lúc này thị mọi thứ đã muộn--------

Lúc này thì tay của Thời Chung đã lần mò vào trong áo choàng tắm của cô. Tối hôm qua tối thiểu cô còn mặc quần áo dài, ít ra còn cản trở anh một ít, hôm nay trên người cô chỉ có mỗi một cái áo choàng tắm, anh chỉ cần kéo thắt lưng, vén áo ra là có thể dở trò với cô rồi.

Nhậm Tư Đồ bị Thời Chung vuốt ve đến hơi thở dần trở nên hỗn loạn, cô muốn ngăn cản bàn tay đang làm loạn của anh nhưng lại không tự chủ được cơ thể mà nhũn ra. Cô hoàn toàn quên mất là đang bôi thuốc làm sao lại thành cô đưa lưng ngồi lên trên người anh.

Bên hông Nhậm Tư Đồ bị anh níu chặt, ở phía dưới thì bị anh xâm nhập việc duy nhất cô có thể làm lúc này là thở dốc cảm nhận tốc độ của anh……

Cho đến lúc đồng hồ chỉ 11 giờ, Thời Chung mới chịu buông tha Nhậm Tư Đồ và đưa cô về nhà.

Nhìn chiếc xe sắp chạy tới nhà mình, Nhậm Tư Đồ toàn thân đều bủn rủn không còn sức lực để xuống xe. Thời Chung ngồi ở bên cạnh nhìn cô

https://thuviensach.vn

cười nói: “Em không nỡ xa anh sao?”

Nhậm Tư Đồ liếc nhìn anh với ánh mắt cô cho là đủ đe dọa để không cho anh tiếp tục khua môi múa mép nhưng khi anh nhìn thấy ánh mắt của cô thì lại không nhịn được cười, đưa tay vuốt tóc cô.

Nhậm Tư Đồ cố gắng hết sức chuẩn bị mở cửa xe đi xuống, thế nhưng cô lại bị Thời Chung kéo lại. Cô không hiểu bèn quay lại nhìn thì thấy anh đặt vào tay cô một chiếc chìa khóa.

“Đây là?”

“Chìa khóa nhà.”

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ nhìn anh, cô biết đây là chìa khóa nhà, còn biết đây là chìa khóa nhà anh, dù là đi vào nhà hay dùng thang máy đều cần sử dụng đến nó, nhưng là…….” “Em đâu có đồng ý dọn đến chỗ anh ở đâu.”

Thời Chung nhíu mày, cười cười hỏi ngược lại cô: “Em không đồng ý sao?”

Ánh mắt chắc chắn của Thời Chung nhìn Nhậm Tư Đồ làm cho cô có chút bối rối. Cô cố gắng suy nghĩ lại một lúc, đồng thời sắc mặt liền trở nên không tốt—

Sáng nay lúc Nhậm Tư Đồ yếu ớt nằm ở trong ngực Thời Chung tùy ý để anh ôm vào long, anh liền nhẹ nhàng hôn cô mà hỏi: “Em dọn qua nhà anh ở chứ?”

Âm thanh của Thời Chung như có ma lực làm cho Nhậm Tư Đồ không có khả năng mà chống cự lại, cô liền gật gật đầu.

Lúc này anh lại muốn cô cầm lấy chìa khóa nhà……..

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ đang do dự không muốn cầm lấy thì Thời Chung đã đem chìa khóa nhét vào túi áo khoác của cô.

Thấy Nhậm Tư Đồ không đem chìa khóa trả lại, Thời Chung cho là cô đã bằng lòng với đề nghị của anh rồi. Anh khẽ mỉm cười, chân mày khóe mắt đều tràn ngập ý cười: “Lần sau nếu mà anh dùng cách này để dụ dỗ em đeo nhẫn chắc em cũng sẽ đồng ý mà đeo quá.”

Thời Chung nói câu này với giọng điệu đùa giỡn nhưng Nhậm Tư Đồ lại nhìn thấy ở trong mắt anh một tia chân thành tha thiết.

Nếu như lúc ấy Thời Chung thừ dịp cô không tỉnh táo mà nói: “Gả cho anh nhé.” Thì không biết cô có hoa mắt ù tai mà gật đầu đồng ý hay không?

Nếu như lúc này cái Thời Chung đưa không phải là chìa khóa nhà mà là nhẫn cầu hôn vậy cô không phải là cũng nhận lấy chứ?

Nhậm Tư Đồ không dám suy nghĩ thêm. Hôn nhân…….đối với Nhậm Tư Đồ là hai từ quá mức xa xôi.

Nhậm Tư Đồ bắt bản thân mình phải nghĩ sâu xa hơn một chút, ví dụ như lúc hai người ở chung phát sinh ra những vấn đề phức tạp—

“Em không biết nấu ăn.” Nhậm Tư Đồ cảm thấy nên nói vấn đề này ra trước tiên.

“Anh biết từ lâu rồi.” Thời Chung không tỏ ra đó là vấn đề lớn.

“Em không có thời gian để dọn dẹp nhà cửa cùng giặt quần áo cho anh.”

“Anh sẽ mướn người giúp việc.”

Quả thật với tiềm năng kinh tế của anh thì người làm bạn gái anh sẽ không cần phải gánh vác nghĩa vụ gì, nhưng--- “ Em trước nay rất bận đến

https://thuviensach.vn

thời gian ăn, ngủ cũng không có."

Nhậm Tư Đồ lặng lẽ suy nghĩ về vấn đề cùng nhau ăn cơm, cùng nhau……ngủ, đây là nghĩa vụ không thể thiếu của bạn gái, nhưng vấn đề này liền bị Thời Chung gạt qua một bên: "Anh cũng là người như vậy."

"……"

"Huống chi." Thời Chung mỉm cười bổ sung: "Về chuyện này, anh trước nay coi trọng chất lượng hơn là số lượng."

Nhậm Tư Đồ bị những lời nói của anh làm cho xấu hổ.

Thời Chung trước giờ luôn cố ý hiểu sai lệch ý của cô, anh hỏi: "Ý em sao?"

Về điều này thì đúng là người đàn ông này dù là bao nhiêu lần thì chất lượng vẫn luôn được đảm bảo 100%.

Nhậm Tư Đồ thật sự là không muốn lại bị anh chọc cho đỏ mặt đến tận mang tai, cô không biết nên làm gì hơn bèn tỏ ra nghiêm túc, cau mày: "Còn Tầm Tầm thì sao? Không chỉ có mình em phải có nghĩa vụ chăm sóc nó, nếu như ngày nào đó em bận thì anh phải đưa rước, chăm sóc thằng bé."

Nhậm Tư Đồ đúng là dạng bạn gái phức tạp, công việc luôn đứng đầu, thứ hai là đứa bé này sẽ chiếm toàn bộ khoảng thời gian của cô.

Nhưng rất dễ để nhận thấy anh không cảm thấy phiền toái: "Em không cần lo lắng, anh có thư ký sắp xếp tất cả rồi."

Hình như có thư ký lo lắng tất cả còn chưa làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy an tâm gật đầu, Thời Chung lại tiếp tục nói: "Anh không ngại nếu Tầm

https://thuviensach.vn

Tầm qua ở chung với chúng ta, trường học thằng bé cũng ở gần đó. Thằng bé cũng sắp vào lớp một rồi nên để cho nó học tính tự lập.”

Người đàn ông này rõ ràng là nói cho cô hiểu, mặc dù Tầm Tầm có qua ở chung cũng không làm ảnh hưởng đến “không gian riêng tư” của cô và anh chứ?

Lời nói của Thời Chung không hè có sơ hở làm cho Nhậm Tư Đồ không có lý do để cự tuyệt.

Cuối cùng Nhậm Tư Đồ cung đồng ý, cô cầm chìa khóa nhà đi lên lầu.

Quả thật là Tầm Tầm sắp đi học lớp một, chỗ nhà của Thời Chung lại gần trường học uy tín, nhưng cô phải làm sao giải thích với Tầm Tầm để thằng bé không nghi ngờ, dù sao trước đến giờ vẫn là Thịnh Gia Ngôn chăm sóc nó…….

Nghĩ tới đây bước chân của Nhậm Tư Đồ về phía thang máy hơi chậm lại.

Nhậm Tư Đồ vốn là người bận rộn nên công việc chăm sốc Tầm Tầm đều là nhờ Thịnh Gia Ngôn giúp đỡ nhưng hôm nay xem ra công việc của Thịnh Gia Ngôn đang dần dần bị Thời Chung thay thế.

Đây có phải là mục đích của Thời Chung?

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Edit: Thiên Kết

Anh muốn đem công việc người giúp đỡ của Thịnh Gia Ngôn hoàn toàn cướp lại hết……..

Như vậy cũng tốt, tốt nhất là làm cho Nhậm Tư Đồ cùng Thịnh Gia Ngôn cả hai cắt đứt mọi liên hệ…….

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ như thế liền trở lại bình thường.

Nhưng Nhậm Tư Đồ cũng không có nghĩ đến tiếng chuông cửa lại một lần nữa vang lên, phía bên trong nhà không phải là Tôn Dao, cũng không phải là Tầm Tầm, mà là—

“Đã về?”

Tịnh Gia Ngôn dứng bên trong nhìn cô, giọng nói có chút lơ là, làm cho sắc mặt Nhậm Tư Đồ trở nên trắng nhợt.

Nhậm Tư Đồ đứng trấn định một lúc lâu mới đi tới thay giày: “Tại sao anh lại ở đây? Tôn Dao đâu?”

Thịnh Gia Ngôn chỉ trả lời thắc mắc thứ hai của cô: “Cô ấy ở trong phòng.”

Nhậm Tư Đồ không hề nhìn thấy bóng dáng của Tôn Dao nhưng lại nhìn thấy Tầm Tầm đang ngồi ăn ngấu nghiến một bàn đầy thức ăn.

https://thuviensach.vn

Một bàn này chắc là do Thịnh Gia Ngôn nấu ra rồi, Tầm Tầm tối hôm qua còn mắng cho cô cùng Thịnh Gia Ngôn một trận thế nhưng bây giờ lại ngồi đây ăn say sưa ngon lành. Cậu bé thấy Nhậm Tư Đồ trở về thì liền hưng phấn mút lấy đầu ngón tay, cười goi Tôn Dao: “Mau đến đây nếm thử thức ăn chú Gia Ngôn nấu.”

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ bật cười, đi đến bên bàn ăn vỗ một cái vào gáy Tầm Tầm: “Tên vô tâm, con quên mất tối qua đã mắng mẹ cùng chú Thịnh Gia Ngôn?”

Tầm Tầm cười hắc hắc, để đũa xuống làm bộ dạng thành khẩn nói xin lỗi: “Sáng sớm nay tỉnh dậy chú Gia Ngôn cũng đã giải thích với con, là con hiểu lầm hai người.” Huống chi, bữa sáng và bữa trưa hôm nay đều là chú Gia Ngôn nấu cho con ăn, con sau này sẽ không bao giờ tức giận với hai người nữa.”

Cảm xúc của trẻ con đúng là vô định, Nhậm Tư Đồ cũng không quá để bụng, nhưng lời nói của Tầm Tầm lúc này lại làm cho cô cảm thấy có chút kinh ngạc, không khỏi ngiêng đầu nhìn về phía cửa phòng ăn nói: “Sáng sớm nay anh đã tới?”

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười cười không có trả lời, giữa hai hàng lông mày cất giấu sự mệt mỏi, xem ra cả đêm qua anh ta cũng không có ngủ. Ngay cả bộ đồ cũng là bộ đồ mặc từ ngày hôm qua.

Hoặc có thể anh ta không phải sáng sớm nay mới tới, mà là…….căn bản anh ta chưa có bỏ đi, ở đây đợi cô cả đêm?

Nhậm Tư Đồ bị suy nghĩ hoang đường của mình làm cho phải cười khổ. Tầm Tầm cũng không có phát hiện ra sự khác thường của cô, cắm đầu cắm cổ hỏi: “Đúng rồi, Nhậm Tư Đồ, sáng sớm nay không phải mẹ đi tìm chú chân dài rồi sao? Vậy rốt cuộc mẹ đã giải thích rõ ràng cho chú ấy chưa? Chú ấy tối hôm qua hắn là rất tức giận.”

https://thuviensach.vn

“Sáng sớm?” Nhậm Tư Đồ còn tưởng rằng mình nghe lầm: “Cái gì mà sáng sớm?”

“Buổi sáng lúc con tỉnh dậy đã không thấy mẹ ở nhà, chú Gia Ngôn nói mẹ đi tìm chú chân dài để giải thích.” Tầm Tầm gấp gáp hỏi: “Vậy rốt cuộc mẹ với chú chân dài đã giải thích rõ ràng chưa?”

Nhậm Tư Đồ cả người cứng đờ gật đầu một cái.

Nghe được đáp án hài lòng Tầm Tầm liền buông lỏng tâm tư thấp thỏm của mình, tiếp tục cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Thịnh Gia Ngôn cũng làm ra bộ dạng không có gì hỏi Nhậm Tư Đồ: “Em có ăn cơm không?” Vừa muốn đi vào bếp bới cơm giúp cô.

Nhậm Tư Đồ căn bản không để ý trới việc trả lời câu hỏi của anh, cô nghi ngờ nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh tại sao lại gạt Tầm Tầm?”

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười mà hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ anh phải nói em đi theo người đàn ông khác, ngủ ở nhà hắn cả đêm không về?”

Giọng điệu của anh ta rõ ràng là trêu chọc, nhưng vì sao Nhậm Tư Đồ lại thấy trong mắt anh ta tràn ngập sự cô đơn?

Cái lạo tự mình đa tình làm cho Nhậm Tư Đồ hận không thể tự bạt tai bản thân mình hai cái. Vừa đúng lúc cô liếc thấy trên bàn ăn ngoài chén đũa của Tầm Tầm thì còn có một bộ đã được dùng qua—chắc là của Tôn Dao.

Xem ra khẩu vị của Tôn Dao hôm nay không tốt, cả chén cơm mà chỉ ăn có một ít.

Nhậm Tư Đồ như tìm được cây cỏ cứu vớt mạng mình liền hỏi Tầm Tầm: “Tôn Dao ở trong phòng mẹ sao?”

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm gật đầu nói: “Dì Tôn Dao hôm nay thật kỳ lạ, sáng sớm đã tắm rất nhiều lần rồi vậy mà vừa nãy ăn chưa đến một nửa chén cơm lại chạy đi tắm.”

Nhậm Tư Đồng trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Nhà trọ của Nhậm Tư Đồ cũng rất đơn giản gồm có hai phòng ngủ, Tầm Tầm ở một phòng còn cô cùng Tôn Dao ở một phòng. Hai người phụ nữ luôn luôn không có bí mật với nhau, nhưng hôm nay khi cô đi tới ngoài cửa phòng ngủ thì lại cảm thấy do dự, không biết có nên gõ cửa hay không?

Nhậm Tư Đồ đang do dự thì đột nhiên cửa phòng bị người mở ra.

Lúc Tôn Dao mở cửa ra nhìn cô như mất hồn, Nhậm Tư Đồ đứng ngoài cửa cũng bị cô xem như không thấy, cho đến khi bước ra ngoài suýt đụng trúng Nhậm Tư Đồ cô mới hoàn hồn lại. Cô giống như chú chim nhỏ sợ cành cong, hốt hoảng nhìn Nhậm Tư Đồ một cái.

Cái bộ dạng này của Tôn Dao thì Nhậm Tư Đồ đặc biệt không thấy xa lạ.

Lúc Nhậm Tư Đồ còn là bác sĩ thực tập thì đã mang Tôn Dao đến gặp vị tiền bối để chữa trị. Lúc đó Tôn Dao còn đang là một diễn viên không có danh tiếng, cô chỉ là diễn viên phụ trong cách bộ phim thậm chí chỉ là diễn viên đóng thế. Bởi vì một lần bị xâm phạm thân thể, Tôn Dao trở nên hoảng loạn, cô được giới thiệu đến phòng khám của Nhậm Tư Đồ đang thực tập để chữa trị. Tôn Dao ngày hôm nay chính là bộ dạng giống như ngày đó.

Nhưng nếu so với năm đó thì có lẽ bây giờ Tôn Dao đã bình tĩnh hơn rất nhiều, năm đó nếu như Tôn Dao có lỡ tiếp xúc thân mật với người khác giới dù chỉ một chút cô đều hận không thể đem cả bản thân ngâm mình vào bồn tắm đầy nước khử trùng, trên người sẽ chà xát đến thành bị thương.

https://thuviensach.vn

Hôm nay…….cũng chỉ là tắm nhiều hơn một chút mà thân thể cũng chỉ có mấy vết đỏ mà thôi.

Nếu như là năm đó Nhậm Tư Đồ sẽ đứng trên phương diện bác sĩ để phân tích nội tâm của Tôn Dao, nhưng hôm nay cô cả hỏi cũng không nhẫn tâm hỏi, chỉ nhẹ nhàng: “Cậu……cùng Từ Kính…….” Thì không nói được thêm một lời nào nữa.

Tôn Dao nở nụ cười như đang chế giễu bản thân mình, hoặc là cô đang cố gắng đem mọi thứ trở nên nhẹ nhàng: “Vốn là đôi bên tình nguyện mà đột nhiên tớ lại phát hiện khuôn mặt đó rất giống với Từ Kính liền không khống chế được mà đánh anh ta. Chắc hiện tại anh ta vẫn đang wor trong bệnh viện khâu vết thương.”

Tôn Dao cố gắng gượng cười, Nhậm Tư Đồ là người thân cận nhất ở bên cạnh nhưng cũng không biết nên mở miệng thế nào để an ủi. Cô nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cũng chỉ có thể nói ra một câu vô lực: “Cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, mau đi ăn cơm, thức ăn cũng nguội rồi.”

Tôn Dao gật đầu một cái cùng Nhậm Tư Đồ đi về phái phòng ăn, nhưng không đi được hai bước liền dừng lại.

Tôn Dao quay đầu nhìn về phía Nhậm Tư Đồ, đối với cô mà lo lắng cũng không hề ít hơn: “Thiếu chút nữa tớ quên hỏi cậu, cậu và Thịnh Gia Ngôn tối hôm qua thế nào?”

Nhậm Tư Đồ căng thẳng trong lòng: “Cậu hỏi như thế là sao?”

“Từ sáng sớm 6h đã thấy Thịnh Gia NGôn giống như cả đêm đợi cậu, mặc dù anh ấy không có thừa nhận.”

“……”

“……”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ trầm mặc một chút.

Cô nhớ lại câu nói của Thịnh Gia Ngôn: Đừng kết hôn với hắn…….

Có thể coi là nhớ lại, thì đã như thế nào? Nhậm Tư Đồ có chút gượng ép cười với Tôn Dao: “Đừng nhắc với tớ về những thứ này nữa, tớ không muốn ôm ấp những thứ không thiết thực nữa rồi.”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng khi Nhậm Tư Đồ trở lại phòng ăn, vào phút chốc chạm mắt cùng Thịnh Gia Ngôn thì vẫn là không nhịn được, trong lòng chợt căng thẳng.

Nhưng khi Thịnh Gia Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt nào có tích tụ khó khăn? Nào có không cam lòng? Nào có ẩn nhẫn? Nào có yêu?

Chỉ vẫn ôn hoà như ngọc, trước sau như một người bạn thân bình thường: "Hai người tới thật đúng lúc, Tầm Tầm vừa gặm xong miếng sườn cuối cùng đó."

Nhậm Tư Đồ ép mình nở nụ cười, ép tầm mắt của mình chuyển khỏi Thịnh Gia Ngôn, rút khăn giấy trong hộp giấy trên bàn đi tới lau miệng cho Tầm Tầm: "Con xem con đi, ăn thành mặt mèo rồi này."

Chỉ có ánh mắt của Tôn Dao vẫn băn khoăn giữa hai người, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi về chỗ ——

Hai người này luôn cho rằng "Không quấy rầy" mới phải với mình, đều lựa chọn thật tốt đối với đối phương.

***

Kỳ nghỉ tết âm lịch cứ thấm thoát trôi qua như vậy.

Trở lại thành phó B, có nghĩa là cuộc sống cũng mở sang một trang hoàn toàn mới.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa vừa đến giờ cơm, Nhậm Tư Đồ như cũ cùng Mạc Nhất Minh đến xếp hàng ở nhà ăn bệnh viện Phụ Chúc, nhưng mới xếp hàng được một nửa đã bị người "xách" đi.

Bị một người siết chặt lấy vai đi vài bước, Nhậm Tư Đồ mới từ kinh hoảng phục hồi tinh thần lại, giương mắt nhìn, trông thấy gương mặt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, Nhậm Tư Đồ ngược lại càng thêm kinh ngạc: "Sao anh lại tới đây?"

Thời Chung mặc tây trang phẳng phiu chỉ cúi đầu nhìn cô một cái, mỉm cười nhạt nhẽo với cô, không hề nói gì, bàn tay vốn siết chặt trên vai cô tay cũng thuận thế trượt xuống đến ngang hông cô, cứ ôm hông cô như vậy, đi thẳng tới cái ghế trống duy nhất trong góc.

Sau khi ngồi xuống, anh mới mỉm cười giải thích: "Không hẹn em ăn trưa được, đành phải tự mình đi một chuyến tới đây thôi."

Nhậm Tư Đồ có chút phẫn nộ.

Tối hôm qua bọn họ theo Từ lão gia đi ôtô trở lại thành phố B, lúc ở trên xe quả thật có hẹn buổi trưa hôm nay cùng nhau ăn cơm, nhưng đến mười một giờ cô cho điện cho anh hắn xác nhận nhà hàng lại là thư kí Tôn nghe thay, nói anh đang thị sát ở công trường bên ngoài, từ khu công trường chạy về trong thành phố tối thiểu cũng một giờ, không khỏi có chút vất vả, cô đành nhờ thư kí Tôn chuyển lời, hôm khác sẽ ăn trưa cùng nhau.

Chỉ là không ngờ...

Anh thật sự long đong mệt mỏi chạy về nhà cùng cô ăn ba món ăn một món canh?

Vả lại câu kia thật sự có chút không công bằng —— không phải là cô khó hẹn, mà là vị Thời tổng này quá bận rộn, cô nói muốn hôm khác cũng là vì tốt cho anh. Cũng không chờ Nhậm Tư Đồ biện giải cho mình một

https://thuviensach.vn

câu, đã nhìn thấy thư kí Tôn một mình bưng hai phần cơm trưa ở bên trong đám người phá vòng vây ra, bước nhanh đi về phía hai người bọn họ.

Thư kí Tôn đặt bữa trưa mà mình vừa khổ cực xếp hàng có được đặt lên bàn, ông chủ cực kỳ tàn ác liền phất tay một cái, miệng cũng không mở, ra hiệu cho cậu ta đi đi ——

Thư kí Tôn mệt mỏi, thê lương.

Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn bóng lưng ủ rũ của thư kí Tôn: "Anh cứ để cậu ấy đi vậy hả? Không để cậu ấy cùng ăn sao?"

Thời Chung cũng chỉ mỉm cười, một tay đưa đũa cho bạn gái ở đối diện, một tay lấy điện thoại đi động ra, nhanh chóng soạn một tin nhắn gửi đi ——

"Năm mới tăng lương cho cậu, xốc lại tinh thần cho tôi."

Chỉ trong chốc lát, bóng lưng vốn cực kỳ ủ rũ đột nhiên tràn đầy sức sống, thư kí Tôn cứ như vậy dưới ánh mắt ngạc nhiên của Nhậm Tư Đồ, vui sướng bước ra khỏi nhà ăn.

***

Ăn trưa xong, Nhậm Tư Đồ biết mình sẽ bị Mạc Nhất Minh tìm tới cửa nghe nhiều chuyện, quả nhiên khi cô vừa tiễn Thời Chung xuống lầu trở lại phòng khám bệnh, còn chưa vào phòng làm việc của mình đã bị Mạc Nhất Minh bắt được ở hành lang.

Mạc Nhất Minh rất đơn giản mở màn nói: "Ai vậy?"

Nhậm Tư Đồ giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo: "Cái gì ‘ai vậy’ cơ?"

"Người ăn cơm cùng em buổi trưa ý. Tuấn tú lịch sự nha!" Mạc Nhất Minh đụng vai Nhậm Tư Đồ: "Vạn tuế ra hoa rồi hả?"

https://thuviensach.vn

Vạn tuế ra hoa...

Bốn chữ này cũng không khiến Nhậm Tư Đồ phản ứng với anh ta, cô trực tiếp vòng qua.

Mạc Nhất Minh vẫn còn đứng tại chỗ chậc chậc cảm thán: "Gốc cây vạn tuế lớn của người này nở hoa rồi, gốc cây vạn tuế nhỏ của Tôn Dao chắc cũng không còn xa lắm?"

Chân Nhậm Tư Đồ không khỏi dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống không chú ý đến anh ta, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

"Khó trách hai ngày trước anh gặp luật sư Thịnh một mình uống rượu giải sầu, anh còn tưởng rằng cậu ta đang phiền não chuyện bằng luật sư chứ, hóa ra là bởi vì em rơi vào lưới tình..."

Bước chân của Nhậm Tư Đồ hoàn toàn ngừng lại. Cô sửng sốt mấy giây, bỗng chốc quay đầu lại: "Cái gì?"

Mạc Nhất Minh bị nét mặt của cô dọa hơi chậm lại.

Sau đó mới liễm liễm thần trí, cho là cô đang hỏi chuyện uống rượu giải sầu liền hết lòng hồi tưởng lại cảnh tượng gặp luật sư Thịnh: "Anh tự hỏi, năm trước hai người luôn luôn cùng nhau trở về mừng năm mới, cùng nhau đi làm lại, thế nào lần này cậu ta lại về sớm hơn, còn chạy đi uống rượu..."

Nhậm Tư Đồ không nhịn được bước nhanh lại, đứng trước mặt Mạc Nhất Minh, cứng rắn ngắt lời anh: ".... Bằng luật sư là thế nào?"

***

Nhậm Tư Đồ một mình trở lại phòng làm việc, đóng cửa lại rồi dựa lưng lên, ngây người hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được gọi điện thoại

https://thuviensach.vn

đến hỏi văn phòng luật sư.

Trợ lý của Thịnh Gia Ngôn chỉ giải thích cho Nhậm Tư Đồ chút ít thì luật sư Lâm - cộng sự của văn phòng luật sư lại ngược lại, nhắc tới chuyện này còn có chút giận dữ ——

Cuối cùng, thì ra là Thịnh Gia Ngôn chọc phải người không nên dây vào.

Luật sư Lâm là học trưởng của Thịnh Gia Ngôn khi anh ở nước ngoài du học, có giao tình không tồi với Nhậm Tư Đồ, hôm nay chính là càng nói càng tiếc hận: "Không biết tại sao Gia Ngôn lại đẩy Tưởng công tử xuống tòa, còn đánh Tưởng công tử một trận, kết quả bị người của Tưởng gia thổi phồng lên, văn phòng luật sư bọn anh đã tích cực điều đình [1], cũng tạm thời sắp xếp cho Gia Ngôn nghỉ, nhưng.... Tưởng công tử vẫn cắn chuyện này không tha, kiên trì muốn kiện Gia Ngôn, còn tố cáo đến hiệp hội luật sư. Nếu hắn thắng kiện, rất có thể Gia Ngôn Thật sẽ bị thu về và huỷ bằng luật sư."

[1] Điều đình: Bàn bạc để đạt đến một sự thoả thuận nhằm giải quyết cuộc xung đột hay tranh chấp giữa các bên.

Nhậm Tư Đồ cảm giác cái tay cầm điện thoại đã cứng ngắc: "Nhưng... Thịnh Gia Ngôn căn bản là không đề cập tới chuyện này."

"Em cũng biết cá tính của cậu ấy rồi đấy, cái gì cũng giấu trong lòng không nói, chính là không muốn để người khác cho mình."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Editor: Sandy

Buổi tối lúc ăn cơm Tư Đồ có chút không yên lòng.

Thời Chung chọn nhà hàng Indonesia, hương liệu tư vị rất thu hút, ẩm thực gia nhỏ tuổi Tầm Tầm nhìn bàn ăn tư vị màu sắc sặc sỡ, thịt bò Đông Ba, gà kho nước dừa curry. . . . . Ăn rất nhiệt tình như bị đói từ bao giờ, phục vụ bưng lên món cơm cà ri cuối cùng cho cậu, cậu cũng chỉ ăn được vài ba hạt, ăn xong liền ngã ra ghế dựa, sờ sờ cái bụng tròn vo vì đã được ăn no, hơi hơi hí mắt, mặt thoả mãn tuyên bố: "Con no rồi!"

Thời Chung thấy thức ăn trong đĩa Tư Đồ một chút cũng không được động tới, mi tâm khẽ chau: "Thế nào? Không hợp khẩu vị sao?"

Lúc này Tư Đồ mới đã tỉnh hồn lại, liếc mắt nhìn Thời Chung, cười cười có chút miễn cưỡng: "Đi làm hơi mệt."

Nhưng sau khi cô nói như vậy, cũng chỉ ăn tượng trưng hai cái, ngay sau đó lại lâm vào trong tâm sự của mình.

Nếu như đơn thuần chỉ là ăn cơm mà không yên lòng thì cũng thôi đi, sau khi ăn cơm còn có Thời Chung đưa cô về nhà, chờ mãi mới đợi đến lúc Tầm Tầm trở về phòng làm của mình, rốt cuộc anh có thể ở trong phòng khách không chút kiêng kỵ hôn cô rồi, cô lại chỉ hôn anh như tượng trưng mà thôi, sau cũng không biết mất hồn đi đến chỗ nào đi.

Thời Chung vô vị tẻ nhạt buông ra cô, có chút oán trách nhéo nhéo cái mũi của cô: "Không thể chuyên tâm chút sao?"

https://thuviensach.vn

Giờ phút này Tư Đồ an vị ở trong lòng anh, mà anh, ngồi ở trên ghế sa lon, thân mật không chút khoảng cách nào, Tư Đồ có thể nhìn thấy bất mãn trong ánh mắt anh ——

Tư Đồ không tự chủ từ trong lòng của anh rời đi, ngồi vào ghế sa lon bên cạnh, suy nghĩ một chút, nói thẳng: "Có chuyện. . . . . Em không muốn lừa gạt anh, nhưng anh nghe xong cũng đừng nóng giận."

Đây là vì bản thân mà dự phòng. . . . . Thời Chung nghe xong không khỏi thở dài: "Không phải là về Thịnh Gia Ngôn chứ?"

Thời Chung thấy gương mặt của người con gái trước mặt tự nhiên nhăn lại, có chút bất đắc dĩ ——thật đúng là anh chỉ cần nhìn một cái thì có thể đoán được.

Giằng co trong chốc lát, dĩ nhiên Thời Chung sẽ là người nhận thua trước, ở trước mặt người con gái này anh thực sự không có biện pháp, chỉ có thể thỏa hiệp nói: "Nói đi. Anh sẽ cố gắng không tức giận."

Tư Đồ biết cử chỉ hôm nay của mình, có mấy phần được sủng mà kiêu, biết rõ anh sẽ tức giận, coi như anh thực sự sẽ tức giận cùng sẽ luôn quan tâm cô, liền ỷ vào anh đối cô nhân nhượng, cái gì cũng nói thẳng: ."Tưởng Lệnh Thần tố cáo Thịnh Gia Ngôn, bây giờ Thịnh Gia Ngôn bị đình chỉ công tác, rất có thể còn có thể vì chuyện này mà mất bằng luật sư."

"Em muốn thay Thịnh Gia Ngôn giải quyết chuyện này?" ——

Anh bị lại đoán trúng.

Tư Đồ gật gật đầu thừa nhận.

Thời Chung đột nhiên bật cười: "Em là người ngoài cuộc, muốn thay anh ta giải quyết như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Trong giọng nói của anh không tự chủ toát ra khinh bỉ làm cho Tư Đồ hơi kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, mặc dù anh đối với cô thì luôn thâm tình khẩn thiết, nhưng anh một mình trong thương giới lăn lộn nhiều năm, là một hình tượng lão tổng thiên tài, thái độ này của anh, Tư Đồ cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng thực sự làm Tư Đồ kinh ngạc chính là câu nói tiếp theo của anh: "Không phải là em muốn anh đi tìm Tưởng Lệnh Thần giảng hòa, rồi sau đó nói hắn hãy bỏ qua cho Thinh Gia Ngôn chứ?"

Ỹ nghĩ sâu nhất trong nội tâm bị anh nhìn ra không chút dấu vết nào, điều này làm Tư Đồ có chút ứng phó không kịp, ngay lập tức cô cảm thấy bắp thịt khắp người mình trở nên cứng ngắc, bởi vì dù cô cố gắng thế nào cũng không ra kéo được một nụ cười thích hợp, nhưng anh lại lấy cái loại ánh mắt ý bảo "Thắng thắng được khoan hồng" đó nhìn cô, Tư Đồ yên lặng từ chối mấy giây, cuối cùng lựa chọn nói thẳng ra: "Lần trước anh dẫn em đi gặp Thẩm Thấm đó, em có nghe lén cuộc nói chuyện của hai người. . . . . Thẩm Thấm này hoàn toàn là vu cáo."

Anh hình như đối với chuyện nghe lén một chút nào cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ lẳng lặng nhìn cô tới trước, chờ cô tiếp tục, đây là điều Tư Đồ hoàn toàn không ngờ tới , nhưng cô chỉ dừng một chút, liền đem nghi vấn trong đáy lòng ép xuống, tiếp tục nói: "Em hiểu rất rõ Tưởng Lệnh Thần, chỉ cần anh bỏ qua cho hắn ta, nhất định hắn ta cũng sẽ bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn. Nếu có khả năng, tại sao chọn cách giải quyết có đại kết cục làm cho tất cả đều vui?"

Anh bị cô hỏi cười cười một tiếng.

Giống như là cười nhạo cô, vừa giống như tự giễu mình, rơi vào trong mắt Tư Đồ, Tư Đồ cũng không chịu nổi.

https://thuviensach.vn

Mà giọng điệu của anh, cùng với nụ cười đó càng không đoán ra ý nghĩ, bình tĩnh như nhìn ra được điều gì đó: "Lúc ấy anh cũng biết em nghe lén bịn anh nói chuyện, mà anh không có ngăn cản em, cũng không vạch trần em, thậm chí nói cũng không nói chuyện này, là bởi vì anh đang đánh cuộc, một, đánh cuộc xem em có tiếp nhận một người có thủ đoạn không sạch sẽ như anh hay không; hai, đánh cuộc xem em có nói chuyện này cho Thịnh Gia Ngôn biết hay không, trợ giúp anh ta thắng kiện. Nhưng em không có làm như vậy, lúc ấy anh còn rất vui vẻ, cảm thấy trong lòng em anh lại có vị trí lớn như vậy."

Thật ra thì cái gì anh cũng biết, nhưng cái gì cũng không nói, chính là vì thử dò xét cô? Trong nháy mắt đó, Tư Đồ nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, chỉ cảm thấy mười phần cảm giác xa lạ.

Nhưng đầy ngập cảm giác xa lạ, rất nhanh sẽ bị Tư Đồ quen thuộc, trong giọng điệu của anh tản ra cảm giác cô đơn thay thế: "Hôm nay Thịnh Gia Ngôn vừa xảy ra chuyện, địa vị của anh, phân lượng của anh lại hoàn toàn bị biến mất, không phải anh còn nên cảm tạ Thịnh Gia Ngôn, cám ơn anh ta đã cho anh biết vị trí của anh trong lòng em thực sự như thế nào, và cuối cùng thì anh có ý nghĩa như thế nào với em?"

"Em không phải ý kia. ... . . ."

Tư Đồ cãi lại có vẻ hết sức yếu ớt, nhưng càng vội vã giải thích, càng cứng họng, một chữ cũng không nói ra được, trong nháy mắt Thời Chung cũng đột nhiên ý thức được mình nói quá nhiều —— nói nhảm trong cả đời anh có lẽ cũng đã nói hết trong tối nay rồi, nói thêm gì nữa, thật giống như một oán phụ.

Thời Chung đứng dậy, dùng giọng nói lạnh nhạt cùng xa cách, cũng bao gồm ác độc cùng không cam lòng: "Tôi sẽ không rút đơn kiện , Nhậm tiểu thư bỏ cái ý nghĩ đó đi."

https://thuviensach.vn

Anh đi, trước khi đi thậm chí còn hôn cô, chỉ là hôn lên khóe môi, không có một chút nhiệt độ. Tiếng bước chân của anh vẫn hướng cửa trước đi xa, cuối cùng được một tiếng đóng của không nhẹ không nặng thay thế.

Còn lại chỉ có một mình Tư Đồ, bởi vì trong lúc vô tình cô đã dẫm vào địa lôi của người đàn ông này, giờ phút này thần chí đã bị nổ từng mãnh từng mảnh bay khỏi. Cho đến khi Tầm Tầm ôm số học sách bài tập cùng bút máy hào hứng chạy ra khỏi phòng. . . . . .

"Chú chân dài, Tư Đồ nói chú thành tích lúc còn đi học rất tốt, chú mau giúp con. . . . . ."

Tầm Tầm vừa chạy vừa nói , chạy đến một nửa mới phát hiện trong phòng khách chỉ còn lại một mình Tư Đồ ngồi ở đó, không khỏi dừng lại, nhìn vòng quanh bốn phía một cái: "Chú ấy đâu rồi?"

Tư Đồ liếc mắt nhìn không có một bóng người cửa trước, không biết làm sao giải thích, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đón lấy Tầm Tầm, đưa tay muốn nhận lấy tập sách của cậu: "Đề mục gì? Để mẹ xem giúp con."

Tầm Tầm lại chưa từ bỏ ý định mà liếc nhìn chung quanh, cũng không gặp lại bóng dáng của Thời Chung, cũng chỉ mím môi đem sách bài tập đưa đến trong tay Tư Đồ.

Nhưng Tư Đồ cầm sách bài tập, nhìn trong chốc lát lại mất thần, bên tai lại vang lên giọng nói mang theo hoặc giễu cợt, hoặc cô đơn, hoặc không cam lòng âm thanh: không phải anh còn nên cảm tạ Thịnh Gia Ngôn, cám ơn anh ta đã cho anh biết vị trí của anh trong lòng em thực sự như thế nào, và cuối cùng thì anh có ý nghĩa như thế nào với em?.....

Thấy Tư Đồ không nói một lời, chỉ nhăn mày lại, Tầm Tầm bất đắc dĩ thở dài: "Bài tập của nhà trẻ mẹ cũng không biết làm ư?"

https://thuviensach.vn

Nói xong, không đợi Tư Đồ phản ứng, liền lấy tập sách trở lại, vừa xoay người trở về phòng, còn vừa ở than thở: "Ai, xem ra cái gì cũng phải dựa vào chính mình mới được!"

***

Đêm đó Tư Đồ lăn lộn khó ngủ, cùng Thời Chung tranh chấp cộng thêm cô trước lúc ngủ gọi điện thoại cho Mạc Nhất Minh, làm cơn buồn ngủ của cô hoàn toàn bị tiêu diệt.

Mạc Nhất Minh là bác sĩ điều trị chính của Tưởng Lệnh Thần, đối với bệnh của Tưởng Lệnh Thần đánh giá đúng trọng tâm nhất, đối với Tư Đồ đó cũng là nguồn tham khảo có giá trị nhất ——"Tưởng Lệnh Thần trong lòng tâm tính bất thường, tuy nhiên sự thay đổi có cường đột cũng không cao nhưng lại có chướng ngại, hơn nữa không có khuynh hướng phát tác lại, thời gian tâm trạng bình thường cũng kéo dài hơn, giao tiếp với người bình thường là tuyệt đối không có vấn đề."

Đã có cùng Tưởng Lệnh Thần trao đổi khả năng bình tâm tĩnh khí, như vậy, nếu cô lén lút ra mặt hòa giải rối rắm, xích mích giữa Tưởng Lệnh Thần và Thịnh Gia Ngôn, cũng không phải là không có khả năng.

Về phần Thịnh Gia Ngôn. . . . . .

Xảy ra chuyện lớn như vậy anh cũng không nói cho cô biết, chắc hẳn anh đã có suy tính riêng của mình, Tư Đồ nghĩ không muốn đi làm phiền anh ——

Tư Đồ cho là mình đã nghĩ thông suốt chuyện này nên có thể an tâm đi ngủ, nhưng vừa cúp điện thoại của Mạc Nhất Minh, cô ở trên giường lật tới lật lui gần một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không ngủ được.

Tư Đồ rốt cuộc không thể nhịn được nữa, vọt ngồi dậy, phiền não xoa tóc, cái âm thanh kia lại bay vào trong lỗ tai cô: không phải anh còn nên

https://thuviensach.vn

cảm tạ Thịnh Gia Ngôn, cám ơn anh ta đã cho anh biết vị trí của anh trong lòng em thực sự như thế nào, và cuối cùng thì anh có ý nghĩa như thế nào với em?. . . . . .

Tư Đồ rốt cuộc không thể nhịn được nữa, vọt ngồi dậy, phiền não xoa tóc, cái âm thanh kia lại bay vào trong lỗ tai cô: không phải anh còn nên cảm tạ Thịnh Gia Ngôn, cám ơn anh ta đã cho anh biết vị trí của anh trong lòng em thực sự như thế nào, và cuối cùng thì anh có ý nghĩa như thế nào với em?. . . . . .

Tư Đồ rốt cuộc ý thức được nguyên nhân lớn nhất mình thao thức cũng không phải là Thịnh Gia Ngôn, mà là do cái tên mặt thối đó, một tiếng "Hẹn gặp lại" cũng không nói, liền phủi mông chạy lấy người.

Cô cứ như vậy ngồi yên chốc lát, đột nhiên chợt cắn răng một cái, xuống giường dùng tốc độ nhanh nhất thay xong quần áo, cầm cái chìa khóa, điện thoại di động cùng ví tiền, trực tiếp tông cửa xông ra.

Chạy đến một nửa lại bỗng dưng quay trở lại , mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, đem chìa khóa dự phòng lấy đi.

***

Tư Đồ một đường chạy xe tới, ngoài xe cuồng phong gào thét, thổi cành lá ven đường bay lên phần phật, làm tầm nhìn cùng tốc độ xe của Tư Đồ cũng bị chậm đi mấy phần. Cuối cùng xe thắng gấp một cái dừng ở trước nhà của Thời Chung, Tư Đồ cũng không để ý tới việc đi tìm chỗ dừng xe, liền lấy túi xách cùng chìa khóa đi vào.

Có chìa khóa, Tư Đồvào nhà Thời Chung không một chút trở ngại nào, trên dưới hai tầng đại trong căn hộ rất yên tĩnh, không có một chút âm thanh, âm thanh bên ngoài bị hai lớp thủy tinh cao cấp cách biệt cách âm hoàn toàn, phòng khách to như thế nhưng chỉ có ánh sang le lói của cái đèn

https://thuviensach.vn

nhỏ trên tường, bước chân của Tư Đồ vốn là có chút gấp gấp nhưng cũng không khỏi chậm lại.

Cô tình nguyện nhìn thấy Thời Chung giờ phút này đang ở quầy rượu uống rượu một mình, nhưng cuối cùng nơi cô tìm được Thời Chung, là phòng ngủ ——

Thời Chung nằm ở trên giường, nhìn dáng vẻ ngủ an ổn thản nhiên.

Anh lại có thể ngủ ngon như vậy?

Tư Đồ dừng ở cửa phòng ngủ, nhìn trước mắt một màn này, đột nhiên không biết mình vội vã gấp gáp đến đây là vì cái gì.

Trong lúc nhất thời cô không biết mình là nên gọi anh tỉnh dậy nói với anh trong lòng mình rất khó chịu, đầy uất ức, hay là không nên quấy rầy anh, mình tại sao lại tới, liền muốn quay đầu rời đi. . . . . .

Có lẽ thật sự là tính tình cho phép, Tư Đồ cuối cùng lựa chọn vế sau, đang chuẩn bị nhẹ nhàng đóng cửa phòng, quay đầu rời đi, lại bị một tiếng hô làm cắt đứt mạch suy nghĩ của mình——

"Ngươi là ai? !"

Tư Đồ lập tức cứng đờ, tay còn cầm tay nắm của phòng, đã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người giúp việc hoảng sợ nhìn cô, cho đến khi dần dần nhận ra cô, mới thở phào nhẹ nhõm: "Nhậm tiểu thư?"

". . . . . ."

"Tại sao cô lại ở chỗ này?" Người giúp việc mặc dù nhận được cô, nhưng nhận thức còn dừng lại ở lúc "Nhậm tiểu thư là bạn học cũ của Thời tiên sinh", về phần hơn nửa đêm, tại sao lại xuất hiện trong nhà của bạn học cũ như vậy. . . . . .

https://thuviensach.vn

Da đầu Tư Đồ tê dại, trong khoảng thời gian ngắn không biết giải thích như thế nào.

Cô lúng túng nuốt nước miếng một cái, một cái tay lặng lẽ ôm lên vai cô.

Cảm thấy nhiệt độ chợt gần sát, Tư Đồ không tự chủ được bả vai căng lên, tiếp theo chỉ nghe thấy giọng nói mang theo buồn ngủ ở bên tai buồn bực mà vang lên: "Dì Trần, dì đi ngủ đi, cô ấy tới tìm tôi."

***

Còn không đợi dì Trần phản ứng, Thời Chung đã đem cánh tay Tư Đồ còn cầm nắm cửa kéo xuống, tiện tay đóng cửa lại, trở lại phòng ngủ.

Bị cô náo loạn như vậy, trong mắt anh còn sót lại một chút buồn ngủ cũng bị đánh bay mất, vì vậy ánh mắt càng hiện ra tia lạnh lùng, giọng nói cũng rất khách khí: "Nhậm tiểu thư đêm khuya viếng thăm, có gì muốn làm?"

Tư Đồ có chút bất đắc dĩ.

Ngẫm nghĩ chốc lát, cô lặng lẽ cắn răng, trong lòng âm thầm cầu nguyện cái chiêu Tầm Tầm thường hay sử dụng đối phó với cô, cũng có tác dụng đối với Thời Chung——"Đừng nóng giận nữa mà!"

Tư Đồ ôm lấy cánh tay của anh, mặt mày dịu xuống, ngước mắt cẩn thận từng li từng tí nhìn anh.

Tầm Tầm thích dùng bộ dáng giả bộ đáng thương này đối phó cô, vả lại lần nào cũng thành công, đối mặt thế công Tầm Tầm làm nũng thì phản ứng của cô cùng phản ứng bây giờ của Thời Chung hình như là giống nhau như đúc.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên là cánh tay cứng đờ —— cô có thể cảm giác cánh tay bị cô ôm khẽ cứng lại.

Sau đó là có chút bất đắc dĩ cúi đầu liếc mắt nhìn Tầm Tầm —— anh cũng liếc mắt nhìn về phía cô, nhưng lại nhìn không ra cảm xúc trên mặt anh.

Cuối cùng là bất đắc dĩ cười một tiếng —— Thời Chung lại nhíu mày nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên bật cười. Khuôn mặt vốn không hòa nhã, lạnh băng nhưng bây giờ lớp băng từ từ tan ra, dần dần tái hiện màu sắc ấm áp.

Tư Đồ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không được nửa giây, anh lại nhanh chóng nghiêm mặt, kéo kéo cánh tay cô đang ôm tay mình ra: "Đừng tưởng rằng nói hai câu nói dí dỏm là đã nghĩ tôi không có cách nào với em."

Anh hiện tại có cái bộ dáng này, không phải ý nghĩa đã bó tay với cô rồi hả?

Tư Đồ cũng không gấp, lặng lẽ tiến lên một bước, hơi nhón chân lên, cọ cọ chóp mũi của anh, sau đó nhàn nhạt hôn khóe miệng của anh: "Hết giận chưa?"

Anh vẫn nghiêm mặt như cũ.

Tư Đồ cũng không nổi giận, thật ra thì muốn hôn tại mi tâm đang nhíu chặt của anh, đáng tiếc mình mang dép, anh lại cao, thân thể lại thẳng tắp, Tư Đồ không thể hôn tới, liền thay đổi hôn cằm của anh một cái.

Anh còn không ra vẻ.

https://thuviensach.vn

Sinh khí cũng đủ lâu rồi . . . . . Tư Đồ oán thầm, ngoài mặt lại thuận theo hôn yết hầu của anh một cái.

Lúc cô hôn, yết hấu của anh hoạt động một chút.

Rốt cuộc động dung. . . . . Nhưng Tư Đồ còn chưa kịp cười ra tiếng, liền bị anh dùng sức nâng lên cằm, ánh mắt đối mặt hai mắt của anh.

Thời Chung nhìn ánh mắt vừa lòng đắc chí của cô, hỏi cô: "Em có biết em đang làm cái gì không?"

Ánh mắt của cô rõ ràng đang trả lời anh: chính là đang đốt lửa. . . . . Ngoài miệng lại giả vờ vô tội: "Không biết."

"Rất tốt. Nhưng anh biết."

Bị cô hôn rồi. . . . . .

Thời Chung lạnh lùng bỏ xuống một câu như vậy, đột nhiên đem cả người cô bế lên, đảo mắt liền ném vào trên giường. Thân thể của anh cũng theo đó đi lên.

Tư Đồ không còn kịp nữa ngăn cản tay anh cởi cô quần áo —— bởi vì đôi tay cô đã theo bản năng, che kín miệng mình.

Cô quả thật thành công che kín tiếng kêu sợ hãi của mình, nhưng cô sau đó nói lời nói cảnh cáo lại bay ra từ cái miệng và bàn tay không khỏi run run, không có nửa phần lực đe dọa: "Dì Trần đang ở đây. . . . . ."

Thậm chí ngay sau đó cô lấy tay che kín miêng đã bị anh tháo ra, Thời Chung cứ như vậy vừa hôn cô thật sâu, vừa nói: "Yên tâm, hiệu quả cách âm ở đây rất tốt."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Edit: Thiên Kết

Hiệu quả cách âm cho dù tốt hơn thì cũng có lợi ích gì?

Mấu chốt là Nhậm Tư Đồ để tâm đến vấn đề này, một lát sau cô hỏi phòng của dì Trần có ở gần đây hay không, một lát nữa cô lại muốn Thời Chung đi xem cửa đã được khóa cẩn thận hay chưa? Hứng thú của anh cũng bị những lo lắng của cô làm ảnh hưởng ít nhiều nhưng khi tay anh luồn vào áo, nắm lấy nơi mềm mại của cô thì hứng thú lại một lần nữa dâng cao.

Thời Chung đặt môi lên hôn Nhậm Tư Đồ, nù hôn say đắm, triền mien làm cho hơi thở hai người trở nên hỗn loạn vậy mà anh vẫn chưa thỏa mãn: “Dì Trần chưa bao giờ thấy phụ nữ ngủ lại ở đây, dì nghĩ là anh có vấn đề, lần này em phải thay anh rửa sạch oan khuất đó.”

Nhậm Tư Đồ còn chưa đồng ý giúp anh gỡ sạch hiểu lần này mà anh đã lột sạch không còn một mảnh quần áo trên người cô. Nhậm Tư Đồ chỉ còn cố gắng giữ cái áo sơmi trên cơ thể mình, vậy mà anh lại nhanh tay tháo nốt chiêc nút cuối cùng. Cô không cảm thấy lạnh vì trong phòng rất ấm áp ngoài ra còn có nhiệt độ của cơ thể người đàn ông đang dán chặt lên thân thể cô.

Thói quen của Nhậm Tư Đồ thật ra thì rất nhiều ví dụ như trước tiên phải đi tắm, ví dụ như dù anh có năn nỉ cỡ nào thì cô cũng nhất định phải mặc đồ để che đi phía sau lưng, nếu không thì trong long sẽ rất bất an

https://thuviensach.vn

không thể nào thoải mái được. Người đàn ông này thật có sức quyến rũ, anh làm cho cô buông bỏ tất cả chìm đắm trong sự kích tình anh mang đến.

Lại ví dụ như hiện tại Nhậm Tư Đồ đang co người lại nằm dưới thân Thời Chung, chỉ có nơi đó bị anh mạnh mẽ gia tăng sức lực tấn công tới. Nhưng mà cô chỉ cắn chặt răng phát ra những tiếng rên rỉ nhẹ nhàng. Anh nghe được tiếng rên rỉ bèn hành động nhanh hơn và mạnh mẽ hơn, anh chỉ muốn nhìn thấy cô một lúc nào đó không chịu đựng được nữa sẽ hét lên thật to.

Thời Chung vốn đang có chút bất mãn, đúng lúc này lại cảm thấy có cái gì đó rung lên kèm theo tiếng "Ong ong" thì lại càng làm cho anh phiền não.

Mà người phụ nữ dưới thân thể anh thì chưa chìm hẳn vào kích thích của anh nên khi nghe tiếng động thì hoàn toàn tỉnh táo lại, cô đưa tay lên với lấy ví tiền ở trên tủ đầu giường.

Chắc là điện thoại ở trong ví rung.

Thời Chung bắt được tay Nhậm tư Đồ, mặt mày có chút khó chịu: "Em chuyen tâm một chút đi."

Ngay sau đó anh hung hăng cúi xuống hôn cô.

Lúc này mà nghe điện thoại thì thật sự là rất mất hứng, Nhậm Tư Đồ chỉ hơi do dự một chút rồi lại ôm lấy bả vai anh, để cho bản thân không suy nghĩ lung tung nữa.

Nhưng tiếng điện thoại rung chỉ dừng 1 lát rồi lại tiếp tục, giống như nếu không có ai nghe nó sẽ vẫn tiếp tục rung. Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác chỉ còn cách đẩy Thời Chung ra một chút: "Em nghe điện thoại đã."

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ chủ động hôn Thời Chung một cái biểu hiện rõ sự áy náy, Anh thở dài đành buông tha cho cô.

Nhậm Tư Đồ lấy điện thoại từ trong ví ra, Thời Chung nhìn màn hình điện thoại thì mi tâm lại nhíu vào: “Mạc Nhất Minh? Anh ta là ai vậy?”

“Đồng nghiệp.....” Nhậm Tư Đồ nhỏ nhẹ giải thích rồi nghe điện thoại: “Alo?”

Bên phía Mạc Nhất Minh truyền tới là tiếng nhạc, giống như là saxophone đoán chừng là anh ta đang ở quán rượu mà Mạc Nhất Minh vừa mở miệng liền nói: “Cô đoán được là tôi đã gặp người nào không?”

“Là ai?”

“Thịnh Gia Ngôn.”

Nhậm Tư Đồ rõ rang là nhìn thấy sắc mặt Thời Chung trầm xuống, phòng ngủ yên tĩnh như vậy nên chắc anh cũng nghe được đầu dây bên kia nói gì.

Nhậm Tư Đồ có chút áy náy nhìn Thời Chung một cái, cô không biết hiện tại mình nên tiếp tục nghe hay tắt điện thoại, nhưng đầu dây bên kia Mạc Nhất Minh lại hỏi ra một câu khiến cho cô không thể nào không nghe tiếp: “Có muốn tôi hỏi giùm cô vì sao lại gạt cô chuyện bằng luật sư bị hủy không?”

Nhậm Tư Đồ bất ngờ la lên: “Đừng.”

Sau đó cô mới ý thức được rằng giọng nói mang vẻ lo lắng của mình đã bị Thời Chung nghe thấy, cô không biết anh sẽ suy nghĩ thành cái dạng gì nữa.

https://thuviensach.vn

Mạc Nhất Minh lại tiếp tục nói: “Vậy cô có muốn tới đây gặp trực tiếp anh ta mà hỏi không? Nhìn anh ta có vẻ là đã uống khá nhiều rồi đấy.”

“Tôi…….” Nhậm Tư Đồ do dự, chữ thứ hai còn chưa thốt ra khỏi miệng liền quay qua lườm Thời Chung một cái.

Thời Chung làm ra vẻ không giận dỗi nữa từ từ tiến gần tới cô.

Nhậm Tư Đồ đang nghe điện thoại thì không hiểu tại sao Thời Chung lại tiến tới phía mình, kết quả là anh không cần tốn một chút sức nào đã tiến vào người cô.

Nhậm Tư Đồ cảm nhận cơ thể bất ngờ được lấp đầy khiến cho cô cảm thấy bất ngờ, cô lại nghe thấy bên đầy dây bên kia truyền đến tiếng Mạc Nhất Minh chào hỏi người khác: “Này.”

“…….”

Mạc Nhất Minh cùng người đó nói chuyện không to cũng không nhỏ vừa vặn truyền vào điện thoại: “Có muốn nói chuyện với cô ấy mấy câu không?”

“……”

Mạc Nhất Minh hình như đem điện thoại đưa cho người kia, giọng nói cất lên là giọng mà Nhậm Tư Đồ cảm thấy không thể nào quen thuộc hơn được nữa là giọng nói của Thịnh Gia Ngôn: “Tư Đồ?”

Nghe thấy giọng nói này, bàn tay cầm điện thoại của Nhậm Tư Đồ không chủ động mà cứng đờ ra, cùng lúc đó vật kia ở sâu trong cơ thể cô bỗng nhiên va chạm một cái thật mạnh làm cho cô không nhịn được ở bên điện thoại ưm một tiếng.

Nhậm Tư Đồ sợ hãi nên vội vàng che miệng lại, cô trừng mắt một cái.

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn ở đầu bên kia vì say rượu nên cũng không phát hiện ra sự bất thường của cô, anh chỉ nói: “Anh gặp một người bạn, anh ta bảo anh nói với em mấy câu. Anh cũng không biết anh ta đang muốn gì nữa.”

Ngay sau đó giọng nói Mạc Nhất Minh cũng truyền vào điện thoại: “Là tôi vô tình đem chuyện anh bị tước bằng luật sư nói cho cô ấy biết…..Ai, tôi cũng không biết nói sao nữa, cũng là hai người tự làm khổ nhau thôi.”

Đầu bên kia Thịnh Gia Ngôn im lặng mấy giây, bên này Nhậm Tư Đồ bị Thời Chung dày vò nên chỉ dám bịt chặt miệng mà không dám làm gì khác.

Thịnh Gia Ngôn cuối cùng cũng cười nói: “Em biết hết rồi…….”

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp trả lời—người đàn ông trước mặt cô đã không thể nhịn được nữa đưa tay ra gạt điện thoại của cô văng ra xa, sau đó bên tai cô truyền tới tiếng “Phang”—

Điện thoại của cô rốt cuộc có phải đập vào tường rơi xuống nằm trên sàn nhà?

Nhậm Tư Đồ cảm thấy người đàn ông này là cố ý, mỗi một động tác của anh đều làm cho bụng dưới cô bủn rủn, mũi chân cũng không nhịn được mà hơi co lại. Người đàn ông này như vậy nhưng vẫn chưa thấy đủ, anh còn muốn hơn nữa—anh đột nhiên nằm lên người cô, không hề áp bức cô them nữa. Vào lúc đó Nhậm Tư Đồ cảm thấy thật thoải mái mặc dù cô đang bị anh đè lên, cô còn muốn hít thở vài cái nhưng chưa kịp thì hô hấp chợt chậm lại—

Thời Chung ôm lấy eo Nhậm Tư Đồ, nháy mắt đem hai chân của cô co lên gối trước ngực, đôi tay vững vàng giữ chặt hai bên bắp đùi cô, bắt đầu mạnh mẽ tiens vào.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ thấy thân thể mình bị Thời Chung bất ngờ tiến vào nên hơi thở cũng chưa kịp bình ổn thì nơi đó đã bị anh hung hăng tiến vào, mỗi một động tác đều là hướng đến nơi mẫn cảm nhất của cô. Cả người cô sớm đã không còn sức lực, nơi tư mật cứ như thế mà phơi bày trước mặt anh.

Nhậm Tư Đồ vôn cố gắng đè nén âm thanh chỉ dám than nhẹ trong cổ họng nhưng nếu cứ bị Thời Chung dày vò như vậy thì sớm muộn cô cũng sẽ không kiềm chế được mà thét lên.

Một tiếng thét chói tai vang lên đem Nhậm Tư Đồ nhấn chìm trong thủy triều xúc cảm, than thể cô không nhịn được mà co rút lại, chặt chẽ đến mức làm cho vật đó cũng phải dừng lại. Thời Chung ở trên cao nhìn xuống anh mắt mất hồn của Nhậm Tư Đồ, anh nhìn thấy trong mắt cô tràn ngập dục vọng nhưng lại như muốn kìm nén không muốn bộc lộ ra ngoài. Anh cảm thấy bất mãn tiếp tục hung hăng động thân không chỉ thế anh còn dùng cả tay tiến vào nơi ấy của cô.

Nhậm Tư Đồ rốt cuộc không nhịn được nữa bắt lấy tay anh: “Đừng……..”

Âm thanh của Nhậm Tư Đồ bởi vì hành động của Thời Chung mà vỡ vụn thế nhưng anh cũng không chịu ngừng lại dù chỉ là một chút, đầu ngón tay mềm mại vẫn dịu dàng xoa nắn làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình giống như đang ở trên thiên đường cũng như địa ngục.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy dưỡng khí trong thân thể mình dường như sắp bị hút cạn, cả người đều ướt át, khóe mắt ướt nước mắt, thân thể ướt mồ hôi, nơi tư mật kia vì bị Thời Chung liên tục tấn công mà cũng không ngừng tiết ra dịch. Thế nhưng anh cũng chưa có thỏa mãn, vươn tay dung sức ôm lấy gáy, hôn lên môi cô.

Nhưng ngay sau đó cả người Nhậm Tư Đồ trở nên run rẩy, chỉ một chút nữa thôi là cả thân thể bị cơn sóng tình cuốn chìm.

https://thuviensach.vn

"Đừng cái gì?"

Thời Chung cố ý dừng lại để hỏi cô, âm than lạnh lẽo, làm bộ như không nhìn thấy cô đang bị giày vò chết đi sống lại.

Nhậm Tư Đồ co chút nói không thành tiếng, cô cắn răng lắc đầu, cô chỉ biết để tâm hồn mình nhìn thân thể từ bước từng bước bước vào trầm luân.....Thời Chung cũng không có nói thêm gì nữa, anh chỉ ở trên cao nhìn xuống, nhìn cô bị anh dày vò thành mất hồn.

Lúc này Thời Chung không chỉ dừng lại mà còn đang dần dần rời khỏi thân thể cô.

Nhậm Tư Đồ cảm nhận nhiệt độ càm lúc càng lúc rời xa khỏi mình, cô rốt cuộc buông lỏng hàm răng đang cắn chặt, thốt ra âm thanh nhỏ đến nỗi chính cô cũng không có nghe rõ, mang theo chút hàm ý cầu khẩn: "Em.....ô....."

Anh ta rõ ràng là muốn trừng phạt cô, anh ta lạnh lùng nhìn cô: "Nói chuyện."

Nhậm Tư Đồ thật ra cũng không biết mình đang nói cái gì, tất cả đều không thốt được thành lời, cô không nói lời cầu khẩn, anh vẫn như vậy cũng không muốn buông tha cho cô nhưng cũng không chịu tiến vào trong thân thể cô, ác ý nói ra từng câu từng chũ rõ ràng giống như đang dạy dỗ một học sinh không biết nghe lời: "Nói đi chứ, nói em muốn anh."

Nhậm Tư Đồ cau mày, há hốc mồn chỉ cảm thấy cả người bủn rủn bởi vì cảm giác thân thể đang được lấp đầy bỗng nhiên trống rỗng, cô rốt cuộc cuongc mở miệng ríu rít cầu xin anh: "Cho.....Ách.....Cho em....."

Hai hàm răng Nhậm Tư Đồ chỉ khẽ phát ra tiếng ưm cực nhỏ, giống như bị trúng thuốc mê. Thời Chung chần chừ một giây rồi chọn lựa đáp

https://thuviensach.vn

ứng, anh ôm cả thân thể mềm mại vô lực của cô ôm vào trong lòng để cho cô chủ động nghênh đón anh tiến vào.

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể ôm chặt lấy anh, móng tay dường như cũng cắm chặt vào phần lưng của anh. Đầu chôn chặt trong hõm cổ anh, nhưng anh lại nâng mặt cô lên, hôn cô rồi hỏi: "Em thích sao?"

Nhậm Tư Đồ bị Thời Chung hỏi xaaais hổ đến mức chịu không được chỉ có thể dùng sức hôn anh, đem tất cả như muốn hòa tan.

Lần đầu tiên Thời Chung thấy Nhậm Tư Đồ chủ động như thế liền tỏ ra ngạc nhiên, anh không nhịn được mà ôm chặt cô, dụng vọng của anh cứ như vậy mà bị sự mềm mại này bao bọc, không có khe hở. Anh không có báo trước mà động thân mạnh một cái, ở chôn sau vào chỗ mềm mại của cô.

***

Cả người Nhậm Tư Đồ mệt mỏi nhưng cô lại không buồn ngủ mà mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà. Trong phòng tắm tiếng nước chảy ngừng dần, không lâu sau Thời Chung đi ra mà trên thân thể vẫn còn lưu lại mùi thơm của sữa tắm, mùi vị thật dễ chịu đi đến ngồi xuống bên giường của cô.

Nhìn dáng vẻ thoải mái của anh, Nhậm Tư Đồ không nhin được dùng giọng nói ký quái hỏi: "Anh thoải mái?"

Thời Chung nhún vai một cái ngồi ở mép giường dùng khăn lau khô tóc, vừa đùa nghịch với đầu ngón tay của Nhậm Tư Đồ: "Anh nói ôm em đi tắm, em lại không đi. Tắm song tinh thần thật sảng khoái."

Nhậm Tư Đồ sợ là cô cùng Thời Chung cùng vào phòng tắm lại thoát không khỏi một trận vật lộn đọ sức trong đó. Nên cô muốn chờ anh tắm xong thì cô sẽ đi, lúc cô bước xuống khỏi giường thì cũng chưa đi tới cửa

https://thuviensach.vn

phòng tắm thì nhặt được điện thoại của mình lúc nãy bị Thời Chung ném đi.

Nhậm Tư Đồ do dự một chút cuối cùng cũng khom người nhặt điện thoại lên, cô cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng ở sau lưng, cô thật không biết lúc này nên hay không nên mở máy lên..

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Editor: Sandy

Ngay lúc Tư Đồ từ nhà tắm đi ra, đồng hồ cũng điểm mười hai giờ, mà bây giờ thì cuộc sống về đêm ở thành phố mới bắt đầu, phảng phất một chút phong cách trong quán rượu nhỏ ở Nam MĨ thời xưa, có thể uống cạn rượu trong ly bất cứ khi nào. Lúc nãy cô nghe điện thoại, hình như người nghe có giọng nói ở Nam Mĩ, cô tưởng tượng ra một người có dáng người đẫy đà, là một nữ ca sĩ xinh đẹp, nhưng lúc này bài hát không do cô trình diễn.

Mà góc khuất nhất trên bàn dài trong quán, Mạc Nhất Minh cùng Thịnh Gia Ngôn cũng đã uống đến gục rồi——

Không sai, Nhậm tiểu thư to gan lớn mật cuối cùng vẫn lựa chọn mở máy.

Hơn nữa là ngay trước mặt Thời Chung.

Chẳng qua là lúc đó nét mặt Thời Chung lạnh đến không thể lạnh được nữa, cuối cùng Tư Đồ không có dũng khí gọi cho Thịnh Gia Ngôn, mà là do dự mấy lần, sau mới gọi điện thoại cho Mạc Nhất Minh.

Mà người nghe điện thoại cũng không phải Mạc Nhất Minh, là người bán rượu, nói hai người đàn ông này đã uống say, người bán rượu đang lo không biết tìm ai để dọn dẹp cục diện rối rắm này.

Lúc Tư Đồ cúp điện thoại, không nói gì nhưng nhìn nhìn Thời Chung, mặc dù không nói tiếng nào, thế nhưng ánh mắt rõ ràng đang nói: em phải

https://thuviensach.vn

đi đón anh ta. . . . . .

Vẻ mặt Thời Chung cứng đờ nhìn cô hồi lâu, cuối cùng chỉ bỏ lại một câu: "Đi thong thả, không tiễn."

Nhưng cô nhìn về phía hắn, lúc hắn nói câu "Đi thong thả, không tiễn" ? Rõ ràng là đang cảnh cáo cô: em dám đi ra ngoài một bước, chúng ta liền chia tay. . . . . .

Giống như trước đây, Thịnh Gia Ngôn vượt qua Đại Tây Dương xa xôi để đến thăm Tư Đồ, làm Vũ Tình tức giận thiếu chút nữa hai người họ phải cia tay, ai cũng hi vọng nữa kia đối xử thật tốt với mình, mình là duy nhất với đối phương, nếu như không yêu 100%, như vậy tình nguyện một chút cũng không muốn.

Nhưng Tư Đồ cho tới bây giờ cũng không phải là người dứt khoát giống như Vũ Tình, từ điểm này, cô và Thịnh Gia Ngôn lại giống như đồng loại, dễ dàng do dự, lặp lại, mềm lòng —.— đối với người khác mềm lòng, hơn đối cũng mềm lòng với chính mình. Tựa như hiện tại, Tư Đồ mình cũng không phân biệt rõ, mình đối với Thời Chung là áy náy, đến cùng tình cảm dành Thời Chung rốt cuộc có phải là yêu hay không? Mình đối với Thịnh Gia Ngôn thì như thế nào, có phải là còn lưu luyến quá khứ hay không?

Tư Đồ không phải người thích để tâm vào chuyện vụn vặt, những vấn đề này cô nghĩ không ra, nên liền lựa chọn bỏ quên bọn họ. Cho nên nửa giờ sau cô theo bản năng bỏ quên ánh mắt cùng lời nói ngầm ẩn ý của Thời Chung, bỏ qua tất cả cô sửa sang lại mình, nhắm mắt đi; cho nên vào giờ phút này, cô đã thu hồi tất cả những suy nghĩ rối loạn trong đầu, trực tiếp đi đến chỗ Thịnh Gia Ngôn và Mạc Nhất Minh.

Đợi Tư Đồ đến gần, mới phát hiện mặc dù Mạc Nhất Minh nằm ở đó, lại nói mớ dài dòng trách móc người nào đấy, cô thử vỗ vỗ mặt của Mạc

https://thuviensach.vn

Nhất Minh, Mạc Nhất Minh từ từ tỉnh lại nhìn cô một cái, rốt cuộc nhận rõ Tư Đồ, Mạc Nhất Minh đánh nấc rượu, mặt nổi giận: "Tại sao là cô?"

Nói xong liền quay đầu nhìn về phía cách đó không xa, người bán rượu đằng sau quầy bar, bất mãn kêu la: "Ai! Không phải đã nói cho anh biết rồi sao? Nói là tôi uống say rồi,giúp bọn tôi liên lạc với người tên là ‘ Dao Dao ’ , nhưng anh. . . . . anh lại gọi cho gốc cây vạn tuế này làm gì!"

Tư Đồ một chưởng liền đem mặt của Mạc Nhất Minh quay trở về trên mặt bàn: "Tôn Dao ở nước ngoài quay quảng cáo, anh đừng mong có thể gọi được cho cô ấy. Coi như anh gọi được cho cô ấy, cô ấy cũng sẽ không tới đón anh."

Thật ra thì "Đối với người lòng dạ ác độc, đối với mình lòng dạ ác độc hơn " trên điểm này, Tư Đồ bội phục Vũ Tình, bội phục Tôn Dao hơn. Tôn Dao cự tuyệt người, cho tới bây giờ đều không lưu lại một chút đường sống, không có nửa điểm mập mờ, Tôn Dao liền như chém đinh chặt sắt nói với Mạc Nhất Minh: "Tôi không thể nào thích hay quan tâm anh được, anh nên chết tâm đi. Theo đuổi cô gái nào không phải đuổi theo? Anh theo đuổi một người khác nữa là được rồi. . . . . ."

Thật đúng là "Đối với ngươi tàn nhẫn, mới là đối với mình từ bi nhất" , cho nên Tôn Dao sẽ không cho Mạc Nhất Minh bất cứ hy vọng nào, Tư Đồ không chỉ mới nghỉ qua một lần, nếu như năm đó Thịnh Gia Ngôn cũng cự tuyệt thẳng thừng giống như Tôn Dao vậy, không lưu lại một chút đường sống nào cho cô, có thể cô cũng đã sớm chết tâm rồi, cũng sẽ không có nhiều trằn trọc ngăn trở mình. . . . . Có thể nói, cuối cùng thì đây cũng chỉ là những giả thiết của Tư Đồ mà thôi, Thịnh Gia Ngôn là một người rất dễ mềm lòng, sao có thể thẳng thắn cự tuyệt, không cho cô đường sống chứ?

Hôm nay, Tư Đồ đối với lời nói của Mạc Nhất Minh cũng thấy rất rõ ràng, điên rồi, Mạc Nhất Minh nghe xong, cười ngây ngô, ngay sau đó nằm

https://thuviensach.vn

ở đó nhưng không lên tiếng nữa, Tư Đồ hoàn toàn có lý do tin tưởng, chờ hôm sau Mạc Nhất Minh tỉnh rượu, hắn sẽ ngóc đầu trở lại, không có một chút cảm giác bị thất bại nào, vẫn xuất hiện trong danh sách người theo đuổi Tôn Dao —— Mạc Nhất Minh biết Tôn Dao những năm gần đây đều như vậy, Tư Đồ bất đắc dĩ nhất, cũng bội phục anh ở điểm này

Tư Đồ biết đây là vị " Tiểu Cường đánh hoài không chết" , nên cũng không quản hắn khỉ gió gì nữa, ngược lại Thịnh Gia Ngôn bên cạnh say bí tỉ—— người có chuyện gì cũng giấu ở trong lòng thật làm người ta lo lắng.

Tư Đồ thử dò xét, tính vỗ vỗ vai Thịnh Gia Ngôn, Thịnh Gia Ngôn không chút nào phản ứng, chỉ là quả đấm càng nắm chặt hơn.

Phục vụ ở một bên thấy Tư Đồ không biết phải như thế nào đứng bất động ở nơi đó, liền tiến lên hỏi thăm có cần giúp một tay hay không.

Tư Đồ rốt cuộc tìm được cứu tinh, vội vàng nói: "Xe tôi đang đỗ bên ngoài, có thể giúp tôi đem bọn họ dìu đến trên xe được không?"

Phục vụ gật đầu đồng ý, đảo mắt liền đem Mạc Nhất Minh đở dậy, nâng đi, thuận tiện chào hỏi một người phục vụ khác, nhờ tới nâng Thịnh Gia Ngôn ra xe.

Nhưng người phục vụ kia so với Tư Đồ còn gầy yếu hơn, muốn dìu Thịnh Gia Ngôn, nhưng không thành công, ngược lại thiếu chút nữa khiến Thịnh Gia Ngôn ngã xuống bàn, Tư Đồ hoảng hốt, không nhịn được gọi một tiếng: "Thịnh Gia Ngôn!"

Cũng không biết là ngã, hay là loáng thoáng nghe được tiếng Tư Đồ gọi, lông mi Thịnh Gia Ngôn run lên, rốt cuộc chậm rãi tỉnh lại.

Chậm rãi mở mắt ra, dần dần tập trung, Thịnh Gia Ngôn thấy rõ tròng mắt tràn đầy lo lắng của Tư Đồ, lại hoảng hốt cho là mình đang nằm mơ. . . . . .

https://thuviensach.vn

Chậm rãi mở mắt ra, dần dần tập trung, Thịnh Gia Ngôn thấy rõ tròng mắt tràn đầy lo lắng của Tư Đồ, lại hoảng hốt cho là mình đang nằm mơ. . . . . .

Cái mộng này đối với Thịnh Gia Ngôn mà nói cũng không xa lạ, có lẽ nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, đây căn bản không thể xưng là mộng, bởi vì tất cả những chuyện này đều xác xác thật thật tồn tại trong trí nhớ của anh: đêm mưa, rượu cồn, tích tụ khó khăn, suýt nữa mất lý trí. . . . . .

Khi đó anh đem Tư Đồ nhận lầm thành Vũ Tình, cho đến đột nhiên tỉnh táo, lại ngưng. . . . . .

Năm đó chia tay với Vũ Tình cũng có nhiều đau khổ, hôm nay Thịnh Gia Ngôn đã không thể hồi tưởng lại nổi rồi. Khi đó đau lòng muốn chết, là bởi vì rất tin, tin rằng cả đời mình chỉ yêu một người như thế, bây giờ nhớ lại, thay vì nói là không bỏ được cô gái kia, không bằng nói là không bỏ được cái chân tâm mình đã bỏ ra. Trước đây không lâu,anh tận mắt chứng kiến Vũ Tình gã cho người khác, sâu trong đáy lòng chỉ hơi nhói đau một chút, dường như cũng đã quên được rồi.

Thời gian là thuốc chữa vết thương tốt nhất, đem tất cả những gì giữa anh cùng Vũ Tình tẩy sạch như trang giấy trắng; thời gian cũng là thuốc làm tê dại hay nhất, làm anh hoàn toàn không chú ý tới, khi anh cho là mình còn đang trong một đoạn tình cảm chân thành nhớ mãi không quên, thì tim của anh đã sớm thay đổi rồi.

Nếu như không phải là như vậy, hôm nay anh, tại sao lại đem một phụ nữ không biết từ đâu xuất hiện nhận lầm thành Tư Đồ?

Nếu như không phải là như vậy, giọng nói đang nghe kia có chút mập mờ, trong nháy mắt, anh rõ ràng đã không khống chế được, bóp nát ly rượu trong tay, vẫn còn muốn giả bộ bình tĩnh nói: "Tôi đụng phải đồng nghiệp

https://thuviensach.vn

của cô, anh ta để tôi nói mấy câu với cô. Tôi cũng không biết anh ta đang làm gì."

Nếu như không phải là như vậy, tại sao trong lòng bàn tay anh truyền tới đau nhứt, máu chảy ra, đau không phải là lòng bàn tay nắm thành quyền, mà là tâm?

Thịnh Gia Ngôn tự giễu cười cười.

Tư Đồ thấy Thịnh Gia Ngôn đã say mèm nhìn mình, đột nhiên nhếch môi cười, không khỏi sững sờ, lúc này một phục vụ mạnh khỏe hơn đi tới chỗ Tư Đồ nói: "Để tôi đỡ anh ta đi!"

"Vậy làm phiền anh. . . . . ." Tư Đồ cảm kích nói xong, nói xong lui qua bên cạnh một chút, đi tới vị trí trước mặt của Thịnh Gia Ngôn, để phục vụ dễ dàng dìu Thịnh Gia Ngôn.

Cũng đang lúc này, cổ tay Tư Đồ bị người khác bắt được.

"Chớ đi. . . . . ." Thịnh Gia Ngôn vững vàng cầm lấy tay cô, trong giọng nói lộ ra yếu ớt đem Tư Đồ giữ lại bên cạnh .

Đừng rời khỏi tôi. . . . . .

Tư Đồ cũng không biết mình đến tột cùng cứng người trong bao lâu, cho đến khi Thịnh Gia Ngôn bóp chặt cổ tay cô, chỗ bị nắm kia gần như đã bị Thịnh Gia Ngôn bóp đến nát đi, lúc này Tư Đồ mới chợt phục hồi lại tinh thần.

Ngước mắt nhìn —— Gương mặt Thời Chung âm trầm đứng ở bên cạnh bàn.

Tư Đồ kinh ngạc há miệng, lại không kịp lên tiếng, Thời Chung cũng nhìn cô một cái, gương mặt đen lại căm tức nhìn Thịnh Gia Ngôn, trong

https://thuviensach.vn

giọng nói mang theo mấy phần cắn răng nghiến lợi: "Chỉ biết tên tiểu tử này không có ý tốt."

Tiếng nói vừa dứt, Thời Chung liền một tay kéo Thịnh Gia Ngôn, không khách khí dìu Thịnh Gia Ngôn đi ra ngoài.

Tư Đồ bị bỏ quên lúc này mới phản ứng được , vội vàng đuổi theo.

***

Thời Chung đem Thịnh Gia Ngôn ném vào sau xe mình.

Nếu như có thể, hắn càng vui hơn khi đem Thịnh Gia Ngôn ném vào cóp sau.

Thịnh Gia Ngôn cảm thấy khó chịu nhăn mày lại, tay trái vốn nắm chặt thành quyền, lặng lẽ nắm lại chặt hơn. Thời Chung nghiêng mắt nhìn, không khỏi khẽ chau mày ——

Anh thấy hình như bàn tay trái của quỷ say này đang chảy máu.

Nhưng hắn sẽ để ý cái này? Tự nhiên sẽ không —— ánh mắt Thời Chung rất nhanh chuyển qua tay phải của quỷ say này. Chính là chỗ tay này, uống say còn biết nắm tay phụ nữ của người khác không thả, quả thật không phải hạng tầm thường. . . . . .

Thời Chung nhất thời cảm thấy có chút may mắn khi nghe được người phụ nữ này nói chuyện điện thoại cùng người phục vụ, nếu không thì. . . . . .

Tư Đồ lúc này mới đuổi theo kịp Thời Chung, liền vội vàng hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Không biết là cố ý, hay là thật sự không nghe rõ cô đang hỏi cái gì, Thời Chung lại hỏi một đằng, trả lời một nẻo, mở của xuống xe, gật đầu

https://thuviensach.vn

một cái, đỡ Mạc Nhất Minh đang nôn ọe: "Em hãy tiễn đồng nghiệp của em về nha, anh đưa người tình trong mộng của em về nhà."

Tư Đồ theo bản năng muốn bật thốt lên bác bỏ lời nói "Người tình trong mộng" của anh, có thể tưởng tượng được, nhưng chỉ ngậm miệng, chỉ nắm cánh tay Thời Chung không thả —— bộ dáng củ anh vẫn ác độc như cũ, cô nào dám để cho anh đưa Thịnh Gia Ngôn về nhà?

Thời Chung chỉ nhìn cô một cái liền đem lời trong lòng của cô học ra ngoài: "Chẳng lẽ em còn sợ anh ném anh ta xuống biển làm mồi cho cá ăn sao?"

. . . . . Được rồi, Thời Chung thừa nhận quả thật hắn có nghĩ như vậy.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Diệp Thanh Trúc.

Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Thời Chung lái xe rời đi, đến tận lúc hai bóng đèn ở đuôi xe biến mất phía xa xa, Nhậm Tư Đồ mới mặc cho số phận đi tới cạnh Mạc Nhất Minh, giúp anh ngồi vào trong xe của mình.

Kỳ thật trong lòng Nhậm Tư Đồ rất hiểu, đổi lại là người đàn ông khác, khi thấy bạn gái mình vội vàng đi chăm sóc kẻ khác như vậy phỏng chừng đã sớm tức giận đến bỏ mặc tất cả rồi, Thời Chung cũng tức giận nhưng sau đó vẫn đến giúp đỡ —— tuy là cực không tình nguyện —— Nhậm Tư Đồ lái xe, đáy lòng chậm rãi nổi lên một thanh âm: Có lẽ trong cuộc đời của Thời Chung, cô thực sự rất quan trọng.

Nhưng tại sao Thời Chung lại mắt mù đi coi trọng cô vậy? Nhậm Tư Đồ nghĩ đi nghĩ lại rồi lại bật cười. Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn nụ cười của mình trên kính chiếu hậu, ngay cả cô cũng không biết nụ cười của mình có chút có lỗi, có chút khó hiểu, lại có chút vui sướng, nói chung là đủ cả, cũng không trách Mạc Nhất Minh ngồi ở ghế lái phụ vừa nhịn một trận nôn khan xốc mi mắt lên nhìn cô cười lại khó hiểu.

Tình trạng của Thời Chung bên kia lại không được hài hoà như bên Nhậm Tư Đồ và Mạc Nhất Minh ——

Tuy rằng Thịnh Gia Ngôn đã uống say, không rên một tiếng nằm ở chỗ ngồi phía sau, nhưng Thời Chung lại cảm thấy ngay cả tiếng hô hấp của tên họ Thịnh này cũng quấy rầy đến anh, chỉ cảm thấy bực bội; vì đã cai thuốc

https://thuviensach.vn

từ rất lâu nên anh không thể tìm được điếu thuốc nào trên xe, điều đó càng khiến anh cảm thấy bực bội hơn.

Thế cho nên Thời Chung không hề phát hiện đèn tín hiệu màu xanh ở ngã tư đường phía trước, chờ Thời Chung phục hồi tinh thần lại thì đèn tín hiệu đã chuyển sang màu vàng, Thời Chung bất ngờ phanh xe lại, chợt nghe một tiếng "bịch" từ sau truyền tới, thì ra là theo quán tính, hơn nửa cơ thể Trịnh Gia Ngôn đã rơi xuống dưới ghế.

Mắt thấy Thịnh Gia Ngôn sắp tỉnh lại, cau mày, cố sức khởi động hai tay, dường như muốn quay trở lại trên chỗ ngồi, Thời Chung chớp đúng thời cơ, giẫm mạnh chân ga, ngay sau đó lại phanh gấp xe lại, lập tức, một tiếng "bịch" lớn hơn truyền đến từ sau ghê —— Thịnh Gia Ngôn không chỉ không thể trở lại chỗ ngồi, ngược lại cả cái ót lập tức đụng phải chiếc ghế phía trước, chỉ nghe Thịnh Gia Ngôn nhịn đau rên lên một tiếng, Thời Chung cả đêm không lộ ra nụ cười cuối cùng cũng nhếch khóe miệng.

A... Đại thù đã báo.

Thịnh Gia Ngôn mơ hồ cảm giác được mình bị người ta đưa xuống xe, sau đó đi chỗ nào là đụng chỗ đó, khi xuống xe thì đỉnh đầu đập vào khung cửa xe; khi qua bậc tam cấp thì gióng chân đập vào bậc thang; trên đường đi vào thang máy thì đụng phải cây cột ở đại sảnh, đụng phải mấy đồ vật còn chưa kịp thu dọn, đụng phải chậu hoa còn treo mấy chữ "HAPPY NEW YEAR", sau đó cái trán lại đập vào cánh cửa thang máy lạnh như băng; sau khi vào thang máy còn tồi tệ hơn, tuỳ tiện bị ném vào góc thang máy, từ vách thang máy trượt xuống, đặt mông ngồi dưới đất.

Rốt cuộc là ai mà thô lỗ vậy? Chỉ tiếc là Thịnh Gia Ngôn vốn say không nhẹ, nay lại bị đụng đến đầu váng mắt hoa, ngay cả sức để trợn mắt cũng không có, cuối cùng bị người ta thô lỗ vứt lên giường.

https://thuviensach.vn

Nằm ở trên giường nhưng một chút cũng không thoải mái, caravat và áo sơmi vẫn còn rất chỉnh tề sít lấy cổ họng khiến hô hấp có chút khó khăn, Thịnh Gia Ngôn theo bản năng đưa tay nới lỏng caravat, muốn cởi bỏ áo sơ mi nhưng bởi vì đầu ngón tay vô lực, như thế nào cũng không làm được.

Thời Chung mặt không chút thay đổi đứng một bên nhìn. Không hiểu sao trong đầu lại hiện lên một tin tức xã hội đã xem từ rất lâu, không may bị ói mà chết... (??)

Nhưng giây tiếp theo, tin tức xã hội nặng nề liền biến thành cảnh Nhậm Tư Đồ lôi kéo anh, vẻ mặt khẩn trương sợ anh quăng tên họ Thịnh này xuống biển nuôi cá. Nghĩ vậy, Thời Chung liền nhịn không được hung hăng cau mày, bước lên ba bước, túm lấy áo của Thịnh Gia Ngôn, giúp anh ta cởi hai chiếc cúc áo.

Nhưng không ngờ tên họ Thịnh này lại được đằng chân lân đằng đầu, mắt cũng không mở, há miệng nói: "Nước..."

Thời Chung do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn ra ngoài rót nước cho cái tên họ Thịnh này, còn chưa đi được hai bước đã nghe anh ta lẩm bẩm nói: "Tư Đồ..."

Có lẽ mỗi lần tên họ Thịnh này uống rượu say đều là Nhậm Tư Đồ chăm sóc cho anh ta, vì thế khi khó chịu, khát nước đều theo phản xạ gọi tên cô?

Hai tiếng "Tư Đồ" này được kêu lên phảng phất như có tình cảm, nhưng đối với người đứng xem đã vốn giận dữ mà nói, chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, chỉ có điều Thời chung cũng không vội dập tắt lửa giận hay lòng đố kị của bản thân, anh đưa Thịnh Gia Ngôn vào phòng tắm, ép anh ta vào bồn tắm.

Không phải anh ta muốn nước ư? Mở vòi hoa sen ra, để anh ta uống đủ.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Thịnh Gia Ngôn bị làn nước lạnh thấu xương làm cho tỉnh lại, anh ta đưa tay chắn cái vòi hoa sen kia nhưng vẫn là phí công giãy dụa —— Thời Chung gắt gao túm gáy anh ta, đến tận khi Thịnh Gia Ngôn toàn thân ướt đẫm, Thời Chung mới buông anh ta ra.

Thịnh Gia Ngôn lau nước trên mặt rồi quay người ngồi trên mặt đất, đưa mắt lên liền đối diện với hai tròng mắt từ trên cao nhìn xuống của Thời Chung.

"Tại sao lại là anh?" Giọng nói của Thịnh Gia Ngôn hơi lạnh nhạt.

Thời Chung không trả lời, Thịnh Gia Ngôn cũng không chờ đợi đáp án của anh, thẳng lưng tựa vào bồn tắm lớn bên cạnh, gập hai đầu gối lại, hai tay day day huyệt Thái Dương.

Một đêm này đối với Thịnh Nha Ngôn mà nói thật sự là quá mức hỗn loạn, đáy lòng anh ta cũng có chút mong chờ, nhưng sau khi mở mắt ra thấy người ở cạnh mình không phải là Nhậm Tư Đồ mà là Thời Chung thì chút mong chờ ấy hoàn toàn hóa thành tro tàn.

Thời Chung giựt khăn tắm xuống, tuỳ tiện ném cho Thịnh Gia Ngôn, giọng nói ra lệnh vẫn thường nói với thư ký Tôn: "Tỉnh táo lại rồi đứng lên cho tôi. Cô ấy nhất định sẽ lo lắng cho anh mà chạy tới, là đàn ông thì đừng để cô ấy nhìn thấy bộ dạng uất ức đó của anh."

Về điểm này Thịnh Gia Ngôn rất khâm phục Thời Chung —— mặc dù rất giận dữ, hận không thể bóp chết anh ta ngay lập tức, nhưng vẫn có thể bày ra tư thế cao ngạo như vậy.

Mà mình —— Thịnh Gia Ngôn cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi ướt đẫm trên người —— bộ dạng thật nhếch nhác, đúng thật là không bằng anh em.

Thấy tên họ Thịnh biết điều cầm lấy khăn tắm bắt đầu lau tóc, Thời Chung không nói một tiếng quay đầu ra khỏi phòng tắm. Anh đi đến ghế

https://thuviensach.vn

sofa đối diện cửa ra vào, ngồi xuống xem đồng hồ, nếu cô gái kia một giờ nữa mới xuất hiện, hoặc là sẽ không xuất hiện, anh sẽ bỏ qua chuyện cũ, cũng quên luôn chuyện đêm nay bị phá.

Nhưng anh vừa ngồi xuống được năm phút thì đã có người mở cửa vào —— không phải gõ cửa, không phải ấn chuông mà là dùng chìa khóa mở cửa, hừng hực chạy vào.

Cô lo lắng như vậy sao? Trong thời gian ngắn như vậy mà đã chạy tới rồi?

Thời Chung giận quá hóa cười. Vì vậy, anh cười rất nhạt, rất nhạt, không nói lời nào. Nhậm Tư Đồ chạy vào cửa thấy hương mặt anh như vậy, bước chân không khỏi chậm lại.

Nhậm Tư Đồ có chút giấu đầu hở đuôi nói: "Nhà của Mạc Nhất Minh cách đây rất gần, cho nên em mới..."

Ánh mắt của Thời Chung thản nhiên đảo qua mặt cô, rất nhanh chuyển xuống chùm chìa khóa trên tay cô. Nếu anh nhớ không lầm, lần trước khi Thẩm Thấm theo Trần Di cầm chìa khóa nhà anh trực tiếp mở cửa đi vào, cô liền tức giận một hồi, như vậy bây giờ...

Nhậm Tư Đồ theo ánh mắt của anh cũng nhìn về phía chùm chìa khóa mình đang cầm, lúc này mới ý thức được vì sao sắc mặt của anh lại đột nhiên đen đi mấy phần như vậy.

Nhậm Tư Đồ đang không biết phải làm sao, cũng không biết nên nói gì thì chợt có tiếng bước chân chậm chạp đi từ phòng tắm về phía họ, phá tan áp lực trong phòng khách, Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn qua, Thịnh Gia Ngôn đã đổi quần áo mới, hình như đã tắm qua, tóc vẫn còn ẩm ướt, cái trán hình như là đụng phải chỗ nào đó, thoáng sưng lên một chút.

https://thuviensach.vn

Nhưng nhìn toàn thể, Thịnh Gia Ngôn không đáng lo ngại. Nhậm Tư Đồ vừa chuẩn bị tức giận, giây tiếp theo đã nhịn cơn tức lại.

Cô càng ngày càng sợ anh, phải chăng cũng đồng nghĩa với việc càng ngày càng để ý đến anh?

Nhịn không được liếc nhìn ánh mắt của Thời Chung, quả nhiên, trong mắt anh ẩn chứa một chút xem thường, giống như là đang nói với Nhậm Tư Đồ rằng: anh ta bình yên vô sự, em yên tâm chứ?

Mà ánh mắt của Nhậm Tư Đồ và Thời Chung mới đối diện nhau được một giây thì Thời Chung chợt đứng lên, anh lập tức đi về phía Nhậm Tư Đồ, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Thịnh Gia Ngôn ở bên cạnh: "Anh coi như em vội vã chạy tới đây như vậy là để đón anh"

Nói xong liền bắt lấy bả vai của Nhậm Tư Đồ, mang cô ra khỏi cửa.

Nhậm Tư Đồ nhắm mắt đi theo hai bước, nhưng trong nháy mắt, hai chân cô bỗng ngừng lại ——

Cô nhìn theo từng giọt nước nhỏ xuống từ trên tóc Thịnh Gia Ngôn, dừng lại ở vũng nước trên sàn nhà, thấy trong đó có vài tia máu, nhìn kỹ lại, những tia máu này đúng là chảy ra từ trong tay Thịnh Gia Ngôn.

Cảm nhận được cơ thể cô cứng ngắc trong nháy mắt, Thời Chung im lặng cười, không muốn nhưng vẫn quay đầu nhìn lại xem chuyện gì đã xảy ra khiến cô gái này tâm tư dao động, không muốn đi cùng anh nữa ——

"Tại sao tay của anh lại chảy máu?" Thời Chung nghe ra cô đang rất lo lắng.

"Việc nhỏ thôi, em đi với anh ta đi."

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn đã "săn sóc" để cô đi cùng anh như vậy rồi, cô lại vẫn không động bước chân, ngược lại còn quay đầu đặc biệt xin lỗi Thời Chung: "Băng gạc và miếng cầm máu ở nhà anh ấy đã dùng hết rồi, giờ em đi mua cho anh ấy."

Băng gạc và miếng cầm máu đã dùng hết rồi... "Ngay cả cái này mà em cũng biết ư?" Giọng nói của Thời Chung lúc này không có lấy nửa điểm châm chọc, mà là thật sự khâm phục cô.

Thời Chung lần đầu tiên cảm thấy bất lực.

Đôi nam nữ trước mặt anh đã sớm xâm nhập vào cuộc sống lẫn nhau, mà anh, tựa như một người ngoài âm mưu muốn tách họ ra, cuối cùng mới phát hiện tất cả đều là bản thân không biết tự lượng sức mình.

Thời Chung từ từ buông tay.

Cảm nhận được lực đạo mạnh mẽ trên vai trong nháy mắt rút khỏi, Nhậm Tư Đồ thoáng ngẩn ra, nâng mắt nhìn gương mặt lạnh lùng đến dị thường.

Thời Chung cũng không hề nhìn cô mà lập tức rời đi, môt chữ cũng không nói. Ngược lại khi Nhậm Tư Đồ hậu tri hậu giác [1] quay đầu nhìn cánh cửa mở rộng —— thì đã không còn bóng dáng của Thời Chung —— Nhậm Tư Đồ có thể cảm giác được trái tim mình đang dần rối loạn...

[1] Hậu tri hậu giác : Nghĩa là nói / thấy rồi mới hiểu . Ngược lại tiên tri tiên giác là không cần nói cũng có thể hiểu.

...

Lúc này, anh không chờ cô ở dưới lầu nữa.

***

https://thuviensach.vn

Thời điểm Nhậm Tư Đồ đi làm có chút đần độn.

Tâm trạng của cô đang cực kỳ sa sút, tựa như cái gì cũng muốn chống đối với cô, muốn uống café nâng cao tinh thần thì phát hiện hộp café đặt ở phòng trà đã sớm uống hết; tiếp đó khi muốn pha viên nén sủi để uống, mở ngăn kéo ra mới nhớ lần trước Mạc Nhất Minh cảm mạo đã uống hết viên nén sủi của cô rồi.

Gọi cho Thời Chung, anh không nghe cũng không chuyển tới chỗ thư ký Tôn, chỉ có những âm thanh chờ kéo dài.

Thậm chí ngay cả việc khám bệnh cũng không thuận lợi, cô muốn bệnh nhân tắt máy thì bệnh nhân đó hết lần này tới lần khác cắt ngang lời của cô, cứ nghe điện, không coi ai ra gì.

Chờ đến khi bệnh nhân phối hợp tắt máy, yên lặng nghe cô nói chuyện, thì lại có tài vị khách không mời mà đến lập tức xông vào văn phòng cô ——

"Xin lỗi, vị tiên sinh này, bác sĩ Nhậm đang có bệnh nhân, anh không thể..."

Thanh âm của y tá dừng lại khi đối phương đẩy cửa bước vào.

Nhậm Tư Đồ không khỏi nhăn mày lại, nghi ngờ nhìn về phía mấy vị khách không mời xa lạ ngoài cửa.

Y tá cho cô một ánh mắt bất đắc dĩ, vừa chuẩn bị mở miệng mời những người này ra ngoài thì một vị tiên sinh mặc tây trang đi giày da đứng đầu lập tức tiến về phía Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ cảnh giác đứng lên.

https://thuviensach.vn

Đối phương đưa danh thiếp của anh ta cho cô: "Xin chào, tôi là luật sư đại diện của Từ Kính tiên sinh..."

Nhậm Tư Đồ mày nhăn càng lúc càng sâu, cô cứng ngắc nhìn danh thiếp, không đưa tay nhận lấy, đối phương cũng không lãng phí thời gian với cô, trực tiếp đặt danh thiếp lên bàn: "Lần này chúng tôi đến là chịu sự ủy thác của Từ tiên sinh, muốn cùng cô nói chuyện về quyền giám hộ Nhậm Yến Tầm."

"..."

"..."

Nhậm Tư Đồ phải dùng tới 90% sức lực mới ngăn chặn được sự khủng hoảng trong lòng, giọng điệu còn lạnh nhạt hơn ánh mắt: "Xin lỗi, bây giờ là thời gian làm việc của tôi, bất kể anh có chuyện gì, đều mời anh ra ngoài, rẽ trái, tới chỗ y tá hẹn trước."

Đối phương vẫn bất động.

Mà Nhậm Tư Đồ dùng toàn bộ 10% sức lực còn lại để cầm lấy điện thoại trên bàn, cố gắng không để đầu ngón tay của mình run rẩy. May mắn là khi người ngoài nhìn vào, là thấy cô ấn số không chút do dự, lại có vẻ vô cùng bình tĩnh: "Là phòng bảo vệ phải không ạ? Có người gây rối ở phòng khám của tôi, vui lòng cho vài bảo vệ lên mời bọn họ đi giùm."

Rốt cục tên luật sư vênh váo cũng bị bảo vệ mời đi, trước khi đi vẫn không quên đe doạ một câu: "Yên tâm, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi."

Nhậm Tư Đồ không trả lời, chỉ bày ra bộ dạng lạnh nhạt để đuổi khách.

Chỉ là bóng dáng những người này vừa biến mất ngoài cửa, hai chân cô liền mềm nhũn ngã ngồi xuống ghế, bệnh nhân của cô trái lại xem rất

https://thuviensach.vn

hăng hái, nhóm luật sư nhóm vừa đi, cửa văn phòng vừa đóng lại liền liên tục hỏi Nhậm Tư Đồ: "Từ Kính ư? Có phải là người tiếng tăm lừng lẫy của từ gia không? Hay là chỉ cùng tên thôi vậy?"

Nhậm Tư Đồ căn bản là không nghe bệnh nhân nói gì, trong đầu thanh âm sợ hãi càng ngày càng tăng, vì vậy cô không thể không tự hỏi: tại sao chuyện này lại đột nhiên phát triển thành như vậy?

Sau khi bệnh nhân rời khỏi, Nhậm Tư Đồ vội vàng gọi cho Tôn Dao, nhưng Tôn Dao lại tắt máy, gọi cho trợ lý cũng không được, Tôn Dao đang nước ngoài, bị lệch giờ, bên đó hẳn vẫn là đêm khuya, Tôn Dao ngủ say sưa, nào có biết trong nước đang nghiêng trời lệch đất.

***

Nhậm Tư Đồ rời khỏi phòng khám, suy nghĩ rất hỗn loạn. Chờ cô thanh tỉnh lại mới phát hiện mình quên xuống gara ngầm lấy xe mà đi thẳng thang máy xuống tầng một, đứng ở đại sảnh, trước mặt là từng dòng xe cộ.

Cho dù cô có xuống gara ngầm lấy xe thì bây giờ có thể đi đâu? Lúc này vẫn còn cách thời gian tan học của Tầm Tầm rất sớm, Nhậm Tư Đồ lấy danh thiếp của luật sư từ trong áo khoác ra, đầu ngón tay bị đường viền sắc bén của danh thiếp đâm phải, đầu óc và ánh mắt dần dần trống rỗng.

Mãi đến khi "BÍP ——" một tiếng còi ô tô không xa truyền đến.

Nhậm Tư Đồ tập trung tinh thần nhìn lại, hóa ra là xe của Thời Chung.

Hôm nay anh không mang theo lái xe mà tự mình điều khiển.

Nhưng anh lại không như thường lệ tự mình xuống mở cửa xe cho cô mà chỉ hạ kính xe xuống, lộ ra một bên mặt.

https://thuviensach.vn

Cửa kính từ từ hạ xuống để lộ một bên mặt anh, Nhậm Tư Đồ bỗng nhiên xúc động muốn liều lĩnh tiến lên ôm anh. Một khắc này, Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng biết mình nhớ anh đến nhường nào. Nhớ, hay nói đúng hơn là... cần.

Cần anh lập tức xuống xe, nhìn cô không chớp mắt, đi về phía cô; cần anh nói với cô một câu: "Đừng hoảng hốt, em có thể xử lý tốt."

Nhưng anh không hề xuống xe.

Nhậm Tư Đồ dừng một chút, đi qua mở cửa rồi ngồi vào trong xe, nhất thời có vô số suy nghĩ.

Anh hẳn là còn tức giận chuyện tối qua, Nhậm Tư Đồ đan mười ngón tay vào nhau: "Tối hôm qua em..."

Thời Chung ngắt lời cô: "Theo anh đến một chỗ." Nói xong còn nở nụ cười, nhưng nụ cười rất không rõ ràng.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước cửa một trung tâm thương mại tràn ngập những quảng cáo chói mắt. Tuy rằng chưa tới chạng vạng, nhưng bầu trời cũng đã u ám.

Nhậm Tư Đồ lần đầu tiên mở miệng kể từ khi lên xe: "Tới chỗ này làm gì?"

"Chọn nhẫn."

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra, nhìn ra ngoài cửa sổ, cách đó không xa có thể thấy được một cửa hàng đá quý mới tinh ở sát mặt đường, đó là một thương hiệu nhẫn cưới đặc biệt mới nổi trên thế giới, khi mua phải lấy chứng minh thư đăng ký, một người cả đời cũng chỉ có thể mua một lần.

https://thuviensach.vn

"Em hoặc là theo anh vào cửa hàng; hoặc là xuống xe rời đi, về sau chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa. Chọn đi."

Hai chọn một.

Đây có lẽ là kết luận mà Thời Chung đưa ra sau một ngày một đêm suy nghĩ, mà ánh mắt của Thời Chung lúc này như nói rằng, đây là cơ hội cuối cùng của cô.

Trong xe không có một tiếng động, anh cũng không hé răng, không đã quấy rầy, không đấu tranh, không tranh luận nữa, chỉ lặng lẽ chấp nhận sự lựa chọn của cô.

Chuông điện thoại chết tiệt của Nhậm Tư Đồ lại vang lên đúng vào lúc này.

Ánh mắt của anh và ý thức của cô đều nói với cô rằng, đây không phải là thời điểm phân tâm đi nghe điện thoại, nhưng phản ứng thứ hai của cô rất nhanh chiến được ưu thế —— đây có lẽ là điện thoại của Tôn Dao, vô cùng quan trọng.

Nhậm Tư Đồ lấy điện thoại từ trong túi xách ra ngay trước mặt anh.

Trên điện thoại hiển thị không phải Tôn Dao —— mà là Thịnh Gia Ngôn.

Động tác của Nhậm Tư Đồ như ngừng lại ở thời khắc này, cô liếc nhìn Thời Chung một cái nhưng nhìn không ra tâm tình của anh, khi cô chuẩn bị thả di động vào lại túi xách thì Thời Chung bỗng nhiên nắm lấy tay cô.

Thậm chí còn thay cô nhấn nút nghe, mở loa lớn.

Nhậm Tư Đồ ngoài im lặng cũng không biết mình nên làm cái gì bây giờ —— bất luận là với Thời Chung, hay là với Thịnh Gia Ngôn.

https://thuviensach.vn

Đầu bên kia Thịnh Gia Ngôn đợi rất lâu, không thấy cô hé răng, lúc này mới cười nhỏ một tiếng, lập tức nói : "Anh cũng không biết mở miệng thế nào."

"..."

"Tóm lại, đều tại anh luôn hậu tri hậu giác, vốn những lời này anh đã sớm muốn nói với em, nhưng anh lại cảm thấy không đúng thời cơ cho lắm, ngẫm lại vẫn là quên đi, tính sau này sẽ nói cho em biết. Nhưng suy nghĩ về em cả một ngày, anh sợ bây giờ mà không nói, sau này sẽ không còn cơ hội nữa."

"..."

"Tư Đồ, ở lại bên anh."

"..."

Nhậm Tư Đồ im lặng rất lâu, không khác gì tra tấn cả ba người.

Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng tìm về tiếng nói của mình: "Em xin lỗi, em..." Cô nói vào điện thoại.

Kỳ thật trong khoảng thời gian im lặng này, Nhậm Tư Đồ đã cố gắng nhớ lại rất nhiều chuyện, cùng Thịnh Gia Ngôn, cùng Thời Chung... Cuối cùng trong đầu dừng lại hình ảnh chỉ ở chốc lát trước, khi cô nhìn thấy cửa kính xe từ từ hạ xuống lộ ra một bên mặt của Thời Chung, đáy lòng cô có chút xúc động muốn liều lĩnh tiến lên ôm anh.

Nhậm Tư Đồ vẫn luôn cho rằng lòng mình vĩnh viễn sẽ không thay đổi mà hướng về phía Thịnh Gia Ngôn, thực ra, tất cả đều đã yên lặng thay đổi —— cô không khỏi nghiêng đầu nhìn Thời Chung ở bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này Thời Chung cũng quay lại nhìn cô. Mắt đối mắt, Thời Chung bật cười.

Nhưng Nhậm Tư Đồ chưa từng gặp qua vẻ mặt này của anh, cười tuyệt vọng.

"Anh nên sớm đoán được..." Thời Chung nhìn cô, cười nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có người nói, hôm nay là lễ tình nhân, có người nói, hôm nay là tết Nguyên tiêu, có người nói, hôm nay là tiết "Duyến tiêu"... Bất kể là tiết gì, Sắc mỗ đều dâng 5000 (chữ), cùng với hồng bao cuối cùng của năm nay (như các quy tắc thanh toán ban đầu), chúc chị em có một kỳ nghỉ vui vẻ ~~

Khác: Chương này nói cho chúng ta biết: đừng làm tổn thương trái tim clock (đồng hồ = Thời Chung) của tôi, thiên đạo hảo luân hồi, không tin ngẩng đầu nhìn, xem ông trời sẽ bỏ qua cho ai! Quý trọng đi, dù sao khi yêu thì người đàn ông của cô cũng sẽ mệt ヽ(ヘ _ レ)ノ chị em hãy cầu nguyện cho Tai To, chúc cô ấy ở chương tình nhân sắp tới sẽ có một kết cục tốt đẹp.

Sắc mỗ viết xong chương này cũng muốn ra ngoài nghỉ lễ... Cùng hội "những bạn gái độc thân" nghỉ lễ, ô ô, thật chua sót, ai tới an ủi tôi đây?

Hết chương 35.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 36

"Cậu chia tay với Thời Chung?" ——

Đây là câu nói đầu tiên của Tôn Dao với Nhậm Tư Đồ sau khi về nước.

Khi Nhậm Tư Đồ ngây ngốc đứng ở trong phòng giải khát, dựa vào bàn chờ máy café chưng cất café thì Tôn Dao đột nhiên xông tới, lập tức bỏ lại một câu nói như vậy.

Một ngày rưỡi trước, cũng chính là đêm hôm trước —— vài giờ sau khi Thời Chung nhét cô ở ven đường gần trung tâm thương mại, cô rốt cục cũng có thể gọi được cho Tôn Dao, sau khi Tôn Dao biết chuyện Từ Kính tìm luật sư tới phòng khám bệnh náo loạn thì nói lập tức đi mua vé máy bay chạy về.

Về phần chuyện của cô và Thời Chung... Cô có nói cho Tôn Dao sao? Nhậm Tư Đồ không muốn đứng lên một chút nào, chỉ có thể xoa huyệt Thái Dương đang mơ hồ đau: "Cậu về nước chạy đến chỗ mình làm gì? Không phải là nên đi tìm Từ Kính nói chuyện một chút hả?"

Trên mặt Tôn Dao thoáng qua một tia hoảng hốt nhưng rất nhanh liền biến mất, cô nàng quan sát Nhậm Tư Đồ tiều tụy từ trên xuống dưới, không nhịn được đi lên gõ vào đầu cô một cái: "Hai ngày nay có phải cậu quá ngu không? Hôm trước cậu gọi điện cho mình, mình lập tức đi mua vé máy bay, ngày hôm qua về nước, tối hôm qua đã phải đi tìm Từ Kính nói chuyện rồi."

https://thuviensach.vn

Cô đâu chỉ là quá ngu? Hôm trước, sau khi gọi điện thoại thông báo tình hình cho Tôn Dao, cô làm thế nào cũng không ngủ được, liền một mình ở nhà uống rượu. Trong đời mình, cô chưa từng uống say mèm như thế, hôm qua nhất định là uống cả đêm, chỉ có thể đầu váng mắt hoa nằm trên giường gọi điện nhờ Mạc Nhất Minh xin nghỉ giúp, thuận tiện đưa Tầm Tầm đi học.

Cho đến hôm nay cô vẫn chưa trở lại được cuộc sống, đầu óc vẫn choáng váng.

Đến nói chuyện cũng uể oải, cô hỏi Tôn Dao: "Ổn chứ?"

"Tạm thời là ổn."

Cũng may lúc này café đã được, Nhậm Tư Đồ rót cho mình một cốc, uống một hớp, cuối cùng cũng tỉnh táo, bước chân cũng không còn lảo đảo như trước nữa, cô đi tới đóng cửa phòng giải khát lại.

Mặc dù bây giờ đang là giờ ăn trưa, mọi người đều đến phòng ăn ăn cơm nhưng cô vẫn đóng cửa phòng lại để nói chuyện được thoải mái, tránh việc Mạc Nhất Minh hoặc người nào đó đột nhiên xông vào, nghe những chuyện không nên nghe.

"Hôm trước mình nhìn tư thế của mấy tên luật sư kia, đoán chừng Từ Kính đã quyết tâm cướp lại con rồi, sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy." Nhậm Tư Đồ đóng cửa lại, vừa đi vừa hỏi: "Cậu nói với anh ta thế nào?"

Tôn Dao cười một cái, như khổ sở cũng như châm chọc: "Thật ra thì cũng không nói thế nào cả, mình đi tìm anh ta ngủ một giấc, sau đó nói cho anh ta biết, nếu anh ta còn muốn ngủ với mình nữa thì đừng động đến Tầm Tầm."

Nhậm Tư Đồ thoáng sửng sốt. Là cô nghe lầm hay là đầu óc cô chưa tỉnh táo?

https://thuviensach.vn

Tôn Dao... Và Kính? Ngủ một giấc liền.... Giải quyết?

Nhậm Tư Đồ quyết định uống thêm vài hớp café để nâng cao tinh thần.

Suy nghĩ của Tôn Dao lại hết sức sáng suốt, nói với Nhậm Tư Đồ: "Nếu anh ta dám nói một đằng làm một nẻo thì ra tòa! Anh ta không sợ mình phanh phui chuyện cũ ra cho giới truyền thông, hại Từ gia bọn họ mặt mũi mất sạch thì mình còn sợ thân bại danh liệt hay sao? Huống chi, Tầm Tầm cũng không phải con anh ta, anh ta tranh cái gì?"

"..."

Tôn Dao thấy Nhậm Tư Đồ ngồi trên chiếc ghế sofa dựa sát tường của phòng giải khát liên tục uống café, khuôn mặt trang điểm cũng không giấu được quầng thâm dưới mắt liền không nhịn được đi tới: "Còn cậu..." Tôn Dao cũng ngồi lên ghế sofa: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Thời Chung vậy?"

Nhậm Tư Đồ lắc đầu: "Không có gì."

"Cậu còn dám nói không có gì?" Tôn Dao lấy điện thoại trong túi ra, mở phần tin nhắn, bên trong tất cả đều tin nhắn thoại của Nhậm Tư Đồ: "Hôm qua mình vừa xuống máy bay, còn chưa kịp đi tìm tên họ Từ kia tính sổ thì đã thấy nhiều lời nhắn của cậu như vậy rồi."

Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động của Tôn Dao, quả nhiên đều là tin nhắn thoại của cô, cô cẩn thận suy nghĩ thời gian gửi đi —— tất cả đều là sau khi cô uống rượu say, khó trách bây giờ cô không có chút ấn tượng.

Thấy dáng vẻ không nhớ ra của Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao thở dài, tùy tiện mở ra một lời nhắn, cả phòng giải khát chợt vang vọng những lời say rượu của Nhậm Tư Đồ ——

https://thuviensach.vn

"Làm sao bây giờ? Hình như mình đã làm loạn hết cả mọi việc lên rồi."

Giọng nói cực kỳ bất đắc dĩ và hối tiếc. Nhậm Tư Đồ cũng cảm thấy mình chỉ những lúc uống say không biết gì mới dám dùng loại giọng này bày tỏ...

Nhưng rất nhanh Tôn Dao liền mở ra một cái khác, trong lời nhắn này, giọng nói của Nhậm Tư Đồ vô cùng nóng nảy: "Lúc nào Thịnh Gia Ngôn gọi điện thoại cho mình mình có thể khống chế sao? Lúc đó căn bản mình cũng không muốn nhận! Là anh ấy cứng rắn ép mình nhận! Mình cũng đã cự tuyệt Thịnh Gia Ngôn trước mặt anh ấy rồi, tại sao anh ấy còn tức giận hơn? Cậu nói xem có phải anh ấy có bệnh không hả? Đúng! Mình thích anh ấy, nhưng bây giờ đã kết hôn không phải quá nhanh sao? Mình nói mình thích anh ấy, muốn qua lại thật tốt, chuyện kết hôn để sau này hãy nói, như vậy là có lỗi ư? Tại sao anh ấy lại vứt mình ở bên đường chứ?"

Sắc mặt của Nhậm Tư Đồ vốn buồn bực nặng nề nay lại càng tệ hơn, Tôn Dao bất đắc dĩ liếc nhìn cô: "Cậu thật sự không nhớ bản thân đã nói những lời này một chút nào sao?"

Nhậm Tư Đồ bây giờ chỉ có thể cảm thán may mà mình gửi tin

cho Tôn Dao chứ không phải Thời Chung, nếu không một chút mặt mũi cuối cùng cũng mất hết.

Còn một lời nhắn cuối cùng của Nhậm Tư Đồ gửi đến Tôn Dao —— "Mình bắt taxi đến dưới lầu nhà anh ấy rồi, mình có nên đi lên mắng anh ấy một trận không?"

Cô bắt taxi đến căn hộ của Thời Chung? Nhậm Tư Đồ lại càng không chút ấn tượng.

https://thuviensach.vn

Tôn Dao còn quan tâm hơn: "Vậy cuối cùng cậu có tìm tới cửa mắng anh ta một trận không?"

"Không biết." Nhậm Tư Đồ trong lòng yên lặng cầu nguyện mình không có làm cái chuyện ngu ngốc đó.

"Cậu tính sao?"

"Anh ấy đã nói chia tay, mình còn có thể thế nào?"

Một khi người đàn ông này tàn nhẫn thì cô đúng thật là trở tay không kịp, Nhậm Tư Đồ không nhịn được lấy điện thoại di động ra, hai ngày rồi nhưng Thời Chung một cuộc gọi cũng không có,

cái này có nghĩa gì, Nhậm Tư Đồ rất rõ.

Nhưng Nhậm Tư Đồ đặt tay lên ngực tự hỏi, Nhậm Tư Đồ để tay lên ngực tự hỏi, nếu thời gian quay trở lại hai ngày trước, có lẽ cô vẫn sẽ làm như vậy, kết cục hôm nay vẫn sẽ thế này ——

"Em xin lỗi, em..."

Khi Nhậm Tư Đồ nói bốn chữ này với Thịnh Gia Ngôn ở đầu dây

bên kia, cô cảm nhận được một sự nhẹ nhõm trước nay chưa từng có. Cô dường như nghe được chấp niệm của mình với người đàn ông này dừng lại, thậm chí còn có một loại cảm giác "Từ nay về sau, hai ta không thiếu nợ nhau" nhẹ nhàng vui vẻ.

Mà Thời Chung ngồi bên cạnh cô, có lẽ chính là nguồn dũng khí để cô cự tuyệt Thịnh Gia Ngôn.

Nhưng khi cô nhìn Thời Chung lại chỉ thấy anh bật cười: "Anh nên sớm đoán được..."

https://thuviensach.vn

Anh thất vọng về cô thế nào? Tất cả đều in trong đáy mắt anh vào thời khắc ấy.

Bên kia ống nghe, không biết Thịnh Gia Ngôn đã trải qua cảm xúc thăng trầm gì, giọng nói thoải mái cắt ngang lời nói của cô: "Em không cần gấp gáp cho anh đáp án. Em cứ cẩn thận suy nghĩ rồi nói cho anh biết. Anh chờ em." Trong thanh âm rộng rãi tựa như nói với Nhậm Tư Đồ: Em chờ anh nhiều năm như vậy, bây giờ đến lượt anh chờ em thì có làm sao...

Giờ phút này, trong đầu Nhậm Tư Đồ vang vọng câu nói "Anh nên sớm đoán được" của Thời Chung, đến lúc này cô mới chợt ý

thức được Thời Chung đang hiểu lầm, có chút vội vã cúp điện thoại, nghiêng người, mặt đối mặt nhìn Thời Chung: "Lời vừa nãy

em không phải nói với anh."

"A? Phải không?" Thời Chung hỏi ngược lại như vậy nhưng giọng

nói lại không có chút vui vẻ nào.

Không đợi Nhậm Tư Đồ nói tiếp, Thời Chung đã mở khóa bên cửa xe cô: "Vậy xuống xe đi, bây giờ đi chọn nhẫn, ngày khác sẽ đi đăng ký."

Nghe tiếng mở khóa "cùm cụp", huyệt Thái Dương của Nhậm Tư Đồ thình thịch nhảy lên, da đầu cũng mơ hồ tê dại, cô gắng sức

để giọng nói của mình bình thản một chút, khiến người tin phục một chút: "Đúng, em động tâm với anh, nhưng bây giờ kết hôn không phải quá vội vàng ư? Dù sao chúng ta mới..." Tính toán thời gian, cô và anh chính thức qua lại vẫn chưa tới nửa năm.

"Anh không cảm thấy vội vàng." .... Từ lớp mười một đến giờ còn ít ư? Vội vàng ư? Chẳng qua cô gái này chỉ đang lấy cớ mà thôi, Thời Chung

https://thuviensach.vn

không khỏi cười lạnh.

Nhậm Tư Đồ có chút không quen anh như vậy, thì ra anh lãnh khốc với người khác nhưng lại luôn là gió xuân ấm áp với cô. Có lẽ hành động của cô đã khiến sự kiên nhẫn cuối cùng của anh mất sạch, anh mới theo bản năng dùng thủ đoạn trong kinh doanh ra đối phó với cô: không thể đồng ý thì nhất phách lưỡng tán [1], không lãng phí chút thời gian nào.

[1] Nhất phách lưỡng tán: nghĩa đen là một đập vỡ đôi, câu thành ngữ với nghĩa rằng để đạt được mục đích, hai bên cùng thiệt hại cũng không sao.

Cho tới khi Nhậm Tư Đồ nói: "Chúng ta cứ như bây giờ, tìm hiểu lẫn nhau nhiều một chút rồi hãy suy nghĩ đến hôn nhân không được sao?" Anh dường như không chút do dự đã đưa ra kết luận ——

"Vậy thì không còn gì để nói nữa. Tạm biệt."

Có lẽ trước khi anh chính mắt nhìn thấy Nhậm Tư Đồ quan tâm, chăm sóc Thịnh Gia Ngôn thế nào, anh còn có thể tin tưởng lời giải thích kia của cô, nhưng hôm nay... A.

Mặc dù Nhậm Tư Đồ cảm thấy lời giải thích của mình không chút vấn đề nhưng lại có chút sợ hãi phản ứng bây giờ của anh —— dáng vẻ anh nói câu "Tạm biệt", rõ ràng cũng như đang nói "Cũng không gặp lại"...

Nhậm Tư Đồ theo bản năng đưa tay bắt lấy cánh tay của anh: "Anh hãy nghe em nói..."

Thời Chung đẩy tay cô ra: "Xuống xe."

Nhậm Tư Đồ không thể mặt dạn mày dày [2], cô nhìn anh một lát, anh vẫn dùng hò má lạnh lùng đối diện với cô, cô cắn răng, lập tức mở cửa xuống xe theo yêu cầu của anh.

https://thuviensach.vn

[2] Tả bộ mặt trơ trẽn đến mức không còn biết xấu hổ là gì.

Vừa xuống xe đóng cửa lại, Thời Chung liền khởi động xe, động cơ gầm nhẹ, không chút lưu luyến rời đi dưới cái nhìn của Nhậm Tư Đồ.

Thời Chung nhìn vào kính chiếu hậu có thể thấy hình bóng cô gái kia càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thì biến mất nhưng anh vẫn không buông lỏng chân ga, càng đạp càng mạnh, tốc độ xe chỉ tăng chứ không giảm.

Điện thoại di động của anh rung lên, là cửa hàng trưởng của tiệm trang sức gọi tới: "Thời tiên sinh, khi nào thì ngài và vị hôn thê tới vậy? Những kiểu dáng mà ngài muốn trụ sở chính của chúng tôi đều đã mang tới cho ngài. Tiệm của chúng tôi không đến một giờ nữa sẽ đóng cửa, ngài có cần tôi kéo dài thời gian kinh doanh không?"

Vị hôn thê? Bây giờ nghe thật châm chọc...

"Không cần." Anh lạnh nhạt nhưng cửa hàng trưởng vẫn ân cần: "Được, vậy tôi sẽ để bảo vệ mang nhẫn cưới về trụ sở chính trước, chờ lần sau ngài và vị hôn thê rảnh rỗi..."

"Không cần, không kết hôn nữa."

Thời Chung nói xong, lập tức cúp điện thoại rồi ném sang bên cạnh, tiếp tục lái xe. Vẻ mặt từ đầu đến cuối không chút biến hóa, lạnh lùng đến cực điểm.

Nhậm Tư Đồ ở bên này cũng không khá hơn.

Cô ngồi bên đường ngây ngô hồi lâu, càng nghĩ càng giận nhưng anh thật sự nhét cô ở ven đường, một mình rời khỏi?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là mình đuối lý, dù sao thì dây dưa với Thịnh Gia Ngôn quả thật khiến Thời Chung tức giận không ít, nhưng

https://thuviensach.vn

chuyện cũng đã trở thành như vậy, cô nên làm gì bây giờ?

Gọi điện cho Thời Chung nhưng điện thoại lại báo máy bận, cũng không biết là anh thực sự nói chuyện với người khác hay là không muốn nghe cô giải thích, trực tiếp tắt điện thoại của cô.

Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình di động, Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng nổi giận, bắt taxi đến trường đón Tầm Tầm tan học.

Có lẽ là bởi vì trong tiềm thức, cô cảm giác mình và Thời Chung còn có thể chuyển biến gây gổ mà thôi, gây gổ xong thì lại hoà hợp cho nên biểu hiện của cô rất bình thường, đến trường đón Tầm Tầm tan học, Tầm Tầm cũng không cảm thấy cô có gì khác thường.

Ngay cả giọng nói của Tôn Dao vẫn còn mang theo buồn ngủ trả lời điện thoại hỏi cô: "Tìm mình có chuyện gì mà call (gọi) liên tục vậy... Mình mới vừa tỉnh ngủ đây." Đúng, cô cũng phải giữ bình tĩnh như thường

"Từ Kính muốn giành quyền giám hộ Tầm Tầm với chúng ta, tìm được luật sư rất giỏi, hôm nay còn chạy tới phòng khám của mình hạ chiến thư đấy."

Nhậm Tư Đồ có thể nghe được giọng nói lạnh lẽo của Tôn Dao truyền ra từ ống nghe: "Bây giờ mình liền mua vé máy bay trở về..."

Tính tình này của Tôn Dao, quýnh lên liền làm loạn, Nhậm Tư Đồ cố gắng bày ra kế hoạch cho cô nàng, tránh để cô nàng tự loạn trận cước: "Có vẻ anh ta là tình thế bắt cuộc nhưng cũng không chắc chắn, dù sao Tầm Tầm cũng liên quan rất nhiều đến nhà họ Từ, Từ gia sẽ không để yên cho chúng ta làm loạn đâu, mình ở bên này tìm luật sư tham khảo ý kiến một chút, nhưng sau khi cậu về nước vẫn nên tìm Từ Kính nói chuyện đi, không thì mình sẽ đi với cậu, tạm thời đừng điều động luật sư, để xem có chuyển biến gì không rồi tính tiếp."

https://thuviensach.vn

Từ Kính rất quan tâm Tôn Dao, Nhậm Tư Đồ tính toán, chỉ cần vẫn còn quan tâm thì sẽ có chuyển biến.

Nếu như vậy, chỉ cần cô và Thời Chung còn quan tâm nhau thì cũng sẽ có chuyển biến sao?

Cho nên cả đêm Nhậm Tư Đồ đều không tự chủ được mà chờ điện thoại vang, cả chuông cửa vang, cuối cùng điện thoại của cô quả thật vang lên nhưng lại không phải của Thời Chung

Mà là luật sư bạn bè giới thiệu gọi điện tới.

Trên đường đến trường đón Tầm Tầm tan học, cô đã nhờ bạn bè giúp mình tìm luật sư, nếu chuyện này xảy ra trước đây, cô sẽ tìm Thịnh Gia Ngôn giúp một tay, nhưng hôm nay Thịnh Gia Ngôn đang có vụ kiện, cô và Thời Chung lại náo loạn vì anh, Nhậm Tư Đồ đành phải tình nguyện bỏ gần tìm xa, tìm một luật sư không quen biết cũng không dám nhờ Thịnh Gia Ngôn.

Trong điện thoại, Nhậm Tư Đồ cũng chỉ là đơn giản tham khảo ý kiến một chút, dù sao thân phận đặc thù của Tầm Tầm cô cũng không dám nói với người ngoài. Phần lớn thời gian là Nhậm Tư Đồ nghe luật sư giải thích các quy định có liên quan và một số trường hợp tương tự.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi cúp điện thoại, Nhậm Tư Đồ liếc nhìn thời gian, đã mười một giờ đêm —— đã bao lâu kể từ khi người đàn ông kia vứt cô xuống xe, Nhậm Tư Đồ không có dũng khí đi tính toán. Bởi vì cứ thêm một giờ, cô lại càng thêm phiền não.

Nhậm Tư Đồ vốn không uống rượu, phải quá lắm mới uống một ly nhưng hôm nay lại không nhịn được phá vỡ quy định, uống hết ly này đến ly khác.

https://thuviensach.vn

Lần trước Thời Chung mang cho cô hai chai rượu đỏ, trong nháy mắt đã bị cô uống cạn một chai, Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn thời gian, vẫn chưa đến mười hai giờ đêm.

Nhậm Tư Đồ chỉ cảm thấy mình càng uống càng tỉnh, dường như cô có thể thấy kim dây đi từng bước "tí tách" cực kỳ chậm, đi một vòng mà lâu như qua một thế kỉ, Nhậm Tư Đồ chỉ có thể cảm thán một câu thời gian khó tiêu mài, tiếp tục uống.

Rất may là trong nhà trọ ở thành phố B của cô có đầy đủ rượu, đợi đến khi Nhậm Tư Đồ không chú ý thời gian, cũng không để ý xem lúc nào chuông điện thoại và chuông cửa nhà mình kêu nữa thì cô đang ăn mừng ở trong lòng: Cuối cùng mày cũng đánh ngã Nhậm Tư Đồ ngàn chén không say rồi...

Chỉ là cô gái say khướt này lại gây khó dễ cho một tài xế taxi.

Bác tài bị người bên đường cản lại, người muốn lên là một cô gái cả người toàn mùi rượu. Nữ hành khách này nói chuyện ngược lại rất rõ ràng, điểm đến rất dứt khoát, cũng hơn nửa đêm rồi, bác tài cũng ngại từ chối, chỉ có thể nhẫn nhịn chiếc xe đầy mùi rượu, nhắm mắt lái xe.

Sau đó dọc đường hắn đều nghe thấy cô gái này ở phía sau ôm điện thoại tán gẫu.

"Cậu nói xem, tại sao anh ấy lại không gọi điện thoại cho mình?"

"Anh ấy vốn dĩ không phải như thế..."

"Cậu có biết không, anh ấy trực tiếp vứt mình ở ven đường, một mình lái xe rời đi..."

"Anh ấy đang đùa mình phải không? Biết rõ mình không thể rời bỏ anh ấy, anh ấy liền hài lòng rút lui?"

https://thuviensach.vn

Nghe nội dung cuộc trò chuyện của cũng không khó đoán là cô bị bạn trai đá, bác tài nhìn cô qua gương chiếu hậu, trong mắt có thêm mấy phần cảm thông.

Nhưng nghe tiếp, có vẻ không phải là bị bạn trai đá mà là một người đàn ông cầu hôn không được, bởi vì tự ái mà...

"Chẳng lẽ mình nói sai sao? Lúc đi học, anh ấy căn bản chẳng thèm để mắt tới mình, tại sao sau khi gặp lại liền không phải là mình thì không thể vậy? Làm sao mình biết được anh ấy đột nhiên không phải là mình thì không thể chứ, rất có thể bởi vì khi anh ấy quyết định yêu, mình lại xuất hiện đúng lúc, xung quanh anh ấy lại không tìm được ai hợp khẩu vị hơn mình, cuối cùng mới nước chảy thành sông... Nếu chỉ là bởi vì thời cơ vừa đúng, vậy anh ấy rất có thể lại gặp thời cơ, gặp được một cô gái hợp khẩu vị với hơn mình. Anh ấy yêu không minh bạch như vậy, mình dám gả sao?"

Vậy mà khi nghe tiếp, bác tài lại mơ hồ cảm thấy đây đúng là một chuyện tình tay ba...

"Lúc nào Thịnh Gia Ngôn gọi điện thoại cho mình mình có thể khống chế sao? Lúc đó căn bản mình cũng không muốn nhận! Là anh ấy cứng rắn ép mình nhận! Mình cũng đã cự tuyệt Thịnh Gia Ngôn trước mặt anh ấy rồi, tại sao anh ấy còn tức giận hơn? Cậu nói xem có phải anh ấy có bệnh không hả? Đúng! Mình thích anh ấy, nhưng bây giờ đã kết hôn không phải quá nhanh sao? Mình nói mình thích anh ấy, muốn qua lại thật tốt, chuyện kết hôn để sau này hãy nói, như vậy là có lỗi ư? Tại sao anh ấy lại vứt mình ở bên đường chứ?"

Bác tài càng nghe càng hồ đồ, may mà đã đến nơi.

Nhưng khi hắn dừng xe lại thì chỗ ngồi phía sau cũng không còn tiếng vang nữa, bác tài không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy nữ hành khách đã

https://thuviensach.vn

nhắm mắt ngủ liền không nhịn được gia tăng âm lượng lặp lại một câu: "Tiểu thư, đến rồi!"

Bất kể bác tài nhắc nhở thế nào, âm lượng bao nhiêu cũng không thể kêu đối phương tỉnh lại.

Bác tài nghiến răng nghiến lợi mới nhịn được xúc động muốn ném quỷ say này xuống xe, hắn rút điện thoại của cô ra, muốn gọi điện cho bạn bè của cô. Bất đắc dĩ điện thoại di động lại đặt khóa mật mã.

Đang lúc bác tài không biết phải làm sao thì chuông điện thoại của cô đột nhiên vang lên.

Bác tài vội vàng tiếp điện.

Trong ống nghe truyền đến một giọng nam hết sức dịu dàng: "Tư Đồ..."

Bác tài không dịu dàng như vậy được, gấp đến độ hét lớn: "Cậu mau tới đây mang cô gái này đi đi! Cô ta đang ngủ ở trong xe của tôi đó!"

***

Hai mươi phút sau Thịnh Gia Ngôn chạy tới.

Theo khoảng cách từ nhà anh tới đây, thường ngày lái xe phải mất khoảng bốn mươi phút, hôm nay vì lo lắng, anh chỉ dùng một nửa thời gian đã chạy tới nhưng bác tài cảm giác mình như đợi cả một thế kỷ, vội vàng để Thịnh Gia Ngôn đem cô gái này ra khỏi xe.

Thịnh Gia Ngôn ôm Nhậm Tư Đồ lên xe mình rồi chạy về phía bác tài, rút một xấp tiền đưa tới. Bác tài nhận tiền, không quên đánh giá anh chàng đẹp trai phía trước, tuy ăn mặc tùy ý nhưng mỗi chi tiết đều rất tinh

https://thuviensach.vn

tế, suy nghĩ một chút, có lẽ đây chính là một nhân vật trong chuyện tình tay ba đây.

Là người bị tổn thương hay là người đi phá rối?

Thịnh Gia Ngôn trở lại trên xe mình, nghiêng đầu nhìn Nhậm Tư Đồ bên ghế phụ, anh bỏ qua ý nghĩ lập tức lái xe rời đi. Chiếc xe lẳng lặng đậu ở chỗ đó, còn anh thì lẳng lặng nhìn cô.

Đã bao lâu rồi anh không an tĩnh nhìn cô cẩn thận như vậy? Thịnh Gia Ngôn không nhịn được vuốt ve gò má cô —— nhìn dáng vẻ cô ngủ rất ngon, nếu như cả người không toàn mùi rượu, bóng dáng an ổn này nhất định sẽ làm hương vị cho giấc mộng ngọt ngào.

Chẳng qua...

Thịnh Gia Ngôn nghiêng đầu nhìn tòa nhà ngoài cửa sổ. Cô đến đây tìm Thời Chung sao?

Nhìn tòa nhà yên tĩnh đứng sừng sững không xa, nghe hô hấp vững vàng của cô, đáy lòng Thịnh Gia Ngôn dần dần dâng lên một thanh âm hết sức buồn bã: Thịnh Gia Ngôn, mày thật sự để mất cô ấy...

Sự buồn bã này trong nháy mắt liền bị tiếng rung lên của điện thoại cắt đứt.

Thịnh Gia Ngôn định thần lại, rất nhanh tìm được chiếc điện thoại vẫn đang rung, là điện thoại của Nhậm Tư Đồ.

Là Thời Chung gọi tới.

Thịnh Gia Ngôn nhìn tên hiển thị trên màn hình, ngước mắt nhìn qua gương chiếu hậu thì thấy Nhậm Tư Đồ vì bị tiếng rung quấy rầy mà hơi nhíu mày, anh liền không chút do dự nhận điện thoại.

https://thuviensach.vn

Trong ống nghe truyền ra thanh âm của Thời Chung: "Tầm Tầm nói nó nhìn thấy em uống trộm rượu."

Giọng nói của Thời Chung có chút căng thẳng, mỗi lời nói đều mang theo chút cảm xúc không được tự nhiên nhưng cũng lộ ra một chút dò xét. Thịnh Gia Ngôn bật cười, người đàn ông này có phải muốn hỏi là: em uống rượu là vì anh phải không?

Thịnh Gia Ngôn ho khan một tiếng.

Một tiếng này cắt đứt hoàn toàn thanh âm của Thời Chung.

Yên tĩnh một lát, trong giọng nói của Thời Chung đã không còn một chút nhiệt độ: "Cô ấy ở cùng anh?"

Thịnh Gia Ngôn không ngờ Thời Chung lại tức giận cúp điện thoại.

Anh cầm điện thoại di động của Nhậm Tư Đồ cứng ngắc trong chốc lát, sau đó ấn mở bàn phím ——

Có mật mã.

Thịnh Gia Ngôn suy nghĩ một chút rồi nhập 1217 vào.

1217—— đó là ngày bọn họ nhặt được một con mèo lông vàng khá lớn ở Newyork, sau đó bọn họ lại cùng nhau nuôi dưỡng con mèo đó, gọi nó là "Mr. Handsome", lúc nó chết cũng là lần rơi lệ cuối cùng trong cuộc đời Nhậm Tư Đồ. Từ đó về sau, Thịnh Gia Ngôn không còn thấy cô khóc nữa.

Cho nên mới nói, kỷ niệm vẫn có tác dụng...

Thịnh Gia Ngôn thành công mở được điện thoại di động, xóa bỏ cuộc gọi vừa nãy.

https://thuviensach.vn

***

Nhậm Tư Đồ vẫn cho rằng, chỉ cần quan tâm là sẽ có cơ hội chuyển biến.

Chẳng qua có những lúc, thực tế cuối cùng cũng sẽ đánh tan những vọng tưởng không thiết thực ấy ——

Ngày thứ nhất say rượu tỉnh lại, Nhậm Tư Đồ ở nhà cả ngày nhưng không có bất kỳ một cuộc gọi nào của Thời Chung.

Ngày hôm sau cũng không có bất kỳ cuộc gọi nào...

Đến tuần thứ hai Nhậm Tư Đồ cũng không nhận được bất kỳ cuộc gọi nào của Thời Chung.

Đến lúc này, Nhậm Tư Đồ mới cười khổ ý thức được: anh đúng là chia tay với cô, chia tay triệt để...

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Edit: Thiên Kết

Nhậm Tư Đồ không đợi điện thoại của Thời Chung.

Nhưng mà ngược lại là chờ điện thoại của Tưởng Lệnh Thần.

Cô biết Tịnh Gia Ngôn có thể bị thu hồi và hủy bằng trong ngày hôm đó, cô liền lấy số điện thoại Tưởng Lệnh Thần từ chỗ Mạc Nhất Minh để tìm cách liên lạc. Cô cố gắng liên lạc với anh ta từ sớm nhưng anh ta lại không tiếp khách. Hôm nay cô điện thoại sớm cho Tưởng Lệnh Thần thì có giọng nữ thư ký nghe và nói anh ta đã đi nghỉ phép ở nước ngoài, hiện tại không liên lạc được.

Nhậm Tư Đồ chưa từng đeo bám lấy người nào để cầu xin một chuyện gì đó. Tưởng Lệnh Thần cũng đã sớm thể hiện quyết định của mình nên cô cũng không cố gắng nữa, đành nghĩ biện pháp khác. Cũng không nghĩ được là nửa tháng sau, Tưởng Lệnh Thần lại chủ động gọi điện thoại cho cô: “Tôi còn tưởng cô sẽ vì Thịnh Gia Ngôn mà cầu xin tôi, vậy mà cô chỉ gọi đúng một cuộc điện thoại rồi thôi. Xem ra Thịnh Gia Ngôn bây giờ trong lòng cô đã không còn là người quan trọng nhất nữa rồi.”

Họ Tưởng này muốn hưởng thụ một chút hư vinh được cô tìm cách đeo bám, nhưng lại đụng phải Nhậm Tư Đồ là người không phải là hạng phụ nữ đó, cho nên hắn đợi chờ mòn mỏi thành ra lại là người không còn kiên nhẫn nữa.

Nhậm Tư Đồ nghe anh ta nói vậy trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy ngạc nhiên, nhưng mặc kệ hắn cố ý làm cô mất hứng hay là có ý hòa giải,

https://thuviensach.vn

dù sao vấn đề này cũng có liên quan đến tiền đồ của Thịnh Gia Ngôn. Hôm nay đã xuất hiện một con đường sống, cô nhất định phải nắm bắt lấy vì vậy cô vội vàng nói tiếp: “Tưởng tiên sinh, lần trước tôi có gọi cho anh….anh nói anh đang ở nước ngoài nghỉ phép, bây giờ anh đã về nước? Chúng ta hẹn nhau ra ngoài nói chuyện một chút.”

Thật ra thì “ra nước ngoài nghỉ phép” chỉ cần nghĩ một chút cũng biết là không phải. Chuyện Tưởng Lệnh Thần cùng Thẩm phán quan tòa huyên náo cả thành phố ai cũng biết. Nhậm Tư Đồ căn bản không cần hỏi thăm hay xem báo chí cũng biết được Tưởng Lệnh Thần đang trong giai đoạn được bảo lãnh chờ thẩm vấn thì làm sao mà ra nước ngoài đươc?

Tưởng Lệnh Thần lại có chút thẳng thắn: “Thôi đi, cô thật sự tin tôi ở nước ngoài? Người nghe điện thoại thay tôi lúc đấy là bạn gái của tôi, biết rõ tôi đang trong giai đoạn chờ thẩm vấn mà vẫn nói ra nước ngoài, tôi thật sự bị cô ta làm cho tức chết rồi.”

Nhậm Tư Đồ đã từng gặp Tưởng Lệnh Thần mấy lần, ấn tượng với anh ta cũng không xấu. Mặc dù Tưởng Lệnh Thần làm việc có chút cực đoan nhưng lại là con người rất thẳng thắn. Anh ta hẹn cô Chủ nhật gặp mặt ở một đạo quán nói chuyện, cô cũng không suy nghĩ nhiều mà đồng ý, chỉ là cô không ngờ hắn chỉ muốn gặp một mình cô.

Nhưng những chuyện này đều để sau hãy nói, Nhậm Tư Đồ theo thời gian đã định mà tới đạo quán, ở trước người phục vụ cô nói tên Tưởng Lệnh Thần, người phục vụ lễ phép dẫn đường cho cô.

Nhậm Tư Đồ được người phục vụ dẫn đi qua hành lang, xung quanh thật yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào lọt vào, có vẻ như ở đây có rất ít người. Cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên, dù sao nơi tập kiếm đạo này cũng không phải là nơi nhiều người hay lui tới. Người phục vụ dẫn cô tới phòng VIP ở khu luyện tập bên ngoài, cánh cửa gỗ lim dày cộp khép hờ,

https://thuviensach.vn

trong phòng vang ra tiếng va chạm kịch liệt, Nhậm Tư Đồ đứng ở bậc cửa một lúc rồi mới đẩy cửa đi vào.

Trong phòng, hai người đang say sưa đấu kiếm, bọn họ mặc bộ đồ kiếm đạo, trên đầu còn mang mũ bảo hộ, nãm hay nữ đều không nhận ra được, mà Nhậm Tư Đồ thì lại càng không nhận ra được đâu là Tưởng Lệnh Thần.

Người phục vụ đứng ở phía sau màn trúc đang pha trà, Nhậm Tư Đồ đứng bên cửa nhìn một hồi lâu. Cô đoán hai người kia đang trong lúc hứng khởi thì sẽ không nhanh mà kết thúc như vậy. Cô không thể làm gì hơn là ngồi vào phía sau màn trúc, người phục vụ bưng dụng cụ uống trà ra, cô bèn ngồi một bên vừa uống trà vừa đợi.

Ngồi chung sau màn trúc với cô còn có một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi—đôi môi cùng móng tay được sơn đỏ tươi, cô ta ngồi trước mặt Nhậm Tư Đồ mà nghich nghich điện thoại. Một lúc sau cô ta ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhậm Tư Đồ thì nhìn cô với ánh mắt không thân thiện chút nào rồi nói: “Cô là?”

“Bạn của Tưởng tiên sinh.”

“À……..” Người phụ nữ đó có vẻ không tin tưởng lắm nhưng cũng không có tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ tuyên bố chủ quyền của bản thân mà thôi: “Tôi là bạn gái của Lệnh Thần.”

Từ giọng nói này Nhậm Tư Đồ cũng có thể đoán ra người bạn gái mà Tưởng Lệnh Thần dắt đi hôm nay không phải là người hôm trước nghe điện thoại nói anh ta đnag ở nước ngoài. Cô cũng không thấy làm lạ về tốc độ thay đổi bạn gái của Tưởng Lệnh Thần, hoặc có lẽ hắn cùng một lúc có nhiều bạn gái.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng hét đau đớn. Nhậm Tư Đồ hướng ánh mắt về mơi phát ra âm thanh thì thấy người bị đánh ngã trên mặt

https://thuviensach.vn

đất đâng kêu đau, còn người đang đứng thì dùng kiếm trúc chỉ vào cổ người kia chính là Tưởng Lệnh Thần.

Cùng lúc đó ở bên cạnh cô vang lên tiếng vỗ tay của người phụ nữ trẻ kia. Nhậm Tư Đồ tỏ ra hơi lạnh nhạt, cô chỉ cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay— cô đã đợi hơn 10 phút, cuối cùng Tưởng công tử cũng đấu xong.

Tưởng Lệnh Thần lâu mồ hôi đi về phía bọn cô, anh ta ôm lấy cô bạn gái và quay qua Nhậm Tư Đồ nói: “Thay đồ kiếm đạo, đấu với tôi một trận chứ?”

“Thật xin lỗi, tôi không biết đánh.”

Tưởng Lệnh Thần nhìn cô một cách xem thường: “Một chút thú vị của phụ nữ cũng không có, làm sao mà bọn họ lại coi trọng cô được chứ?”

Nhậm Tư Đồ căn bản cũng không quan tâm “Bọn họ” trong miệng Tưởng Lệnh Thần là ai, hiện tại cô chỉ muốn dừng vấn đề này ở đây: “Tưởng tiên sinh, tôi tới đây cũng không phải để nghe những lời nói giận dỗi của ngày, chuyện của Thịnh Gia Ngon còn xin ngài giơ cao đánh khẽ tha cho anh ấy một lần giùm.”

“Tại sao tôi phải bỏ qua cho hắn?” Tưởng Lệnh Thần buông bạn gái đang ôm trong lòng ra. Giọng nói lúc đầu còn mang ý đùa giỡn lúc này xem ra đã có chút tức giận rồi: “Cả đời tôi chỉ chịu từng bị ba người đánh. Cha tôi là một, ông ấy đánh tôi tất nhiên tôi không có nửa câu oán giận. Thời Chung vì uống bia đánh tôi một lần, còn Thịnh Gia Ngôn lại nói vì cô mà đánh tôi một lần. Cô cảm thấy cơn giận này tôi nuốt trôi được sao?”

Nhậm Tư Đồ ngẩn người ra, Thịnh Gia NGôn đánh anh ta bởi vì cô sao? Nhưng nghĩ lại, chuyện đã ra cớ sự như ngày hôm nay cô có đi tìm hiểu nguyên nhân thì cũng giải quyết được vấn đề gì? Hiện tại quan trọng hơn chính là cầu xin vị Tưởng công tử này bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn. Vì vậy Nhậm Tư Đồ đem chút hoài nghi trong lòng của mình đè nén xuống:

https://thuviensach.vn

“Tưởng tiên sinh, anh cứ việc nói thẳng yêu cầu của mình, anh muốn như thế nào mới chịu rút lại đơn kiện?”

“Đánh cùng tôi một trận.”

Nhậm Tư Đồ cũng muốn đánh anh ta rồi, nhưng thế nào nói tới nói lui mà lại trở về chuyện “đánh một trận” rồi hả?

Tưởng Lệnh Thần chậm rãi giải thích: “Nếu như cô thắng, tôi sẽ không kiện Thịnh Gia Ngôn nữa nhưng nếu như tôi thắng, cô phải giúp tôi một việc, đợi đến khi tôi được rút đơn kiện, tôi tự nhiên cũng không kiện Thịnh Gia Ngôn nữa. Nói sao đi chăng nữa thì Thịnh Gia Ngôn cũng có lợi.”

“Cái gì?”

Tưởng Lệnh Thần rốt cuộc cười, trong ánh mắt bạn gái anh ta tràn đầy sự ghen tức, anh ta lại gần bên tai Nhậm Tư Đồ nhỏ giọng nói: “Tôi biết trong tay Thời Chung có cuộn video chứng minh sự trong sạch của tôi, cô hãy giúp tôi trộm nó.”

Nhậm Tư Đồ dựa người ra sau, chà xát lỗ tai mình một cách chán ghét làm cho hởi thở của Tưởng Lệnh Thần bên tai mình biến mất, cô hướng về phía Tưởng Lệnh Thần gượng cười: “Có cuộn video này sao? Tôi chưa từng nghe nói qua.”

“Thời Chung có nói cho cô biết chuyện cuộn video này hay không tôi cũng không rõ lắm, cũng không quan tâm, chỉ là cuộn video này thực sự tồn tại. Là do tôi chậm chân hơn Thời Chung một bước khi mua lại nó.”

“……..”

“……”

https://thuviensach.vn

“Nếu như anh tìm tôi sớm hai tuần có lẽ tôi còn giúp được, nhưng bây giờ……” Nhậm Tư Đồ tỏ vẻ khổ sở nói: “Chúng tôi đã chia tay rồi.”

Tưởng Lệnh Thần chau mày, bỗng cười và nói: “Không thể nào.”

“Tưởng tiên sinh, không phải anh nắm bắt tin tức rất nhanh sao? Chuyện cuộn video còn có thể biết, nhưng chẳng lẽ chuyện Thời Chung đã trở lại thành người độc thân thì không hay?”

Nhậm Tư Đồ nói ra những lời này thật ra vì muốn châm chọc anh ta. Tưởng Lệnh Thần không biết chuyện này cũng là điều bình thường. Lúc cô cùng Thời Chung ở bên nhau Thời Chung cũng chưa bao giờ đem cô đi gặp bất kỳ một người bạn nào của anh và bên cô thì cũng vậy. Hôm nay hai người chia tay đoán chừng sẽ không có mấy người biết…….

Tưởng Lệnh Thần nhất thời không lên tiếng cho đến khi điện thoại của anh ta reo lên. Tưởng Lệnh Thần nghe điện thoại nhưng còn mắt vẫn còn nhìn về phía Nhậm Tư Đồ, hình như anh ta vẫn còn đang suy nghĩ xem chuyện “chia tay” này là thật hay giả. Cũng không biết người bên đầu bên kia nói những gì mà Tưởng Lệnh Thần chỉ lạnh lùng trả lời một câu: “Biết.” Sau đó liền cúp điện thoại, anh ta tiếp tục nhìn về phía Nhậm Tư Đồ, ánh mắt mang theo nụ cười như đang được xem kịch vui.

“Được rồi, được rồi, bây giờ không nói đến chuyện này nữa.” Tưởng Lệnh Thần đứng lên cũng không thèm để ý xem Nhậm Tư Đồ có đồng ý hay không mà trực tiếp kéo cô đi ra ngoài: “Tới thì cũng đã tới rồi, tôi sẽ dạy cô hai chiêu, cũng coi như không uổng hôm nay cô cô tới đây.”

“Tôi……”

Nhậm Tư Đồ mới nói ra một chữ liền bị Tưởng Lệnh Thần cắt đứt: “Chọc giận tôi cô không có lợi gì đâu, đối với Thịnh Gia Ngôn càng không phải là điều tốt. Tôi đã nói như vậy thì cô hãy ngoan ngoãn nghe theo, hay là muốn từ chối thì cũng tùy cô.”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ vôn là còn muốn tránh khỏi tay anh ta nhưng lại nghe anh ta nói như vậy, cô thoáng ngẩn người ra, cứ như vậy để anh ta kéo ra ngoài.

Tưởng Lệnh Thần lấy từ trên kệ một cây kiếm trúc đưa cho Nhậm Tư Đồ. Anh ta làm mẫu cách cầm kiếm một chút, cũng giải thích cho cô một chút: “Mặt, cổ, bụng, đầu, những thứ này đều là những vị trí quan trọng.”

Nhậm Tư Đồ hết sức phiền não khi nghe anh ta hướng dẫn nhưng cũng chỉ có thể lạnh lùng ở bên cạnh phối hợp. Nhưng lại không nghĩ tới Tưởng Lệnh Thần nâng mặt cô lên nói: “Đừng làm vẻ nghiêm túc như thế, cười với tôi một cái nào.”

Nhậm Tư Đồ lúc này thật sự không thể nhịn nữa rồi, thừa lúc anh ta không để ý liền trực tiếp dùng chiêu anh ta vừa dạy một phát đánh trúng bụng. Tưởng Lệnh Thần vì chưa kịp chuẩn bị nên đã bị cô đánh ngã, thấy anh ta ngã xuống, cô còn chĩa kiếm về phái yết hầu của anh ta.

Tưởng Lệnh Thần bị cô dùng kiếm trúc dí vào cổ họng thì không thể đứng dậy được.

Thế nhưng anh ta lại cười: “Bác sỹ Nhậm, cũng không tồi chút nào.”

Nhậm Tư Đồ vốn đã định bỏ kiếm xuống, cô không muốn chọc giận anh ta.

“Tôi sẽ không học kiếm đạo, chỉ là lúc trước Thịnh Gia Ngôn học thì tôi có đi theo thôi.” Nhậm Tư Đồ nhìn nụ cười của anh ta có chút không vui, cô liền không thu kiếm về, kiếm vẫn chĩa vào cổ họng Tưởng Lệnh Thần: “Lúc nãy chỉ là mấy chiêu hay dùng trong đấu kiếm mà thôi.”

Nụ cười của Tưởng Lệnh Thần không thay đổi, hắn đột nhiên xê dịch thân thể tránh khỏi mũi kiếm của cô, đồng thời liền đứng dậy kéo vai Nhậm

https://thuviensach.vn

Tư Đồ. Trong nháy mắt cô cảm thấy mất thăng bằng--- cô bị Tưởng Lệnh Thần làm cho ngã xuống đất.

Kiếm trúc vốn ở trong tay lúc này cũng bị văng ra xa.

Tưởng Lệnh Thần quỳ gối ở bên cạnh, một tay giữ bả vai, một tay giữ chặt lấy hông cô làm cho cô không thể động đậy.

“Coi như lời nói của cô là thật, cô cùng Thời Chung đã chia tay.” Tưởng Lệnh Thần ngước mắt nhìn về phía cửa sau đó lại tiếp tục nói: “Nhưng nếu như anh ta biết cô mở miệng nay đóng miệng đều là nhắc tới Thịnh Gia Ngôn thì không biết sẽ giận đến mức nào nhỉ?”

“……..”

Nhậm Tư Đồ không nói lời nào, Tưởng Lệnh Thần cũng không tieepc tục trêu chọc cô nữa, anh ta chỉ cười cười, chỉ đưa tay về phía cô muốn kéo cô đứng dậy: “Đưa tay cho tôi.”

Thấy cô không muốn đưa tay cho mình, Tưởng Lệnh Thần định khom lưng chủ động nắm lấy cánh tay cô.

Cũng đúng lúc này, khi Tưởng Lệnh Thần đang khom lưng cúi xuống thì đột nhiên có người dùng kiếm trúc chống trước mặt.

Nhậm Tư Đồ nhận ra đó là thanh kiếm lúc nãy cô cầm bị ném ra xa--- những sao kiếm lại nằm trong tay một người đàn ông, đốt ngón tay anh ta dài, bàn tay thật có lực.

Vết thương trên mu bàn tay còn rất mới, giống như mới bị đả thương.

Trong lòng Nhậm Tư Đồ trở nên hốt hoảng. Cũng lúc đó âm thanh tràn đầy cảnh cáo của Thời Chung vang lên: “Đừng chạm vào cô ấy.”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Tâm trạng của Thời Chung hai tuần gần đây cực kỳ tệ, thư ký Tôn liền giới thiệt kiếm đạo quán cho anh, theo như lời thư ký Tôn nói thì chính là: "Trước đây khi công việc không thuận lợi, tôi thường tới đây trút ra, nếu không anh cũng đi thử một chút đi?" Mà lần đầu tiên anh đến đây luyện tay liền phát hiện "Công việc không thuận chạy tới phát tiết" trong lời nói của thư ký Tôn thật ra thì chính là dính hình của anh lên cái bia luyện tập, lung tung đâm mười mấy phút đồng hồ. Khi anh phát hiện hình của mình bị đâm đến nát bét, thư ký Tôn liền bị doạ đến nỗi chân thiếu chút nữa mềm ra, than thở khóc lóc sám hối với anh: nói mình chẳng qua là nhất thời xúc động, thật ra thì sâu trong nội tâm lại cực kỳ cực kỳ kính yêu ông chủ Thời Chung này.

Thời Chung cũng bội phục mình đúng là tốt tính, chuyện như vậy anh cũng không sa thải thư ký Tôn, chẳng qua chỉ là cho cậu ta đi học một lớp học cấp tốc một chọi một, vài ngày sau, thư ký Tôn "thiết tha" đến xin kết thúc, cả người bầm tím xin nghỉ phép về nhà uống thuốc bổ.

Anh luyện tập ở khu VIP, khi xuyên qua hành lang, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Tưởng Lệnh Thần truyền ra từ bên trong cánh cửa gỗ đỏ: "Ngẩng mặt lên, cười cho gia một cái."

Thời Chung không khỏi dừng bước.

Sau đó đáp lại hắn là "Phanh" một tiếng, có vật nặng nào đó đổ xuống mặt đất.

https://thuviensach.vn

Xuyên qua khe cửa, Thời Chung có thể nhìn thấy Tưởng Lệnh Thần bị một cô gái dùng kiếm trúc chỉ vào cổ họng, không thể động đậy. Còn cô gái kia đưa lưng về phía cửa, ở góc độ của Thời Chung chỉ có thể nhìn thấy một nửa bóng lưng của đối phương.

Tưởng công tử đúng là thảm, ai bảo hắn đổi khẩu vị đi nuôi một con chim hoàng yến nóng nảy như thế, Thời Chung không tiếng động cười lạnh một cái, khi đang muốn tiếp tục đi về phía trước thì lại bị câu nói của Tưởng Lệnh Thần đóng đinh tại chỗ ——

"Bác sĩ Nhậm, đủ độc ác! Nhưng cô sẽ không làm đâu."

Bước chân của Thời Chung cứng tại chỗ mấy giây.

Người phụ nữ này khiến Tưởng Lệnh Thần thảm như vậy, với cá tính của hắn, cô sẽ không có kết quả gì tốt, Thời Chung nhiều lần do dự, cuối cùng vẫn không yên lòng, đổi đường đi về phía cánh cửa đỏ, cầm tay nắm cửa, muốn đẩy cửa đi vào.

Đúng lúc lại nghe Nhậm Tư Đồ nói: "Tôi quả thật không biết gì về kiếm đạo nhưng vẫn thường chơi đấu kiếm với Thịnh Gia Ngôn, tôi học cùng anh ấy, là mấy chiêu đấu kiếm thường dùng vừa rồi."

Thịnh Gia Ngôn, Thịnh Gia Ngôn..... Người phụ nữ này ngoài Thịnh Gia Ngôn chẳng lẽ không có người khác ư?

Đã như vậy, anh còn quan tâm cô sống chết cái gì. Trong nháy mắt, Thời Chung bụng nắm cửa ra, giận dữ nhanh chóng rời đi.

Nhưng ngay sau đó người phụ nữ này lại bị Tưởng Lệnh Thần níu ngã xuống, bên tai Thời Chung đột nhiên vang lên một tiếng "Rầm" thật lớn cùng tiếng rên đau đớn của cô, Thời Chung nhớ rằng một giây trước mình còn tức giận rời đi bây giờ đã quay đầu lại, hai, ba bước đẩy cửa tiến vào, trực tiếp bước vào phòng luyện tập.

https://thuviensach.vn

Tưởng Lệnh Thần vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy người không mời mà tới là anh.

Sau khi Tưởng Lệnh Thần nói câu kia, nghe giống như là nhạo báng Nhậm Tư Đồ nhưng thực ra là đang cười nhạo anh —— "Coi như lời cô nói là thật, cô và Thời Chung đã chia tay, nhưng nếu anh ta nghe thấy cô há mồm ngậm miệng đều nhắc tới Thịnh Gia Ngôn thì có phải vẫn sẽ rất giận dữ không?"

Về Thịnh Gia Ngôn, Thời Chung đã sớm bị chọc giận đến no rồi, hôm nay càng chói mắt, bởi vì móng vuốt của Tưởng Lệnh Thần đang đặt ngang hông cô. Mà còn chói mắt hơn nữa chính là tên họ Tưởng kia lại muốn cầm tay cô, kéo cô đứng lên.

Thời Chung cầm kiếm trúc mà cô vừa té ngã làm rớt xuống sàn lên. Đi tới, trực tiếp để trên trán của Tưởng Lệnh Thần: "Đừng đụng vào cô ấy."

***

Tay cầm kiếm của Thời Chung dùng sức, rõ ràng là nói cho Tưởng Lệnh Thần biết —— nếu hắn không phối hợp thì tự gắng lấy hậu quả.

Tưởng Lệnh Thần bị cuộc phải đứng lên.

Hắn cũng đoán được Thời Chung sẽ làm như tay, ánh mắt nhìn anh vẫn không chút kiêng kỵ: "Thật đúng lúc, Thời tổng, không ngờ lại gặp anh ở đây."

Nhậm Tư Đồ cố đè xuống sự ngạc nhiên khi gặp bạn trai cũ ở đây, vội vàng nắm lấy cơ hội đứng lên, cô chưa kịp để ý tới bên vai bị đau đã bị Thời Chung kéo về phía sau.

Tay của Thời Chung vẫn còn đặt trên cánh tay cô, lạnh lùng nói với Tưởng Lệnh Thần: "A? Phải không? Tôi lại tận mắt nhìn thấy người của

https://thuviensach.vn

anh chờ ở cửa, tôi vừa đến hắn liền mật báo cho anh."

Quả thật là phơi bày tại chỗ, một con đường sống cũng không để lại.

Vốn Thời Chung còn không quá chắc chắn người mật báo ở cửa có phải là người của Tưởng Lệnh Thần không, nhưng hiển nhiên tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó đều là chuẩn bị cho anh.

Tưởng Lệnh Thần làm như vậy không chỉ đơn giản là vì chán ghét anh mà còn có mưu đồ khác, Thời Chung tạm thời cũng không biết. Nói láo bị phơi bày ngay trước mặt nhưng Tưởng Lệnh Thần vẫn mặt không đỏ tâm không loạn, còn hỏi ngược lại anh: "Thời tổng, cô bạn của anh vì Thịnh Gia Ngôn mà chạy tới cầu xin tôi, anh nói tôi có nên đồng ý không?"

"Bạn gái trước." Thời Chung lạnh lùng sửa lại.

Vẻ mặt của Nhậm Tư Đồ cứng đờ.

Tưởng Lệnh Thần liếc nhìn Thời Chung giấu Nhậm Tư Đồ ra sau, ánh mắt dừng lại ở bàn tay đặt trên cánh tay của Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp thu lại kia rồi rất nhanh trở lại trên người Thời Chung, làm như kinh ngạc nói: "Yêu? Thật sự chia tay? Chẳng lẽ thật sự là bởi vì Thịnh Gia Ngôn?"

Thời Chung im lặng càng giống như cam chịu.

Lời nói của Tưởng Lệnh Thần như mang theo gai, Nhậm Tư Đồ ở nơi đó như đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than, còn Thời Chung —— nếu đã nói một câu "Bạn gái trước" còn để ý cẩn thận bảo vệ cô ở phía sau làm gì? Nhậm Tư Đồ không nhịn được đẩy tay Thời Chung ra, đi ra từ sau lưng Thời Chung, bỏ qua nụ cười có ý đồ xấu của Tưởng Lệnh Thần: "Nếu Tưởng tiên sinh không phải thật sự muốn nói chuyện với tôi thì tôi cũng không quấy rầy nữa, tạm biệt."

Nhậm Tư Đồ nói xong, xoay người muốn đi.

https://thuviensach.vn

Mặc cho Tưởng Lệnh Thần ở phía sau hả hê nói: "Chỉ cần cô đi ra ngoài một bước, thỏa thuận tôi vừa nói sẽ không còn tác dụng nữa, lần sau cô còn muốn xin tôi bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn, tôi sẽ không gặp cô."

Nhậm Tư Đồ làm lơ, đi thẳng tới cửa thay giày, bước nhanh ra khỏi phòng luyện tập.

Sau lưng lại có tiếng bước chân nhanh hơn đuổi theo. Nhậm Tư Đồ mới vừa xuyên qua nửa đoạn hành lang đã bị cản lại.

Thời Chung bắt đầu hỏi: "Em thỏa thuận gì với Tưởng Lệnh Thần?"

Cô có thể nói với anh rằng Tưởng Lệnh Thần bảo cô đi trộm đoạn video kia ư? Nói ra chính là chọc giận người ta, sẽ càng khiến Thời Chung không tin tưởng cô.

Nhậm Tư Đồ lựa chọn im lặng.

Trong đầu Thời Trung phát ra một thanh âm: Quả nhiên....

Thỏa thuận với những loại người như Tưởng Lệnh Thần đều có chút bẩn thỉu, cô sao có thể mở miệng....

Thời Chung bắt được cánh tay cô, không nhịn được lại dùng lực: "Vì Thịnh Gia Ngôn, Tưởng Lệnh Thần ôm em em cũng không để ý; vậy nếu hắn nói chỉ cần em hiến thân, hắn sẽ bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn, không phải em cũng sẽ làm theo chứ?"

Tưởng Lệnh Thần ôm cô?

Cô là bị Tưởng Lệnh Thần làm té trên mặt đất chứ đâu phải hắn ôm cô. Rõ ràng hắn giữ hông của cô là để cô không thể đứng lên, còn cô là vì xương khớp đau nhức mà không kịp hất tay hắn ra thôi....

Tại sao rơi vào mắt người đàn ông này lại chuyển thành bán thân?

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ chỉ cảm thấy hoang đường, không nhịn được cười lạnh một tiếng: "Em ở trong mắt anh chính là loại phụ nữ này ư?"

"....." Em trong mắt anh không phải loại phụ nữ này nhưng..... Em ở trong mắt anh chính là loại phụ nữ có thể làm tất cả vì Thịnh Gia Ngôn.

Nhậm Tư Đồ cảm giác mình đã hiểu được ánh mắt tức giận của hắn lúc này, cũng đột nhiên biết được người đàn ông này đang nghĩ lung tung cái gì. Nhậm Tư Đồ bây giờ ngay cả sức để cười lạnh cũng không có —— không phải anh không tin Tưởng Lệnh Thần mà chỉ cảm thấy Tưởng Lệnh Thần sẽ chiếm lời của cô? Rõ ràng là đang nghi ngờ nhân phẩm của cô, cảm thấy cô có thể vì Thịnh Gia Ngôn mà ngay cả liêm sỉ cũng không cần.....

"Hắn chẳng qua là để em đánh với hắn một trận, nếu em thắng, hắn sẽ bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn."

"Ngộ nhỡ em thua thì sao?"

Quả nhiên là người thông minh, một cái đã hỏi tới trọng điểm.

"Thì phải giúp hắn....." Nhậm Tư Đồ cắn răng, nói tất cả: "Trộm được đoạn video kia, chứng minh sự trong sạch của hắn."

"Em đồng ý?"

"Tạm thời là không."

Quả nhiên là bác sĩ tâm lý, câu nào nghe sơ qua cũng bình thản không có gì lạ, nhưng sau khi nghiền ngẫm mới phát hiện cực kỳ đả thương người ——

Tạm thời là không? Ý của cô không phải đang do dự ư? Mà do dự tới cuối cùng, trong lòng của cô sẽ thế nào? Thời Chung không cần đoán cũng

https://thuviensach.vn

biết.

Thời Chung mặt không thay đổi khen cô: "Em đúng là thành thật."

Cuối cùng anh cũng không còn muốn trao đổi bất kỳ cái gì với cô nữa, níu lấy cánh tay cô nhưng không buông ra, đưa thẳng cô về phòng luyện tập.

Thấy một nam một nữ mặt lạnh này trở lại, Tưởng Lệnh Thần vui vẻ nhưng vẫn phải làm bộ lo lắng: "Xem hai người kìa, thật không vui, tôi ở đây cũng nghe thấy hai người cãi nhau."

Thời Chung không quan tâm đến những lời này của hắn, chỉ buông tay Nhậm Tư Đồ ra, đi thẳng tới trước mặt Tưởng Lệnh Thần, sắc mặt không đổi nói: "Tôi đánh thay cô ấy."

Nói xong, anh nhìn thoáng qua hắn rồi một mình đi về phía phía sau thay quần áo.

Một lát sau, từ phòng thay quần áo ra ngoài, Thời Chung đã cởi bỏ bộ trang phục đắt tiền, mặc bộ kiếm đạo, tay ôm mặt nạ đi tới trước mặt Tưởng Lệnh Thần đợi đã lâu.

"Anh đánh thay cô ta, vậy quy tắc kia có thể phải sửa lại một chút." Dáng vẻ Tưởng Lệnh Thần nắm chắc phần thắng: "Nếu anh thắng, tôi không chỉ tình nguyện bị tửu muội vu cáo, còn thuận tiện kiện luôn tình địch Thịnh Gia Ngôn thay anh; nếu anh thua, anh phải để tửu muội rút đơn kiện, trả lại trong sạch cho tôi, tôi sẽ bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn. Thế nào?"

Thời Chung cười lạnh, tên họ Tưởng này đi một vòng mới nói những lời thật lòn —— ý tứ của những lời này chính là: Nếu anh thắng tôi, tôi sẽ tình nguyện bị tửu muội vu cáo nhưng đồng thời tôi cũng sẽ giúp anh làm

https://thuviensach.vn

khó Thịnh Gia Ngôn, tương ứng với việc người phụ nữ này sẽ oán hận anh, anh cũng đừng mong cô ta sẽ trở lại bên cạnh anh.

Nhậm Tư Đồ đương nhiên cũng nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Tưởng Lệnh Thần, nàng giảo bắt tay vào làm chỉ, hoàn toàn không biết Thời Chung sẽ làm thế nào. Nhưng Nhậm Tư Đồ tự để tay lên ngực tự hỏi, nếu cô là Thời Chung, cô cũng muốn thắng một cách vui vẻ, cho Tưởng Lệnh Thần, cho Thịnh Gia Ngôn và cho Tưởng làm thần, cho người phụ nữ không biết điều như Nhậm Tư Đồ một bài học.

Lúc này Thời Chung lại đi thẳng về phía cô, tới trước mặt cô, nhìn vào mắt cô hỏi: "Em có hi vọng anh thắng không?" Giọng nói của anh rất bình tĩnh, không chút giận dữ, rất thong thả nhu hoà.

Nhậm Tư Đồ không trả lời.

Nhưng sự im lặng của cô lại chính là câu trả lời, Thời Chung cũng đã hiểu —— cô hi vọng anh thua.

Thời Chung mỉm cười, cười đến mỗi khiến Nhậm Tư Đồ phải ngỡ ngàng. Anh lại ôm chầm lấy hông cô, ánh mắt vẫn lặng lẽ thong thả lướt đến môi cô: "LuckyKiss."

Nhậm Tư Đồ không có thời gian trả lời cũng không có thời gian cự tuyệt, Thời Chung cúi đầu liền hôn lên môi cô.

Chẳng qua nụ hôn này rất lạnh, không chút nhiệt độ.

***

Thời Chung bắt đầu đấu với Tưởng Lệnh Thần.

Nhậm Tư Đồ đứng bên ngoài, nhìn hai bên va chạm.

https://thuviensach.vn

Cô không hiểu quy tắc thi đấu kiếm đạo, chỉ có thể dùng qui tắc mình tự biết, coi như thấy nhưng không hiểu hết. Nhưng rất hiển nhiên, vẫn là Thời Chung chiếm thế thượng phong.

Anh đúng là muốn cho Tưởng Lệnh Thần, Thịnh Gia Ngôn và cô một bài học, chiêu thức nào cũng ác liệt mà không có chút sơ hở, Tưởng Lệnh Thần cũng không ngờ tài nghệ của Thời Chung lại cao siêu như vậy, có chút khó khăn tránh thoát một kích trí mạng của Thời Chung, kiếm trúc trong tay Thời Chung lại rất sảo quyệt, giây tiếp theo lập tức biến thành một con dao, khiến Tưởng Lệnh Thần trở tay không kịp.

Nhậm Tư Đồ theo bản năng nhắm hai mắt lại không dám nhìn. Thật ra thì không cần nhìn cũng biết, tất cả đã định —— Thời Chung thắng chắc.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, có người bị đánh ngã trên mặt đất. Bụi bặm bay lên, sau đó cả phòng luyện tập đều rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Nhậm Tư Đồ chấp nhận mở mắt. Thời Chung ra tay rất ác liệt nên thắng, đây đã là điều rất hợp lý. Nhưng sau đó Nhậm Tư Đồ nhìn thấy một cảnh khiến Nhậm Tư Đồ hoàn toàn ngây người.

Người bị đánh ngã trên mặt đất lại là Thời Chung.

Tưởng Lệnh Thần thắng, nhưng có chút khó tin, thở hồng hộc bỏ mặt nạ xuống, liếc nhìn xuống tay: "Anh cố ý để tôi thắng?"

Thời Chung mặt không chút thay đổi đứng lên, lấy mặt nạ và khăn trùm đầu xuống, cái trán thấm một tầng mồ hôi mịn, anh lại tuyệt không thở dốc, hơi thở hết sức bình thản: "Tình nguyện thua cuộc, tôi sẽ để Thẩm Thấm rút đơn kiện."

Anh nói xong rồi đi đến phòng thay quần áo, đóng cửa lại, ngăn cách tất cả.

https://thuviensach.vn

Tưởng Lệnh Thần ở tại chỗ có chút không thể tin được, liếc nhìn bộ mặt cứng đến nỗi không thể cứng nữa của Nhậm Tư Đồ: "Không thể không nói, sức quyến rũ của cô thật lớn."

Nhậm Tư Đồ lại hoàn toàn không để ý tới sự giễu cợt của hắn, vào giờ phút này cô rốt cuộc cũng hiểu, nụ hôn vừa rồi của Thời Chung không phải LuckyKis mà là Goodbyekiss

Anh cuối cùng buông ra, lại dùng cách khiến xấu hổ đến kiềm chế được.

***

Tám giờ tối, Tôn Dao mang Tầm Tầm chơi, rồi ăn bữa ăn rất ngon trở về, lớn này bước vào cửa còn vừa vừa cười, sau đó nhìn thấy Nhậm Tư Đồ ngồi trong phòng khách tự bôi thuốc.

Tôn Dao bỏ kính, mũ và khẩu trang ra, bước nhanh về phía Nhậm Tư Đồ, nhìn tình trạng thảm hại của , khỏi cau mày hỏi: “Tại sao cả cánh tay của cậu lại sưng lên vậy hả?”

“Té ở kiếm đạo quán.”

Tầm Tầm nhìn cũng lắc đầu, chủ động xin giết giặc : “Rất đau sao? Con thổi phù phù giúp mẹ nha!”

Chiêu “Phù phù” đó chẳng qua chỉ để lừa trẻ , Tầm Tầm lại nửa đứng nửa ngồi trước chân Nhậm Tư Đồ, cổ nghiêng về phía đầu gối bị té đau, ra sức thổi, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu, Nhậm Tư Đồ giống như là có thể giảm bớt đau nhức.

Chẳng qua Nhậm Tư Đồ đột nhiên nghĩ đến: Thời Chung bị té cái mạnh như vậy có phải cũng cần thoa thuốc ; ai “Phù phù” cho anh… Cảm giác đau đớn liền trở lại.

https://thuviensach.vn

***

Gần đây Tôn Dao rất hay chạy sang nhà trọ của , động chút là mang Tầm Tầm đến, có lẽ cũng chỉ có Nhậm Tư Đồ biết được nguyên nhân trong đó.

Tầm Tầm chơi cả ngày, mệt mỏi nên ngủ sớm, còn Tôn Dao tay đầy dầu thuốc vừa xoa bóp vai cho Nhậm Tư Đồ, vừa cảm thán: “Tên họ Tưởng đúng là lợi hại, chơi như vậy, vừa khiến Thời Chung đồng ý rút đơn kiện, lại vừa có thể chia rẽ hai người các cậu.”

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ mỉm cười: “Còn cần phải chia rẽ ư? Bọn mình chia tay rồi.”

Tôn Dao liền : “Có muốn uống chén ?”

Tôn Dao gợi ý.

Nhậm Tư Đồ gật đầu cái.

Khi quan hệ của Tôn Dao và Mạc Nhất Minh còn chưa hoàn toàn cứng ngắc, anh vẫn hay trêu đùa các là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, đều là nữ tửu quỷ.

Các quả thích uống rượu nhưng lại có điểm khác duy nhất chính là quá dễ dàng say, còn uống thế nào cũng say.

Hôm nay, Tôn Dao ôm hết cốc bình vào phòng Nhậm Tư Đồ, hai người ngồi Tatami [1] trước cái bàn tròn , Nhậm Tư Đồ ba chén trống mà Tôn Dao chén còn chưa uống hết.

[1] Tatami là loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng tatami được gọi là phòng tatami. Phòng tatami có mặt sàn được tạo ra bằng cách xếp

https://thuviensach.vn

chặt các tấm nệm hình chữ nhật có kích cỡ thống nhất lại với nhau. Mỗi tấm nệm (waratoko) này thường có chiều dài bằng hai lần chiều rộng. Kích cỡ chuẩn truyền thống là 910mm x 1820mm, dày 55mm. [Nguồn: Wikipedia]

Nhậm Tư Đồ ngước mắt nhìn nàng, nàng liền giải thích: “Bây giờ tay mình đầy dầu thuốc, đợi tản bớt rồi uống tiếp.”

Đến khi từ xuống dưới đầy bình rượu, Nhậm Tư Đồ rốt cuộc cũng ngoẹo đầu, cả người nằm bàn lầm bầm lầu bầu, chén rượu của Tôn Dao vẫn ở đó, động chút nào.

Tôn Dao vỗ vỗ mặt của Nhậm Tư Đồ. Nhậm Tư Đồ cũng chỉ giật giật miệng, cũng phản ứng gì nữa. Tôn Dao lập tức đóng cửa sổ lại, ra phòng khách, cầm điện thoại của Nhậm Tư Đồ vào phòng ngủ.

Mở khóa, vào mục tin nhắn thoại của Nhậm Tư Đồ, những cuộc chuyện phiếm may là vẫn còn, Tôn Dao bắt tay vào nghiên cứu lúc lâu xem làm thế nào mới có thể gửi tin nhắn thoại, rốt cục tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, gửi toàn bộ mười mấy tin nhắn thoại kia .

Cuối cùng việc làm xong, Tôn Dao liếc nhìn thời gian, chắc khoảng mười phút đồng hồ là đối phương trả lời.

Nhưng Tôn Dao đợi nửa giờ, trong lúc đó mấy lần Nhậm Tư Đồ giống như là tỉnh lại, ra Tôn Dao cũng biết tửu lượng của Nhậm Tư Đồ đến đâu, chỉ sợ uống nhiều như vậy cũng đủ để Nhậm Tư Đồ say mấy giờ, vì vậy chỉ có thể kinh hồn bạt vía cầm điện thoại di động chờ.

Đến giờ đồng hồ mà đối phương vẫn chưa trả lời, cuối cùng Tôn Dao kiềm chế được, gọi điện thoại kêu xe taxi, chờ xe taxi đến dưới lầu, bác tài gọi điện thoại lên thúc giục mới đưa Nhậm Tư Đồ ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Xe thẳng đến địa chỉ cần đến, Tôn Dao xuống xe, lại đưa Nhậm Tư Đồ xuống xe, chỉ đưa cho bác tài khoản tiền, nhân tiện giao luôn điện thoại di động của Nhậm Tư Đồ cho bác tài: “Sau khi cháu , phiền bác gọi đến số này.”

Dù sao lần trước Nhậm Tư Đồ phải cũng là uống say rồi chạy tới đây ư? Chẳng qua là lên lầu mà thôi, bây giờ Tôn Dao hoàn thành giúp , nhưng sau khi Tôn Dao nhờ tài xế xong, vẫn chưa dám như vậy, kết quả là yên lặng núp chỗ, nhìn vào tòa nhà kia, xem lúc nào có người đàn ông cực kỳ lo lắng ra.

Trong lòng thầm: Nhậm Tư Đồ, mình chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi…

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Tư Đồ tỉnh lại cảm thấy rất đau đầu.

Say thành như vậy, là một chuyện Tư Đồ rất hiếm gặp, Tư Đồ cũng quên mình đã uống bao nhiêu, chỉ nhớ rõ khi Tôn Dao vào nhà đã cùng cô ấy uống, hôm nay huyệt thái rất dương đau, xoa nhẹ hồi lâu mới miễn cưỡng mở mắt ra được.

Mở mắt ra thấy mình không phải đang nằm trên sàn nhà hay ghế sa lon, mà là đã được ai đó đỡ vào trên giường. Chung quanh mờ mờ, cô cũng không biết là buổi tối hay là ban ngày.

Đợi tỉnh táo lại hơn một chút Tư Đồ mới liếc mắt nhìn người đang ngồi cuối giường, Tư Đồ cả kinh, bât đầu ngồi dậy, cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Tư Đồ ngưng lại mấy giây mới thấy rõ, người đang ngồi ở cuối giường là người nào.

"Sao cậu lại nhìn tớ như vậy?"

Tư Đồ nói như vậy, Tôn Dao mới thu hồi ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc đầu bất đắc dĩ: "Cậu xong đời."

Do hiện tại đầu óc cô quá đần độn hay sao? Sao lại nghe không hiểu Tôn Dao đang nói cái gì? Tư Đồ không khỏi nhăn mày lại, Tôn Dao thấy thế, "Tối hôm qua tớ đem cậu đưa tới của nhà anh ta, anh ta không chịu nhận, cậu nói có phải cậu đã xong đời hay không?"

Tư Đồ nhẫm lại tình hình của mình và Thời Chung, "Cậu nói là. . . . . Thời Chung?"

https://thuviensach.vn

Tôn Dao gật đầu một cái.

"Tối hôm qua cậu cố ý chuốt say tớ, rồi cậu đưa tới nhà anh ta?"

Tôn Dao tiếp tục gật đầu.

Trong lòng Tư Đồ tràn ngập các tư vị, đáy lòng khổ sở, dần dần lan tràn đến mũi cô, Tư Đồ cảm thấy không còn tia hi vọng cứu vãn nữa rồi: "Vậy anh ta rốt cuộc nói gì?"

"Hắn. . . . . ." Tôn Dao lặng lẽ nhiều liếc Tư Đồ, thấy vẻ mặt Tư Đồ coi như bình tĩnh, xem ra cũng không đau lòng lắm, liền yên lòng tiếp theo nói, "Căn bản không để cho chúng ta thấy mặt của hắn, chỉ phái người kêu là tiểu Từ đuổi chúng ta đi mà thôi."

Tiểu Từ. . . . . tài xế của Tần lão gia tử?

Thấy Tư Đồ nhíu mày chìm trong suy nghĩ riêng của mình, Tôn Dao cũng không tiếp tục nói nữa, chỉ có thể âm thầm cảm thán ở trong lòng, tối hôm qua hai cô thật là mất thể diện, đem các cô vứt xuống Thái Bình Dương đi. . . . . .

Kế hoạch vốn rất hoàn mỹ, cô đem Tư Đồ chuốt say, sau đó trực tiếp đem Tư Đồ say đến ý thức không rõ kéo đến dưới lầu nhà Thời Chung, lúc Tư Đồ tỉnh táo thì luôn nhìn trước ngó sau cẩn thận, cái gì cũng giấu ở trong lòng không nói, ngược lại khi uống say thì nói chuyện rất thẳng thắn, cô đem điện thoại của Tư Đồ đưa tài xế xe, nhờ gọi cho Thời Chung, hướng Thời Chung cầu cứu, tiếp theo. . . . . Cô nam quả nữ sống chung một phòng, mấy phen củi khô bốc lửa, sau đó hòa hảo cũng không phải là chuyện khó nữa?

Nhưng trên thực tế thì sao?

https://thuviensach.vn

Cô đem điện thoại của Tư Đồ đưa cho tài xế nói, "Chờ sau khi tôi về, làm phiền bác tài gọi vào số điện thoại này." Sau liền trốn vào chỗ hẻo lánh, nhìn chuyền tình diễn ra trước cửa nhà Thời Chung, chờ Thời Chung lo lắng từ bên trong đi ra.

Nhưng cô đợi chừng năm phút đồng hồ cũng không thấy động tĩnh, gió lạnh thấu xương, Tôn Dao đứng ở đàng kia bị gió thổi làm run lẩy bẩy, đang hung hăng xoa xoa cánh tay sưởi ấm thì rốt cuộc có một bóng người trong đi ra khỏi nhà trọ.

Trong lòng Tôn Dao mới vừa dâng lên vẻ kích động, cũng đang định thần nhìn lại, nhất thời cơn giận dâng cao—— người đàn ông đi ra khỏi nhà không phải là Thời Chung.

Tôn Dao đang thở dài, đặt mông ngồi trên ghế dưới tàn cây, lấy điện thoại di động nhìn thời gian, suy nghĩ mình cũng không thể âm thầm chờ đợi như vậy được. . . . . Rốt cuộc, Tôn Dao bị đáng bại bởi những cơn gió lạnh thấu xương, cắn răng một cái, bấm gọi số Thời Chung.

Nhưng cô vừa mới chuẩn bị đè xuống, thì có một đôi giày nam dừng ở trước mặt cô, Tôn Dao nhất thời kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy người đàn ông xa lạ mới vừa ra khỏi nhà kia đã đứng ở trước mặt cô.

Tôn Dao bị dọa sợ đến nỗi khẩu trang trên mặt vốn rất chặt lại hít sâu làm càng chặt hơn, hôm nay cô chỉ còn một đôi mắt lộ ra bên ngoài, người đàn ông xa lạ kia lại có thể gọi đúng tên cô: "Cô có phải là Tôn Dao, Tôn tiểu thư không?"

". . . . . ." Tôn Dao không khỏi đứng lên.

Đối phương hình như cũng có chút bất đắc dĩ: "Là Thời Chung kêu tôi xuống đây, cô có thể gọi tôi là tiểu Từ."

". . . . . ." Tôn Dao cảnh giác nhìn đối phương.

https://thuviensach.vn

"Cậu ấy nhờ tôi nói với cô răng: Tôn tiểu thư, đừng làm rộn."

"Có ý tứ gì?"

Đối phương liếc xe taxi cách đó không xa kia, sau đó mới giải thích: "Ý tứ là, cậu ấy muốn cô đưa Tư Đồ về."

Mắt thấy tiểu Từ nói xong khách khí gật gật đầu với cô, rồi muốn quay đầu rời đi, Tôn Dao vội vàng gọi lại hắn: "Hắn làm sao biết tôi đang làm trò quỷ. . . . . Được rồi được rồi, đây không phải là trọng điểm —— hắn rốt cuộc có nghe cô ấy đã nói gì không?"

Đối phương gật đầu một cái.

"Vậy hắn có phản ứng như thế nào?" Tôn Dao không thể giải thích vì sao.

Đối phương lại đặc biệt biết rõ đạo lý, chỉ không mặn không nhạt khuyên Tôn Dao: "Tôn tiểu thư, chuyện tình cảm như vậy, chỉ người uống nước mới biết nước lạnh ấm như thế nào, chúng ta là những kẻ bàng quan không nên nhúng tay vào thì tốt hơn."

. . . . . .

. . . . . .

Vào giờ phút này, nhìn trong mắt Tư Đồ dâng lên một tia cô đơn như thế nào cũng không đè nén được, bên tai Tôn Dao lại vang lên của người mà câu kia: chỉ người uống nước mới biết nước lạnh ấm như thế nào. . . . . .

Trong lòng Tôn Dao chỉ có thể cảm thán một câu "Aizz, đàn ông tốt như vậy. . . . . ." Nhưng vẻ mặt không thể không thu lại tinh thần, đứng dậy đi tới rèm cửa sổ kéo ra, sau đó vừa đi về phía cửa phòng ngủ vừa nói: "Để tớ đi làm cho cậu ly nước giải rượu, tối hôm qua cậu uống rất nhiều."

https://thuviensach.vn

Nói tới chỗ này thật sự là nhịn không được, lại bồi thêm một câu: "Aizz, mù quáng lại lãng phí rượu ngon. . . . . Cũng uống cạn sạch không còn một mảnh."

Rèm cửa sổ kéo ra, Tư Đồ mới phát hiện bây giờ đã là buổi sáng rồi, 10 giờ sáng, ánh mặt trời bên ngoài coi như tốt, không nồng đậm nhưng lại mang theo ấm áp, nhưng một chút ấm áp, hình như không chiếu đến trên người Tư Đồ.

***

Tình yêu mặc dù kết thúc, nhưng cuộc sống vẫn ở phải tiếp tục.

Công việc bận rộn thật ra thì có thể giúp Tư Đồ hòa tan rất nhiều chuyện, nhưng lúc nhàn rỗi, thì lại vô cùng gian nan vất vả, thì ra Tư Đồ không có hứng thú gì để hoạt động, tỷ như làm móng tay, tập thể dục, mua đồ, chăm sóc da, vật lý trị liệu, làm tóc. . . . . Chỉ cần Tư Đồ Minh bày tỏ mình không có hứng thú, Tôn Dao cũng sẽ không mạnh mẽ kéo lên cô, Tôn Dao cũng đi nơi nào cũng mang cô theo, sợ cô ở một mình buồn bực.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hai CHủ nhật liên tục Tầm Tầm đều bồi hai nữ nhân này đi thẩm mỹ viện, tuần thứ ba chết sống không đi theo, buổi sáng Tư Đồ ăn điểm tâm cùng Tầm Tầm nói: "Nếu vậy thì chúng ta cùng Tôn Dao đi dạo trung tâm mua sắm." Tầm Tầm liền lập tức chủ động xin đến nhà Thời Chung chơi game. Một hoạt động của phụ nữ như vậy, cậu không dám tham gia.

"Lần trước chú chân dài có nói với con, giúp con trang bị một số thứ, vừa đúng dịp hôm nay có thể luyện tay một chút." Tầm Tầm vừa nhắc tới chú chân dài, bộ mặt liền ước mơ.

Tư Đồ giật mình run lên một cái.

https://thuviensach.vn

Thật ra thì mỗi lần Tư Đồ đóng tiền điện thoại ở nhà, thấy các cuộc gọi trong giấy báo cũng biết Tầm Tầm thường xuyên liên lạc với Thời Chung, thậm chí lần trò chuyện gần đây nhất là hôm kia, hình như. . . . . Thời Chung căn bản không nhắc chuyện anh và cô chia tay cùng Tầm Tầm.

Là Thời Chung cảm thấy chuyện chia tay như vậy không cần thiết nói cho đứa bé?

Tư Đồ tận lực không để cho mình đem ý đồ Thời Chung xuyên tạc thành "Còn giữ lại một đường cho cô" , tự nhiên liền đối với đề nghị lần này Tầm Tầm cảm thấy khó chịu, suy nghĩ một chút, dứt khoát nói: "Nếu không. . . . . Hôm nay mẹ cùng Tôn Dao dẫn con đi nhà sách? Không phải con nói muốn mua cái gì manga sao?"

Tầm Tầm có chút không vui: "Mà con càng muốn chơi trò chơi."

"Nếu như vậy. . . . . ." Tư Đồ cân nhắc một chút làm như thế nào khuyên cậu nghe mình, nghĩ tới nghĩ lui, hình như chỉ có thể nói dối rồi, "Chú chân dài của con gần đây rất bận, không có rảnh chơi, Chủ nhật cũng không ở nhà."

Tầm Tầm nghiêng đầu một cái, suy nghĩ một chút: "Quả thật chú chân dài cũng có nói với con gần đay chú ấy rất bận, ..."

Tư Đồ nhất thời có chút dở khóc dở cười. Là thật bị cô nói trúng —— hắn gần đây rất bận? Hay là anh ta cũng giống như cô, tìm cái cớ để tránh Tầm Tầm? Tư Đồ không thể phân biệt được, nếu Tầm Tầm đồng ý đi nhà sách rồi, vậy ăn điểm tâm xong thì lên đường.

Bên này Tầm Tầm vui, nhưng Tôn Dao bên kia lại không vui. Tư Đồ lái xe mang theo Tầm Tầm, chuẩn bị đi đến chỗ Tôn Dao, ở trên xe gọi cho Tôn Dao, báo cho hành trình có biến, Tôn Dao lập tức kêu lên: "Nhà sách?"

https://thuviensach.vn

Vừa nghe giọng điệu này của Tôn Dao, Tư Đồ cũng biết cô sẽ không đi rồi, quả nhiên kế tiếp Tôn Dao đã nói: "Vậy tớ không đi, cậu cũng biết, vừa nhìn thấy sách là đâu óc tớ liền đau nhức, tứ chi vô lực, huống chi nhà sách nhiều người, nếu như tớ bị phát hiện, cũng tới tìm tớ, muốn ký tên thì làm thế nào? Tớ ở phòng tập Gym chờ hai người vậy."

Cuối cùng chỉ có Tư Đồ cùng Tầm Tầm ở tiệm sách một cả ngày, trừ thời gian bữa trưa ở phòng ăn tiêu hao một giờ, thời gian còn lại Tầm Tầm đều ở trong hiệu sách đọc truyện manga miến phí.

Tư Đồ không hiểu, khuyên cậu: "Mua một bộ về nhà thôi."

Tầm Tầm liền cười đặc biệt cơ trí, "Bộ manga này lần trước chú chân dài đã đồng ý tặng cho con. Con chỉ xem một chút thôi." Nói xong cười hắc hắc, "Thấy giáo nói chúng ta biết phải tiết kiệm!"

Tại sao đã chia tay, thế giới của cô còn luôn là tràn đầy Thời Chung. . . . . Thời Chung. . . . . Thời Chung.

Tư Đồ thấy trên tường của khu nghỉ ngơi trong nhà sách có treo một đồng hồ, liền cảm giác lúc này tiếng đồng hồ làm cô vô cùng buồn bực. Mà cô, ôm một đống sách chuyên nghiệp, ngồi ở đối diện nhìn Tầm Tầm, lại trên căn bản cái gì cũng không nhìn vào trong đầu.

Tư Đồ thấy trên tường của khu nghỉ ngơi trong nhà sách có treo một đồng hồ, liền cảm giác lúc này tiếng đồng hồ làm cô vô cùng buồn bực. Mà cô, ôm một đống sách chuyên nghiệp, ngồi ở đối diện nhìn Tầm Tầm, lại trên căn bản cái gì cũng không nhìn vào trong đầu.

Rốt cuộc, Tầm Tầm xem xong một quyển, cũng chịu cùng cùng Tư Đồ đi phòng tập Gym tìm Tôn Dao hội hợp rồi, Tư Đồ đang muốn đem mấy quyển manga Tầm Tầm đã đọc xong để lại khu trên kệ, Tầm Tầm lại có chút không bỏ được, suy nghĩ một chút, hỏi Tư Đồ: "Nếu không. . . . . Mẹ

https://thuviensach.vn

cũng cho con mua một bộ chứ? Chú chân dài tặng bộ kia cho con, mẹ mua bộ này, con liền đưa cho Lý Duệ?"

Lý Duệ?

Không phải Tầm Tầm là bị tiểu cô nương kia đả thương, thề không bao giờ chơi chung với cô nhóc kia nữa hay sao?

Tầm Tầm giống như nhìn thấu nghi vấn của Tư Đồ, gãi gãi đầu, ngượng ngùng giải thích: "Bây giờ con và cậu ấy là bạn bè."

Tư Đồ nghe vậy, phản ứng đầu tiên là: chia tay còn có thể làm bạn bè?

Nhưng nghĩ lại, người nào lại quy định chia tay không thể làm bạn bè?

Tư Đồ ôm một chồng chất sách manga cùng mấy quyển sách chuyên nghiệp mình chọn xong đi tính tiền, lúc rút thẻ tín dụng từ trong ví tiền ra, trong đầu còn nghĩ tới lời Tầm Tầm nói.

Bởi vì có chút mất hồn, nên khi nhân viên tính tiền đưa hóa đơn cho Tư Đồ thì Tư Đồ vẫn còn đang suy nghĩ chuyện khác, liền quên nhận lấy, Tầm Tầm nhón chân lên nhân lấy hóa đơn và tiền và thẻ tín dụng để lại ví tiền cho cô. Bởi như vậy, nên Tầm Tầm nhìn thấy thẻ quét vào nhà của Thời Chung, không khỏi nghi ngờ "Ah" một tiếng: "Đây không phải là thẻ quét vào nhà của chú chân dài hay sao?"

Tư Đồ bỗng dưng tỉnh thần, dưới ánh mắt ý thức nhìn về phía mình ví tiền.

Trong nháy mắt không biết nên khóc nên cười ——

Thời Chung sao lại ở nơi này được, chỉ là thẻ quét vào nhà của anh ta thôi.

***

https://thuviensach.vn

Không giống như Tư Đồ ngâm mình cả ngày ở nhà sách, hôm nay Tôn Dao chạy đến phòng tập gym, buổi sáng tập thể dục, buổi chiều đến thẩm mỹ viện, còn đổi màu sắc sơn móng tay, cả người tươi cười rạng rỡ.

Nhưng nữ minh tinh tỏa ra sáng ngời như vậy, sau khi ăn cơm tối xong liền vùi ở nhà Tư Đồ, cùng Tầm Tầm ngồi chung một chỗ xem manga.

Tôn Dao đang hăng say, ngước mắt chỉ thấy Tư Đồ cạnh cửa sổ đi qua đi lại, thỉnh thoảng cắn móng tay, bộ mặt nghiêm túc không biết đang suy tư những thứ gì, không khỏi cất giọng hỏi: "Cậu làm gì thế? Sao lại đi tới đi lui?"

Lúc này Tư Đồ dừng bước.

Tâm tư của cô căn bản cũng không ở chỗ này, chỉ có thể tùy tiện đáp câu: "Không phải cậu ní vừa nhìn thấy sách là liền nhức đầu sao?"

Tôn Dao liếc Tư Đồ một cái: "Sao có thể gộp chung sách chữ và sách manga lại được chứ?" Nói xong lại say sưa ngon lành cuối thấp đầu nhìn lên manga đặt trên sàn.

Tư Đồ cũng không tiếp tục làm khó cô.

Còn mình thì lại không thể chịu được mà đi tới đi lui, thật sự là bởi vì đứng ngồi không yên, bây giờ trong lòng cô như có con thỏ chạy loạn, bất ổn nhảy lên nhảy xuống. Về nguyên nhân đứng ngồi không yên, Tư Đồ có chút thẹn khi nói ra khỏi miệng ——

Bây giờ chỉ cần nhớ lại lời Tầm Tầm hỏi về thẻ quét vào nhà của Thời Chung lúc ở nhà sách, co suy nghĩ lý do để đến đó, mặc dù Thời Chung chỉ chừa vật này ở chỗ cô, nhưng cô, lại có không ít quần áo tắm rửa ở chỗ Thời Chung rồi.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Thời Chung nói cô để vài bộ quần áo tại nhà anh, tất cả đều là bởi vì anh nhất thời vui mừng, ra tay liền dễ dàng không có nặng nhẹ, kéo hư mấy vaatj dụng của cô, chỉ là không ngờ, những thứ kia quần áo ở chỗ anh không được bao lâu, hai người bọn họ đã không thể qua lại với nhau nữa rồi.

Loáng thoáng, hình như có nghe qua một bài hát: "Bên ngoài trời đỗ mưa, giống như từng giọt máu của em chảy ra, yêu anh lâu như vậy, thật không dễ dàng gì, giờ phải chia đồ vật, ngày mai không còn quan hệ, quần áo vẫn còn ở nha, có rãnh trở về lấy . . . . ."

Hiện tại bên ngoài trăng sáng sao thưa, trong lòng cô cũng không có chảy một giọt máu nào, ngược lại thấy lóe lên một tia hi vọng cứu vãn.

Bất quá nói, coi như không vãn hồi được, ít nhất cũng co thể làm bạn bè. . . . . Đạo lý này đến Tầm Tầm còn có thể nhận ra, cô và Thời Chung đều là người lớn, vậy cũng có thể làm được thôi.

Tư Đồ suy nghĩ một chút, rốt cuộc không hề do dự nữa cắn móng tay nữa, lấy ra điện thoại di động ra, soạn một tin nhắn rất nhanh, không cho mình bất kỳ thời gian đổi ý, lập tức gửi đi: "Có ở nhà không? Em muốn đến nhà anh lấy đồ về."

Nhìn tin nhắn gửi đi thành công, tảng đá trong lòng Tư Đồ cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Cô cầm điện thoại di động, dựa vào cửa sổ sát đất, đột nhiên điện thoại liền rung. Tảng đá trong lòng Tư Đồ vừa mới đặt xuống trong nháy mắt lại bị thót lên tới cổ họng, liếc mắt nhìn thông báo trên màn hình điện thoại di động—— thật sự là Thời Chung gọi điện thoại tới.

Anh thế còn gọi cho cô? Còn là nhanh như vậy?

https://thuviensach.vn

Tư Đồ đè xuống kinh nghi đầy bụng, nghiêm túc hắng giọng một cái, nhận điện thoại: "A lô?"

"Là Tư Đồ tiểu thư sao?"

Nét mặt Tư Đồ cứng ngắt ——

Trong ống nghe truyền tới giọng nói này, là giọng của người giúp việc.

". . . . . Là tôi."

Giọng Tư Đồ trở nên ngượng ngùng, nhưng người giúp việc không nhận ra được có cái gì khác thường, rất thân thiết tiếp tục nói: "Lúc nãy tiên sinh ra ngoài, nói là về nhà lớn. Cậu ấy đi không mang theo điện thoại di động, vừa nhìn thấy tiểu thư gửi tin nhắn, sợ cô phải chờ lâu, nên dùng ddienj thoại bàn gợi điện thoại cho cô."

Trong chớp mặt Tư Đồ nghĩ đập chết mình, nói ra khỏi miệng lại chỉ có thể là một câu có chút dài dòng dây dưa : "Thì ra là. . . . . Như vậy a. . . . . ."

"Cô muốn đến lấy thứ gì? Tôi đang ở nhà, bây giờ cô có thể đến đây lấy."

"Không cần không cần, cũng không phải thứ gì quan trọng, để lần sau tôi đến cũng được."

Tư Đồ cúp điện thoại, bất đắc dĩ nhìn điện thoại di động một cái, cô đem số điện thoại riêng cùng số điện thoại di động của Thời Chung lưu cùng một mục, người giúp việc dùng điện thoại trong nhà liên lạc với cô, lại làm hại cô kích động như thế. . . . . Suy nghĩ một chút thật là mất mặt.

Cô đứng cạnh cửa sổ suy nghĩ trằn trọc, hoàn toàn không có phát giác Tôn Dao đã buông manga xuống, lo lắng đến gần cô, đợi khi tầm mắt của

https://thuviensach.vn

cô cuối cùng từ trên màn hình điện thoại di động dời đi, mới phát hiện Tôn Dao đang đứng trước mặt cô.

Mới vừa rồi Tôn Dao ngồi ở ghế sa lon bên kia nghe cô nói điện thoại, có lẽ cũng đoán được là chuyện gì xảy ra ——

"Cậu muốn đi tìm anh ta sao?" Tôn Dao hỏi cô.

Các loại cảm xúc cắm ở trái tim, Tư Đồ chỉ có thể nhún vai một cái: "Muốn thì phải làm thế nào đây? Anh ta đã về nhà lớn rồi, ngay cả điện thoại cũng không mang."

"Vậy phải xem cậu muốn đến thế nào, " Tôn Dao dùng ngón tay so chiều dài, "Nhiều như vậy? Hay là nhiều như vậy?"

Tư Đồ bị động tác của cô chọc cười, nhưng một giây kế tiếp, nụ cười đã tự dưng mất đi: "Không biết. Tớ chỉ biết một khi tớ rảnh rỗi, thì sẽ ngày nghĩ, đêm cũng nghĩ đến anh ấy."

Nghĩ rất nhiều, thậm chí có thể nhớ tới năm ngoái ở bên ngoài cửa công ty, lần gặp nhau ấy anh nhận một màn a xít sun-fu-ríc —— lúc ấy chỉ cảm thấy thấy kinh hoàng nhìn thoáng qua, hôm nay nhớ lại, sao lại rõ mồn một trước mắt cơ chứ?

Có lẽ lòng người kỳ quái chính là chỗ này. . . . . Tư Đồ rất bất đắc dĩ.

Tôn Dao cũng nhìn cô: "Vậy thì đi tìm hắn! Quấn hắn! Nói cho cậu biết đột nhiên cảm thấy mình bị coi thường, chính là không bỏ được hắn!"

". . . . . "

"Về nhà lớn thì như thế nào? Mấy tiếng đồng hồ ngồi xe thí sao? Nếu như đã không bỏ được, thì cho dù đến nước Mĩ cũng đuổi theo."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ bật cười lắc đầu một cái, cô cảm thấy mình sẽ không làm ra được chuyện như vậy , nhưng khi đầu lắc lắc, một âm thanh khác dần dần đang ở trong óc cô chiếm thượng phong ——

Đúng vậy, mấy tiếng đồng hồ ngồi xe? Kết quả xấu nhất cũng chỉ là cô bị đuổi ra khỏi cửa, hoặc là bị cự tuyệt gặp nhau. . . . . Nhiều lắmthì lúc đi hào hứng, lúc về thì ảo não mà thôi. . . . . .

Tầm Tầm nghe tiếng bước chân chạy như điên, nghi ngờ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tư Đồ cầm ví tiền cùng áo khoác ngoài xông về cửa trước, nhìn dáng vẻ hết sức gấp gáp phải ra khỏi cửa.

"Mẹ đi đâu vậy?" Tầm Tầm hỏi.

Tư Đồ lại chỉ kịp phân phó với Tôn Dao một câu: "Tôn Dao, thay tớ chăm sóc Tầm Tầm một ngày."

Nói xong đã đổi xong giày, cầm cái chìa khóa trên kệ, chạy như bay ra cửa.

Tôn Dao làm như không có chuyện gì xảy ra, cũng chỉ giải thích với Tầm Tầm một câu, "Cô ấy à? Vội vàng đi nhận sai đấy." Nói xong liền đi tới chỗ phòng bếp, " Tư Đồ ra cửa, chúng ta rốt cuộc có thể thỏa sức ăn uống rồi, con muốn ăn cái gì? Ta đi lấy."

Ánh mắt Tầm Tầm nhất thời sáng lên.

"Chocolate! Khô mực! Thạch hoa quả! Thịt khô!" Tầm Tầm nói xong, cúi đầu đang chuẩn bị tiếp tục chăm chú nhìn manga, đột nhiên phát lên, vội vàng ngẩng đầu bổ sung, "Còn muốn khoai tây chiên cùng cola!"

***

Tư Đồ ôm đầu gối ngồi bên ngoài nhà của Thời Chung.

https://thuviensach.vn

Bây giờ đã qua 0 giờ.

Thật ra thì cô không xác định chắc chắn, lần này Thời Chung về nhà lớn có còn quay trở lại nơi này không, hay hoặc là, rốt cuộc lúc nào anh sẽ trở lại.

Đợi đến khi có chút buồn ngủ, Tư Đồ không thể không khẽ nhắm mắt lại, đúng lúc này, cô nghe tiếng bước chân từ xa đến gần.

Tư Đồ nuốt nước miếng, có nên tiếp tục giả vờ ngủ hay là lập tức đứng lên, vẫn không thể cho ra kết luận, tiếng bước chân kia đã dừng ở trước mặt cô.

Cô ngửi thấy hơi thở thuộc về Thời Chung.

Cô định không mở mắt ra.

Nếu như người đàn ông này nguyện ý mang cô vào nhà, thì anh sẽ ôm ngang cô lên; nếu như anh muốn đối với cô làm như không thấy, bỏ cô lại, một mình vào cửa, như vậy cô cũng cũng không cần thiết mở mắt, cũng không cần phải cảm thấy khó xử. . . . . .

Tư Đồ nghe tiếng tim mình đập vội vàng, nhưng cô càng muốn nghe thấy, là anh khom người đến gần cô. . . . . .

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Nhậm Tư Đồ cảm nhận được hơi thở của anh đang đến gần.

Anh ngồi xổm xuống.

Nhậm Tư Đồ hiện tại không thể nhắm mắt, cô theo bản năng mà nín thở chờ đợi anh ôm lấy mình.

Nhưng cảnh tượng trong suy nghĩ không có xảy ra, hơi thở của anh rõ rang ở gần cô như vậy nhưng lại không hề có xảy ra chút tiếp xúc thân thể nào. Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà siết chặt nắm tay.

“Từ khi nào mà em đã học được chiêu giả bộ ngủ này rồi hả?” Giọng Thời Chung có chút trầm thấp làm cho người nghe cảm thấy trong đó có bao nhiêu phần là châm chọc, lại có mấy phần dò xét. Nắm tay Nhậm Tư Đồ không khỏi nắm chặt hơn, thứ nhất là cô không tin mình để lộ sơ hở gì, thứ hai là cô muốn cùng anh so sánh độ cố chấp, đôi mắt không chút cử động vẫn nhắm chặt như cũ.

Anh đứng lên, hơi thở rất nhanh rời xa khỏi Nhậm Tư Đồ, tiếp theo là truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, Nhậm Tư Đồ nghe rất rõ—chìa khóa quay một vòng, lại một vòng nữa, sau đó là tiếng mở cửa, cuối cùng là tiếng rút chìa khóa.

Có lẽ anh đã đi vào nhà, cô nghe thấy âm thanh đóng cửa…….

Nhậm Tư Đồ rốt cuộc đã không kiềm chế được nữa, mở mắt, cô cầm điện thoại di động của mình ở trên mặt đất. Vụt đứng lên, hướng về phía

https://thuviensach.vn

Thời Chung mà trợn mắt nhìn—bởi vì cô căn bản không nghĩ rằng anh sẽ để mặc cô ở ngoài cửa.

Lúc trước được anh nâng niu trong lòng bàn tay biết bao nhiêu, thì hôm nay lòng tự ái càng bị tổn thương bấy nhiêu.

Thời Chung vậy mà cả một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn lấy cô một cái, chỉ có thoáng dừng bước chân một chút sau đó là đi thẳng vào nhà, thuận tay đóng cửa lại. Gấp đến mức cô chỉ còn biết đưa tay giữ cửa lớn lại.

Nói thật, xung quanh người đàn ông này tản mát ra khí thế lạnh lùng làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy xa lạ vì vậy cô cũng không biết ứng phó ra sao, nghĩ tới nghĩ lui cô chỉ còn cách nhắm mắt hỏi: “Có thể mời em vào nhà ngồi một chút được không?”

Thời Chung chỉ lẳng lặng nhìn cô một lượt mà không có nói gì.

Mà Nhậm Tư Đồ sau khi nói xong cũng liền cảm thấy hối hận. Không đúng, cô không nên nói như vậy. Vừa lúc nãy khi cô đang buồn chán ngồi đợi anh thì liền ngồi nói chuyện điện thoại với Tôn Dao—Cô không nên dùng câu hỏi nghi vấn để hỏi anh, như vậy nếu anh chỉ đơn giản nói một chữ “không” là liền có thể từ chối cô. Cô nên nghe theo lời Tôn Dao.

“Ý của em là…… em không mang theo ví tiền ra ngoài, anh không cho em vào thì em chỉ có thể lang thang ngoài đường rồi.” Nhậm Tư Đồ lập tức sửa lại lời nói của mình.

Sau đó cô thấy Thời Chung nhíu nhíu lông mày mấy giây.

Cuối cùng anh cũng mở cánh cửa ra.

Nhậm Tư Đồ lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, dường như cô rất sợ anh sẽ đổi ý nên bước thật nhanh qua cửa. Thứ nhất là cô muốn kiếm đề tài để

https://thuviensach.vn

thay đổi không khí trầm mặc như bây giờ, thứ hai là cô có chút tò mò, lúc thay giày liền hỏi: “Làm sao lúc nãy anh biết em giả bộ ngủ?”

Cô cho rằng anh sẽ không trả lời, nhưng anh lại thật sự trả lời: “Điện thoại ở trên tay em rõ ràng là vẫn còn ấm chứng tỏ là mới kết thúc cuộc nói chuyện không lâu thì làm sao mà có thể ngủ say nhanh như vậy?”

…….

Bây giờ Nhậm Tư Đồ có chút hối hận vì hồi nãy nói chuyện với Tôn Dao quá lâu, nếu không thì anh làm sao phát hiện được cô giả bộ ngủ, có lẽ cũng sẽ không diễn ra một màn xấu hổ ở trước cửa như lúc nãy.

Nhưng Nhậm Tư Đồ lúc này mới phát hiện, khi vào trong nhà thì sự lúng túng cùng xấu hổ mới chính thức bắt đầu. Người đàn ông chỉ để lại cho cô một câu: “Em cứ tùy tiện sử dụng phòng khách.” Nói xong cũng bỏ mặc cô ở phòng khách mà chuẩn bị đi về phòng ngủ của mình.

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn anh đi về phòng ngủ đóng cửa lại mà đau cả đầu.

Phòng khách to lớn giống như con quái vật đang ngủ đông muốn đem Nhậm Tư Đồ nuốt trọn lấy. Cô ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi liếc mắt nhìn phòng ngủ đã khép chặt cửa, hoàn toàn không có cơ hội.

Thật may đúng lúc này thì Tôn Dao điện thoại tới.

Điện thoại vừa thông đã nghe thấy Tôn Dao hỏi một câu: “Chẳng lẽ cậu vẫn còn ngồi ngoài cửa chờ anh ta?”

“Không có, tớ đã vào nhà.”

Tôn Dao hưng phấn: “Hả?” Nhưng một lúc sau cô ấy mới nhận ra có cái gì đó không đúng: “Cậu đã vào nhà vậy tại sao lại dùng giọng điệu thê

https://thuviensach.vn

thảm như thế?”

Nhậm Tư Đồ chỉ còn biết kẻ lại cho cô ấy nghe chuyện lúc nãy.

Tôn Dao dường như đã hiểu: “Điều này cũng không xem là quá tệ, tối thiểu thì anh ta cũng trở về nhà một mình chứ không phải là ôm ấp tình mới xuất hiện trước mặt cậu.”

“Cậu đừng có châm chọc tớ nữa. Tình trạng hiện tại của tớ còn không bằng anh ấy ôm người mới xuất hiện trước mặt tớ. Tớ sẽ cãi nhau với anh ấy một trận rồi sau đó sẽ hoàn toàn chết tâm. Còn anh ấy bây giờ xem tớ như người xa lạ, không chịu nói với tớ quá một câu, cũng không hề có cãi vã, thật sự là…….” Rất ngột ngạt.

Tôn Dao im lặng chừng một phút rồi lại nói: “Người đàn ông này quả nhiên rất dứt khoát, lúc còn yêu thì để cậu lên đầu mặc cho làm mưa làm gió, nhưng khi đã quyết định buông tay thì sẽ đem cậu trở thành không khí, không có chút nào dây dưa, lằng nhằng……”

Nhậm Tư Đồ vội vàng cắt đứt lời Tôn Dao: “Tớ muốn cậu nghĩ cách không phải là muốn nghe cậu khen anh ấy.”

Im lặng một phút—

“Mặc ít đồ một chút, rót một ly nước mang vào phòng anh ta hỏi anh ta xem có khát hay không?”

“Có tác dụng sao?”

“Biên kịch phim đều viết như vậy, tớ cũng diễn ở bốn năm bộ phim như vậy, thành công cũng ba lần, tỷ lệ thành công như vậy… chắc cũng được coi là cao.”

https://thuviensach.vn

Lần này Nhậm Tư Đồ quyết định bảo lưu ý kiến, thực tế thì làm sao để có thể cùng hành động và nói chung một lúc được?

Nhậm Tư Đồ cúp điện thoại nhìn quanh phòng khách một vòng. Phòng khách được quét dọn rất sạch sẽ, dường như không có lấy một chút hơi người, cảm giác vắng lặng làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy cuống lên.

Còn có thể làm sao nữa? Chỉ có thể cởi ra thôi.

Trong phòng có lò sưởi, Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng cởi, ở trên người chỉ còn một cái áo rộng thùng thình có hình con thỏ, chiếc quần cũng cởi bỏ để lộ cặp chân dài nhưng cô cũng không cảm thấy lạnh. Cô đứng trước kính thử kéo cổ áo bên trái xuống dưới vai để lộ ra xương quai xanh—trên xương quai xanh của cô có một nốt ruồi nho nhỏ, cô còn nhớ có lúc Thời Chung khen nốt ruồi này của cô hết sức hấp dẫn. Nhưng hôm nay khi nhìn vào trong gương, nhìn thấy vết sẹo tren lưng cô lại cảm thấy có chút rầu rĩ, liền nghĩ tới những người đàn ông lúc ở trên giường thì không ai nói được mấy lời thật lòng, căn bản là không tin được. Cô liền đem cổ áo kéo về, âm thầm tự an ủi mình, lộ ra đôi chân cũng đủ rồi—anh cũng không phải chỉ ở trên giường mà khen đôi chân của cô đẹp.

Nhậm Tư Đồ cứ mát mẻ như vậy mà đi ra phòng khác, lại không biết do bản thân mình quá khẩn trương mà cả thân thể đều nóng lên, lòng bàn tay cổ đổ đầy mồ hôi. Cô đi tới phòng bếp rót ly nước rồi đi tới trước cửa phòng ngủ chính.

Nhậm Tư Đồ nhẹ nhàng gõ cửa nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời, cô thử nắm cần cửa thế nhưng cửa cũng không có khóa. Đối với Nhậm Tư Đồ đây là tin tức tốt , cô ddieuf chỉnh lại hơi thở của mình, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Thời Chung không ở bên ghế salon, cũng không có ở trên giường, Nhậm Tư Đồ đi sâu vào bên trong hơn, tiến gần đến thư phòng mới nghe

https://thuviensach.vn

thấy động tĩnh– thư phòng ở phía trong phòng ngủ nên cũng khó trách anh không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Thư phòng được thiết kế phân nửa dùng để làm việc nên chỉ có tấm thủy tinh dùng để làm vách ngăn, Nhậm Tư Đồ nhìn xuyên qua vách thủy tinh thấy Thời Chung đang hút thuốc, đi đi lại lại trong thư phòng--- anh cũng không phát hiện ra cô.

Nhậm Tư Đồ nắm chặt ly nước đi đến gần anh.

Bước đến đủ gần, Nhậm Tư Đồ đang chuẩn bị mở lời gọi anh thì đột nhiên anh đã lên tiếng. Cô không biết người bên kia là ai nhưng thấy anh lạnh lùng nói: “Tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể nhượng lại cho họ 10%, nếu như không đồng ý thì khiến họ biến mất cho tôi.”

Lúc này tầm mắt cô mới lướt qua khỏi người Thời Chung, nhìn lên chiếc laptop đặt trên bàn cùng với ánh đèn camera lóe lên.

Trên màn hình vi tính đang hiển thị cuộc họp qua webcam. Mà ở một chỗ khác, hai người đàn ông trung niên nhìn thấy Nhậm Tư Đồ thì há hốc miệng nhất thời không nói được gì.

Thời Chung lúc này mới nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của đối tác, nhất thời ngớ người, cau mày quay đầu lại.

Ánh mắt anh rất nhanh quét qua toàn thân Nhậm Tư Đồ làm cho cô muốn độn thổ. Thời Chung nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đi về phía bàn làm việc, “Pằng” đem máy vi tính khép lại, một tay cầm lấy gạt tàn trên bàn làm việc mà dập tắt điếu thuốc.

Sau khi làm xong hết tất cả mới xoay người lại dựa vào mép bàn: “Em vào đây làm gì?”

Nhậm Tư Đồ hiện tại rất mất mặt hỏi anh: “Anh khát không?”

https://thuviensach.vn

Cô cầm chặt ly nước trong tay: “Em….đi ra ngoài trước, không quấy rầy anh họp nữa. Chờ anh họp xong rồi, không biết có thể…….cho em nửa tiếng để nói chuyện không?”

Nhưng Thời Chung chỉ cười cười: “Chúng ta còn có cái gì để nói sao?”

Nhậm Tư Đồ nhất thời bị nghẹn.

Một giây trước Nhậm Tư Đồ còn muốn bỏ đi, một giây sau lại đứng yên bất động một chỗ.

Anh hạ lệnh đuổi khách một cách hung dữ: “Em có lái xe tới phải không? Ngày mai là tự em lái xe trở về hay là để anh đưa em về?”

“……..”

“……”

“Anh có cần phải tuyệt tình như thế này không?” Nhậm Tư Đồ rốt cuộc đã không chịu được nữa.

Anh cũng chỉ trầm mặc nhíu lông mày, cũng không biết có phải kinh ngạc vì sự thay đổi của cô không nữa hay là còn đang đợi lời nói tiếp theo của cô.

Nhậm Tư Đồ đi về phía anh, đem ly nước trên tay đặt lên bàn làm việc, tay còn đặt trên ly chưa buông, giống như đang cố gắng lấy dũng khí. Hai người đứng cách nhau có 10cm, cô ngước mắt lên nhìn anh, trong ánh mắt anh đè nén một đốm lửa, không biết là bởi vì anh đang giận dữ hay là đang chế diễu cô tự đem bản thân mình đẩy tới tình cảnh mất mặt như ngày hôm nay: “Anh không có nửa tiếng nói chuyện cùng em, vậy em liền nói ngắn gọn, anh không muốn nghe cũng phải nghe, dù sao cũng chỉ có năm chữ-- em không muốn chia tay.”

https://thuviensach.vn

Thời Chung vẫn tỉnh táo, lạnh nhạt như vậy. Anh đi tới nhìn thẳng vào mắt cô cho đến khi lửa giận dữ trong đôi mắt có chút bị dập tắt.

Nhậm Tư Đồ sa sút tinh thần buông ly nước trong tay ra, cô cảm thấy mình không thể thoải mái cùng với người đàn ông này. Dù cho hai người không là được người yêu nhưng giờ cũng không thể làm bạn bè được nữa, tối thiểu bây giờ cô cũng phải nói một tiếng chia tay: “Tạm biệt.” hoặc là “Không hẹn gặp lại.” cũng được. Nhưng hiện tại đến nhếch môi cô cũng không làm được chỉ còn biết nghiến răng nghiến lợi xoay người đi.

Có lẽ trời sinh đã làm gen mặt dày nên khi Nhậm Tư Đồ bước nhanh về phía cửa phòng ngủ thì lại nghĩ hiện tại tâm tình mình đang không tốt nên chắc chắn không thể nào lái xe về được rồi, chắc cũng chỉ còn cách tìm khách sạn ở gần đây ngủ một đêm rồi sáng mai về.

Nhậm Tư Đồ mải suy nghĩ mà không biết mình đã đi tới cửa, cô vừa suy nghĩ vừa kéo cánh cửa. Tương lai của cô chắc không sáng sửa gì hơn so với chuyện mất mặt tối nay. Bỗng nhiên sau lưng Nhậm Tư Đồ truyền đến tiếng động, so với bước chân của cô còn nhanh hơn. Tay của cô còn chưa kịp nắm lấy nắm cửa, đầu còn chưa kịp nhìn về phía sau đã bị Thời Chung nắm lấy cánh tay.

Thời Chung kéo cô quay lại.

Cảnh tượng như này dễ làm cho người ta nảy sinh ảo giác, trong nháy mắt Nhậm Tư Đồ muốn đánh anh nhưng lại không làm được.

Mà lúc này đổi lại là cô muôn hôn anh, nhưng anh cũng không có……

Giọng nói Thời Chung trầm thấp: “Người đi giải hòa mà có thái độ như vậy sao? Em ăn mặc như vậy đi vào, mới quyến rũ được một nửa thì làm cho anh nổi giận rồi bỏ đi. Bây giờ còn trừng mắt với anh.”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ đang trợn tròn hai mắt, cô miễn cưỡng thu hồi ánh mắt của mình lại, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy đáng đời anh—“Ai bảo anh nói những lời như thế đả kích em?”

“Anh đả kích em?” Khóe miệng anh khẽ nhếch lên cười cười: “Em đả kích nhiều bằng anh sao? Trong đầu anh hiện tại toàn là hình ảnh anh cùng hai vị quản lý họp thì họ thấy được bao nhiêu thứ trên người em, anh đả kích đến muốn giết người đây.”

So với sự lạnh lùng lúc nãy thì Nhậm Tư Đồ muốn anh như thế này hơn, cánh tay cô bị anh kéo cũng đã trở nên tê dại.

Đây có thể coi là tín hiệu anh chủ động? Hoặc có thể là tín hiệu muốn chủ động?”

Nhậm Tư Đồ ngước mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh, thấy anh nói xong thì liền im lặng giống như là đang chờ đợi hành động của cô.

Tầm mắt Nhậm Tư Đồ không khỏi dời xuống bờ môi của Thời Chung, mặc dù lúc này da đầu trở nên tê dại, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi, cô từ từ kiễng chân lên---

Thời Chung sẽ không đẩy cô ra chứ?

Anh thật sự không đẩy cô ra.

Nhưng lại đưa tay cản môi cô lại.

Lần dầu tiên trong đời chủ động hôn lại bị đối phương dùng phương thức này cự tuyệt? Đôi chân đang nhón lên của Nhậm Tư Đồ trở nên cứng đờ.

Cô không thích vẻ mặt trở nên căng thẳng của anh, cô thậm chí đã từng nghĩ sẽ ôm lây anh, hôn anh thật sâu.

https://thuviensach.vn

Mà ánh mắt người đàn ông này lại ánh lên một tia sáng, làm cho những bất mãn trong lòng cô xóa tan, anh nói: “Em đi ngủ sớm đi, sáng mai đi cùng anh đến một nơi.”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 41

"Đi ngủ sớm một chút, ngày mai đi với anh đến một nơi."

Nói xong liền thuận thế mở cửa ra thay cô.

Nhậm Tư Đồ nhìn cánh cửa rộng mở phía sau, lại nhìn người đàn ông bên cạnh, anh không có biểu hiện gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô không nói lời nào, bày ra tư thế cự người ngoài ngàn dặm, Nhậm Tư Đồ khó tránh khỏi có chút nhụt chí, xoắn xuýt một lúc lâu cũng chỉ có thể nói một câu: "Ngủ ngon."

Lập tức, cô đi ra khỏi phòng Thời Chung dưới cái nhìn của anh.

Trở lại căn phòng dành cho khách lạnh lẽo, Nhậm Tư Đồ liền đặt di động ở đầu giường, màn hình vừa mới tối đi thì Nhậm Tư Đồ lại bật sáng lên, nhận được tin nhắn của Tôn Dao: "Sao rồi?

"....."

"....."

"Thất bại." Nhậm Tư Đồ nhắn lại hai chữ.

Không tới hai giây, Tôn Dao đã gửi tin nhắn thoại tới, Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp mở ra nghe thì đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó ở chỗ cổng vòm lại truyền đến tiếng mở cửa, rồi tiếng đóng cửa ——

Đã trễ thế này anh còn ra ngoài?

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ nhịn không được phỏng đoán, ý anh là ở chung với cô dưới một mái nhà không thoải mái, cần phải chạy ra ngoài?

Nhậm Tư Đồ cảm thấy khó chịu, tiện tay cầm lấy điều khiển trên trên tủ đầu giường, mở ti vi, vặn to âm lượng, lại vặn to, cuối cùng trong phòng cũng náo nhiệt hẳn lên.

Chương trình nào Nhậm Tư Đồ cũng xem không vào, chỉ có thể đổi kênh, chợt cảm thấy mình cứ lờ mà lờ mờ chạy tới như vậy, đúng ngu ngốc.

Câu nói kia của Tôn Dao: "Vậy thì đi tìm anh ta! Quấn lấy anh ta! Nói với anh ta là cậu bị coi thường, không bỏ được anh ta." vẫn còn văng vẳng bên tai, bây giờ nghĩ đến, một người phụ nữ có lẽ sẽ cảm thấy mình là một nữ chiến binh nhưng với đàn ông, anh ta chỉ cảm thấy cô ta rất phiền toái.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa lúc nào Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không chú ý, đợi đến khi sự thương cảm làm thính lực thoát khỏi những tiếng ồn ào của ti vi, cô mới lờ mờ nghe thấy ngoài cửa hình như có động tĩnh. Nhậm Tư Đồ vội vàng vặn nhỏ âm lượng, quả nhiên là có người ở bên ngoài gõ cửa.

Nhậm Tư Đồ "cạch" một tiếng buông điều khiển trong tay ra, sau đó mở ngăn kéo tủ đầu giường, ném ví tiền của mình vào —— dù sao thì cô cũng đã nói mình không mang ví tiền rồi.

Nhậm Tư Đồ nhanh chóng đến cạnh cửa, nhìn vào chiếc gương to hình cung tự đánh giá một lượt, cảm thấy hài lòng mới OK, sau đó lại bắt đầu nở vài nụ cười khác nhau, cuối cùng chọn một nụ cười tự nhận là thích hợp nhất rồi mới mở cửa.

Thời Chung đang đứng bên ngoài.

Sau khi nhìn thấy anh, Nhậm Tư Đồ không khỏi mỉm cười, khép mi, sau đó cô nhìn thấy anh ôm một chiếc áo choàng bằng nhung san hô được

https://thuviensach.vn

gấp gọn gàng, trên chiếc áo choàng còn đặt đồ dùng cá nhân và một bộ kem dưỡng da mới tinh, tia hi vọng trong lòng Nhậm Tư Đồ ngày càng lớn.

Khoé miệng cô vẫn giữ nụ cười kia, yên lặng nhận đồ trong tay anh.

Thời Chung lại tuyệt không khách khí, đưa đồ cho cô xong liền xoay người rời đi. Nhậm Tư Đồ vội vàng gọi anh lại: "Thời Chung!"

Anh thật sự dừng bước nhưng không quay đầu nhìn cô.

"Vừa nãy anh ra ngoài là đi mua... Kem dưỡng da cho em hả?" Kem dưỡng da trong ngực cô đều còn nguyên tem ngực, mà cửa hàng chuyên doanh nhãn hàng này - nhãn hàng mà cô thường sử dụng đều đã đóng cửa, Nhậm Tư Đồ mặc dù không biết làm sao anh có thể kiếm được nhưng hành động này của anh chắc chắn đã cho cô thêm chút hi vọng.

"Bởi vì ngày mai anh không muốn mang một phụ nữ nhếch nhác đi khắp nơi."

"....."

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn biến mất ý nghĩ muốn hàn huyên cùng anh hai câu.

Kỳ thật muốn đả kích một người phụ nữ rất dễ dàng, chỉ cần soi mói khuôn mặt của cô ta, dáng người của cô ta, chỉ số thông minh của cô ta, cách nào cũng đều rất hiệu quả. Nhậm Tư Đồ dùng lực đóng cửa lại, "Ầm" một tiếng chính là sự kháng nghị tốt nhất.

Đóng cửa lại, Nhậm Tư Đồ vô tình nhìn bản thân đang ôm một đống thứ trong gương. Đúng là.... Sắp bị anh làm cho tức chết rồi.

Rửa mặt xong xuôi nằm trên giường, Nhậm Tư Đồ lại không chút buồn ngủ, thật ra bây giờ đã qua rạng sáng, bóng đêm đêm bên ngoài như

https://thuviensach.vn

khoác lên một tầng sương lạnh, dưới bóng đêm là sương mù mênh mông, cuối cùng, Nhậm Tư Đồ mất ngủ bực tức chùm chăn lại, tự an ủi: Nếu không ngủ thì ngày mai không chỉ đơn giản là nhếch nhác đâu, sẽ là muốn xấu đã chết.

Nghĩ như vậy, cô dần dần buông lỏng sầu tư, chỉ chốc lát sau đã ngủ thiếp đi.

***

Thời Chung thức trắng đêm, chat webcam hội nghị đến bốn giờ sáng mới kết thúc, anh xem xong hai hợp đồng đấu thầu và chuẩn bị báo giá cho dự án xây dựng khu đô thị, nhìn đồng hồ thì đã hơn bảy giờ, bức mành trong phòng chưa khép lại, từng giọt nắng mai hạ xuyên vào phòng, nhảy nhót trên bàn làm việc của anh.

Vì muốn dành một ngày ra ngoài, đành phải làm việc suốt đêm không nghỉ thôi. May mà công việc cũng đã xử lý xong, Thời Chung hơi day trán.

Trên bàn kia vẫn còn ly nước cô mang vào mấy giờ trước, đã sớm lạnh thấu xương. Nếu đúng là cô rót, kể cả lạnh thấu xương anh cũng uống hết.

Đưa tay vuốt nhẹ bề mặt chiếc ly thủy tinh liền không tự kiềm chế được mà nhớ lại bộ dạng nắm chặt cốc của cô gái kia —— Có lẽ lúc đó cô đã tức giận đến nỗi muốn giậm ấy chứ.

Nếu như lúc đó là mình, anh đã làm ra hành động điên rồ gì đó rồi, cô càng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, anh càng cảm thấy được một sự..... Vui mừng.

Ít nhất cô vẫn quan tâm đến anh, không phải sao?

Đã có thể nghĩ như vậy nhưng Thời Chung vẫn không thể chấp nhận, trong lòng cô nàng vĩnh viễn có một Thịnh Gia Ngôn, vĩnh viễn không thể

https://thuviensach.vn

lay động.

Trong hộp thư của anh còn có một hiệp nghị giảng hoà, là luận sư đại diện của Tưởng Lệnh Thần gửi tới, nếu hai bên bất đồng ý kiến thì có thể gặp trực tiếp luật sư đại diện của đối phương, đàm phán chuyện rút đơn kiện.

Một đống chữ này dần dần biến hóa thành chuyện anh và người phụ nữ kia ở chung một mái nhà như hiện giờ, Thời Chung đóng máy tính, rửa mặt qua một cái rồi thay quần áo, sang gõ cửa phòng dành cho khách.

Rất lâu cô mới ra mở cửa, vẫn là bộ dạng buồn ngủ, tóc cũng lộn xộn, xem ra là đêm qua ngủ không ngon, Thời Chung nhịn xuống ý muốn đưa tay vuốt tóc cô: "Rửa mặt đi, chúng ta ra ngoài ăn sáng." Trong lòng Nhậm Tư Đồ có chút không phục, đã biết là không tránh khỏi một đêm trằn trọc mà tinh thần anh vẫn sảng khoái như vậy, tựa như đã ngủ rất ngon. "Chờ em mười phút." Nhậm Tư Đồ nói xong liền xoay người đi vào phòng tắm.

Cô rửa mặt qua loa, soi gương rồi thoa kem dưỡng da lên, nhưng kem dưỡng da có thể che được vành mắt đen của cô ư? Cuối cùng chỉ có thể uổng công vô ích mà vỗ vỗ hai má.

Ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy Thời Chung đang ngồi trên sofa trong phòng chờ cô, hai tay đặt lên nhau, bắt chéo chân, tư thế coi như là tao nhã nhưng không chút biểu cảm.

Nhậm Tư Đồ đi qua mặt anh, tới tủ quần áo, vừa định nói: "Anh ra ngoài một chút để em thay quần áo." Nghĩ lại lại nuốt những lời này vào.

Anh thẳng thừng coi nhẹ sự tồn tại của cô khiến cô có chút giận giữ. Lúc không lí trí rất dễ làm ra những chuyện điên cuồng, Nhậm Tư Đồ cắn răng, cũng coi anh như không khí, cứ đứng trước tủ quần áo, từ từ cởi đồ.

https://thuviensach.vn

Ghế sofa ở đối diện phía bên phải của cô, Nhậm Tư Đồ không cần nhìn qua cửa tủ khảm gương nữa mà có thể trực tiếp nhìn phản ứng của anh —— nói đúng ra, anh căn bản là không có chút phản ứng gì, như thể lòng anh không loạn chút nào, người đàn ông này thậm trí vẫn giữ tư thế giống trước như đúc, hai tay tao nhã đặt lên nhau, lẳng lặng nhìn nàng.

Áo ngủ bị tuột đến vai, tiếp đó lộ ra nội y màu đen, lập tức chiếc eo cũng hé lộ, xuống chút nữa là bụng dưới, một mảng da thịt trơn bóng lộ ra trước mặt Thời Chum nhưng ánh mắt anh vẫn không chút kiêng kị, cứ lẳng lặng nhìn cô như vậy, không nhào lên cũng không chạy lấy người, chỉ là hai tay đặt lên nhau hơi dùng lực, khắc chế cái gì đó.

Cởi đến đây ngược lại lại thành Nhậm Tư Đồ trong ngoài không được lòng người, dứt khoát không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, tiếp tục cởi ra, cái mông vung cao, hai đùi trắng nõn liên tiếp lộ ra trước mặt Thời Chung ——

Thời Chung bỗng nhiên đứng lên, quay mặt đi, mang tai hơi phiếm hồng: "Anh xuống lầu chờ em."

Cuối cùng anh cũng không thể coi cô như không khí nữa thế nhưng Nhậm Tư Đồ lại không vui vẻ như tưởng tượng, ngược lại khi nhìn bóng lưng của anh chỉ cảm thấy càng thất vọng.

***

Khi Nhậm Tư Đồ xuống lầu, xe đã ở bên ngoài chờ cô, sau khi cô lên xe, tài xế cũng không nói chuyện với cô, chỉ im lặng giẫm chân ga phóng đi.

Nhậm Tư Đồ cho rằng anh sẽ đưa cô đến nhà hàng ăn gần đây, không ngờ càng đi càng xa, khi dừng xe đã là chuyện của nửa giờ sau rồi.

https://thuviensach.vn

Tâm tư của Nhậm Tư Đồ căn bản không có đặt vào chuyện ăn cơm, tháo dây an toàn xuống xe xong, cô mới phát hiện trước mặt không phải nhà hàng ăn.

Rõ ràng là cửa lớn của trường học. Chính là trường học cũ của bọn họ.

Chỉ là bây giờ cổng trường khác với năm đó rất nhiều, bệ đá cẩm thạch có múa bút vảy mực vàng làm lưu niệm, gần cổng vẫn dễ dàng thấy được cột cờ dựng lên, lá cờ ở trên cao tung bay phất phới.

Nhậm Tư Đồ có chút không chắc chắn: "Mới sáng sớm đã đưa em đi dạo trường học sao?"

Thật ra bây giờ cũng đã hơn tám giờ, căn bản không tính là sớm nhưng bởi vì là chủ nhật, trong trường cực kỳ vắng vẻ, chỉ có những học sinh cuối cấp phải lên lớp, lại thêm sương mù, trong vườn trường lại càng giống một buổi sáng tinh mơ yên tĩnh.

Bảo vệ đang ở trong phòng bảo vệ ngủ gà ngủ gật, hai người lẳng lặng không một tiếng động đi vào cổng trường, nhiều năm như vậy không trở về, Nhậm Tư Đồ lại phát hiện trí nhớ của mình về trường học không giảm chút nào, hai dãy lớp học mới xây sau khi cô tốt nghiệp, sân bóng rổ hiện giờ cũng đã biến thành những bậc thang qui củ. Nhưng cửa sau trường học vẫn như cũ, bên cạnh còn có một tòa nhà kiểu cũ dành cho người nhà nhân viên trong trường học, đường cũng vẫn là con đường hẹp kiểu cũ, Nhậm Tư Đồ không khó để nhìn sang bên kia, có một ông cụ đang kéo một con chó béo trắng ra khỏi toà nhà.

Nhậm Tư Đồ yên lặng cảm thán một câu: Kia mà là dắt chó đi dạo á? Có mà bị chó kéo đi thì có.

Nhìn bộ dạng của ông cụ, Nhậm Tư Đồ không khỏi nán lại, cô cũng không ngờ mình sẽ gặp lại thầy giáo dạy tiếng anh ở đây ——

https://thuviensach.vn

"Thầy Lục?"

Thời Chung vốn đi trước cô, nghe vậy bỗng dừng chân, vô thức quay đầu nhìn lại. Chỉ nhìn ông cự kia một cái mà Thời Chung thiếu chút nữa nhịn không được vỗ trán.

Thầy Lục đứng tại chỗ đánh giá Nhậm Tư Đồ, hình như nhận ra, thầy dùng sức túm dây xích chó đi về phía bọn họ. Nhậm Tư Đồ thấy thầy lục bước đi khó khăn như vậy liền tự lên nghênh đón, nhưng đi được hai bước, ngoái đầu nhìn lại mới phát hiện Thời Chung vẫn còn đứng một chỗ không nhúc nhích, nhịn không được cười một tiếng.

Năm đó thầy Lục vẫn luôn là khắc tinh của các học trò có thành tích kém, Thời Chung chảnh choẹ trước kia cuối cùng cũng biết sợ rồi hả?

Nhậm Tư Đồ nhịn xuống ý cười, quay lại giữ chặt tay Thời Chung, cố ý kéo anh đến chỗ thầy Lục.

Khi thầy Lục dạy bọn họ cũng đã lớn tuổi, hiện giờ mái tóc sớm đã hoa râm, đã về hưu từ lâu nhưng vẫn tràn đầy khí chất.

Dù sao năm đó cũng là nhân vật tiêu biểu của lớp tiếng anh, Nhậm Tư Đồ về lại đây gặp được thầy Lục rất vui vẻ nhưng Thời Chung lại lúng ta lúng túng đứng ở bên cạnh cô, nghe thầy khen ngợi cô học trò giỏi này.

Nghe nói bọn họ đặc biệt tới trường học ăn bữa sáng, ánh mắt của thầy Lục cũng có chút sâu xa: "Hai người bây giờ không phải....."

Lời này phối hợp với cái nhìn tiếc hận của thầy Lục về phía Nhậm Tư Đồ, cuối cùng cũng khiến Thời Chung nở nụ cười ——

Cô học trò giỏi năm đó..... Và tiểu tử thối học tiếng anh nát bét..... Cải trắng ngon lành.... Và heo....

https://thuviensach.vn

Thầy Lục còn phải dắt chó đi dạo, Nhậm Tư Đồ đành cáo từ, lấy danh thiếp từ trong ví ra đưa cho thầy Lục, thấy Thời Chung bất vi sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục), Nhậm Tư Đồ liền hích nhẹ anh một cái.

Lúc này Thời Chung mới mở ví ra, lấy danh thiếp.

Thầy Lục rất vui mừng nhìn danh thiếp của Nhậm Tư Đồ, liên tục khen ngợi: "Công việc tốt!"

Đến danh thiếp của Thời Chung, lại lập tức nhảy qua chức vụ và tên công ty, ngó nhìn tên tiếng anh ở phụ lục danh thiếp, thầy Lục liền cau mày: "Tên tiếng anh của cậu..... Cũng thật trực tiếp."

Nhậm Tư Đồ cũng cúi đầu nhìn thoáng qua.

Thấy tên rõ ràng tên tiếng anh trên danh thiếp là clock, cô lập tức hiểu ra vì sao thầy Lục lại nhíu mày.

Nhậm Tư Đồ nhịn không được ngó Thời Chung ——

Chính anh cũng theo ánh mắt của thầy Lục mà nhìn xuống danh thiếp của mình. Bởi vì cúi đầu, Nhậm Tư Đồ chỉ nhìn thấy đường cong gầy gò trên mặt anh, không thấy được vẻ mặt, ngược lại thầy Lục lại cực kỳ rõ ràng —— đúng là học trò thành tích xấu, đến cái tên tiếng anh cũng khiến người ta bất lực.

Đúng lúc này Thời Chung ngẩng đầu lên, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Nhậm Tư Đồ. Ngay giây phút ấy, cô chỉ cảm thấy ánh sáng trong mắt người đàn ông này cực kì loá mắt, nhưng một giây sau, anh lại chỉ dùng giọng điệu bình thường giải thích với thầy Lục: "Hình như là một người cực kỳ thích xen vào việc của người khác lấy cho em."

https://thuviensach.vn

Xem ra anh không nhớ được vì sao tên tiếng anh của mình lại như vậy, Nhậm Tư Đồ ngược lại lại thở ra, cùng lúc đó cũng có chút kỳ quái, tại sao mình lại nhớ chuyện đó chứ? Cô không biết vì sao nhưng rõ ràng là nhớ.....

Năm ấy khi trường học vừa phân ban, giáo viên quy định bài tập tiếng anh phải viết tên tiếng anh của mình lên, Thời Chung chậm chạp không nộp bài, Nhậm Tư Đồ lấy tư cách là lớp trưởng lớp tiếng anh đi thúc giục bài tập, kết quả anh lấy lý do là anh không biết tên tiếng anh của mình là gì, cũng không biết phải đặt sao cho thích hợp, cho nên bài tập cũng không nộp luôn. Nhậm Tư Đồ lật bài tập của anh ra vẫn thấy trắng tinh liền biết lý do này chỉ là giả bộ thôi, nhưng cô vẫn đưa bài tập của mình cho anh chép, ngoài miệng cũng không vạch trần anh, chỉ theo lý do thoái thác của anh nói: Cứ gọi clock thôi. Anh vừa nghe cô nói vậy, hơi sửng sốt một chút rồi vui vẻ tiếp nhận đề nghị của cô, lấy bút ra viết ngay xuống vở bài tập, có lẽ cảm thấy "Thời Chung" dịch thẳng như vậy cũng không sai.

Thầy Lục không nhớ Thời Chung lại có cái tên tiếng anh như vậy, có lẽ cũng bởi vì số lần nộp bài của anh quá ít, thầy Lục lão không thấy qua mấy làm bài tập của anh, cái tên tiếng anh thì càng miễn bàn, chỉ thật không ngờ Thời Chung lại dùng cái tên tiếng anh đó đến tận bây giờ.

Hiện giờ Nhậm Tư Đồ chỉ cảm thấy xấu hổ, thứ nhất, thầy Lục vĩnh viễn cũng không biết cái tên không tiêu chuẩn như thế thực tế là do cô học trò giỏi này đặt; thứ hai, bây giờ Thời Chung là một vị thương nhân rất có địa vị, chẳng may kí hợp đồng với nước ngoài mà kí cái tên như vậy xuống, rất khó tránh khỏi việc bị người ta đùa cợt sau lưng.....

Sau khi tạm biệt thầy Lục, hai người lại đi tiếp, cửa hàng hai bên phố đã qui củ hơn rất nhiều, hẳn là đã có tu sửa, Nhậm Tư Đồ vẫn còn xấu hổ vì cái tên tiếng anh kia, cuối cùng lại không nhịn được mà mỉm cười.

Chỉ là không ngờ anh lại đột nhiên quay đầu, chuẩn xác bắt được nụ cười của cô, hơi nheo mắt lại, thanh âm trầm thấp buồn bực mang chút đe

https://thuviensach.vn

dọa: "Em còn có mặt mũi cười?"

Tại sao cô lại không có mặt mũi cười? Dù sao thì người đàn ông này cũng không nhớ ai đã đặt cái tên không cách điệu như vậy cho anh mà.

Về điểm này, anh quả thực hết cách với cô, chỉ có thể tăng tốc độ, Nhậm Tư Đồ không gần không xa theo sát, đến tận khi anh đứng ở ven đường, trước một cửa hiệu ăn sáng không tên.

Trí nhớ đã rất lâu rồi nhưng khi Nhậm Tư Đồ đứng ở ven đường, ngửi mùi hương hỗn tạp từ trong cửa hàng bay ra, dường như nhận ra từng hương vị tách biệt ——

Sữa đậu nành, bánh quẩy, tào phớ, bánh nướng, đương nhiên còn có cả mì vằn thắn và bánh trẻo rán mà cô thích nhất. Thậm trí ngay cả chỗ ngồi "độc quyền" của cô vẫn còn chiếc quạt điện trắng treo ở trên, chẳng qua cái bàn đã sớm đổi mới, không còn thô sơ như trước nữa.

Năm đó mẹ cô vẫn còn là hiệu trưởng trường mầm non, bởi vì trường chuyên nhận những đứa trẻ bị khiếm thính nên mẹ cô còn bận hơn những giáo viên khác, cơ bản là không có thời gian chuẩn bị bữa sáng cho cô, cho nên cửa hàng ăn sáng này chính là nơi mỗi ngày đi học cô phải ghé qua, mà vấn đề ấm no ba năm trung học của cô cơ bản đều giải quyết ở trong này.

"Ông chủ, cho hai bát mì vằn thắn, hai phần bánh trẻo rán." Thời Chung đi vào cửa hàng, vừa nói với ông chủ vừa ngồi xuống chỗ ngồi "độc quyền" của cô.

Nhậm Tư Đồ bước nhanh hơn, ngồi xuống cạnh Thời Chung, không phải là muốn tạo những lời nói dí dỏm mà là bị hoàn cảnh quen thuộc bao quanh, tự nhiên mà phát ra: "Anh có biết chỗ anh đang ngồi là chỗ độc quyền của em không?"

Anh có chút qua loa "A...?" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Thấy phản ứng không mặn không nhạt này của anh, Nhậm Tư Đồ cũng không định hỏi tiếp, nhưng khi cô quay đầu nhìn thấy ông chủ đứng cạnh nồi nóng hôi hổi, tư thế lão luyện làm Mì vằn thắn liền không tự chủ mà nói ra: "Ba năm trung học em đều ăn ở đây, những món anh vừa gọi đều là những món em thích nhất."

Những lời này của Nhậm Tư Đồ đều là lời nói thật, nhưng chẳng lẽ anh cảm thấy cô nói những lời này là vì lấy lòng anh, làm thân với anh nên mới cười nhợt nhạt như vậy?

Nhậm Tư Đồ thấy nụ cười trên môi anh, trong lòng càng thêm chắc chắn anh đã coi hành động của cô trở thành hành vi lôi kéo làm quen rồi. Thời Chung cũng mau chóng thu lại nụ cười, ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa hàng, cằm chỉ chỉ mấy cái bàn ở ngoài tiệm: "Nếu đây là chỗ ngồi độc quyền của em thì chỗ kia... Là chỗ ngồi độc quyền của anh rồi."

Nhậm Tư Đồ trông theo ánh mắt của anh.

Phản ứng đầu tiên của cô là không tin —— anh vẫn thường xuyên ngồi ở đó ăn sáng? Vậy tại sao cô chưa từng thấy anh? Cô ngoái đầu lại nhìn anh, liền phát hiện anh tựa như đang nhớ tới một hồi ức thú vị, tia sáng trong mắt có thể nói là rạng rỡ động lòng người.

Có lẽ đây là bệnh chung của những người trưởng thành rồi, hồi ức thời niên thiếu, bất kể là khổ hay là đau, nhiều năm sau nhớ lại đều tốt đẹp như vậy. Nhậm Tư Đồ không khỏi nhớ tới thời điểm khi mình còn đến trường, sáng hôm nào cũng vì vội vã đến lớp đọc sớm mà vội vội vàng vàng chạy vào tiệm ăn mì vằn thắn hay cái gì đó, thời gian ăn còn không có, phải gói một phần bánh trẻo rán đến lớp ăn. Còn chỗ ngồi độc quyền của Thời Chung —— Nhậm Tư Đồ lại nhịn không được nhìn chỗ ngồi ngoài hiên thêm lần nữa.... Mỗi lần cô vội vàng tới vội vàng đi, chỗ ngồi kia đều rất dễ trở thành góc chết với cô.

https://thuviensach.vn

Bên tai vẫn vang lên: "Trước lớp 11, anh chưa từng có thói quen ăn bữa sáng, nhưng có một hôm, một bạn học gói một phần bánh trẻo rán đến phòng học, ăn vụng trong lớp đọc sớm, anh đã nghĩ, tại sao cô ấy có thể ăn ngon lành như vậy? Về sau mới phát hiện là cô ấy mua bánh trẻo rán ở đây, anh nếm một lần, quả thật rất ngon, từ đó về sau liền thường xuyên đến đây."

Lớp đọc sớm.... Ăn vụng đồ.....

Nhậm Tư Đồ nhất thời cứng đờ, đúng lúc này, một mùi hương xộc đến, đảo loạn suy nghĩ của cô —— ông chủ bưng bánh trẻo rán ra cho bọn họ, mùi hương nóng hổi kia càng ngày càng bay tới gần: "Này, cho hai đứa thêm một phần bánh trẻo rán."

Ông chủ rộng lượng như vậy.....

Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thán, cô ăn ở đây ba năm mà ông chủ còn không nhớ lắm, nhưng tại sao ông chủ lại nhớ rõ Thời Chung đến vậy, lại còn làm như rất quen Thời Chung?

Quả nhiên, câu tiếp theo của ông chủ là: "A Chung, dạo này sao cháu không thường đến đây nữa thế?"

Thời Chung mỉm cười: "Cháu hơi bận."

Nụ cười này so sánh với ý cười lướt qua với Nhậm Tư Đồ rõ ràng là rất bao dung đại lượng.

"Bận đi yêu đương hả?" Ông chủ rất có ý tứ nhìn về phía Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ vừa định vuốt cằm cười với ông chủ thì đã nghe Thời Chung giải thích: "Bạn học cũ thôi."

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên môi cô cứng lại.

Ông chủ căn bản không tin lý do này của Thời Chung, nhìn chằm chằm anh một lát: "Được rồi! Bác đi lấy mì vằn thắn cho hai đứa."

Nhậm Tư Đồ có chút hâm mộ thái độ của Thời Chung với ông chủ, ông chủ vừa đi, bọn họ liền không nói gì nữa, thật ra cô rất muốn hỏi bạn học ăn vụng trong lớp đọc sớm kia có phải cô không nhưng anh dường như không muốn nói, hai bát mì vằn thắn bưng lên, anh lại càng có lý do để không nói chuyện ——

Anh lấy lọ tương ớt ở góc bàn đến trước mặt cô rồi múc cho cô một muỗng, sau đó lại cúi đầu ăn mì của mình.

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể im lặng trộn tương ớt, im lặng ăn. Tất cả đều là hương vị quen thuộc, Nhậm Tư Đồ tạm thời vứt suy nghĩ của mình ra sau đầu, vùi đầu bắt đầu ăn.

Thời Chung còn ăn nhanh hơn cô, cũng không ngồi đó chờ cô, thấy Nhậm Tư Đồ một chốc vẫn chưa ăn hết gặp đảm đương(mặc cho) Tư Đồ một chốc lại vẫn ăn không hết liền đưa cháu trai nhỏ của ông chủ ra ngoài chơi.

Cháu trai nhỏ của ông chủ vừa mới học đi, chỉ có thể giống một chú chim cánh cụt nhỏ đi theo Thời Chung cao lớn vạm vỡ, hai tay nhỏ nhắn mở ra muốn ôm, bà chủ đứng bên cạnh cũng không ngăn được. Nhậm Tư Đồ đảo mắt nhìn qua liền cảm thấy rất thú vị, không khỏi mỉm cười.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất xử lý bát mì vằn thắn của mình, lúc đứng dậy định đến chỗ ông chủ tính tiền thì lại nhịn không được quay đầu nhìn ra ngoài lần nữa, chỉ thấy Thời Chung ôm cháu trai của ông chủ vào ngực, dù sao Thời Chung cũng cao hôm ông chủ rất nhiều, thằng bé bị một người cao lớn như vậy ôm lấy, mới đầu cũng có chút không thích ứng được, sợ tới

https://thuviensach.vn

mức kêu to, nhưng một lát sau thì rất tốt, thằng nhỏ cười hì hì cầm tay Thời Chung, chơi chiếc dòng hồ trên tay anh.

Thời Chung vẫn không có biểu tình gì nhưng ánh mắt lại dịu dàng như nước..... Cái này khiến Nhậm Tư Đồ không nhịn được nghĩ, nếu sau này anh có con của mình, anh cũng sẽ dịu dàng như vậy ư?

Trong vẻ mặt nghiêm túc kia, anh sẽ là người cha bao la tình thương đúng không?

Nhưng Nhậm Tư Đồ rất nhanh thu lại tầm mắt: Đoán mò cái gì chứ? Cô lắc lắc đầu.

Ông chủ thấy Nhậm Tư Đồ cầm ví tiền đến gần, liên tục xua tay: "Không cần không cần!" Nói xong liền đẩy ví tiền lại chỗ cô.

"Bác vẫn nên nhận đi, nếu bác không thu của cháu, lần sau cháu nào không biết xấu hổ mà tới đây ăn nữa chứ."

Ông chủ bất đắc dĩ mỉm cười nhìn cô, dường như xem cô là một hậu bối cố chấp: "Lần nào A Chung đến đây ăn sáng bác cũng không lấy tiền của nó."

Thấy câu hỏi "Vì sao?" trong mắt Nhậm Tư Đồ, ông chủ nhìn Thời Chung một cái, lại nhìn đứa bé trong ngực anh: "Mấy năm trước, chỗ này vốn phải huỷ đi, nói thật, bác làm ăn buôn bán ở đây cả đời, bây giờ muốn bác tìm chỗ khác nhất thời khó có thể chấp nhận được. Nhưng may mắn thay, sau đó A Chung ngăn hạng mục kia lại, cửa hàng này của bác mới được tiếp tục. Mỗi lần nó ăn xong cũng đều cứng rắn muốn đưa tiền cho bác, bác liền nói rõ ràng với nó, mấy đồ ăn sáng đó thì đáng bao nhiêu? Bác không thu số tiền này cũng là bởi vì muốn thoải mái khi nhận giúp đỡ của nó."

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không ngờ Thời Chung và ông chủ lại có một đoạn chuyện sâu xa như vậy.

"Bác không thu tiền của anh ấy thì thu của cháu, dù sao cháu và anh ấy cũng chỉ là....." thì ra nói với người ngoài quan hệ giữa mình và bạn trai trước chỉ là bạn học quả là khó mở miệng, Nhậm Tư Đồ dừng lại một chút rồi mới tìm lại được giọng nói của mình "..... Bạn học thôi."

"Hai đứa đừng có lừa bác!" Ông chủ cười in hằn từng nếp nhăn trên khoé mắt, hạnh phúc như thế, an bình như thế: "Có một lần bác hỏi nó, tại sao lại thích ăn ở tiệm bác như vậy? Tại sao lại gia giá lớn như vậy để bảo vệ chỗ này? Dù ở đây cũng gần trường trung học trọng điểm như vậy, khai phá đi nhất định sẽ có lợi nhuận lớn. Lúc đó bác còn nhớ nó muốn mang cô gái nó thích tới đây ăn mì vằn thắn và bánh trẻo rán bác làm, cho nên chỗ này —— Không thể phá gỡ."

"....."

"Cho nên cô gái đầu tiên nó mang đến làm sao có thể là bạn học được?"

"....."

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình bước ra ngoài cửa tiệm có chút máy móc, trong đầu hiện lên rất nhiều chuyện, tỷ như chỗ ngồi độc quyền của cô, tỷ như mì vằn thắn và bánh trẻo rán, lại tỷ như một muỗng tương ớt kia....

Đúng vậy, tại sao anh lại biết cô thích ăn mì vằn thắn thêm một muỗng tương ớt?

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình đáng ra phải biết tất cả nhưng lại có chút không xác định, giống như là có một loại dự cảm áp lực nào đó trong lòng, giải thoát không được, hỏi không xong.

https://thuviensach.vn

Tay Thời Chung đang vội vàng tránh khỏi cái miệng muốn cắn của đứa bé, ngoái đầu nhìn lại thì đã thấy Nhậm Tư Đồ đang bước tới đây.

Bà chủ phới lờ sự phản đối của thằng bé, ôm nó về, thằng nhóc vẫn không hết hy vọng, mở hai tay nhoài về phía Thời Chung, Nhậm Tư Đồ không nhịn được gãi gãi lòng bàn tay của nó, liền nghe thấy Thời Chung nói: "Đi thôi."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Thời Chung dẫn cô ra khỏi tiệm ăn sáng, Tư Đồ không nhịn được quay đầu nhìn lại một cái, chỉ thấy bà chủ còn đứng ở ngoài cửa, vẫn đưa mắt nhìn bọn họ.

Trong đầu Tư Đồ không ngừng vang lên câu nói của bà chủ kia: tôi nhớ trước đây, người con gái mà cậu ấy thích thích đến đây ăn bánh trẻo, cho nên nơi này —— không hủy đi được. . . . . .

Mối quan hệ giữa bà chủ và Thời Chung tưởng chừng như hai người xa lạ, thực tế là họ giống như chị em kết nghĩa thâm tình rất cao, cho nên lúc bà chủ thấy Thời Chung dẫn cô tới chỗ này, thậm chí giờ phút này nhìn bóng lưng Thời Chung cùng với cô rời đi, đều vui mừng giống như thấy đứa con thất lạc nhiều năm, nay cuối cũng đã tìm được nhau, tình cảm khắn khít.

Cuối cùng . . . . . Tư Đồ một lần hết lòng tin theo, Xã Hội Hiện Đại lòng người hay thay đổi, không ai biết rõ cuối cùng mình sẽ trở thành người như thế nào.

Tư Đồ mỉm cười gật đầu với bà chủ một cái, coi như là chào tạm biệt, khi quay đầu lại thì cô không khỏi nhìn chăm chú người đàn ông bên cạnh này.

Tư Đồ cũng không biết anh còn có thể mang cô đến chỗ nào, chỉ tiệm ăn sang trước đây thôi, cũng đã làm cô kinh ngạc như vậy rồi, đồng thời cũng rất tò mò, người không có tinh thần, dưới gò má giấu bao nhiêu chuyện cũ không muốn người khác biết?

https://thuviensach.vn

Mà những chuyện cũ kia, có bao nhiêu chuyện liên quan đến cô?

Trong tiệm ăn sáng, anh biết cô thích ăn nhất là hoành thánh cùng bánh trẻo rán, biết cô chỉ thêm một muỗng tương ớt.

Trong cửa hàng văn phòng phẩm bên cạnh, động tác tay chân anh thuần thục gấp thú nhồi bông trong máy gấp thú, đó là một trong những thú vui được chào đón nhiều nhất thời trẻ, mỗi ngày Tư Đồ đều 'cống hiến' cho cửa hàng văn phòng phẩm này một ít, nhưng cho đến tốt nghiệp cấp ba, cô vẫn chưa gấp được con nào. Hôm nay, người đàn ông trước mặt này, nhét tiền xu vào, cũng có thể đổi được một con thú nhồi bông, cuối cùng dưới ánh mắt có chút bất mãn của bà chủ, đem sáu con thù nhồi bông cho Tư Đồ, sau đó nắm túi tiền ra ngoài.

Đi ngang qua nhà sách manga thì Tư Đồ ngửi được mù vị đặc trưng của sách cũ, không kìm lòng được nên dừng bước, nhìn về phía Thời Chung, chủ động đề nghị: "Vào nơi này xem một chút đi."

Lớp mười là giai đoạn việc học khẩn trương nhất, cô thường xuyên đến nơi này mướn shoujo manga len lén mang về nhà xem, Tư Đồ cũng không hiểu năm đó mình làm thế nào để có thời gian rỗi rãnh, thậm chí mua một chồng giấy lớn để vẽ mô phỏng lại mấy cảnh trong truyện mà cô thích. Bất quá khi đó, thật không có nói nào tốt hơn nói đây. Bởi vì mướn nhiều nên bà chủ còn có thể đặc biệt ưu đãi, kéo dài thời gian cô trả sách, thi tốt nghiệp trung học xong, cô đem toàn bộ manga trả lại, sau đó lại phát hiện ra cô không cẩn thận đã quên lấy mấy bức tranh mình vẽ ra, nên vô tình bị kẹp trong sách rồi đem đi mất. Thật ra thì lúc ấy cô vẫn muốn ngày nào đó rãnh rỗi, trở lại nhà sách manga một chuyến đem vẽ giấy lấy về, nhưng cô còn chưa kịp nhín chút thời gian trở về, một cuộc hỏa hoạn liền thay đổi tất cả nơi đây . . . . .

Tư Đồ đứng trước kệ sách, trước mặt đều là sách manga chưa từng nghe thấy. Cũng đúng, đã nhiều năm như vậy, hôm nay trong nhà sách

https://thuviensach.vn

manga này sao còn tìm được manga năm đó?

Nhà sách Manga rất nhỏ, Thời Chung thân hình cao lớn đứng tại chỗ, nhất thời không gian có vẻ càng thêm chật chội, vốn bà chủ Hàn đang ngồi ở quầy thu tiền xem phim cũng không khỏi ngẩng đầu quan sát người đàn ông trẻ tuổi này một chút —— quần áo thật sang trọng, nhưng nhìn người đàn ông này hình như không được vui lắm, tóm lại không giống như người tới chỗ này để mướn sách manga. Sau đó ánh mắt bà chủ dời đến người phụ nữ bên cạnh.

Cẩn thận quan sát một phen hậu, bà chủ không khỏi nhăn mày lại, há miệng, có chút do dự, bộ dạng muốn nhận người quen nhưng lại không dám nhận, còn Tư Đồ thì đã thu hồi ánh mắt từ trên giá sách, nhìn bà chủ chào hỏi một câu: "Bà chủ, còn nhớ tôi không?"

Bà chủ thấy Tư Đồ hỏi như thế, nhất thời liền cười: "Có phải cái Lỗ tai to hay không?"

Bà chủ đi tới bên cạnh Tư Đồ thì thấy người đàn ông trẻ tuổi khách khí kia gật gật đầu với mình, cũng khách khí gật đầu trở về một cái. Nhưng bà chủ lại càng vui mừng nói chuyện phiếm vài câu cùng Tư Đồ.

Thời Chung liền lui sang một bên, để cho mọi người không gian nói chuyện.

"Những quyển manga năm ấy tôi mướn, bà chủ đã thanh lý rồi sao?" Tư Đồ nói xong lời này thì, không khỏi có chút than tiếc.

"Aizz, cũng đã nhiều năm như vậy rồi, dĩ nhiên cũng đã thanh lý từ lâu, hiện tại bọn trẻ đều không thích xem shoujo manga, đều dẫn nhau cùng nói chuyện yêu đương" bà chủ nói chuyện vẫn phóng khoáng như vậy, nhưng nói được nửa câu, bà chủ đột nhiên ngưng lại, cau mày suy nghĩ một chút, sửa lời nói: "Không đúng, mấy cái manga kia của cô vẫn còn, cô trả về khoog bao lâu thì được người khác mua rồi."

https://thuviensach.vn

"À?"

"Hình như là một cậu con trai mua, bởi vì trong truyện tranh còn kẹp mấy bức tranh cô vẽ, hắn lật tới lật lui liền mua đi, ta không có nhớ lầm."

Chẳng biết tại sao, Tư Đồ theo bản năng ngước mắt liếc nhìn Thời Chung.

Bà chủ thấy cô liếc trộm Thời Chung, theo ánh mắt của cô cũng quét mắt Thời Chung, cảm giác mình hiểu được suy nghĩ của cô: "Cô dẫn người yêu cũ trở về đây sao?"

Tư Đồ đột nhiên nghĩ đến ông chủ tiệm ăn sang cũng hỏi vấn đề tương tự như vậy, lúc ấy người đàn ông này trả lời thế nào? ——

"Bà chủ hiểu lầm rồi, đây là bạn học cũ của tôi."

Thời Chung đang chán nhìn nhìn kệ sách quay đầu lại nhìn, nghe lời này, vẻ mặt trong nháy mắt có chút cứng ngắc, mặc dù sau đó chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, nhưng vẫn rất để ý lòng trả thù Tư Đồ.

Bà chủ ý lại nghĩ ngược lại, hết sức thức thời: "Các ngươi những người tuổi trẻ này, chỉ cần còn chưa kết hôn, với ai cũng là quan hệ bạn học. Ta hiểu. . . . . ."

". . . . . ."

***

Thật ra thì không chỉ là nhà sách manga này, càng đi dạo, càng làm cho người ta cảm thán, rất nhiều cửa hiệu quen thuộc nay đã được thay thế. . . . . .

Tư Đồ đã từng lưu luyến về mấy cái quán nhỏ ven đường, có một vài đã phá hủy, có một vài của tiệm lắp đặt thiết bị, đổi bán thứ khác, thậm chí

https://thuviensach.vn

từng là bưu cục, hiện tại cũng thành tiệm bán mì sốt tương. Càng như vậy, Tư Đồ càng cảm thấy may mắn: ít nhất quán ven đường kia vẫn còn mùi vị quen thuộc, còn có cửa hàng nhỏ bán đồ trang sức kia, người chồng vẫn quản lý nghiêm ngặt như trước, người vợ lại nói giá lung tung.

Cho đến khi màn đêm bao phủ, chung quanh đèn đường dần dần sáng lên, Thời Chung cùng cô trở về đường cũ, trở lại cửa lớn ngoài trường học lấy xe, học sinh cấp 3 mới vừa tan học, đeo cặp sách nạng nề cùng cô và Thời Chung đi ra cửa trường.

Sau khi lên xe, rốt cuộc Tư Đồ không nhịn được hỏi: "Tại sao đột nhiên lại dẫn em đến chỗ này?"

Trước hôm nay, Thời Chung đối với Tư Đồ mà nói, anh chỉ là một bạn học cũ không tính là quen thuộc, cường thế tiến vào cuộc sống của cô, cường thế theo đuổi, cuối cùng đang lúc cô có ấn tượng tốt với anh, lại phẩy tay áo bỏ đi.

Sau ngày hôm nay thì sao? Cô còn dám dễ dàng kết luận thân phận cho người đàn ông này như vậy sao?

Thời Chung đối với vấn đề của cô từ chối cho ý kiến, đột nhiên hỏi cô: "Tin nhắn lần trước là do Tôn Dao giúp em gửi?"

Thì ra là anh có xem tin nhắn ấy. . . . . Tư Đồ nhất thời dở khóc dở cười, anh xem xong hình như một chút phản ứng cũng không có, Tôn Dao cũng không đợi được hồi âm của anh, còn tưởng rằng anh đã giận đến nỗi ngay cả tin tức của Tư Đồ cũng không them quan tâm, gấp đến độ đem cô "Xách" đưa đi lầu dưới nhà anh.

"Sauk hi anh nghe xong toàn bộ, đột nhiên cảm thấy thật ra thì anh không có tư cách trách cứ em, hai chúng ta thật ra là tám lạng nửa cân, trong lòng em ẩn dấu một Thịnh Gia Ngôn, trong lòng lại cất giữ bóng dáng của một người con gái?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tư Đồ không khỏi quặn một cái.

Trong lòng lại cất giữ bóng dáng của một người con gái. . . . . Đáp án miêu tả rất sinh động, nhưng Tư Đồ chẳng có bao nhiêu dũng khí để tin tưởng.

Lúc này ánh mắt Thời Chung cũng nhìn thẳng vào mắt cô: "Hôm nay anh và em sẽ nói lời từ biệt hoàn toàn với những gì trước đây. Về phần sau, em chọn hay không chọn Thịnh Gia Ngôn, đó hoàn toàn là chuyện của em, anh sẽ không can thiệp."

". . . . . ."

Nói lời từ biệt? Sao đó thì sao? Rốt cuộc có thể nhẹ nhõm yên tâm bên người con gái kia? Trong lòng Tư Đồ chợt lạnh. Lúc này Thời Chung khởi động xe.

Xe chạy bon bon trên đường, cuối cùng dừng trước khách sạn xanh vàng rực rỡ.

Xuyên qua kính xe Tư Đồ thấy tên nhà hàng, nhất thời sắc mặt trầm xuống. Khách sạn này là khách sạn lâu đời của thành phố, rất nhộn nhịp, cơ hồ hàng năm đều sẽ mở rộng cửa hàng một lần.

Nhậm Hiến Yên cũng thường. . . . . Thường mang cô cùng mẹ tới chỗ này mở tiệc liên hoan gia đình. . . . . .

Vì không để cho mình nghĩ về lúc ấy, Thời Chung chuẩn bị mở cửa xuống xe trước, Tư Đồ bắt được cánh tay của anh, cơ hồ mang một ít khẩn cầu: "Đổi nhà hàng khác đi. Em. . . . . Không thích nhà này."

Thời Chung không khỏi chau mày, trong ấn tượng của anh, cô rất ưa thích nhà hàng này mới đúng. . . . . .

https://thuviensach.vn

Nhưng cô bắt lấy cánh tay anh, tay dùng sức đến đốt ngón tay đều cương, thật ra thì Thời Chung chỉ trầm mặc mấy giây, Tư Đồ cũng đã không kịp đợi, biến thành người khác vậy: "Anh không phải đi, em đi."

Nói xong liền buông cánh tay anh ra, xoay người mở cửa xuống xe.

Thời Chung nhìn cô nhanh chóng xuống xe rồi đi như bay ra khỏi bãi đậu xe, đi trên lề đường, nhìn dáng dấp giống như là muốn bắt taxi.

Thời Chung xuống xe đuổi theo.

Đáng lẽ đều rất tốt, Thời Chung kéo cô trở lại, bên tai là tiếng ồn ào náo nhiệt từ xa truyền đến, Thời Chung cau mày, âm lượng không khỏi gia tăng: "Em bị gì thế?"

Đáng lẽ đều rất tốt, Thời Chung kéo cô trở lại, bên tai là tiếng ồn ào náo nhiệt từ xa truyền đến, Thời Chung cau mày, âm lượng không khỏi gia tăng: "Em bị gì thế?"

"....."

"Nói chuyện."

"Đúng thật là em từng rất thích nơi này, thậm chí mỗi lần gia đình em sum họp em đều muốn đến nói này ăn cơm. Mà cũng chính chỗ này, em phát hiện cha mình cũng học sinh của ông qua lại với nhau. Anh có biết hay không, nữ sinh ấy tính ra cũng là bạn học của em?"

Tư Đồ không nhịn được cười lạnh.

Chỉ là cười lạnh, dần dần bị khổ sở bao phủ.

Thời Chung cứng người một lát, lúc này nói gì cũng có vẻ yếu ớt, cuối cùng anh cũng chỉ có thể nói: "Vậy thì không đi ăn, lên xe đi."

https://thuviensach.vn

Trở lại bên trong xe, không khí quanh mình yên tĩnh lại, lại càng giống như con thú đangngủ đông, muốn đem Tư Đồ nuốt hết.

Chất chứa ở sâu trong đáy lòng không cam chịu, ngay lúc nói ra khỏi miệng kia, Tư Đồ mới phát hiện không hề giống như trong tưởng tượng của mình, khó có thể mở miệng ——

"Lúc ban đầu cha em đã gạt em, nói cùng cô ấy trao đổi, em tin là thật, kết quả thi xong nguyện vọng 1, tham gia xong nghiệp tiệc rượu, về đến nhà mẹ em đem sự thật nói cho em biết, nói là cha em vì nữ sinh đó, muốn ly hôn với mẹ, trước đây không nói cho em biết, là sợ em phân tâm sẽ thi rớt."

Mà hôm sau khi cô vô tri vô giác tỉnh lại —— mẹ cô đã không biết tung tích, trong phòng khách trong nhà, chỉ để lại các bưu kiện đã đóng gói gọn gàng. . . . . .

Thời Chung giống như cười khổ một cái: "Anh dẫn em đến nơi này, không phải cố ý để cho em nhớ lại những điều đau khổ như vậy."

"Có cái gì tốt mà nhớ lại?" Tư Đồ ghét nơi này.

"Có." Thế nhưng anh lại như chặt đinh chém sắt nói.

". . . . . ."

"Ở nơi này, là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ấy."

Tư Đồ suy nghĩ hơi ngẩn ra.

Xe dừng ở bãi đậu xe, anh yên lặng đợi ở trong xe, âm thanh cũng đều đều hơn, chỉ là trong mắt anh hiện lên ý cười, xem ra càng rung động lòng người: ". . . . . Đó là một ngày đầy tuyết."

. . . . . .

https://thuviensach.vn

Đúng, mùa dông năm ấy tuyết rất lớn.

Năm đó anh đi tới nơi này, thật ra là muốn tìm người tính sổ.

Thời Chung cùng em gái đều mang họ mẹ, cũng sống với mẹ, Tần Tuấn Vĩ một tháng chỉ ghé thăm bọn họ mấy lần mà thôi, nhưng lúc ấy Tần Tuấn Vĩ đắc tội một bá chủ họ Lâm, họ Lâm kia lại gọi người chạy tới Thời gia đập đồ, nhà bọn họ bị người ta đập nát ngổn ngang, mẹ và em gái cũng bị đánh. Họ Lâm lúc ấy cũng mua chuộc quan tòa, cũng không bao lâu họ Lâm lại thắng quan tòa, miễn tai ương lao ngục. Như thế còn có thể tin tưởng thiện ác cuối cùng có báo hay không?

Hắn theo đuôi họ Lâm đến khách sạn này, họ Lâm đụng phải vị luật sư không thắng kiện kia, lúc ấy luật sư dẫn gia đình tới chỗ này ăn cơm, lại bị họ Lâm hung hăng chế nhạo, Thời Chung còn nhớ rõ, con gái vị luật sư ấy rất tức giận, Thời Chung cách xa nhìn cô như vậy, cơ hồ cũng có thể nghe âm thanh cô tức giận phải tốn hơi thừa lời, có thể coi là tức giận cũng không còn cách nào. . . . . .

Họ Lâm sau khi cơm nước xong, say khướt đi bãi đậu xe lấy xe, Thời Chung đi theo họ Lâm đến bên cạnh xe, trước đó anh đã nghĩ rất kỹ, đập vỡ đầu hắn rồi căng chân chạy như điên. . . . . .

Nhưng thức tế cùng suy nghĩ của Thời Chung không giống nhau, chạy trốn cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, thủ hạ của họ Lâm chính là những tên côn đồ cũng đến bãi đậu xe tìm anh, cho đến cuối cùng, anh đã hoàn toàn không có chỗ trốn. Từng mảng từng mảng bông tuyết rơi trên bả vai có chút đơn bạc của anh, theo hô hấp khẩn trương, hàng loạt khí lạnh từ trong miệng phả ra.

Cũng ngay lúc ấy, Thời Chung lại thấy được con gái của vị luật sư kia. . . . . .

https://thuviensach.vn

"Anh còn nhớ lúc đó, cô ấy mặc bộ váy nhung trắng, tuyết trắng rơi vào trên người cô, cảm giác. . . . . Cả người đều ở đây sáng lên." Thời Chung nói xong, không khỏi cười một tiếng. Giấu ở đáy lòng nhiều năm, nhớ lại chuyện tốt đẹp như vậy, vốn nên dùng nhiều từ ngữ mỹ diệu trau chuốt nói ra.

Tư Đồ cũng đã kinh ngạc không thốt nên lời.

Lúc ấy, ở bãi đậu xe không có đèn chiếu sáng mạnh, nhiều như hôm nay, cậu thanh niên trẻ tuổi liền núp phía sau xe.

Cô thấy bên cạnh xe co dấu giày, đi tới sau xe xem, phát hiện có người núp ở đó thật sự sợ đến mất hồn, nhưng người thanh niên kia vẫn đứng ở chỗ đó ngửa đầu nhìn cô, đội mũ, vành nón kéotới rất thấp, Tư Đồ không thể nhìn rõ bộ dáng của đối phương, chỉ biết là cặp mắt kia của anh, đang kiêng kỵ nhìn cô chằm chằm.

Thời Chung cũng không muốn từ ngữ trau chuốt phúc tạp gì nữa, tiếp tục nói: "Cô ấy để anh trốn sau xe một chút, anh nghe thấy âm thanh của họ Lâm kia đe dọa cô ấy, còn hỏi cô ấy có thấy anh hay không. Anh cảm thấy cô ấy lợi hại hơn anh rất nhiều, họ Lâm vừa bị anh đập bể đầu chảy máu, khẳng định đặc biệt kinh khủng, âm thanh đe dọa cũng rất lớn, nhưng cô ấy vẫn không sợ, giọng nói đều không run."

Thật ra thì Tư Đồ đã sớm quên mình sao có thể trợn mắt nói khí thế hùng dũng như vậy, nhưng cô còn nhớ rõ, khi đám người kia rốt cuộc đi xa, cô thở nhẹ một hơi, chuẩn bị đi xem người phía sau xe một chút như thế nào, nhưng đợi cô đi tới phía sau xe, thì cóp xe đã mở rộng——

Người thanh niên núp phía sau xe đã di mất.

Tư Đồ không nhịn được nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thời Chung, đây là loại cảm giác gì? Hành động lơ đãng nhưng sau nhiều năm như vậy có thể gặp lại được. . . . . .

https://thuviensach.vn

Vẫn còn chút không tưởng tượng nổi: "Sauk hi chia lớp mười một anh. . . . . ." Tư Đồ kinh ngạc không nói nổi nữa.

Giọng nói Thời Chung không ngại, chỉ là lại mang theo mấy phần ý cười: "Chia lớp anh mới phát hiện, cô ấy là bạn học của anh. Mà lúc ấy anh lại lo lắng, ngộ nhỡ cô ấy nhận ra anh, lại đem chuyện anh đánh người nói ra ngoài, anh nên làm như thế nào?"

Em giống người miệng rộng sao? Tư Đồ không khỏi oán thầm.

"Anh chú ý cô ấy mấy ngày, phát hiện cô ấy căn bản cũng không nhớ anh, lúc ban đầu anh còn cảm thấy rất may mắn, cảm giác danh tiếng của mình ở trường học cuối cùng cũng bảo vệ, nhưng cũng từ lúc đó trở đi, anh dần dần dưỡng thành một thói quen, thói quen trong giờ học từ những âm thanh bạn nữ rối rít kia có thể phân biệt cô ấy nói những thứ gì, luôn có thể ở trong đám người một cái tìm được cô; cô thích ăn đồ gì, anh sẽ tò mò muốn đi nếm một lần; lúc cô ấy tới trường tự học buổi tối, anh sẽ rất lo lắng đường về ban đêm của cô. Cho nên cũng sẽ cùng cô về đến nhà, rồi mình lại về nhà."

". . . . . ."

". . . . . ."

Tư Đồ không có dũng khí nghe tiếp, nhớ lại tuyệt vời nhưng cũng nặng nề: "Những thứ này. . . . . Tại sao trước đây một chữ anh cũng không nói với em?"

Thời Chung cẩn thận suy tư vấn đề này, một lát sau mới trả lời: "Tự ti thôi."

Anh nhìn Tư Đồ, rốt cuộc không còn giống như người đứng xem mà kể lại chuyện nữa, ——

https://thuviensach.vn

"Cuộc sống của em không buồn không lo như vậy, sạch sẽ, giống như trận tuyết năm đó, xuất hiện bên cạnh em, cũng nên có chút gia thế mới được, trong lòng ánh mặt trời " có lẽ Thời Chung cũng cảm thấy suy nghĩ lần này của mình có chút ngây thơ, không thể nín được cười cười, "Thời điểm đó anh mong mình có cuộc sống sạch sẽ, còn có thân phận xinh đẹp, mới có tư cách đi vào cuộc đời của em."

"....."

"....."

Tư Đồ đột nhiên cảm thấy hốc mắt mình có chút ướt, cô phải rất cố gắng mới kéo ra một nụ cười thích hợp ——hiện tại cô chỉ hy vọng giờ phút này nụ cười của mình, vẫn giống như năm đó, không buồn không lo: "Đưa em về nhà thôi."

Nhìn khóe miệng cô chứa đựng nụ cười, Thời Chung thoáng sững sờ, sau mới gật đầu một cái, chuẩn bị khởi động xe.

Tư Đồ lại đè xuống tay cầm lái của anh, nói: "Ý của em là, anh đưa em về nhà giống như năm ấy."

***

Thời Chung có chút kinh ngạc, mình lại vẫn nhớ cái đường nhỏ về nhà cô khi ấy.

Chỉ là hôm nay ven đường cũng bật đèn đường.

Tư Đồ cũng có chút kinh ngạc, lúc ấy một thân một mình lại dám đi loại đường nhỏ này? Thật sự dũng khí không nhỏ.

Trong lúc vô tình bọn họ đã đi lâu như vậy rồi, lần nữa thấy con đường nhỏ trước đây, mà hiện giờ cô đã trở lại căn nhà trước đây rồi. Có lẽ

https://thuviensach.vn

bởi vì anh nói cho cô biết những thứ kia, Tư Đồ cảm thấy cho dù trở lại căn nhà ba người đã từng ở cùng nhau, nhưng cô lại không ó cảm giác khổ sở nhiều.

Nhưng Tư Đồ nhìn đường nhỏ u tĩnh trước mắt, lại không nhịn được ngừng lại ——

"Thế nào?" Thời Chung hỏi cô.

"Nhớ lại một số chuyện không vui." Tư Đồ không nhịn được quệt quệt miệng, "Không có việc gì, đi thôi."

Thời Chung nhìn đường nhỏ trước mắt, suy tư hai giây, kéo cô không cho cô đi: "Quên mất sự kiện kia rồi."

Cô không nói gì, anh liền đoán được?

Nghi ngờ ngẩng đầu nhìn anh, lại thấy anh bước từng bước đến gần mình.

Thời Chung kéo lấy cô đến bên bức tường, cúi người, nhìn cô nói: "Nên gợi lại trí nhớ một chút. . . . . ."

Tư Đồ sửng sốt.

Cô còn không kịp phân biệt lời anh nói, bởi vì giờ khắc này trong đầu của chỉ có một ý tưởng: anh muốn ở chỗ này hôn cô? Lúc nhỏ ở nơi này cô bị người nào đó che kín mắt cưỡng hôn. . . . . Hôn. . . . . .

Đang lúc này, Thời Chung đưa tay che lại ánh mắt của cô.

Tư Đồ nhất thời căng thẳng.

Dịu dàng hôn lên.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tư Đồ có chút bị động.

Cảm giác bị bịt mắt có chút kỳ quái.

Nhưng vẫn là nụ hôn quen thuộc —— vẫn là những bước theo thói quen của anh, mút môi dưới cô một chút, ngay sau đó đầu lưỡi êm ái dò vào, tiếp theo dây dưa, chậm chậm sâu hơn chút nữa —— Tư Đồ cũng dần dần tỉnh táo lại, phối hợp với anh đang cúi đầu, cô ngước cổ thật cao.

Đầu lưỡi, khoang miệng, cảm giác được răng môi của cô tách ra, cô đã đáp lại, Thời Chung lặng lẽ buông cánh tay đang che mắt cô ra, thế công chiếm răng môi càng them mạnh hơn, quấn lấy đầu lưỡi của cô để thưởng thức, cuối cùng đợi đến khi cô cảm thấy khó thở, mới lưu luyến kết thúc nụ hôn này, điểm nhẹ mấy cái lên môi cô.

Tư Đồ mở mắt, nhìn thấy ánh mắt anh dịu dàng như nước, Tư Đồ cảm giác được nhịp tim mình nhanh đến nổi có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhìn nhau mấy giây, Tư Đồ rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Là anh?"

Năm đó, chỉ cần Nhậm Hiến Yên ở nhà ăn cơm, cô sẽ đeo bám dai dẳng hắn để uống một chén, cho nên, mặc dù lúc đó Tư Đồ chỉ mới hóc lớp mười hai, tửu lượng đã rất khá, tiệc rượu chúc mừng thi tốt nghiệp trung học xong, thì trong số đám bạn học ở đây, cũng chỉ có Tư Đồ là người không uống say đến khi tiệc tàn, bạn học nam vốn định uống rượu xong sẽ đưa cô về nhà để giải quyết trong toilet (ói đó mà). . . . . .

https://thuviensach.vn

"Lúc ấy anh nghe hắn đề nghị sẽ tiễn em về nhà, em lại đồng ý, anh liền đem hắn chuốc say."

Thời Chung đến nay vẫn còn nhớ rõ người bạn học nam kia họ Trình, tiệc rượu mừng thi tốt nghiệp lúc đó, rượu vừa qua khỏi hai tuần, các bạn học nam cũng đã bắt đầu hào hứng thảo luận việc sẽ đưa bạn nữ về nhà sau khi bữa tiệc kết thúc, nhắc tới cái vấn đề "Người nào đưa cái lỗ tai lớn về" này, họ Trình liền bắt đầu hòa hảo trao đổi ánh mắt với bạn mình ——

Chính là hai bạn học nam này, lúc tổng vệ sinh trường học đầu năm, không có ý tốt nhìn chằm chằm bóng dáng đang chuyên chú lau của sổ: "Nhìn! Lỗ tai lớn hôm nay quần áo màu trắng."

Tên còn lại lập tức nổi tính lên, liếc mắt nhìn máu sắc nổi lên sau bộ quần áo: "Màu xanh dương?"

"Màu xanh lá cây, xanh nhạt." Họ Trình như chặt đinh chém sắt.

Giằng co không xong quyết định đánh cuộc, rất nhanh họ Trình vận sức chờ phát động giơ lên thùng nước chứa đầy nước từng bước một đến gần " nhân vật mục tiêu ", nhưng ngay khi sắp đắc thủ thì đột nhiên không biết từ chỗ nào có người đưa chân ra làm hắn trật chân té rồi.

Họ Trình liền té xuống, đau đến nhe răng trợn mắt, mà hắn vừa mới chuẩn bị bò dậy, đầu liền bị người khác nhấn vào thùng nước do chính mình mang tới. Sức lực của cánh tay trên cổ hắn rất khỏe, họ Trình căn bản không giãy thoát được, chỉ có thể chết đi sống lại trong thùng nước, cố gắng đạp đổ thùng nước.

Rốt cuộc, sức lực nhấn đâu hắn biến mất, nhưng hắn mới vừa muốn bò dậy, đầu cũng vừa từ trong thùng nước nâng lên, liền lại bị một sức lực mạnh mẽ nhấn trở về.

https://thuviensach.vn

Họ Trình cứ như vậy bị nhấn đi vào nước ba lượt liên tục, cho đến khi uống nước no rồi, sức lực nhấn đầu hắn mới hoàn toàn rời đi. Họ Trình đã sớm hấp hối, thật vất vả ngẩng đầu lên, chỉ thấy dáng dấp nghiêng nghiêng, tay đút vào túi quần tự nhiên rời đi.

Cho đến khi bóng lưng đó đi vào phòng học, họ Trình mới bỗng nhiên nhận ra, cái bóng lưng kia thuộc về người nào. . . . . .

*

"Làm như vậy cũng chỉ vì nghĩ cho an toàn của em." Thời Chung híp mắt nhìn lại cô, giơ tay lên vén tóc phủ trên má cô, "Em lại không biết hắn, lúc tổng vệ sinh trường học đầu năm, hắn muốn làm bộ ngã nhào để đem nước hắt lên người em, xem màu sắc áo lót của em. Để cho hắn tiễn em về nhà, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp?"

Anh nói như vậy đường hoàng, có lý có cứ, trên mặt nửa điểm cảm giác hổ thẹn cũng không có, Tư Đồ không thể không bội phục mức độ da mặt dày của anh——

Nhưng cho dù bạn học nam kia không đưa cô về nhà thì sao, kết cục không phải cũng là đưa dê vào miệng cọp sao?

Tư Đồ lúc ấy thấy bạn học nam kia say đến tự thân khó giữ được, dù sao nhà mình cũng gần đây, định một thân một mình về nhà.

Thật ra thì nơi này trị an luôn luôn không tệ, 3 năm học cấp 3 Tư Đồ đều đi đường này cũng không có chuyện gì xảy ra, cũng chính lần đó, đi tới đi lui nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, cô kinh hồn bạt vía dừng lại, cũng không dám quay đầu lại nhìn, mà cô dừng lại, tiếng bước chân sau lưng cũng ngừng theo, Tư Đồ nghĩ cũng không dám nghĩ, trực tiếp căng chân chạy như điên. Người sau lưng bị hành động đột nhiên của cô như bị kích thích, Tư Đồ chưa chạy được năm mét, liền bị người nọ bắt được cánh tay.

https://thuviensach.vn

Cô bị che mắt lại, tầm mắt bị ngăn cản, ngược lại thính giác cùng khứu giác trong nháy mắt nhạy bén hơn mấy lần, người nọ vững vàng mà hô hấp, hình như không có chút khẩn trương, giống như một tay lão luyện, hơi thở mang theo mùi rượu từ từ nhích tới gần cô. . . . . .

Hơi ruourj kia còn mang theo chút hương vị bạc hà, nhưng Tư Đồ không cảm thấy mát mẻ, ngược lại tức giận kinh khủng, hơi thở của người đó dần dần tiến tới gần môi Tư Đồ, xem bộ dáng là chuẩn bị hôn cô rồi, nhất thời máu toàn thân Tư Đồ dâng trào, cô nhấc chân đá loạn xạ, chắc là đá trúng bắp chân đối phương, bởi vì cô nghe tiếng kêu rên bị đau của đối phương, mà nụ hôn kia, chính là vào lúc này, rơi vào trên môi của cô. . . . . .

Nụ hôn kia vừa mới bắt đầu thật ra thì rất nhẹ, thậm chí mang theo phần nào đó do dự hoặc là không xác định, có thể lúc cô liều mạng muốn né tránh, nụ hôn kia cũng trở nên hỗn loạn mà dã man. Tư Đồ cảm thấy đầu lưỡi đối phương đặt ngay hàm răng của cô, trong lòng nhất thời lạnh thành một mảnh. . . . . .

Nhưng hôm nay người đàn ông trước mắt Tư Đồ lại với cô nói: "Trước đây, mỗi lần kết thúc buổi tự học buổi tối xong, một đường đi theo em, chỉ là muốn xác nhận em có về đến nhà an toàn hay không, thật không nghĩ đến lần đó bị em phát hiện. Thật ra thì em không chạy, đoán chừng chuyện gì cũng sẽ không xảy ra, nhưng em lại đột nhên chạy về phía trước như vậy, anh thì đã hơi say, cũng không còn khả năng suy nghĩ nhiều, liền đuổi theo."

Tư Đồ khóc không ra nước mắt nói: "Anh còn dám trách emchạy trốn?"

Thời Chung hình như cũng cảm thấy giải thích của mình có chút không hợp tình hợp lý, chỉ là, lúc ấy quả thật là do kích động, anh nghĩ cũng không nghĩ liền đuổi theo, sau đó thấy sắc môi cô ửng đỏ, lại càng khó khăn khống chế hành động của mình.

https://thuviensach.vn

Trong trí nhớ cô gái, ngày đó chải tóc xinh đẹp, tóc thắt bím, mặc cái đầm màu đen không tay, mặc dù chỉ trên đầu gối một chút, bắp chân thẳng tắp mà trắng nõn; còn có bông tai trên lỗ tai cô hình dáng thỏ nhỏ, mà lúc ấy đột nhiên cô bị anh tóm lấy lại rất giống như một con thỏ con bị giật mình. . . . . .

Trách em quá xinh đẹp . . . . .

Ánh mắt trong suốt, hoạt bát đáng yêu, không cần bởi vì sợ mà kháng cự. . . . . .

Cái mềm mại kia, màu sắc đôi môi nhàn nhạt, xin không cần bởi vì hoảng sợ mà làm anh đau đớn. . . . . .

Hai bóng đen dán nhau thật chặt ngã dài trên đất, dần dần hòa làm một thể. . . . . Thời Chung lần nữa hôn lên cô.

Tư Đồ rốt cuộc biết tại sao nhiều năm sau đó lần đầu tiên gặp nhau lại hôn, đã lâu như thế, nhưng trong lòng nàng lại ‘ông’ một cái, phát động mạnh mẽ, làm cho cô không tự chủ quên tất cả những thứ khác—— bởi vì trong nụ hôn kia chứa đựng quá nhiều tình cảm dành cho cô.

Tư Đồ không nhịn được đưa tay ôm cổ anh, dùng sức đáp lại hắn.

Nụ hôn khá dài kết thúc lần nữa, ánh trăng trên bầu trời cũng đã khuất sau mấy tầng mây, ánh mắt của anh vẫn phát sáng rạng rỡ như cũ, trán kề trán, mắt nhìn mắt, Tư Đồ hỏi anh: "Chúng ta như vậy xem như là hòa rồi sao?"

Thế nhưng anh lại nhẹ nhàng cười một tiếng, cố ý chế nhạo cô, "Nhận hôn liền muốn ở cùng nhau? Vậy trước đây anh hôn em nhiều lần như vậy, sao em còn không vui lòng đi cùng với anh, còn nghĩ đến người đàn ông khác?"

https://thuviensach.vn

Nói cho cùng anh vẫn còn để ý Thình Gia Ngôn, hơn nữa còn hết sức để ý. Tư Đồ có chút tức giận, lập tức đẩy anh ra đi về phía trước. Chưa được hai ba bước Thời Chung liền đuổi theo cô, bắt được cánh tay của cô.

Nét mặt của anh bây giờ không còn trêu chọc cô, mà là hết sức rõ ràng, tinh tường nói ra hết thảy mục đích hôm nay của mình: "Anh cho em thời gian, xử lý tốt tình cảm của em và Thịnh Gia Ngôn, sau đó chúng ta xác định lại mối quan hệ, làm lại từ đầu."

Tư Đồ cẩn thận lắng nghe lời của anh, đột nhiên nhớ tới lời nói sang nay của người đàn ông này, anh muốn xóa bỏ triệt để những chuyện trước đây, Tư Đồ rốt cuộc hiểu rõ ý tứ của anh ——

Anh muốn cho cả hai thân phận ngang nhau, chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể cả đời chân chính nắm tay đi hết cuộc đời.

Trên đường trở về nhà của Thời Chung thì cũng đúng lúc radio đang phát bài hát ‘Chỉ trách em sao quá xinh đẹp’.

“Dù muốn buông tay nhưng lại không thể

Chỉ trách em quá xinh đẹp, em như loài rắn độc siết chặt trái tim anh

Hình như anh bị nghiện mất rồi, như chiếc gai đâm sâu trong tim vậy

Niềm tin rồi cũng có ngày vơi bớt

Chỉ trách anh quá mê muội, còn em thì quá bạc tình

Em tinh ranh như vậy, đổi hết người này đến người kia

Người con gái cực kì kiêu ngạo”

Lời bài hát nghe rất dày vò lòng người, làm cho cảm xúc không khỏi đi xuống. Nhậm Tư Đồ không hy vọng hai người có kết cục giống như ẩn ý

https://thuviensach.vn

trong lời bài hát, cô không nhịn được mà đổi kênh radio.

Cũng vì như vậy mà Nhậm Tư Đồ càng không có dũng khí nói cho Thời Chung biết có lẽ bây giờ cô cũng đã yêu anh, nhưng phần tình cảm này của cô vĩnh viễn luôn ít hơn phần tình yêu anh dành cho cô.

cô có thể xử lý tốt mối quan hệ với Thịnh Gia Ngôn, có thể cùng Thịnh Gia Ngôn mãi mãi là bằng hữu nhưng trong lòng cô vĩnh viễn có một vị trí dành riêng cho Thịnh Gia Ngôn. Đây chính là chuyện cô không thể khống chế được, bởi vì những năm khó khăn lúc xưa, người luôn ở bên cạnh cô chỉ có một mình Thịnh Gia Ngôn.

Thời Chung mang đến cho cô 100% nhưng hình như cô chỉ có thể trả lại cho anh 90%...

Đêm khuya, lúc Nhậm Tư Đồ đang nằm trong bồn tắm, cô đã ép buộc bản thân mình phải ra quyết định.

một lát sau cô gõ cửa phòng ngủ của Thời Chung.

Cửa rất nhanh liền được mở ra, có lẽ thật sự trong mắt người tình đều là Tây Thi, cho nên Nhậm Tư Đồ cảm thấy người đàn ông tối nay so với lúc ở trong con hẻm thì anh tuấn thêm vài phần.

Áo ngủ trên người Nhậm Tư Đồ ôm sát lấy người, ánh mắt Thời Chung dời từ mặt cô đi xuống dưới liền nhìn thấy xương quai xanh, xuống chút nữa là…

Thời Chung nhàn nhạt thu hồi lại ánh mắt của mình, một lần nữa nhìn lên khuôn mặt Nhậm Tư Đồ, thật ra thì anh đã biết rõ lý do nhưng còn làm bộ hỏi: “Sao vậy?”

Nhậm Tư Đồ đung đưa ly nước trong tay, Tôn Dao đã dạy cho cô chiêu này, qua một ngày cô mới thật sự dùng tới: “Anh đang bận hả? Em

https://thuviensach.vn

mang cho anh ly nước.”

không đợi Thời Chung đồng ý, cô đã cầm ly nước lách qua người anh đi vào.

Lúc này Nhậm Tư Đồ mới xác định anh không có tham dự hội nghị qua webcam, cô lặng lẽ đặt ly nước trên bàn làm việc, ở trên bàn vẫn còn tài liệu anh vừa mới giải quyết xong.

Nhậm Tư Đồ vốn chỉ tiện mắt liếc nhìn những tài liệu kia, ánh mắt vừa muốn quay trở lại trên người Thời Chung thì chợt ngẩn ra… tài liệu trên cùng chính là văn bản hòa giải cùng với Tưởng Lệnh Thần, phía cuối đã được ký tên đầy đủ.

Thái độ của Thời Chung cũng không có gì thay đổi, nhìn vẻ ngạc nhiên trên mặt cô rồi bật cười nói: “Đây không phải là điều em hy vọng nhất sao? Tại sao lại có bộ dạng như thế này?”

Nhậm Tư Đồ ép mình di chuyển ánh mắt khỏi văn bản hòa giải, cô ăn mặc như thế này cũng không phải vì cái này…

Nhậm Tư Đồ điều chỉnh tốt cảm xúc của mình một lần nữa nhìn về phía Thời Chung, cứ như vậy mà dựa vào bàn làm việc nhìn anh, trước mặt anh từ từ cởi bỏ áo ngủ.

Áo ngủ rơi trên bàn làm việc, bên trong cô cũng không có mặc gì, Thời Chung nhất thời giật mình. Hai cánh tay Nhậm Tư Đồ mềm mại không xương hướng về phía anh.

Nhậm Tư Đồ ngửa đầu nhìn Thời Chung, ánh mắt không hề chớp. cô đối với cái gì hình như cũng vô tình, anh chưa bao giờ thấy ánh mắt này của cô.

cô đang chờ đợi anh đến.

https://thuviensach.vn

Thời Chung cảm thấy thân thể mình đang cứng ngắc, anh gượng hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

“không tại sao cả, em nghĩ em muốn anh.”

cô trả lời rất hời hợt, nhưng Thời Chung lại hiểu, người phụ nữ này đang cùng với anh đối đầu. Bởi vì anh nhớ mình đã từng nói, cô hãy xử lý thật tốt chuyện tình cảm với Thịnh Gia Ngôn thì hãy bắt đầu lại với anh.

một giây trước, Thời Chung chỉ muốn phất tay áo bỏ đi, một giây tiếp theo anh lại tiến lên một bước, hung hăng ôm lấy cô. Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nghe thấy tiếng trái tim đang đập kịch liệt của mình cùng với tiếng tài liệu ở trên bàn bị gạt xuống đất. Ngay sau đó cô chợt cảm thấy dưới mông của mình trở nên lạnh lẽo… Thời Chung đã bế cô lên bàn làm việc.

Là ai hôn ai trước, trong tình huống kịch liệt như thế này thì không thể phân biệt được. Thời Chung vừa hôn cô vừa tháo đai lưng trên áo ngủ làm cho người cô hoàn toàn hiện ra. Tay anh dò vào giữa hai chân cô, không cho cô kịp thời thở dốc mà tấn công chiếm lấy vị trí bí ẩn quan trọng.

Nhậm Tư Đồ không khỏi run rẩy, theo bản năng, bàn tay hướng xuống dưới bụng anh… đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động cởi quần của anh, nhưng không nghĩ tới chủ động lại khó khăn như vậy.

Thế nhưng đúng lúc đó anh lại bắt được cái tay của cô… hít thở thật sâu.

Nhậm Tư Đồ có chút sợ anh đột nhiên muốn dừng lại, anh hình như cũng đang giãy giụa khó chịu, đây là trò chơi của anh, nhưng lại không theo quy tắc của anh nữa rồi…

Nhưng một giây tiếp theo, anh liền thỏa hiệp, dùng sức hôn cô một cái lên môi cô rồi nói: “Anh đi mua đồ bảo hộ.”

https://thuviensach.vn

nói xong anh cũng kéo áo ngủ rơi trên bàn làm việc mặc lên cho cô, mà bản thân anh… thì phải đi ra siêu thị một chuyến rồi. Khi áo ngủ được kéo lên tới khủy tay thì đột nhiên bị cô ngăn lại.

“Đừng đi…” Trong mắt cô hoàn toàn không có náo loạn bởi dục vọng, mà đã sớm nói: “Nếu như có thai, chúng ta sẽ liền kết hôn.”

Đây chính là quyết định mà Nhậm Tư Đồ đắn đo mới nói ra. Coi như cô không 100% yêu anh cũng có thể lấy cả đời này để báo đáp anh…

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Dường như mất một giây, sắc mặt anh liền trở nên nghiêm túc.

Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận được bàn tay đang nắm cánh tay cô trở nên cứng ngắc vài phần.

Anh nhìn thật sâu vào mắt cô, dường như trong nháy mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của cô: "Có phải cả đời em cũng không thể yêu anh, nhưng em lại không đành lòng nhìn anh vì em mà bỏ ra nhiều như vậy cho nên em mới dùng phương pháp này để ép buộc bản thân, cũng coi như là bồi thường cho anh?" thật ra thì ý nghĩa trong lời nói của anh cũng là: cả đời cô, trong lòng cũng sẽ luôn có một vị trí thuộc về Thịnh Gia Ngôn…….

"……."

"Nhậm Tư Đồ, cái này không phải là em chỉ xem thường một mình anh, mà cũng là tự coi thường bản thân mình."

Tình cảm bị khuấy lên nhưng lúc này đã nguội lạnh toàn bộ, Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận bàn tay anh đang từ từ buông cánh tay của cô ra.

Anh không phải là muốn để cô lại một mình bỏ đi chứ? Trong giây phút nhìn thấy anh thật sự muốn đi, Nhậm Tư Đồ nhịn không được mà nhảy xuống khỏi bàn làm việc, từ phía sau trực tiếp ôm lấy anh.

Khuôn mặt Nhậm Tư Đồ dán lên lưng Thời Chung, cô có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim mình: "Em sẽ cố gắng quên Thịnh Gia Ngôn, mà em biết sẽ phải cần một thời gian dài. Em lại sợ anh đợi không được, bởi vì

https://thuviensach.vn

hiện tại em tin sẽ không có ai cam tâm tình nguyện ở yên một chỗ chờ đợi người kia cả đời, anh sẽ như cũng vậy.”

cô vốn không muốn giải thích nhiều như thế, bởi cô vốn nghĩ hành động lần này cũng thể hiện rõ quyết tâm của cô rồi, nhưng tại sao anh lại có thể đem tất cả kết luận thành “cô cả đời cũng không thể yêu anh” vậy?

“Bởi vì em chính là một ví dụ, em cũng từng cho là mình sẽ ở yên một chỗ đợi Thịnh Gia Ngôn cả đời, mà em hiện tại đã thay đổi đi yêu người khác.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy lưng Thời Chung chợt cứng đờ.

“Anh yêu em từ hồi học trung học, em hôm nay mới bắt đầu yêu anh, anh muốn em phải làm sao để theo đuổi anh?”

Thời Chung bị những lời này của cô chọc giận sao? Cho nên anh mới gỡ tay cô ra chuẩn bị bỏ đi?

Nhưng thực tế anh cũng không có hành động như cô nghĩ, anh kéo tay cô ra là để quay người lại đối mặt với cô.

“Em nói lại một lần nữa.” Thời Chung nói với cô.

Nhậm Tư Đổ ngẩng đầu quan sát anh, cô không hiểu vẻ mặt căng thẳng của anh là có ý gì. Nhưng nếu anh muốn nghe thì cô cũng chỉ còn cách nhắm mắt nhắc lại: “Anh muốn em làm sao để em mới theo đuổi được anh……”

Thời Chung có chút khẩn trương cắt đứt lời nói của cô: “không phải. Trước đó một câu,:

Nhậm Tư Đồ thoáng ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Thời Chung cũng không đợi cô đáp đã chợt cười lên một tiếng, anh nâng khuôn mặt cô lên hung hăng hôn xuống một cái. Nhậm Tư Đồ cảm thấy môi mình bị hôn thì nhìn thấy ánh mắt của anh mang một tia ấm áp: "thì ra "thay đổi", cái từ này nghe mà cảm động……"

Lúc anh vui vẻ chính là có bộ dạng như này, khóe miệng, khóe mắt, đuôi lông mày đều vương nụ cười. Nhậm Tư Đồ cảm thấy người đàn ông lúc này đối với cô có chút xa lạ thì đã bị anh ôm một cái đặt lên bàn.

cô ngồi lên cái bài, ánh mắt nhìn thẳng, cô thấy ánh mắt anh có vẻ hài lòng, cô còn nhìn thấy bóng mình trong mắt anh thì có chút ứng phó không kịp---

"Anh không tức giận sao?"

"Anh trước giờ vẫn không có tức giận." Anh lên tiếng phủ nhận những hành động lúc trước của mình: "Em chính là kẻ ngốc, nếu như anh không làm ra vẻ giận dữ bỏ đi thì đến lúc nào em mới chịu thổ lộ?"

Nhậm Tư Đồ cảm thấy đầu óc mình có chút choáng váng.

cô không khỏi kinh ngạc mà nhìn anh, giọng nói tăng thêm âm lượng: "Anh……không có tức giận?"

Thời Chung hôn lên mi mắt cô, làm cho cô thu hồi lại sự ngạc nhiên của mình: "Anh là loại người hay giận dữ sao? Em nguyện ý thừa nhận yêu anh, như vậy là em đã chịu bước lên một bước, 99 bước còn lại, anh thay em đi hết……."

Dứt lời, nụ hôn trên mi mắt cô dần dần di chuyển xuống, chuẩn bị rơi lên môi cô.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà nghiêng đầu né tránh, cô còn chưa hỏi xong vấn đề này, không thể cứ thế mà để cho anh lừa gạt: "Có phải

https://thuviensach.vn

là……..anh lừa em?”

Từ lúc nào đã bắt đầu?

Có phải bắt đầu từ lúc Thịnh Gia Ngôn chăm sóc vết thương trên tay cô làm anh bực tức mà bỏ đi?

Có phải bắt đầu từ lúc ở bên ngoài tiệm trang sức, anh cầu hôn nhưng không thành công thì trực tiếp bỏ rơi cô bên lề đường, một mình lái xe đi?

Hay bắt đầu từ lúc ở kiếm đạo, anh cố ý thua Tưởng Lệnh Thần, vì Thịnh Gia Ngôn tranh thủ rút đơn kiện, làm cho cô cực kỳ áy náy, mà anh chỉ tuyệt vòng cho cô một cái goodbye kiss?

Hay là từ lúc Tôn Dao nhắn tin cho anh mà anh không thèm trả lời lại mà trực tiếp chạy về quê tự mình điều trị vết thương lòng, làm cho cô rối bời?

cô nhìn về phía anh, mắt dần dần nheo lại, từng ánh mắt đều mang theo tia nguy hiểm. cô làm ra bộ dáng chuẩn bị tính sổ với anh. Thời Chung cảm thấy mình yếu thế hoàn toàn thì muốn kết thúc vấn đề này: “Anh không phải là lừa gạt em. Anh là yêu em……”

Thời gian để tính sổ có thể dời lại sau, hiện tại nên làm xong những chuyện chưa làm xong…….

Lúc này Nhậm Tư Đồ có tránh cũng vô ích, tay anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, giữ nguyên tư thế, hung hăng hôn lên môi cô.

Khi nụ hôn của anh sắp theo cổ rơi xuống trước ngực cô thì Nhậm Tư Đồ nâng mặt anh lên, không để cho anh được như ý: “Em có thể thu hồi câu vừa nói hồi nãy không?”

https://thuviensach.vn

“Câu nào?” Thời Chung đoán được lời nói của cô không có gì tốt đẹp thì không khỏi ngước đầu, đuôi lông mày khẽ nhướn lên.

“Chừng nào có thai thì sẽ cưới.”

Trong lòng Thời chung hiện lên hai chữ: quả nhiên……

Đáp án của anh đương nhiên là: “không thể…….”

nói xong anh liền giữa chặt đôi tay đang ôm lấy mặt anh của cô, cúi đầu, mút lấy nơi mềm mại.

Nhậm Tư Đồ còn đang muốn biện hộ mấy câu nhưng đã không thể nói thành lời, đầu lưỡi anh đang ở nơi nào đó liếm láp, thỉnh thoảng còn khẽ cắn, làm cho cô cảm thấy từng trận tê dại đánh thẳng vào cõi lòng.

thật ra thì Nhậm Tư Đồ đang có chút tức giận, mỗi bước hình như đều được anh tính toán một cách kỹ lưỡng. Ngay như lúc này, cũng là do anh chủ động. Anh biết mỗi chỗ nhạy cảm trên người cô, mỗi cái ngậm mút cũng đều làm cô tê dại. Đầu ngón tay ở giữa đùi cô mỗi lần trêu đùa cũng làm cho cô run rẩy. cô hoàn toàn không nắm quyền chủ động.

Nhậm Tư Đồ vốn đang vô lực nắm lấy hai bờ vai của anh, bỗng nhiên dùng sức nắm chặt vai anh trượt xuống, xoay người một cái đè anh xuống cạnh bàn.

Thời Chung thoáng kinh ngạc, một giâu tiếp theo cô đã hôn anh.

Đây không phải là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, cũng là lần đầu tiên chưa thỏa mãn mà dừng lại. cô hôn lên bờ môi anh, chưa đủ, còn hôn lên cằm anh, sau đó di chuyển xuống hầu kết, thậm chí không phải là hôn mà cô còn dùng cả lưỡi đánh vòng tròn ở hầy kết của anh. Êm ái giống như lông vũ lướt qua. Thời Chung không nhịn được mà nuốt nước miếng xuống.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ cảm thấy cổ anh hung hăng nhúc nhích một cái, thì đưa tay cởi quần của anh ra.

Tay cũng chạm vào chỗ đó, cô cảm thấy anh đã động tình. Lúc này Nhậm Tư Đồ ngước lên nhìn anh một cái, còn anh cứ như vậy yên lặng mà nhìn cô, không rõ là muốn cô tiếp tục hay muốn cô dừng lại.

Nhậm Tư Đồ lúc đầu nắm thật chặt năm ngón tay nhưng thấy anh nhìn mình như vậy, dứt khoát cắn chặt răng một cái, hành động không theo trình tự gì nữa.

thật sự một chút kinh nghiệm cô cũng không có, tiếng thở của cô vẫn vững vàng như cũ. cô ít nhiều đã cảm thấy nổi giận nhưng tất cả những việc này đều là do cô chủ động khơi lên, cô cũng chỉ còn cách nhắm mắt mà tiếp tục.

Thời Chung rốt cuộc không nhịn được mà cười lên một tiếng, nắm chặt tay cô.

Cách anh nhìn cô giống như mộthọc sinh ngốc đang dở khóc dở cười, mà trên thực tế anh cũng đang cười thậm chí còn lắc đầu một cái: “Thôi…….” nói một tiếng anh liền đưa tay ôm lấy ông cô, xoay người một cái ôm cô đặt lại lên bàn.

Tiếng cười của người đàn ông này vẫn còn quanh quẩn bên tai Nhậm Tư Đồ, là anh đang khi dễ kỹ thuật của cô?

Nhậm Tư Đồ thua trận nên trở về vị trí bị động, còn là vị trí được ăn cả ngã về không, thừa dịp anh ôm cô đặt lên bàn cô liền nhảy xuống.

cô hôn lên ngực anh. Nụ hôn của cô đối vơi anh có phần ngang tàn hơn so với nụ hôn của anh dành cho cô. Thời Chung cảm thấy ngực mình bị cô cắn một cái, liền cúi đầu thấy cô đang di chuyển từ hông xuống dưới

https://thuviensach.vn

bụng của anh liên tục cắn mút. Lúc ấy anh cũng nhìn thấy trên ngực anh có một dấu răng nho nhỏ.

Thời Chung cũng không còn hơi sức suy nghĩ đến vấn đề này nữa. Ánh mắt nhìn theo môi cô di chuyển xuống dưới, cho đến khi nhìn thấy cô hôn lên vật nam tính của mình.

Nơi đó của anh vừa nóng vừa cứng, làm cho môi của Nhậm Tư Đồ không biết nên phải làm gì tiếp theo. Anh vuốt tóc cô, nghĩ đến tình cảnh mình vừa mới bị cô cắn loạn vẫn còn lưu lại dấu răng thì giọng nói không khỏi ủ dột vài phần: “Chỗ này không thể để em cắn loạn được.”

Cũng đúng lúc này, Nhậm Tư Đồ đem vật đó của anh ngậm vào miệng.

Huyệt thái dương của Thời Chung đột nhiên giật giật.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy vật đó sau khi được mình ngậm vào miệng thì liền trở nên nóng bỏng cứng rắn hơn, miệng cô cũng theo đó mà càng trở nên nóng hơn. cô cố gắng đem tất cả trí tưởng tượng của mình ra để vận dụng, ví dụ như hồi bé ăn kẹo que, cô dùng lưỡi tỉ mỉ thưởng thức vị ngọt ở trên đầu, sau đó từ từ đi xuống, xuống phía dưới một chút nữa rồi mới thôi, liên tục mấy lần như vậy, sau đó khoang miệng đều tràn ngập mùi kẹo ngọt ngào.

Chỉ là hôm nay khi vật này ở trong khoang miệng cô thì lại tràn ngập mùi vị đàn ông. Làm gì có cái vị ngọt nào? Chỉ có niềm thỏa mãn duy nhất chính là hơi thở dần dần trở nên nặng nề của anh……..

Trước đến gì chỉ thấy anh đổ mồi hôi, ngay cả thời điểm kích động nhất cũng chỉ nghe thấy tiếng rên nho nhỏ. Hôm nay nghe thấy tiếng thở dốc của anh làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy được khích lệ lớn. cô muốn làm cho anh vừa lòng nên không nhịn được mà ngậm vào nhả ra nhanh và sâu hơn.

https://thuviensach.vn

Thời Chung vốn đang bình tĩnh đứng ở mép bàn mà bàn tay dần dần nắm chặt ở mép bàn, cuối cùng khi không chịu được nữa anh hung hăng buông mép bàn ra, nâng đầu cô lên rồi ấn xuống để cho vật đó được ngậm vào sâu hơn.

Vật cứng rắn này đột nhiên bị đẩy sâu xuống yết hầu làm cho Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà "Ưm…." Lên một tiếng. Tiếng nói nghẹn ngào này rơi vào tai người đàn ông kia thậm chí so với việc cô đang làm còn mang cảm giác mất hồn đến cực điểm hơn.

Chỉ là loại hưởng thụ này có mê người đến như thế nào nhưng khi nhìn thấy trán cô khẽ nhíu lại thì Thời Chung lập tức chọn dừng lại, anh dang tay kéo cô lên ôm vào ngực.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy chop mũi ê ẩm, miệng cũng có chút ê ẩm, dựa vào lồng ngực nghe anh trêu ghẹo: "Bây giờ em đã biết khi phục vụ em anh cũng mệt mỏi như thế nào rồi chứ?"

Quả thật là rất mệt, Nhậm Tư Đồ không nói gì vuoốtu ốt khuôn mặt, cô nghĩ anh nói lời này là muốn cho cô nghỉ một lúc nhưng trong nháy mắt đã thấy anh đưa tay đi xuống phía dưới tìm tòi cho đến khi chạm tới nơi ẩm ướt. Ngón tay anh liền trượt vào trong dò xét, chậm rãi động hai cái rồi liền rút ra, bị anh quấy rối khiến cho hô hấp của Nhậm Tư Đồ trở nên hôn loạn. Sau đó anh chậm rãi thu hồi tay lại, ở trước mặt cô nếm thử một lần.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy máu trong người mình toàn bộ bị dồn lên khuôn mặt, không cần giơ tay lên sờ cũng biết là rất nóng.

Thời Chung hôn lấy khuôn mặt ửng đỏ vì xấu hổ của cô, ôm cô lên bàn, tách hai chân của cô ra. Nhậm Tư Đồ cảm nhận được vật cứng rắn kia đang ở bên ngoài, thì lại nghe anh nói: "Đến lượt anh phục vụ em……."

***

https://thuviensach.vn

Nhậm tư Đồ nghĩ, người duy nhất có thể hầu hạ cô đến mực không muốn ngừng lại được cũng chỉ có Thời Chung.

Mệt chết đi được, nhưng lại không ngủ đươc---tinh thần Nhậm tư Đồ đang rất phấn chấn, cô vất vả để tìm được một tư thế thoải mái, nằm trên giường chuẩn bị đếm cừu, thì Thời Chung lại vươn tay ôm cô vào lòng.

Hai người cũng nằm nghiêng về một bên, nằm như này thì làm sao mà ngủ đươc? Nhậm tư Đồ cảm thấy tay của Thời Chung di chuyển trên bụng cô.

một lúc sau thì anh đặt một nụ hôn nhẹ lên gáy cô.

“Anh không mệt sao?” Nhậm Tư Đồ hỏi anh.

“đang suy nghĩ, không ngủ được.”

“Nghĩ cái gì?”

“Anh đang nghĩ.” Thời chung vòng tay qua eo cô nắm chặt tay cô: “Cơ hội mỗi lần làm bao nhiêu?”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Sáng thứ Hai, người bạn nhỏ Nhậm Yến Tầm bị đồng hồ báo thức làm tỉnh lại, tự đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, bộ dạng nhỏ nhắn cực kỳ nghiêm trang, chỉ có điều không phát hiện ra mình đã mặc quần áo mùa thu ra ngoài áo len, hai chiếc tất đều là chân trái.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, người bạn nhỏ Nhậm Yến Tầm đảo mắt quan sát một hồi, cảm thấy mình lại đẹp trai hơn hôm qua một chút liền hài lòng đeo cặp sách ra khỏi phòng, đi gõ cửa phòng ngủ chính.

Gõ ba tiếng không có phản ứng, cậu chỉ có thể tự mở cửa đi vào.

Tôn Dao vẫn còn tứ ngưỡng bát xoa [1] nằm lỳ trên giường, ngủ đến nỗi chẳng biết gì.

[1] Hai tay, hai đầu gối, đầu cùng chạm đất.

Tầm Tầm đứng bên giường, hai tay vòng lên miệng: "Rời! Giường!! Đi!!!"

Tôn Dao lý ngư đả đĩnh [2] ở trên giường kinh ngạc. Ba hồn bảy vía vẫn còn ở trong mộng, đến khi nhìn thấy Tầm Tầm ở mép giường mới nhớ sáng nay mình phải đưa thằng nhóc đi học.

[2] Lý ngư đả đĩnh (鲤鱼打挺) [Theo baike]: Chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường dùng cho thể thao, biểu diễn võ thuật hoặc trong thi đấu. Chữ được lấy ra từ hình tượng cá chép nhảy khỏi mặt nước hoặc uốn thân thể trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Tôn Dao vội vàng nhảy xuống giường: "Cho dì năm phút!"

Nói xong chân cũng lướt đến phòng tắm rửa mặt.

Nghe tiếng nước chảy ào ào từ phòng tắm, Tầm Tầm bất đắc dĩ: "Nhậm Tư Đồ để cháu ở đây rốt cuộc là để dì chăm sóc cháu hay cháu là để cháu chăm sóc dì đây? Haizz....."

Cũng may tài nấu nướng của Tôn Dao tốt hơn Nhậm Tư Đồ một chút, đối phó với bữa sáng không vấn đề gì, trứng chiên, bánh mì nướng, bột yến mạch hồ, cộng thêm một quả táo —— Tầm Tầm được cho ăn, mấy câu oán hận lập tức biến mất.

Tôn Dao cũng không kịp rửa chén đĩa, ném thẳng mâm bát bẩn vào trong bồn, xoa xoa tay rồi kéo Tầm Tầm tới trước cửa thay giầy.

Vừa ngồi xổm xuống thắt dây giày cho Tầm Tầm vừa nói: "Đúng rồi, giáo viên cho các cháu bài tập gia đình quá khó, bây giờ đâu còn người có những bộ quần áo đấy nữa. Quần áo bị hỏng ai lại không ném đi?"

Tầm Tầm kêu lên: "A? Vậy cháu không nộp bài tập thì phải làm sao?"

"Dì sẽ nói trợ lý lấy giúp cháu một bộ, vậy để anh ta đưa cháu đến trường luôn nhé."

Lúc này Tầm Tầm mới yên tâm, thay giày xong liền chạy đi mở cửa.

Nhưng vừa mở ra cậu liền sửng sốt ——

Nhậm Tư Đồ đứng bên ngoài đang chuẩn bị lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cả ngày không thấy rất nhớ, Tầm Tầm lập tức đi lên ôm đùi cô: "Cuối cùng mẹ cũng về rồi?"

https://thuviensach.vn

Tôn Dao không thể cười vui vẻ được như thằng nhóc này, vừa nghĩ tới nhiệm vụ thất bại lần này của Nhậm Tư Đồ liền nhịn không được mà thở dài: "Mình đưa Tầm Tầm đến nhà trẻ trước, tối về sẽ uống với cậu vài chén, những thứ người khốn kiếp kia thì để họ cút xa một chút."

Tôn Dao vừa nói xong liền thấy sắc mặt Nhậm Tư Đồ bởi vì lúng túng mà cứng đờ. Tôn Dao còn tưởng Nhậm Tư Đồ đang ám hiệu không được nói tục trước mặt trẻ nhỏ, vội vàng chột dạ vỗ vỗ miệng, nhưng giây tiếp theo lại nghe thấy một giọng nam hơi bất mãn (không vừa lòng) hỏi ngược lại: "Nói ai khốn khiếp thế?"

Tôn Dao ngẩn ra.

Vốn cánh cửa chỉ mở một nửa chặn lại nửa tầm mắt của Tôn Dao, đương nhiên cô chỉ thấy Nhậm Tư Đồ ở ngoài, bây giờ cửa lớn bị chủ giọng nói kia đẩy hết ra, cô mới nhìn thấy bên cạnh Tư Đồ rõ ràng còn có một người đàn ông.

Ánh mắt Tôn Dao mơ hồ, băn khoăn một vòng giữa Thời Chung và Nhậm Tư Đồ rồi mới trở lại trên người cô bạn thân: "Hai người các cậu....."

Nhậm Tư Đồ không trả lời, Thời Chung cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn vào bàn tay đang đặt trên vai Nhậm Tư Đồ..... Tất cả đều không cần nói nữa.

Tôn Dao mỉm cười, Tầm Tầm bên cạnh còn vui vẻ hơn, cậu sung sướng buông Nhậm Tư Đồ ra rồi nhào vào ngực Thời Chung: "Xem ra 180 ngày nguyện vọng của cháu có thể thực hiện rồi...!"

Thời Chung bế Tầm Tầm lên thật cao: "Hôm nay chú đưa cháu đi học nhé?"

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm gật đầu liên tục, Tôn Dao cũng vui vẻ, duỗi người một cái, đá chiếc giầy vừa đi vào ra, xoay người trở về nhà: "Vậy mình có thể về nhà ngủ bù rồi."

Nhậm Tư Đồ không khỏi lo lắng nhìn Thời Chung. Chỉ có cô biết hôm qua anh không ngủ chút nào, đầu tiên là giày vò cô đến tận khuya, sau khi cô mơ mơ màng màng tỉnh lại thì đã thấy anh ngồi sau bàn làm việc vội vàng làm thứ gì đó, sáng sớm còn phải đưa cô về thành phố B, cô ở trên xe ôm dây an toàn ngủ còn anh phải tập trung lái xe, không dám ngủ gật —— chẳng lẽ người đàn ông này làm bằng sắt, không cảm thấy mệt chút nào ư?

Dáng vẻ của anh vẫn cực kỳ hăng hái, Nhậm Tư Đồ không khỏi lo lắng: "Hai ngày nay anh đủ mệt rồi, về nghỉ đi."

Tôn Dao thấy thế lập tức bày ra vẻ mặt chế nhạo, như hát ráp "Ơ" liên tiếp ba cái: "Ơ ơ ơ! Nhậm tiểu thư của chúng ta biết đau lòng cho người ta, lại không biết đau lòng cho mình.... Hôm qua mình phải thức đọc kịch bản đến ba giờ sáng đấy..... Còn nữa, hai hôm nay hai người làm gì mà anh ta lại mệt mỏi thế?"

Nhậm Tư Đồ trừng mắt cảnh cáo Tôn Dao: Trẻ con còn ở đây, đừng có nói lung tung.....

Sắc mặt Thời Chung không chút thay đổi nhưng ánh mắt đã có ý cười, Nhậm Tư Đồ cho rằng anh không muốn trả lời Tôn Dao, không ngờ tiếp theo anh lại nói với cô: "Không sao đâu, coi như.... Để chuẩn bị làm cha đi."

Lời vừa nói ra như ném thẳng quả bomb vào người Tôn Dao.

Tôn Dao kinh ngạc nhẹ Thời Chung, bộ dạng kia của anh... Căn bản giống như là cam chịu.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ biết anh đang cố ý làm Tôn Dao hiểu lầm, đáng tiếc lại không thể làm gì được anh, chờ Thời Chung mang Tầm Tầm rời khỏi, bóng dáng một lớn một nhỏ còn chưa biến mất Tôn Dao đã nhịn không được mà hỏi cô: "Cậu có rồi?"

Bởi vì quá kinh ngạc, Tôn Dao quên thu giọng lại, Nhậm Tư Đồ liếc thấy bước chân của Thời Chung hơi dừng lại, liền đoán được anh cũng đã nghe thấy ——

Nhậm Tư Đồ vội vàng đóng cửa lớn lại: "Sao có thể?"

Nhậm Tư Đồ vừa dứt lời, trong đầu cô liền phát ra một câu: Hình như..... Cũng không phải là không thể.

Tôn Dao lại cảm thấy buồn ngủ, cũng không chế nhạo cô nữa, vừa đi về phòng ngủ vừa cởi chiếc áo khoác dày nặng, khăn quàng cổ và mũ xuống, gật gù nói với Nhậm Tư Đồ vẫn đang đứng trước cửa: "Chờ mình ngủ đủ, chờ cậu tan làm trở về, chúng ta sẽ tâm sự về chiến công thu phục đất mất của cậu hai ngày nay."

Sau đó khi Nhậm Tư Đồ trở lại phòng ngủ, Tôn Dao đã nằm lỳ trên giường ngủ thiếp đi, tốc độ ngủ của Tôn Dao cực kỳ nhanh, cô cũng chẳng lạ gì, chỉ thả nhẹ bước chân về phía bàn đọc sách, cầm cặp tài liệu chuẩn bị đi làm.

Nhưng khi cô tới bên bàn lại không khỏi có chút chần chờ, không rời khỏi ngay mà nhẹ nhàng kéo chiếc ngăn kéo dưới bàn đọc sách ra.

Trước kia có một lần anh yêu cầu quá vô độ, phá cả mũ cho nên Tư Đồ đành phải mua thuốc tránh thai. Lúc ấy còn mua đến mấy hộp để chuẩn bị cho mọi tình huống, giấu ở góc khuất nhất trong ngăn kéo này. Tối qua không có biện pháp bảo vệ, hôm nay cô lấy một hộp ra, do dự một chút lại thả trở về.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Nhậm Tư Đồ lặng lẽ nói một câu: Đồng ý với người ta thì phải làm được.....

Nếu quả thật có một đứa với anh, chắc chắn anh sẽ rất thương nó, bởi vì anh.... Rất yêu mẹ nó.

Nhậm Tư Đồ bị ý nghĩ không biết của mình làm cho đỏ mặt, cô thu lại ý nghĩ, đóng ngăn kéo, không quay đầu lại ra ngoài.

Vừa tới bãi đỗ xe bệnh viện thì đụng phải Mạc Nhất Minh. Khi hai người đi thang máy lên lầu, Mạc Nhất Minh liên tục quan sát cô: "Sắc mặt không tệ! Tốt hơn nhiều so với tuần trước, hết bệnh rồi à?"

Tuần trước trạng thái của Nhậm Tư Đồ thật sự không tốt, ngoài việc cưỡng ép mình tập trung tinh thần vào công việc, thời giao còn tâm trạng của cô đều có chút rã rời, Mạc Nhất Minh thấy cô phải dựa vào café để nâng cao tinh thần liền hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cô không thể nói là bởi vì thất tình được nên chỉ có thể nói là mình bị bệnh.

Giờ phút này trên mặt Nhậm Tư Đồ chỉ trang điểm rất nhẹ nhưng khi nhìn qua gương ở thang máy thì khuôn mặt quả thật đỏ thắm, sắc môi đầy đặn, khó trách có người nói tình yêu tốt có thể khiến phụ nữ tươi cười rạng rỡ, thực tế đã chứng minh lời này thật sự rất có đạo lý.

Khi đối mặt với bệnh nhân, thái độ của cô cũng đều không tự giác mà thân thiện vài phần.

Lần trước bị luật sư của Từ Kính Nam chạy tới náo loạn, quấy rầy tiến độ hỏi chẩn chứng lo âu của người bệnh, Nhậm Tư Đồ liền sắp xếp vào bệnh nhân đầu tiên của hôm nay, người bệnh vẫn điện thoại bất ly thân, càng không tắt máy, liên tiếp cắt đứt suy nghĩ của Nhậm Tư Đồ, cô có nhắc nhở vài lần nhưng đến lần thứ ba xin hắn tắt mà hắn vẫn không chịu, Nhậm Tư Đồ liền lấy điện thoại của hắn, buộc hắn phối hợp: "Trang tiên sinh, nguyên nhân gây ra chứng lo âu của anh căn bản chính là vì anh quá coi

https://thuviensach.vn

trọng buôn bán, ngoài nghe điện thoại, nói chuyện làm ăn, kiếm tiền, anh căn bản không có gì thuộc về cuộc sống của riêng mình, không có những thứ tình cảm khác để dựa vào, cho nên chỉ cần thu vào giảm bớt một chút, dù chỉ là ít đi mấy trăm đồng, anh đều sẽ lo âu không dứt. Nếu anh tới đây chỉ như đi ngang qua sân khấu, vẫn không phối hợp trị liệu, vòng tuần hoàn ác tính này sẽ còn trầm trọng thêm."

Lúc này Trang tiên sinh nói an phận, không còn nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại nữa.

Thật ra thì căn bệnh này chỉ cần không có điện thoại quấy nhiễu sẽ rất phối hợp điều trị, mấy lần trước khi làm sinh học trị liệu, chỉ cần nghe thấy tiếng Nhậm Tư Đồ đếm tiền, các hạng chỉ tiêu trên dụng cụ huyết áp của hắn đều tăng vọt, còn lần này, Nhậm Tư Đồ vẫn để hắn nhắm nghe âm thanh đếm tiền, hắn nghe lời dặn dò của cô, nhắm mắt lại, hít vào bằng mũi và thở ra bằng miệng, lặp lại từ ba đến năm lần, cộng thêm việc ngồi thiền —— nghĩ một chuyện vui vẻ xảy ra gần đây mà không liên quan đến tiền —— các hạng chỉ tiêu của hắn dần dần cũng vững vàng.

Nhưng đúng lúc này, Trang tiên sinh lại đột nhiên mở mắt, hỏi: "Bác sĩ Nhậm, vừa rồi cô nói tôi nghĩ đến một chuyện vui vẻ phải không, cô đoán xem tôi đã nghĩ gì đi?"

Không đợi Nhậm Tư Đồ trả lời, hắn đã cắm đầu cắm cổ nói tiếp: "Công ty tôi có một hạng mục với tập đoàn Từ Chánh, cho nên bác sĩ Nhậm này, cô rất quen với Từ Kính Nam à? Có thể giúp tôi liên lạc không?"

Xem ra vòng đi vòng lại thì suy nghĩ trong đầu Trang tiên sinh này vẫn là tiền. Đến khi Nhậm Tư Đồ tiễn hắn ra cửa, hắn vẫn còn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Bác sĩ Nhậm, cô rất quen với Từ Kính Nam mà, cô giúp tôi một chút đi, cô muốn gì cũng được."

https://thuviensach.vn

"Xin lỗi anh, tôi còn bệnh nhân tiếp theo." Nhậm Tư Đồ cắt ngang hắn, hắn còn dây dưa như vậy, cô chỉ có thể giao hắn cho y tá: "Y tá Lâm, phiền anh đưa Trang tiên sinh đến thang máy."

Thật ra thì mười năm phút nữa Nhậm Tư Đồ mới tiếp đãi bệnh nhân tiếp theo, nhìn qua, cũng khéo, anh ta đến trước thời gian hẹn —— vị kia mấy tháng không tắm, luôn bị mấy thím y tá thích sạch sẽ ở bệnh viện ghét bỏ, đang yên lặng ngồi đợi trên ghế dài. Vì không muốn dây dưa với Trang tiên sinh, cô liền đi tới chào hỏi: "Lý tiên sinh, vàođi."

Lý tiên sinh im lặng tiến vào phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ.

Vị bệnh nhân này không nói nhiều, thậm chí còn chưa từng chủ động mở miệng nói chuyện với Nhậm Tư Đồ, nhưng lúc này đây, khi cô vào phòng làm việc, thuận tay đóng cửa lại thì đã nghe hắn hỏi: "Chuyện người kia nói là thật sao? Cô quen Từ Kính Nam?"

Hôm nay gió thổi huống nào mà bệnh nhân của cô hôm nay đều nói đến Từ Kính Nam thế. . . . . .?

Nhậm Tư Đồ: "Hiểu lầm thôi. Anh muốn uống gì? Tôi bảo ý tá lấy cho anh."

"Không cần, tôi không khát. . . . . ." Hắn khoát tay cự tuyệt, tiếp tục đề tài vừa nãy: "Bệnh của tôi có chút liên quan đến Từ Kính Nam."

. . . . . .

Từ Kính Nam có liên quan đến bệnh của hắn?

Nếu không phải Lý tiên sinh tò mò quan hệ của cô với từ Kính Nam mà là chuyện liên quan đến công việc của Nhậm Tư Đồ thì đương nhiên là cô muốn rửa tai lắng nghe rồi.

https://thuviensach.vn

"Bác sĩ Nhậm, không phải cô cũng biết bạn gái tôi mắc bệnh thích sạch sẽ sao? Hại tôi sau này cho dù phải chia tay cô ấy, lôi thôi lếch thếch cả đời cũng không muốn giống cô ấy."

Lý tiên sinh hài lòng cúi đầu nhìn cơ thể bẩn thỉu của mình, còn nói: "Năm đó, trong thành phố chúng ta đều xôn xao chuyện hai đứa con trai của Từ gia bị tai nạn xe cộ, có rất nhiều người thuật lại rằng, bọn họ vì tranh dành di sản nên bất hoà, Từ Kính Nam muốn hại chết em trai của hắn nhưng không ngờ cũng bị tai nạn. Bạn gái trước của tôi đúng lúc chứng kiến, là cô ấy gọi xe cứu thương, cũng là cô ấy đưa hai vị công tử đó ra khỏi xe. Nghe cô ấy nói, khi cô ấy đưa được một người trong đó ra khỏi xe, người đó đã máu thịt be bét rồi. Về sau mỗi lần cô ấy mơ thấy ác mộng đều là máu chảy trên tay, vì vậy cô ấy mới mắc bệnh thích sạch sẽ, cả đời cũng không chữa khỏi. . . . . ."

. . . . . .

Nhậm Tư Đồ không nhớ tai nạn năm đó lắm nhưng cô còn nhớ rất rõ, sau khi thấy tin tức đó, Tôn Dao liền như nổi điên xông tới bệnh viện.

Lúc ấy Tôn Dao bị vệ sĩ của Từ gia ngộ nhận là ký giả đến moi tin, bị chặn ở bên ngoài cùng một đống ký giả khác, cuối cùng khi Nhậm Tư Đồ đưa Tôn Dao thất hồn lạc phách về nhà, trong miệng Tôn Dao vẫn còn lẩm bẩm: "Mình cho là hắn chỉ nói đùa thôi, không ngờ hắn lại làm thật. . . . . Thật sự muốn đồng quy vu tận với Từ Kính Duyên. . . . . ."

Nhậm Tư Đồ nghe xong cảm thấy cực kỳ kinh hãi, tâm trạng của Tôn Dao tệ như vậy, cô cũng không thể đặt câu hỏi. Nhưng sau đó chuyện này bị trên mọi người đồn thành hai người tranh giành di sản nên bất hòa, Từ Kính Nam vẫn còn sống, cô cũng không còn nghe thấy Tôn Dao nói cái gì mà "đồng quy vu tận" nữa. . . . . .

https://thuviensach.vn

Từ gia kiện tòa soạn vì đưa tin hai anh em nhà họ tranh giành tài sản lên tòa rồi thắng kiện, dần dà sự kiện chấn động khắp thành phố năm đó cũng bị người dân xem là tai nạn ngoài ý muốn.

Bệnh nhân của mình lại nhắc tới chuyện lúc đó, Nhậm Tư Đồ cũng chỉ coi như nghe lại chuyện cũ, cố gắng không để trong lòng, sắp đến giờ tan tầm, cô liền gọi cho Thời Chung.

Lúc nghe thấy giọng của anh, áp lực của cả một ngày đều như biến mất.

"Anh vừa đi đón Tầm Tầm, đang chuẩn bị đi mua đồ ăn." Thời Chung nói.

"Anh muốn trở thành người đàn ông của gia đình thật hả?" Nhậm Tư Đồ không nhịn được cười: "Thời tổng cứ giúp việc cho em như vậy, không chịu đi làm trở lại hay sao?"

Giọng nói của anh rất bình tĩnh nhưng cũng rất táo bạo: "Thu phục người của em, thu phục lòng của em, bây giờ phải nhanh chóng thu phục dạ dày của em. Em muốn trốn khỏi lòng bàn tay của anh à?"

Nhậm Tư Đồ chuẩn bị tranh luận lại thì nhớ ra Tầm Tầm đang ở bên cạnh anh, ngộ nhỡ thằng bé nghe anh nói. . . . . "Đừng nói nữa, Tầm Tầm nghe thấy sẽ ảnh hưởng không tốt."

Thế nhưng anh lại rất tinh tế, cái gì cũng vô cùng chu đáo: "Yên tâm, nó đang ở trên xe anh đeo tai nghe chơi trò chơi trên điện thoại."

Lúc này cô mới yên tâm, nhưng sau đó Thời tiên sinh càng nói càng không chút kiêng kỵ: "Thời tổng bình sinh coi trọng nhất việc hợp tác cùng có lợi, Nhâm tiểu thư ăn đồ ăn của anh, buổi tối anh có thể ăn thịt không. . . . . ."

https://thuviensach.vn

". . . . . ."

". . . . . ."

Nhậm Tư Đồ nín nửa ngày mới phát ra hai chữ: "Lưu manh. . . . . ."

Nhưng giọng của cô tuyệt không có chút tức giận mà là ngượng ngùng mang theo chút ý cười. Thời tiên sinh ở đầu bên kia dĩ nhiên là thoải mái đón nhận xưng hô mới của mình, cười nghiêm túc nói: "Kính xin Nhâm tiểu thư buổi tối cho anh cơ hội, để anh lưu manh thêm chút nữa."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Tư Đồ kết thúc cuộc nói chuyện, đi tới chỗ thang máy. Cửa thang máy sáng bóng có thể làm gương soi, cô cũng nhìn thấy nụ cười của mình trên đó. Cô cười cười, bấm nút chờ thang máy.

Trong khi chờ thang máy đến, cô có chút nóng lòng, không nhịn được liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Đúng lúc này điên thoại di động của cô vang lên.

Là Thịnh Gia Ngôn điện tới.

Có lẽ lý do trước đây Thời Chung và cô xảy ra chiến tranh là do Thịnh Gia Ngôn, cho nên việc nhận điện thoại của Thịnh Gia Ngôn vốn rất bình thường nhưng nay cô lại cảm thấy có chút chột dạ.

Do dự một lát, cuối cùng Tư Đồ cũng nhận điện thoại: "A lô !"

"Tan việc chưa?" Thịnh Gia Ngôn hỏi cô.

Thật ra thì mở đầu đối thoại như vậy cũng không thể quen thuộc hơn được, Tư Đồ biết sau đó anh sẽ nói thêm cái gì, trên thực tế anh cũng là nói như vậy, "Tối nay cùng ăn một bữa cơm đi."

". . . . . ."

"Coi như ăn mừng anh đi làm trở lại."

"Tưởng Lệnh Thần đồng ý giải hòa rồi sao?" Tư Đồ biết, sâu trong nội tâm cũng không muốn để cho Thịnh Gia Ngôn biết cô đã làm gì cho anh, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến Thời Chung.

https://thuviensach.vn

"Đúng, Tưởng Lệnh Thần bỉ ổi kiện anh nhưng giờ đã rút lại, mới vừa rồi ngồi giải hòa cùng nguyên cáo ở gần phòng khám của em. Hôm nay em không đi xe phải không? Vừa đúng lúc, để anh đi đón em."

Lúc này thang máy ‘’đinh’’ một tiếng, giống như một hồi chuông báo động, cũng nhẹ nhàng gõ vào thần kinh Tư Đồ một cái, đem chuyện Tư Đồ muốn nói lại thôi. Tư Đồ vừa đi vào thang máy vừa nói: "Thời Chung làm bữa ăn tối chờ em ở nhà. Nếu không. . . . . Hôm nào kêu Tôn Dao, Mạc Nhất Minh, Lâm luật sư, còn bạn bè của anh nữa, rồi cùng nhau ăn mừng? Nhiều người thì náo nhiệt."

". . . . . ."

". . . . . ."

"Em và anh ta. . . . . ." Thịnh Gia Ngôn cứng rắn dời đi đề tài, "Vậy cũng được, để hôm khác."

Thịnh Gia Ngôn nói xong hình như liền chuẩn bị cúp điện thoại, Tư Đồ quýnh lên, vội vàng gọi lại anh: "Gia Ngôn!"

Trong tình huống khẩn cấp cô theo thói quen gọi tên anh một cách thân mật, lúc ban đầu là u mê "anh Gia Ngôn" , sau lại không lớn không nhỏ gọi "Lão Thịnh" , những năm gần đây bình thản nhưng cũng thân mật "Gia Ngôn" . . . . . .

Nhưng hôm này lòng cô đã hướng về người khác. . . . . .

Nghĩ tới đây, Thịnh Gia Ngôn im lặng cười khổ, cũng không tiếp lời, chỉ lẳng lặng chờ cô tiếp tục.

"Em muốn nói đem chìa khóa nhà lại cho anh, nhưng vẫn chưa có thời gian, nếu được thì anh qua đây một chuyến đi, em đợi anh dưới lầu phòng khám."Sandy-diendanlequydon

https://thuviensach.vn

Thật ra cũng đã đến lúc vạch rõ tuyến phân cách, điều này trước đây Tư Đồ chưa hề nghĩ tới, cô đứng chờ ở sảnh, ở nơi này người đến người đi, Tư Đồ lại có cảm giác khác hoàn toàn với trước đây.

Chỉ chốc lát sau cô đã thấy Thịnh Gia Ngôn lái xe tới, dừng ở ven đường.

Tư Đồ chậm rãi bước đến, cửa sổ xe cũng chậm rãi hạ xuống, Tư Đồ còn cách xe một đoạn đã thấy cửa xe bên cạnh ghế lài mở ra, ngay sau đó có một cô gái trẻ bước xuống.

Bước chân Tư Đồ không khỏi chậm lại, cô gái trẻ đóng cửa xe, vừa đúng cũng nhìn thấy cô, nhút nhát cười chào hỏi: "Bác sĩ Nhậm."

Lúc này Tư Đồ mới khôi phục bước chân, vừa tiếp tục đi về phía bên cạnh xe Thịnh Gia Ngôn, vừa khách khí gật đầu với Thẩm Thấm một cái: "Thẩm tiểu thư."

Thẩm Thấm cũng không ở lại lâu, mắt thấy đèn giao thông cách đó không xa đã chuyển xanh, vội vã nói lời tạm biệt với Tư Đồ, ngay sau đó chạy qua đường, bóng dáng biến mất ở trạm xe buýt bên kia đường.

Thịnh Gia Ngôn thấy ánh mắt Tư Đồ mãi dõi theo bóng dáng bên kia đường, thắc mắc hỏi: "Hai người biết nhau?"

Tư Đồ gật đầu một cái, suy nghĩ một chút, hỏi: "Sao cô ấy lại ngồi xe anh?"

"Mới vừa rồi nói chuyện điện thoại với em, có phải em không chú ý nghe hay không?" Thịnh Gia Ngôn bất đắc dĩ bật cười, "Không phải anh đã nói cùng giản hòa với bọn họ rồi hay sao? Bây giờ cô ấy đang thực tập trong đó, anh mới hẹn cô ấy đến gần đây. Nhưng cũng đã giải hòa rồi, quan hệ giữa anh và cô ta không còn đối đầu như trước nữa, cũng vừa lúc cô ấy

https://thuviensach.vn

tan việc, bắt xe buýt về nhà, anh cũng thuận đường nên chở cô ấy một đoạn."

Quả thật lúc Thịnh Gia Ngôn gọi điện thoại cho cô, cô không nghiêm túc nghe, trong lòng toàn suy nghĩ làm cách nào để mở miệng nói về chuyện trả chìa khóa cho anh. Hôm nay nghe vậy, Thịnh Gia Ngôn đưa cô ấy đoạn đường cũng không thể chỉ trích nặng, mấu chốt là. . . . . sao Thẩm Thấm tại thực tập trong trung tâm đó?

Tư Đồ nghĩ nghĩ, lại không nghĩ ra cái gì. Đang lúc Tư Đồ trầm mặc không nói thì giọng nói Thịnh Gia Ngôn gọi thần trí cô về: "Lên xe đi, anh chở em về."

". . . . . ."

"Làm gì nhìn anh như vậy? Trước đây khi em đi hẹn hò, anh là người chở em đi."

Tư Đồ suy nghĩ một chút, anh nói cũng hợp lý, anh đã thản nhiên như vậy, làm cho cô càng để ý, càng chột dạ, huống chi —— Tư Đồ lại không nhịn được nhìn phía bên kia đường một cái, nơi đó đã sớm tìm không được bóng dáng của Thẩm Thấm —— cô gái kia đã đến trung tâm thực tập, xem ra Thời Chung rất rộng rãi khi xử xứ chuyện của cô gái trẻ này, hình như cô cũng không cần rối rắm vì chuyện có nên ngồi xe của Thịnh Gia Ngôn hay không nữa.

Tư Đồ đi vòng qua ghế phụ, ngồi xuống.

Thịnh Gia Ngôn vừa mới chuẩn bị khởi động xe, đột nhiên Tư Đồ lại nói: "Đây là cái gì?" Thịnh Gia Ngôn vừa khởi động xe, vừa nhìn sang Tư Đồ, chỉ thấy Tư Đồ lấy ra cái túi giấy ở khe hở giữa ghế ngồi và cửa xe.

Thịnh Gia Ngôn nhún nhún vai bày tỏ không biết, Tư Đồ trực tiếp mở túi giấy. Chỉ vừa rút ra được một phần tư thì động tác của Tư Đồ đột nhiên

https://thuviensach.vn

ngừng lại.

Bên trong là mấy bản thực tập đã điền xong, góc trên bên phải còn dán hình Thẩm Thấm, có thể đoán được đây là do Thẩm Thấm không cẩn thận nên đánh rơi.

Thịnh Gia Ngôn đang bận quay đầu xe, cũng chỉ nhân tiện liếc một cái, sau đó thuận miệng hỏi một câu: "Có cảm giác nhìn từ góc độ này cô gái kia rất giống em hay không?"

Tư Đồ ngẩng đầu nhìn Thịnh Gia Ngôn một chút, có chút không tin, để tờ giấy nghiêng một chút, từ mặt bên nhìn tấm hình Thẩm Thấm——

Tư Đồ cũng không cảm thấy giống.

Vì vậy không nhịn được hỏi: "Giống ở chỗ nào chứ? Em không thấy như vậy?" Sandy-diendanlequydon

"Toàn thân cảm giác đi, " muốn Thịnh Gia Ngôn nói tỉ mỉ, Thịnh Gia Ngôn cũng không nói lên được, "Rất giống với em lúc em 20 tuổi. Nhưng lỗ tai lại không có hình dạng như vậy."

. . . . . Thôi, Tư Đồ quyết định nhảy qua cái đề tài này, "Anh có cách nào kiên lạc với cô ấy không? Hồ sơ này chắc là cô ấy nộp lên công ty, phải mau trả cho cô ấy."

"Có nguyên cáo nào dám đem số điện thoại cho luật sư biện hộ chứ? Không sợ bị làm phiền sao? Em có hay không?"

Tư Đồ lắc đầu một cái. Đem hồ sơ để gọn lại, để xuống chỗ ngồi phía sau xe, có một số chuyện mắt không thấy, tâm sẽ không loạn.

Tư Đồ luôn luôn biểu hiện hào phóng, bởi vì những chuyện cô quan tâm cũng không nhiều, thật ra cô là người rất hẹp hòi. Thịnh Gia Ngôn đưa

https://thuviensach.vn

cô đến dưới lầu nhà cô, Tư Đồ chuẩn bị xuống xe, suy nghĩ một chút, vẫn là đem túi hò sơ sau xe cầm xuống luôn.

Thịnh Gia Ngôn không nói được lời nào đưa mắt nhìn cô xuống xe, tay nắm lái tay cũng càng ngày càng dùng sức, từng là một người phụ nữ trong mắt chỉ có anh, mặc dù hôm nay cở chung môt chỗ, trong một cái xe, cô lại có thể mất hồn mất vía nghĩ tới người khác, nghĩ đến chuyện khác, cảm giác này thật. . . . . thật sự rất tệ.

Nhưng phải làm gì bây giờ? Bởi vì anh trước đây nên hôm nay chỉ có thể tự làm tự chịu.

***

Nhưng phải làm gì bây giờ? Bởi vì anh trước đây nên hôm nay chỉ có thể tự làm tự chịu.

***

Tư Đồ đến ngoài cửa nhà mình, thói quen cầm cái chìa khóa mở cửa, chìa khóa mới vừa chen vào lỗ đút, vòng vo nửa ngày, cửa đã được người bên trong mở ra trước, sau khi nghe tiếng mỏ cửa là Tầm Tầm chạy ra nghênh đón cô: "Mẹ đã về rồi?"

Còn không đợi Tư Đồ vào cửa, Tầm Tầm liền báo cáo tình huống với cô: "Chú chân dài đã làm thức ăn xong!"

Ngay sau đó trong phòng khách liền truyền ra tiếng nói bổ sung của Tôn Dao: "Một trong số đó đã bị Tầm Tầm ăn hết rồi!"

Tầm Tầm chột dạ cười hắc hắc, quay đầu nhìn phòng khách, rồi chạy đến chỗ Tôn Dao: "Ghét! Không được tố cáo!"

https://thuviensach.vn

Loại cảm giác hoà thuận vui vẻ này làm Tư Đồ không tự chủ nâng lên khóe miệng, nhưng theo bản năng sờ sờ túi của mình, cách một lớp túi da dày như vậy vẫn có thể cảm nhận được túi hồ sơ bên trong, nụ cười của cô cũng dần dần cứng.

Tư Đồ đem túi hồ sơ để lên kệ giày, bay thẳng đến phòng bếp. Sandy-diendanlequydon

Lần này Thời Chung làm đồ ăn Trung Quốc, trong phòng bếp khói dầu tương đối nặng, Tư Đồ đến gần sau lưng Thời Chung, không nhịn được hắt hơi một cái, cô theo bản năng bịt mũi lại, đồng thời, Thời Chung cũng phát hiện cô, cánh tay dài duỗi một cái liền đem cô tới bên cạnh anh, gắp một miếng thịt bò thăn đưa đến bên miệng cô: "Nếm thử một chút?"

Tư Đồ vừa lên tiếng, thức ăn đưa vào trong miệng cô, ăn vào mềm non, Tư Đồ cũng liền nhai, cũng không nói chuyện, ăn xong rồi sau đó muốn giơ ngón tay cái lên cho anh, nhưng nói thật: "Nếu như không cay như vậy thì tốt hơn."

"Hả? Vậy sao? Đê anh nếm thử."

Nói xong cũng nâng cằm cô lên hôn.

Thật được đo, sao đồ ăn trong nồi anh không nếm thử, lại có thể trăng trợn nếm mùi vị trong khoang miệng cô chứ. Rõ ràng trong nồi còn "Hưng phấn" hơn nhiều, chung quanh cũng bay đầy khói lửa sặc người, nụ hôn của anh lại trước sau như một.

Nếu như không phải đột nhiên bị người khác cắt đứt lời nói, Tư Đồ đã không nhịn được đáp lại anh ——

"Còn có người khác ở đây đấy, hai vị chú ý hình tượng một chút đi."

https://thuviensach.vn

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Tôn Dao, Tư Đồ bị dọa sợ lập tức lui về phía sau hai bước, thiếu chút nữa liền đụng đổ bình gia vị đặt trên bồn rửa, Thời Chung tay mắt lanh lẹ lập tức đưa tay bắt lấy mấy bình gia vị sắp rơi, anh lâm nguy không loạn, thuận tiện còn chế nhạo một chút: "Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên bị cô bắt gặp, làm quen từ từ là được."

Không phải lần đầu tiên?

Tư Đồ cũng bội phục trí nhớ mình, lập tức nhớ tới lần đó Tôn Dao đại diện công ty họp hằng năm, trên đường đi anh đột nhiên hôn cô, Tôn Dao uống say từ chỗ ngồi phía sau xe bò dậy, mơ mơ màng màng hỏi: các nguời đang làm gì thế. . . . . .

Nhưng tình huống khi đó và bây giờ không giống nhau, lúc đó Tôn Dao say không biết chuyện gì, thật ra thì căn bản cái gì cũng không thấy rõ, nhưng hôm nay, Tôn Dao đứng tỉnh táo sờ sờ ra đó, ánh mắt chứa đầy nguy hiểm, đứng bên cạnh của nhà bếp, khoanh tay xem kịch vui.

Tư Đồ tới trước, đẩy cô đi ra ngoài: "Cậu đi vào làm gì?"

"Tư Đồ, lúc trước cậu cậu thề thốt với tớ như thế nào? Cậu ní cả thể giới này chỉ có tớ là thương cậu, chỉ có tớ là người đối xử tốt với cậu, tớ còn đáng tin cậy hơn đàn ông. Nhưng bây giờ cậu có anh ta, liền chê tớ cản trở đúng không ? Cậu có là người không có lương tâm?!"

Tư Đồ trừng mắt nhìn cô. Tuy nói là trừng cô, nhưng bộ dáng kia rõ ràng là đang cầu xin tha cho: cậu đừng có chọc tớ nữa . . . . ."

Tư Đồ xuống nước như vậy, Tôn Dao lại càng trêu chọc cô, "Được, tớ biết rõ mình cản trở, dù sao tháng sau tớ cũng sẽ đi luu diễn hai tháng, " nói đến khúc đo liền gia tăng âm lượng, thay đổi hướng về phía Thời Chung đang ở bên trong phòng bếp cao giọng nói, "Hai tháng này cậu có thể anh an hem em với người ta!"

https://thuviensach.vn

Hô. . . . . Cuối cùng cũng mời được Tôn Dao đi ra ngoài rồi.

Tư Đồ trở lại phòng bếp, biết hôm nay không thể quá gần anh, tránh cho anh lại động tay động chân, vì vậy cũng chỉ dựa vào cửa tủ lạnh, cùng anh câu được câu không nói .

"Khi nào thì anh có thể nghỉ phép?" Sandy-diendanlequydon

"Cuối tuần." Cuối cùng rồi lại nói, "Nhâm tiểu thư, nếu không thể xa anh..., anh có thể suy tính xa hơn, kéo dài thêm mấy ngày."

". . . . . ." Thật ra thì cô hỏi chuyện này, là vì muốn anh không biến sắc khi nhắc đến chuyện của đến Thẩm Thấm, sao có thể đến thục tập ở đó.

Tư Đồ suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên, lại hỏi: "Ông chủ như anh sao có thể hành động tùy ý như vậy, cho mình thời gian nghỉ lễ dài, không sợ nhân viên oán hận anh sao?"

"Anh giúp bọn họ tìm bà chủ về, về sau cuộc sống mỹ mãn rồi, đối với bọn họ sẽ không quá hà khắc nữa, làm sao bọn họ có thể oán hận được chứ?"

Tư Đồ bất đắc dĩ vỗ trán. Thì ra đây mới là con người thật của anh sao? Nhưng người xưa có câu, xa cách đã có chút ngạo mạn, khách khí lại mang theo khoảng cách anh, tuyệt đối là giả.

Đang lúc Tư Đồ do dự nên tiếp tụ hỏi anh như thế nào thì Thời Chung đã cho thịt bò ra dĩa, thế nhưng anh lại không đem ra phòng ăn, mà đặt trên bồn rửa, anh trực tiếp đi về phía Tư Đồ.

Anh cười cười, giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm khẽ nhíu của cô, thấy cô mang theo vết tích sầu tư, Thời Chung nhẹ nhàng kéo hông của cô qua, chóp mũi chống đỡ chóp mũi, anh hỏi cô: "Em lòng vòng như vậy, rốt cuộc

https://thuviensach.vn

muốn hỏi anh cái gì? Tình hình hoạt động của công ty? Một tháng có thể kiếm bao nhiêu?"

Tư Đồ nên khen anh quá thông minh, lập tức liền đoán được trong lời nói của cô có ý gì; hay là nên nói anh đần, lại cho rằng cô đang hỏi thăm tài sản, công việc của anh?

Tư Đồ đang không biết mở miệng như thế nào thì Thời Chung đã làm như có thật gật đầu một cái, nhìn vào mắt cô, nụ cười không giảm: "Cũng đúng, nếu thật sự chúng ta kết hôn, tất phải nên được phu nhân kiểm tra kỹ càng tình hình tài chính và tài sản của tôi mới được . Nếu đã như vậy, cơm nước xong anh nhờ Tổng giám tài vụ sửa sang lại bảng báo cáo tài vụ một chút. Để phu nhân xem qua."

Thế nào trong khoảng thời gian ngắn, cô lại từ bạn gái nhanh chóng phát triển trở thành phu nhân? Tư Đồ "Cắt" một tiếng: "Ai là phu nhân?"

"Em cứ nói đi?" Anh hôn cô một cái.

Tư Đồ đưa tay chống lại vai anh, không để cho anh ăn đậu hủ mình, ngước đầu ánh mắt nghiêm túc nhìn anh một chút, Tư Đồ cảm thấy, mình có thể tin tưởng người đàn ông này, vì vậy cắn răng một cái liền đem phiền tư thổ lộ ra: "Muốn em nhận lấy thân phận phu nhân này không phải là chuyện không thể, nhưng anh phải trả lời vấn đề của em."

Thời Chung thấy cô bộ dạng nghiêm túc như vậy, cảm thấy thú vị —— dù sao cô như thế nào anh đều cảm thấy thú vị —— nhưng là chỉ có thể phối hợp cô, bày ra bộ dạng rửa tai lắng nghe: "Nói."

"Anh và Thẩm Thấm. . . . . quan biết nhau như thế nào?"

Ánh mắt Thời Chung thoáng dừng lại, "Sao đột nhiên hỏi cái này?"

"Thời tiên sinh, xin chú ý, bây giờ là em hỏi anh."

https://thuviensach.vn

"Được rồi, " Thời Chung hồi tưởng lại, âm thanh không có gì phập phồng nói, "Bạn bè anh hẹn nhau ở hộp đêm, lúc anh đi vào phải đi nhìn nhìn xem xem một chút, lúc ấy đã nhìn thấy cô. Liếc mắt nhìn cô ấy có điểm giống một người quen anh quen, đuổi theo nhìn mới phát hiện không phải. Lúc ấy cũng rất lúng túng, liền mời rượu cô ấy. Cứ như vậy biết."

Người quen. . . . . .

Nghe từ đó Tư Đồ đã cảm thấy nhức đầu.

Cô không nhịn được hít một hơi thật sâu, mới có thể tiếp tục nói: "Trước đây em nghe Tôn thư ký nói, anh giúp đỡ cô ấy học đại học?"

Đây là cũng là thứ tự câu hỏi Tư Đồ suy nghĩ kỹ, cô nghiêm khắc tuân theo chỉ sợ trong nháy mắt lại xảy ra chuyện gì, liền bị phiền muộn trong lòng ép, bản năng sửa lời nói ——

"Thôi, cái vấn đề này hiện tại cũng không quan trọng như vậy." Tư Đồ nuốt nước miếng, không hề chớp mắt nhìn anh, "Anh nói cô giống như người quen của anh, là người nào?"

Tư Đồ cũng nhận ra tia sáng lóe lên trong mắt anh.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Nhưng ánh mắt sững sờ của anh liền biến mất.

Trong lòng Thời Chung thoáng cân nhắc một chút, cảm thấy không cần phải giấu giếm cô: “Em.”

Sau khi nói xong anh liền im lặng quan sát phản ứng của cô. Nếu như cô để ý, có nghĩa là cô đã bắt đầu quan tâm đến anh, mà nói ra thì cô không hoàn toàn tin tưởng anh, nếu như cô không để ý……Cô sẽ không hỏi vấn đề này.

Cho nên trong lòng mỗi người đều có mâu thuẫn. Thời Chung thì hi vọng cô để ý, phụ nữ hay ghen tuông thì mới đáng yêu---

Nhưng hình như cô lại không như thế, cô đang cố gắng áp chế sự ghen tuông trong lòng, cố gắng đem vẻ bình tĩnh che đậy sự khó chịu: “Vậy anh…… Càng nhìn thấy cô ấy lại càng cảm thấy giống em, anh liền động lòng sao? Sau đó liền không phân biệt đúng sai, anh vì cô ấy giống em mà động lòng hay chính là cô ấy làm cho anh động lòng?”

Loại ảnh hưởng tâm lý của biến đổi tình cảm này, có một người đàn ông đã từng mắc phải. Lần đầu tiên người đàn ông đó đến chỗ của Nhậm Tư Đồ, cô được nghe anh ta kể về việc không thể phân biệt được giữa cô bạn gái hiện tại với người vợ đã mất của anh ta. Một mặt thì cảm thấy áy náy với cả hai người, nhưng mặt khác lại đắm chìm ở trong đó không thể thoát ra được.

Ngược lại, Thời Chung rất thẳng thắn, anh hơi suy nghĩ gì đó rồi liền nói rõ: “Quả thật có mấy lần như vậy, nhất là nếu nhìn nghiêng cô ấy, anh

https://thuviensach.vn

liền nghĩ tới em. Chỉ là lúc đó anh suy nghĩ, nghĩ em lúc này đang ở nơi nào? Có phải hay không đang ở một nơi nào đó kết hôn sống hạnh phúc với chồng, hay là có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc? Những vấn đề này cũng đủ để cho anh cảm thấy nhức đầu, đâu còn hơi sức mà động lòng với cô ta? Đáp án như vậy em có hài lòng hay không?"

Một người đàn ông nói chuyện kín kẽ như vậy thì Nhậm Tư Đồ còn có gì mà không hài lòng?

"Em còn muốn biết cái gì nữa?" Thời Chung tiếp tục hỏi cô: "Anh biết gì sẽ nói hết, không giấu giếm cái gì."

Mặc dù trong lòng còn một chút khúc mắc nhưng nếu cứ bám lấy vấn đề này hỏi tiếp, chỉ tỏ ra mình là người nhỏ nhen, Nhậm Tư Đồ dường như muốn lắc đầu, nhưng nghĩ lại cô liền đổi ý thành gật đầu: "Nhưng ngộ nhỡ lúc chúng ta kết hôn có con rồi mà lại gặp tình huống như này nữa thì anh giải quyết sao?"

"Tiểu tam là nam?" Thời Chung nói tới chỗ này cũng không nhịn được mà bật cười, nhưng ngay sau đó nụ cười liền biến mất: "Anh sẽ chúc phúc cho em."

Nửa câu nói sau của anh, rõ ràng là anh nói trái với lương tâm của mình, còn nửa câu đầu thì giống như nói thật, sau đó anh lại bổ sung một câu: "Nhưng nếu như em không hạnh phúc, anh sẽ dùng mọi thủ đoạn cướp em về."

Không phải là lời tỏ tình nhưng còn ngọt ngào hơn cả lời tỏ tình, người đàn ông này thật biết cách dụ dỗ cô, Nhậm Tư Đồ cảm thấy xúc động trong lòng. Thời Chung liền kéo cô ra khỏi quá khứ, vẻ mặt nghiêm chỉnh nhếch lên một nụ cười: "Chỉ vì em mà anh chịu làm cả tiểu tam, em không có gì thưởng cho anh sao?"

https://thuviensach.vn

Tiểu tam….hành động trái lương tâm mà nói này, không hiểu sao Nhậm Tư Đồ nghe lại thấy lọt tai như vậy chứ? Thậm chí còn cảm thấy rất ngọt ngào, chỉ là Nhậm Tư Đồ đoán được anh muốn phần thưởng gì---cô thật sự là không thể cho anh được: “Em hiện tại không thể ở chỗ anh được. Chủ nhật em không ở với Tầm Tầm thằng bé sẽ giận em. Sáng mai còn phải đưa thằng bé đi học, rất bất tiện.”

Thời Chung không nhịn được cười: “Xem ra em còn không hiểu Tầm Tầm bằng anh. Em có tin nếu như anh nói tối nay muốn dẫn em đi, thằng bé sẽ không tức giận mà còn vỗ tay đồng ý không?”

Nhậm Tư Đồ thoáng suy nghĩ một lát, Tầm Tầm đối với vị chân dài này vô cùng sùng bái…. Thật đúng là không còn chuẩn mực. Nhưng cô suy nghĩ một lát vẫn tiếp tục lắc đầu, Thời Chung cũng không quá cố chấp, trực tiếp nói: “Vậy anh ở nhà em nhé?”

“Gần đây Tôn Dao đều ở lại đây, anh ở lại thì chỉ có thể ngủ trên sô pha thôi.”

Thời Chung cũng không có nói gì nữa. xoa xoa cái đầu đang chứa nhiều suy nghĩ rối rắm của cô, sau đó bưng món thịt bò hầm tiêu của mình rời khỏi phòng khách.

Nhậm Tư Đồ im lặng nhìn bóng lưng của anh……. Anh sẽ không tức giận chứ?

Thời Chung trở lại phòng bếp, bắt tay vào chuẩn bị làm đồ ăn, thế nhưng anh lại đi tới trước mặt cô với ý cười trên mặt: “Đã giải quyết xong.”

“Giải quyết cái gì?”

“Anh nói Tôn Dao sau khi ăn cơm xong thì về nhà cô ấy, cô ấy đã đồng ý.”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ im lặng.

Vì vậy sau khi ăn cơm tối xong, Nhậm Tư Đồ cùng với Thời Chung phụ trách dọn dẹp bát đũa, Tầm Tầm bắt đầu xem phim hoạt hình, Tôn Dao thì xách giỏ xách đi về.

Nhậm Tư Đồ nhìn qua cửa phòng ăn, gọi Tôn Dao đang thay giày lại: "Sao cậu vội vã vậy? Tớ còn chưa có cắt trái cây đâu, cậu không ăn à?"

Tôn Dao đưa lưng về phía họ, Thời Chung thì đang chuẩn bị ôm chén bát vào nhà bếp: "Thôi khỏi, tớ là người độc thân lát nữa thể nào cũng bị hai người làm cho tức chết. Tớ đi trước, coi như không thấy gì."

Nhưng khi Tôn Dao vừa mở cửa chính thì lại dừng lại, nhìn về phía nhà ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ liền nói với Nhậm Tư Đồ: "Buổi tối đừng quá ồn ào, hiệu quả cách âm ở đây không được tốt lắm."

Nhậm Tư Đồ bị lời nhắc nhở này của Tôn Dao làm cho đỏ mặt, còn Tôn Dao lại cười to một tiếng rời đi.

Chờ cho nhiệt độ trên mặt hạ xuống, Nhậm Tư Đồ mới nhận ra bàn ăn đã được Thời Chung dọn dẹp sạch sẽ-- có lẽ tất cả phụ nữ đều có hy vọng có một người đàn ông có thể lên được phòng khách xuống được phòng bếp, còn có thể làm ấm giường nữa chứ? Nhậm Tư Đồ cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Vì để tránh cho khỏi mắc bệnh về mắt, Nhậm Tư Đồ quy định Tầm Tầm mỗi ngày chỉ được xem ba tập him hoạt hình, lúc Tầm Tầm đang say sưa xem phim thì nhìn thấy Nhậm Tư Đồ đi ra phòng khách, liền lên tiếng thanh mình: "Con mới xem tập thứ hai, còn sớm mà."

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tầm Tầm--- cô chỉ muốn đi tới salon lấy đồ của mình. Nhưng đột nhiên cô muốn chọc ghẹo thằng bé, giả vờ nghiêm mặt, làm bộ muốn lấy điều khiển tivi trong tay nó. Tầm Tầm

https://thuviensach.vn

liền giống như khỉ con, ôm lấy điều khiển tránh né, chạy qua bên kia bàn trà.

Nhậm Tư Đồ nhìn thấy dáng vẻ thằng bé ôm lấy điều khiển, rốt cuộc không nhịn được cười: “Chọc con thôi. Tiếp tục xem đi.”

Tiếp theo cô cầm cái túi trên ghế salon, lấy ra chiếc túi tài liệu Thẩm Thẩm làm rơi, sau đó xoay người bước đi.

Tầm Tầm thấy Nhậm Tư Đồ đi tới nhà bếp mà không có ý muốn giành điều khiển tivi với mình thì mới nhận ra mình đang bị lừa, thằng bé bĩu môi nhỏ giọng oán trách: “Lừa gạt người khác sẽ không có được gà con.”

Nhậm Tư Đồ cầm lấy túi giấy đi tới bồn rửa chén, Thời Chung đang lấy bát đũa bỏ vào tủ, ngoái đầu lại thì nhìn thấy vật trong tay cô.

“Cái cô Thẩm Thẩm gì đó, anh giúp em trả cho cô ta đi.”

Thời Chung nhíu mày, sau đó nhận lấy, anh mở túi tài liệu nhìn sơ vào bên trong: “Sao lại ở chỗ em?”

Lúc này đến phiên Nhậm Tư Đồ do dự, không biết nên nói gì: “Thẩm Thẩm làm rơi trên xe của Thịnh Gia Ngôn, Thịnh Gia Ngôn cũng không biết cách liên lạc với cô ta, em nói anh có thể chuyển đồ giùm, sau đó……..thì cầm nó về.”

Quả nhiên như vậy, Thời Chung cảm thấy hứng thú: “Buổi tối em đi xe Thịnh Gia Ngôn về?”

Thật đúng là vừa đoán đã trúng……Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, tránh cho mình phải giải thích lòng vòng cho anh hiểu, cô chỉ nói một câu: “Em đem chìa khóa nhà trả lại cho anh ấy, anh ấy cũng tiện đường đưa em về.”

https://thuviensach.vn

Nét mặt Thời Chung giãn ra.

Lúc này mới cúi đầu xem xét kỹ túi tài liệu, sau đó nói: “Thẩm Thẩm vào thực tập ở Trung Hâm không phải là chuyện anh bố trí. Lúc trước cô ấy điện thoại nói muốn nộp hồ sơ vào công ty anh, anh cũng chỉ biết như vậy mà không nói gi nữa. Nhưng nếu như em không thích, anh có thể giới thiệu cô ấy đến công ty bạn anh thực tập.”

“Đừng cho là em hẹp hòi như thế.” Rõ rang là hẹp hòi mà vẫn còn cố gắng giả bộ rộng lượng. Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình có thể trở thành một kiểu mẫu điển hình, nhưng sự thật là vẫn không thể thay đổi được tính cách của bản thân, vì vậy cô chỉ có thể tự an ủi: “Không chừng tiểu cô nương người ta căn bản cũng không để ý lão đàn ông nhà mình, em coi anh như bảo bối vậy đó, nên rất sợ bị người khác nhớ thương.”

Nhậm Tư Đồ vừa nói xong, mi tâm người đàn ông trước mặt vừa mới giãn ra liền nhíu lại: “Anh già ở chỗ nào?”

Hiển nhiên là anh chỉ đang muốn hù dọa cô mà thôi, Nhậm Tư Đồ định khiêu khích nhìn thẳng vào mắt anh. Quả nhiên là Thời Chung không nhịn được cười: “Anh có cảm giác như em đang quay trở về lại thời gian học cấp ba? Nhất là cái nét mặt ương ngạnh như này……”

Có như vậy sao? Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu nhìn về cái máy rửa chén làm bằng thép không gỉ phản chiếu rõ khuôn mặt của cô--- nét mặt cô bây giờ quả thật rất ngây thơ.

Nhậm Tư Đồ thu hồi ánh mắt, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một câu: sự thật lòng của một người đàn ông có thể cưng chiều phụ nữ giống như một đứa trẻ…….

Thế nào mà mấy ngày nay trong đầu của cô đều xuất hiện những lời nói khích lệ của anh? Nhậm Tư Đồ thấy mình không có ý kiến gì nữa thì

https://thuviensach.vn

muốn tiếp tục đề tài lúc nãy: “Đuôi mắt anh đều có nếp nhăn rồi, còn chưa già sao?”

“Em dám lặp lại một lần nữa không?” Anh khẽ nheo mắt giống như đang đe dọa cô.

Nhậm Tư Đồ giống như nắm được chứng cư, lập tức đưa ngón tay chỉ vào đuôi mắt đang xuất hiện những nếp nhăn kia nói: “Không tin chính anh soi gương đi…….”

Lời nói của Nhậm Tư Đồ còn chưa dứt liền bị anh bế lên, hai chân đột nhiên bị nhấc khỏi mặt đất, làm cho cô khẽ kêu lên một tiếng, hai chân cũng theo bản năng mà quấn lấy hông của anh.

Anh cứ như vậy một tay ôm cô, một tay làm cho cô cảm thấy nhột—

“Ông già có thể ôm em như vậy sao?” Giọng nói của anh nhẹ nhàng vang lên.

Cả người Nhậm Tư Đồ thiếu chút nữa rơi xuống liền được anh ôm chặt lại. Nếu như anh muốn chứng minh sự trẻ tuổi, mạnh khỏe của mình thì Nhậm Tư Đồ chỉ còn biết khuất phục, nhưng anh…Rõ ràng là mượn danh nghĩa chứng minh thực lực của mình để ăn đậu hũ của cô, bàn tay dặt trên lưng cô đang chạy loạn khắp nơi. Nhậm Tư Đồ muốn né cũng không được, bản thân lại sợ nhột chỉ có thể xin tha thứ: “Em nhận mình sai rồi, thả em xuống đi.....”

“Nhận lỗi bằng miệng thôi là không được, phải phạt.”

Anh vừa nói vừa chặn miệng cô lại, Nhậm Tư Đồ vội vàng né tránh, nhỏ giọng nói nhỏ: “Tầm Tầm vẫn còn đang ở bên ngoài……..”

Lời của Nhậm Tư Đồ còn chưa dứt, liền bị anh thành công chặn lại.

https://thuviensach.vn

***

Vào giờ phút này trong phòng khách, Tầm Tầm ngồi trên ghế salon nghiêng đầu liếc nhìn về phía phòng bếp—

Tại sao Nhậm Tư Đồ còn chưa có đi ra?

Tầm Tầm thấy trong phòng bếp vẫn không có động tĩnh gì, liền đứng lên—

Thằng bé cũng không phải là đi tới phòng bếp, mà nhẹ nhàng chạy tới đầu đĩa DVD đặt bên dưới tivi, dùng tốc độ nhanh nhất đổi đĩa CD, trong lòng đã sớm cười toe toét: Nhậm Tư Đồ còn chưa có đi ra, hôm nay thằng bé có thể coi bốn tập phim rồi….

……..

…….

Sự thật đã chứng minh rằng, Nhậm Tư Đồ lo lắng là hoàn toàn dư thừa.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Một người đàn ông năng suất ở nhà bạn hai đêm là có thể biến nhà bạn thành nhà anh ta ——

Hôm sau, khi Nhậm Tư Đồ tan làm, đang trên đường về nhà cùng Tầm Tầm thì nhận được điện thoại của công ty chuyển nhà, hỏi khi nào nữ chủ nhân ở nhà, bọn họ sẽ đến giao hàng.

Lúc ấy Nhậm Tư Đồ còn chưa hiểu gì: "Hàng? Hàng gì?"

Nhậm Tư Đồ về đến nhà, nhân viên của công ty chuyển nhà cũng không hỏi ý kiến cô mà mang giường cũ trong phòng cô chuyển đi, thay vào đó một chiếc giường đôi hoàn toàn mới, tủ quần áo của cô cũng không thoát khỏi, bị thay thế bởi một chiếc tủ lớn gấp đôi. Nhìn mấy nhân viên của công ty chuyển nhà kê xong giường mới, treo mấy bộ vest và quần áo ở nhà dành cho nam vào trong tủ, Nhậm Tư Đồ mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hiệu suất của công ty chuyển nhà rất nhanh, chỉ trong mười năm phút đã nhét đầy tủ quần áo mới, đặt một bộ đồ dùng cá nhân hoàn toàn mới vào phòng tắm, sau khi cô ký tên xác nhận đã nhận hàng, người của công ty dọn nhà cũng rời đi. Nhậm Tư Đồ cảm thấy nên gọi điện thoại cho tên đầu sỏ gây nên chuyện này nhưng cô vừa gọi đi đã bị tổng đài nhắc nhở "Máy bận".

Nhậm Tư Đồ ngồi trên ghế sofa, cầm điện thoại di động chờ một lát rồi gọi lại lần nữa, hay là... "Máy bận", Nhậm Tư Đồ không thể không gác máy.

https://thuviensach.vn

Lúc này cô mới phát hiện Tầm Tầm luôn ồn ào hôm nay lại không đòi xem phim hoạt hình, thậm chí trong phòng khách cũng không thấy bóng dáng cậu đâu. Cô đứng dậy, đến phòng Tầm Tầm xem đã xảy ra chuyện gì. Vừa đi tới cửa phòng, còn chưa đẩy cửa đi vào cô đã nghe thấy giọng của cậu: "Ha ha! Cháu biết ngay đó đều là đồ của chú mà."

Tầm Tầm đang dùng điện thoại trong phòng nó gọi cho Thời Chung? Chẳng trách điện thoại của anh luôn báo bận. . . . . .

Nhậm Tư Đồ bỏ ý định đẩy cửa đi vào, núp ở ngoài nghe lén.

Nghe Tầm Tầm nói: "Đương nhiên là cháu hoan nghênh rồi!"

"Vậy khi nào thì chú đến nhà cháu?"

"Hả? Rõ ràng chú nói sẽ nghỉ phép cả tuần, tại sao mới ngày thứ hai đã đi làm lại thế? Thật đáng ghét. . . . . ."

"Được rồi, vậy chú mau qua đây đi, cháu chờ chú qua nấu cơm cho cháu ăn đấy. Ăn cơm xong chúng ta sẽ cùng xem "Gấu ẩn hiện", quyết định như vậy đi!"

Nhậm Tư Đồ đứng ngoài cửa không khỏi nghĩ, rốt cuộc Thời Chung đã dùng chiêu gì mà có thể dụ thằng nhóc này ngoan ngoãn thế?

Nhậm Tư Đồ thả nhẹ bước chân, lặng lẽ đi vào, Tầm Tầm cầm ống nghe nói chuyện rôm rả, hoàn toàn không phát hiện cô đang ở phía sau cậu.

"Yên tâm đi, cháu sẽ luôn đứng về phía chú, chú cứ yên tâm thoải mái ở lại đây, nếu Nhậm Tư Đồ muốn đuổi chú đi, cháu sẽ. . . . . ."

"Con sẽ làm gì?" Nhậm Tư Đồ lên tiếng cắt ngang cậu.

Tầm Tầm nhất thời im bặt. Cái đầu nhỏ cứng mấy giây, không dám tin chậm chạp quay đầu lại ——

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy Nhậm Tư Đồ khoanh tay, nhướn mày đứng sau lưng cậu.

Tầm Tầm chột dạ lè lưỡi, Nhậm Tư Đồ đưa tay ra, cậu liền ngoan ngoãn giao ống nghe cho cô. Nhậm Tư Đồ cầm lấy ống nghe, hắng giọng một cái: "Thời tiên sinh, anh chưa được em cho phép đã chuyển đồ đến nhà em, còn âm thầm kéo bè kết phái cùng Tầm Tầm chèn ép em, bị tội gì đây?"

Thời Chung ở đầu dây kia không nhịn được cười, học điệu bộ của cô, cũng hắng giọng một cái: "Tội không thể tha, để Nhậm quân xử trí, được chưa?"

Nhậm Tư Đồ cười đến nghẹn, đang muốn hài lòng gật đầu một cái thì đã nghe anh mập mờ nói: "Nghĩ ra cách xử lý chưa? Nhỏ nến, buộc dây? Hay còn cái gì khác. . . . . ."

". . . . . ."

Tầm Tầm đứng một bên, ngẩng đầu nhìn cô: "Nhậm Tư Đồ! Tại sao mẹ lại đột nhiên đỏ mặt thế?"

Thính lực của Thời Chung ở đầu dây bên kia cực tốt, ý cười tăng lên mấy phần: "Da mặt của em mỏng thật đấy, vừa nghe vậy đã đỏ mặt? Đợi đến khi thực hành chẳng phải sẽ xấu hổ chết sao?"

Nhậm Tư Đồ vội vàng cắt ngang, không để anh tiếp tục nói hươu nói vượn nữa: "Anh mau về đi, phạt anh nấu cơm cho bọn em, như vậy nhé." Nói xong liền "Cạch" một tiếng cúp điện thoại.

Cũng trong thời điểm đó, Thời Chung nghe tiếng điện thoại bị ngắt, anh tắt máy, nụ cười ở khóe miệng vẫn chưa thu về.

Vì vậy bàn hội nghị cách đó không xa nổi lên một cơn gió bát quái.

https://thuviensach.vn

Tổng giám đốc tài chính và phó tổng kỹ sư trao đổi ánh mắt với nhau, một người như đang nói: Có nghe thấy không, có nghe thấy không? Nhỏ nến đó. . . . . .

Người kia cũng vậy: Xem ra lời đồn là thật, Thời tổng không gần nữ sắc là bởi vì thích đàn ông. . . . . .

Mặc dù không biết tại sao bảng thực tập của Thẩm Thấm lại ở trong tay ông chủ mình, nhưng thư kí Tôn tự nhận quá trình làm việc của mình là không sai, vốn thực tập sinh điền vào bảng này là để giao cho bộ phận nhân sự, dễ dàng làm tài liệu. Sau thực tập sinh trở thành nhân viên chính thức là có thể được phân đến các phòng làm việc khác nhau.

Nhưng thư kí Tôn vừa dứt lời đã thấy Thời Chung hơi nhíu mày. Khi nhân viên làm sai chuyện, Thời Chung sẽ lộ ra vẻ mặt như vậy.

Thư kí Tôn suy nghĩ một chút, không nghĩ ra được mình đã làm sai chuyện gì. Thời Chung cũng không giải thích, nói thẳng: "Cậu đến phòng nhân sự cầm tư liệu của Thẩm Thấm về, đưa đến chỗ Trình tổng, tôi đã nói với Trình tổng rồi, cậu cứ đưa thẳng qua là được."

"Ngài muốn. . . . . Điều Thẩm Thấm đến chỗ Trình tổng sao?"

Thời Chung nhướn mày: "Hỏi nhiều vậy làm gì? Bảo cậu làm thì cậu cứ làm đi."

Thư kí Tôn lần này bị làm khó, cậu biết ông chủ không có ý với Thẩm Thấm nhưng không chịu được việc Tần lão gia một lòng muốn Thẩm Thấm làm con dâu, thậm chí khi cô ta vừa vào Trung Hâm thực tập, Tần lão gia còn gọi cho cậu, vòng vo hỏi: Thời Chung ở công ty có chăm sóc Thẩm Thấm không? Có ăn cơm cùng Thẩm Thấm không? Thẩm Thấm làm thêm giờ, Thời Chung có đưa cô ta về không?

https://thuviensach.vn

Đáp án đương nhiên là không, tất cả đều không. . . . . Thẩm Thấm làm thêm giờ, ông chủ đều phái cậu mời Thẩm Thấm ăn cơm giá rẻ, rồi đưa cô ta về nhà.

Ông chủ làm như vậy, mục đích rõ rành rành: không phải là anh không quan tâm đến Thẩm Thấm, nhưng sự quan tâm này tuyệt đối không thể vượt qua khoảng cách.

Thư kí Tôn nghĩ đến thời điểm khi cậu dùng xe của ông chủ chờ dưới cao ốc, Thẩm Thấm thấy xe đang đợi mình thì rất vui mừng, nhưng sau khi cậu hạ cửa sổ xe xuống, Thẩm Thấm thấy người ngồi trong xe không phải là Thời Chung liền ảm đạm . . . . . Nhìn lại thái độ lạnh lùng lúc này của Thời Chung, nhịn không được bất bình thay cô ta: "Thời tổng, Thẩm Thấm tới công ty chúng ta thực tập không phải là vì muốn nhìn anh lâu một chút sao? Cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng, anh không đợi sự đồng ý của cô ấy đã đưa cô ấy tới đó, không khỏi quá tàn. . . . . ."

Thư kí Tôn nói đến cuối cùng thì hơi lúng túng, cuối cùng vẫn không dám phê bình ông chủ mình quá tàn nhẫn.

Thời Chung bất đắc dĩ liếc cậu ta một cái —— đoán được cậu ta muốn nói gì: "Cánh cứng cáp rồi đúng không? Dám mắng ông chủ tàn nhẫn?"

Thư kí Tôn cúi đầu: "Không dám. . . . . ."

Cúi đầu xuống, dòng thời không nhịn được sờ ví tiền của mình —— làm thư kí riêng của ông chủ chính là như vậy, luôn phải lo lắng xem lúc nào thì ông chủ của mình sẽ tức giận, khấu trừ tiền lương vừa được tăng của cậu ta.

Nhưng hình như Thời Chung cũng không thật sự tức giận, nếu không cũng sẽ không giải thích với cậu ta ——

https://thuviensach.vn

"Đã đoán được mục đích cô ta vào Trung Hâm, nếu tôi không thành toàn cho cô ta mới là tàn nhẫn."

Nhưng Thời Chung cũng chỉ giải thích một câu như vậy, chờ đến khi thư kí Tôn lĩnh ngộ được những lời này bao hàm tình yêu triết học, phóng tầm mắt nhìn qua thì đã không thấy bóng dáng ông chủ đâu nữa.

***

Nhưng người vô tình vô nghĩa ở trong mắt thư kí Tôn này lại tình nguyện chạy đến nhà bạn gái nấu cơm, phá huỷ hình tượng lạnh lùng của ông chủ, trên thực tế không chỉ nấu cơm mà còn ôm con nít cùng xem phim hoạt hình, làm người xách đồ khi đi siêu thị, còn không chút khí tiết trở thành một người làm ấm giường tiềm năng. . . . . .

Chỉ là hơn nửa đêm, khi người được sưởi ấm bị Thời Chung ép đến kêu chói tai, anh liền bị đẩy ra.

Có thể đẩy anh ra chỉ có Nhậm Tư Đồ thôi.

Thời Chung cúi đầu nhìn dưới bụng mình —— tên đã lên dây, liền ôm cô gái vừa đẩy anh ra vào ngực. Nhậm Tư Đồ chống đỡ anh, vội vàng chỉ vào vách tường đầu giường: "Sẽ bị nghe thấy. . . . . ."

Hiệu quả cách âm đáng chết. . . . . .

Thời Chung bất đắc dĩ nâng trán.

Không có âm thanh trợ hứng, thế nào cũng hỏng bét —— huống chi anh đã trải nghiệm qua cảm giác này rồi." Kịch câm" rất nhàm chán. Thời Chung suy nghĩ ba giây, cắn răng một cái rồi nhặt quần áo trên sàn lên đưa cho cô, bản thân cũng mau chóng mặc vào.

Nhậm Tư Đồ không biết phải làm sao: "Làm gì thế?"

https://thuviensach.vn

"Đến chỗ của anh."

"....."

"Đến chỗ anh em có thể yên tâm kêu, kêu đến rách họng cũng không ai nghe."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Bội tình bạc nghĩa. . . . . .

Chụp một tội danh lớn như vậy, làm Tư Đồ và Thời Chung ngây ngẩn cả người.

Thời Chung đối với việc Ông Tần cố tình gây sự rất không kiên nhẫn, phiền não vuốt trán, có lẽ thật sự không có biện pháp với ông, Thời Chung không nói được nửa câu với ông, lấy điện thoại di động ra cho gọi tiểu Từ: "A lô ! Là tôi. Cậu nhanh đến đây đưa ông cụ đi."

Ông Tần và Thời Chung luôn luôn không thèm nói với nhau hơn nửa câu, hôm nay hình như cũng không có ý định lãng phí thời gian để tranh cãi với Thời Chung, ông thay đổi trận mạc, quay qua nói với Tư Đồ: "Bác sĩ à, điều kiện của cô tốt như vậy, tại sao lại làm người thứ ba để phá hư chuyện tình cảm của người ta vậy?"

Thời Chung nói điện thoại với tiểu Từ thì giọng nói coi như bình thản, nhưng vừa nghe ông nói như vậy, nhất thời mặt mày Thời Chung trở nên sắc bén, đứng lên: "Ông không biết chuyện tình như thế nào cũng đừng nói càn."

Ông Tần nhìn Thời Chung, không nhịn được cười lạnh một tiếng: "Ta không biết chuyện tình như thế nào?" Xem ra ông cần trao đổi nhiều hơn với con trai mình, ông Tần hừ lạnh xong, lần nữa nhìn về phía Tư Đồ: "Bác sĩ, ta và tên tiểu tử thúi này mãi không cùng quan điểm, không cùng suy nghĩ, nhưng ta tin tưởng cô là người biết chuyện, cô nhất định hiểu tôi đây đang nói gì."

https://thuviensach.vn

Lúc này Thời Chung lại kéo Tư Đồ đến phía sau mình: "Em nên trước trở về phòng đi. Chớ cùng lão ta nói chuyện nữa."

Tư Đồ bất đắc bị dĩ kẹp giữa đôi cha con này, cô suy nghĩ một chút, ngước mắt nhìn Thời Chung lắc đầu một cái, đồng thời đem tay Thời Chung đẩy ra: "Không có chuyện gì, nên nghe theo ý của chú Tần đi."

Thật ra thì Tư Đồ càng muốn chính tai nghe một chút, chuyện gì cô cũng chưa làm, tại sao lại bị chú Tần một mực chắc chắn mình là thứ ba người chứ?

Thấy thái độ Tư Đồ kiên quyết, Thời Chung cũng chỉ có thể thuận theo thôi, Tư Đồ nhìn gương mặt kia của anh, nhìn lại một chút gương mặt rất bướng bỉnh của chú Tần, Tư Đồ chỉ có thể tạm thời nói trước: "Anh đi rót cho chú ly nước đi, em muốn trò chuyện với chú."

Thời Chung bất mãn lầm bầm một câu: "Ông ta tính khí bướng bỉnh, lại không hiểu chuyện gì, thật không biết có cái gì tốt để nói chuyện. . . . . ."

Tư Đồ nghĩ sâu xa hơn Thời Chung một chút, nếu tương lai mình thật sự gả cho anh, chú Tần nhất định là ba chồng của cô rồi, cũng không thể cả đời không qua lại với nhau chứ? Nhưng lời nói này, Tư Đồ không dám nói thẳng ngay trước mặt hai người đàn ông này, vì vậy chỉ có thể lặng lẽ đẩy đẩy vai Thời Chung, thúc anh đi phòng bếp. đọc chương mới nhanh nhất tại DocTruyen.Org

Quả thật Thời Chung vừa đi, thái độ ông Tần đối với Tư Đồ cũng hòa hoãn hơn rất nhiều. Nhưng lập tức liền như thế, ở trong mắt ông Tần, Tư Đồ cũng chỉ là người ngoài, hoàn toàn kém cô gái Thẩm Thấm kia——

Từ lúc ông Tần luôn miệng khen không dứt cô gái Thẩm Thấm kia, rõ ràng cho thấy ông vô cùng yêu mến cô ta.

https://thuviensach.vn

"Nha đầu Thẩm Thấm kia, thân thế rất đáng thương. Gia cảnh của cô bé ấy còn kém hơn Thời Chung rất nhiều, nhưng bác sĩ, cô xem một chút, làm sao Thẩm Thấm lại có thể trưởng thành, thành một cô gái tốt, đối với người lớn hiếu kính như vậy, tiểu tử thúi Thời Chung kia lại đem ta quăng qua một bên, lại có thể vui vẻ như thế."

"Thời Chung tính khí như chú, rất bướng bỉnh. Nhưng sâu trong nội tâm anh ấy luôn rất tôn kính chú. . . . . ."

Tư Đồ nghĩ thay người đàn ông của mình, nói mấy câu, liền bị ông Tần cắt đứt: "Đừng nhắc tới tiểu tử thúi kia, càng nói ta càng sốt ruột, tóm lại không cách nào so sánh hắn với Thẩm thấm được, Thẩm Thấm tốt như vậy, thường theo ông già này uống trà, đánh cờ, nấu cơm cho ta, hơn nữa cô biết không? Con bé học tập bận rộn như vậy, còn dành thời gian đi làm, chính là vì muốn có dư tiền để trả Thời Chung khoản tiền giúp đỡ nó học đại học, ngay cả quà tặng nó mua cho tôi, đều không dùng một phân tiền của Thời Chung, đều do con bé tiết kiệm chi tiêu từng li từng tí, hoặc là nhờ học bổng. Có một lần vì mua bút máy làm sinh nhật quà tặng cho tiểu tử thúi kia, loay hoay cũng té xỉu, chuyện này chúng ta vốn cũng không biết, bút máy tên đó dùng rất đắc, sau khi nó nhận quà của con bé, cũng không dùng đến, mà đặt trong ngăn kéo, nếu không phải tiểu Từ nói cho tôi biết bởi vì kiếm tiền mua quà tặng nên ngã bệnh chuyện, thì đoán chừng bút máy kia vẫn còn đặt trong ngăn kéo cuối cùng, bị quên lãng mất. Người sáng suốt cũng nhìn ra được con bé thích tiểu tử thúi kia, nhưng nó lại không thừa nhận, chắc là cảm thấy địa vị cách xa, sợ người khác nói nó với cao đi, nhưng nó là một người tốt, rõ ràng là tiểu tử thúi kia không xứng với nó."

Tư Đồ phải thừa nhận, Thẩm Thấm đúng là cô gái tốt,

Xem xét lại mình, biết làm món ăn đến nay cũng không mấy thứ, Ông Tần nếu là biết, khẳng định hơn ghét bỏ cô.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ liễm liễm lông mày, tận lực không thèm nghĩ nữa khác cành rìa cành cuối chuyện tình, tận lực dẫn đạo Tần lão tiên sinh hướng mình đặt ra tốt nói chuyện trên phương hướng tiếp tục tiến lên: "Tần lão tiên sinh, ta hiểu biết rõ cô là cô gái tốt, nhưng tình cảm chuyện như vậy là không thể miễn cưỡng, ta cũng vậy yêu thương cô bỏ ra, nhưng. . . . . ."

Tư Đồ nhướng nhướng lông mày, tận lực không nghĩ đến những chuyện râu ria khác nữa, cô gắng nói chuyện với ông Tần để ông giải bày với mình: "Chú Tần, cháu biết Thẩm Thấm là cô gái tốt, nhưng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, cháu cũng bỏ ra yêu yêu thương, nhưng. . . . . ."

Ông Tần cắt ngang câu nói của Tư Đồ, cảm thấy không cần thiết để nghe nữa nên cắt ngang lời Tư Đồ, tiếp tục nói: "Cô xem, ngươi yêu thương đều bỏ con bé ra đi, sao tâm địa tiểu tử thúi kia lại sắt đá đây như vậy? Tối nay Thẩm Thấm ở chỗ cho tôi và mẹ Thời Chung nấu cháo. . . . . ."

"Cái gì mà ‘mẹ tôi ’? Mẹ ghẻ mà thôi." Đột nhiên Thời Chung lạnh lùng chạy tới chặn ngang câu nói. Tư Đồ đang ngồi trên ghế salon lập tức quay đầu lại nhìn anh, ý bảo anh chớ chọc giận ông Tần.

Dù sao thì bất đồng, tranh chấp hôm nay của Thời Chung và ông Tần, có thể đã bị Ông Tần quy tội hết lên đầu cô rồi, nhất định cô sẽ trở thành người đàn bà ở bên tai anh quat gió thổi lửa chiến tranh trong mắt ông Tần, Thẩm thấm biểu hiện hoàn mỹ như vậy, đến lúc đó cô càng không sánh bằng Thẩm Thấm rồi.

Quả nhiên, Thời Chung vừa dứt lời, Ông Tần liền không nhịn được trợn mắt nhìn Thời Chung một cái, hung tợn sửa lời nói: "Thẩm Thấm tự nấu cháo cho tôi và dì anh, nhưng sau khi nhận điện thoại lại trốn khóc, ta và dì anh hỏi thế nào con bé cũng không chịu nói, tôi đoán nhất định chuyện này có quan hệ với anh, con bé Thẩm Thấm kia còn bênh vực anh,

https://thuviensach.vn

nói không có chuyện gì xảy ra, cuối cùng tôi xem nhật ký cuộc gọi của con bé, gọi cho Tôn bí thư, từ Tôn bí thư mới biết được, anh định đuổi Thẩm Thấm khỏi trung hâm, để anh có thể nhắm mắt làm ngơ, để anh có thể thoải mái lêu lỏng chơi đừa với người đàn bà này."

Nhưng từ như vậy dù nhằm vào người nào, Tư Đồ cũng không nhịn được, vẻ mặt cứng đờ, Thời Chung dùng sức đem ly nước đặt mạnh xuống, liền đem Tư Đồ từ trên ghế salon kéo lên, muốn chấm dứt những lời nói vô căn cứ kia: "Anh đã nói rồi, em đừng nói đạo lý gì với ông ta, chỉ cần ông ta cho rằng chuyện là như vậy, mặc kệ có phải là sự thật hay không, em đừng nghĩ thuyết phục ông ấy."

Ông Tần đứng lên: "Tôi nói chính là sự thật!"

Thời Chung cười cười, khóe miệng cong lên nhưng không có chút nhiệt tình: "Tôi chỉ đem Thẩm Thấm điều đến công ty tốt hơn để thực tập, ông lại cảm thấy tôi muốn đuổi cô ấy, tôi chỉ muốn Thẩm thấm hoàn toàn chết tâm, theo đuổi hạnh phúc thuộc về chính cô, ông lại cảm thấy tôi hại cô ấy. Đây chính là cái ông nhận định là ‘ sự thật ’, như vậy không phải là đang giúp Thẩm thấm, mà là hại cô ấy."

Lúc Thời Chung nói chuyện thật bình tĩnh, giọng điệu cũng rất lạnh lùng, nhưng anh càng lạnh nhạt, ông Tần càng nổi nóng, ông Tần lặng mấy giây trên ghế sofa, lúc này Tư Đồ đã bị Thời Chung lôi kéo tới cửa —— Thời Chung chuẩn bị đưa cô rời khỏi nhà trọ. Ông Tần ở liếc nhìn bóng lưng Thời Chung cùng Tư Đồ càng đi càng xa, hoàn toàn nổi giận, lúc đứng dậy phất tay, chỉ nghe"Pắng" một tiếng, khay trà liền bị ông vung tới trên đất, bể tan tành.

"Dù sao tôi chỉ biết một chuyện, anh và Thẩm thấm xảy ra qua quan hệ, thì anh phải chịu trách nhiệm với cô!"

(ôi chà chà, gây cấn nhỉ, thực hư như thế nào đây? Sandy)

https://thuviensach.vn

Như vậy là sao? Bước chân của Tư Đồ đột nhiên ngừng lại, anh vẫn đang nắm tay cô sao?

"Lúc trước tôi đến nhà trọ của anh, thấy Thẩm Thấm mặc quần áo của anh xuất hiện trước mặt tôi, những thứ này là tôi tận mắt thấy, là sự thật chứ? Tôi biết rõ cuộc sống riêng người trẻ tuổi cũng rất tùy tiện, nhưng con bé Thẩm Thấm kia không giống vậy, tôi đã nhận con bé làm con dâu, tôi không thể để cho con bé kia bị thiệt thòi."

Ông Tần vừa ngừng nói, nhất thời trong phòng trở nên an tĩnh cực kỳ.

Thời Chung quyết định dọn nhà khi cô ấy cố chấp cho người giúp việc nghỉ dài hạn, hôm nay, Tư Đồ không nói lời nào, nhất thời Thời Chung cũng không nói, không khí trong phòng cũng trở nên trầm mặc.

Thời Chung phản ứng kịp thời, cũng phá vỡ trầm mặc ——vẻ mặt anh phức tạp liếc nhìn Tư Đồ, nắm thật chặt bàn tay của cô, giống như có chút liều mạng, muốn tiếp tục lôi kéo cô rời đi.

Hai chân Tư Đồ lại đứng yên tại chỗ. Cô không biết những người phụ nữ khác đối mặt tình huống đột ngột này sẽ có phản ứng như thế nào, có giống như cô bây giờ hay không, đầu óc trong nháy mắt bị quấy thành một đống nhão nhoét, sững sờ nhìn Thời Chung hồi lâu, mới có thể mở miệng nói: "Chú nói có phải là thật không?"

Trả lời Tư Đồ , là muốn nói lại thôi của anh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một hồi tiếng chuông thanh thúy phá vỡ trầm mặc ——

Điện thoại treo tường bên cạnh cửa ra vào reo lên.

Tư Đồ khó khăn đẩy tay Thời Chung đang giữ tay cô ra. Người đàn ông trước mặt này có bao nhiêu khẩn trương? Tư Đồ xem vết đỏ trên tay

https://thuviensach.vn

mình do anh nắm chặt tạo ra, đại khái liền đoán được.

Tư Đồ rất may mắn vào giờ phút này mình vẫn chưa hoàn toàn đánh mất lý trí, còn có thể đẩy tay của anh ra, đi tới nghe máy.

Cô vừa nâng ống nghe, màn ảnh điện thoại liền rắc rắc lóe lên một cái, tiếp theo xuất hiện, là mặt của Thẩm Thấm.

Bên cạnh Thẩm Thấm còn có Tiểu Từ, mặt hai người đều vội vàng, nhất là Thẩm thấm, bộ dáng lo lắng này, cách màn ảnh, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy điềm đạm đáng yêu: "Thật xin lỗi, quấy rầy các người, chúng tôi tới đón chú Tần đi."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Đã tự: DocTruyen.O r g

Ngón tay Nhậm Tư Đồ cứng ngắc mở cửa, khuôn mặt biểu cảm động lòng người trên màn hình rốt cuộc cũng biến mất.

Nhậm Tư Đồ điều chỉnh lại hô hấp một chút, mới thành công không để rơi ống nghe, cô đeo ống nghe lại.

Cô đứng yên tại chỗ, Thời Chung đã lặng lẽ đi tới sau lưng cô, vì an ủi cô mà anh đặt hai tay lên bả vai cô, lòng bàn tay thoáng dùng thêm lực: "Chờ bọn họ đi hết, anh sẽ từ từ nói chuyện rõ ràng với em."

Lời nói của anh làm cho Nhậm Tư Đồ lâm vào trong tình cảnh mâu thuẫn trước giờ chưa từng có….hoặc có thể nói là khủng hoảng. Trong đầu cô đã hiện ra rất nhiều khả năng.

Nếu như anh nói dối với cô, phủ nhận toàn bộ sự thật từ trong miệng ông Tần, cô có nên lựa chọn lừa dối bản thân mình lựa chọn tin tưởng?

Nhưng nếu anh thẳng thắn, đem đầu đuôi ngọn nguồn nói ra, đem một tia lừa mình dối người của cô dập tắt, thì cô nên làm gì đây?

Nhậm Tư Đồ đang lún sâu vào mâu thuẫn của bản thân, dường như không còn cách nào kiềm chế thì trong không gian yên lặng truyền đến tiếng "Đinh". Thang máy đã tới.

Cửa thang máy trước mắt chậm chạp mở ra, người ở trong thang máy đối diện với cô chính là Thẩm Thấm, Nhậm Tư Đồ cũng không biết bước

https://thuviensach.vn

tiếp theo nên làm cái gì.

Cô gạt tay của Thời Chung đang để trên vai mình, trực tiếp đi tới thanh máy, không quay đầu lại nói với Thời Chung: “Em về trước, cho em một chút thời gian yên tĩnh, bây giờ em không biết phải giải quyết vấn đề này sao cả.”

Lúc mấu chốt như này Nhậm Tư Đồ lựa chọn tạm thời trốn tránh. Ở bên kia, Thẩm Thấm vừa đi ra khỏi thang máy nhìn thấy cảnh này, gương mặt chợt buồn bực, ánh mắt nhìn về phía người cô tin cậy nhất---

Thẩm Thấm cứ như vậy mà nhìn về phía Thời Chung, quan sát cẩn thận từng li từng tí, điều này làm cho trong lòng Nhậm Tư Đồ trong nháy mắt mà lạnh đi. Bước chân của Nhậm Tư Đồ đi về phía thang máy không nhịn được mà nhanh lên mấy phần.

Thời Chung rốt cuộc không thể nhịn được nữa quát lên: “Đứng lại.”

Trước nay anh chưa bao giờ dùng ngữ điệu này nói chuyện với cô, bước chân Nhậm Tư Đồ khẽ dừng lại, vừa đúng lúc cô sắp lướt qua Thẩm Thấm.

Thời Chung tiên lên nắm lấy tay Nhậm Tư Đồ, để đề phòng cô một lần nữa lại đem tất cả buông xuôi, lo lắng cho bản thân mình mà trốn tránh. Đồng thời ánh mắt Thời Chung cũng nhìn về người phía sau lưng Thẩm Thấm là Tiểu Từ mà nói: “Làm phiền cậu đưa ông cụ về nhà trước.”

Tiểu Từ mặc dù chưa hiểu rõ tình cảnh hiện tại như thế nào, nhưng vẫn gật đầu một cái với Thời Chung, tiếp theo liền bước thật nhanh vào trong nhà, cố gắng mời ông cụ đi.

Việc đã đến nước này, ông cụ Tần tự nhận thấy cũng không còn cần thiết phải ở lại nữa, ông đi theo Tiểu Từ về phía thang máy, lúc đi ngang qua Thẩm Thấm liền dùng lời nói sâu xa mà dặn dò Thẩm Thấm: “Nha

https://thuviensach.vn

đầu, con phải đấu tranh cho ta biết hay không, đừng quan tâm những lời Thời Chung nói, con chính là con, mà thật ra thì con tuyệt đối không thua kém bất kỳ người phụ nữ nào.” Nói xong ông cụ không quên liếc xéo Nhậm Tư Đồ một cái.

Cho đến lúc này dường như Tiểu Từ mới hiểu rõ được tình huống hiện tại, ông cụ luôn nói năng không che đậy, lại đặc biệt bảo vệ người đối xử tốt với ông. Nhìn thấy Nhậm Tư Đồ bị ông cụ dùng ánh mắt khinh thường liếc làm cho cứng mặt, Tiểu từ cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ có thể khuyên Nhậm Tư Đồ một câu: “Nhậm tiểu thư, cô và A Chung có vấn đề gì thì từ từ ngồi xuống mà giải quyết, A Chung toàn tâm toàn ý đối với cô, tôi là người ngoài cũng nhìn thấy rất rõ ràng.”

Lúc trước Nhậm Tư Đồ có nghe nói Thời Chung và Tiểu Từ có giao tình sâu đậm, mặc dù Thời Chung luôn gọi anh ta là “Tiểu Từ” “Tiểu Từ”, nhưng lại hoàn toàn không giống như là sai bảo thuộc hạ mà tại vì Tiểu Từ vốn rất không thích cái tên của mình, cho nên vì hai người là anh em tốt của nhau nên liền gọi là Tiểu Từ. Tiểu Từ học đến năm thứ hai của đại học thì nghỉ và theo Thời Chung ra ngoài xã hội lăn lộn, cũng lúc đó vì sơ ý mà thiếu chút nữa con mắt trái bị mù, cũng vì vậy mà bố mẹ Tiểu Từ đặc biệt không thích Tiểu Từ và Thời Chung ở gần nhau. Thời Chung vì thế mà hết sức áy náy với anh ta, cho nên mặc dù hôm nay Tiểu Từ trên danh nghĩa là tài xế của ông cụ Tần nhưng trên thực tế vẫn được đối xử như một Tổng giám ở Trung Hâm.

Nhưng…….

Lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Thấm thì Nhậm Tư Đồ đã có cảm giác cô gái này có tình cảm với Thời Chung.

Kết quả là sự thật đã chứng minh, cô gái này không phải chỉ là thích. Mà là đã không còn kiềm chế bản thân được nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Mà lúc nghe thấy ông cụ Tần nói câu kia: “Dù sao ta chỉ biết một chuyện, anh cùng với Thẩm Thấm đã xảy ra quan hệ, anh phải có trách nhiệm với con bé.” Thì trong nháy mắt thân thể Thời Chung chợt trở nên cứng ngắc, rõ ràng là ông cụ nói cho Nhậm Tư Đồ biết, anh và Thẩm Thấm nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Sau khi Tiểu Từ cùng ông cụ Tần rời khỏi, trong căn hộ chỉ còn có ba người, Thời Chung rốt cuộc cũng có thể đơn giản giải quyết vấn đề--thật ra thì chỉ cần ông cụ không có ở chỗ này náo loạn, đây chính là điều kiện đầu tiên để có thể giải quyết chuyện này—

“Thẩm Thấm, hiện tại tôi cần cô giúp một chuyện, ông cụ đang hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta cho nên chạy tới đây náo loạn, làm cho cô ấy hiểu lầm.” Thời Chung đưa mắt nhìn về phía khuôn mặt lạnh lùng của Nhậm Tư Đồ: “Hơn nữa cô ấy còn không đồng ý nghe tôi giải thích. Nếu như cô ấy không chịu nghe tôi nói vậy thì cô đến giải thích đi, cô nói cho cô ấy biết, chúng ta rốt cuộc có xảy ra quan hệ hay không?”

Thân thể Thẩm Thấm khẽ run lên, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thời Chung, giống như là sắp khóc, cuối cùng liều mạng cắn môi dưới, chậm rãi cúi đầu nói: “Thật xin lỗi…….”

“…….”

“Em không muốn lừa dối cô ấy. Và……..cũng không muốn lừa gạt bản thân nữa.”

Giọng nói Thẩm Thấm ngừng trong nháy mắt, Nhậm Tư Đồ cảm nhận được trái tim mình cũng ngừng đập theo giọng nói lạnh lẽo kia. Nhưng phản ứng đầu tiên của cô không phải là giận dữ, mà chỉ là cười lạnh. Cứ như vậy khóe môi dâng lên nụ cười lạnh, liếc nhìn Thời Chung một cái.

Người đàn ông này vậy nhưng cũng cười lạnh, chỉ là ý nghĩa của nụ cười lạnh này như thế nào Nhậm Tư Đồ đã vô ý hiểu rõ, cô muốn rút tay

https://thuviensach.vn

mình khỏi tay anh, rời khỏi đây.

Lúc này Thời Chung cũng không muốn cản nữa. anh từ từ buông lỏng bàn tay cô ra, mặc cho cô rút tay về.

Nhậm Tư Đồ cũng không quay đầu lại mà bước nhanh về phía thang máy, nhấn nút thang máy, bàn tay cô run run. Thang máy rất nhanh đã mở ra, cô đang muốn bước vào thì giọng nói của Thời Chung vang lên từ sau lưng—

Trong giọng nói của anh không hề có bất kỳ sự ấm áp nào: “Em còn bước đi nữa, hai chúng ta hoàn toàn kết thúc.”

Sẽ không còn níu kéo, sẽ không còn vờn bắt đùa giỡn, cũng sẽ không còn bất kỳ cái gì nữa……..

Nhưng người phụ nữ này vẫn tiếp tục bước đi.

Tình cảm của cô đối với anh không thể bằng đôi ba lời nói của những người bên cạnh. Sự quan tâm của cô đối với anh đã không còn đủ để níu kéo cô lại nghe lời giải thích. Thời Chung không nhịn được lại cười lạnh một tiếng.

Anh xoay người, đi thẳng vào trong nhà.

Ánh mắt Thẩm Thấm vẫn dõi theo bóng lưng của anh, hàm răng cắn lên môi một hồi lâu sau đó đi theo. Nhưng cô lại nghe thấy bước chân của anh chợt dừng lại.

Anh không quay đầu Nhìn Thẩm Thấm một cái, chỉ lạnh lùng ném cho cô một câu: “Cút.”

Sau khi nói xong, anh lại khôi phục bộ dạng máy móc, đi về phía ghế salon.

https://thuviensach.vn

Thẩm Thấm rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà hét lên: “Mỗi người đều có thứ mình muốn tranh đoạt, em liều mạng muốn giành giật anh, còn cô ta thì sao? Một chút xíu ý nghĩ giành giật cũng không có, dễ dang từ bỏ anh như vậy. Cô ta căn bản cũng không quan tâm anh……anh rốt cuộc muốn hèn mọn đến mức nào mới có thể hiểu, cô ta không xứng với những gì anh dành cho.”

Anh vẫn không muốn nhìn thẳng vào vấn đề, cứ như vậy mà bị tiếng khóc lóc oán giận của Thẩm Thấm làm phiền, trong nháy mắt đã bộc phát mọi chuyện ra bên ngoài. Khóe miệng Thời Chung chợt biến mất nụ cười, trên sàn nhà còn có những mảnh vụn của ly nước bị ném vỡ. Thời Chung không có phản ứng gì, cứ như vậy đi chân trần đạp lên những mảnh vụn thủy tinh kia.

Thẩm Thấm nói xong câu cuối cùng, liền trở nên nghẹn nào, người đàn ông này thủy chung vẫn quay bong lưng lạnh lùng về phía cô. Thẩm Thấm dùng sức lau đi nước mắt, muốn bước tới một lần nữa, nhưng khi cô chuẩn bị bước tới, liền bị âm thanh lạnh như băng cản lại: “Cút. Tôi không muốn lặp lại lần thứ ba.”

Thỉnh thoảng Nhậm Tư Đồ vẫn suy nghĩ lại về thời điểm đó, nhưng thật ra cô cũng có chút không dám tin, khoảng thời gian cô rời khỏi nhà của Thời Chung cho đến giờ đã một tháng.

Trong một tháng này, trừ hai tuần lễ đầu cô sống không bằng chết, thì Nhậm Tư Đồ phát hiện ra bản thân mình trôi qua cũng không tệ lắm.

Hôm nay Nhậm Tư Đồ ngồi suy nghĩ lại chuyện đã qua, cô cảm thấy, lần trước bản thân mình nóng nảy đứng ngồi không yên, có lẽ bởi vì cô cảm thấy bản thân mình thiếu nợ người đàn ông kia quá nhiều, làm cho cô cảm thấy áy náy, muốn đền bù cho anh.

https://thuviensach.vn

Còn về phần tại sao lần này cô lại bình tĩnh được như vậy…….Chẳng lẽ bởi vì những cảm động và những thiếu nợ của bản thân, còn có tình yêu cô dành cho anh chỉ đủ để làm cho cô đau lòng hai tuần lễ?

không chỉ là tâm tình thay đổi mà còn có cả thời tiết. Mùa xuân hình như vừa mới đến không được mấy ngày mà mùa hạ đã chính thức thay thế, cô đem đống quần áo vừa dày vừa nặng ở trong tủ ra dọn dẹp, trong đó còn có cả quần áo mà Thời Chung mang đến đây nhưng chưa kịp mặc cũng được cô dọn dẹp xử lý xong—sau khi cô rời khỏi nhà anh, anh cũng chưa bao giờ liên lạc với cô, vì vậy cô cũng không cần giữ lại đồ đạc của anh ở nơi này. Nhậm Tư Đồ thấy anh im lặng thì cho rằng anh đã ngầm đồng ý cho phép cô xử lý đống đồ đạc này.

Lúc Tôn Dao đang ở trường quay gọi điện thoại cho Nhậm Tư Đồ trong hai tuần đầu thì vẫn cố gắng tránh nhắc đến người đàn ông kia, chỉ là sau đó Tôn Dao cũng dần dần phát hiện Nhậm Tư Đồ cũng không quá đau lòng như trong tưởng tượng của cô thì lúc này mới dám thảo luận về người đàn ông đã biến mất trong cuộc đời Nhậm Tư Đồ: “Cậu rốt cuộc đã hỏi rõ hay chưa, rốt cuộc hai người bọn họ lên giường trước khi hai người cậu quen nhau hay là sao? Nếu như là sau khi hai người quen nhau, vậy cậu càng phải quyết liệt, chấm dứt càng sớm càng tốt. Còn nếu như là trước đó, anh ta là một người đàn ông độc thân, có nhu cầu về tình dục, đi tìm phụ nữ độc thân qua đêm thì có vấn đề gì về đạo đức đâu.”

Nhậm Tư Đồ tự nhận tâm tình bản thân sau khi chia tay thì cũng không tệ lắm, nhưng sau khi nghe Tôn Dao nói xong những chuyện đau lòng này, cô vẫn nhịn không được mà muốn trốn tránh: “Thôi, đừng nhắc tới chuyện này nữa, vai diễn của cậu sao rồi?”

Nhậm Tư Đồ lo lắng thay cho cô: “Thân thể cậu chịu nổi sao?”

“thật ra thì tớ cũng may, chỉ hơi mệt mỏi một chút thôi, chỉ là người đóng thế của tớ thì thật sự thê thảm, ngày mai tớ phải quay cảnh bay nhảy

https://thuviensach.vn

hai ba lượt, còn có cảnh châm lửa đốt cung điện nữa mà người đóng thế còn phải chạy từ trong đám cháy chạy ra. Ai……”

Có lẽ do lâu lắm không gặp ác mông cho nên Nhậm Tư Đồ ngủ rất lâu, chìm trong giấc mơ đó mà không thể nào thoát ra được.

Trong giấc mơ khắp mọi nơi đều là lửa, cô giống như chỉ là một người đứng bên lề quan sát, không hề có một chút cảm giác nóng nực nào, nhưng thật kỳ lại là hình như mỗi ngọn lửa đều đang hướng về phía

cô. Mới lúc đầu nơi diễn ra hỏa hoạn trông giống như một cung điện xa lạ nhưng trong nháy mắt nó lại biến thành cái nhà trọ mà suốt đời có lẽ cô cũng không quên được.

Lúc này Nhậm Tư Đồ rốt cuộc có thể hoàn toàn xác định bản thân mình chỉ là người đứng xem, bởi vì cô nhìn thấy trong căn hộ hỏa hoạn này một thân hình đang đau khổ giãy giụa trong làn khói cho đến khi bất tỉnh… Đó chính là cô trong quá khứ.

Nhậm Tư Đồ chợt tỉnh lại.

Trán cô đổ một tầng mồ hôi, nhưng lại không muốn lau mặc kệ cho mồ hôi chảy xuống mắt. cô ngồi trên giường sửng sốt mấy giây, đột nhiên muốn đi xuống giường tìm đồ, cứ như vậy mà cả thân thể ngã xuống dưới đất. cô lảo đảo bò dậy, cả người đều vô lực. thật ra thì Nhậm Tư Đồ không biết mình muốn tìm cái gì lúc này, cho đến khi cô vô thức kéo cánh tủ quần áo ra…

Nhậm Tư Đồ ý thức được mình muốn tìm gì. Nhưng tủ quần áo to lớn trước mặt cô lại trống rỗng một khoảng. Quần áo của Thời Chung đã sớm bị cô bỏ đi.

Trong một đêm khuya tĩnh lặng, một giây phút yếu ớt kích động, cô muốn tìm kiếm một chút mạnh mẽ nên đã tự tay vứt bỏ hết chúng đi.

https://thuviensach.vn

Cho đến giờ phút này Nhậm Tư Đồ mới chính thức hiểu ra rốt cuộc mình đã đánh mất cái gì.

Cũng vào giờ phút này, Nhậm Tư Đồ mới biết hai tuần lễ đau lòng lúc đầu lại trở về, nhanh chóng xâm chiếm cả thân thể cô. cô từ từ buông cửa tủ, dựa lưng vào tủ, từ từ trượt xuống mặt đất, che miệng khóc lớn lên.

Lần trước khóc bởi là ở bên ngoài phòng xử án, nơi đang xét xử mẹ cô.

Lần này, nước mắt rơi bởi vì cô đã tự buông tay đánh mất… tình yêu của bản thân.

Sau khi khóc cả một đêm, sáng hôm sau cô vẫn dậy sớm như thường lệ, đánh răng rửa mặt, thay quần áo, trang điểm che đi đôi mắt thâm quầng, sau đó đưa Tầm Tầm đi học, cuối cùng tự lái xe đi làm.

Đúng, tất cả vẫn diễn ra như bình thường, chỉ là mỗi lần nhìn vào điện thoại cô luôn hy vọng sẽ thấy dãy số ấy hiện lên. Nhậm Tư Đồ cho xe dừng lại ở bãi đỗ xe ngầm dưới phòng khám bệnh. Trước khi xuống xe cô nhìn cái điện thoại đang sạc một lần, cô cảm thấy do dự, sau đó rút điện thoại ra thật nhanh rồi bỏ vào giỏ xách.

Nhậm Tư Đồ đưa tay ra đóng cửa xe. cô tin tưởng ngày hôm nay sẽ trôi qua như những ngày trước kia. Cứ theo lẽ thường mà tiếp đón bệnh nhân, theo lẽ thường đi ăn cơm trưa, theo lẽ thường mà nghe Mạc Nhất Minh chọc ghẹo, theo lẽ thường…

Chỉ là Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không ngờ, khi cô còn chưa đi vào phòng khám bệnh thì đã thấy Thẩm Thấm đứng ở đó.

Thẩm Thấm đứng dựa vào bức tường bên cạnh, cúi đầu. Nhậm Tư Đồ nhìn thấy cô ta nhưng cũng không dừng bước, bất ngờ Thẩm Thấm ngẩng đầu lên.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của Thẩm Thấm không tốt, Nhậm Tư Đồ tin chắc là vào giờ phút này sắc mặt của cô cũng không hề tốt, nên cô lựa chọn xem như không nhìn thấy Thẩm Thấm. cô thu hồi ánh mắt, tiếp tục bước vào phòng khám bệnh.

Giọng nói run rẩy của Thẩm Thấm gọi cô lại: “Bác sĩ Nhậm.”

Bước chân Nhậm Tư Đồ vẫn không dừng lại. Thẩm Thấm thấy cô ngày càng đi xa cô ta thì trở nên hoảng hốt, liền chạy lên nắm lấy tay áo Nhậm Tư Đồ: “Bác sĩ Nhậm, cô có thể tới gặp anh ấy một chút không?”

Nhậm Tư Đồ chợt dừng bước chân lại.

cô quay đầu lại dò xét vẻ mặt cấp bách của Thẩm Thấm, trong lòng nhất thời dâng lên một dự cảm xấu, giọng nói run rẩy của cô vang lên: “Anh ấy… đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Thấm vô lực lắc đầu một cái, nhưng lại sợ Nhậm Tư Đồ lại bỏ đi, cho nên liền dừng lại, vội vàng nói tiếp: “Nếu như cô tiếp tục không gặp anh ấy, tôi sợ chắc chắn anh ấy sẽ xảy ra chuyện.”

***

“cô có biết tại sao tôi ghét cô nhiều như vậy không? cô rõ ràng là không mất cái gì nhưng lại được anh ấy yêu rất nhiều, còn tôi rõ ràng đã bỏ ra rất nhiều, nhưng anh ấy lại chỉ vì cô, mà đuổi tôi đi…”

“Cho nên lúc đó tôi mới nhất thời tức giận, cố ý nói ra những lời như vậy để cho cô hiểu lầm…”

“Nếu như cô thật lòng thương anh ấy, thì sẽ không bỏ anh ấy lại một mình mà ra đi. Tôi hy vọng anh ấy rốt cuộc cũng có thể hiểu ra đạo lý trọng người quan tâm anh ấy chứ không phải là tự hành hạ bản thân…”

https://thuviensach.vn

“Lúc mới biết anh ấy, có một lần anh ấy ngồi uống rượu với Tiểu Từ, tôi nghe thấy anh ấy nhắc đến ‘cô ấy’, lúc ấy tôi căn bản không biết ‘cô ấy’ là ai, cho đến năm ngoái…”

“một hôm anh ấy uống rất say, mà tôi thì lại rất thích anh ấy, tôi lại không ngại là người qua đường, nhưng mà trong lòng anh ấy lúc nào cũng chỉ có người kia mà thôi…”

“Anh ấy không hề đụng đến tôi, hôn cũng không hôn mà đẩy tôi ra…”

“cô có biết lúc đó anh ấy đã nói những gì không?”

“Anh ấy nói, cho dù cả đời cũng không tìm được cô ấy, thì tôi cũng không thể nào thay thế cô…”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 51

“cô có biết lúc đó anh ấy đã nói những gì không?” “Anh ấy nói, cho dù cả đời không tìm thấy cô thì tôi cũng không thể nào thay thế được cô…”

***

Tình cảm này còn bao nhiêu cơ hội vãn hồi đây?

Tôn Dao cho Nhậm Tư Đồ đáp án: “không.”

“…”

“Cậu ngẫm lại xem, anh ta bị cậu gán cho tội lớn như vậy, suốt một tháng cũng không tới tìm cậu, rõ ràng là hoàn toàn thất vọng với cậu rồi, không muốn phí sức giải thích với cậu nữa.”

thật ra thì đây cũng là đáp ứng trong nội tâm của cô, nhưng luôn có một thanh âm khác chiếm ưu thế: “Nhưng Thẩm Thấm nói một tháng này anh ấy đều ở lại làm thêm giờ, cũng sắp xếp rất nhiều xã giao, ban ngày về nhà thay quần áo rồi lại tiếp tục trở lại công ty, suốt ngày hút thuốc, dù mình không đến để hợp lại thì cũng phải thay đổi tình trạng bây giờ của anh ấy, bằng không một ngày nào đó anh ấy nhất định sẽ chết mất.”

Nhậm Tư Đồ nói xong, Tôn Dao ở đầu dây bên kia liền không nhịn được mà thở dài. cô cảm giác được mình có thể đọc lên ẩn ý của Tôn Dao: Nghiệt duyên đây mà…

Có lẽ Thời Chung thật sự muốn thoát khỏi nghiệt duyên này, bởi vì đến hôm nay Nhậm Tư Đồ vẫn không thể liên lạc được với anh.

https://thuviensach.vn

Gọi điện thoại đến nhà anh thì người giúp việc trả lời: “Xin lỗi Nhậm tiểu thư, Thời tiên sinh không có ở nhà.”

Nhớ lại lần trước người giúp việc cố ý tiết lộ chuyện Thời Chung nghỉ phép về nhà với cô - chắc hẳn việc chủ động tiết lộ hôm đó và giữ kín bưng, ngày hôm nay đều do Thời Chung dặn dò.

Gọi đến điện thoại riêng và điện thoại công ty của Thời Chung đều do thư ký Tôn nghe, cậu ta cũng chỉ nói một câu: “Nhậm tiểu thư, cô đừng làm khó tôi, bây giờ Thời tổng thật sự rất bận, không có thời gian nhận điện thoại của cô đâu.”

Thậm chí Nhậm Tư Đồ còn ở lại nhà anh một đêm cũng không thấy anh về, chỉ có thể tự rời đi.

Cái gì gọi là tự tạo nghiệt không thể sống? Chính là Nhậm Tư Đồ, cô đã ném tất cả đồ trong tủ của anh đi rồi, bây giờ muốn mượn cớ đến lấy đồ cũng không được.

Cuối cùng vẫn là Tôn Dao nói cho cô biết Thời Chung: “Anh ta đang ở câu lạc bộ giải trí, sẽ không rời đi ngay. không phải cậu muốn đến đó chứ?”

Nhậm Tư Đồ cúp điện thoại, liếc nhìn đồng hồ, mười một giờ rưỡi, cô đã nằm trằn trọc trên giường một canh giờ rồi, cũng may là chưa ngủ. cô rời giường thay quần áo, đến cửa phòng Tầm Tầm, nó đã ngủ say trên giường. Nhậm Tư Đồ lúc này mới rón rén đóng cửa phòng, rời đi với tốc độ nhanh nhất, lái xe chạy thẳng tới câu lạc bộ kia.

Thẩm Thấm đã sớm chờ cô ở đại sảnh.

Hai cô gái cùng hổ thẹn với một người đàn ông. Có lẽ tình trạng bây giờ của cô và Thẩm Thấm rất giống nhau, rõ ràng là gặp nhau sẽ vô cùng xấu hổ, hai bên cũng không có cảm tình gì nhưng lại không thể không gặp.

https://thuviensach.vn

Thẩm Thấm đã cầm được số phòng, vừa đưa Nhậm Tư Đồ đi qua hành lang chói mắt vừa nói: “Nhân viên bán rượu ở đây biết rõ hơn tôi, cậu ta cũng đã gặp anh ấy, sẽ không nhận lầm.”

Xem ra Thẩm Thấm thật sự rất quen với người ở đây, ngoài khu VIP có an ninh xác nhận thân phận khách hàng rồi mới cho đi, nhưng thấy Nhậm Tư Đồ là Thẩm Thấm đưa tới thì cũng không thèm kiểm tra mà cho vào luôn. Hành lang của khu VIP lát gạch đỏ cực kỳ phong tình, cả người Tư Đồ cảm thấy bị đèn nén, rất nhanh hai người đã ở ngoài phòng. Nhậm Tư Đồ cầm nắm cửa, trong khoảng thời gian ngắn đánh mất dũng khí đẩy cửa vào.

Thẩm Thấm thấy cô đột nhiên do dự, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc cô một cái, chợt đẩy cửa ra, kéo cô đi vào.

Nhưng vừa bước vào, Thẩm Thấm liền bị một người đàn ông người đầy mùi rượu Huân Thiên lao tới ôm eo: “cô em này tại sao lại thấy quen mắt thế?”

Nhậm Tư Đồ sợ hết hồn, mặt trầm xuống, đang định quát người nọ buông tay thì Thẩm Thấm lại chống vai người kia, trong giọng nói còn mang chút ngọt ngào: “Tôi xin lỗi, chúng tôi đến tìm Thời tổng.”

Đối phương vừa nghe nói là tới tìm Thời tổng, dĩ nhiên là buông tay, nhưng ánh mắt vẫn không chút kiêng kỵ, nhìn trên dưới đánh giá Thẩm Thấm rồi lại hất mặt nhìn Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ tránh ánh mắt của người kia, lạnh lùng tìm kiếm bóng dáng của Thời Chung trong đám quỷ say. Đến khi cô nhìn tới người đàn ông cuối cùng, người này… đang hôn một cô gái, hận không thể làm người ta hòa làm một với mình. Nhậm Tư Đồ mới thấy người kia thân hình cao lớn, đốt ngón tay thon dài nâng mặt vị tiểu thư kia lên thì tim đã đập thình

https://thuviensach.vn

thịch, gần như không chút suy nghĩ, níu lấy bả vai người kia, giật cô gái trên người hắn ra.

“cô là ai?” Thấy đối phương xa lạ, người đàn ông không vừa lòng nhìn chằm chằm Nhậm Tư Đồ.

cô vội vàng nói xin lỗi: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi… Tôi nhận lầm người.”

Đúng vậy, tại sao cô lại hồ đồ đến nỗi nghĩ Thời Chung là loại đàn ông này chứ…

Nhậm Tư Đồ tự gõ đầu mình, vừa nói xin lỗi vừa lui về phía sau, đột nhiên không thể lui được nữa, quay đầu nhìn mới phát hiện người đàn ông vừa ôm Thẩm Thấm đã chặn mất đường lui.

Dù sao đã biết các cô tới tìm ai rồi, người đàn ông này chỉ không chút kiêng kỵ quan sát thôi, cũng không làm gì, chỉ đưa tới một ly Whisky đá: "Bạn của Thời tổng chính là bạn của chúng tôi! Uống một ly đi."

"Xin lỗi, tôi không uống rượu."

"Đều là bạn bè mà! Khách khí như vậy làm gì?"

Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa phụ nữ và phụ nữ, Thẩm Thấm có thể tứ lưỡng bạt thiên cân [1] dụ dỗ người đàn ông muốn ăn đậu hũ của mình trở về, còn cô. . . . . Lại chỉ có thể vạch mặt cùng đối phương, đưa cục diện vào bế tắc.

[1] Tứ lưỡng bạt thiên cân: Xuất hiện lần đầu trong Thái Cực Quyền – Vương Tông Nhạc, nguyên văn ý chỉ quyền thuật Thái Cực Quyền là một loại công lực có hàm độ kỹ xảo cao. Tục ngữ thường dùng ‘Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân’ để chỉ lực yếu thắng lực mạnh.

https://thuviensach.vn

Bởi vì đối phương kiên quyết muốn nhét ly rượu vào tay nàng nên rượu trong ly đã rớt gần một nửa, Thẩm Thấm thấy bên này giằng co không xong, liền tiến đến nhận lấy ly rượu: "Anh à, bạn của em thật sự không biết uống rượu, nếu không thì như vậy đi, em sẽ uống thay cô ấy."

Người vừa bị Nhậm Tư Đồ phá hoại chuyện tốt cũng đứng lên, có lẽ là bởi vì không ưa cái loại phụ nữ khắp nơi khắp nơi đều nghiêm mặt giả bộ thanh cao, hắn cũng lấy một ly rượu, đưa thẳng đến trước mặt cô: "Em gái, vừa rồi em vô duyên vô cớ ngăn anh lại, uống một chén với anh để bày tỏ sự áy náy có được không?"

Nhậm Tư Đồ nhìn hai ly rượu trước mặt mình, thật ra có lúc cô rất hâm mộ cách xử sự của Thẩm Thấm, nhưng cô không học được, tính tình như thế, chỉ sợ cả đời cũng không thể thay đổi, nhưng tình trạng hôm nay, cô càng không phối hợp, hai người kia sẽ càng gây sự, Nhậm Tư Đồ nhìn ly rượu trong tay mình, cắn răng, nâng ly lên uống.

Nhưng ly rượu vừa đến miệng đã bị người khác đoạt đi, Nhậm Tư Đồ kinh ngạc nhìn sang, chỉ thấy một khuôn mặt lạnh lùng dưới ánh đèn mờ ảo đang giơ ly rượu lên, uống cạn rượu trong chén.

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp nói chuyện, người đàn ông kiên quyết nhét ly rượu vào tay cô đã kinh ngạc phát ra tiếng: "Thời tổng?"

Thời Chung trả lại ly rượu cho đối phương, đưa tay nhận lấy một ly khác, vẫn không nói gì uống cạn.

Uống xong thì đặt thẳng ly rượu xuống bàn, gần như ra lệnh với Nhậm Tư Đồ nói: "Ra ngoài với anh."

Anh cũng không kéo tay cô, nói xong thì quay đầu đi thẳng ra ngoài. Nhậm Tư Đồ nhắm mắt đi theo, người đàn ông phía sau vẫn còn chọc cười thêm một câu: "Ơ, Thời tổng! Đây là ai mà uống giúp tận hai ly thế?"

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ cho rằng Thời Chung sẽ không trả lời mấy câu hỏi vô nghĩa này, nhưng không ngờ anh lại dừng chân một chút, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Nhậm Tư Đồ, nhàn nhạt đáp lại: "Kẻ thù."

Ra khỏi cửa phòng, Nhậm Tư Đồ không nói lời nào, anh đi thẳng đến khu hút thuốc, im lặng đốt thuốc, cúi đầu hít hai cái.

Nhậm Tư Đồ vì đuổi theo anh mà thở không ra hơi, đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc lá liền nhịn không được ho một tiếng.

Bàn tay cầm thuốc của Thời Chung hơi cứng lại rồi vứt điếu thuốc vào thùng rác bên cạnh.

Nhậm Tư Đồ nhìn đốm lửa được dập tắt trong nháy mắt, cảm giác ngọn lửa hy vọng đã tắt trong lòng mình lại bùng cháy: "Thời gian này... Anh có khoẻ không?"

"Không khỏe." Anh không chút do dự đã nói.

Trên người anh không có chút dấu hiệu nào muốn nói chuyện tiếp, Nhậm Tư Đồ nghĩ rất lâu mới có thể bật ra ba chữ: "Em xin lỗi."

". . . . . ."

Anh im lặng rốt cuộc là không muốn nói chuyện với cô hay là đợi cô nói tiếp? Nhậm Tư Đồ tình nguyện tin đáp án phía sau: "Em không nghe anh giải thích đã đi là em không đúng. Thẩm Thấm đã nói với em rồi, em. . . . . ."

Nhậm Tư Đồ không biết phải nói tiếp thế nào, có lẽ lúc này không nên nói nhiều lời vô dụng như vậy nữa —— Nhậm Tư Đồ giơ tay lên nắm cổ tay anh. Cẩn thận từng li từng tí chờ anh đáp lại, hoặc là hất cô ra, hoặc là nắm ngược trở lại cổ tay cô. . . . . .

https://thuviensach.vn

Thời Chung cũng không hất cô ra, chỉ lạnh lùng nhìn tay cô.

"Lần này là Thẩm Thấm. Sau này vẫn còn Lý Thấm, Trương Thấm, Vương Thấm. . . . . Em không yêu anh, bất kỳ lý do gì cũng có thể khiến em vứt bỏ anh."

Mặc dù anh không hất tay cô ra, Nhậm Tư Đồ vẫn rơi vào khủng hoảng, bàn tay nắm lấy cổ tay anh vô thức dùng lực: "Sẽ không có lần sau đâu, hãy tin em."

Nhậm Tư Đồ thấy trong mắt anh lóe lên sự ghét bỏ, khi cô còn tưởng là mình bị ảo giác thì anh đã lạnh lùng lên tiếng: "Nhậm Tư Đồ, ngày em rời đi đã khiến anh hiểu ra một chuyện, thật ra bây giờ anh không yêu em, không chỉ không yêu, còn cực kỳ ghét."

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình không thể nén được sự tức giận, giọng nói của Thời Chung vẫn không chút dao động: "Anh vẫn yêu, nhưng thật ra là yêu em của năm đó, hoạt bát, trong sáng, vô tư, luôn sẵn lòng tin tưởng người khác, giúp đỡ người khác, sáng chói... Như ánh mặt trời."

Thời Chung bình tĩnh nhìn người con gái trước mắt, cực kỳ bình tĩnh, bởi vì anh cuối cùng cũng thấy rõ: "Em năm đó và em bây giờ căn bản không phải là một người, là anh đã nghĩ sai, bây giờ anh chỉ sửa chữa lỗi lầm này mà thôi."

Ngón tay của Nhậm Tư Đồ nhất thời cứng ngắc không còn chút sức lực, không cần anh có bất kỳ động tác gì, tay của cô đã tuột khỏi tay anh.

"Mặc dù quá trình sửa chữa này có chút cực khổ, nhưng dù sao cũng hơn việc đột nhiên phát hiện người mình yêu thật ra lại không tồn tại."

". . . . . ."

"Ôm tạm biệt đi, bạn học cũ."

https://thuviensach.vn

Thời Chung nói xong, nhìn cô, hai tay giang ra.

Nhưng anh không phải muốn ôm cô, mà rõ ràng là muốn đẩy cô vào vực sâu vạn trượng. Nhậm Tư Đồ không thể động dậy, anh cũng không đợi cô mà nghiêng người đến, nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Hẹn gặp lại."

Âm thanh của anh vang lên bên tai cô, lời ít ý nhiều kết thúc, sau đó anh buông cô ra, quay đầu đi khỏi.

Đi lần này, sẽ không gặp lại nữa, đây mới chính là ý nghĩa của câu "Gặp lại" kia.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Có lúc Tư Đồ sẽ tự lừa dối mình, thật ra thì lần này anh đang thử cô, chỉ là thử ác hơn so với lần trước mà thôi, tàn khốc hơn một chút.

Nhưng hôm nay nhìn bóng lưng hào sảng rời đi của anh, Tư Đồ rốt cuộc ý thức được, tất cả đã kết thúc rồi.

Có phải thật vậy hay không thì còn phải chờ sau khi kết thúc mới nhận ra được, mới có thể hối hận giống như cô như bây giờ? Tư Đồ đứng tại chỗ, cười không nổi, khóc cũng không xong, chỉ cảm thấy đầu óc bị từng chút từng chút hút hết. Cho đến khi một tiếng khóc từ xa truyền đến.

Cũng không biết là người nào đang khóc, càng khóc càng đau lòng, đến khi tiếng khóc biến thành tiếng nấc không thể hô hấp, đứt quãng nghẹn ngào. Bước chân Tư Đồ chầm chậm đi tới, đi qua cái khúc quanh làm cản tầm mắt, thì nhìn thấy Thẩm Thấm không có hình tượng chút nào ngồi dưới đất, mặt đầy nước mắt.

Thẩm Thấm nhìn thấy giày của cô, ngẩng đầu nhìn cô một cái, xấu hổ cúi đầu. Tư Đồ thở dài, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thấm: "Vừa rồi cô ở đây nghe lén tôi cùng anh ấy nói chuyện?"

Thẩm Thấm gật đầu một cái.

"Vậy, không phải cô nên vui vẻ sao? Anh ấy cự tuyệt tôi."

Bởi vì khóc thút thít mà nghẹn ngào, Thẩm Thấm nghe cô nói như vậy chợt cười, bất quá là cười khổ: "Tôi vốn rất vui vẻ, nhưng. . . . . Nhưng lúc anh ấy đi qua chỗ này, tôi đang muốn hỏi, nếu anh ấy đã quyết định rời xa

https://thuviensach.vn

cô, vậy tôi có thể ở bên cạnh anh ấy không. Thế nhưng anh ấy còn không cho tôi có cơ hội mở lời, đã lên tiếng từ chối tôi."

". . . . . ."

"Ngay cả cô ấy tôi còn không cần, huống chi cô chỉ giống cô ấy vài điểm mà thôi. . . . . ." Thẩm Thấm học giọng nói của Thời Chung, nói lại lời lúc nãy, nước mắt rơi như mưa.

Tư Đồ chưa từng nghĩ mình và cô gái này sẽ trở thành người chung chiến tuyến ——cùng một buổi tối bị cùng một người đàn ông từ chối. . . . . .

Tư Đồ về đến nhà đã là hai giờ sáng, cô thói quen đi tìm rượu của mình, theo thói quen cho là uống say thì có thể làm tê dại tất cả, chờ hôm sau tỉnh lại có lẽ chuyện gì cũng bị mất, nhưng cô mới vừa ngồi ở bên cạnh bàn ăn rót cho mình một ly, điện thoại trong túi liền rung .

Là Tôn Dao gọi điện thoại tới.

Mặc dù Tôn Dao chủ động gọitới, nhưng chờ Tư Đồ vừa bắt máy, Tôn Dao rất kinh ngạc: "Trễ như thế còn chưa ngủ?"

Tư Đồ quơ quơ ly rượu, viên đá lạnh băng trong ly va chạm nhau phát ra âm thanh giòn mà có lực, Tư Đồ cũng không còn hơi sức trả lời —— cũng không phải là đau buồn, chỉ là tâm mệt mỏi mà thôi: "Không ngủ được, uống hai chén. Cậu thì sao? Cũng mất ngủ à?"

"Tớ đang đợi cảnh diễn tối nay, nhàm chán muốn chết. Gọi tới xem xem cậu ngủ chưa, không ngủ thì trò chuyện với tớ." Giọng nói của Tôn Dao cực kỳ có tinh thần, mỗi một chữ đều vang vang có lực, "Tại sao đột nhiên lại mất ngủ? Tớ còn cho rằng cậu đã thoát khỏi bóng mà thất tình từ lâu rồi chứ."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ nghĩ thật lâu, mình làm thế nào để trả lời cái vấn đề này, nghĩ tới nghĩ lui, hình như đáp án cực kỳ đơn giản, hai chữ là có thể nói lên tình hình chung: "Phạm tiện chứ sao. Tớ mới vừa phóng đi tìm hắn, nghĩ vãn hồi kia mà, kết quả bị hắn hung hăng dội cho tớ một chậu nước lạnh. Một khi người đàn ồn này không thương, quả nhiên rất tỉnh táo. . . . . Không đúng, rất lãnh khốc. Một chút dài dòng dây dưa cũng không có."

Tôn Dao bày tỏ xin lắng tai nghe.

Tư Đồ nói hết tất cả.

Lúc nãy khi rời đi, Thẩm Thấm còn hỏi cô có muốn cùng đi uống rượu hay không, hai người đau lòng tiếp đi uống rượu cũng là một cách phát tiết, nhưng mặc dù hôm nay Tư Đồ tự nhận mình và cô gái nhỏ này cùng chiến tuyến, nhưng vẫn còn ngăn cách, Tư Đồ không thể nâng ly tâm sự với cô ấy được. Hôm nay có Tôn Dao làm bạn, coi như Tư Đồ không dính giọt rượu, đem việc phiền lòng nói hết ra ngoài, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Nghe cô nói nhiều chuyện không vui như vậy, Tư Đồ vỗ trán ngao ngán: "Họ Trầm kia cũng quá bất đạo, đục khoét nền tảng cũng không phải là cô ấy. Làm cho cậu và Thời Chung không được yên thân, chính cô ấy cũng không có được bao nhiêu? Thật là được không bằng mất. . . . . ."

Dù sao Tôn Dao cũng là bạn thân của Tư Đồ, coi như cảm thấy Tư Đồ xử lý việc này quá hồ đồ, cũng nghiêm chỉnh trách cứ cô, chỉ có thể đem toàn bộ trách nhiệm đỗ trên người Thẩm Thấm.

Tư Đồ không có nói gì tiếp, thật ra thì trong lòng cô rõ ràng Thời Chung nói rất đúng, coi như không phải Thẩm Thấm, tương lai cô cũng có thể sẽ bởi vì các loại chuyện cỏn con khác mà hiểu lầm anh, nói cho cùng, trong tiềm thức cô cũng không tin người đàn ông này sẽ chung thủy. Mặc dù Thời Chung nhiều lần dùng hành động thực tế nói cho cô biết, anh là trường hợp đặc biệt. . . . . .

https://thuviensach.vn

Tôn Dao biết Tư Đồ nhiều năm như vậy, rất rõ ràng lúc này Tư Đồ trầm mặc ý vị như thế nào, chỉ có thể nói, "Cũng đúng, hiện tại quay trở lại truy cứu ai đúng ai sai đã không có ý nghĩa." Nhưng vừa nói xong, Tôn Dao lại không nhịn được quay trở lại truy cứu, "Trước đây tớ cũng đã nói với cậu, một tháng anh ta không liên lạc với cậu, nhất định là đã hoàn toàn chấm dứt, cậu còn chạy đi vãn hồi, kết quả là chỉ có thể là tự rước lấy . . . . ."

"Đừng rắc muối trên vết thương của tớ nữa được không?" Tư Đồ bất đắc dĩ cắt đứt lời cô nói.

"Tớ cũng không phải là Gia Cát Lượng." Giọng nói của Tư Đồ có chút bực tức, Tôn Dao cách thật xa cũng cảm nhận được, bất đắc dĩ chỉ có thể đổi lời nói, "Bước kế tiếp cậu định làm như thế nào?"

"Không biết."

Tôn Dao tính tình nóng nảy không cho phép xảy ra cuộc diện như thế này nữa, Tư Đồ còn dùng một câu "Không biết" đem cái gì cũng lấp liếm cho qua, "Cô nãi nãi nhà tôi ơi, cậu không thể tranh giành một chút hay sao? Lần trước hai ngươi giận nhau, hỏi cậu muốn làm thế nào, cậu nói không biết, hiện tại thì sao đây, cũng ‘không biết’ nữa sao?"

Tư Đồ bị cô nói như vậy, chỉ có thể ngửa đầu rót sạch rượu trong chén, mới có thể miễn cưỡng đè nén nước mắt xuống đáy lòng.

Tôn Dao biết trong lòng cô buồn bực, vì vậy chỉ có thể nhẹ giọng trở nên bình hòa một chút sau, mới nói tiếp: "Hoặc là từ hôm nay trở đi, quyết định thật nhanh, quyết định hoàn toàn quên mất hắn. Hoặc là. . . . . ."

Trước lời đề nghị của Tôn Dao Tư Đồ không làm được, cô cũng dựa vào bản năng, níu lấy nửa câu còn chưa nói ra miệng của Tôn Dao nói: "Hoặc là cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Hoặc là. . . . . ." Tôn Dao mới vừa cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nên tức giận bật thốt lên mà thôi, thật ra thì trong đầu không có nghĩ phương pháp thứ hai, nên nhất thời cứng họng nói không được nữa. Cho đến Tôn Dao vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghĩ đến nên nói như thế nào, "Hoặc là đuổi theo. Quả thật trước đây anh ta rất tốt với cậu, hiện tại lại rất độc ác vứt bỏ cậu không thương tiếc, quan hệ bây giờ của hai người đang ngang nhau. Ở trong mắt của anh ta bây giờ cậu cũng như những người phụ nữ bình thường khác, nên cậu hãy tạo, khơi gợi cảm giác hưng sthus của anh ta là được rồi. Đuổi ngược lên đương nhiên tốt, cậu sẽ hiểu được cái gì gọi là vì yêu nên sinh hận, cũng không làm chuyện gì lưu luyến rồi, cũng để cho cậu không phải hối hận và buông bỏ cuộc tình này hoàn toàn, như vậy không phải rất tốt sao?"

"Hoặc là. . . . . ." Tôn Dao mới vừa cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nên tức giận bật thốt lên mà thôi, thật ra thì trong đầu không có nghĩ phương pháp thứ hai, nên nhất thời cứng họng nói không được nữa. Cho đến Tôn Dao vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghĩ đến nên nói như thế nào, "Hoặc là đuổi theo. Quả thật trước đây anh ta rất tốt với cậu, hiện tại lại rất độc ác vứt bỏ cậu không thương tiếc, quan hệ bây giờ của hai người đang ngang nhau. Ở trong mắt của anh ta bây giờ cậu cũng như những người phụ nữ bình thường khác, nên cậu hãy tạo, khơi gợi cảm giác hưng sthus của anh ta là được rồi. Đuổi ngược lên đương nhiên tốt, cậu sẽ hiểu được cái gì gọi là vì yêu nên sinh hận, cũng không làm chuyện gì lưu luyến rồi, cũng để cho cậu không phải hối hận và buông bỏ cuộc tình này hoàn toàn, như vậy không phải rất tốt sao?"

Tư Đồ cúp điện thoại. Hoàn toàn uống không trôi ly rượu trong tay, bởi vì bây gờ trong đầu cô vọng về đều là lời nói kia của Tôn Dao.

Đuổi ngược. . . . . .

Cô làm sao?

https://thuviensach.vn

Lần trước nếu không phải vì Thời Chung muốn thử cô, một chút chủ động cô cũng không có. Hiện tại trực tiếp từ lấy lòng thăng làm đuổi ngược?

Trước một khắc,Tư Đồ còn không nghĩ ra được phương pháp gì có thể, sau một khắc Tư Đồ hình như đã hiểu ra được chuyện gì đó, "Pằng "một cái, đem ly rượu để xuống, cầm cái chìa khóa, điện thoại di động cùng ví tiền liền đi ra cửa.

Thời gian đã không còn sớm, đã là thứ bảy rồi, ban ngày kẹt xe phải đi vòng vòng thành phố, bây giờ đường trống một đường chạy thẳng, Tư Đồ đang lái xe thì đột nhiên nghĩ đến, có lẽ trong đời một người luôn luôn vì người kia hoặc chuyện nào đó mà điên cuồng một lần, tựa như cô bây giờ, thật ra thì căn bản không xác định đám người kia còn ở chỗ đó hay không, nhưng cô vẫn muốn xông vào.

Trước cô đi theo Thẩm Thấm tới chỗ này thì bảo vệ đắp ánh huỳnh quang thông hành ở trên mu bàn tay cô, hôm nay cô dựa vào cái này tiến vào khu VIP, nhanh chóng đi tới cửa ghế lô, Tư Đồ hít đầy một hơi, đẩy cửa đi vào.

Đập vào mắt cũng đã là một căn phòng yên tĩnh. Trừ mấy phục vụ hoặc đang quét, hoặc đem rượu niêm phong cất vào kho, những người khách khác không biết đã đi nơi nào.

Giống như tân tân khổ khổ đi lên đỉnh núi, lại bị người ta một chưởng đẩy xuống, làm cô hoàn toàn không kịp phản ứng.

Tư Đồ nghiêng đầu vừa nhìn, chỉ thấy cửa phòng vệ sinh bị người ta kéo ra.

Sau đó, một người đàn ông xem ra cô cũng quen đi ra.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông này vừa mới ói xong, nhắm hai mắt nắm tay cầm cái cửa một hồi lâu, lúc này mới cất bước đi ra toilet, nhìn thấy Tư Đồ, hắn nháy nháy mắt, nhận ra Tư Đồ: " Đây không phải là láo nữ già mồm vừa rồi sao? Tại sao lại trở lại?"

"Thời Chung ở đâu?"

"Tại sao tôi phải nói cho cô biết?" Người này rõ ràng thích xem người khác kinh ngạc, nhất là phụ nữ cố làm thanh cao, "Tôi nhớ rất rõ ràng, cô còn thiếu tôi một ly rượu chưa trả."

Tư Đồ chẳng thèm tranh cãi cùng loại vô lại này, quay đầu muốn đi, nhưng một giây kế tiếp cô liền thay đổi ý tưởng. Thật ra thì trong lòng tự hỏi, cô kiêu ngạo so với Thời Chung quan trọng hơn sao? Bước chân của Tư Đồ liền không tự chủ được, ngưng lại: "Ý anh là tôi đem nợ tính xong, anh sẽ nói cho tôi biết?"

Đối phương không có gật đầu, cũng là ngầm cho phép. Loại thái độ lập lờ nước đôi này thật ra thì càng giống như là ở đùa bỡn cô, nhưng Tư Đồ đã không có thời gian so đo nhiều như vậy, có lẽ bỏ cơ hội lần này, cô sẽ không có cơ hội nữa, cũng không còn có dũng khí làm những chuyện này.

Tư Đồ bước nhanh đi vào phòng, lấy chai rượu Louis 13 từ phục đang chuẩn bị niêm phong cất vào kho, rót cho mình tràn đầy, lập tức từ trong phòng được bao đi ra: "Nói lời giữ lời!"

Nói xong liền uống hết.

Rượu mạnh như vậy, đối phương nhìn mà trợn tròn mắt.

Tư Đồ dùng tốc độ nhanh nhất uống xong, nâng ly rượu không còn lại gì hết, ý bảo đối phương chính mình là một giọt cũng không có còn dư lại.

https://thuviensach.vn

Đối phương mắt kinh ngạc, tiếp tục chế nhạo Tư Đồ: "Đây không phải rất tốt sao? Mới vừa tính là cái gì? Còn gạt ta nói không biết uống rượu. . . . . ."

Tư Đồ căn bản cũng không đáp lời của hắn, tiếp tục níu lấy vấn đề duy nhất mình muốn hỏi: "Anh hiện tại có thể nói cho tôi biết Thời Chung đang ở đâu?"

Đối phương thở dài, đoán chừng là hoàn toàn chịu thua với một người phụ nữ như vậy, dừng một chút sau, hắn khôi phục nghiêm trang nói: ". . . . . Hắn uống say rồi, Tôn bí thư mới vừa dìu hắn rời đi, cũng đã đến bãi đậu xe rồi."

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy người phụ nữ này đem ly rượu nhét vào trong tay mình, quay đầu bỏ chạy —— thấy thế người đàn ông vừa lắc đầu vừa im lặng cười, trong lòng càng tò mò: rốt cuộc cô gái này cùng Thời Chung quan hệ như thế nào?

***

Sáng sớm tỉnh lại.

Thời Chung từ từ mở mắt, ngồi dậy.

Đau đầu đã thành thói quen như vậy, ngược lại anh không thấy khó chịu, chỉ có chút miệng đắng lưỡi khô. Ngay sau đó anh nhìn thấy ly nước trên tủ đầu giường.

Lần này trái lại Thời Chung rất kinh ngạc, Tôn bí thư rốt cuộc cũng biết tỉ mỉ một lần, biết chuẩn bị cho người say rượu một ly nước rồi.

Anh cầm ly nước uống một hớp liền nhăn mày lại. Đây là nước mật ong giải rượu, vẫn là—— đây tuyệt đối không phải là chuyện Tôn bí thư làm ra được.

https://thuviensach.vn

Thời Chung đang muốn đem ly nước để lại, bên tai liền truyền đến "Ken két" một tiếng, tiếng cửa mở. Thời Chung phóng tầm mắt nhìn, thoáng sửng sốt.

Lại là. . . . . .

Lại là. . . . . .

Tư Đồ.

Cô thấy anh tỉnh, cũng không có đi tới, chỉ là đứng ở cửa bên, xa xa nhìn anh, âm thanh nhu nhu ——đúng là cô chưa từng dùng giọng nói như vậy nói chuyện với anh: "Anh ngủ tiếp một lát, em mới vừa nấu xong nồi cháo, lát nữa đem cho anh ăn."

Thời Chung lại nhíu mi tâm, xác nhận mình không có nhận lầm người, giọng nói theo vẻ mặt một đạo nghiêm túc: "Anh nhớ rõ tối hôm qua đã nói rất rõ ràng với em rồi."

Trong nháy mắt nét mặt Tư Đồ trở nên cứng ngắc.

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, người phụ nữ này không biết từ chỗ nào học được da mặt dày đối phó anh: "Không sai. Anh nói vô cùng rõ ràng. Quan hệ trước đây của chúng ta đã thanh toán hết rồi. Cho nên hiện tại, đến lượt em đuổi theo anh."

Cô dùng giọng nói như đây là chuyện đương nhiên và ánh mắt rất nghiêm túc, Thời Chung bị cô nhìn như vậy, không nhịn được hơi khẽ cau mày.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Rốt cuộc thì Nhậm Tư Đồ cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng, mặc dù hơn một nửa trong số đó là mua ở ngoài tiệm về, nhưng chỉ cần nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn thôi cũng đủ làm cho người khác động lòng.

Cô nhìn đồng hồ thấy từ lúc mình vào phòng ngủ đến giờ cũng đã hơn nửa tiếng mà Thời Chung thì vẫn chưa từ trong phòng ngủ đi ra, chẳng lẽ anh thật sự tiếp tục ngủ?

Nhậm Tư Đồ soi người lên cánh cửa tủ lạnh sửa sang lại quần áo một lát, rồi đi về phía phòng ngủ, cô muốn đánh thức Thời Chung dậy một lần nữa. Nhưng khi cô gõ cửa thì lại không nghe thấy tiếng ai trả lời, cô đành đẩy cửa đi vào.

Nhậm Tư Đồ nhẹ nhàng bước vào, đi qua khỏi khúc quanh thì ánh mắt không khỏi sửng sốt.

Thời Chung mới ở trong phòng tắm bước ra, anh đang chuẩn bị thay quần áo. Từ góc độ của Nhậm Tư Đồ nhìn vào thì chỉ thấy người đàn ông này đang mặc quần tây, nửa trên vẫn để trần, trên cổ vẫn còn vắt một cái khăn lông, nước ở trên tóc vẫn còn đang trượt theo sống lưng mà chảy xuống dưới.

Nhậm Tư Đồ không có lên tiếng nhưng Thời Chung vẫn có thể phát hiện ra cô. Anh quay đầu lại, nhìn cô một cái không thể hiện rõ tâm tình của bản thân. Sau đó lại quay đi, mở tủ lấy áo sơ mi mặc vào người.di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ thấy anh nhanh tay cài nút ở tay áo rồi chọn cà vạt, chỉ duy nhất là anh không hề để ý đến cô, cô chỉ còn biết giả bộ ho khan một tiếng rồi nói: “Đã làm xong bữa sáng rồi.”

“Tôi có việc bận, em cứ ăn đi.” Anh soi gương chỉnh lại cà vạt, không nhìn cô: “Còn nữa, làm phiền em sau khi ăn xong nhớ rửa bát giùm.”

“Hả?” Nhậm Tư Đồ không kịp phản ứng. Không phải bởi vì những lời anh nói, mà là bởi vì giọng nói hết sức lạnh lùng của anh.

“Lúc trước công việc nhà đều do người giúp việc làm, mà tôi thì cũng đã lấy lại chìa khóa của Thẩm Thấm. Em ăn xong không rửa bát, không lẽ muốn tôi rửa thay em sao?”

“…….”

Nhậm Tư Đồ thật ra luôn cảm thấy mình rất kiên cường, thật không thể nghĩ đến anh chỉ cần dùng một câu đơn giản đã có thể trong nháy mắt làm cho cô không khỏi lúng túng, uất ức, mất mặt. Cho đến khi Thời Chung đã mặc xong đồ, đi lướt qua cô, thì Nhậm Tư Đồ mới miễn cưỡng dùng giọng nói nhẹ nhàng gọi anh lại: “Buổi trưa, anh có về nhà ăn cơm không?”

“Chắc là phải bận đến tối.”di✢en✤danlequyd☼n☀c☼m

Rõ ràng anh có ý nói cho cô biết rằng cô không cần đợi tới buổi trưa. Nhậm Tư Đồ vẫn giả ngốc không nghe ra ý trong lời nói của anh: “Vậy thì được, buổi tối em sẽ làm cơm đợi anh về.”

Lúc này rốt cuộc Thời Chung mới chịu nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, nhưng ánh mắt của anh chỉ dừng trên mặt cô mấy giây rồi lại lạnh nhạt dời đi: “Tùy em.”

Nói xong anh không hề lưu luyến mà trực tiếp đi thẳng ra cửa.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ không biết cô có thật sự đợi anh đến tối không nữa hay là chỉ vì bản thân mình cố chấp với Thời Chung mà nói như vậy. Lúc Thịnh Gia Ngôn gọi điện thoại tới thì Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nói mình đang bận, không dám nói nhiều để tránh bị lộ.

Làm phụ nữ như cô quả thật vô cùng thất bại, có lẽ là từ trước đến nay chưa từng có, lúc cô uổng phí một ngày vô ích ở nhà của Thời Chung thì Tôn Dao lại đang bận bịu trên phim trường nên chỉ có thể gửi gắm Tầm Tầm cho Thịnh Gia Ngôn. Nhờ Thịnh Gia Ngôn giúp cô chăm sóc cho thằng bé. Đồng thời cô cũng không dám nói cho Thịnh Gia Ngôn biết cô đang làm cái gì nữa, bởi vì Thịnh Gia Ngôn không cho phép cô làm cái hành động điên cuồng như thế này, vì thế anh ấy cũng sẽ không chăm sóc Tầm Tầm giúp cho cô.

Sau khi cúp điện thoại của Thịnh Gia Ngôn, Nhậm Tư Đồ đi siêu thị một chuyến, cô đoán là người giúp việc đã bị cho nghỉ việc mà Thẩm Thấm thì lại không được phép bước vào đây nữa cho nên tủ lạnh nhà Thời Chung trở nên trống rỗng chỉ còn lại hai chai nước suối. Nhậm Tư Đồ mua hai túi đồ lớn đem về.

Sau một lúc xem tivi Nhậm Tư Đồ cảm thấy không có việc gì làm liền đi dạo khắp căn hộ. Căn hộ khá lớn, làm cho cô đi một vòng đã tốn rất nhiều thời gian.

Lúc trước, mỗi lần đến đây Nhậm Tư Đồ đều rất vội vã, cô hoàn toàn chưa hề đi tham quan nơi này một vòng, cho đến khi bước vào thư phòng cô liền cảm thấy kinh ngạc.

Thư phòng áng chừng phải lớn bằng hai phòng ngủ chính, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không tưởng tượng được một người không thích sách tại sao lại có thể có nhiều sách như vậy---

Thậm chí còn có cả truyện tranh.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ nhìn một loạt gáy của những cuốn truyện tranh kia sau đó tùy tiện lấy ra vài cuốn, vừa nhìn bìa liền không nhịn được mà cười. Những cuốn này đều là những cuốn truyện cô mướn ở tiệm truyện sau trường học.

Bên trong còn có cả những bức hình cô tùy tiện phác họa lại nhân vật.

Khi anh dẫn cô về lại trường cũ, bà chủ tiệm truyện tranh vẫn còn nhắc đến một chàng trai trẻ đã mua một đống truyện cũ, hôm nay nhìn thấy những bức vẽ này, trái tim tổng thương vì những lời nói lạnh nhạt của cô cũng được an ủi—cô xem qua một lượt nhưng cuốn truyện tranh kia, quả thật đều là do anh mua.

Thật ra hôm nay khi đọc lại những cuốn truyện tranh này Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy có mấy phần vô vị, cô đem chúng đặt lại trên giá sách, sau đó nhìn đồng hồ thấy sắp đến thời gian làm bữa tối, cô liền trực tiếp đi về phòng bếp.

Lúc nấu cơm thì Nhậm Tư Đồ vẫn tự hỏi lòng, nếu như anh thật sự lạnh lùng không trở về ăn cơm, bữa tối này cô vẫn cô đơn một mình thì cô nên làm cái gì Nên làm cái gì đây?

Đồng thời lúc này trong lòng cô vẫn không ngừng tự động viên bản thân: Anh ấy sẽ không tàn nhẫn như vậy anh ấy sẽ không đối xử với cô như vậy.

Cho đến lần thứ ba thì Nhậm Tư Đồ mới thành công bàn ăn bốn món mặn một món canh, sau đó cô ngồi đợi anh về, tận mắt nhìn thấy cả bàn ăn nguội lạnh đi, lúc này sự can đảm trong lòng cũng đã không còn.

Anh thật sự đối xử với cô như vậy.

Nhâm Tư Đồ cầm điện thoại lên mân mê, rốt cuộc khi không nhịn được đành gửi một tin nhắn: Chừng nào thì anh xong việc?

https://thuviensach.vn

Chờ đợi không có mục đích tuyệt đối không phải là điều gì lãng mạn, cũng không hề có cảm động. cô định trực tiếp hỏi anh. Sau khi tin nhắn được gửi đi thì điện thoại Nhậm Tư Đồ chợt vang lên. cô nhanh chóng cầm điện thoại lên, nhưng lại nhìn thấy là điện thoại của Thịnh Gia Ngôn, tia hy vọng trong mắt lại vụt tắt.

cô nhận điện thoại của Tịnh Gia Ngôn, bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng của anh: “Em đã làm xong chưa? Hôm nay Tầm Tầm rất vui vẻ cho nên bây giờ hai người bọn anh mới chuẩn bị về nhà. Em có muốn anh nấu cơm cho em luôn không?”

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một lát, sau đó cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên hết sức bình thường rồi nói: “không cần, em còn rất nhiều việc sẽ không về sớm được.”

Thịnh Gia Ngôn lại hỏi: “Đại khái là mấy giờ em về? Nếu muộn quá thì để anh đi đón em.”

Thịnh Gia Ngôn chợt nhận ra nửa sau lời nói của mình có chút không ổn, dù sao với thân phận hiện tại của anh cũng không thể tùy ý đưa đón cô đi làm nên đành sửa lại: “Ý anh là, nếu như em về trễ thì nói Thời Chung đi đón em. Em đi về một mình không an toàn…”

Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà cười khổ, nếu như Thịnh Gia Ngôn biết được tình trạng hiện tại của cô và Thời Chung không biết anh ấy có mắng cô ngu ngốc không nữa? Hay là sẽ cười cô đáng đời?

***

Lúc Thời Chung về đến nhà cũng đã là mười một giờ đêm.

Chuyện cục trưởng Lý bị tố cáo, hôm nay bị điều tra. Tình hình kinh tế cả công việc buôn bán địa ốc cũng có liên quan đến vị cục trưởng Lý kia, cho nên hôm nay anh cũng bị dính líu.

https://thuviensach.vn

Cục trưởng Lý bị diều tra vẫn còn đang được giữ bí mật, nếu không phải bởi vì có người tiết lộ cho anh biết nếu không thì anh sẽ gặp rắc rối lớn.

Ai nói tình trường thất bại thì thương trường sẽ thành công?

Thời Chung đi ra khỏi thang máy, lúc vào nhà anh phiền muộn đem điện thoại cùng chìa khóa nhà ném lên tủ, khi cúi đầu xuống lại thấy một đôi giày nữ, động tác của anh không khỏi ngừng lại, sau đó cúi người thay giày đi vào nhà.

thật không khó để xác định vị trí chủ nhân của đôi giày đang ở đâu, bởi vì lúc này trong căn hộ chỉ có phòng ăn là sáng đèn. Thời Chung men theo ánh đèn đi tới, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cô.

Theo như tính khí của cô mà vẫn ở đây đến giờ này không khỏi làm cho Thời Chung kinh ngạc. Anh đang muốn sưng mặt lên thì lại nhìn thấy lúc này cô đang ngủ gục trên bàn ăn, khuôn mặt anh liền nhu hòa đi.

Nếu như thương vụ buôn bán bất động sản này thua lỗ thì Trung hâm cũng xong đời, anh cũng tiêu đời. Người phụ nữ này… anh hình như không có tư cách đến gần cô như lúc này nữa.

Thời Chung từ từ bước đến gần cô, im lặng kéo ghế bên cạnh cô ngồi xuống. Mở nắp đồ ăn trên bàn, là bốn món mặn, một món canh nhưng đã sớm nguội lạnh. Thời Chung nếm thử một miếng canh, lông mày không tự chủ mà nhăn lại, nhưng chỉ là thoáng qua, cuối cùng anh cũng uống hết cả muỗng canh.

Cơm vẫn ở trong nồi cơm điện, anh bới cho mình một chén, bởi vì cả buổi tối lo lắng cho nên vẫn chưa ăn gì, vốn là đói bụng, huống chi những đồ ăn này đều là do cô tự làm, nên anh cứ imm lặng ăn những đồ ăn đã lạnh này.

https://thuviensach.vn

Mấy lọn tóc vương lên má cô. Thời Chung nhìn cô một lúc, anh theo bản năng muốn đưa tay đem lọn tóc của cô gạt ra đằng sau nhưng mới đưa ra một nửa liền dừng lại.

Tay của anh cứng đờ, trên mặt liền trở lại bình tĩnh, không có biểu hiện gì, anh cắn răng rút tay về, đúng lúc này điện thoại của cô bỗng dưng vang lên.

cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên thì hơi nhíu mày, giống như sắp tỉnh. Thời Chng rất nhanh tay lẹ mắt, anh nghiêng người lấy điện thoại, chỉnh chế độ im lặng.

Anh lại nhìn cô, mi tâm của cô lúc này đã giãn ra. Thời Chung mới thu hồi tầm mắt, rồi cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, là Thịnh Gia Ngôn gọi tới.

không đợi anh cắt máy, cũng không đợi anh nhận điện thoại thì Thịnh Gia Ngôn đã cúp máy. Thời Chung nhìn lên cuộc gọi nhỡ trên màn hình, chỉ một lát sau lại có cuộc gọi tới.

không để cho Thịnh Gia Ngôn chờ đợi lâu, Thời Chung đã nhận điện thoại: “Em còn chưa làm xong việc sao? Cũng đã trễ lắm rồi…”

Thời Chung lạnh lùng cắt đứt lời anh: “Tới đón cô ấy về đi.”

“……”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 54

"Tới đón cô ấy đi."

Vào giờ phút này, Thịnh Gia Ngôn đang ngồi ở trong phòng khách nhà mình, đối diện với TV, ánh sáng sặc sỡ trên đó làm nổi bật gò má cứng đờ của hắn.

Rất lâu sau Thịnh Gia Ngôn mới phản ứng lại, dùng một giọng điệu không biết là vui hay buồn nói: "cô ấy ở cùng anh là tôi yên tâm rồi, vậy không quấy rầy hai người nữa, tôi cúp trước."

Nhưng khi Thịnh Gia Ngôn đại muốn cúp điện thoại thì thanh âm lạnh lẽo của Thời Chung lại truyền vào lỗ tai hắn: "Tới đón cô ấy đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy nữa."

Thịnh Gia Ngôn vô thức nhíu mày, bên kia nói tới đây thì cúp điện thoại.

Thịnh Gia Ngôn nhìn bàn ăn trong phòng, trên bàn còn đặt rất nhiều món ăn hợp khẩu vị Nhậm Tư Đồ, chỉ là cô đã rất lâu không ăn, Tầm Tầm bây giờ đã ngủ yên trong phòng dành cho khách, lúc trước bởi Tầm Tầm thường chơi ở chỗ hắn đến tối muộn, không thể không ngủ lại, trong phòng dành cho khách có tất cả đồ dùng của cậu, chỉ là cô gái kia, ngay cả chìa khóa nhà hắn cũng đưa cho cậu —— vì một người đàn ông gọi là Thời Chung.

Nhưng hôm nay người đàn ông này lại nói với hắn: Đón cô ấy đi???

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn vào phòng dành cho khách nhìn Tầm Tầm một cái rồi mới đi ra ngoài, càng lái xe lại càng cảm thấy không đúng, nghĩ tới nghĩ lui rồi chỉ có thể gọi điện thoại cho Tôn Dao.

Tôn Dao phải đến vùng khác quay hai tháng, chuyện này là Tầm Tầm nói cho hắn biết, Thịnh Gia Ngôn gọi tới đúng lúc Tôn Dao vừa quay xong, đang trên đường cùng mọi người trong tổ quay đi ăn lẩu, Tôn Dao vừa cười nói cùng người khác, vừa kinh ngạc khi Thịnh Gia Ngôn gọi tới: "Thịnh đại luật sư, anh mấy trăm năm không gọi điện cho tôi rồi, thế nào đây? Mặt trời mọc ở hướng tây rồi hả?"

Giọng của Thịnh Gia Ngôn không hề trêu ghẹo như cô mà nghiêm túc: "Nhậm Tư Đồ và bạn trai cô ấy làm sao thế?"

Tôn Dao bị hỏi đến sửng sốt.

Sau đó, Thịnh Gia Ngôn vừa lái xe, vừa nghe Tôn Dao oán giận giải thích qua chuyện này một lần, Thịnh Gia Ngôn càng nghe sắc mặt càng nghiêm trọng, khi Tôn Dao kể xong, Thịnh Gia Ngôn cũng đến nơi, hắn cúp điện thoại, vượt qua ngã tư đường phía trước liền nhìn thấy toà nhà kia.

Lần trước hắn tới đây là vì hắn gọi điện cho Nhậm Tư Đồ, điện thoại lại bị tài xế taxi nhận, nói vị tiểu thư này uống say không còn biết gì, bảo hắn mau tới đây đưa nàng về.

Lúc ấy hắn tới đón cô, hắn đã quyết định làm một chuyện ích kỷ nhất từ lúc chào đời tới nay: Xóa nhật ký cuộc gọi Thời Chung đã gọi cho cô. thật ra thì sau này khi biết cô và Thời Chung vẫn ở cùng nhau, cảm xúc của hắn rất phức tạp, có chút vui mừng, vui vì lần ích kỷ kia không ảnh hưởng gì đến hạnh phúc của cô, lại có chút cô đơn, cô đơn vì cảm tình của cô dành cho hắn cuối cùng lại dành cho một người khác.

Mà lúc này đây, hắn lại có thêm một cảm xúc nữa, đó chính là hối hận, hối hận vì sao lúc đó mình không ích kỷ thêm một chút, hủy diệt toàn bộ

https://thuviensach.vn

quan hệ giữa cô và Thời Chung?

Thời Chung cũng không phải chồng cô, tại sao cô lại phải khổ cực hạ mình cầu xin?

***

Nhậm Tư Đồ bị người ta nhẹ nhàng đánh thức.

"TưĐồ?"

"TưĐồ?"

Nhậm Tư Đồ cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng nghe thấy thanh âm có chút quen thuộc, phản ứng đầu tiên trong lòng cô chính là: rốt cuộc anh cũng về. . . . . .

Nhưng khi Nhậm Tư Đồ mở mắt thì cô bỗng dưng ý thức được, Thời Chung không bao giờ gọi cô kiểu như vậy, mà tiếng gọi dịu dàng đó rõ ràng là của --- Nhậm Tư Đồ hoàn toàn tỉnh táo lại, bỗng dưng ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Thịnh Gia Ngôn đang đứng trước mặt cô.

Sau khi Thịnh Gia Ngôn nhìn thấy ánh mắt của cô, hắn chỉ nhẹ nhàng nói hai chữ: "đi thôi."

Vẻ mặt của hắn tự nhiên như vậy, hình như không muốn giải thích tại sao hắn lại xuất hiện ở đây. Nhưng Nhậm Tư Đồ sao có thể dễ dàng bỏ qua này? "Tại sao anh. . . . . ." Nhậm Tư Đồ liếc nhìn xung quanh, xác định mình đang ở trong căn hộ của Thời Chung: ". . . . . Lại ở đây?"

Vừa nhắc tới cái này, Thịnh Gia Ngôn rốt cuộc vẫn phải thở dài: "Anh

“Anh ta bảo anh tới dẫn em đi.”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ vạn lần không ngờ, Thời Chung luôn muốn vứt Thịnh Gia Ngôn xuống dãy Mariana(*) để phòng cô và hắn có quan hệ với nhau, hôm nay thế nhưng lại đưa ra yêu cầu như thế. Rốt cuộc kinh ngạc và thất vọng, cái nào nhiều hơn? Nhậm Tư Đồ không thể hiện ra bên ngoài, giọng nói ngược lại rất bình tĩnh: “Vậy anh ấy đi đâu rồi?”

(*): Rãnh Mariana còn gọi là vực Mariana hay vùng Mariana, là rãnh đại dương sâu nhất đã biết, và điểm sau nhất của nó là nơi sâu nhất trong lớp vỏ Trái Đất. Nó nằm trên phần đáy của khu vực Tây Bắc Thái Bình Dương, về phía đông quần đảo Mariana. Rãnh Mariana kéo dài tới gần Nhật Bản. Rãnh này là ranh giới nơi hai mảng kiến tạo gặp nhau, là khu vựclún xuống ở đó mảng Thái Bình Dương bi lún xuống dưới mảng Philippines. Rãnh có chiều dài khoảng 2.550km (khoảng 1.580 dặm) nhưng chiều rộng trung bình chỉ khoảng 69 km(khoảng 43 dặm). Phần đáy của rãnh này thấp dưới mực nước biển một khoảng cách lớn hơn nhiều khi so với đỉnh Everest ở trên mực nước biển.

Anh ta xuống dưới lầu mua bao thuốc, hy vọng khi trở lại sẽ không phải nhìn thấy hai chúng ta nữa.”

Thịnh Gia Ngôn nói xong thì nhìn Nhậm Tư Đồ, cảm thấy người cô hơi khựng lại. Thịnh Gia Ngôn do dự một chút rồi thử dò hỏi: “Hay là… Em ở đây chờ anh ta về? Anh sẽ xuống lầu, chờ em trong xe.”

Nhậm Tư Đồ cúi thaaos đầu im lặng rất lâu, suy tư rất lâu, cũng do dự thật lâu, cuối cùng vẫn không ra được quyết định, đến lúc này, ánh mắt thoáng nhìn mấy cái đĩa bẩn trong bồn rửa bát… Là dụng cụ cô nấu mấy món ăn hôm nay.

Phía dưới chính là thùng rác, tất cả những món ăn cô làm đều bị đổ vào thùng rác.

https://thuviensach.vn

Cho dù anh chỉ ăn một miếng những món cô làm thì cô cũng không đến nỗi cảm thấy bất lực như bây giờ. Hoặc là cô thật sự không biết theo đuổi ngược lại, nhìn thấy thứ bị đổ vào thùng rác thì đã rút lui.

Thấy Nhậm Tư Đồ không nói gì đứng dậy, cũng không phải đi ra khỏi cửa, Thịnh Gia Ngôn liền hỏi: “Em đi đâu thế?”

Nhậm Tư Đồ không trả lời hăn, cứ im lặng như vậy vòng qua bồn rửa, vén tay áo lên rửa bát.

Thịnh Gia Ngôn nhìn bong lưng của cô,khó tránh khỏi có chút kinh ngạc. Nhậm Tư Đồ cũng rất kinh ngạc vì đến lúc này vẫn còn tâm trạng rửa bát. Nhưng cô không khống chế được, không khỏi nhớ lại câu nói của Thời Chung trước khi anh rời khỏi: “Em không rửa, chẳng lẽ muốn tôi rửa thay em?”

Nếu về sau bọn họ không bao giờ gặp nhau nữa, những lời này sẽ trở thành lần đối thoại cuối cùng của họ… Mình cứ thỏa mãn yêu cầu này của anh đi, rửa sạch chén đũa, cũng đồng nghĩa với việc sẽ không để lại chút dấu vết nào chứng minh răng cô đã đến. Nhậm Tư Đồ nghĩ vậy thì một giọt nước rơi vào mu bàn tay cô. Rửa mấy cái bát cũng có thể khóc, có lẽ cô là người đầu tiên. thật may là giọt nước măt kia rất nhanh bị nước chảy cuốn đi, không lưu lại dấu vết, cô đặt chén bát vào tủ vệ sinh, ngoái đầu lại nói với Thịnh Gia Ngôn: “không đợi, đi thôi.”

Ra khỏi căn hộ, Nhậm Tư Đồ đi tới chỗ chiếc xe đậu, cuối cùng vẫn không nhịn được nhìn lại căn hộ một cái.

Ngoái đầu nhìn lại đã thấy Thịnh Gia Ngôn lên xe của hắn, xem của Thịnh Gia Ngôn đậu cách đó không xa, không hiểu tại sao cô vẫn chưa lên xe liền baant đèn xe nhắc nhở cô. Nhậm Tư Đồ không lưu luyến nữa, mở xem kéo cửa ra. Khi thả chìa khóa vào túi, cô mò tới ví tiền của mình, không nhịn được ngừng lại…

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ lấy thẻ ra vào từ trong ví tiền ra.

Mấy ngày trước khi cô tới đây Thời Chung đã cố gắng dùng chiếc thẻ này để vào nhà anh, đáng tiếc chiếc thẻ đã mất hiệu lực, khi đó Thời Chung cũng đã đổi hệ thống hóa khác, vậy mà tới bây giờ cô mới ý thức được rằng mình nên vứt chiếc thẻ này đi.

Nhâm Tư Đồ cầm thẻ lên không nỡ bỏ, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng vứt chiếc thẻ vào thùng rác ven đường, sau đó lên xe, rời đi cùng Thịnh Gia Ngôn.

Thời Chung nhìn cô lái xe rời đi.

Anh tựa bên vách tường của căn hộ hút thuốc, vòng khói tỏa khắp, anh thấy cô ra khỏi căn hộ, nhìn thấy cô lên xe còn không nhịn được liếc lại, cuối cùng nhìn thấy cô lái xe đi mất. Điếu thuốc trong tay anh cũng cháy hết.

Chỉ là sau khi hút xong một điếu, Thời Chung không lên lầu như dự định lúc đầu, trong nhà có lẽ vẫn còn giữ hơi thở thuộc về cô, thật ra Thời Chung sợ anh chỉ cần ngửi thấy một chút hơi thở của cô thôi thì tất cả những việc anh làm trong tối nay đều thất bại trong gang tấc, anh sẽ không nhịn được mà đi tìm cô.

Chỉ là bây giờ hoàn toàn không có thời cơ, tự thân còn khó bảo toàn, anh không thể trở thành bến cảng sưởi ấm cho cô được.

Sáng sớm hôm nay anh nhận được một cuộc điện thoại, phải đến hộp đêm của bạn để giải quyết việc có liên quân đến cổ phiếu, mọi chuyện mặc dù còn chưa lộn xộn, báo chí cũng tạm thời không có đầu mối gì, nhưng cũng đủ để khiến quan sĩ sứt đầu mẻ trán. Mà buổi sáng anh vừa nhận được cuộc gọi, buổi chiều đã có người của tổ chuyên án đến tìm hiểu phòng làm việc của anh. Anh nhịn không được than nóc nhà thủng còn gặp mưa suốt đêm, phải có người nhắc nhở mới biết nhà họ Tưởng muốn chỉnh mình,

https://thuviensach.vn

những sóng gió liên tiếp này rất có thể là Tưởng Lợi Đức trút giận thay con trai của hắn là Tưởng Lệnh Thần.

Thời Chung đứng tựa vào tường, gió đêm thổi qua, bất tri bất giác đã hút hết gần nửa bao thuốc, cai thuốc lâu rồi mà đột nhiên lại hút nhiều như vậy, cơ thể cũng có chút không chịu nổi, cổ họng hơi khô. Đột nhiên, có điện thoại gọi tới, là một số lạ. Thời Chung hắng giọng một cái, anh chưa kịp nói gì thì đối phương đã lên tiếng: "Thời tiên sinh, chúng ta cần nói chuyện một chút."

Loa của điện thoại rất tốt, Thời Chung ngay lập tức nhận ra giọng của đối phương, vì vậy theo bản năng càng cảm thấy khó chịu ở cổ họng, giọng nói cũng trầm đi: "Luật sư Thịnh, tôi không có quan hệ với anh, chúng ta không có gì để nói hết."

Thịnh Gia Ngôn bên kia đừng một chút: "Vậy nếu tôi nói, ngày mai tôi sẽ cầu hôn cô ấy, hôm nay phải làm rõ quan hệ giữa ba người chúng ta thì sao?"

"......"

Trời đất xoay chuyển, cuộc điện thoại trước, Thời Chung chỉ nói một câu ngắn ngủn "Tới đón cô ấy đi" đã khiến Thịnh Gia Ngôn á khẩu không trả lời được, vào giờ phút này, đổi lại lại là Thời Chung cứng người, chậm chạp nói không ra nửa chữ.

thật lâu sau, Thời Chung mới tìm lại thanh âm của mình, chỉ có điều giọng nói căng lên, mỗi một chữ đều gần như không thể lưu loát: "Ở đâu?"

***

không phải bạn tốt gặp nhau, cũng không phải tình địch giằng co, khi Thời Chung gặp Thịnh Gia Ngôn là ở một nơi rất tuỳ tiện, là ở cửa hàng tiện lợi 24h mà thời chung mua thuốc.

https://thuviensach.vn

Nhân viên phục vụ đúng sau quầy đã sớm ngủ gà ngủ gật, bao thuốc Thời Chung mua lúc trước đã hút hết, anh lại mua một bao nữa, còn chưa kịp mở thì Thịnh Gia Ngôn đã đến.

Hai đấng mày râu cùng vào siêu thị, nhân viên phục vụ vốn ngủ gật bỗng cảnh giác nhìn bọn họ mấy lần, thấy hai người này ngoài sắc mặt lạnh lùng ra thì không có gì khác thường, cũng yên lòng ngủ gật tiếp.

Thịnh Gia Ngôn ngồi vào chiếc ghế chân cao gần cửa sổ. Liếc nhìn Thời Chung bên cạnh, thấy anh không muốn mở chủ đề, hắn liền nói trước: "Nhậm Tư Đồ không chịu nói gì cả, những thứ tôi biết đều nghe được từ Tôn Dao, có thể chi tiết sẽ không đúng lắm nhưng vẫn có thể hiểu đại khái —— anh và Tư Đồ đã hoàn toàn chia tay nhau, đúng chứ?"

Thời Chung suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu.

"Nguyên nhân chia tay là gì? Anh cảm thấy cô ấy không tin anh, nên chỉ cần gió thổi là cô ấy có thể rời bỏ anh, khiến anh cảm thấy tình cảm của hai người không ngang nhau? Vậy anh cảm thấy cô ấy bây giờ và người anh thầm yêu trước kia thực ra là hai người hoàn toàn khác nhau, ngày trước cô ấy rất hoạt bát vui vẻ, khiến anh lưu luyến, nhưng bây giờ cái gì cô ấy cũng sợ đầu sợ đuôi, vừa khiến anh cảm thấy mệt mỏi, vừa khiến anh cảm thấy thất vọng, phải không?"

Thời Chung đáp lại lời ít mà ý nhiều: "một trong những nguyên nhân."

Thịnh Gia Ngôn không hỏi đến nguyên nhân thứ hai, thứ ba. . . . . hắn chỉ là mỉm cười, cười như một thiếu niên u mê mà lỗ mãng: "Vậy rốt cuộc anh có biết tại sao cô ấy lại biến thành người như bây giờ không?"

"đã từng nghe cô ấy nói qua một chút, là

Là do ba của cô ấy?" thật ra tâm tư của Thời Chung không đặt vào cuộc đối thoại hiện giờ giữa hai người, bên tai anh lúc nào cũng vang lên

https://thuviensach.vn

câu nói “Ngày mai tôi sẽ cầu hôn cô ấy”, ngón tay liền không nhịn được mà căng lên, bao thuốc lá trong tay bọ bóp đến biến dạng cũng không biết.

Thịnh Gia Ngôn sử dụng câu trả lời lúc trước của anh để trả lời anh: “một trong những nguyên nhân.”

“Ba cô ấy là một kiểm sat viên rất có uy tín, khi tôi trao đổi sinh viên một năm, Nhậm Hiến BÌnh chính là giáo sư của trường chúng tôi, dù chỉ được Nhậm Hiến Bình dẫn dắt một năm nhưng tôi vẫn luôn gọi ông ấy là ‘Thầy Nhậm’, còn thường được ông ấy gọi đến nhà ăn cơm, cũng vì thế mà quan hệ giữa tôi và Tư Đồ không tệ. Khi tôi ở trong nước một năm trở về, Nhậm Tư Đồ vẫn thường nhắn tin cho tôi. Tôi cũng có thói quen mở msn là nhìn thấy cô ấy nhắn lại…”

Thời Chung không nhịn được hừ lạnh một tiếng: “Anh ở đây kể lể lịch sử tình yêu của hai người đấy à?”

Thịnh Gia Ngôn lạnh nhạt nhìn anh, tình yêu và ghen tị rất dễ khiến người ta trở nên ngây thơ, thấy Thời Chung đang ghen, Thịnh Gia Ngôn lại có chút bất đắc dĩ, không phải luôn miệng nói không cần sao? Nếu không quan tâm đến Nhậm Tư Đồ, tại sao lại ghen đến vậy?

Thịnh Gia Ngôn không trả lời anh, chỉ im lặng một lát rồi nói tiếp: “Nhưng rồi một ngày, liên lạc giữa tôi và cô ấy hoàn toàn bị cắt đứt. Lúc đầu tôi cũng không để ý lắm, chỉ cho rằng cô ấy thi đại học xong thì chạy đi du lịch để thư giãn, không có thời gian lên mạng thôi, cho đến một ngày tôi nghe được tin, vợ của thầy Nhậm phóng hóa giết tiểu tam, không ngờ lại vây con gái mình trong biển lửa. Tôi biết chuyện này cũng là bởi vì con nhỏ tiểu tam kia là bạn học cũ của tôi.”

Lại nhìn Thời Chung, hắn chỉ thấy trong mắt anh trống rỗng, sự đau đớn dâng tràn trong mắt.

https://thuviensach.vn

Có thể coi hôm nay là Thời Chung cảm động lây, hoặc thật sự cảm nhận được…

Thịnh Gia Ngôn thở dài: “Khi tôi về nước, tôi đã tận mắt chứng kiến Tư Đồ đau đớn đến chết đi sống lại như thế nào trong phòng vô khuẩn của bệnh viện. Vết thương mọc da non, ngày ngày cô ấy đều phải vật lộn với đau đớn, loại đau khổ này, anh không thể tưởng tượng nổi đâu. Ngày nghỉ xinh đẹp, ngày khai trường, cuộc sống thanh xuân thời đại học… Những thứ này cô ấy đều không được trải qua. Bởi vì ba mẹ cô ấy sai lầm mà khiến cô ấy bỏ lỡ rất nhiều điều tốt đẹp, thứ cô ấy trải qua chỉ là đau khổ. Tại sao anh còn muốn cô ấy trong trắng đơn thuần như ngày xưa nữa?”

“…….”

“Cho nên căn bản anh chẳng hiểu gì về cô ấy, tại sao an lại muốn cô ấy hiểu anh cần gì? Có thể tin tưởng ở anh?”

‘……”

“Còn nữa, anh có biết tại sao cô ấy nấu ăn không tốt không? Bởi vì cô ấy bị lửa ám ảnh, chỉ cần vừa mở bếp là cô ấy lâm vào trạng thái suy sụp. Cái này tôi biết, nhưng cô ấy lại thích mặt mũi, không nói với người khác, mình không có cách nào mở bếp nấu cơm thì ngày nào cũng ăn đồ ở ngoài. Đến sau này khi Tầm Tầm đến, cô ấy mới cố gắng thoát khỏi sự ám ảnh, bắt đầu học nấu cơ. Nhưng khi cô ấy bắt đầu đi làm, vừa phải làm việc lại vừa phải chăm sóc Tầm Tầm, tài nấu nướng quá kém, cô ấy chỉ có thể dựa vào đồ ăn mua ở ngoài. Mấy món hôm nay cô ấy làm cho anh, có phải anh rất khinh thường nên mới đổ hết đi không? Nếu là tôi… Tôi sẽ không làm như vậy, bởi vì tôi biết mấy món ăn đơn giản này, cô ấy đã phải khắc phục bao nhiêu chướng ngại tâm lý mới có thành quả. Còn anh… Căn bản cái gì cũng không biết.”

“…….”

https://thuviensach.vn

“Hơn nữa, cô ấy không dễ tin tưởng bất kỳ người nào, không phải từ khi biết anh mới bắt đầu. cô ấy bị ba phản bội, suýt chút nữa bị mẹ mình thiêu chết, anh cảm thấy cô ấy còn dám tin ai sao? Nhưng sau khi về nước, cô ấy đã rất cô gắng thay đổi điểm này, cố gắng tin người khác, lúc đầu khi Tầm Tầm đến sống với cô ấy, cô ấy đã tìm một bảo mẫu tới chăm sóc nó, không bao lâu sau cô ấy liền phát hiện bảo mẫu này có vấn đề, thỉnh thoảng sẽ len lén trút giận lên Tầm Tầm. Về sau, cô ấy gần như không tin bất kỳ ai nữa, cũng không còn qua lại với bạn bè cũ, trừ tôi, Tôn Dao và Mạc Nhất Minh ra, trong thế giới của công ấy không có một ai khác. Mà anh… tùy tiện xông vào thế giới của cô ấy, bây giờ lại tùy tiện rời khỏi, anh làm vậy rốt cuộc là có ý gì?”

“……”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tùy tiện xông vào thế giới của cô ấy, hiện tại lại tùy tiện rời đi. . . . . Đúng vậy, anh như vậy làm đến là vì cái gì?

"nói xong rồi chưa?" Thời Chung lạnh lùng cắt đứt lời Thịnh Gia Ngôn.

Khuôn mặt vốn có vẻ cảm đông bới vì lời anh đột nhiên nói nên không còn chút cảm xúc, thiếu kiên nhẫn. Thịnh Gia Ngôn không hiểu, cũng đã nói đến như vậy rồi rồi, người đàn ông này còn muốn anh nói gì nữa, mà thực sự Thịnh Gia Ngôn cũng không có gì để nói nữa.

"một câu cuối cùng," "Có lẽ ở trong mắt tất cả mọi người, bao gồm trong mắt anh, cô ấy không xứng để anh chờ đợi nhiều năm như vậy, nhưng ở trong mắt tôi, anh mới không xứng với cô ấy."

Thời Chung lẳng lặng chờ anh nói xong một câu cuối cùng, bỗng dưng đứng lên, trực tiếp bước đến cửa, không quay đầu lại —

Thịnh Gia Ngôn rốt cuộc ý thức được tại sao người đàn ông này phải lạnh lùng cắt đứt lời anh nói, thì ra là vội vàng muốn đi tìm Tư Đồ?

Ý thức được điều này, rốt cuộc trong lòng Thịnh Gia Ngôn có được chút vui mừng, nhưng rất nhanh chút vui mừng này lại toát ra cảm xúc chua xót. thật ra thì trước khi Thịnh Gia Ngôn đến cũng đã nghĩ xong, anh đem những bí mật của Tư Đồ nói cho Thời Chung biết, thì đồng nghĩa với việc mình phải từ bỏ, phải để cho mối quan hệ của Tư Đồ và đặt dấu chấm hết.

https://thuviensach.vn

Anh không muốn làm như vậy, hoặc là nói anh vốn nên rất vui mừng khi chuyện tình cảm của cô và Thời Chung xảy ra vấn đề. Nhưng ngay khoảng một giờ trước, anh thấy dáng vẻ đau thương của cô khi bước ra khỏi nhà Thời Chung, Thịnh Gia Ngôn ngồi ở trên xe mình, thấy cô đứng ở bên cạnh xe của cô, lẳng lặng đứng, lẳng lặng nhìn lại sau lưng, cuối cùng vứt bỏ tấm tương thẻ gì đó.

Khoảng cách giữa Thịnh Gia Ngôn và cô lúc ấy không tính là gần, mặc dù không thấy rõ cụ thể cái cô vứt bỏ là gì, nhưng không cần đoán anh cũng biết, vật kia có liên quan với Thời Chung; mà cho dù cách một đoạn như vậy, Thịnh

Gia Ngôn vẫn cảm nhận được trên người cô toát ra… Bi thương.

Đó là cô hoàn toàn mất đi thứ quan trọng nhất nên mới có vẻ mặt này, lần trước thấy cô có bộ dạng này, là năm đó, lúc cô ngồi ở trên bậc thang bên ngoài tòa án, bởi vì vào không được hiện trường tòa án để nghe thẩm vấn, cũng chỉ có thể ở bên ngoài, lúc ấy Thịnh Gia Ngôn tìm được cô thì cô còn mặc quần áo bệnh nhân từ trong bệnh viện chuồn êm ra ngoài, khi cô ngẩng đầu lên thấy Thịnh Gia Ngôn, nước mắt trong nháy mắt liền tràn ra.

Ở trong bệnh viện đau chết đi sống lại thì anh biết cô khó chịu, mà một khắc kia cô ngồi ở dưới ánh nắng chói chang ngước đầu nhìn anh, lặng lẽ rơi lệ thì anh biết, cảm xúc khổ sở còn sâu sắc hơn, còn bi thương hơn.

cô vứt bỏ tấm thể kia trên xe thì một giọt lệ cô cũng không có chảy. Thịnh Gia Ngôn lại thấy, đó là bi thương -- có đôi khi tình yêu cô dành cho anh anh lại làm như không biết, mà có đôi khi, anh lại đón nhận cô, thậm chí so với cô thì mình càng lún sâu, anh biết sự bi thương của cô là bởi vì người nào, so với suy nghĩ ích kỷ là cho cô một cái ôm an ủi, Thịnh Gia Ngôn cảm giác mình nên giúp cô để bù lại.

https://thuviensach.vn

Chỉ là mặc dù lý trí của anh nói cho anh biết, chuyện anh làm hôm nay là chuyện đúng đắn, nhưng giờ phút này, nhìn Thời Chung vội vàng đạp cửa bỏ đi, nội tâm anh vẫn không có nhịn được, một luồng sóng chua xót phập phồng.

Thời Chung đang đi thì bỗng nhiên ngừng lại quay đầu nhìn anh, hỏi "Chuyện ấy xảy ra khi nào?"

"…" Thịnh Gia Ngôn dừng một chút, mới đem này cảm xúc ép xuống, hồi tưởng lại, "Tiệc rượu sau khi cô ấy tốt nghiệp." Thịnh Gia Ngôn nhớ rõ ràng như thế, là bởi vì Tư Đồ từng nói với anh – "cô đã từng nói, tiệc rượu tốt nghiệp năm đó, là ký ức vui vẻ cuối cùng trong đời khi cô nhớ lại."

Thời Chung nghe vậy, tròng mắt khẽ suy tư chốc lát, sau đó ngẩng đầu lên nói một câu với Thịnh Gia Ngôn: "Cám ơn." Lập tức khôi phục bước chân nhanh chóng chạy ra cửa, lập tức chạy ra ngoài.

Thịnh Gia Ngôn chậm chạp ngồi ở trên ghế không động, tự tay đem người yêu đưa đến trong ngực người khác, không nghĩ anh cũng có ngày hôm nay, nhìn bầu trời đêm hư vô mờ mịt bên ngoài cửa sổ kia, khóe miệng lại nhếch lên nụ cười khổ?

Chỉ là chuyện sau này, hình như cũng không như Thịnh Gia Ngôn đoán.

Tư Đồ vẫn đi làm, tan việc đưa đón Tầm Tầm, cùng Tôn Dao trò chuyện, lúc tới nhà anh ăn cơm thỉnh thoảng sẽ mất hồn, trùng hợp gượng cười, đa số thời điểm mặt không chút thay đổi.

Thời Chung thế nhưng không có đi tìm cô. Thịnh Gia Ngôn hoàn toàn không muốn mình khổ khổ giãy giụa sau làm ra nhượng bộ như thế, nhưng lại được loại tình trạng này.

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm thật không có lương tâm, mỗi lần đều đem món ăn Thịnh Gia Ngôn làm ăn sáng loáng, hài lòng chép chép mồm đi sau, lại hỏi Tư Đồ: "Có phải gần đây chú chân dài có việc gì hay không? Lúc trước chú ấy còn nói để cho con tới nhà học bài, hiện tại liền nhìn cũng không tới nhìn con, ghét…"

Thịnh Gia Ngôn đang dọn dẹp chén đĩa, bị một câu cảm thán của "tiểu tử không có lương tâm" ở ngoài, cũng không còn cách nào. Dù sao lòng người ủng hộ hay phản đối, là chuyện khó thay đổi nhất.

Chuyện hợp tan của người lớn nên nói như thế nào với người trẻ nhỏ đây? Dù sao Tư Đồ cũng không mở miệng được, chỉ có thể kiếm cớ lấp liếm cho qua. Tầm Tầm cũng không níu lấy vấn đề này không buông, chỉ cần Tư Đồ vừa nhắc tới muốn cho cậu ở lại nhà trẻ học thêm vào kỳ nghỉ hè, cậu liền nhận thấy khó bảo toàn bản thân nên tự nhiên chạy cũng nhanh hơn so với người khác, cũng không có rảnh đi trông nom hôm nay chú chân dài đi đâu.

Chuyện mình nói với Thời Chung chẳng lẽ trở thành chuyện nước thả trôi sông sao? Thịnh Gia Ngôn cũng không biết mình nên vui vẻ, hay là nên bất đắc dĩ. Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ? Nếu không cũng sẽ không giống như bây giờ thường xuyên chờ cô tan việc, làm các loại đồ ăn ngon cho cô, cũng sẽ không có nhiều rượu cô yêu thích trong nhà, để sau khi ăn xong uống một ly, càng không hỏi Tư Đồ: "Năm nay em được nghỉ đông mấy ngày? Chờ Tầm Tầm được nghỉ, chúng ta cùng đi chơi?"

Nhưng hiển nhiên, Thịnh Gia Ngôn không phải đơn giản chỉ đề nghị muốn cùng cô đi du lịch giải sầu người, Tư Đồ gượng cười nói: "Tôn Dao nói rồi, mời em cùng Tầm Tầm đến Pháp. Nếu như anh không chê Tôn Dao líu ríu, lại ngại không muốn nói với cô ấy, thì kêu Tầm Tầm nói giúp anh vài câu, Tôn Dao sẽ mời ba chúng ta cùng đi."

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn tình nguyện thấy cô nghiêm mặt, cũng không muốn thấy cô cười như vậy.

Nhưng hiển nhiên, Thịnh Gia Ngôn không phải đơn giản chỉ đề nghị muốn cùng cô đi du lịch giải sầu người, Tư Đồ gượng cười nói: "Tôn Dao nói rồi, mời em cùng Tầm Tầm đến Pháp. Nếu như anh không chê Tôn Dao líu ríu, lại ngại không muốn nói với cô ấy,

thì kêu Tầm Tầm nói giúp anh vài câu, Tôn Dao sẽ mời ba chúng ta cùng đi."

Thịnh Gia Ngôn tình nguyện thấy cô nghiêm mặt, cũng không muốn thấy cô cười như vậy.

Thịnh Gia Ngôn đang muốn nói thêm gì nữa, nhưng bị tiếng chuông điện thoại di động trong túi Tư Đồ đột nhiên vang lên cắt đứt. Thịnh Gia Ngôn tạm thời đóng lại máy hát, Tư Đồ vừa lấy điện thoại di độn ra, vừa đứng dậy rời khỏi bàn ăn, đi về phía phòng khách nghe điện thoại, còn vừa không quên nói với Thịnh Gia Ngôn: "Chén để đó đi, lát em rửa cho."

thật ra thì chờ khi Tư Đồ tiếp điện thoại xong trở lại phòng ăn, Thịnh Gia Ngôn đã rửa sạch bát đũa hết rồi. Thịnh Gia Ngôn đang lau tay chuẩn bị đi ra, liền thấy mặt Tư Đồ ủ dột đi tới trước mặt anh.

"Điện thoại của ai, sao lại nói lâu vậy?"

"Là lớp trưởng thời phổ thông, nói là sau lễ mừng năm mới lần trước đã lâu rồi mọi người không gặp nhau, mời em chủ nhật này đi."

Nghe cô nói vậy, Thịnh Gia Ngôn đầu tiên là ngân ra, sau đó vẻ mặt có chút phức tạp nhìn cô một cái, có chút không xác định hỏi: "Em... đi không?"

https://thuviensach.vn

"Em nói để xem lại." Tư Đồ cười khổ một tiếng, "Tiệc rượu tốt nghiệp năm đó đến nay em vẫn vòn thấy sợ."

Sợ xúc cảnh sinh tình, sợ người đàn ông kia cũng sẽ được mời đến, càng sợ người đàn ông kia vì tránh cô, bạn học cũ cũng...

Tư Đồ muốn nói lại thôi, không có nói tiếp. Thịnh Gia Ngôn cũng thoáng sợ sệt. Bởi vì bên tai anh đột nhiên vang lên câu nói anh từng nói với Thời Chung: cô ấy đã từng nói, tiệc rượu năm đó tốt nghiệp năm đó, là ký ức vui vẻ cuối cùng trong đời khi cô nhớ lại là....

Nếu đã biết được chuyện đó, hôm nay cô được bạn học mời dự tiệc, chắc không đơn giản chỉ là một chuyện trùng hợp như vậy?

Anh mong đợi, cũng sợ chuyện đã xảy ra, rốt cuộc vẫn phải đối mặt.... Tư Đồ cũng hỏi ý kiến của anh: "Em muốn hỏi anh có nên đi hay không?"

Thịnh Gia Ngôn nhìn cô, trầm mặc ba giây. Trong ba giây ngắn ngủi đó, anh nghĩ rất nhiều, trong chớp mắt, Thịnh Gia Ngôn muốn bật thốt lên, nói cô chớ đi, nhưng sau một khắc, anh đã nghĩ thông suốt: "đi đi."

Sandy: tội anh quá hờ -.-"

"vậy.... Anh có thể đi cùng em không?" Cái loại đó trường hợp, cho dù cô thấy cảnh thương tình rồi, người kia cũng xuất hiện, hay là đến cuối cùng người kia cũng không lộ diện.... Cho dù đụng phải loại nào cũng làm cô sợ, có một chiên hữu ở bên người, ít nhất cô còn có thể tìm được một chút dũng khí.

Tâm tư Tư Đồ vẫn mãi nghĩ chuyện của mình, hoàn toàn không có phát giác vào giờ phút này, trong mắt Thịnh Gia Ngôn dâng lên tia rối rắm, cặp mắt hơi đỏ lên, nhưng anh không nhịn được nhíu nhíu mày cuối cùng là cười ---

https://thuviensach.vn

Anh gượng cười cũng không giống như cô ấy, ít nhất xem ra Tư Đồ, anh là mỉm cười không ngại nói: "không thành vấn đề, anh sẽ đi cùng em."

Theo cùng cô có thể biết được mọi chuyện xảy ra... Mặc dù anh đã dự liệu được chuyện đó sẽ làm anh ruột gan đứt từng khúc.

****

Chủ nhật, Thịnh Gia Ngôn lái xe mang theo Tầm Tầm cùng Tư Đồ lên đường. Ánh nắng tươi sáng, hình như ông trời cũng không muốn để một chút áng mây nào xuất hiện trong hôm nay. Đám bạn học trun học vốn là đã có người mang theo người nhà, Tư Đồ nói với trưởng lớp muốn dẫn con theo, tự nhiên đối phương cũng hớn hở đồng ý.

Sau đêm hôm đó, ông trời cũng cực kỳ nể tình, khắp trời đầy sao, sáng chói như mộc.

Tiệc rượu tốt nghiệp năm đó, mọi người chạy theo trào lưu, tổ chức thành buổi vũ hội mặt nạ, mặc dù có mượn mấy đạo cụ cần thiết nhưng vẫn không đủ, còn khá sơ xài, nhưng năm đó mọi người đều rất vui vẻ, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt. Tư Đồ nhận thấy lối vào hội trường phát mặt nạ tinh xảo xinh đẹp nhịn không được sinh lòng cảm khái.

Nơi chốn giống nhau, người giống nhau nhưng người và vật không còn.

Tư Đồ và Tầm Tầm cũng đẹp mặt nạ lên, Tầm Tầm chạy đi tìm chỗ đứng, Thịnh Gia Ngôn và Tư Đồ còn đứng ở cửa vào, Tư Đồ liếc một vòng bên trong, bọn họ đến hơi trễ, bên trong đã có bóng người nhốn nháo rồi, mỗi người đều là ăn mặc tinh sảo, sinh động hơn nhiều so năm đó. Chỉ là dưới mặt nạ này, cái nào sẽ là Thời Chung?

Hay hoặc là... Cái nào cũng không phải là anh.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Thịnh Giai Ngôn hơi cong cánh tay, anh ý bảo Tư Đồ, khoác lên cánh tay của anh, đi vào.

[Sandy: kiểu này Thời Chung mà thấy chắc tức điên luôn quá. há há, ai biểu anh biết chuyện mà không lo, cứ để không vậy. Nhưng đọc tới đây chắc mọi người có thể đoán được một phân nào diễn biến sắp đến, nhưng để biết thực hư thế nào, các bạn nhớ đón xem phần tiếp theo!]

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Trong giây phút khi bước vào hội trường Nhậm Tư Đồ cảm thấy hoảng hốt, cô có cảm giác như đang bước vào ảo giác, bởi vì những thứ trước mắt cô hiện tại đều giống như nhưng cảnh tượng từng nhìn thấy. Nhưng chiếc ghế dài kia, vẫn là chỗ để các cô gái tụ tập lại nói xấu các bạn nam, chỉ là so với năm đó thì bây giờ mọi người đã trưởng thành hơn. Nhậm tư Đồ còn nhớ rõ trong đám bạn nam kia còn có một người họ Trình, nói muốn đưa cô về nhà khi kết thúc bữa tiệc. Đáng tiếc là người bạn học đó lại bị người xấu nào đó chuốc say.

Mà cái người người xấu kia mới gần đây còn đem hành vi này khoe khoang với cô như là chiến công vĩ đại nhất—

Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà cười, mà cái người xấu kia hiện tại đang ở chỗ nào, chỉ vừa nghĩ tới vấn đề này cô không còn cười được nữa.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình không nên suy nghĩ về chuyện này nữa mà nên suy nghĩ đến nhưng vấn đề khác, ví dụ như âm nhạc bây giờ cùng với năm đó giống nhau, làm cho không khí lúc này trở nên vô cùng tốt.

Lại ví dụ như chuyên tâm thưởng thức mọi người, năm đó các bạn nữ nếu như mà mặc váy ngắn đến đùi đã là chuyện hết sức khó tưởng tượng rồi, nhất định sẽ bị những ánh mắt ganh tỵ dòm ngó, còn bây giờ có nhiều bạn chỉ mặc váy ngắn qua mông một chút, hay phía dưới là quần dài nhưng bên trên lại là chiếc áo được xẻ chữ V, làm cho cảnh xuân hiện ra rõ ràng……

https://thuviensach.vn

Mà cái người mặc chiếc áo xẻ cổ chữ V lại đang hướng về phía Nhậm Tư Đồ đi tới, người đó đúng là lớp trưởng, cũng là người đề xuất ra buổi họp lớp hôm nay: “Đồ Đồ tai to.”

Lớp trưởng đi gần đến bọn họ, thân thiết chào hỏi với Nhậm Tư Đồ còn tiện tay cầm một ly rượu đưa cho cô, rồi dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Thịnh Gia Ngôn một chút: “Vị này là?”

“Bạn của mình.”

Nhậm Tư Đồ trả lời như vậy khiến cho lớp trưởng dường như thở phào nhẹ nhõm: “Mình còn đang nói hôm nay làm sao cậu lại dẫn bạn trai tới đây……..”

Nhậm tư Đồ có vẻ không hiểu lời nói của lớp trưởng, chỉ có thể cười khan liếc nhìn Thịnh Gia Ngôn một cái. Sắc mặt Thịnh Gia Ngôn có chút hoảng sợ, nhưng vẻ kỳ quái này rất nhanh bị che giấu. Thịnh Gia Ngôn cùng lớp trưởng khách khí gật đầu với nhau một cái coi như làm quen, rồi quay về phía Nhậm Tư Đồ nói: “Em cứ từ từ nói chuyện với bạn học cũ đi, anh đi lấy đồ ăn cho em.”

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn theo bóng lưng Thịnh Gia Ngôn rồi quay lại nói chuyện với lớp trưởng: “Tại sao cậu lại nghĩ muốn tổ chức họp lớp ở đây?”

Lớp trưởng vẫn vòng vo với cô: “Cậu đợi lát nữa thì biết.”

nói xong cũng không quên chau mày với Nhậm Tư Đồ.

Hôm nay Nhậm Tư Đồ không thể không cười cười, lặng lẽ đợi kịch hay. Chỉ là năm đó Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không giống như hiện tại, giữa đám đông bạn bè mà u mê, yêu cầu lớp trưởng mở trò chơi đấu giá. Bất kể là nam hay nữ cũng đều có thể đấu giá đối tượng mà mình muốn khiêu vũ cùng, số tiền đấu giá được dùng để thanh toán tiền của bữa tiệc. Lúc đó

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ nhìn bạn học nam nữ tỏ vẻ xấu hổ mượn cơ hội cuối cùng này trước khi chia tay mà cười đến hả hê. Vì là người tổ chức cho nên Nhậm Tư Đồ không tham gia trò chơi này, nhưng đến cuối cùng bởi vì ban tự nhiên nam nhiều nữ ít cho nên nữ sinh không đủ nên Nhậm Tư Đồ cũng bị ép phải tham gia.

Lúc trước vẫn còn cười người khác, lúc sau đã xấu hổ đứng trên sân khấu đã là cô, mặc dù mang mặt nạ nhưng trên người vẫn mặc một cái váy đen bình thường, còn tết tóc đuôi sam cho nên dường như tất cả mọi người đều biết người trên sân khấu là cô. Giá của Nhậm Tư Đồ năm đó cũng không tệ lắm, cô còn nhớ rõ năm đó đã có bạn học ra giá năm trăm để có cơ hội khiêu vũ cùng cô. Đối với học sinh năm đó thì số tiền đó là một khoản lớn cho nên những người khác cũng không đủ khả năng tranh đua với người bạn học này.

Nhưng khi người bạn học kia chuẩn bị lên khán đài với cô thì Nhậm Tư Đồ lại thấy người bạn cùng bàn lên tiếng giải vậy cho cô: “Tớ ra giá bảy trăm.”

……..

Đêm đó Nhậm Tư Đồ cùng với bạn cùng bàn nhảy một điệu, mà người bạn học kia xem có vẻ vô cùng bất mãn. Sau khi nhảy xong điệu nhạc Nhậm Tư Đồ tính toán muốn trả lại số tiền bảy trăm kia cho bạn cùng bàn nhưng lại phát hiện mình không có đủ tiền, liền nói: “trên người tớ hiện tại chỉ còn bốn trăm, tớ đưa trước cho cậu, phần còn lại…..không phải cậu nói hai ngày nữa sẽ qua nhà tớ chơi sao? Đến lúc đó tớ sẽ trả hết cho cậu.”

Người bạn cùng bàn lại không quá quan trọng chuyện này: “không cần. Dù sao số tiền này cũng không phải là tớ bỏ ra.”

Khi đó Nhậm Tư Đồ thật sự không hiểu, nhưng cũng không hỏi được thêm gì từ cô bạn cùng bàn thì đã bị lớp trưởng gọi đi làm công việc—ghi

https://thuviensach.vn

chép khoản tiền đấu giá được.

Nghĩ tới đây, Nhậm Tư Đồ theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của cô bạn học ngồi cùng bàn khi xưa, nhưng xung quanh lại toàn là người đeo mặt nạ cho nên cô hoàn toàn không phân biệt được. Đúng lúc này Thịnh Gia Ngôn mang theo vẻ mặt phức tạp mang đồ ăn đến cho cô.

Nhậm Tư Đồ vừa ăn vừa ngắm nhìn xung quanh, Thịnh Gia Ngôn ngồi bên cạnh cô cũng chăm chú nhìn ngó khắp nơi, rồi ánh mắt lại dừng trên người Nhậm Tư Đồ: "Bạn học của em đều ăn mặc rất lộng lẫy, chỉ có em, ngay cả tóc cũng không thèm làm."

Nhậm Tư Đồ cười cười, bản thân mình quả thật ăn mặc quá đơn giản, lúc nãy sau khi đưa áo khoác cho người phục vụ thì trên người chỉ còn một chiếc áo sơmi mỏng cùng một chiếc váy bút chì dài tới bắp chân cộng thêm một đôi giày cao gót.

Ăn mặc xinh đẹp hơn thì cũng có lợi ích gì? Cũng đâu có ai nhìn ngắm cô…..Chinh xác hơn mà nói, người mà cô muốn nhìn thấy sẽ không tới. Lúc nhìn qua danh sách quả thật cô chỉ dám nhìn lướt nhanh qua một cái, cô sợ sẽ nhìn thấy cái tên đó.

Nhậm Tư Đồ thay đổi đề tài: "Tầm Tầm đâu? Sao không thấy bóng dáng thằng bé đâu vậy……."

"Sát vách phòng này có một căn phòng nhỏ được bày trí thành phòng chơi cho lũ trẻ, anh mới đi xem thằng bé, nó đang giằng cô với một cô bé, người muốn xin số điện thoại của nó."

Năm đó cô nhi viện Tầm Tầm ở cũng không phải là cô nhi viện tốt, cho nên làm thằng bé nhập học trễ một năm rưỡi, nếu đúng ra thì bây giờ nó đã học tiểu học rồi. Nhậm Tư Đồ cũng từng nghĩ cho thằng bé nhảy lớp vì dù sao tư chất, năng lực của nó so với những đứa bé cùng tuổi cũng vượt trội hơn, nhưng bởi vì trong nhà trẻ có Lý Duệ, đối tượng mà thằng bé

https://thuviensach.vn

thích, cho nên nó không chịu nhảy lớp. Mà cũng bởi vì dinh dưỡng của Tầm Tầm khi ở cô nhi viện không được đầy đủ cho nên vóc dáng cũng hơi nhỏ con, nếu nhìn bề ngoài thì thằng bé với những bạn học chung bây giờ cũng không khác biệt nhau lắm. Hôm nay ở phòng sát vách Tầm Tầm bị một bé gái làm khó mà Thịnh Gia Ngôn lại khoanh tay đứng nhìn sao? “Tại sao anh không giải vây giúp thằng bé?”

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười nói: “Tầm Tầm mặc dù không chịu cho số điện thoại, nhưng vừa nhìn qua là biết rất có hứng thú với cô bé kia, anh không giúp thằng bé chính là không quấy rối nó rồi.”

Nhậm tư Đồ đang muốn nói tiếp thì đúng lúc này âm nhạc đang phát bỗng ngừng hẳn, sau đó vang lên tiêng chuông lanh lảnh. cô đưa mắt nhìn ra xa thì thấy lớp trưởng đang đứng trước micro ở trên sân khấu, bàn tay đang cầm ly rượu hình hoa tulip giơ lên, ý bảo:

"Vẫn theo quy tắc cũ, hiện tại là đến thời gian đấu giá."

Tiếng nói vừa dứt, những người ở đây mỗi người có một biểu cảm khác nhau. Có người dường như còn chưa nhớ tới "Quy tắc cũ" là cái gì, một số người thì dường như lúc này mới nghĩ ra, một số khác thì dường như đã biết và kéo người thân đi lên phía trước ngồi.

Nhậm Tư Đồ ngồi bên cạnh Thịnh Gia Ngôn, vẻ mặt anh vô cùng nghi hoặc hướng về phía cô mà hỏi: "Cái gì mà thời gian đấu giá? "

Nhậm Tư Đồ cũng không có giải thích, chỉ nói: "Anh cứ xem tiếp đi rồi biết."

Buổi đấu giá rất nhanh đã bắt đầu, đã có người ra giá nên Thịnh Gia Ngôn dần dần cũng hiểu: "thì ra là như này ư? Trò chơi này hồi xưa bọn anh cũng có chơi qua, nhưng về sau lại không chơi nữa."

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ chỉ cười và giải thích: "Đây chỉ là một trò chơi giải trí thuần túy."

Nhưng đến khi Nhậm Tư Đồ bị người khác nhìn trúng thì không cười được nữa --

"Mình đấu giá bạn gái mang mặt nạ cá trê."

Là giọng nói của một người đàn ông.

Trong đại sảnh chỉ có duy nhất một mình cô không mang mặt nạ Venice xinh đẹp mà lựa chọn một chiếc mặt nạ cá trê của nữ. Nhậm Tư Đồ nhìn xung quanh, cô nhận thấy phần lớn những ánh mắt đều đổ dồn trên người mình cho nên không thể làm gì khác hơn là chậm rãi đứng lên.

Mà khi nhìn thấy người đấu giá cô, vì người đó mang mặt nạ cho nên cô không biết được là ai nên đành nói nhỏ vào tai Thịnh Gia Ngôn, khi chưa kịp nói anh phải dùng mọi cách để đoạt cô về thì anh đã hiểu ý. Thịnh Gia Ngôn nắm lấy mu bàn tay của Nhậm Tư Đồ rồi vỗ vỗ: "Yên tâm, anh sẽ ra gia cao mua em trở về."

Nhậm Tư Đồ cảm thấy yên lòng rồi đi lên sân khấu.

Khi Nhậm Tư Đồ đi tới phía dưới bục của sân khấu thì thấy người ra giá kia đang đứng ở đó, khi cô chuẩn bị bước lên bậc thang thì liền nghe thấy giọng nói của người đó làm cho cô đoán được đó là ai: "Đồ Đồ tai to? Cậu còn nhớ mình không? Tiệc rượu tốt nghiệp mình cũng là người đấu giá cậu, đáng tiếc lại bị bạn cùng bàn của cậu Lâm Gia Kỳ đoạt đi mất."

Nhậm Tư Đồ lúng túng cười: "À thì ra là cậu."

"Lần trước họp lớp mình bận nên không tham gia được, lần này lớp trưởng lại không có báo cho mình biết, nhưng cuối cùng mình vẫn đi. May mà mình đã đi."

https://thuviensach.vn

Lớp trưởng ở trên sân khấu thấy hai người đang nói chuyện thì thúc giục Nhậm Tư Đồ mau đi lên.

Đấu giá bắt đầu, bạn học Trình gia rá trước: "Năm đó mình ra giá năm trăm, năm nay tớ thêm một con số 0, là năm ngàn."

Lớp trưởng cất tiếng: "Mọi người cho lão Trình một tràng pháo tay nào. Cố găng làm cho cậu ta trả hết tiền phí của bữa tiệc này mới thôi."

Hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Thịnh Gia Ngôn còn chưa kịp ra giá đã có giọng nói vang lên: "Sáu ngàn."

"Bảy ngàn."

Bạn học Trình bị những người khác quấy rối thì liền lên tiếng: "Ai, ai, ai. Các cậu thật không tử tế chút nào, biết mình nhất định phải thắng cho nên cố ý nâng giá lên sao?"

Trong đại sảnh ồn ào một trận, giá vẫn không ngùng được tăng lên, trong nháy mắt giá tiền đã bị nâng lên: "Hai vạn."

Bạn học Trình nhỏ giọng hỏi lớp trưởng: "Lớp trưởng đại nhân hay là cậu trực tiếp nói cho mình biết chi phí của bữa tiệc tối nay là bao nhiêu, mình trực tiếp ra giá đó, chẳng phải là không tốt hơn sao?"

Lớp trưởng cười cười: "không nhiều, không nhiều lắm đâu. Trừ số tiền đang đấu giá được thì chỉ còn thiếu ba vạn rưỡi nữa thôi."

Bạn học Trình cắn răng một cái: "Các cậu cũng đừng ép giá như thế, Toàn bộ bao nhiêu tớ sẽ trả."

Lớp trưởng rốt cuộc hài lòng, kêu gọi mọi người: "Các bạn, chúng ta cùng vỗ tay cho vị đại gia này nào."

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ đúng ở trên sân khấu chưa nói được câu nào đã trở nên vô cùng lúng túng, nhìn về phía Thịnh Gia Ngôn thì thấy anh đang chuẩn bị giơ tay ra giá, thì cô vội vàng khoát khoát tay ý bảo anh đừng đấu giá nữa - tội gì để cho anh cầm hai tháng tiền lương mà phung phí. Dù sao cũng chỉ là nhảy với bạn học cũ một điệu nhạc mà thôi, đối với Nhậm Tư Đồ mà nói cũng không phải là chuyện gì khó khắn.

Thịnh Gia Ngôn dùng khẩu hình miệng hỏi cô: em chắc chứ?

Nhậm Tư Đồ hướng Thịnh Gia Ngôn gật đầu một cái. Lúc này bạn học Trình cũng đang chuẩn bị bước lên sân khấu dẫn Nhậm Tư Đồ đi xuống.

"Bảy vạn."

Trước khi bạn học Trình thành công chạm vào tay Nhậm Tư Đồ thì đã có một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Toàn bộ hội trường trở nên yên lặng.

Người nào mà không có ý quá vậy? Lúc này rồi còn cố tình tăng giá.

Nhưng hình như người này cũng không phải cố ý tăng giá, mà là do tình thế ép buộc, hơn nữa đây còn là một mỹ nữ. Thị lực của bạn học Trình so với Nhậm Tư Đồ tốt hơn nhiều cho nên đã nhận ra người ra giá bảy vạn này ---

"Lâm Giai Kỳ?"

thật giống như năm đó, bạn học Trình lại thua dưới tay bạn ngồi cùng bàn của Nhậm Tư Đồ

âm nhạc nổi lên, mọi người bắt đầu kéo nhau đi vào sàn nhảy. Trong khi các cặp đôi khác đều là một nam một nữ thì chỉ có Nhậm Tư Đồ cùng

https://thuviensach.vn

với Lâm Giai kỳ là hai người con gái cùng một đôi, vừa nhảy vừa nói chuyện phiếm.

“Đồ Đồ tai to, cậu đúng là người không có lương tâm, lúc tốt nghiệp chúng ta còn lên kế hoạch đi du lịch, mà cuối cùng cậu lại biến mất không tung tích. Gọi điện thoại về nhà cậu thì không có ai nghe. Có phải khi đó cậu đi tìm người anh bên Mỹ? Cậu đúng là người trọng sắc khinh bạn.”

Nhậm Tư Đồ lắc lắc đầu một cái, chuyện cũ cô không muốn nhắc đến nữa, chỉ nói: “Anh ấy cũng có mặt ở đây, lát nữa tớ giới thiệu cho cậu biết.”

“Tớ tới đây cùng với chồng, nếu như anh ấy biết tớ bỏ mặc anh ấy đi tìm trai đẹp chắc sẽ ghen chết mất.”

Giọng nói của Lâm Giai Kỳ lộ ra vẻ ngọt ngào, Nhậm Tư Đồ cười, giây tiếp theo liền nhướng chân mày lên hỏi: “Cậu bỏ ra bảy vạn để khiêu vũ cùng tớ, chồng cậu chắc cũng bị chọc tức chết rồi. Lớp trưởng chỉ muốn đùa giỡn thôi, chi phí bữa tiệc hôm nay được chia đều, cậu cũng đừng có tự mình ôm hết vào người làm gì.”

“Cũng giống với năm đó, tớ nhận sự ủy thác của người khác, thay người ta đấu giá.”

Lâm Giai Kỳ đột nhiên cười nói.

“Cậu nói cái gì?” Bởi vì tiếng nhạc quá lớn nên Nhậm Tư Đồ còn tưởng mình nghe lầm.

Lâm Giai Kỳ cũng không có trả lời nghi ngờ của cô, điệu nhảy vẫn còn, Nhậm Tư Đồ cùng với Lâm Giai Kỳ phối hợp lùi về sau một bước thì bỗng nhiên đụng phải một người. Nhậm Tư Đồ đang tính quay người lại xin lỗi thì đúng lúc này Lâm Giai Kỳ buông tay cô ra, mà người bị cô đụng trúng lại đưa tay ra nắm lấy hông, ôm cô vào lòng.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong giây phút ngắn ngủi này, Nhậm Tư Đồ nghĩ rằng là đến lúc trao đổi bạn nhảy liền ngước mắt lên nhìn bạn nhảy mới của mình, trong nháy mắt cô liền ngây ngẩn cả người.

Nhậm Tư Đồ toàn thân cứng ngắc nhảy theo anh, cho dù cách một cái mặt nạ nhưng làm sao cô lại không nhận ra anh?

Nhậm Tư Đồ không nhịn được đưa tay gỡ

bỏ mặt nạ của anh xuống nhưng lại bị anh chính xác nắm lấy bàn tay.

Điệu Waltz vẫn còn tiếp tục, nhưng mọi người xung quanh lại dần dần rời khỏi sàn nhảy. Nhậm Tư Đồ chăm chú nhìn kỹ người đàn ông trước mặt này.

Cho đến cuối cùng, sàn nhảy to như vậy chỉ còn lại mỗi anh và cô.

Anh tồn tại một cách chân thật, hô hấp của anh, ánh mắt nóng bỏng dưới cái mặt nạ của anh, anh kéo cô xoay vòng một cái rồi dừng lại....

Nhậm Tư Đồ rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà đẩy anh ra.

Khi cô dừng bước chân thì âm nhạc cũng dừng lại.

Nhậm Tư Đồ tiến lên một bước tháo mặt nạ của người đàn ông trước mặt xuống. Qủa thật là khuôn mặt mà cô không thể quen thuộc hơn được nữa.

"Họ Thời kia, đến cuối cùng là anh muốn làm cái gì?"

Nhậm Tư Đồ không hề để ý đến những bạn học xung quanh khi nhìn thấy Thời Chung thì liền hét chói tai.

Tất cả mọi người trong sảnh đều được lớp trưởng dẫn ra ngoài, trong đại sảnh cuối cùng cũng trở nên trống trải. Thời Chung từ đầu đến cuối vẫn

https://thuviensach.vn

không có trả lời câu hỏi của Nhậm Tư Đồ, chỉ hướng về người phục vụ cách đó không xa mà gật đầu một cái, trong nháy mắt, tất cả đèn trong phòng đều được thắp sáng, tất cả những tấm rèm cửa cũng được kéo lên.

Người phục vụ trước khi đi ra ngoài còn đóng cửa lại giúp cho hai người. trên màn hình bắt đầu chiếu những hình ảnh, đó là những ký ức không muốn nhớ nhất của Nhậm Tư Đồ.

Giọng nói tiều tụy của Thời Chung ở trong đoạn phim lọt vào tai của Nhậm Tư Đồ:

*

Nhậm Tư Đồ, rốt cuộc anh cũng biết, những năm tháng qua, em đã trải qua những chuyện gì.

*

Đây là phòng bệnh em từng nằm.

Giường số 1614, hiện tại thì nó không có người.

Nhưng ở phòng kế bên hôm nay lại có người. Anh đã nói chuyện với người bệnh đó cả một buổi chiều, cô ấy nói cho anh biết, thật ra thì đau đớn trên thân thể chỉ là nhất thời, cô ấy đã vượt qua được, nhưng nỗi đâu trong lòng, sợ rằng vĩnh viễn không thể nào vượt qua được.

Em có giống với cô ấy không? Mỗi đêm đều gặp ác mộng, mỗi lần đều nằm mơ thấy mình chìm ở trong biển lửa, rồi khi nhìn thấy vết sẹo trên người thì cảm thấy vô cùng xấu xí, cảm thấy tất cả mọi người đều xem mình như quái vật...

*

Nơi này là nơi em học đại học.

https://thuviensach.vn

Em thường hay tới chỗ nào nhất?

Là thư viện? Anh đã mượn thẻ của một cậu học sinh châu Á để vào đây.

Còn đây là bãi cỏ? Cỏ ở nơi này rất xanh nhưng cũng rất cứng, anh chỉ ngồi có hai phút thôi mà đã không chịu nổi nữa rồi, chắc em sẽ không thường ra đây ngồi phơi nắng.

Hoặc là ký túc xá? Nơi này anh không thể vào. Chỉ là vị trí anh đứng hiện tại có thể thấy tất cả những cánh cửa sổ, ô cửa sổ nào là nơi em đã từng ở?

Hoặc là em sẽ đến quầy rượu này? Em với Tôn Dao từng nói, em thích người pha rượu Mexico ở đây, nhưng bây giờ thì nó đã bị bán rồi, mặc dù vẫn là người Mexico pha rượu nhưng anh không chắc nó có còn có được mùi vị như ngày xưa không nữa.

*

....

.....

....

Anh đi rất nhiều nơi, trong nước, ngoài nước, Nhậm Tư Đồ nhìn không chớp mắt, mà nước mắt cứ vô thức thi nhau chảy xuống, làm dịu đi trái tim khô cằn của cô.

Cho đến cuối phim là hình ảnh anh lái xe đi tới một ngôi nhà ba tầng. Nhậm Tư Đồ thấy anh nói: "Đây chính là nhà của Nhậm Hiến Bình."

Trong lòng Nhậm Tư Đồ thoáng hồi hộp.

https://thuviensach.vn

Thời Chung không mang máy quay theo mà vẫn để nó ở trong xe, nhìn xuyên thấu qua tấm kính chắn gió Nhậm Tư Đồ có thể thấy bóng anh xuống xe, đi tới trước căn nhà rồi bấm chuông.

Hình ảnh tới chỗ này thì kết thúc.

một lúc sau thì hình ảnh lại xuất hiện, anh đem máy quay đưa đến một quảng trường, cố ý để cô nhìn trọn vẹn khung cảnh: "Có phải mỗi khi em có tâm sự thì sẽ tới đây nhìn những chú chim bồ câu này?"

Nhậm Tư Đồ đã không còn lòng dạ nào để xem nữa, nước mắt thi nhau rơi xuống, nhìn về phía người đàn ông có vẻ ngoài bình tĩnh nhưng trong mắt đã sớm gợn lên những đợt sóng mãnh liệt. Bên tai lại tiếp tục truyền đến giọng nói của anh: "Tôn Dao đưa cho anh một tấm hình chụp em ở đây nhìn chim bồ câu, tại sao em lại như thế... tại sao lại làm cho anh đau lòng như vậy?"

Nhậm Tư Đồ nhìn anh hỏi: "Anh đã đánh ông đấy phải không?"

Thời Chung cũng nhìn về phía cô cười cười: "Em không xem nữa hả?"

"Em hỏi có phải anh đã đánh ông ấy không?"

"Nhậm Hiến Bình sao?" Thời Chung thu hồi nụ cười, gật đầu một cái.

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không ý thức được mình đang vừa khóc vừa cười như kẻ điên: "Anh ngốc sao? Chạy tới nước Mỹ để đánh người?"

Anh cười cười: "Hình như là rất ngốc."

Nhậm Tư Đồ không nhịn được muốn đưa tay lên tát anh một cái nhưng lại sợ làm anh đau. Thời Chung nắm lấy tay của cô.

Tay kia cầm lấy một chiếc nhẫn kim cương.

https://thuviensach.vn

"....."

"Vậy anh hỏi em, Nhậm Tư Đồ, em nguyện ý gả cho kẻ ngu ngốc là anh không?"

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Trong tay anh là chiếc nhẫn kim cương sáng lóng lánh, cộng thêm nước mắt trong mắt cô, lúc Tư Đồ nhìn sang, cảm thấy ánh sáng kia thật chói mắt.

Cô đang khóc, thế nhưng anh lại đang cười: "Ai nói anh là đặc biệt chạy tới Newyork chỉ vì muốn đánh người? Anh là đi làm chiếc nhẫn này, thuận tiện đi đánh người, được chứ?"

Tư Đồ bị anh chọc không nhịn được cười rộ lên, giờ phút này Thời Chung lại đổi một bộ mặt ân cần chăm sóc như trước đây, nắm tay của cô, động tác êm ái nhưng không để cho người khác cự tuyệt, thay cô đeo chiếc nhẫn vào.

Tư Đồ nhìn chiếc nhẫn đang từ từ đeo vào ngón áp út của mình, không nhịn được ngước mắt nhìn anh, khóc nói: "Rộng rồi. . . . . ."

Nhiều năm sau đó, lúc Tư Đồ nhớ lại một màn này, chỉ có thể cảm thán bản thân thật sự là vừa khóc vừa cười như kẻ điên, mất hết cả mặt mũi rồi. Tiếp xúc với người kia mấy năm, rõ ràng cô đã tu luyện đến trình độ chuyện gì cũng không thể đánh sụp được cô, nhưng ngay lúc đó, thế nhưng lại bởi vì độ rộng của chiếc nhẫn này mà khóc thành như vậy. Khóc đến độ Thời Chung cũng luống cuống tay chân, vội vàng như ôm chặt cô dỗ dành như dỗ con nít, vuốt tóc của cô an ủi: "Lúc trước vốn rất vừa, Chỉ là gần đây em hơi gầy. Chờ một thời gian ngắn khi anh dưỡng em mập một chút, sẽ vừa vặn rồi."

https://thuviensach.vn

An ủi quả thật hiệu quả, cũng không phải anh nghĩ muốn làm cái gì đó để cô cười lên —— đột nhiên Tư Đồ ngẩng đầu lên, đúng là không có chảy nước mắt nữa, cũng không phải bị lời nói của anh làm cho cảm động, mà là một đôi mắt đẫm lệ đặc biệt chân trọng nhìn anh, trong giọng nói còn kèm theo nghẹn ngào: "Em còn phải mặc áo cưới, sao có thể mập được?"

... Quả nhiên điểm chú ý của phụ nữ và đàn ông không giống nhau.

Bộ dáng ngây thơ này nhiều năm nay, Thời Chung mới được nên trong lòng như có mật chảy ra, hai tay anh nâng mặt cô lên, thay cô lau đi nước mắt trên mặt. "Được được được, tất cả theo ý em."

Tư Đồ hít mũi một cái, dùng sức gật đầu một cái. Bày tỏ hài lòng với đáp án này.

Anh rốt cuộc có thể, không có trở ngại gì nhìn thẳng vào mắt của cô, em ái hỏi cô: "Vậy bây giờ anh có hôn cô dâu của anh rồi sao?"

hiện tại chỉ là cầu hôn thành công, mà có thể xưng thành ..... cô dâu của anh rồi sao? Nhưng hiện tại cái từ "cô dâu" này phát ra từ miệng anh sao nó lại ngọt ngào như thế, cho nên ..... Tư Đồ ngầm cho phép nhắm hai mắt lại.

Thời Chung cười một tiếng, từ từ cúi xuống, anh nhớ nhưng đôi môi này đã lâu.

Trong chính sảnh không tiếng động, phòng sách cách một bức tường lại đầy âm thanh và huyên háo. Khu giải trí, bọn trẻ vẫn còn chơi cực kỳ vui vẻ, bên kia tụ họp thành một nhóm nhỏ Đại Nhân, đã bắt đầu thoải mái tán ngẫu.

Có người oán trách: "Lớp trưởng cô cũng quá hiền hậu đi, chuyện cầu hồn này lại không nói cho chúng tôi biết trước."

https://thuviensach.vn

Lớp trưởng vui vẻ nói: "Ai nha, điều này cũng không thể trách tôi được, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, tôi sợ các người nói lộ ra, không có bất ngờ, cho nên trừ tôi, lớp phó, Lâm Giai Kỳ cũng biết."

Có người vui vẻ: "Nếu lần này chi phí đều do Thời Chung trả, vậy lúc trước tôi cạnh tranh cũng không cần nữa? Có thể trả lại cho tôi chứ?"

Có người hối tiếc: "Ai, sớm biết đấu thầu không cần dùng tiền, ta cũng vậy đấu thầu."

Những người còn lại nội tâm bất ngờ chi hoả hừng hực dấy lên: "Các người nói, Thời Chung cùng cái lỗ tai lớn cùng nhau khi nào? Sao trước đây không hề nghe nói gì? Lễ mừng năm ngoái trước, tớ không nhìn ra giữ hai người họ có cái gì mờ ám, sao chỉ có vài tháng, mà tình hình diễn biến đã đến mức cầu hồn rồi?"

Nếu nhắc tới họp mặt bạn lần trước, thật sự có người cố gắng nghĩ lại, tỉ mỉ suy nghĩ, rốt cuộc ý tưởng loé lên: "Ồ, tớ nhớ ra rồi. Lần trước tớ thấy Tư Đồ cùng Thời Chung, một trước một sau từ một phòng rửa tay đi ra, lúc đó còn tưởng mình uống nhiều quá nên nhìn nhầm."

một câu kích thích hàng nghìn tầng sóng, nhất thời có người hâm mộ, có người kinh ngạc, có người không tin, có người vội vàng tiến về phía trước tiếp tục truy vấn chi tiết: "sự kiện nhà vệ sinh."... Duy chỉ có bạn học Trình không nói một lời, vẻ mặt lại giận, lớp trưởng từ chủ nghĩa nhân đạo quan tâm: "Cậu cũng đừng xuống thất vọng, cậu thử nghĩ mà xem, không phải cậu tiết kiệm được ba vạn rưỡi sao, cũng coi là chuyện đáng giá vui vẻ, không phải sao?"

Bạn học Trình vốn là nắm quyền ngồi ở góc, giống như là nghĩ thật lâu rốt cuộc như ngộ ra được điều gì, đột nhiên không kiềm được bỗ bàn: "Lúc đi học ta liền đoán được giữa hai người này nhất định cái gì."

https://thuviensach.vn

Mọi người bày tỏ không tin. "không thể nào? không phải họp mặt bạn học, mà là lúc đi học đã léng phén với nhau rồi hả? Vậy biện pháp anh giữ bí mật thật là tốt."

Bỗng chốc bạn học Trình ngồi xuống, bộ dáng vô cùng đau đớn, lầm bầm lầu bầu: "Nhất định là như vậy, không sai, nếu không anh cũng không ném tôi xuống nước..."

Người tham gia náo nhiệt thấy anh ta lầm bầm lầu bầu, bày tỏ xin lắng nghe: "Căn nhằn những thứ gì đây? nói ra để cho cũng tôi nghe một chút thôi."

Bạn Trình bị hỏi vậy, nghẹn đỏ mặt, chết sống không chịu mở miệng.

Bạn học Trình lựa chọn lặng im, nhưng cũng không có nghĩa người khác ngừng công kích, vẫn thảo luận như cũ: "Cái lỗ tai lớn hôm nay còn dẫn theo bạn trai tới, ta còn tưởng rằng người đàn ông kia cùng Lỗ tai lớn là một đôi."

Quả nhiên không chỉ một người thấy Tư Đồ mang bạn trai tới: "Có phải dáng người cao, mặc thân tây đen còn đặc biệt đẹp trai đấy không?"

"Đúng đúng đúng, còn mang mặt nạ ánh kim màu đen nữa đó." một người bạn trai để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng mọi người. "Sớm biết không phải người đàn ông của lỗ tai lớn, ta đã sớm đo xin số điện thoại rồi, aizzz"

Hành Vi Hoa si nhất định phải bị người chế nhạo. "Người nọ còn đậy, Phạm Hoa si làm ơn nhỏ giọng giùm cho tớ, đừng để người ta nghe thấy, người ta nghe, ném cho lớp chúng ta cô thường." nói xong cảnh giác quyét mắt một vòng khu bên kia, trong đám con nít bên kia xuất hiện duy nhất bóng dáng anh ấy.

https://thuviensach.vn

"Đúng đúng đúng, còn mang mặt nạ ánh kim màu đen nữa đó" người bạn trai để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng mọi người, "Sớm biết không phải là người đàn ồn của lỗ tai lớn, tớ đã đi xin số điện thoại rồi, aizz!"

Hành vi Hoa si nhất định phải bị người chế nhạo : "Người nọ còn ở đây, Phạm hoa si nhỏ giọng dùm một chút cho tớ, đừng để cho người ta nghe, ném cho lớp chúng ta sắc mặt coi thường." nói xong không quên cảnh giác

quét mắt một vòng khu bên kia, trong đám con nít kia xuất hiện duy nhất bóng dáng anh ấy.

Khi Thịnh Gia Ngôn tiến vào phòng khách nhỏ liền lựa chọn ngồi ở khu giải trí, cũng đã biểu minh thái độ mình là người ngoài. Nhưng cho dù như thế, vẫn có các loại âm thanh anh muốn nghe, không muốn nghe truyền vào trong lỗ tai của anh.

Dĩ nhiên, không chỉ có anh có thể nghe những nghị luận kia rối rít, Tầm Tầm vốn là đang chơi rất vui vẻ cũng chạy đến bên cạnh Thịnh Gia Ngôn, lo lắng hỏi: “Chú chân dài cầu hôn với Tư Đồ rồi sao?”

Thịnh Gia Ngôn có chút khốn đốn khó khăn cười, gật đầu một cái.

Ánh mắt Tầm Tầm nhất thời sáng lên, cầm món đồ chơi trên tay ‘Pắng” liền ném sang một bên, dùng cả hai tay cố gắng đem Thịnh Gia Ngôn từ trên ghế nệm hơi kéo lên: “Con muốn đi xem, con muốn đi xem!”

Thịnh Gia Ngôn lôi kéo trở lại, dễ dàng đem tên tiểu tử này cũng kéo ngồi trên ghế nệm hơi. “Lúc nàytốt nhất chúng ta không nên đi quấy rầy.”

Tầm Tầm nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, giống như là đồng ý lời Thịnh Gia Ngôn vừa nói, cũng không còn muốn Thịnh Gia Ngôn dẫn cậu đi xem nữa, chỉ là ngoan ngoãn ở bên cạnh Thịnh Gia Ngôn, cách nửa phút liền không nhịn được hỏi: “Vậy lúc nào thì bọn họ mới có thể thành hôn?”

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn nghe tự mình dùng một loại âm thanh có chút không rõ ràng hồi đáo: “Cũng… nhanh thôi.”

Tầm Tầm lại hoàn toàn không cảm thấy nhanh, cúi đầu liếc mắt nhìn chân nhỏ của mình. “Chậm quá, cầu hôn cần lâu như vậy sao?”

“……”

không được đáp lại, Tầm Tàm nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Thịnh Gia Ngôn liếc tròng mắt ngước đầu tựa vào trên nệm sau lưng, không khỏi sửng sốt. “Chú Gia Ngôn? Chú ngủ rồi sao?”

“không có.”

“Vậy sao chú lại nhắm mắt lại?” Vẻ mặt có mệt mỏi.

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười, tạm thời không có trả lời. Nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, để tránh nước mắt sẽ không khống chế được chảy xuống, đợi đến xác nhận đã khống chế được tất cả nước mắt, Thịnh Gia Ngôn mới một lần nữa từ từ mở mắt, trong mắt không có một tia cảm xúc nói với Tầm Tầm. “Chú chỉ có chút mệt mỏi thôi, nhưng mà bây giờ đã không mệt rồi.” (Tội anh quá, nhưng thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, chứ biết sao bây giờ, cố lên anh ơi.)

Tiếng Thịnh Gia Ngôn nói vừa ngừng một giây kế tiếp, cửa phòng khách bị người từ bên ngoài kéo ra. Dần dần, tất cả mọi người trong phòng ăn ý thức một tiếng, toàn bộ an tĩnh, tất cả ánh mắt cũng nhìn về phía cửa.

một đôi tình nhân cứ như vậy đi vào.

Nụ cười trên mặt Tư Đồ so với chiếc nhân kim cương trên tay cô còn phải sáng rõ hơn. Thời Chung bên cạnh lại trầm mặc nắm chặt tay của cô, tình cảnh này cho thấy, kết quả cầu hôn dĩ nhiên là không cần nói cũng biết,

https://thuviensach.vn

lớp trưởng nhận ra đầu tiên, vội vàng vỗ tay. Ngay sau đó kéo mọi người, đều đem chúc phúc tan ra trong tiếng vỗ tay.

Tầm Tầm liền từ chỗ ngồi đứng lên, bóng dáng nho nhỏ cực kỳ nhanh nhẹn tận dụng mọi thứ, xuyên qua một dãy cản đường, vui sướng chạy tới bên cạnh Thời Chung.

Thời Chung sờ sờ đầu Tầm Tầm, mượn cơ hội lập tức chạy đến trên người Thời Chung, vững vàng ôm lấy cổ Thời Chung. “Ba!” (Tư Đồ có đứa con rất xứng đáng, biết nắm bắt thời cơ ghê luôn)

Tầm Tầm chờ ngày này rất cực khổ, hôm nay kêu to một tiếng, rất ngọt ngào, đầu tiên Tư Đồ sửng sốt một chút, phản xạ có điều kiện ngẩng lên con mắt nhìn Thời Chung, anh lại giống như hớn hở đón nhận cái chức vị này, cười vui vẻ ôm Tầm Tầm trong tay, đồng thời cũng nắm thật chặt cái tay kia của cô.

Tư Đồ cảm nhận được nhiệt độ và sự trấn định từ lòng bàn tay anh truyền tới, trong thoáng chốc đột nhiên hiểu ra, thì ra đây chính là ‘Nắm tay nhau mà chết’.

thật ra thì Tư Đồ cũng vượt qua một chút kiểu cách chữ viết, cái gì “Cả đời khát vọng và giấu em, sắp đặt thích đáng, cản thận bảo giữ. không để em lo, không để em khổ, để em có thể tựa vào.”

Nhưng viết như thế, cũng không dám mơ giấc mơ như thế, đều nói. “Thế nhưng người người đều biết, vẫn luôn biết, anh sẽ không bao giờ đến.”

Nhưng hôm nay, người đàn ông bên cạnh Tư Đồ lại làm cô có được điều đó, kết cục của cô, chắc là bên cạnh người đàn ông này…

Tư Đồ không nhịn được cười yếu ớt, nắm tay Thời Chung.

https://thuviensach.vn

Mọi người vỗ tay hăng say đến phồng, hôm nay lại tất cả đều đã bị sợ đến không có thanh.

không có không có không có…… không nghe lầm chứ?

Con con….. Con trai đều đã có?

Mọi người đều dùng trầm mặc bày tỏ khiếp sợ không gì so sánh nổi.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Bởi vì đột nhiên xuất hiện đứa bé làm cho đám bạn học cũ trố mắt nhìn nhau, trong đó có duy nhất một bóng dáng đứng ở khu giải trí kia không có biểu hiện gì—

Thịnh Gia Ngôn cứ như vậy mà đứng cách xa mọi người, nhìn anh đứng cách một nhà ba người kia.

Đó là loại cảm giác gì?

Đó không phải là đau lòng. Mà giống như nỗi đau đến tận cùng rồi trở nên chết lặng, hoặc có thể nói là bất lực. Bất lực đến nỗi di chuyển ánh mắt cũng không thể, chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn tất cả mọi thứ đang diễn ra trước mắt, có lẽ anh phải trốn đến một nơi hẻo lánh không có bóng người, sau đó mới có thể hồi phục lại khí lực, rồi sau đó mới kiểm tra lại vết thương lòng của bản thân.

Mà hai người phụ nữ ở cách anh không xa lúc này đang châu đầu ghé tai, một người tỏ vẻ hoài nghi: “Đồ Đồ tai to sau khi tốt nghiệp liền hoàn toàn không có chút tin tức nào, có phải lúc đó lén trốn đi sinh con không?”

Người còn lại sợ hãi than: “Rất! Có! Thể!”

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười cười.

Bất kể chuyện cũ của bọn họ có bị đồn thổi thành cái gì thì chuyện cũ của bọn họ đều sẽ vĩnh viễn không có sự tồn tại của người tên “Thịnh Gia Ngôn”.

https://thuviensach.vn

***

Ông chủ thong thả mang theo vợ "con" đi về, làm cho thư ký Tôn vô cùng bận rộn, kêu mười mấy cái xe, đưa các khách mời về nhà, thuận tiện còn đưa số điện thoại cho hai quý cô độc thân, sau khi xong mọi việc rốt cuộc thì thư ký Tôn cũng có thể thở dài một hơi, vừa nghĩ tới nhất định hôm nay ông . chủ sẽ có một đêm xuân hạnh phúc, ngày mai là Chủ Nhật nên chắc chắn anh ta cũng không cần làm thêm giờ thì anh ta mới có cảm giác vừa lòng, chính lúc chuẩn bị lên xe rời đi thì mới nhìn thấy còn có một người đứng ven đường hút thuốc lá—

Thư ký Tôn định thần nhìn lại.

Thịnh Gia Ngôn?

Thư ký Tôn cuối cùng cũng tìm được người khổ sở hơn mình, hơn nữa nỗi khổ sợ của bọn họ đều do cùng một nguyên nhân—Thời Chung. Nghĩ đến đây, thư ký Tôn tự nhiên muốn đi qua chào hỏi, anh ta vẫy tay với Thịnh Gia Ngôn, đang chuẩn bị đi về phía Thịnh Gia Ngôn, thì đúng lúc này—

Lối đi bộ sau lưng đột ngột truyền đến tiếng thắng xe đột ngột.

Bước chân của thư ký Tôn không khỏi dừng lại, quay đầu ra sau nhìn, chỉ thấy một người vẫn còn đang mang khăn trùm đầu, mặc quần áo cổ đại, đang từ chiếc taxi ven đường đi xuống.

Tôn Dao?

Tôn Dao còn chưa nhìn thấy thư ký Tôn, mà chỉ một lòng buồn bực đi về phía cửa quán rượu, khi đi được nửa đường thì liền thấy thư ký Tôn, cô mới dừng bước lại: "Tại sao anh lại ở chỗ này?"

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy bộ đồ hóa trang cùng với khuôn mặt của nữ minh tinh, khuôn mặt thư ký Tôn khẽ đỏ lên, nhưng tại vì đêm tối mà không bị bại lộ, miệng đắng lưỡi khô, anh ta nói ra vài chữ: "Tôi ở chỗ này……tiễn khách."

Tôn Dao trừng lớn đôi mắt: "Cầu hôn đã xong???!!!"

Thư ký Tôn tránh nhìn vào đôi mắt lớn kinh người của nữ minh tinh này, gật gật đầu một cái.

Nhất thời trong bầu trời đêm vang vọng giọng nói tuyệt vọng của Tôn Dao: "Tôi tốn công bay về trong đêm, cũng không thể đối xử với tôi như vậy nha."

***

Vào giờ phút này Nhậm Tư Đồ thật ra cũng đang muốn ngửa mặt lên trời thở dài—

Bởi vì Tầm Tầm đã không còn kịp chờ đợi mà mắt đầu vẽ vời cuộc sống tốt đẹp của ba người bọn họ trong tương lai.

"Ba chân dài, buổi lễ tốt nghiệp của con ở vườn trẻ ba phải tham dự nha."

"Được."

"Ngày đó chúng ta phải mặc trang phục cha con nha."

"Được."

"Còn có nữa, khi hai người cưới con phải làm phù rể, sau đó sẽ để cho Lý Duệ là phù dâu nha."

"……" Thời Chung suy nghĩ một chút rồi cũng sảng khoái đồng ý: "Được"

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc Tầm Tầm cũng mệt mỏi, để cho Nhậm Tư Đồ dẫn đi rửa mặt, cuối cùng đem thằng bé đi ngủ. Nhậm Tư Đồ vừa đi ra khỏi phòng của Tầm Tầm thì đã thấy Thời Chung đã đợi cô ngoài cửa.

“Đã ngủ?”

Nhậm Tư Đồ nhẹ nhàng khép cửa phòng rồi gật đầu một cái.

Thời Chung sờ sờ lên cằm, không nói lời nào, chau mày nhìn về phía cô.

Nhậm Tư Đồ cố ý không hiểu ý anh, giương đôi mắt giả bộ ngu ngốc nhìn về phía anh, nhưng ánh mắt giả bộ còn chưa tồn tại đủ hai giây, liền bị anh ôm mạnh lấy một cái. Nhậm Tư Đồ hoảng sợ hét lên một tiếng, hai chân kẹp chặt lấy hông của anh, cứ như vậy mà bị anh cường ngạnh bắt đi.

Giống như vì để trừng phạt cố tỏ vẻ anh đã ôm cô hướng về phía phòng mình, vừa đi vừa cắn cắn mũi, tai, cằm cô…….. Anh cắn cũng không nặng, giống như là chọc cho cô cảm thấy nhột, Nhậm tư Đồ cười khanh khách né tránh trong chốc lát lại phát hiện căn bản mình không thể thoát khỏi anh, liền làm bộ như tức giận, nhưng anh Mà sợ cô sao? Bốn mắt nhìn nhau, anh tực tiếp cúi xuống cắn môi cô, một giây sau nó lại trở thành một nụ hôn, đầu lưỡi của anh liếm mút cánh môi cô, rồi tranh thủ tấn công thần tốc vào sâu trong miệng cô, quấn lấy lưỡi cô. Nhậm Tư Đồ bị vùi lấp trong nụ hôn này, cứ như vậy mà bị anh ôm thẳng vào phòng ngủ lớn.

Thời Chung ném cô lên giường làm cho cô không khỏi cảm thấy sợ hãi, nhưng một giây tiếp theo thân thể anh đã tiến tới, đè lên thân thể cô, Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp mở miệng đã bị anh đặt một nụ hôn lên môi cắn nuốt không còn một miếng.

trên người anh vẫn còn đang mặc một bộ tây trang, mỗi một thứ đều cởi ra rất khó khăn, Nhậm Tư Đồ cố gắng cởi nơ trên cổ áo anh xuống, thì

https://thuviensach.vn

anh cũng nhanh chóng kéo khóa ở bên hông của cô ra, bàn tay nhanh chóng đi vào làm cho cô hô hấp không thông.

Đợi đến khi Nhậm Tư Đồ cởi được áo khoác của anh, đang lần mở chiếc nút đầu tiên trên áo sơ mi thì quần lót của cô cũng bị anh cởi ra rồi, anh tiện tay ném một cái, nó nhẹ nhàng rơi xuống dưới sàn nhà.

Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng hạ xuống tìm những nơi nhạy cảm của cô, từng chỗ từng chỗ mà xoa nắn lấy. Nhậm Tư Đồ không mở được chiếc nút thứ hai, bởi vì lúc này bàn tay cô đang run rẩy không ngừng, mà không chỉ có bàn tay run rẩy mà cả người đều vì ngón tay của anh mà mất phương hướng.

Thân thể không ngừng tự chủ mà trở nên ẩm ướt, hơn phân nửa thần trí của cô đã bị bàn tay ở giữa đùi thu hút mất, mà không hề biết lúc nào chiếc áo đầm của mình đã được cởi ra hoàn toàn.

một bàn tay khác của Thời Chung luồn phía sau lưng cô, Nhậm Tư Đồ chỉ cảm thấy trước ngực trở nên thoải mái, áo ngực cũng bị anh lấy xuống, trước mắt nhìn thấy anh một tay đã loại bỏ toàn bộ trở ngại trên người cô. Nhậm Tư Đồ nhất thời liền không chịu được mà ôm chặt hai cánh tay, co thân thể lại thành một cục, trốn chạy qua bên kia giường, không để cho anh toại nguyện.

Thời Chung thấy thân thể cô lúc này giống như con tôm thì không chịu được cười hỏi: “Sao vậy Thời phu nhân?”

“Ai là Thời phu nhân của anh?”

“Nhẫn em cũng đã nhận, còn muốn đổi ý?” Thời Chung lặng lẽ tiến tới, gần sát tới lưng cô đột nhiên không hề báo trước mà đưa tay ra gãi cô một trận.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ bị anh làm cho buồn thì càng cười lăn lộn, vốn là đang nằm nghiêng lại bị anh kéo nằm thẳng ra hai tay muốn chống cự cũng bị anh kéo lên trên đỉnh đầu, anh ở trên cao nhìn xuống cô, tròng mắt ánh lên nụ cười cùng dục vọng pha trộn vào nhau, cực kỳ mê hoặc: “không có cửa đâu…”

nói xong liền cúi đầu hôn lên môi, cắm…rồi một đường hôn xuống phía dưới.

Nhậm Tư Đồ nhìn đỉnh đầu của anh, cảm thấy môi anh đã trượt đến trước ngực cô liếm mút, toàn thân cô truyền đến một trận tê dại, lỗ tai cũng trở nên ù ù, hơi thở trở nên gấp gáp: “Em đột nhiên phát hiện rằng cái gì em cũng còn chưa có biết…Anh không phải luôn nói bản thân em yêu anh không đủ chân thành, thế nhưng tại sao đột nhiên cầu hôn, anh không sợ, một ngày nào đó em lại ra đi bởi vì Triệu Thấm, Lý Thấm hay Tôn Thấm hả?”

thì ra cô vẫn còn để trong lòng những lời anh nói? Bằng không cô sẽ không nói những lời này vào thời khắc này, cô còn có ý muốn đem những lời nói kia chế nhạo anh.

Thời Chung ở trước ngực cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô bằng vẻ chân thành tha thiết, giống như sau một hồi suy nghĩ tính toán cẩn thận mới hỏi: “Bây giờ thì anh tình nguyện chịu để em yêu anh ít một chút.”

nói như vậy…

Nếu như tương lai có xuất hiện trục trặc gì làm cho chúng ta không thể đi đến hết con đường, thì người kia cũng không phải khổ sở quá lâu.

“Tại sao lại như vậy?” Nhậm Tư Đồ không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh.

https://thuviensach.vn

Thời Chung đưa tay chặn môi cô lại: “Cái miệng nhỏ này của em, hiện tại cũng không phải dùng để hỏi “tại sao”. Khóe miệng anh lóe lên nụ cười nguy hiểm, lợi dụng lúc cô không để ý, anh tách hai chân của cô ra, gấp chúng cong lại, Nhậm Tư Đồ trong nháy mắt bị anh làm thành tư thế này, mà đầu anh càng lúc càng cúi xuống thấp, sau đó…

Anh ngậm mút lấy lối vào mất hồn đó rồi nhàn nhạt tiến ngón tay vào, làm cho khí huyết Nhậm Tư Đồ nhất thời dâng trào, sắc đỏ trên mặt dần dần lan tràn xuống tới ngực, cô không nhịn được duỗi tay ra nắm lấy đầu anh nhưng lại không hề có một chút hơi sức nào để ngăn cản. Mái tóc ngắn của anh từng sợi từng sợi đâm vào lòng bàn tay cô, hô hấp dần trở nên rối loạn, mà ở bụng dưới giống như đang cất giấu một cây đuốc, dịch ướt át ngày càng tiết ra nhiều, làm ướt một mảng ga giường màu đậm.

Rốt cuộc anh cũng lấn người lên một lần nữa mà ngón tay vẫn kẹp giữa hai chân cô, thay thế cho đôi môi tiếp tục trêu đùa cô. Nhậm Tư Đồ lắp bắp nhìn anh, mắt trở nên ươn ướt giống như đã khóc, kỳ thực là đang bị dục vọng chèn ép làm cho thân thể muốn bốc hơi.

Thời Chung nhìn vào đôi mắt cô, hên khẽ lên khóe môi, đuôi lông mày, đôi bàn tay khẽ dùng lực thêm mấy phần: “Gọi lên, anh muốn nghe.”

Nhậm Tư Đồ ai oán, lắc đầu theo bản năng.

Nhậm Tư Đồ ra sức nắm lấy ga giường, tiếng thở dốc bị anh bức thành cho đứt quãng khi có khi không, thế nhưng anh vẫn còn chưa thỏa mãn, một ngón tay vốn chỉ quanh quẩn ở lối vào đột nhiên biến thành hai rồi tiến sâu vào bên trong, sau đó chậm rãi rút ra, dần dần đẩy nhanh tốc độ hơn, người đàn ông này dường như muốn lấy mạng của cô.

Nhậm Tư Đồ rốt cuộc không nhịn được nữa mà hét lên chói tau, thân thể theo bản năng mà muốn trốn lên phía đầu giường, nhưng cô vừa mới thoát được một chút thì đã bị anh nắm lấy cổ chân kéo về, anh rốt cuộc

https://thuviensach.vn

không hành hạ cô nữa, thu tay về, nhìn xuống ga giường bên dưới thì đã thấy ướt một mảng lớn, Thời Chung đặt cô thành tư thế nghênh hợp lấy anh, chuẩn bị dùng sức mà tấn công vào.

Lúc trước thì người đàn ông này muốn bức cô đến cảnh giới cao nhất vậy mà lúc này lại ngừng động tác lại: “Trong nhà hết đồ bảo hộ rồi.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy lúc này anh hoàn toàn không để ý tới cảm nhận của cô, chỉ lo lắng cho bản thân.

Cô không nhịn được mà nuốt nước miếng nói: “Không phải anh cũng đã……gọi em là bà xã rồi à?”

Nhìn thấy cô vòng vo trả lời làm cho Thời Chung lắc đầu bật cười, sau đó bắt chước bộ dáng kiêu căng, biết rõ còn hỏi của cô: “Ý em nói là gì? Anh không hiểu lắm.”

Nhậm Tư Đồ cắn răng trừng mắt nhìn anh, thế nhưng anh cũng không để cho bản thân bị yếu thế, tiếp tục ung dung trừng mắt nhìn cô.

Nhậm Tư Đồ há miệng, cô không muốn nói thẳng những lời đó ra, mà cô không chủ động mở miệng muốn anh thì anh cũng tuyệt đối không vác súng mà tiến vào, chỉ chống đỡ lấy ở bên ngoài của cô, làm cho người ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhậm Tư Đồ nhìn bộ dáng của anh lúc này đột nhiên liền nổi giận, khi anh không để ý đột nhiên dùng sức lật người lại. Trên mặt Thời Chung hiện lên một tia kinh ngạc, cuối cùng cô cũng thành công đè anh ở dưới.

Người phụ nữ này trước nay chưa bao giờ chủ động làm cho Thời Chung nhất thời cau mày, anh cũng liền nằm im hưởng thụ vị trí bị động, nhẹ nhàng vịn lấy hông cô, nhưng chỉ là nhẹ nhàng chống đỡ, mà không hề làm bất kỳ một động tác dẫn dắt nào khác, con mắt cười không hề chớp nhìn xem cô có thể giở trò gì.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ cũng muốn hành hạ anh giống như lúc nãy anh đối xử với cô, đem anh tự lo liệu lấy bản thân, mà lúc này nhìn thấy anh để mặc cho cô tự làm xằng làm bậy thì thật sự không biết nên làm sao. Cô giạng chân ngồi lên người anh, ngón tay từ từ chạm lấy vật cứng rắn đang chống đỡ mông cô ở phía sau, từ từ, từ từ ngồi lên, từng chút từng chút nuốt lấy vật kia.

Lúc này Thời Chung rốt cuộc không thể không thừa nhận, cô đây cũng chính là đang hành hạ anh, người phụ nữ này chủ động cũng không chủ động đến cuối, nơi đó của cô mới nuốt đến một nửa, liền đã căng cứng không chịu nổi, ngồi ở trên người anh, ngón chân cũng không nhịn được mà co rút, chỗ đó theo bản năng cũng co rút lại, nhưng lại không dám ngồi xuống nữa. Thời Chung bị cô kẹp lấy thì cảm giác hơi đau, liền hướng lên nghênh đón lấy cô, cô bị đau liền đè bả vai anh xuống không cho anh chuyển động, cau mày nói: “Đau……”

Lâu rồi không có chạm vào không ngờ lại chặt như thế, ướt át như vậy mà cũng không được…….

Thời Chung chỉ có thể từ từ lui ra, Nhậm Tư Đồ mặt đỏ đến mang tai nhìn anh: “Nếu không…..Đổi lại tư thế?”

Thế nhưng anh lại lấy tay ôm lấy mông cô, một tay đè cô đã chảy mồ hôi ròng ròng ở sau lưng, sau đó liền đem cô bám chặt vào người mình, mượn lúc cô đang ướt át mà xâm nhập vào nơi cấm địa khít khao kia.

Nhậm Tư Đồ thét lên co bụng lại, muốn đẩy anh ra ngoài nhưng cả người cô đã bị anh ôm lấy, chỉ có thể để mặc anh ở bên trong cơ thể cô tùy ý suồng sã, rong ruổi.

đã lâu rồi anh không đụng vào cô, nên mới bắt đầu đã trở nên kịch liệt, tận tình mà hưởng thụ. Nhậm Tư Đồ bị anh mạnh mẽ đánh chiếm thì không

https://thuviensach.vn

chịu nổi, run giọng nói: “không nên.”, thân thể lại không tự chủ được mà mềm nhũn ra, nằm ở trên người anh, mặc cho anh hành động.

Tiếng va chạm, còn có…tiếng nước chảy vang lên, làm cho Nhậm Tư Đồ hận không che được lỗ tai của mình, nhưng trên thực tế hai tay của cô chỉ có thể vô lực nắm quyền chống đỡ ở trong lòng anh, cả người lắc lư không ngừng.

Anh ôm cô lật người lại, trong nháy mắt anh đã lại nắm quyền chủ động, các vị trí trên thân thể cô không tự chủ mà co rút lại, duy nhất chỉ có nơi đó là mở rộng ra, để cho anh nặng nề tấn công từng phát, từng phát.

Rốt cuộc thì kết thúc lúc nào Nhậm Tư Đồ cũng không còn hơi sức đâu mà quản, duy nhất chỉ còn nhớ cô nằm trong hõm vai của anh. Cảm nhận sự yên bình khi da thịt hai người kề sát nhau. Nhậm Tư Đồ dần dần khôi phục tinh thần, mà anh thì đang đầm đìa mồ hôi, cô đưa tay sờ sờ giọt mồ hôi ở dưới tai anh thì nghe thấy anh cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn cô, ánh mắt mê mang hỏi: “đi tắm chứ?”

Anh liền ôm lấy cô, để hai chân cô kẹp chặt vào eo mình, lấy đúng tư thế này mà xuống giường đi về phía phòng tắm, nhưng bước chân đi tới phòng tắm của anh liền chậm lại. Nhậm Tư Đồ hoàn toàn có thể đoán được vì sao bước chân của anh bỗng nhiên chậm lại, bởi vì thân thể hai người đang dán chặt với nhau, anh, vậy mà lại có phản ứng…

Lúc Thời Chung đặt Nhậm Tư Đồ xuống thì suy nghĩ muốn chết cũng có trong đầu cô. cô vội vàng kéo tay anh lại, sợ hãi ngửa đầu lên nhìn anh: “Nghỉ một lát…”

Anh vậy mà cũng đồng ý gật đầu một cái.

Nhưng hình như, cô muốn ‘Nghỉ một lát’ cùng với anh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

https://thuviensach.vn

Người kia nghỉ ngơi, nhưng ngón tay một chút cũng không có ngừng hoạt động.

Lưng Nhậm Tư Đồ bị chống lên cửa phòng ngủ, cảm nhận được ngón tay linh hoạt của anh ở chỗ tư mật của cô hoạt động kịch liệt, cô đè nén tiếng hét chói tai, chỉ có cảm giác thân thể đã vô cùng ẩm ướt, từng giọt chất lỏng rơi lên trên sàn nhà.

Anh rốt cuộc cũng cảm thấy hài lòng, liền liếm lỗ tai của cô, dùng họng nói trầm thấp trí mạng kề bên lỗ tai Nhậm Tư Đồ mà nói: “Em nghỉ đủ rồi sao?”

Ngón tay anh vẫn còn tà ác mà hoạt động, nhưng vẫn còn giả mù sa mưa, giả vờ hỏi cô: anh có thể không…….. Nhậm Tư Đồ nằm ở trong ngực anh khẽ gật đầu.

Thời Chung cười lên một tiếng, nhưng bởi vì tràn đầy dục niệm mà trở nên hấp dẫn vô cùng, Nhậm Tư Đồ gục ở bờ vai anh không có sức mà động đậy, vì bị anh trêu đùa đến cực hạn mà thần kinh trở nên nhạy cảm. cô cảm nhận được ngón tay anh di chuyển ở trong nơi mềm mại ấy rồi thong thả rút ra ngoài, không cần nghĩ cũng có thể biết ngón tay anh lúc này ướt đến mức nào, thế nhưng, anh còn muốn đem ngón tay nâng lên trước mặt cô, ở trước mặt cô mà mút lấy từng giọt chất lỏng đang chảy xuống từ đầu ngón tay.

Người đàn ông này thích làm cho cô xấu hổ mặt đỏ đến mang tai, mà hứng thú tệ hại này càng ngày càng có khuynh hướng nghiêm trọng hơn. Nhậm Tư Đồ nhịn không được mà cắn lấy bả vai anh, nhưng anh lại đưa tay nâng đầu cô lên, anh muốn cô nhìn anh, để anh dễ dàng hôn cô. Vừa hôn vừa không tha nơi chặt chẽ kia, anh mượn vẻ trơn trượt kia mà muốn tiến quân vào thần tốc.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nhón chân lên mà phối hợp, nhưng vẫn cảm thấy anh chỉ chống ở bên ngoài cửa động mà chưa hề có ý muốn tiến vào, cô muốn lùi ra phía sau trốn tránh nhưng bởi vì bàn tay anh vẫn đặt trên mông cô giữ lại. Hai chân Nhậm Tư Đồ dường như có chút mỏi, không thể chịu nổi trọng lượng của thân thể mà muốn trượt xuống theo cánh của thì đột nhiên bị anh giữ lại. Cánh tay vững chắc của anh đem chân cô vắt qua tay mình, cả người cô bị anh cố định trên vách cửa không thể nào chuyển động. Mà thân thể cô lúc này vô cùng khó chịu khi không được thỏa mãn chỉ có tiếng khóc nức nở ngâm nga.

Đúng lúc này, ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ nhè nhẹ: “Cốc cốc.”

“……”

Thời Chung chợt dừng hành động của mình lại.

Nhậm Tư Đồ gắt gao cắn bả vai anh không dám phát ra chút âm thanh nào.

không đợi tiếng người ở bên trong đáp lời, bên ngoài đã vang đến tiếng âm thanh mở cửa. Mặc dù cửa đã được khóa trái nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn không khỏi cảm thấy căng thẳng, đem bả vai anh cắn thật đau Thời Chung liền điều chỉnh hô hấp: “Ai vậy?”

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng đáp lại: “Là con. Tầm Tầm.”

“Sao…sao vậy?”

Tầm Tầm lại đáp: “Con nghe thấy tiếng chuột cào cửa.”

Con chuột…..cào cửa.

Thời Chung nhìn người núp trong ngực mình, người phụ nữ này không dám ngẩng đầu lên, cô không biết nên làm thế nào cho phải.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Hai người đứng bên trong không biết phải làm sao thì Tầm Tầm đã muốn mở cửa đi vào. Bởi vì khóa trái, nên Tầm Tầm không thể nào mở của đi vào được, phát ra tiếng "Cùm cụp cùm cụp" chói tai.

Tư Đồ không thể tiếp tực làm con rùa đen rúc đầu, bỗng dưng ngẩng đầu nhìn Thời Chung, không biết làm sao, tròng mắt Thời Chung suy tư chốc lát, lặng lẽ đặt cô xuống, Tư Đồ chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, hai chân cũng xụi lơ, cứ như vậy dọc theo chân tường ngồi xổm trên đất, sau đó chỉ nghe thấy tiếng chỉnh trang lại quần áo.

Tư Đồ không hiểu ngửa đầu, trên người Thời Chung đã có quần tây cùng áo sơ mi, xem ra anh đã chuẩn bị và mặc quần áo xong hết rồi, hơi vén vén tóc ra sau, Thời Chung lại ở trước mặt cô mở cửa phòng ra.

Tư Đồ nhất thời hoảng sợ trợn to cặp mắt, mắt thấy cửa phòng đã bị Thời Chung kéo ra một khe hở, cả Tư Đồ không biết lấy hơi sức ở đâu ra, đột nhiên giơ tay lên bắt được cánh tay của anh, trừng mắt nhìn anh ý hỏi: Anh anh anh! Anh mở cửa làm gì! !

Thời Chung vỗ vỗ mu bàn tay trấn an cô, đẩy tay của cô ra, lại đem cửa phòng kéo ra một chút, cứ như vậy lắc mình ra khỏi gian phòng , thuận tiện đem cửa đóng lại.

Tư Đồ lặng lẽ núp sau lưng cửa, không dám thở mạnh. Bên tai truyền tới giọng nói của hai người, một hỏi một đáp.

Tầm Tầm nói: "Con đang chuẩn bị đi tiểu một chút, lại nghe thấy tiếng‘ kẽo kẹt kẽo kẹt ’, sợ hết hồn."

https://thuviensach.vn

Thời Chung không nhịn được cười khẽ, hỏi: "Có phải bị sợ đến nỗi không dám đi tiểu luôn hay không?"

Tầm Tầm gấp gáp phủ nhận: "Mới không có!" Lời vừa nói xong, lời tiếp theo lại đem mình bán đi, cẩn thận từng li từng tí hỏi Thời Chung: "Vậy ba có thể dẫn con đi tiểu được không?"

Thời Chung lại nhẹ cười một chút, đặc biệt khẳng khái anh dũng hậu thuẫn: "Đi, ba dẫn con đi vệ sinh."

Sau đó tiếng bước chân liền cách xa cửa phòng, Tầm Tầm mang theo sợ hãi lên tiếng hỏi. từ chỗ xa xa truyền vào trong tai Tư Đồ: "Thật không phải là con chuột?"

"Vậy chắc là do gió hổi làm cử sổ đập vào thôi, ở đây làm sao có chuột được chứ?" Thời Chung vừa đi vừa giải thích với Tầm Tầm.

"Ah. . . . . ." Tầm Tầm rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Tư Đồ cảm giác không phải?

Nhưng vào lúc này, Tầm Tầm lại hỏi: "Đúng rồi, Tư Đồ đâu?"

"Cô ấy à, đã ngủ rồi." Thời Chung nói dối với đứa bé, trong giọng không có một chút sơ hở.

Bây giờ Tư Đồ đang núp sau cánh cửa cũng chỉ có thể tiếp tục núp thôi, thở cũng không dám thở mạnh.

Chờ Thời Chung trở về phòng, Tư Đồ đã dùng chăn quấn mình thành một đoàn rúc trên giường, Thời Chung vừa lên giường liền đem cô nhốt lại trong ngực: "Ngủ thiếp sao?"

"Uhm. . . . . ." Tư Đồ miễn cưỡng đáp một tiếng.

https://thuviensach.vn

Thời Chung nhếch môi cười: "Nói dối là phải tiếp nhận trừng phạt."

Vốn đang dịu dàng ôm tay của cô, đột nhiên liền cậy mạnh, níu lấy góc chăn xé ra, đảo mắt cả chăn liền bị anh vén rơi xuống cuối giường, Tư Đồ chỉ cảm thấy thân thể chợt lạnh, nhưng rất nhanh lửa nóng từ thân thể anh đã thay thế, che kín lại.

Tư Đồ không để cho Anh dính vào, cầm lấy tay anh, không để cho anh làm bậy. Người đàn ông này thấy cường không có hiệu quả, sẽ đổi sắc mặt khác, dùng bộ mặt đáng thương như chú chó nhỏ, cọ cọ trên vai cô: “Nửa đường dừng lại rất đau đớn, bác dĩ, xin hãy lấy thái độ bác sĩ là cha mẹ ra đi.”

Tư Đồ nhéo chop mũi anh chế nhạo nói: “Bác sĩ làm như vậy là vì muốn tốt cho anh, tránh cho đến lúc đó động tĩnh quá lớn, Tầm Tầm lại tới gõ cửa, sẽ làm cho anh bị thương lần nữa.”

Anh lần này khôn có dùng sức nhiều, tiếp tục giữ vững giả bộ đáng thương: “Bác sĩ, anh đây cũng không phải hoàn toàn vì thỏa mãn tư dục bản thân, thật ra thì anh tính toán một khi kết hôn sẽ có đứa bé, đương nhiên là muốn thừa dịp này cần lỗ lực thật nhiều rồi. Huống chi, đến lúc trong nhà có hai đứa trẻ, tâm tư bà xã của anh khẳng định sẽ không đặt ở trên người anh, hiện tại nỗ lực, nắm chặt thời gian hưởng thụ thế giới hai người nhiều một chút, không phải là chuyện nhất cử lưỡng tiện hay sao?”

Từ Đồ “xì” một tiếng bật cười, lúc này nhân vật nào đó không nổi điên nổi nữa: “Anh trở nên tội nghiệp như vậy từ khi nào?”

Thời Chung nhún nhún vai: “Hết cách rồi, ai biểu em thích cái giọng này chứ?”

“Em thích sao?” Từ Đồ sờ sờ mặt mình, cô bị anh trêu chọc cười đến cơ mặt sắp căng cứng, cô cũng không mạnh miệng phủ nhận, chánh liễu chánh kiểm sắc, “Anh thích con là con gái sao?”

https://thuviensach.vn

Thời Chung vẫn cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Con gái.” Cuối cùng lại bổ sung, “Anh và Tầm Tầm cũng thảo luận qua rồi, theo ý của cậu nhóc, nếu như là em trai, nhóc ấy nhất định ‘quản giáo’ thật kỹ, nếu như là em gái, vậy nhóc nhất định chăm sóc thật tốt.”

“Chuyện này anh cũng có thể thảo luận cùng Tầm Tầm được sao?”

Thời Chung lại nhún nhún vai.

Từ Đồ suy nghĩ một chút cũng thế, chuyện anh cưới cô cũng có thể thương lượng cùng Tầm Tầm……..Quả nhiên đàn ông đều cùng một bọn.

Thấy cô như vậy, Thời Chung hỏi: “không lẽ em không thích con gái.”

Anh thấy cô nghĩ chuyện khác xuất thần như vậy nên hiểu lầm. Tư Đồ đương nhiên là muốn tranh thủ thời gian giải thích: “Muốn chứ.”

Nhưng không nghĩ cô cũng thích như anh, chỉ thấy trong mắt của anh cất giấu hài lòng, khóe miệng khẽ mỉm cười: “Muốn, vậy thì càng phải nắm chặt thời gian.”

Nắm chặt thời gian…..”Làm gì?”

Thời Chung không trả lời vấn đề này của cô, lại có điều ngụ ý mà nhíu mày nhìn Tư Đồ, trực tiếp dùng hành động trả lời, anh muốn làm cái gì.

Từ Đồ bị an loay hoay thành tư thế nằm nghiêng, nhu nhu cuộn tại nơi đó, tay của anh đi vòng qua phía trước tới đừ lại bụng của cô, thoáng nhìn về phía sau, Tư Đồ là được anh nâng vểnh mông, bộ dáng ta cần ta cứ lấy.

Anh nằm nghiêng ở sau lưng cô, lúc trước ướt át, từ từ chen vào.

Tư Đồ có chút sợ đi phía trước tránh né, anh liền từng chút từng chút hôn lên sống lưng trần của cô, để cô buông lỏng: “Yên tâm, anh sẽ dịu dàng.”

https://thuviensach.vn

Anh nói được là làm được, không hề giống như trước tùy tính thô lỗ nữa, chỉ là vào đến nơi cực sâu, thong thả ung dung xay nghiền, tần số này Tư Đồ còn tiếp nhận được, thỉnh thoảng hừ ra một tiếng thoải mái ngâm nga một tiếng, nhưng dần dần anh lại không ngại, bản tính chinh phục của người đàn ông cũng không biết bất giác lộ ra từ lúc nào, thân thể còn hợp với, thế nhưng anh lại không biết dùng cách gì, đem thân thể cô nâng lên, Từ Đồ không hiểu mình tại sao lại xui xẻo hồ đồ đã quỳ gối nơi đó, cũng không còn thời gian, không còn hơi sức đi tìm hiểu, toàn bộ suy nghĩ chỉ có thể dùng để cảm thụ, hai đầu gối mình vốn khép lại bất tri bất giác bị anh tách ra, anh dán chặt ở sau lưng cô, liều mạng dong ruổi ra vào.

Mà khi Tư Đồ bị anh hung ác đảo đến cơ hồ hồn bay phách tán, suy nghĩ sâu xa thê lương chịu đựng như muốn bật thốt lên thét chói tai, lại không nhin được lấy tay chống tủ đầu giường, thế nhưng anh lại giễu cợt cô: “Làm vậy thì đừng có trách anh nhé, đến lúc đó Tầm Tầm nghe con chuột quậy phá lại chạy sang đấy.”

Tư Đồ cắn răng, quay đầu lại trừng mắt nhìn anh, nhưng ánh mắt đầy nước, một chút sức lực đe dọa cũng không có.

Tư Đồ bị anh hôn đến đầu óc thiếu dưỡng khí, lại đột nhiên rõ ràng ý thức được, sau này mình không thể tin tưởng anh cái gi “anh sẽ dịu dàng”, chuyện hoang đường rồi.

Ở nơi này phong tình muốn hương thơm ở bên trong, cô đè nén rên rỉ mà anh từ từ trở nên thô thở gấp, hoàn toàn không có ai chú ý tới điện thoại trong túi xách Tư Đồ, yên lặng rung rung một hồi. Màn hình điện thoại di động cũng theo đó sáng rồi lại tối.

“Nghe nói em phải kết hôn, chúc mừng em!”

Tin nhắn từ Tưởng Lệnh Thần.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 60

“Nghe nói em sắp kết hôn, chúc mừng nha.”

Vào giờ phút này Tưởng Lệnh Thần đang đứng bên quầy rượu ở Tưởng gia, anh ta ở bên quầy rượu mà nhắn tin, sau đó đem điện thoại cất vào túi.

Âm nhạc đinh tai nhức óc vẫn còn tiếp diễn, mà người ngồi bên cạnh anh ta là Thẩm Thấm đang say mèm, Tưởng Lệnh Thần búng ngón tay, người phục vụ lập tức làm cho anh ta ly rượu nữa.

Tưởng Lệnh Thần uống một hớp, nghiêng đầu nhìn Thẩm Thấm đang nằm gục trên quầy bar, thấy miệng của cô ta vẫn không ngừng nói cái gì đó, thì anh ta không khỏi cúi đầu xuống gần để nghe, quả nhiên người phụ nữ này câu nào nói ra cũng liên quan đến Thời Chung.

“Không phải đã chia tay sao, tại sao lại đột nhiên cầu hôn chứ?”

“Đừng kết hôn……”

“Đừng cưới cô ta…….”

Trong miệng cô ta chính là ba câu nói này, Tưởng Lệnh Thần sớm đã nghe không dưới mười lần rồi. Tâm tình anh ta gần đây không tốt chút nào, mặc dù đơn kiện đã được rút, nhưng vẫn bị cha già cấm cửa, chỉ có thể ở thành phố B mà đợi. Đầu hè chính là lúc có thời tiết thích hợp nhất để vui chơi, năm ngoái vào lúc này anh ta đang cùng với đám bạn xâu xa bao du thuyền, kèm theo cả mười bảy mười tám nữ minh tinh đi du ngoạn ở biển, về phần năm nay lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

https://thuviensach.vn

Tất cả đều do người phụ nữ trước mặt này làm hại anh ta.

Mà tối nay anh ta lại ngoan ngoãn ở nhà chơi game nhập vai, được nửa chừng thì nhận được điện thoại: “Cái con bé tiếp thị bia kia lại đến chỗ của chúng ta uống rượu, anh có cần gọi vài người đến tiếp đãi cô ta không?”

Tưởng Lệnh Thần lập tức lên tiếng ngăn đám bạn xấu xa kia lại: “Cậu có phải là đàn ông không vậy? Cút đi chỗ khác đi, đừng động vào cô ta.”

Bọn bạn xấu cười toét miệng cúp điện thoại.

Tưởng Lệnh Thần lại một lần nữa đeo mắt kính, cầm Bảng điều khiển chơi tiếp, suy nghĩ đã không còn ở chỗ này nữa rồi, anh ta càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, cuối cùng mới gỡ mắt kính ra, cầm chìa khóa xe, đi ra khỏi nhà.

hiện tại những người ra vào quán rượu đều là loại người mặt người dạ thú, Tưởng Lệnh Thần nhanh chóng đánh gục hai người thanh niên bảo vệ không thèm xếp hàng mà nghênh ngang trực tiếp đi vào trong liền được quản lý kính cẩn lễ phép mời vào quầy rượu, ở chỗ xếp hàng ngoài cửa vẫn còn có mấy cô gái không khỏi hướng mắt nhìn về phía Tưởng Lệnh Thần.

Ánh mắt Tưởng Lệnh Thần cũng không nhìn ngó lung tung, người quản ;ý liền dẫn anh ta đi đến phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Mới đi tới cửa phòng làm việc thì liền nghe tiếng hét chói tai của phụ nữ. Tưởng Lệnh Thần không kịp hõ cửa mà trực tiếp đạp cửa phòng đi vào.

Nhất thời anh ta nhìn thấy trên ghế salon có hai người tựa như dây leo, trong nháy mắt trở nên bất động, hai cặp mắt nhất thời nhìn về Tưởng Lệnh Thần ở ngoài cửa.

https://thuviensach.vn

Tên bạn xấu xa cùng với một cô gái tình nguyện làm chuyện ấy, cho nên Tưởng Lệnh Thần sớm buông bỏ sự thấp thỏm trong lòng, hướng vền phía hai người vẫn còn đang choáng váng, hất cằm lên nói: “Hai người cứ tiếp túc.” Anh ta bình tĩnh đến mức giống như người vừa nãy đạp cửa vào không phải là anh ta.

nói xong liền kéo cửa đóng lại.

Nhưng lại thoáng nghĩ đến chuyện còn chưa kịp hỏi, Tưởng Lệnh Thần lại đem cửa mở ra: “cô bé tiếp thị bia kia đâu rồi?”

cô bé tiếp thị bia đâu rồi, vẫn còn đang ở dưới tầng một tự chuốc say bản thân.

Tưởng Lệnh Thần cảm thấy cô bé này thật không biết cân nhắc, trước kia trả đũa anh ta như vậy, anh ta còn chưa có tính sổ với cô, hôm nay lại còn dám uống say như thế, ngay cả anh ta cũng không nhận ra, còn chưa tính đến nhìn cô uống cái rượu trái cây rẻ tiền mà có thể uống thành bộ dạng như vậy. Tưởng Lệnh Thần đoạt lấy bình rượu nếm thử một miếng rồi đặt xuống, rồi nói người phục vụ đổi cho cô một ly rượu cho bản thân.

Kết quả là người phụ nữ này sau khi uống xong thì liền che miệng lảo đảo chạy đi phun, Tưởng Lệnh Thần cảm thấy tức giận.

Nhưng mười lăm phút đã qua mà chưa thấy cô ta quay lại, Tưởng Lệnh Thần cũng đã uống xong hai ly rượu nhìn sang chiếc ghế bên cạnh vẫn còn trống, không nhịn được nữa liền gọi phục vụ lại hỏi: “đi vào phòng vệ sinh nữ xem một chút, cô gái ngồi ở đây có phải đang ói hay không, đừng làm cho cô ấy chết ngạt ở bồn cầu.”

Cái yêu cầu này đối với phục vụ có chút kỳ lạ, nhưng người phục vụ vẫn đi làm.

https://thuviensach.vn

Anh ta dõi mắt nhìn cả quán bar này, một cô gái mặt mộc không trang điểm, thật đúng là không tìm ra người thứ hai. Quả nhiên chỉ chốc lát sau người phục vụ đã quay trở lại: “Tưởng tiên sinh, tôi đã đem vị tiểu thư kia đưa đến phòng nghỉ.”

Tưởng Lệnh Thần nổi tiếng tính khí kỳ quái, hiện tại cũng không them giải thích lời nào mà chỉ trích người phục vụ: “Ai cho cô đem cô ấy đi tới phòng nghỉ ngơi?”

“…”

Quán rượu mở ra biết các công tử thỉnh thoảng tới chỗ này tiêu dao, vì vậy cố ý xây dựng phòng nghỉ ở tầng trên cùng, đây là nơi để cho mọi người thư giãn với bàn bida lỗ, cùng với vài brit. Mặc dù cô bé tiếp thị bia kia không thể so sánh với những cô gái ở đây, cả người mặc mộc không trang điểm, nhìn vô cùng nhạt nhẽo như nước lọc, nhưng ngộ nhỡ lại bị vị công tử nào mù mắt nhìn trúng, đói bụng mà ăn quàng, không phải cô bé sẽ là dê bị đưa vào miệng cọp sao?

Tưởng Lệnh Thần vội vàng chạy lên phòng nghỉ, phòng nghỉ to như vậy nhưng lại không hề có một bóng dáng hiểm ác nào, nơi này chỉ có một mình cô bé tiếp thị bia đang dựa lưng vào ghế salon mà ngủ, cả người co rúc thành một cục.

Tưởng Lệnh Thần đi lại gần bên cạnh cô thì nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của cô, bả vai cũng khẽ run rẩy, quả nhiên nhìn thấy nước mắt trên mặt cô.

Uống say sẽ khóc, khóc xong uống nữa, thật đúng là một loại phương thức để phát tiết. Chuyện tình cảm nam nữ trước nay vẫn coi trọng chuyện tình nguyện, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, Tưởng Lệnh Thần sớm không chịu được mà nhíu mày, đến nông nổi này sao? Vì một người đàn ông liền không cần đến mặt mũi…

https://thuviensach.vn

Trong đầu anh ta tràn ngập sự khinh bỉ, nhưng cũng khẽ nổi lên vị chua, Tưởng Lệnh Thần không nhịn được mà đưa tay lau đi nước mắt cho cô, cuối cùng buông bả vai cô ra, để cô tiếp tục núp trong góc tường khóc một mình.

“cô nên nghĩ mình là người may mắn vì tránh được một tai kiếp. thật ngu ngốc.”

Tưởng Lệnh Thần ném ra một câu như vậy, cũng không mong rằng cô sẽ nghe được, mà thật sự cô cũng không nghe được, uống say cũng chỉ biết khóc, không làm ồn là rất tốt rồi, dù sao cô cũng vừa mới nói ra một câu “Đừng kết hôn”, “Đừng cưới cô ta” cũng được lắm…

Sáng sớm hôm sau Nhậm Tư Đồ nhận được một tin nhắn ngắn gọn không thể giải thích được như vậy.

Chỉ là từ miệng Tưởng công tử nghe dien-⊹-dan-⊹-le-⊹-quy-⊹-don-⊹-com được hai chữ “Chúc mừng”, sao cảm thấy khó chịu giống như nhận được thư đe dọa, Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà xóa cái tin nhắn này đi.

Ngoại trừ Tưởng Lệnh Thần đáng ghét gửi tin nhắn chúc mừng thì còn có Tôn Dao cũng nhắn tin, Nhậm Tư Đồ quay đầu liếc mắt lại nhìn người còn đang nằm lỳ trên giường ngủ say, Thời Chung—hình như đây là lần đầu tiên cô dậy sớm hơn anh, nghĩ đến anh những ngày qua chắc có lẽ đã quá mệt mỏi.

Nhìn lại những vết do cô cào mà ửng đỏ lên thì trong lòng Nhậm Tư Đồ yên lặng bổ sung thêm một câu: tối hôm qua anh cũng quá mệt mỏi rồi..

Không muốn đánh thức Tôn Dao dậy cho nên Nhậm Tư Đồ chỉ có thể đọc tin nhắn của cô—

“Tối nay mình không muốn quấy rầy hai người các cậu, nhưng mà, hai người các cậu cũng nên kiềm chế, tối nay mình sẽ ngủ ở khách sạn, sáng

https://thuviensach.vn

sớm mai sẽ tới tìm hai người, nhớ để cho vị hôn phu của cậu thanh toán tiền khách sạn cho tớ, còn phải cho tớ thêm một bao lì xì 9999 nha, thiếu một đồng tớ cũng nhất định không gả cậu đi.”

Nhậm Tư Đồ vừa đọc vừa cười rồi đặt điện thoại trở lại trên mặt bàn, sau đó liền rơi vào một vòng tay ở phía sau, người sau lưng đã sớm tỉnh ngủ, giọng nói lười biếng nhu hòa tiến vào trong lỗ tai của Nhậm Tư Đồ: “Em ở chỗ này cười toe toét một mình cái gì vậy?”

Nhậm Tư Đồ quay người lại liền đối mặt với cặp mắt dài hẹp của Thời Chung. Cô có cười toe toét sao? Nhậm Tư Đồ sờ sờ khóe miệng—cười toe toét thì cười toe toét đi, dù sao trước mặt anh cô cũng không cần giữ gìn hình tượng.

Thời Chung lại gần muốn hôn cô, lại bị cô đưa tay ra đẩy bả vai rồi nói: “Anh mau đi rửa mặt đi, Tôn Dao có lẽ sắp tới đây rồi.”

“Cô ấy tới đây làm cái gì?” Thời Chung có vẻ không vui lòng.

“Hôm qua cô ấy cố tình từ trường quay chạy về, đáng tiếc là bỏ lỡ sự kiện chính, anh phải cho cô ấy bao lì xì tiền làm mai để đền bù.”

Thời Chung cười hớn hở gật gật đầu một cái, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy anh cho cô ấy hai bao lì xì, em nói cô ấy hôm nay đừng tới quấy rầy chúng ta.”

Nói xong anh liền khiêng cô đí tới phòng tắm: “Đi, đi rửa mặt.”

Nhậm Tư Đồ liền vội vàng né tránh, anh đem cô vào phòng tắm chỉ đơn thuần là rửa mặt? Nhậm Tư Đồ bày tỏ rõ thái độ mình sẽ không rơi vào bẫy, cô đưa cánh tay ra chống lên người anh, không cho anh đến gần mình: “Anh không phải rất mệt sao?”

https://thuviensach.vn

“Thời phu nhân dậy sớm, tinh thần sảng khoái như vậy, anh nào dám nói là mệt mỏi?”

Lúc này sức lực chống đỡ của cô dần dần bị anh hóa giải, anh giữ chặt cổ tay của cô, kéo cô vào trong lồng ngực mình.

Một tay khác cầm lấy diện thoại của cô giơ đến trước mặt, vừa mở khóa vừa hỏi: “Mật mã là bao nhiêu?”

“0901”

Tay Thời Chung đang bấm mã số bỗng dừng tay, ngạc nhiên nhìn cô: “Không phải là 1217 sao? Em đổi lúc nào vậy?”

Nhậm Tư Đồ nheo mắt nghi ngờ, không nhịn mà nhìn đánh giá anh một lượt từ trên xuống dưới: “Làm sao anh biết là 1217?”. Mà: “……..Anh đã biết 1217 rồi thì còn hỏi làm gì nữa?”

Thời Chung nhún vai một cái: “Nghe Tôn Dao nói, em cùng với Thịnh Gia Ngôn lấy ngày giỗ một chú chó hai người nuôi làm mật mã, nếu đã như vậy, thì anh nên tình nguyện giả vờ không biết chuyện này.”

Lần đầu tiên Nhậm Tư Đồ thấy người đàn ông này thẳng thắn như thế nên nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Thời Chung cũng không ngại mất mặt liền hỏi tiếp: “Vậy….0901 có ý nghĩa là gì?”

Lúc này Nhậm Tư Đồ có chút muốn nói mà lại thôi, cô thận trọng từng li từng tí ngước mắt lên nhìn anh một cái: “Éc……Em không nhớ đầu tiên anh nhìn thấy em trong ngày tuyết rơi kia là ngày bao nhiêu, nhưng thật ra lần đầu tiên chúng ta chính thức biết nhau chính là ngày nhập học năm lớp mười một—đúng là ngày chín tháng một, số này cũng đặc biệt dễ nhớ, nên đem đó thành ngày kỉ niệm gặp mặt.”

https://thuviensach.vn

Thời Chung dở khóc dở cười, làm bộ lườm cô một cái: “Em tùy tiện chọn một ngày làm ngày kỉ niệm như vậy sao?”

Nhậm Tư Đồ bĩu môi.

Thôi……Bây giờ cũng không phải là lúc truy cứu cái vấn đề thời gian, Thời Chung đứng yên lặng khó hiểu, rồi nói: “Anh tính toán món nợ này với em sao đây?” Vưa nói với cô anh vừa gọi điện cho Tôn Dao nói: “Bà mai, hôm nay tôi còn rất nhiều món nợ cũ chưa kịp tính toán với Nhậm Tư Đồ, một ngày hôm nay chắc cũng không đủ, cho nên hôm nay không tiện tiếp đãi cô, hôm khác tôi cho cô hai bao lì xì coi như bồi thường.”

Vừa nói anh vừa không quên quăng cho Nhậm Tư Đồ một cái nhìn đầy ngụ ý. Nhậm Tư Đồ bị anh lôi kéo dĩ nhiên cũng nhìn thấy được ánh mắt của anh, ánh mắt này làm cho cô không khỏi sợ hãi: cả ngày cũng không đủ…..giọng điệu thật lớn…….

Thời Chung từ từ đem điện thoại để lại trên bàn, chưa đầy một giây sau anh đã bổ nhào về người của Nhậm Tư Đồ làm cho cô khóc không ra nước mắt nhưng đột nhiên lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, giải thoát cho cô—

Tôn Dao đã trở về.

Lúc này bàn tay nắm điện thoại của Thời Chung còn chưa kịp rút về, anh do dự không biết có nên nhận điện thoại hay không, suy nghĩ một chút liền quyết định nhấn nút trả lời điện thoại của Tôn Dao.

Một giây kế tiếp Thời Chung liền nghe thấy “Tin dữ”: “Éc…….Thật xin lỗi, tôi đã đến cửa rồi.”

Giọng nói của Tôn Dao vừa ngừng thì Thời Chung cùng với người phụ nữ ở trong ngực không nhịn được bốn mắt nhìn nhau, lúc này bên ngoài cửa phòng ngủ cũng vang lên tiếng chuông cửa dễ nghe—

https://thuviensach.vn

“Leng keng.”

***

Tôn Dao đứng ở ngoài cửa đợi một lát thì đã có người đi tới mở cửa, nhưng hiển nhiên, Tôn Dao biết mình lúc này không được hoan nghênh. Tôn Dao hướng về phía Thời Chung đang đứng ở bên trong cửa biết rõ mà còn hỏi: “Xem ra tôi tới không đúng lúc nha.”

Cả khuôn mặt người đàn ông vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt rõ ràng như đang cảnh báo Tôn Dao: thức thời thì mau rời đi ngay lập tức cho tôi.

Nhưng Tôn Dao căn bản không coi trọng sự cảnh báo của anh, nhàn nhã từ trong túi xách của mình lấy ra một quyển hộ khẩu, ở trước mặt Thời Chung mà đong đưa: “Chẳng qua là tôi mang cái này tới cho anh—“

Thời Chung nhận lấy hộ khẩu, hơi ngẩn người, sau đó giương mắt nhìn về phái Tôn Dao, tuy anh vẫn không nói lời nào, nhưng ánh mắt nhì Tôn Dao đã khách khí hơn gấp trăm lần.

Tôn Dao cười hả hê một tiếng, không khách khí đổi dép đi vào phòng khách, đặt mông ngồi xuống, vừa đúng lúc nhìn thấy Nhậm Tư Đồ ở trong phòng ngủ đi ra.

Nhậm Tư Đồ còn chưa đi lại gần Tôn Dao thì Tôn Dao đã đột nhiên nhíu mày, ngay sau đó đưa tay che mắt lại: “Mau, cậu mau đem chiếc nhẫn kia cất đi, mắt mình sắp bị nó chói mù mắt rồi.”

Không hổ là diễn viên, cô ấy làm như thật sự bị chiếc nhẫn làm cho chói mắt đến mức mở mắt không được, đến điệu bộ giơ tay nhấc chân cũng giống y như thật—Nhậm Tư Đồ bật cười đi về phía Tôn Dao.

Tôn Dao nhìn chiếc nhẫn trứng chim bồ câu, đột nhiên thay đổi giọng, hướng về phía người còn đang đứng ở cửa, la lớn lên một câu: “Tôi đã hối

https://thuviensach.vn

hận rồi, bao lì xì của bà mai tôi phải thêm một con số chín, là 99999.”

Nhậm Tư Đồ nhanh chóng ngăn cô lại.

Thời Chung vốn bởi vì bị Tôn Dao đột nhiên tới mà mất hứng nên Nhậm Tư Đồ không biết Tôn Dao có nhận được bao lì xì của anh không nữa.

Tôn Dao thấy Nhậm Tư Đồ dùng ánh mắt khẩn trương ý bảo cô đừng làm loạn nữa, thì giả vờ dùng ánh mắt đặc biệt thất vọng nhìn Nhậm Tư Đồ: “Còn cậu. Cũng chưa có gả đi đâu, mà đã mắc chứng sợ chồng rồi hả? Hơn nữa, lần này mục đích của tớ tới đây cũng không phải là đòi lì xì mà là muốn đưa hộ khẩu tới, anh ta còn phải khách khí bưng trà rót nước cảm tạ tớ mới đúng.”

Nhậm Tư Đồ còn chưa phản ứng kịp: “Cái gì mà hộ khẩu?”

Nhậm Tư Đồ vừa nói xong thì liền thấy Thời Chung đi vào phòng khách, trên mặt đúng là biểu hiện giống như Tôn dao nói, mặc dù anh không tỏ ra ân cần lắm nhưng giọng nói cũng hết sức khách khí: “Em muốn uống gì? Trà hay cà phê?”

Nhậm Tư Đồ khiếp sợ nhìn Thời Chung, Tôn Dao thì hả hê hướng về phía Nhậm Tư Đồ đang chau mày trả lời Thời Chung: “Cà phê.”

Thời Chung lập tức quay đầu vào phòng bếp, chỉ là lúc trước anh còn cực kỳ không hoan nghênh người khách này mà lúc này lại đi pha cà phê.

Cho đến khi bóng dáng của Thời Chung biến mất ở cánh cửa bếp, Tôn Dao mới giải thích cho Nhậm Tư Đồ: “Tớ cảm thấy, người làm việc hiệu quả như anh ta cầu hôn sẽ thành công cho nên sẽ cần dùng đến hộ khẩu, cho nên tớ đã thuận tiện ghé qua nhà cậu, mang hộ khẩu của cậu tới đây.”

“……”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ phản ứng chậm mất nửa giây, cô chưa kịp phát biểu bất kỳ quan điểm gì với lần này, Tôn Dao liền cất giọng hỏi Thời Chung: “Đúng rồi, chừng nào thì hai người đi đăng ký?”

Thời Chung đang ở trong phòng bếp pha cà phê cũng không quay đầu lại mà đáp: “Ngày mai.”

Ngày mai???

Đây có phải là hiệu suất quá hay không?

Nhậm Tư Đồ sau khi nghe thấy anh nói liền giống như rơi vào sương mừ.

Nhưng hiển nhiên Thời tiên sinh cũng không chỉ khẩn trương ở mỗi việc đi đăng ký—rất nhanh sau đó Thời Chung liền bưng hai ly cà phê ra ngoài, để trên bàn trà trước mặt Nhậm Tư Đồ cùng với Tôn Dao.

Nhậm Tư Đồ vẫn còn trừng mắt nhìn anh, không lên tiếng mà hỏi: ngày mai? Anh chắc chắn chứ?

Cô dâu bên cạnh vẫn còn đang trong bộ dáng ngây ngô làm cho Thời Chung không nhịn được mà cười, anh nhìn cái đồng hồ treo trên tường, rồi mới ngồi xuống cạnh Nhậm Tư Đồ, bàn tay cũng tự nhiên mà dღđ☆L☆qღđ đặt lên eo cô, rồi chỉ chỉ vào mũi cô một cái: “A đúng rồi, quên nói cho em, hai giờ nữa sẽ có người đến lấy số đo của em. Ngày mai đi đăng ký, sang tháng sẽ tổ chức hôn lễ, hôm nay sau khi lấy số đo xong sẽ gửi về Paris, một tháng sau vừa đúng có thể lấy áo cưới của em về.”

“……”

“……”

https://thuviensach.vn

“Cái người này…….” Nhậm Tư Đồ hiện tại chỉ có thể nói như vậy, rồi cũng chỉ có thể nói thêm: “…….làm việc rất có năng suất.”

“Thế nào? Em không nghĩ nhanh như vậy sẽ danh chính ngôn thuận làm vợ anh?” Thời Chung cười chế nhạo cô.

Tôn Dao ngồi bên cạnh chà mạnh hai cánh tay, để tránh cho trận buồn nôn do cử chỉ thân mật của hai người khỗng em ai là gì kia rồi đứng lên: “Tớ đi xem Tầm Tầm. Không ở chỗ này chịu kích thích nữa, các người từ từ mà tận hưởng.”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Tư Đồ cũng không nhịn được muốn cảm thán, làm việc có hiệu suất cao như vậy, thật làm cho người ta thoải mái vừa lòng.

Anh an bài tất cả mọi chuyện giỏi như vậy, anh cảm thấy cô dâu của anh cần một cái áo cưới xinh đẹp độc nhất, liền có người của công ty áo cưới tới cửa phục vụ, đo may cho Tư Đồ, báo cho Tư Đồ chỉ cần thanh thản ổn định chờ đợi lúc may xong áo cưới là được.

Anh không hy vọng cô dâu của anh vào ngày kết hôn bởi vì mệt mỏi mà không ngừng kêu khổ, liền an bài tất cả mọi chuyện, Tư Đồ chỉ cần ăn ngon ngủ yên là tốt, nhận được điện thoại của anh thì chỉ cần mang theo hộ khẩu ra cửa là được, không cần cô xếp hàng, đến cục dân chánh liền trực tiếp lên lầu điền đơn, chụp hình, ký tên, đóng dấu.

Trong phút chốc nhận giấy kết hôn kia, Tư Đồ nhìn mình trong hình bởi vì tâm tình quá mức phập phồng nên nụ cười cương hết mặt, ngước mắt xem tấm ảnh một chút, nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái không chấp nhất với Thời Chung, cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức làm cho cô trong lúc bất chợt cảm thấy có chút không chân thật, nhưng loại cảm giác này. . . . . Nói thật một ít cũng không tệ.

Vì hôm nay Tư Đồ đi đăng ký kết hôn nên xin nghỉ một ngày, Tầm Tầm lại có tiết, nhưng đứa nhỏ này lại nói muốn tận mắt thấy cảnh tình sử của hai người, nháo không chịu đi học, muốn cùng đi cục dân chánh, Tư Đồ cũng không thể cưỡng qua Tầm Tầm, đem Tầm Tầm đến cục dân chánh.

https://thuviensach.vn

Mà khi Tư Đồ cùng Thời Chung cầm giấy hôn thú đi ra, Thư kí Tôn đang cùng với Tầm Tầm ngồi trên ghế dài chờ bên ngoài—— Tôn Dao không thể đến được, Tầm Tầm lại muốn theo tới, Tư Đồ sợ mình tới chỗ đăng ký sẽ loay hoay không có cách nào chăm sóc Tầm Tầm, liền muốn tìm người đến giúp đỡ coi chừng Tầm Tầm, mà tâm tư của cô căn bản sẽ không nghĩ đến muốn tìm Thịnh Gia Ngôn giúp đỡ, Tầm Tầm ngây thơ vô tội liền chủ đề nghị với Thời Chung: "Gọi chú Gia Ngôn tới giúp một tay được không?" Ba chân dài muốn nhân cơ hội này hỏi rõ ràng chú Gia Ngôn trong suy nghĩ đứa bé rốt cuộc có địa vị gì, Tầm Tầm suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghĩ đến nên trả lời như thế nào: "Tôn Dao nói, chú Gia Ngôn là nam tri kỷ của Tư Đồ. Cho nên chú Gia Ngôn chính là. . . . . a di của con rồi." Tư Đồ còn chưa kịp biểu đạt quan điểm với Tầm Tầm, danh chánh ngôn thuận "Tiến dần từng bước" có sức lực vừa nói đùa vừa nói thật, tuy là nói với Tầm Tầm nhưng kì thực là nói cho Tư Đồ nghe: "Có ông xã rồi, cái nam tri kỷ kia có phải nên hoàn toàn thối lui khỏi võ đài rồi không." Sau đó Thời Chung liền gọi Thư kí Tôn tới đây làm bảo mẫu nửa ngày

Thư kí Tôn cùng Tầm Tầm chung sống cực kỳ dung hòa, không biết đang nói chuyện cười gì, chọc cho Tầm Tầm cười đến che bụng, cười đến khóe mắt cong cong, đang lúc này, ánh mắt Tầm Tầm liếc thấy bóng dáng của Thời Chung, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tầm Tầm lập tức từ bỏ hết tâm tư trêu chọc của Thư kí Tôn, vui sướng từ trên ghế dài nhảy xuống, chạy như bay đến bên cạnh Thời Chung: "Làm xong rồi sao?"

Thời Chung vững vàng tiếp được Tầm Tầm, một tay đem Tầm Tầm ôm vào trong ngực, một tay kia giơ lên tờ giấy hôn thú. Tầm Tầm nhận lấy giấy hôn thú liếc mắt nhìn lại một lần, rồi mới hài lòng khép lại giấy hôn thú, rồi dùng giọng điệu người lớn khuyên lơn trẻ nhỏ, thở dài một câu: "Rốt cuộc có thể yên tâm được rồi."

". . . . . ."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ còn tưởng rằng Tầm Tầm lại muốn nói ra cái gì cao lớn lên, không nghĩ nhóc Tầm Tầm lo nghĩ còn mấy thứ như vậy: "Về sau ngày ngày đều có ăn ngon món ăn ăn; còn có khi họp phụ huynh cũng sẽ có ba tham gia; còn có còn có còn nữa, ba chân dài, hôm nay con muốn ăn rau câu trái cây, ba nhất định phải làm cho con!"

Đứa nhỏ này, có phải đang xem thường tài nấu nướng của cô. . . . . Tư Đồ bất đắt dĩ nghĩ.

Thời Chung đồng ý: "Không thành vấn đề."

Tầm Tầm nghe vậy, trực tiếp dùng hành động thực tế bày tỏ đối với ba chân dài 100% độ hài lòng ——ôm cổ Thời Chung không buông tay rồi.

Tay trái Thời Chung ôm Tầm Tầm, tay phải dắt Tư Đồ, cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài. Thư kí Tôn nhìn bóng lưng ông chủ hăng hái, liếc mắt nhìn mình một người cô đơn, điều chỉnh tâm tình một cái, vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Ngồi ở ghế cạnh tài xế, Thư kí Tôn nhận điện thoại, nửa buổi nghe xong, càng nghe càng khó nén kích động, cuối cùng mặt tràn đầy hưng phấn, nói một câu: "Tốt." Sau liền trực tiếp đưa điện thoại cho Thời Chung ngồi ở ghế sau

"Thời tổng, điện thoại."

Thời Chung nghe vậy nhận lấy điện thoại, Tầm Tầm vẫn dựa vào trong ngực Thời Chung tự nhiên cũng đem lỗ tai bát quái tới nghe, Tầm Tầm cũng không nghe được nhiều, đang lúc Tầm Tầm cau mày chuẩn bị sẽ đem lỗ tai tiến tới một chút thì Thời Chung đã cúp điện thoại, hơi xin lỗi đối với Tầm Tầm nói: "Bây giờ ba phải về thành phố B một chuyến, lần sau sẽ làm rau câu trái cây cho con được không?"

https://thuviensach.vn

"À?" Đây đối với Tầm Tầm mà nói quả thật chính là sấm sét giữa trời quang, Tầm Tầm không nhịn được sợ hãi than một tiếng, đặc biệt tiếc nuối hỏi, "Vội vã trở về làm gì?"

Tư Đồ cơ hồ cùng Tầm Tầm trăm miệng một lời hỏi: "Vội vã trở về làm gì?"

"Hạng mục ký kết thành công, anh phải trở về xử lý một chút." Thời Chung không hưng phấn như Thư kí Tôn, có chút hời hợt trả lời Tư Đồ một câu.

Mặc dù sâu trong nội tâm Tư Đồ có một chút muốn giống như Tầm Tầm bây giờ, liều mạng ôm cổ Thời Chung, chết sống không buông tay, quấn Thời Chung nói với anh "Chớ đi", nhưng cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, dù sao thì công việc vẫn quan trọng, vì vậy Tư Đồ chỉ cười cười: "Anh đi đi, không có chuyện gì."

Tư Đồ nói xong, thuận tiện đem Tầm Tầm còn trong lòng Thời Chung không chịu xuống kéo ra, Tầm Tầm không cam lòng bĩu môi, trao đổi điều kiện, nói: "Vậy lần không chỉ có rau câu trái cây mà còn có đầu cá hoa tiêu!"

Thời Chung một lời đáp ứng luôn, dặn dò tài xế một câu: "Đưa Thời phu nhân về nhà." Sau đó bảo tài xế dừng xe ven đường, chuẩn bị mang theo Thư kí Tôn xuống xe, đón taxi về thành phố B.

Thời phu nhân. . . .

Cái này danh xưng này từ trong miệng Thời Chung nói ra một cách tự nhiên, nước chảy thành sông, nhưng với Tư Đồ, có chút khó đọc. Cô vẫn còn thất thần, lặng lẽ lặp lại danh xưng làm cho cô cảm thấy ngọt ngào trong lòng thì Thời Chung đã xuống xe, đứng ở bên ngoài cửa xe nói với cô: "Đúng rồi, anh đã kêu người chuyển nhà, ngày mai em đến thành phố B, đem đồ đến đó đi."

https://thuviensach.vn

Lời tương tự, Tư Đồ đã nghe anh nói qua, nhưng ngắn ngủn không tới 180 ngày, những lời này lại có ý vị hoàn toàn bất đồng —— bọn họ cũng không phải là ở chung, mà là cuộc sống tân hôn.. . . . .

***

Có lẽ Thời Chung cũng không ngờ, đến ngày cách ngày hôn lễ dự trù một tháng, công ty lại đột nhiên bận rộn.

Ngay cả hôm sau công ty chuyển nhà đem gì đó cho Tư Đồ hầu như đều xong xuôi mọi chuyện, Tư Đồ cũng còn không thấy bóng người của anh.

Tin nhắn lại không, vừa mới bắt đầu còn nói đại khái có thể chạy về nhà ăn cơm, đến cuối cùng lại chỉ có thể đổi giọng nói: "Em ngủ trước đi, có thể nửa đêm anh mới về được."

Tư Đồ suy nghĩ một chút, nhắn lại: "Em làm đồ ăn khuya cho anh?"

Chờ chờ, Tư Đồ chỉ chờ được một câu: "Anh không cần ăn khuya."

Tư Đồ khó tránh khỏi có chút như đưa đám, nhưng một giây kế tiếp nhận được tin nhắn bổ sung nói rõ: "Đem bà xã đưa tới cho anh là được."

Tư Đồ khó tránh khỏi có chút như đưa đám, nhưng một giây kế tiếp nhận được tin nhắn bổ sung nói rõ: "Đem bà xã đưa tới cho anh là được."

Tư Đồ không nhịn được cười ra tiếng.

Lúc này Tầm Tầm đã ngủ, cũng không không quen giường, có thể ngủ ngon như vậy. Nơi đây lại là căn nhà tốt nhất, rất gần với nhà trẻ và phòng khám của Tư Đồ, như vậy mỗi ngày Tầm Tầm có thể ngủ thêm nửa giờ, một cái nguyên nhân khác Tầm Tầm cực kỳ thích nhà mới là Lý Duệ , bạn nhỏ ở chung cư cách vách, Tầm Tầm đã tính toán chiều nay sau khi tan học

https://thuviensach.vn

có thể hẹn con gái nhà người ta cùng về nhà, tối nay tự nhiên muốn ngủ một giấc, ngày mai sẽ có tinh thần, cho tới khi Tư Đồ đột nhiên nghe có người nói chuyện thì sợ hết hồn —dღđ。l。qღđ—

"Thời phu nhân, trễ như thế còn chưa ngủ à?"

Tư Đồ cả kinh, quay đầu nhìn lại. Là người giúp việc Thời Chung mới mời, đứng ở phòng khách cách đó không xa nhìn cô.

Thật ra thì Thời Chung thật an bài rất tốt, gian phòng Tầm Tầm ở, chính là phòng khách anh đã đổi thành phòng trẻ rực rỡ hẳn lên, anh còn đặc biệt mời người giúp việc biết nấu ăn, tất cả cũng vì để thỏa cái miệng tham ăn của Tầm Tầm.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn Tư Đồ chưa thích ứng được chuyện trong nhà có người xa lạ ra vào. Tư Đồ gật đầu với người giúp việc một cái: "Cô ngủ trước đi, tôi còn muốn ra ngoài một chuyến."

Nói xong liền đứng lên, chuẩn bị trở về phòng thay quần áo để ra cửa. Nhưng bây giờ tâm đã sớm bay đến nơi khác .

Khi Tư Đồ đến bên ngoài tòa nhà công ty Thời Chung đã là một giờ sau rồi, cô ngửa đầu nhìn chỗ cao đèn sáng cửa sổ sát đất một cái. Mặc dù người khác nói chỉ cần đưa bã xã của anh đến là được, nhưng Tư Đồ lại mua một đống lớn đồ ăn khuya —— cô lo lắng người khác bị buộc ở lại làm thêm giờ, liền mua mười phần thức ăn khuya.

Tư Đồ xách một đống lớn đồ ăn thở hổn hển đi vào cửa chính. Trong hành lang, bảo vệ trực đêm đang ngủ gật, Tư Đồ lần đầu tiên lấy bà chủ thân phận đến đây, trong lòng có chút khẩn trương.

một đường đi thang máy đến văn phòng, Tư Đồ nghĩ mọi người đang ở phòng họp liền bắt đầu tìm phòng họp. thật ra thì phòng họp cũng không khó tìm, men theo tia sáng, Tư Đồ khó khăn lấy một cái tay, gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh có người ra mở cửa phòng họp.

Là Thư kí Tôn.

Thư kí Tôn thấy Tư Đồ, thoáng sửng sốt một chút, sau đó cúi đầu nhìn thấy đồ nặng trong tay cô, vội vàng đưa tay giúp cô: ".....Sao bà chủ lại đến đây?"

Thư kí Tôn đổi lời nói rất nhanh, ai không thích miệng ngot? Tư Đồ tự nhiên cũng thích, liền kìm lòng không được cười với Thư kí Tôn: "Tôi đến đưa đồ ăn khuya cho mọi người."

Bình thường Thư kí Tôn bị ép cạn sức lực, bà chủ lấy lòng như vậy, nhất thời hốc mắt Thư kí Tôn nóng lên, vội vàng đưa bà chủ mới vào phòng họp, cất giọng nói với mọi người bên trong: "Bà chủ đưa đồ ăn đến cho chúng ta!"

Mọi người trong phòng họp của Thời Chung đều là người trẻ, đang mệt mỏi, vừa nghe có ăn, tinh thần tỉnh táo, rối rít đứng dậy chạy đến chỗ Thư kí Tôn, bình thường Thư kí Tôn có quan hệ tốt với mọi người, nhưng vẫn thận trọng quan sát Tư Đồ mấy lần, tiến tới bên tai Thư kí Tôn hỏi: "không phải trước đây anh đánh cuộc với tôi nói ông chủ thích đàn ông sao? Tại sao lại đột nhiên bà chủ lại đến đây?"

Nhất thời Thư kí Tôn bày ra một bộ dáng "Chuyện cũ không nên nhắc lại", đó là chuyện mấy năm trước anh bị ông chủ nghiền ép có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục nên mới nói lẫy mà thôi. Thư kí Tôn xin lỗi quay đầu lại nhìn Tư Đò một chút, mặc dù Tư Đồ ở phía sau anh mấy bước nhưng cũng không nghe bọn họ đang nói gì.

Người còn lại vừa lấy đồ ăn khuya, vừa nháy mắt nhìn nhau, thật ra thì cũng tò mò: ông chủ luôn không liếc mắt nhìn phụ nữ thì có vợ khi nào chứ?

https://thuviensach.vn

Nhưng lại ngượng ngùng ở trước mặt người ta thảo luận chuyện này, không thể làm gì khác hơn là ăn khuya dưới sự che chở liên tiếp sử dụng ánh mắt trao đổi. Tư Đồ thỉnh thoảng va chạm ánh mắt bọn họ liếc nhìn cô tìm tòi nghiên cứu, cũng có chút lúng túng, nhìn vòng quanh bốn phía một cái, không phát hiện bóng dáng của Thời Chung, liền càng thêm không ở lại được nữa, đi về phía Thư kí Tôn, hỏi: "Thời Chung đâu?"

Thư kí Tôn nghe vậy nhất thời không nhịn được vỗ vỗ ót -- bà chủ mang ăn khuya tới an ủi nhưng mục đích cuối cùng thật ra là tới tìm ông chủ, sao bây giờ anh mới phản ứng được? Vì vậy vội vàng nói: "Vừa rồi Thời tổng đột nhiên tuyên bố tạm ngừng hội nghị, trở về phòng làm việc rồi."

"Hội nghị tạm dừng?"

Thư kí Tôn hồi tưởng ông chủ đột nhiên tuyên bố tạm ngừng hội nghị có chút kinh khủng, không có dũng khí đi suy đoán đột nhiên ngưng hội nghị là vì sao, vì vậy chỉ có thể lặng lẽ gật đầu với Tư Đồ một cái.

Tư Đồ cũng không suy nghĩ nhiều, tạm biệt rồi lập tức đi phòng làm việc của Thời Chung tìm anh.

Phút chốc đẩy cửa vào Tư Đồ chỉ có một cảm thụ - - căn phòng làm việc này rất yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có, đèn phòng ngoài cũng không còn sáng, tất cả ánh sáng đều là từ gian trong khe cửa thấu đi ra.

Tư Đồ từ phòng ngoài đi tới gian trong, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy Thời Chung bám lấy cái trán, ngồi ở sau bàn công tác, mà máy vi tính trước mặt anh giống như là mở ra, tia sáng màn ảnh trực tiếp đem mặt anh bên cắt hình, rơi trên mặt đất.

Chẳng lẽ ngủ thiếp đi chứ?

https://thuviensach.vn

Bước chân Từ Đồ vốn rất nhẹ, thảm hoa văn dưới chân chất liệu vừa dầy vừa nặng lại đủ hút âm, cô không biến sắc đến gần, không có quấy rầy đến anh.

Tư Đồ đưa tay đang chuẩn bị vỗ vỗ anh, cũng đang lúc này ánh mắt bất ngờ quệt màn ảnh máy vi tính.

Anh mới vừa rồi lại đang nhìn một cái rạng sáng mới ra lò bát quái tin tức?

Tin tức tựa đề hết sức làm rung động: "Nữ ca sĩ bị bạo tính - video, kẻ khả nghi cùng quan viên cấu kết."

Tư Đồ sửng sốt một chút, bởi vì theo ý cô, Thời Chung không giống người sẽ chú ý loại tin tức này. đang lúc cô trố, Thời Chung nhận thấy có người đi vào, chợt mở mắt.

Tư Đồ chưa kịp nhìn nội dung tin tức, tâm ý tương thông cảm nhận được cái gì, cô từ trên màn hình máy vi tính thu hồi ánh mắt, cùng nhìn tấm mắt của anh, lúc này Tư Đồ cười một tiếng: "Còn tưởng rằng, anh ngủ thiếp đi đấy."

Trong ánh mắt của anh đầy vẻ mệt mỏi, Tư Đồ thấy rõ, những thứ cảm xúc kia từ trong mắt anh chợt lóe qua, ngay sau đó cười một tiếng với cô, dịu dàng như thường.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Anh ngồi dậy, Nhậm Tư Đồ vừa lúc có thể nâng mặt anh lên tỉ mỉ nhìn: “Có phải mệt mỏi quá hay không? Anh xem anh kìa, mắt cũng thành gấu mèo rồi 0.0”.

Thật ra thì Nhậm Tư Đồ nói cũng khoa trương, tinh thần xem ra chỉ có chút mệt mỏi mà thôi, nhưng nghĩ tới cả đêm qua anh không ngủ hăng hái tinh thần làm việc, anh hôm nay đúng là nên rất mệt mỏi.

Thời Chung rất mệt mỏi, nhưng hơi sức vẫn không hề nhỏ, trở tay liền lôi kéo Nhậm Tư Đồ ngồi trên đùi mình, hai cánh tay liền ôm lấy cô, chóp mũi cọ xát ở cổ cô: “Có vợ vẫn thật là tốt.”

Nhậm Tư Đồ bị anh huyên náo một chút thì cảm thấy hơi nhột, cô đem đầu anh kéo ra, tránh cho anh chút nữa giống như chó con chạm chạm đụng đụng linh tinh, hất cằm nhìn về phía màn hình máy tính vẫn còn sáng: “Anh ngừng hội nghị vì muốn trốn đến đây xem vụ bê bối này?”

Nét mặt Thời Chung cũng không có sự khác thường nào thuận tay đem màn hình đóng xuống: “Không có gì.” Nói xong liền ôm lấy Nhậm Tư Đồ kéo cô đi ra phía cửa: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Anh không phải họp nữa à?”

https://thuviensach.vn

“Em cảm thấy anh sau khi thấy em sẽ cam chịu trở lại phòng họp với những ông già kia sao?”

Lời khen tặng này thật sự quá thỏa mãn rồi, Nhậm Tư Đồ thậm chí đã quên mất còn có một đám ông già đang chờ ông chủ trở lại chủ trì cuộc họp.

Nhắc tới cũng khéo, Thời Chung dắt Nhậm Tư Đồ sải bước thật nhanh ngang qua phòng họp thì cửa lớn vốn đang đóng chặt đột nhiên được người ở bên trong mở ra. Thư ký Tôn trong miệng vẫn còn ngậm một miếng bánh trẻo trong miệng xuất hiện trước mặt hai người. Thư Ký Tôn bởi vì vẫn quay đầu nhìn vào bên trong phòng họp cho nên không phát hiện ra bọn họ đang đứng ở bên ngoài phòng họp, mà bên trong phòng họp vẫn đang vang vọng tiếng bàn luận, cứ như vậy mà truyền đến tai của Nhậm Tư Đồ cùng với Thời Chung—

“Thư ký Tôn. Anh mau đi tìm ông chủ, sẽ không sợ quấy rầy đến chuyện tốt của ông chủ cùng bà chủ sao?”

Một người khác lại trêu chọc nói: “Thư ký Tôn là ăn dấm của bà chủ, không thừa dịp hiện tại phá hư, thế nào không phụ lòng của thư ký Tôn một lòng say mê ông chủ?”

Thư ký Tôn cùng không có khách khí trực tiếp nói: “Các vị nha, dù tôi có cả ngàn cái miệng cùng không thể thanh minh nổi, tôi đã nhắc lại một vạn lần rồi, tôi là đàn ông không thể đàn ông hơn. Hơn nữa, nếu như tôi thật sự thích đàn ông, tuyệt đối tôi sẽ không coi trọng ông chủ.”

“Ha ha, thư ký Tôn không coi trọng Tổng giám đốc Thời?”

Thư ký Tôn đặc biệt kiêu ngạo: “Đó không phải là nói nhảm, tôi…….”

https://thuviensach.vn

Thư ký Tôn nói đến chỗ này, đột nhiên mất tiếng, còn người ở trong phòng họp vẫn ung dung chờ thư ký Tôn trả lời, mà lúc này thư ký Tôn đã sớm mặt không còn giọt máu, nhìn chằm chằm Thời Chung đang đứng trước mặt. Thời Chung chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn thư ký Tôn một cái, thái độ rất ba phải nhíu mày, mà thư ký Tôn lúc này hô hấp cũng đã ngừng lại.

Thư ký Tôn thật lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Tổng giám đốc Thời…… Tổng giám đốc Thời. Tôi đang chuẩn bị đi tìm ngài.”

Thư ký Tôn lúc này còn rất thông minh, cố ý cất cao giọng nói, làm cho người trong phòng họp dường như cũng nghe được, trong nháy mắt tất cả âm thanh đều im bặt.

Nhân viên của Trung Hâm biết rõ tính tình của ông chủ mình, cho nên không khí lúc này trở nên vô cùng bức bách, nhất là hôm nay lại là thư ký Tôn đối mặt cùng với Thời Chung, nét mặt càng trở nên trắng bệch, tự nhận thấy hôm nay sẽ không có gì tốt đẹp, nhưng khi thư ký Tôn nhắm mắt chờ đợi thì cũng không thấy ông chủ giận dữ--

“Hôm nay tan họp, có chuyện gì sáng mai nói tiếp.”

Thời Chung chỉ nhàn nhạt nói một câu như vậy—âm lượng nhẹ đến mức không thể truyền vào trong phòng họp—sau khi nói xong, anh liền kéo Nhậm Tư Đồ đi.

Thu ký Tôn nhìn theo bóng lưng rời đi của hai người, cho đến khi bọn họ biến mất ở cửa công ty thì hồn vía mới hoàn toàn trở lại, những người ở trong phòng họp còn không biết rốt cuộc bên ngoài xảy ra chuyện gì, làm sao lại đột nhiên im lặng, một người to gan nhất trong đám nhắm mắt đi tới cửa phòng, nhìn phải nhìn trái, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng của ông chủ đâu, chỉ có thể nhìn về phía thư ký Tôn mong chờ sự giải đáp.

Thư ký Tôn nhún vai: "đi rồi."

https://thuviensach.vn

"đi???"

Ông chủ phát hiện mình bị nhân viên âm thầm chế nhạo, thế nhưng không hề có bất kỳ bão táp nào, cứ như vậy mà im ắng... rời đi?

Qủa nhiên sau khi có vợ, nhà tư bản quả nhiên cũng có thể trở nên có nhân tính...

Thư ký Tôn đang cảm than, đột nhiên trong đầu lại xuất hiện lên một suy nghĩ: ngộ nhỡ ông chủ chỉ giả bộ tỏ ra phong độ trước mặt bà chủ thì sao, hôm sau sẽ tìm bọn họ tính sổ thì làm sao đây? Nghĩ đến đây, thư ký Tôn liền cực kỳ nổi giận: "Đoán chừng ngày mai ngài ấy sẽ tìm tôi để tính sổ."

Những người đồng nghiệp còn lại thì tỏ ra khá lạc quan, thậm chí còn vỗ vai an ủi của thư ký Tôn: "Chúng ta nên nhìn thoáng hơn, hơn nữa đây còn đang là tân hôn của ngài ấy, mặc dù Tổng giám đốc trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng rất định tâm tình nhất định là rất tốt, yêu tâm đi, chúng ta chỉ là ba hoa một chút thôi, ngài ấy sẽ không để ý đâu."

Thư ký Tôn nhún nhún vai, chỉ hy vọng là thế...

thật ra thì Nhậm Tư Đồ cũng rất ngạc nhiên, Thời Chung bị thuộc hạ chế nhạo như vậy mà không có tức? Lúc lái xe đưa hai người về, Thời Chung cũng một mực yên lặng nắm lấy tay cô, mà nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không biết anh đang suy nghĩ cái gì, cô nhìn anh một cái, rốt cuộc không nhịn được mà hỏi: "Anh cũng không phải là muốn tìm thư ký Tôn tính sổ chứ?"

Thời Chung mặc dù còn đang nhắm mắt nhưng cũng không nhịn được cười, anh nắm chặt lấy tay cô, sau đó mới mở mắt ra: "Anh giống như tên tiểu nhân tính toán chi li vậy sao?"

Nhậm Tư Đồ đặc biệt chân thành tha thiết gật đầu một cái.

https://thuviensach.vn

Thời Chung làm bộ muốn gõ ót cô một cái, cô mới lập tức đổi lời nói: "không giống, không có chút nào giống như vậy."

Thời Chung lúc này mới hài lòng thu tay về, thuận tiện nghiêng người gối đầu lên đùi cô: "Chỉ là hơi mệt mà thôi."

Nhậm Tư Đồ đem chân khép lại để cho anh gối thoải mái hơn, vừa giúp anh xoa ấn huyệt thái dương, vừa hỏi: "Tiền bạc là vô tận, đừng liều mạng như vậy có được không?"

Ngón tay mềm mại của cô xoa ấn huyệt thái dương, rồi xoa lên mi tâm của Thời Chung, nhưng giọng nói của anh cũng không có nửa điểm nhẹ nhõm: 'Vì hạng mục này, anh đem tất cả bất động sản thế chấp cho ngân hàng, cho nên lần này chỉ có thể thành công, không thể thất bại."

Đây là lần đầu tiên anh nhắc chuyện làm ăn với cô, đáng tiếc nếu như anh muốn giải thích hạng mục này với cô đoán chừng cả đêm cũng không đủ. Nhậm Tư Đồ không hiểu chuyện kinh tế, chỉ hỏi: "Hạng mục đang không thuận lợi?"

"Thuận lợi." Thời Chung mới nói được một nửa liền thay đổi: "Nhưng chỉ là quá thuận lợi, ngược lại càng làm cho người ta lo lắng."

"Anh cũng khéo lo lắng thôi."

Thời Chung cười cười, không nói chuyện nữa. Nhưng thật lâu mới lên tiếng, cũng là thay đổi đề tài: "Tầm Tầm có hài lòng với căn phòng của nó không?"

"Chỉ cần là anh chuẩn bị, nó liền hết sức hài lòng."

"Vậy còn em?"

"Em?"

https://thuviensach.vn

Thời Chung gật đầu một cái.

Anh đây là đang hỏi cô có hài lòng với phòng tân hôn của bọn họ hay không? Nhưng phòng tân hôn của bọn họ cũng không có sửa chữa gì, tất cả vẫn như cũ. Nhậm Tư Đồ có chút không hiểu tại sao anh lại hỏi như thế, nhưng anh lại yên lặng ngẩng đầu lên nhìn cô, làm cho Nhậm Tư Đồ liền muốn dối lòng làm cho anh vui vẻ: "Em đối với gian phòng này... thật rất hài lòng."

Thời Chung sửng sốt một chút, nhưng hiển nhiên Thời tiên sinh cùng với Thời phu nhân suy nghĩ đến những chuyện không giống nhau: "Anh là hỏi, em đối với chồng có hài lòng hay không." Anh cải chính cô.

Nhậm Tư Đồ dùng sức gật đầu một cái. Lại cảm thấy chỉ gật đầu thôi không đủ, liền cúi đầu hôn lên môi anh một cái.

Thời Chung lúc này mới hài lòng nhắm mắt.

"Vợ..."

Trong miệng anh đột nhiên thốt ra lời này, Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp phản ứng, muộn mất hai giây mới chợt hiểu ra rồi lên tiếng: "Hả?"

"Vợ." Anh gọi lần nữa.

Nhậm Tư Đồ có chút không hiểu: "Sao vậy?"

"không có gì." Thời Chung cũng cảm thấy hành động này của mình có chút trẻ con liền bật cười: "Đơn giản chỉ muốn gọi em một tiếng vợ, xác nhận chúng ta có phải thật sự đã kết hôn rồi thôi. Dù sao... Hạnh phúc này có chút không thật."

Nhậm Tư Đồ chọc ghẹo anh: "Chờ làm xong hôn lễ, trải qua tuần trăng mật, sinh xong con, con sẽ bắt anh ngày ngày thay tã, mà lúc đó em

https://thuviensach.vn

cũng sẽ trở thành bà hoàng, anh sẽ cảm thấy, cái loại hạnh phúc thật chỉ tồn tại trong một tháng."

"nói bậy."

Anh ngồi dậy, kéo cổ cô qua, cắn lấy đôi môi đang nói hươu nói vượn. Trong một khoảnh khắc, bên trong xe vang lên tiếng môi lưỡi dây dưa, tài xế căn bản không cần liếc nhìn vào kính chiếu hậu một cái, cũng biết không nên nhìn, lặng lẽ đem tấm che kéo lên .

Khoảng khắc đó trong đầu Nhậm Tư Đồ chợt vang lên một tiếng "Đoàng" tiếp theo là cảnh môi lưỡi dây dưa cùng một chỗ, cô hoàn toàn sẽ không ngờ tới, lời nói đùa của mình đến một lúc nào đó sẽ thành sự thật……..

Khoảng thời gian như này vĩnh viễn là ngắn ngủi, trong khi hai người còn đang khóa môi thì xe cũng đã ngừng, Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn bên ngoài cửa xe một cái—nhanh như vậy đã về đến nhà rồi sao?

Thời Chung cũng cười cười nắm lấy tay cô, cùng nhau xuống xe. Nhậm Tư Đồ cho rằng anh sẽ nắm tay cô đi thẳng lên cửa nhà, nhưng bước chân của anh lúc này lại dừng ở cửa xe—Thời Chung liếc nhìn cô một cái, trong mắt tràn đầy tình cảm không thể nói nên lời, anh cứ như vậy mà nhìn cô, sau đó bế cô lên.

Nhậm Tư Đồ sợ hết hồn, vội vàng ôm lấy cổ anh. Anh cười: "Vợ chồng mới cưới không phải là như vậy sao? Lúc đầu phải ôm cô dâu đi vào cửa."

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút: "Không phải đến hôn lễ mới cần làm như vậy sao?"

Thời Chung không thèm để ý: "Vậy coi như bây giờ chúng ta diễn tập trước đi."

https://thuviensach.vn

Dứt lời anh không nói thêm gì nữa mà ôm cô hướng vào chung cư.

Người bảo vệ chung cư đang nhìn chằm chằm hai người, Nhậm Tư Đồ chỉ còn biết rũ cổ, đem đầu của mình vùi vào vai anh, dù sao người khác cũng không thấy mặt của cô, như vậy việc mất mặt này cũng chỉ mình Thời tiên sinh gánh vác, không liên quan đến cô……

Nhưng không ngờ người đàn ông này lại trực tiếp ôm cô dừng trước mặt bảo vệ: "Đây là vợ tôi."

Người bảo vệ đoán chừng cũng bị hù dọa rồi, anh ta nhìn vẻ mặt của Thời Chung rồi lại nhìn sang cảnh Nhậm Tư Đồ đang chui rúc trên vai anh —còn có gia đình nào sẽ ôm vợ của mình đi khắp nơi giới thiệu cả với những người nhân viên bình thường không?

Nhậm Tư Đồ trừ lúng túng ngẩng đầu lên cười với người bảo vệ thì còn có thể làm gì nữa sao?

Kết quả là Nhậm Tư Đồ cùng với người bảo vệ nhìn nhau cười khan rồi gật đầu, coi như làm quen. Thời Chung cũng không dừng lại nữa, trực tiếp ôm Nhậm Tư Đồ đi về phía thang máy.

Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận được ánh mắt hoảng sợ của người bảo vệ kia vẫn theo sau lưng bọn họ, cô không nhịn được mà đập lên bả vai anh một cái: "Anh rảnh rỗi đi nói chuyện này cùng với nhân viên bảo vệ sao?"

"Đương nhiên là phải thông báo cho bên ngoài biết em đã là hoa có chủ." Thời Chung không thèm để ý, dáng vẻ cô cùng tự nhiên: "Em không biết phải không? Trước kia mỗi lần em tới đây người bảo vệ đó luôn nhìn em chằm chằm."

"Anh có cần hẹp hòi như vậy không?" Nhậm Tư Đồ quở trách anh, mặc dù nét mặt của cô lúc này là dở khóc dở cười, nhưng kỳ thật trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Thời Chung cũng không quản cô chê anh không rộng lượng mà vẫn trước sau như một nói: “Anh trước giờ đều hẹp hòi như vậy.” Đồng thời anh cũng nhún nhún vai: “Dĩ nhiên, trừ chuyện đó ra còn có nguyên nhân khác, cũng bởi vì đây là chuyện hạnh phúc nhất từ trước tới nay cảu anh, không chia sẻ ra ngoài, anh cảm thấy không thoải mái.”

“Kết hôn với em thật sự tốt như vậy?”

“Tuyệt vời không thể ta.”

“Vậy……..”

Nhậm Tư Đồ đang muốn nói tiếp thì đúng lúc này có một giọng nói cắt ngang—

“Hai người có cần buồn nôn như vậy không?”

Nhậm Tư Đồ sửng sốt, nhìn về nơi phát ra giọng nói.

Chỉ thấy Tôn Dao đang nhàn nhã ngồi trên ghế salon ngoài sảnh đợi thang máy đang nhìn Nhậm Tư Đồ cùng với Thời Chung.

Một lúc lâu sau Nhậm Tư Đồ mới kịp phản ứng, cô hoàn toàn không nghĩ đến Tôn Dao sẽ xuất hiện ở đây, cuối cùng chỉ có thể không hiểu hỏi cô ấy: “Cậu…….Không phải trở về trường quay rồi sao?”

Hiển nhiên lúc này Thời Chung cũng nhìn Tôn Dao với ánh mắt không vui vẻ, cùng với một câu hỏi như vậy. Không ở trường quay, mà chạy đến đây làm khách không mời làm gì?

Tôn Dao cũng không quan tâm đến khuôn mặt lạnh lùng của Thời Chung, trên tay cô xách một đôi giày cao gót, đôi chân trần đứng dậy từ ghế salon, đi về phía Nhậm Tư Đồ : “Tớ phải trốn ở đây hai ngày.”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ ngước mắt nhìn Thời Chung ý bảo anh đặt cô xuống. Nhậm Tư Đồ mạnh mẽ nhảy từ trong lòng anh xuống, quét mắt nhìn Tôn Dao một vòng: “Cậu sao vậy?”

***

Nhậm Tư Đồ thật vất vả mới đem Thời tiên sinh hẹp hòi sang thư phòng, để cùng với Tôn Dao vào phòng ngủ.

Đây là bí mật không thể để người thứ ba nghe được, Nhậm Tư Đồ đoán được rằng nó rất nghiêm trọng, chỉ là khi Tôn Dao nói ra thì Nhậm Tư Đồ mới phát hiện, so với cô suy đoán trước đó thì nó còn nghiêm trọng hơn nhiều—

“Tớ có thai rồi.”

Nhậm Tư Đồ im lặng ước chừng năm phút, cuối cùng cùng tìm về được giọng nói của mình nhưng cũng chỉ có thể hỏi một câu: “Của Từ Kính sao?”

Tôn Dao gật đầu một cái.

“Cho nên cậu mới……trở về tìm mình?”

Tôn Dao lắc đầu một cái: “Chuyện mang thai này thật ra cũng không có nghiêm trọng như vậy, nghiêm trọng là, chuyện này đã bị Từ Kính biết."

Lời này thật sự làm cho Nhậm Tư Đồ không nói gì được.

Gương mặt Tôn Dao phiền não, giống như van xin Nhậm Tư Đồ: "Tớ muốn uống chút rượu."

Nhậm Tư Đồ níu cô ấy lại: "Cậu điên rồi sao? Mang thai sao có thể uống rượu?"

https://thuviensach.vn

Tôn Dao suy nghĩ một lát liền thôi, không có nhắc tới rượu nữa chỉ một mực than thở: "Đều tại tớ, dùng que thử thai cũng không giấu kỹ, lại bị người giúp việc biết được... mà tớ làm sao biết được chuyện này lại truyền tới tai họ Từ kia?"

Tôn Dao càng nói càng tức giận và phẫn nộ, chỉ chút nữa thôi là không kiềm chế được tâm tình, Nhậm Tư Đồ vội vàng nắm lấy bả vai cô đè xuống, để cho cô ngồi yên trên ghế sofa.

"Sau đó thì sao?" Nhậm Tư Đồ cố gắng bình tĩnh dẫn dắt vấn đề.

"Lấy cá tính của anh ta, sau đó có thể làm gì? Còn không phải là trực tiếp chạy tới phim trường, hỏi xem kết quả thử thai của tớ là gì, nhưng tớ không nói cho anh ta nghe, anh ta còn kéo tớ đi đến bệnh viện, chẳng qua tớ thừa dịp sơ hở mà trốn thoát." Tôn Dao nói đến khúc này thì rất hả hê, dù sao có thể từ chỗ của Từ Kính chạy hoát, cũng coi như là một công trạng lớn, nhưng chỉ chốc lát tâm trạng vui vẻ đó đã biến mất: "Mà tớ vừa về đến nhà đã phát hiện anh ta cho người bao vây nhà. Lúc chạy trốn tớ cũng làm mất ví tiền cùng với điện thoại, ngay cả tiền đi taxi cũng không có, chỉ có thể mang giày cao gót đi tới đây, cái chân cũng sắp gãy ra rồi."

Đây đúng là chuyện Từ Kính có thể làm ra, Tôn Dao lại nói: "thật may anh ta không biết cậu đã kết hôn, còn dọn nhà, chỗ này so với khách sạn cũng an toàn hơn, cho nên cậu phải chứa chấp mình."

Nhậm Tư Đồ gật đầu một cái, sau đó muốn đứng dậy giúp cô ấy chuẩn bị đồ. "Tớ chuẩn bị đồ cho cậu đi rửa mặt, cậu cũng tắm đi, lấy áo ngủ tớ mà mặc. trên lầu cũng có một phòng khách, tối nay cứ ngủ một giấc cho ngon, sau khi ngủ dậy chúng ta sẽ tính tiếp."

trên mặt Tôn Dao lúc này cũng đã biểu hiện rõ vẻ 'không cần tính nữa, trong lòng tớ đã quyết định', nói như chém đinh chặt sắt với Nhậm Tư Đồ: "Tớ muốn bỏ đứa bé này."

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ bị giọng nói kiên định của Tôn Dao làm cho kinh ngạc, cô quay đầu lại hỏi: "Cậu chắc chắn chứ?"

Năm đó Tôn Dao cũng trốn từ trên bàn mổ xuống mới giữ được Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ lần này nghe thấy vậy giống như cô ấy đang đùa giỡn nhắc lại chuyện cũ, nhưng thời điểm đó Tôn Dao vừa cười, vừa khóc, bộ dạng đó cho đến nay vẫn còn in sâu trong đầu Nhậm Tư Đồ, muốn xua đi cũng không được.

"Ngày đó, tớ biết rõ tớ không thể giữ lại Tầm Tầm, cho nên mẹ tới giúp tớ tìm một bệnh viện tốt, muốn dẫn tớ tới đó làm phẫu thuật, tới cũng muốn đi liền, nhưng khi lên bàn mổ thì lại cảm thấy sợ những thứ lạnh lẽo kia đưa vào trong thân thể, thật sự rất kinh khủng, chờ đến khi tớ kịp phản ứng thì liền bỏ chạy. Nhưng tớ thật ra rất xác định, tớ chỉ bởi vì sợ mà mới trốn, căn bản không phải vì tớ yêu đứa bé này, không chỉ có không yêu, mà tớ còn rất hận nó. Nhưng Nhậm Tư Đồ, giống như cậu nói, tình cảm con người có chỗ kỳ quái, sau khi đứa bé được sinh ra tớ sẽ để mẹ mang nó đi, cũng không bao lâu thì liền hối hận, tớ phải tìm hết năm mươi cô nhi viện, nhưng cũng không tìm được, rõ ràng tớ rất hận nó, nhưng khi không tìm được thì lại cảm thấy đã mất đi thứ quan trọng nhất trong cuộc đời. Nhậm Tư Đồ, cậu nói cho tớ biết đây là như thế nào?"

Đáp án thật ra rất đơn giản --

Tình thương của mẹ.

Nếu như không phải tình thương của mẹ thì Tôn Dao tìm được Tầm Tầm, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không thể nhận đứa bé này, chỉ có thể khóc lóc cầu xin Nhậm Tư Đồ giúp đỡ.

Thời điểm Tôn Dao tìm được Tầm Tầm, thì đã có một đôi vợ chồng có hoàn cảnh vô cùng tốt nhận nuôi thằng bé, nếu như không phải bởi vì tình thương của mẹ, Tôn Dao cũng sẽ không ở trong phòng làm việc ở cô nhi

https://thuviensach.vn

viện quỳ gối trước đôi vợ chồng kia, dập đầu đến trầy chán, cuối cùng đôi vợ chồng kia cũng mềm lòng.

Sau này Nhậm Tư Đồ từ trong miệng của Tầm Tầm mới biết được, thật ra ngày đó Tầm Tầm ở bên ngoài đã nghe được tiếng Tôn Dao khóc, chỉ là lúc ấy Nhậm Tư Đồ cũng đang ở trong phòng cho nên thằng nhóc mới cho là Nhậm Tư Đồ, mới có thể phỏng đoán mẹ ruột của mình là Nhậm Tư Đồ --

Cho tới hôm nay khi Tôn Dao quyết định không cần đứa bé này nữa, Nhậm Tư Đồ cũng không cảm thấy quá tin tưởng.

Tôn Dao không ý thức được điểm này, vẫn cắn răng nghiến lợi lầm bầm: "Vấn đề hiện tại là tớ phải làm sao mới có thể trốn tránh được họ Từ kia để đi làm phẫu thuật."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Thật ra Nhậm Tư Đồ biết tình cảm của Tôn Dao với Từ Kính Nam là thế nào —— không thể yêu, mà cũng không thể hận. Đứa bé này tới, có lẽ không phải là một tai nạn, mà là một cơ hội. Dù sao hành hạ lẫn nhau nhiều năm như vậy cũng đủ rồi..... Nhậm Tư Đồ không nhịn được thở dài, cắt ngang mấy câu lẩm bẩm của Tôn Dao: "Nó dù sao cũng chỉ là một sinh mệnh bé bỏng, cậu chấp nhận thật ư?"

Tôn Dao nghe vậy, mặt hơi ngẩn ra.

Thấy vẻ mặt cô nàng như thế, Nhậm Tư Đồ cũng yên tâm, thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng không ép hỏi nữa mà sửa lời, nói: "Cậu ngủ một giấc trước đi, có chuyện gì ngày mai tỉnh dậy rồi nói tiếp."

Chờ đến khi Nhậm Tư Đồ sắp xếp cho Tôn Dao vào phòng dành cho khách xong thì Thời tiên sinh đã ở phòng ngủ chính chờ cô rồi.

Tân hôn yến nhĩ [1], trong nhà đột nhiên lại có thêm một người ở nhờ, chắc hẳn anh chẳng vui vẻ gì, Nhậm Tư Đồ nhìn anh quay lưng với mình, đang ở trong phòng để quần áo tìm đồ, cô nhẹ nhàng bước lên, ôm lấy anh từ phía sau, nhỏ giọng nói: "Em đã đồng ý để Tôn Dao ở đây mấy ngày, anh không để ý chứ?"

[1] Tân hôn yến nhĩ: Vốn để chỉ người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ oán trách chồng lại lấy vợ mới cùng nhau vui vẻ, sau lại dùng làm từ chúc mừng tân hôn, hình dung thời gian tân hôn vui vẻ (theo baike.baidu.com).

Lời đã nói đến mức này, anh làm sao có thể nói ra hai chữ "Để ý"? Thời Chung cúi đầu nhìn cánh tay đang ôm bụng hắn, nhịn không được

https://thuviensach.vn

cười một tiếng, quay đầu nhìn cô thì lại cố ý nghiêm mặt: "Để ý. Cực kỳ để ý."

Nhậm Tư Đồ đúng là không ngờ anh sẽ nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói tiếp thế nào, "Vậy....."

"Vậy. . . . . ." Thời Chung tiếp lời: "Thời phu nhân có phải nên dùng chút hành động thực tế để bày tỏ áy náy không?"

Nhậm Tư Đồ không lên tiếng, chỉ nghi ngờ quan sát quan sát anh, yên lặng theo dõi sự biến hóa.

Anh vẫn cứ như vậy, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung, anh vừa nhìn cô, vừa thò tay vào trong tủ quần áo lục lọi cái gì đó, rất nhanh đã dùng đầu ngón tay giơ một cái áo ngủ mỏng không thể mỏng hơn nữa lên, huơ huơ trước mặt cô.

Nhậm Tư Đồ cau mày nhìn cái áo trong suốt trong tay anh: “Đây là cái gì?”

“Áo ngủ.”

“Cho em?”

“Đúng vậy.”

Nhậm Tư Đồ đành phải nhận lấy chiếc áo ngủ đó, so so trên người. Cổ áo cố lắm mới che được lồng ngực, vạt áo thì chỉ che được bắp đùi, áo ngủ gì chứ? Đây rõ ràng là áo lót tình thú.

“Anh chuẩn bị từ lúc nào?” So với việc anh có thật lòng muốn cô mặc cái này không thì cô lại tò mò với vấn đề mình vừa hỏi hơn.

“Sau lần họp lớp ở lễ mừng năm mới không lâu.” Hình như Thời Chung nhớ rất rõ chuyện này, không chút suy nghĩ thốt ra: “không phải lần

https://thuviensach.vn

đó anh kéo hư nội y của em à? Anh đi dạo trong tiệm áo lót một lúc, phát hiện cái này liền mua lại, cảm thấy nhất định sẽ có cơ hội cho em mặc nó."

Lần họp lớp đó….. không phải rất lâu rồi hả? không ngờ anh giấu đến tận bây giờ mới lấy ra.

Nhậm Tư Đồ im lặng nhìn anh, anh không để ý, tay trái nhẹ nhàng cầm áo ngủ, tay phải nắm tay của cô kéo cô ra khỏi phòng để quần áo, vừa đi còn vừa nói như thật: "Tắm uyên ương cộng thêm bộ đồ ngủ này. Điều kiện của anh không hà khắc chứ?"

Nhậm Tư Đồ cứ như vậy nhắm mắt đi theo anh đến phòng tắm, nhưng trước khi anh dẫn cô vào phòng tắm "Làm xằng làm bậy" thì cô cảm thấy mình phải biết rõ một chuyện, vì vậy vội vàng kéo tay anh lại: "Chẳng lẽ Tôn Dao ở đây bao nhiêu ngày thì chúng ta phải chơi bấy nhiêu ngày 'tắm uyên ương và áo ngủ' hả?"

Khóe miệng Thời Chung giật giật, giống như là không nhịn được muốn bật cười nhưng anh đã kìm lại, cố ý làm ra bộ dạng bừng tỉnh: "Tại sao anh lại không nghĩ đến nhỉ? Ý kiến hay, cứ làm như vậy đi."

không đợi Nhậm Tư Đồ phản đối, anh đã ôm ngang lấy cô, vác vào phòng tắm, thuận tiện dùng chân đóng cửa lại.

Nhưng rõ ràng là Nhậm Tư Đồ đã quá lo lắng, Tôn Dao ở đây buồn bực không vui một tuần lễ, Thời tiên sinh lại tha không "hành hạ" Thời phu nhân một tuần lễ -- anh loay hoay đến trời đất u ám cả một tuần, Nhậm Tư Đồ trong bảy ngày thì có năm ngày không thấy bóng anh, còn dư lại hai ngày, lại còn là buổi sáng cô chuẩn bị đưa Tầm Tầm đến trường mới gặp anh vừa tăng ca về.

Nhậm Tư Đồ cực kỳ đau lòng: "Anh ngủ một giấc rồi hãy đi làm, ngủ vài tiếng cũng được."

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm thấy bộ dạng mệt mỏi của Thời Chung liền gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, ba, ba không sợ bị biến thành mắt gấu mèo O.O sao?”

Thời Chung lại chỉ cười vỗ đầu Tầm Tầm: “không sao đâu, yên tâm đi, ba đi tắm thay quần áo rồi lại đi.”

Nhậm Tư Đồ không thể khuyên anh nghỉ ngơi, chỉ có thể tự lừa mình dối người an ủi bản thân: xem ra hạng mục của công ty đang đến hồi gấp rút, dù anh có mệt một chút nhưng trong lòng sẽ rất thỏa mãn.

Về phần hôn lễ, Thời Chung đã giao toàn bộ cho công ty Hôn Khánh xử lý, cũng coi như là giúp anh tiết kiệm không ít thời gian. Sau khi thấy anh tăng ca chừng một tuần, đêm nào Nhậm Tư Đồ cũng nấu một nồi canh, hoặc là để buổi tối đưa đến công ty anh, hoặc là ninh trong nồi, sáng hôm sau anh về nhà tắm rửa thay quần áo có thể uống --

Anh không có thời gian nghỉ ngơi, uống nhiều canh một chút cũng tốt.

Chỉ có điều công việc của Nhậm Tư Đồ không tính là rảnh rỗi, mà một nồi súp lại phải nấu rất lâu, có một lần, cô gọi điện thỉnh giáo Thịnh Gia Ngôn cách nấu canh cá, khi chuẩn bị cho đồ vào nồi ninh thì cô lại gục xuống bàn ngủ mất, vô tri vô giác ngủ thẳng đến trời sáng. Khi mở mắt ra thì đã là sáng sớm, cô sợ đến nỗi bật dậy khỏi giường --

cô vốn định ninh canh trong nồi để sáng hôm sau Thời Chung về thay quần áo sẽ uống, không ngờ lại ngủ quên mất. Còn canh của cô --

Nhậm Tư Đồ lập tức xuống giường, đi dép rồi chạy thẳng tới phòng bếp.

không ngờ cô vừa xông vào thì đã thấy Thời Chung ngồi đó uống canh rồi.

https://thuviensach.vn

Thời Chung cũng không nghĩ đến sẽ nhìn thấy vợ mình mê man, vội vã chạy đến như vậy liền hơi kinh ngạc nhìn cô một cái, sau đó mỉm cười: “Tỉnh rồi à?”

“Canh này…..” Nhậm Tư Đồ nhìn canh trong bát của anh, bên mũi còn thoang thoảng mùi thơm của nó.

Thời Chung đặt bát và thìa xuống: “Tài nấu nướng của bà xã tiến bộ thần tốc, nồi canh này ngon hơn trước rất nhiều.”

Nhưng vấn đề là……

Nồi canh này không phải là cô làm……

Hay là cô ngủ đến hồ đồ mất rồi? Chẳng lẽ cô đã ninh xong canh rồi mới mơ màng đi ngủ hay sao?

Nhậm Tư Đồ cứ như vậy nhìn anh uống canh, nhìn đến tận khi Thời Chung buông bát xuống. Lời xin lỗi đều viết lên tất cả trên mặt anh: “Đợi đến khi anh hết bận, đến tuần trăng mật của chúng ta, anh nhất định sẽ một tấc cũng không rời em.”

nói xong còn chủ động nghiêng người qua, làm mẫu động tác “một tấc cũng không rời” -

Nhậm Tư Đồ bị anh ôm chặt vào ngực, thật ra cô cũng đã thích ứng với cách ôm của anh rồi. Cô vừa điều chỉnh hô hấp, vừa mặc cho anh hôn lên cổ, lên cằm mình, rất nhanh anh liền khóa môi cô lại, chầm chậm hôn sâu. Nhậm Tư Đồ vội vàng che miệng, âm thanh xuyên qua khe hở truyền tới: "Em còn chưa đánh răng."

Thời Chung cười một tiếng, lưu luyến nhìn cô, nhịn dục vọng sắp bị trêu chọc xuống, buông cô ra: "Cũng may là em cản anh, nếu không dừng lại thì anh sẽ không muốn đi nữa đâu."

https://thuviensach.vn

"......"

Anh vừa nói thế, Nhậm Tư Đồ lại có chút hối hận vì đã cản anh lại —— nếu không anh đã có thể ở bên cô thêm một lát.

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể áp chế tâm tư của bản thân, giả bộ rộng lượng: "Mau đi tắm đi, sáng nay anh còn phải đi làm nữa mà?"

Thời Chung hôn lên chóp mũi cô một cái: "Tối nay anh sẽ tranh thủ về sớm để ăn cơm với em." Nói xong liền đứng dậy, bước nhanh tới phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng vội vã của anh, Nhậm Tư Đồ nhất thời nổi lên cảm giác của một oán phụ trong cung.

Khi Nhậm Tư Đồ vẫn còn tồn tại cảm xúc khó hiểu, chẳng biết Tôn Dao đã lặng lẽ chạy khỏi phòng dành cho khách từ lúc nào, đi đến vỗ vai cô: "Ngẩn người cái gì đấy?"

Nhậm Tư Đồ hoảng sợ suýt chút đụng rơi cái bát trên bàn. Hoàn hồn nhìn thấy Tôn Dao, cô mới bình tĩnh lại. Tôn Dao vòng qua cô, đi thẳng vào phòng bếp, đến trước nồi canh, cầm cái thìa lớn khuấy khuấy, lại cúi đầu hít hà, vẻ mặt thèm ăn: "Thơm thật, đáng tiếc bây giờ mình không thể uống loạn được."

"Nồi canh này là cậu nấu giúp mình hả?"

Tôn Dao lắc đầu, vẫn lưu luyến dùng cái muỗng khuấy khuấy, cũng không quay đầu nói với Nhậm Tư Đồ: "Mình làm gì có bản lĩnh này? Là Thịnh Gia Ngôn nấu."

"Cậu nói cái gì???"

https://thuviensach.vn

Lúc này Tôn Dao mới để cái muỗng xuống, thong thả đi tới trước mặt cô: "Nửa đêm mình không ngủ được nên đến phòng cậu tìm cậu định tâm sự, kết quả cậu không ở đó, điện thoại của cậu lại cứ kêu liên hồi, mình thấy là số của Thịnh Gia Ngôn liền nhận thay cậu. Anh ta nói có thể cậu ở phòng bếp, đúng là cậu đang ở đó thật nhưng đã ngủ mất rồi, mình liền nói lại với anh ta, mình vốn định gọi cậu dậy nhưng Thịnh Gia Ngôn không cho. Mình cũng không ngờ cuối cùng anh ta lại ninh một nồi canh đưa tới....."

"..... Sau đó thì sao?" Giọng nói của Nhậm Tư Đồ không khỏi căng thẳng.

"Sau đó?" Tôn Dao lại cảm thấy chuyện này không có gì đáng ngạc nhiên, "Sau đó anh ta đưa cậu về phòng rồi rời khỏi."

***

Hôm nay là một ngày rất bình thường, Thời Chung tắm rửa sạch sẽ xong là vội về công ty; Nhậm Tư Đồ đưa Tầm Tầm đi học, rồi sau đó đến phòng bệnh; Tôn Dao thì vẫn ẩn núp tại nhà Thời Chung, điện thoại di động tắt máy, người đại diện hay trợ lý gọi tới đều nhất định không nghe.

Nhậm Tư Đồ muốn liên lạc với cô nàng thì cứ gọi thẳng vào điện thoại bàn nhà Thời Chung là được. Mới hơn bốn giờ, vẫn đang là giờ làm việc của Nhậm Tư Đồ, chuông điện thoại liền vang lên, dù sao vẫn đang là giờ làm việc, Tôn Dao đương nhiên không cho là Nhậm Tư Đồ gọi, nhưng khi bảo dì giúp việc nghe điện, không nói đến hai câu liền giao ống nghe cho vào tay Tôn Dao đang xem phim Hàn: "Tôn tiểu thư, tìm cô này."

Tôn Dao nhận lấy, "Uy" một tiếng, không ngờ lại đúng là Nhậm Tư Đồ: "Hôm nay Thời Chung sẽ về nhà ăn cơm tối, mình đi siêu thị mua ít thức ăn. Cậu đi đón Tầm Tầm giúp mình nhé?"

https://thuviensach.vn

"Hôm nay cậu tự mình xuống bếp?" Tôn Dao rất kinh ngạc, thứ nhất là bởi vì người mua thức ăn nấu cơm đều là dì giúp việc; thứ hai. . . . . Tài nấu nướng của Nhậm Tư Đồ rất tệ, cô nàng lấy đâu ra tự tin để nấu cơm tối cho cô, Tầm Tầm và Thời Chung thế?

Nhậm Tư Đồ lại không nghĩ đến vấn đề này, chỉ nói: "Mình cúp trước, cậu nhớ đi đón Tầm Tầm đúng giờ đấy."

Mặc dù có ý kiến với tài nấu nướng của Nhậm Tư Đồ, nhưng Tôn Dao vẫn đúng giờ ra khỏi cửa đi đón Tầm Tầm tan học.

Chỉ có điều Tôn Dao vạn lần không ngờ rằng, cô vừa ra ngoài, đang chuẩn bị đến ven đường đón taxi thì có một chiếc RR đừng trước mặt.

Tôn Dao theo bản năng cau mày, lui một bước.

Cửa xe chậm rãi mở ra, người bước xuống xe lại là. . . . . Tầm Tầm.

Tầm Tầm vừa xuống xe đã nhìn thấy Tôn Dao, vui mừng chạy lên phía trước: "Tôn Dao!"

Tôn Dao tiếp được Tầm Tầm nhưng cánh tay cứng ngắc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiếc xe cô không thể quen thuộc hơn kia.

Dưới ánh mắt chăm chú của cô, Từ Kính Nam chống gậy, thong thả ung dung bước xuống xe ——

Hai đầu nhìn nhau, nét mặt Từ Kính Nam rất lạnh: "Tôi đã nói rồi, em không trốn được đâu."

***

Khi Thời Chung đi thị sát công trường trở lại thì đã sắp đến giờ tan tầm ——

https://thuviensach.vn

Cả đám nhân viên thấy ông chủ chạy từ công trường về công ty, ngay lập tức đánh hơi được tín hiệu làm thêm giờ nguy hiểm.

Chỉ là không ngờ, Thời Chung chỉ về công ty lấy tài liệu thôi, lấy xong thì đi, thuận tiện dặn dò thư kí Tôn một câu: "Thông báo đi, hôm nay không tăng ca."

Cả đám nhân viên của Trung Hâm hết sức kinh ngạc —— Hôm nay ông chủ nói là để mọi người tan sở đúng giờ? Dĩ nhiên, không ai ngờ nguyên nhân khiến ông chủ đột nhiên mở lòng từ bi lại là ——

"Hôm nay tôi phải về nhà ăn cơm tối."

Hình tượng bà chủ trong lòng thư kí Tôn ngay lập tức tăng lên một bậc.

Thời Chung nóng lòng trở về, bỏ qua thư kí Tôn, chạy thẳng từ phòng làm việc ra thang máy, chỉ chờ có mấy phút mà anh xem đồng hồ tới mấy lần.

Thang máy trước mặt anh còn chưa tới, thang máy bên cạnh đã "Đinh" một tiếng mở ra, ngay sau đó, một nhóm bốn người mặc đồng phục của Viện Kiểm Sát nghiêm túc bước ra ngoài.

Đoàn người đang chuẩn bị đi vào cửa chính của Trung Hâm thì đụng phải Thời Chung, nhíu mày nhìn anh.

Ngay sau đó, người cầm đầu đi tới trước mặt anh: "Thời Chung tiên sinh phải không?"

Thời Chung không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn đối phương. Họ lấy ra một tờ chứng nhận, nói: "Chúng tôi là người của Viện Kiểm Sát, anh bị tình nghi là người hối lộ, uy hiếp đe doạ trong nhiều hạng mục, mời anh theo chúng tôi một chuyến."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Nhậm Tư Đồ về đến nhà, xem như cô đã đại mua sắm một lần, mỗi chủng loại để nấu ăn mua không ít, có thể mở một cửa hàng bán món ăn, nhưng tay nghề còn chưa được cao, cứ như vậy Nhậm Tư Đồ giơ lên ba túi đồ lớn, thở hồng hộc, thật vất vả ra khỏi thang máy, thật sự là không có hơi sức đem những này đến phòng bếp, chỉ có thể hắng giọng nhờ người giúp đỡ: " Dì Triệu! Giúp cn một chút?"

Chỉ chốc lát sau dì Triệu đã đi đến, nhìn thấy một mình Nhậm Tư Đồ xách nhiều đồ như vậy, rất kinh ngạc: "Cô chủ, không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao, sao lại mua nhiều đồ như vậy?"

Nhậm Tư Đồ vừa xoay cổ tay, vừa nói: "Khó có dịp để đi siêu thị, nhìn cái gì cũng muốn mua, nói thật con cũng không biết anh ấy thích ăn thứ gì, có thể mua là mua."

Tân hôn không giống như trước, khắp nơi đều vì đối phương mà suy nghĩ. . . . . Dì triệu thức thời cười cười, không nói gì, trực tiếp xách túi đồ đi tới nhà bếp.

Thật vất vả đem đồ vào phòng bếp, Nhậm Tư Đồ trở lại phòng khách, ngã lên ghế sa lon, ngửa đầu dựa vào thành ghế, để cho tay chân nghỉ ngơi một chút, lơ đãng liếc màn ảnh TV đang tạm ngừng cái bộ phim Hàn. Chỉ ngắm một cái, liền đoán được nhất định là Tôn Dao đang xem trước khi ra ngoài —— bộ phim Hàn này gần đây đang rất thịnh hành, nhưng Nhậm Tư Đồ chưa có xem, nhưng Tôn Dao bởi vì Trung Quốc cố ý tìm cô biểu diễn, hai ngày nay thấy phải đặc biệt vui sướng.

https://thuviensach.vn

Bây giờ Tôn Dao đang đi đón Tầm Tầm đi? Nhậm Tư Đồ xem đồng hồ, nhà Thời Chung cách trường Tầm Tầm học gần như vậy, vào lúc này, đáng lý Tôn Dao đã sớm dẫn Tầm Tầm trở lại. . . . . .

Nhậm Tư Đồ lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tôn Dao, chờ thật lâu Tôn Dao mới nghe.

Không còn hơi sức một câu: "A lô?"

Nhậm Tư Đồ không khỏi chau mày. Đã bao lâu cô chưa nghe âm thanh Tôn Dao như vậy? Không khí trầm lặng, dù là cố giả bộ sức sống cũng không có. Nhậm Tư Đồ im lặng, cơ hồ là bản năng liền bật thốt lên, hỏi "Xảy ra chuyện gì?"

". . . . . ."

". . . . . ."

Bên kia Tôn Dao trầm mặc làm Nhậm Tư Đồ theo bản năng siết chặt điện thoại di động, cũng may Tôn Dao không có chết lặng trầm mặc như vậy nữa, một giây kế tiếp, Tôn Dao bên kia điện thoại càng phát ra giọng thê thê thảm thảm ưu tư nói của với Nhậm Tư Đồ: "Tớ đang ở bệnh viện."

Nhậm Tư Đồ cả kinh bỗng nhiên đứng lên.

Trong đầu phản ứng đầu tiên là: cô ấy thật sự muốn bỏ đứa bé. . . . . .

Nhưng sau đó Tôn Dao không còn hơi sức âm thanh liền đem hoảng sợ của Nhậm Tư Đồ đánh nát, đồng thời nhưng cũng ném cho Nhậm Tư Đồ một càng thêm ký bom nặng hơn: "Tầm Tầm. . . . . Đã xảy ra chuyện, tớ đang ở bệnh viện với nó."

Đầu Nhậm Tư Đồ chợt "Ong" một tiếng, hai chân trong nháy mắt đã có bản năng phản ứng, bước nhanh tới thang máy, lúc này dì Triệu mới vừa

https://thuviensach.vn

thu thập xong đồ Nhậm Tư Đồ mua về, từ trong phòng bếp đi ra đã nhìn thấy mặt Nhậm Tư Đồ căng thẳng đi nhanh, không rõ chân tướng dưới có thể vội vàng gọi Nhậm Tư Đồ: "Cô chủ, cô đi đâu vậy?"

Nhậm Tư Đồ cũng không quay đầu lại nói: "Con có việc đi ra ngoài một chuyến, nếu Thời Chung trở lại, nói anh ấy gọi điện thoại cho con."

Bữa này cơm tối coi như bị hủy hoàn toàn, Nhậm Tư Đồ một lòng thấp thỏm, thật vất vả tới bệnh viện, dừng lại liền vội vàng xuống xe, chạy thẳng tới cửa bệnh viện đi.

Đợi cô tìm được Tôn Dao, đầu đã đầy mồ hôi, thấy Tôn Dao ngồi ở trên ghế dài vô lực, cặp mắt vô hồn, đầu đầy mồ hôi lạnh. Nhậm Tư Đồ đi về phía Tôn Dao, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Tôn Dao nghe giọng nói củaNhậm Tư Đồ, trống rỗng, nhìn mũi chân trước mặt, ánh mắt lúc này mới chậm rãi nâng lên, nhìn Nhậm Tư Đồ.

Tôn Dao há miệng, vẫn còn chưa kịp ra tiếng, thì có một âm thanh trầm thấp âm lãnh sâu kín của người khác vang lên, thay Tôn Dao trả lời: "Cậu bé té từ bậc thang, lăn xuống đụng phải đầu."

Nhậm Tư Đồ bỗng dưng ngẩn ra, theo tiếng nhìn, chỉ thấy Từ Kính ngồi xe lăn ở bên trong, cách các cô không tới năm bước.

Nhậm Tư Đồ còn không hiểu ra sao đứng tại chỗ, Tôn Dao giống như đốt lửa, liền đứng lên, cơ hồ là hướng về phía Từ Kính rống: "Sao anh còn ở lại chỗ này vậy? Cút cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh."

Lửa giận của Tôn Dao giống như ném vào Hàn Băng vạn trượng, không kích thích nửa điểm vọng về của đối phương. Vừa bệnh viện, vừa từ trên bậc thang lăn ra đây, hiện tại lại có Từ Kính ởchỗ này, trong lòng Nhậm TưĐồ đã không nhịn được làm ra dự tính xấu nhất, cho tới lòng bàn tay mơ hồ đổ mồ hôi. Nhậm Tư Đồ thu hồi ánh mắt từ trên người Từ Kính

https://thuviensach.vn

lại, nhìn về phía Tôn Dao, nói: “Bây giờ không phải là thời điểm gây gổ, cậu bình tĩnh một chút, nói cho tớ biết bây giờTầm Tầm như thế nào.”

Tôn Dao luôn luôn là người không có tim không có phổi để nhìn người khác, giờ phút này toát ra hốt hoảng luống cuống, sẽ làm người ta cực kỳ đau lòng, cảnh này ở phía trước, Nhậm Tư Đồ lo lắng Tầm Tầm xảy ra điều gì, nhưng Tôn Dao nín nửa ngày rốt cuộc mới nói một câu, cuối cùng cũng để cho tảng đá lớn trong lòng Nhậm Tư Đồ để xuống: ‘không có gì đáng ngại, không sao không sao.”

Chẳng biết tại sao, vừa nhắc tới haichữ không sao, Tôn Dao liền không nhịn được liếc mắtTừ Kính đang ở sau lưng Nhậm Tư Đồ, Nhậm Tư Đồ theo ánh mắt của cô nhìn lại chỉ thấy Tư Kính cũng đang nhíu mày nhìn Tôn Dao.

Trong lầu này, trừy tá đứng ở đàng xa, không có nữa bóng dáng của bệnh nhân phác, Nhậm Tư Đồ liền nghĩ đến đây là bệnh viện Từ gia, không khó đoán được là Từ Kính suy nghĩ cho Tôn Dao có thân phận là người của công chúng nên cách li mọi người, nên trong tầng lầu này mới vắng vẻ như thế.

Về phần hai người này — ánh mắtNhậm Tư Đồ không khỏi dừng lại giữa Tôn Dao cùng Từ Kính dường như ẩn giấu bí mật gì đó.

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể đem Tôn Dao mang tới chỗ khuất, hỏi cô tất cả sự tình ngọn nguồn:‘Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Tôn Dao liếc nhìn Từ Kính, lại hồi hồn nhìn Nhậm Tư Đồ, do dự tương đối lâu, mới chậm rãi nói: “không phải cậu kêu tớ đi đón Tầm Tầm tan học sao ? Kết quả tớ lúc xuống lầu, Tầm Tầm đã ở dưới lầu, là Từ Kính đưa nó trở lại.”

…….

https://thuviensach.vn

“Anh cũng đã nói, em trốn không được.” —

Lúc Từ Kính nói ra lời này giọng nóicùng vẻ mặt âm ngoan, so với Tôn Dao, lời nói đến nay còn văng vẳng bên tai.

Lúc ấy nghe được câu này, Tôn Dao theo bản năng liềnđem Tầm Tầm kéo ra sau lung, Tầm Tầm vẫn còn bên ngoài, từ sau lung Tôn Dao dò xét thò đầu ra ngoài chuyển ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Tôn Dao, hướng Tôn Dao giải thích.

“Chú Từ là người ủng hộ cho trường con, hiệu trưởng dẫn chú ấy đi xem các phòng học, không ngờ chú lại là bạn của Nhậm Tư Đồ, còn gặp con,con chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra con.”—

Cho nên Tầm Tầm để cho họ Từ đừa về nhà?

Tôn Dao nghĩ như vậy, nhất thời truyền đến một trận buồn nôn. Vì vậy càng trợn mắt nhìn Từ Kính.

Từ Kính lại thu hồi dáng vẻ ác ngoan, khóe miệng chứa đựng cười, khẽ cúi thânxuống chống lại ánh mắt Tầm Tầm: “Tầm Tầm, con lên lầu trước được không? Chú vớingươi dì Tôn Dao của con muốn cùng đi tìm Nhậm Tư Đồ nói một số chuyện.”

thật là nói dối mắt cũng không nháy mắt, Tôn Dao bỏ qua Từ Kính, lôi kéo Tầm Tầm, quay đầu đi vào nhà, một người què như anh cũng không thể bắt kịp. Nhưng cô mới vừa đi lên hai bậc thang, hai người hộ vệ áo đen bước nhanh về phía trước ngăn cản phía trước: “Tôn tiểu thư, xin người hợp tác.”

Tôn Dao khinh thường liếc này thân hình đại hán vạm vỡ, quay đầu lại khiêu khích liếc nhìn Từ Kính, sau đó nói, không rõ là đang nói với hộ vệ hay là đang nói với Từ Kính:“Ngươi có bản lãnh ngăn cản tôi thử một chút? Anh không sợ làm tôi bị thương, ông chủ của anh sẽ đuổi anh sao.”

https://thuviensach.vn

Từ Kính nghe vậy, conmắt sắc tối sầm lại, hộ vệ nghe vậy cũng ngẩn ra, anh hiểu ông chủcủa mình, nên cũng kiêng kỵ lời của Tôn Dao. Tôn Dao bỏ qua hộ vệ, mang theo Tầm Tầm tiếp tục bước nhanh đi lên bậc thang, nhất thời hộ vệ không dám cản cô, rất sợ sẽ xảy ra điều gì sai lầm.

Từ Kính cũng không tiến lên, chỉ là nhìn một màn này, trực tiếp ném ra một câu hời hợt: ‘Nếu đứa bé bị thuơng, người đau lòng là ai?”

Ngay sau đó chính là lời nói xoay chuyển, ra lệnh hộ vệ nói:

“Đem con cho tôiôm.”

Lúc này coi như Tầm Tâm không biết những đại nhân đang vì sự tình gì mà rối rắm,cũng không nhịn được hoảng sợ trừng lớn cặp mát. Hộvệ nghe Từ Kính nói như vậy, lập tức liềnđuổi kịp Tầm Tầm, đem Tầm Tầm bế lên, Tầm Tầm bị sợ dùng cả tay chân giằng co.

Tôn Dao lập tức nhào tới trước người hộ vệ, muốn giành Tầm Tầm lại, Tầm Tầm cũng thét lên duỗi cánh tay cầu cứu Tôn Dao, nhưng hộ vệ đâu để ý những thứ này? Trực tiếp ôm Tầm Tầm, dứt khoát đi xuốngcầu thang, trong khoảng thời gian ngắn tình huống xảy ra không thể ngăn cản, Tôn Dao giành chỉ là hộ vệ, chỉ làm việc mất công trước mặt hộ vệ, vừa hướng Từ Kính mắng chói tai: “Họ Từ kia! Chết bàmẹ ngươi! TND, ngươi để cho anh đem Tầm Tầm để xuống!”

Tôn Dao lập tức nhào tới trước người hộ vệ, muốn giành Tầm Tầm lại, Tầm Tầm cũng thét lên duỗi cánh tay cầu cứu Tôn Dao, nhưng hộ vệ đâu để ý những thứ này? Trực tiếp ôm Tầm Tầm, dứt khoát đi xuống cầu thang, trong khoảng thời gian ngắn tình huống xảy ra không thể ngăn cản, Tôn Dao giành chỉ là hộ vệ, chỉ làm việc mất công trước mặt hộ vệ, vừa hướng Từ Kính mắng chói tai: "Họ Từ kia! Chết bà mẹ ngươi! TMD, ngươi nói anh ta để Tầm Tầm xuống!"

https://thuviensach.vn

Từ Kính cũng không tức giận, nhưng một chút tươi cười cũng không có, trong giọng nói cũng không có nửa điểm nhiệt độ: "Tôn tiểu thư, ngươi nên biết chọc giận tôi kết quả sẽ như thế nào."

Tôn Dao trừng Từ Kính một cái, trong đôi mắt cơ hồ muốn thấm ra máu , Từ Kính biết tiếp đó cô sẽ có cái phương thức gì để thỏa hiệp, định nói trước đã biết sẽ cô: di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. "Em đừng nghĩ tới thông qua phương thức tự hại mình để cho tôi mềm lòng, dù sao người bị thương cũng là em, em đối xử với mình như thế nào tôi sẽ làm thế với đứa bé này. Dù sao đứa nhỏ này chẳng quan hệ tới tôi, tôi nói được làm được."

Tôn Dao hoàn toàn không cách nào, cô tin tưởng anh nói được là làm được, người đàn ông tàn nhẫn cỡ nào. . . . . .

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Cô trừ thỏa hiệp, thật không có phương pháp khác, chỉ là lời này chẳng cam, chỉ có thể phẫn hận, căn bản không giống như hỏi thăm anh, anh rốt cuộc muốn như thế nào, mà giống như muốn đem anh lột da.

Từ Kính vẫn như cũ, không chút cử động, rất bình thản nói: "Tôi chỉ muốn em nói thật với tôi, có phải em có rồi hay không."

Tôn Dao vô lực nhắm mắt lại, trầm trọng gật đầu một cái.

Cô nhắm mắt lại, bỏ lỡ tia mừng như điên cùng bi thiết cất giấu trong mắt người đàn ông cách đó không xa.

Cô chỉ nghe người đàn ông kia bình tĩnh nói với hộ vệ: "Thả xuống."

Thật ra thì căn bản không chờ hộ vệ để Tầm Tầm xuống, chỉ cần hai cánh tay hộ vệ đang vững vàng kềm Tầm Tầm hơi buông lỏng một chút, Tầm Tầm liền mẫn nhảy xuống đất, cả người giống như chim sợ ná, một

https://thuviensach.vn

đường chạy như điên chạy lên lầu, muốn đứng ở sau lưng Tôn Dao, chỗ bậc thang cao hơn.

Tôn Dao nhìn một màn này, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, nhưng nháy mắt sau đó, trái tim cô mới vừa trở về lại bị một cái nhấc lên —— Tầm Tầm chạy trốn quá mau, lại hụt chân rồi.

Mắt thấy cả người Tầm Tầm nghiêng một cái, phí công với tay muốn nắm một bên tay vịn, Tôn Dao hốt hoảng chạy xuống bậc thang, muốn cứu, nhưng vẫn chậm một bước, Tầm Tầm đã lăn xuống dưới. .

***

Nhậm Tư Đồ nghe đến đó, đôi tay đã không nhịn được nắm quyền.

Cô cho là Từ Kính chỉ là lãnh khốc đối với người khác, lại không biết, anh đối với người khác không phải lãnh khốc, mà là tàn nhẫn. Tầm Tầm vẫn còn con nít, tại sao anh có thể như vậy được. . . . . .

Cũng may Tầm Tầm không đáng ngại.

Nhậm Tư Đồ ngắm nhìn bốn phía, cũng không còn nhìn ra Tầm Tầm bây giờ đang kia gian phòng bệnh vô máu. Đang muốn ngoái đầu nhìn lại khiến Tôn Dao mang chính mình tự đi xem một chút Tầm Tầm, lúc này mới phát hiện trên tay Tôn Dao cũng băng bó.

Mi tâm Nhậm Tư Đồ không khỏi chau mày càng chặt hơn, đem cánh tay Tôn Dao dắt tới cẩn thận tra xét: “Như thế nào? không sao chứ?”

Tôn Dao cúi đầu xem cánh tay, cười khổ một tiếng: “Biết không, tớ tới lúc băng bó xong đi ra, họ Từ cũng đã hỏi tớ một câu như vậy, “như thế nào? không sao chứ?”

“……”

https://thuviensach.vn

Trong mắt Tôn Dao không khỏi thấm ướt nước mắt, cứ như vậy nước mắt trong hốc mắt chuyển thời khắc sẽ chảy ra, nhìn Nhậm Tư Đồ: “Nhậm Tư Đồ, tớ nên như thế nào làm?”

Nhậm Tư Đồ cũng bị cô nói hồ đồ, mặt mê man hỏi Nhậm Tư Đồ: “Tầm Tầm không phải là không có gì đáng ngại sao? Cậu cũng đừng lo lắng như vậy.”

“Tớ không nói cái này……” Tôn Dao vô lực lắc đầu một cái, rốt cuộc thì chìm một hơi, từ từ đem chuyện kể xong: “Cánh tay tớ chỉ là trầy một chút thôi, chảy chút máu mà thôi, tớ đến bệnh viện, vốn là muốn cùng Tầm Tầm vào phòng xử lý vết thương, nhưng họ Từ nhìn tay tớ chảy máu, kêu hộ vệ áp tớ đi băng bó, băng bó xong ra ngoài liền chạy tới, kết quả họ Từ nói cho tớ biết, Tầm Tầm chuyển tới phòng vào máu rồi.”

Mặc dù không hiểu rõ Tôn Dao dưới tình trạng khẩn cấp, tại sao còn muốn đi truy cứu, nhưng Nhậm Tư Đồ cảm thấy trong mắt Tôn Dao ẩn giấu đại sự, vì vậy chỉ có thể chờ lo lắng, nghe Tôn Dao tiếp tục nói liên tục…..

. . . . . .

Tôn Dao nghe Từ Kính nói, đứa bé chuyển đến phòng truyền máu, dĩ nhiên là muốn quay đầu rời đi, chạy thẳng tới phòng truyền máu, lại bị Từ Kính kéo tay.

Tôn Dao dùng sức lắc mạnh giùng giằng, mặc dù im lặng không nói, trong mắt lại tràn ngập chán ghét. Đối với anh chán ghét, càng chán ghét chính mình—một người què cũng đánh không lại, thật sự là làm cô giận dữ khó dằn.

Cái người què này lôi kéo cô không để cho cô đi, cũng chỉ vì muốn nói với cô: “Đứa bé máu A.”

https://thuviensach.vn

Tôn Dao cơ hồ muốn quất anh: “Ngươi lo lắng làm gì? Máu A thì máu A! Truyền máu ở nơi đó? Chạy nhanh qua đi!”

Tôn Dao nói xong, rốt cuộc cũng thành công mà từ sự kiềm chế của anh trung tránh khoát vươn tay cổ tay, nhưng cô còn chưa bước ra nửa bước, lại bị Từ Kính bắt cánh tay lại. Dùng sức, Tôn Dao cũng không nhịn được nhíu lại.

Tôn Dao liếc mắt nhìn cánh tay mình bị anh nắm lấy, ngẩng đầu nhìn anh chỉ cảm thấy người đàn ông này mặt không vẻ gì che giấu, đã là người điên rồi.

Cái người điên này nhìn lại ánh mắt của cô, một giây kế tiếp, dùng một loại âm thanh trầm thấp cũng không thể thấp hơn, trong nháy mắt khiến cho Tôn Dao cũng điên mất: “Anh cũng máu O…..”

Tôn Dao chỉ phẫn hận nhìn anh chằm chằm, ước chừng hai giây sau, lỗ tai giống như mới tiếp thu được lời của anh nói, vốn là trợn mắt nhìn ánh mắt trong khoảnh khắc liền ngưng kết…..

. . . . . .

***

Vào giờ phút này Nhậm Tư Đồ phản ứng mau hơn Tôn Dao lúc đó, đang nghe “Anh cũng máu O…….” Cái phút kia, cả người cũng cứng lại.

Máu A…….

Máu O…….

Trong nháy mắt vô số chủng loại sắp hàng tổ hợp tại nhiệm Nhậm Tư Đồ trong đầu qua một lần, nhưng cô không thể vì vậy mà suy nghĩ, ngược lại hồ đồ hơn, bất khả tư nghị nhìn về phía Tôn Dao: “Làm sao có thể?”

https://thuviensach.vn

Bây giờ trong lòng Tôn Dao bay, cảm giác không phải là những lời này? Đúng vậy…… Làm sao có thể…….

Tôn Dao không nhịn được cười khổ, cười khổ đến cùng, cũng là so với khóc còn khó coi hơn, hiện tại có thể nhờ giúp đỡ cô, chỉ có Nhậm Tư Đồ: “Nhậm Tư Đồ, tớ nên như thế nào làm đây…….”

***

Tầm Tầm ở lại bệnh viện quan sát một đêm, Tôn Dao ở bệnh viện cùng với Tầm Tầm. Hôm nay, thái độ của Tầm Tầm không giống lúc về dưới lầu hôm qua, không nhịn được cẩn thận hơn đối với Từ Kính, mà mỗi lần xe lăn Từ Kính bị đẩy mạnh cửa phòng bệnh, Tầm Tầm nhìn thấy, cả người liền chợt núp ở trên giường bệnh, kéo chăn che kín đầu.

Tôn Dao đã không có hơi sức ứng phó ôn thần cạnh cửa nữa, chán nản ngồi ở giường bệnh khác.

Từ Kính liếc nhìn đứa bé trên giường bệnh co lại thành một đoàn nho nhỏ, sẽ cùng Tôn Dao sa sút tinh thần ánh mắt đối mặt mấy giây, anh lặng lẽ khoát tay áo, khiến hộ vệ đem mình xe lăn cũng đẩy ra ngoài, phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh.

Hộ vệ rất cung kính đem Từ Kính đẩy tới hành lang. Từ Kính trong mắt hộ vệ, cho tới bây giờ đều là lãnh khốc, quyết tuyệt……. Cho dù có ngàn loại tư thái, nhưng là chưa từng có vẻ mặt vô lực như vậy.

“Từ thiếu……..” Hộ vệ không nhịn được kêu một tiếng.

Từ Kính giơ tay lên ngăn anh lại, mệt mỏi không chịu nổi vuốt vuốt mi tâm, nói: “Để cho tôi yên tĩnh một chút.”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Vệ sĩ không thể làm gì khác là lặng lẽ mà rời đi, trên hành lang lúc này chỉ còn lại một mình bóng dáng Từ Kính ngồi trên xe lăn với vẻ mệt mỏi cùng mờ mịt trước giờ chưa từng có.

Cho đến khi Tôn Dao từ trong phòng bệnh đi ra.

Tôn Dao nên đoán được rằng anh ta vẫn còn ở bên ngoài, nhìn thấy Từ Kính cô sớm không còn nóng nảy, cô chỉ vội vã quét mắt nhìn anh ta một cái rồi coi như không thấy, quay đầu bước đi.

Từ Kính mở miệng gọi cô lại: “Đứng lại.”

Nhìn bóng lưng cô càng ngày càng xa, giọng nói của Từ Kính lúc này không khỏi có vài phần tức giận: “Em có biết những lời tôi nói lúc trước với em có ý gì phải không? Từ Kính Diên cùng với em là nhóm máu O, đứa bé có cùng nhóm máu A với tôi.”

Tôn Dao rốt cuộc không nhịn được nữa mà dừng bước chân lại, cô cắn răng nghiến lợi dừng lại rồi bỗng nhiên quay đầu lại đi về phía Từ Kính.

Tôn Dao muốn nắm cổ áo Từ Kính, từ trên cao cúi nhìn anh ta mà hét lên rằng: “Tầm Tầm là nhóm máu O, vậy thì sao? Trước tới giờ tôi cũng chưa bao giờ nói thằng bé là do tôi sinh, nó chỉ là thằng bé mà Nhậm Tư Đồ nhận nuôi, anh đừng có ăn no không có việc gì làm nên suy nghĩ viển vông.”

Quả thạt Tôn Dao cũng làm như vậy—cô muốn nắm lấy cổ áo người đàn ông này, đem anh ta từ xe lăn kéo lên, nhưng cô không thể kéo anh ta

https://thuviensach.vn

đứng dậy, ngược lại còn bị Từ Kính nắm lấy cổ tay, đem thân thể cô kéo xuống, chóp mũi anh ta lúc này dường như chạm vào mặt cô.

Khoảng cách giữa hai người lúc này không thể gần hơn, người đàn ông này dùng giọng nói mang vẻ chắc chắn nói với cô: “Tôi sẽ để bác sỹ kiểm tra DNA của thằng bé.”

Vẻ mặt Tôn Dao bỗng nhiên căng thẳng. Năng suất làm việc của người đàn ông này thật tốt, cô luôn có loại cảm giác khó đề phòng.

Từ Kính không có bỏ qua ánh mắt chột dạ kia của cô, lúc này anh ta rất muốn mỉm cười, nhưng Từ Kính phát hiện mình không cười nổi, bởi vì cả trái tim đều khổ sở: “Đến lúc đó có thể biết em nói thật hay không.”

Dường như trong nháy mắt, trong lồng ngực Tôn Dao lạnh lẽo một mảng. Cô rút tay ra khỏi bàn tay của Từ Kính, cũng không quay đầu lại, nói chính xác hơn là muốn bỏ trốn.

Từ Kính không giữ cô lại, nhìn theo bóng dáng cô biến mất ở cuối hành lang, hành lang chợt trở nên yên tĩnh, Từ Kính đợi lúc này đã lâu, cuối cùng anh ta mới lăn xe vào phòng bệnh.

Thằng nhỏ đã ngủ, không giống như lúc trước đem cả người co rút trong chăn mà lúc này đang nằm ngủ rất an ổn, vết thương trên cánh tay lộ ra khỏi chăn cũng được băng bó rất kỹ càng.

Từ Kính lăn xe chậm rãi lại gần giường bệnh. Lúc này anh ta có thể chạm vào thằng bé. Anh ta muốn đưa tay chạm vào gương mặt bầu bĩnh này nhưng lại kiềm chế thu tay lại, mà chỉ lặng lẽ nhìn.

Thật ra thì anh ta sớm đã biết sự tồn tại của thằng bé, bất kể là nhìn hình hay nhìn người thật, anh ta đều cảm thấy lỗ mũi, cái miệng của đứa bé này rất giống Tôn Dao nhưng dáng dấp lại rất giống Từ Kính Diên. Cái loại

https://thuviensach.vn

giống nhau này làm cho anh ta cảm thấy hối tiếc, phẫn hận, thậm chí là ghen tỵ.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, lại hoàn toàn biến thành bộ dạng khác……..

Lúc trước tại sao anh ta hoàn toàn không ý thức được, mặt mũi đứa bé này giống Từ Kính Diên chẳng phải cũng giống anh ta? Đây rốt cuộc có phải là ông trời mở mắt một lần nữa, còn là bố thí cho anh ta một cơ hội?

Từ Kính im lặng cười khổ một cái.

***

Nhậm Tư Đồ dường như là phóng xe về nhà, mặc dù đường xá lúc này không còn đông đúc nhưng cũng còn khá nhiều xe, đèn đỏ trên đường lúc này cũng muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của Nhậm Tư Đồ, khi đang dừng đèn đỏ thì điện thoại của cô chợt vang lên.

Vừa nhìn thấy là Tôn Dao gọi tới, Nhậm Tư Đồ lập tức nghe.

Đầu bên kia điện thoại Tôn Dao cũng đang hốt hoảng, luống cuống, mặc dù cách xa nhau như vậy nhưng Nhậm Tư Đồ cũng nghe thấy tiếng hít thở vội vàng của cô ấy: “Tớ tiêu rồi, hoàn toàn tiêu rồi……”

Nhậm Tư Đồ tận sức khống chế giọng điệu của bản thân, bình tĩnh nói với Tôn Dao: “Cái gì tiêu? Cậu ít ra cũng phải nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì chứ.”

“Anh ta muốn đem thằng bé đi xét nghiệm DNA. Ngộ nhỡ….Tầm Tầm thật là con anh ta, anh ta sẽ nhất định cướp Tầm Tầm của tớ đi.”

Nhậm Tư Đồ nghe cô ấy nói xong cũng không khỏi căng thẳng, nhất thời tức giận mà lại không biết nên làm sao: “Sao cậu lại hồ đồ như thế?

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm rốt cuộc là con ai mà cũng không rõ……”

Nếu không phải bởi vì Tầm Tầm xảy ra chuyện, Tôn Dao đoán chừng cả đời Tôn Dao cũng vẫn mờ mịt không rõ……..

Tôn Dao bị cô nói như vậy nhất thời cũng không lên tiếng, Nhậm Tư Đồ cũng im lặng, nhìn về phía bên ngoài cửa kính, thấy đèn đỏ đã chuyển sang xanh liền khởi động xe: “Cậu bây giờ suy nghĩ lung tung cũng không có tác dụng gì nữa, chờ tớ quay trở lại bệnh viện rồi nói chuyện tiếp.”

Tôn Dao không còn hơi sức đáp một tiếng, Nhậm Tư Đồ cũng cúp điện thoại, chuyên tâm lái xe, khi tới chung cư thì đã thấy người giúp việc đứng đợi dưới lầu. Nhậm Tư Đồ đem xe đậu ở ven đường, người giúp việc đi lại chỗ đưa những túi đồ cho Nhậm Tư Đồ: “Tất cả đồ đạc của Tầm Tầm đều ở đây, quần áo còn có ipad của thằng bé nữa……”

Nhậm Tư Đồ từ cửa sổ của xe nhận lấy túi đồ: “Cảm ơn, cảm ơn.” Cũng không suy nghĩ nhiều nữa, liền hỏi một câu: “Thời Chung đã về chưa dì?”

“Chưa về.”

Nhậm Tư Đồ không khỏi liếc nhìn đồng hồ. Còn chưa trở về? Sẽ không phải ở lại làm thêm giờ, không chịu ăn cơm tối chứ?

Hiện tại trong đầu Nhậm Tư Đồ hoàn toàn đều là chuyện của Tầm Tầm, cũng không còn thời gian để ý chuyện khác, cô chỉ có thể nói với người giúp việc: “Thời Chung chắc phải làm thêm giờ, dì cứ ăn cơm tối trước đi, đừng đợi chúng tôi.”

Sau khi đóng cửa sổ, cô quay đầu xe, chạy về con đường cũ.

Sau khi trở lại bệnh viện thì trời cũng đã tối, lúc Nhậm Tư Đồ xuống xe, cô vô thức nhìn lên bầu trời không trăng không sao. Có biết bao nhiêu

https://thuviensach.vn

linh hồn sẽ bị lạc lối trong đêm tối như này, Nhậm Tư Đồ không biết, cô thu hồi tầm mắt, bước chân vội vã tiến vào khu nội trú.

Tôn Dao đang ăn cơm hộp trong hành lang—nếu như trời sập, thì cũng phải ăn no bụng đã--ở xa nhìn thấy Tôn Dao đang ăn cơm, Nhậm Tư Đồ có thể bớt buồn một chút. Cô nhìn xung quanh bốn phía một chút thì thấy Từ Kính cũng đã rời đi, khó trách Tôn Dao có thể an ổn ngồi ăn như vậy.

Nhậm Tư Đồ lại gần, lúc này mới thấy bên cạnh Tôn Dao đang vứt một hộp cơm có vỏ ngoài xinh đẹp.

Không cần nói cũng biết, hộp cơm này là do Từ Kính phái người mang tới, nếu không Tôn Dao cũng không vứt nó qua một bên, chỉ lo ăn những đồ ăn bình thường trong hộp cơm trên tay.

Nhậm Tư Đồ vào trong phòng bệnh thì thấy Tầm Tầm đang ngủ, cô rón rén đem túi đồ đặt lên ghế salon, sau đó rời khỏi phòng bệnh, trở lại ngồi cạnh Tôn Dao.

Nhậm Tư Đồ vôn định chờ Tôn Dao ăn xong sẽ nói nhưng lúc này Tôn Dao đã buông đũa xuống.

Cô ấy nghiêng đầu nhìn về phía Nhậm Tư Đồ: “Giúp tớ hỏi Thịnh Gia Ngôn một chút, nếu như họ Từ kia thật sự muốn tranh giành thằng bé với tớ, tớ phải làm những gì.”

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, vỗ vỗ bả vai Tôn Dao trấn an: “Cậu cứ ăn cơm trước đi, chúng ta sẽ hẹn Thịnh Gia Ngôn rồi nói chuyện kỹ càng sau.”

Tôn dao liền đem nắp hộp cơm đậy lại, tiện tay đặt lên trên hộp cơm Từ Kính sai người mang tới. Cố gắng ép bản thân ăn, nhưng thật vô vị, một hạt cơm bây giờ cô cũng không muốn ăn nữa rồi: “Tư Đồ….”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ im lặng chờ cô tiếp tục nói.

Tôn Dao do dự một chút, nói thẳng ra một hơi: “Thật ra thì trước đây tớ vẫn không nói cho cậu, lần đầu tiên của tớ chính là cho anh ta.”

Tình huống hiện tại như này, Nhậm Tư Đồ cũng chỉ biết gật đầu rồi lặng lẽ chờ cô ấy nói tiếp, chứ không thể có bất kỳ phản ứng nào.

Kết quả là, Nhậm Tư Đồ lại im lặng, Tôn Dao tiếp tục nói: “Nhưng không lâu sau, em trai anh ta liền……..” Tôn dao thở dài, không nói tiếp, vết sẹo này Tôn dao không đủ dũng khí để vạch trần, cũng chỉ có thể ngập ngừng rồi lại nói: “Dưới tình huống đó, tớ căn bản không nghĩ tới Tầm Tầm là kết quả của lần đó với anh ta.”

“……..”

“Tư Đồ, tớ nên làm sao đây?”

Lúc này cô trở nên rất vô dụng, trong ngày hôm nay không biết cô đã hỏi bao nhiêu câu ‘Tớ nên làm sao đây?’. Nhậm Tư Đồ nhíu mày, không dám kết luận bừa bãi, suy nghĩ thật lâu, rồi chỉ có thể nói với Tôn Dao: “Cậu phải xác định rõ xem hiện tại cậu thương anh ta hay hận anh ta nhiều hơn.”

Tôn Dao hạ mí mắt, cái vấn đề này, trong thời gian ngắn cô không có câu trả lời chính xác được. Giống như có bao nhiêu yêu thì sẽ có bấy nhiêu hận, yêu hận đan xen, cô làm sao có thể phân định rõ ràng?

Nhậm Tư Đồ cũng không có ép buộc cô ấy nhất định phải cho mình một câu trả lời vào lúc này: “Tớ đi xem Tầm Tầm dậy chưa.”

Tôn Dao cũng không muốn ngồi ở hành lang vắng lặng này nữa mà đứng dậy đi theo Nhậm Tư đồ vào bên trong phòng bệnh.

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm còn chưa tỉnh, tư thế nằm ngửa lúc mới ngủ lúc này đã biến thành nằm nghiêng, dường như đã đè ép lên cánh tay bị thương của thằng bé, Nhậm Tư Đồ vội vàng bước nhanh qua, đem thân thể nó die»n。dت‌an。l«e。qu»y。d«on điều chỉnh lại, nhưng không ngờ động tác của cô lại hơi mạnh, Tầm Tầm vì vậy mà bị đánh thức, lỗ mũi nhíu lại rồi từ từ mở mắt, khi nhìn thấy Nhậm Tư Đồ ở trước mặt thì lền lầm bầm một câu: “Con đói rồi…..”

Quả nhiên là đứa nhỏ ham ăn, không kêu đau, không khóc, khi tỉnh dậy vừa nhìn thấy cô là liền mở miệng đòi ăn.

Cái bàn di động ở cuối giường đã được dựng lên lúc nào, hộp cơm được đặt lên giống y hệt như hộp cơm lúc nãy của Tôn Dao, bên trong chứa rất nhiều đồ ăn, còn có cả một cái bình giữ nhiệt.

Chắc là Từ Kính cho người chuẩn bị.

Nhậm Tư Đồ vẫn còn đang do dự chưa muốn nhận ý tốt lần này của Từ Kính, cô muốn đi ra ngoài mua đồ ăn khác cho Tầm Tầm, thì thằng bé đã phát hiện ra: “Đây là cái gì?” Tầm Tầm cắm đầu cắm cổ ngồi dậy, nhìn chằm chằm cái hộp đựng thức ăn trên bàn, dùng sức hít hà một cái: “Thơm quá à….”

Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn Tôn Dao, thấy cô im lặng không có vẻ phản đối, liền đem bàn di động di chuyển tới chỗ Tầm Tầm, mở hộp đựng thức ăn ra, bên trong đều là đồ anh thanh đạm bổ dưỡng.

Tầm Tầm không kịp đợi mà vội vàng lấy đũa làm cho cánh tay bị thương đau đến nhe răng trợn mắt, Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ phải chỉnh sửa lại tư thế cho thằng bé, để cho nó không lộn xộn nữa rồi mới lấy đũa ở tủ đầu giường đưa cho nó ăn.

Tôn Dao đứng ở bên cạnh nhìn qua, cô nhất thời không đành lòng liền quay đầu chạy trốn vào phòng vệ sinh.di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ nhìn bóng lưng vội vã của cô ấy chỉ còn biết ngồi bên cạnh giường giúp Tầm Tầm ăn cơm, sau đó mới đi vào phòng vệ sinh nhìn Tôn Dao.

Đẩy cửa phòng vệ sinh thì cô đã thấy Tôn dao đang rửa mặt, lúc cô ấy ngẩng đầu lên, Nhậm Tư Đồ nhìn thấy trên mặt cô ấy đầy những giọt nước —

Về phần tại sao cô ấy rửa mặt, Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn thấy hốc mắt đỏ bừng của Tôn Dao thì không khỏi xót xa: “Tại sao lại trốn vào đây khóc?”

Tôn Dao cười khổ một tiếng: “Cậu chăm sóc Tầm Tầm tốt như vậy, tớ chính là người mẹ vô trách nhiệm, chỉ có ở bên cạnh cậu thì thằng bé mới hạnh phúc, tớ tình nguyện để cho thằng bé cả đời này nhận cậu là mẹ, không nên để cho một người vô trách nhiệm như tớ làm xáo trộn cuộc sống của nó.”

Nhậm Tư Đồ há hốc miệng, cuối cùng là nhịn xuống không nói gì, chỉ đem khăn giấy đưa cho cô ấy: “Lau mặt một chút đi, không có chuyện gì đâu, mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Tôn Dao giật giật khóe miệng, miễn cưỡng cười cười. Chỉ là trong lòng chợt dâng lên một tràng âm thanh tự diễu: tất cả sẽ khá hơn….. Tôn Dao, cô đã tự dùng câu nói này để lừa dối bản thân nhiều năm như vậy, nếu thật sự có hiệu quả thì làm sao cô còn có thể có kết quả như hôm nay?

Tôn Dao lau khô mặt, tia máu trong mắt cũng dần biến mất, Nhậm Tư Đồ lúc này mới ôm bả vai cô ấy, muốn dẫn cô ấy ra ngoài. Trời sinh Tầm Tầm có tính hiếu kỳ vô cùng mạnh mẽ, hai người bọn họ mà ở tỏng . toilet lâu như vậy Nhậm Tư Đồ sợ rằng thằng bé sẽ hiếu kỳ mà chạy vào đây.

Chỉ là không ngờ, khi Nhậm Tư Đồ muốn đẩy cửa phòng ra thì cửa đã bị người ở bên ngoài kéo ra, sau đó là một bóng dáng cao lớn xông vào làm

https://thuviensach.vn

cho Nhậm Tư Đồ xém xíu nữa là đụng trúng. Cô thấy người xông vào không phải ai khác mà là Thời Chung thì mới thở phào nhẹ nhõm, một giây tiếp theo cô liền bị Thời Chung ôm vào ngực.

Hơi sức của anh thật lớn, Nhậm Tư Đồ bị anh ôm mà muốn ngạt thở, thật vất vả cô mới đẩy anh ra một chút, trong mắt anh lúc này đầy lo âu, Nhậm Tư Đồ không khỏi nhìn anh một cái: “Sao anh lại tới đây?”

Thời Chung nắm lấy hai cánh tay cô, nhẹ nhàng nhìn từ trên xuống dưới.

Mà Tôn Dao đang đứng một bên dùng khăn giấy xì mũi, cũng cau mày nhìn Thời Chung, trêu ghẹo: “Cũng không phải vợ anh gặp chuyện, anh lo lắng như vậy làm gì?”

Thời Chung đối với Tôn Dao thì từ chối cho ý kiến, làm bộ như không nghe thấy gì, chỉ nhẹ nhàng mà thở ra rồi nói với Nhậm Tư Đồ: “Anh về anh, dì Triệu nói em ở bệnh viện, anh còn tưởng em xảy ra chuyện gì.”

“Anh không nghe dì Triệu nói hết tất cả, em vào bệnh viện là vì Tầm Tầm.” Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà đùa cợt anh: “Em có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Thời Chung cười cười, không nói gì. Anh cũng không có nói cho cô biết, lúc anh từ Viện Kiểm Sát đi ra đã nhận được điện . thoại của Tưởng Lệnh Thần cùng câu nói: “Tổng giám đốc Luc, cẩn thận, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu….” Làm anh vô cùng sợ hãi.

Anh lo lắng Tưởng Lệnh Thần sẽ đem trút mọi thứ lên người mà anh yêu thương nhất, cho nên anh muốn bảo vệ cô thật tốt…….

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Tầm Tầm luôn miệng kêu đau cuối cùng cũng được Thời Chung dỗ ngủ. Lúc này đã là đêm khuya, trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở đều đều của Tầm Tầm, Thời Chung kéo góc chăn cho cậu, ngoái đầu nhìn Nhậm Tư Đồ đang khoác áo khoác của anh ngủ trên sa lon, không khỏi cười một tiếng.

Thời Chung rón rén tới bên sofa, vốn muốn đánh thức cô, nhưng vừa cúi xuống chuẩn bị vỗ vai cô thì anh lại đổi ý, bế Nhậm Tư Đồ vẫn đang say giấc mộng lên.

Nhậm Tư Đồ ngủ không sâu, thân thể vừa rời khỏi ghế sa lon là đã tỉnh, ánh mắt mơ màng thoáng qua sự sợ hãi, khi nhìn thấy rõ khuôn mặt tươi cười của anh cô liền nổi giận: "Anh có thể đừng làm em sợ thế không. . . . . ."

Thời Chung quay đầu lại nhìn Tầm Tầm, sau đó quay lại chau mày nhìn Nhậm Tư Đồ ý bảo cô đừng lên tiếng. Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là thu giọng lại, vòng tay ôm cổ Thời Chung, mặc anh ôm mình ra khỏi phòng bệnh.

Đến hành lang, cuối cùng cũng có thể nói chuyện, Nhậm Tư Đồ được anh đặt trên ghế dài, cô quấn chặt áo của Thời Chung quanh người, ngẩng đầu nhìn Thời Chung ở trước mặt: "Ngày mai anh được nghỉ à?"

Thời Chung lắc đầu, sau đó ngồi xuống cạnh cô.

Nhậm Tư Đồ đẩy anh một cái: "Vậy anh mau về nhà ngủ một giấc đi, một mình em ở đây với Tầm Tầm là được."

https://thuviensach.vn

Thời Chung không làm như lời cô nói mà chỉ ngước mắt nhìn quanh, không vui nhíu mày: "Tôn Dao đâu? Thằng bé xảy ra chuyện mà cô ấy không giúp chăm sóc, cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả."

Nhậm Tư Đồ nhìn quanh hành lang, quả thật không thấy bóng dáng của Tôn Dao. Cô nghĩ có lẽ là Tôn Dao đi tìm Từ Kính nói chuyện rồi, nhưng chuyện giữa Tôn Dao và Từ Kính, Nhậm Tư Đồ thật sự không biết nên giải thích thế nào với Thời Chung, vì vậy chỉ có thể nói: "Cậu ấy có chuyện quan trọng hơn phải xử lý. Đừng quên em cũng là bác sĩ, dù sao một mình em bận rộn cũng quen rồi, anh về ngủ đi, ngoan. . . . . ."

Nhậm Tư Đồ lấy chiêu đối phó với trẻ nhỏ ra đối phó với anh, vừa nói còn vừa đưa tay vuốt đầu anh, mặt Thời Chung đen đi, kéo bàn tay đang để trên đầu anh xuống, giữ trong tay mình nghịch chơi.

Thời Chung dùng tay còn lại kéo vai Nhậm Tư Đồ qua, để cô dựa vào vai anh.

Xem ra anh vẫn không có ý định rời đi.

"Anh cứ về ngủ đi. Em thật sự không cần anh ở lại đâu."

Nhậm Tư Đồ chưa từ bỏ ý định ngẩng đầu nhìn anh, nhắc lại. Thời Chung bịt mắt cô lại, giúp cô nhắm mắt: "Không phải là em luôn nói anh quá dư thừa tinh lực à? Anh thật sự không mệt, bây giờ có về nhà cũng không ngủ được, cho nên bây giờ anh ngồi ở đây không phải vì em, mà chỉ là muốn em nói chuyện phiếm cùng thôi."

Nhậm Tư Đồ không làm gì được anh, ngược lại còn bị anh bắt nhắm nghiền hai mắt lại, dĩ nhiên là gối đầu trên vai anh càng thấy buồn ngủ hơn, bắt giác lại nói ra sự lo lắng trong lòng: "Thứ Sáu tuần sau lễ phục sẽ được đưa về nước, thứ Bảy tuần sau thử lễ phục, chủ nhật chụp ảnh cưới, không phải anh sẽ đều vắng mặt chứ?"

https://thuviensach.vn

Thời Chung không trả lời, vẻ mặt trở nên phức tạp.

Nhậm Tư Đồ nhìn ra, đè xuống sự mất mát trong lòng, sửa lời nói: "Thôi, chỉ cần anh không vắng mặt trong lễ kết hôn là tốt rồi."

Thời Chung thoáng nghiêng đầu, hôn lên trán cô để cô yên tâm: "Yên tâm đi, cho dù công ty có phá sản anh cũng sẽ không vắng mặt bất cứ gì."

Cái này mặc dù là thề nhưng Nhậm Tư Đồ nghe cảm thấy rất hạnh phúc, cũng không mắng anh là quạ đen, hai người cứ như vậy câu được câu chăng trò chuyện, Nhậm Tư Đồ thỉnh thoảng lại chen một câu: "Nếu anh mệt thì nhớ nói với em một tiếng, em sẽ thả anh về nhà ngủ."

Mặc dù cô nói như vậy, nhưng khi nói chuyện người ngáp liên tục vẫn là cô, cô không biết mình đã ngủ quên từ khi nào, chỉ là khi tỉnh lại thì đã là sáng sớm, bên cạnh sofa của phòng bệnh chính là cửa sổ, vài tia nắng sớm xuyên qua rèm cửa nhảy nhót trên mí mắt cô, Nhậm Tư Đồ nhìn vòng tia sáng trên tay, sửng sốt một lát rồi ngồi dậy.

Trên người cô vẫn là áo khoác của Thời Chung nhưng trong phòng bệnh đã không còn thấy bóng dáng của anh đâu nữa. Có mùi thơm của thức ăn thấm vào mũi Nhậm Tư Đồ, cô nhìn quanh liền thấy hai phần đồ ăn sáng đặt trên bàn trà trước mặt mình.

Nhậm Tư Đồ sờ sờ hộp đồ ăn, vẫn còn nóng. Dưới túi ny lon còn có tờ giấy mà Thời Chung để lại cho cô ——

"Phần ăn bên trái rất thanh đạm, là của Tầm Tầm; bên phải là của em."

Cuối tồi giấy còn có hai chữ, lời ít mà ý nhiều: ông xã.

Khoé miệng Nhậm Tư Đồ thoáng hiện ý cười, gấp tờ giấy cất đi xong thì nhìn Tầm Tầm, thấy Tầm Tầm vẫn còn sâu giấc liền nâng tay nhìn đồng

https://thuviensach.vn

hồ, thấy vẫn còn sớm, cô quyết định không đánh thức Tầm Tầm, mà ăn bữa sáng yêu dấu trước.

Nhưng mùi thơm của đồ ăn rất nhanh đã khiến Tầm Tầm hé mắt —— Nhậm Tư Đồ vừa mới ăn miếng thứ hai đã cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào cô, Nhậm Tư Đồ không khỏi để cái muỗng xuống, nhìn về giường bệnh một lần nữa, Tầm Tầm vừa rồi còn ngủ say bây giờ đang nhìn chằm chằm vào đồ ăn trong tay cô, thèm đến nuốt nước miếng, sau đó cậu ngước mắt nhìn Nhậm Tư Đồ, nói: "Con đói rồi. . . . . ."

Tham ăn, có thể kêu đói, vậy chắc chắn là không còn gì đáng ngại rồi. . . . . Nhậm Tư Đồ thở phào nhẹ nhõm, đưa phần đồ ăn của cậu ra.

Tầm Tầm ăn phần ăn của mình, vừa ăn vừa hỏi: "Mặt con bị thương như vậy rồi, có phải là con sẽ không thể làm phù rể cho ba mẹ nữa?" Nói xong còn không quên sờ nhẹ băng gạc trên trán.

Tầm Tầm luôn gọi nam đồng trong hôn lễ thành phù rể, Nhậm Tư Đồ cũng không sửa cho cậu. Mặc dù không thể mời Lý Duệ làm nữ đồng nhưng cậu vẫn luôn mơ ước có thể mặc tây trang trong hôn lễ của Nhậm Tư Đồ, nâng váy cho cô.

Nhậm Tư Đồ kéo cánh tay Tầm Tầm đang đặt trên băng gạc ra, để tránh Tầm Tầm vụ làm đau mình, vừa trấn an cậu: "Yên tâm đi, sẽ không để lại sẹo. Hôn lễ ngày đó mẹ sẽ lấy cho con một cái mũ, che kín băng gạc lại, đảm bảo con còn đẹp trai hơn Thời Chung."

Tầm Tầm lúc này mới hài lòng gật đầu một cái, lại ăn một miếng cháo nhỏ, nửa nhịp sau mới phản ứng lại, vội vàng sửa lời: "Vậy cũng không được, sao con có thể giành danh tiếng với ba chân dài được? Không được không được. . . . . Con chỉ cần đẹp trai hơn các phù rể khác là tốt rồi."

Nhìn dáng vẻ Tầm Tầm khoát tay phủ nhận, Nhậm Tư Đồ chỉ có thể bật cười lắc đầu, bởi vì cô chợt ý thức được, khoảng cách giữa cô và hạnh

https://thuviensach.vn

phúc cực hạn lại gần thêm một bước. . . . . .

Chỉ không đến hai tuần nữa thôi.

***

Quả nhiên Nhậm Tư Đồ nói được là làm được, đến thứ bảy, cô dành một ngày để đến tiệm áo cưới thử lễ phục, cũng đưa Tầm Tầm đến thử lễ phục của cậu — kiếm cho cậu một chiếc nữ. Tầm Tầm đội cái mũ lên, có thể che kín băng gạc trên đỉnh đầu.

Tầm Tầm yêu thích lễ phục của cậu không buông tay, vội vàng yêu cầu dì nhân viên phục vụ dẫn mình đi thử áo, thay cả bộ tây trang nhỏ.

Phía bên kia, Nhậm Tư Đồ cũng đã đổi váy cưới. Chỉ có điều phần hông của váy hơi chật, đây cũng là điểm mà cô không ngờ tới.

Váy cưới được thiết kế rất sáng tạo, bên trên thì nghiêng vai kiểu Hy Lạp, lộ xương quai xanh nhưng lại có thể che hơn nửa phần lưng phía sau, phía dưới hình đuôi cá, cộng thêm thắt lưng dựng thẳng cực kỳ đẹp, bộ váy chỉ cần treo lên cũng đã cực kỳ thướt tha, tuyệt đối không uổng số tiền đặt làm áo cưới ở nước ngoài, chỉ có điều Nhậm Tư Đồ không ngờ mình lại mập lên, vả lại không mập chỗ khác, chỉ mập ở hông.

Chỉ là trước bộ hoa phục này, dù thế nào cô cũng phải nhét mình vào, cũng may vòng eo chỉ hơi chật một chút, Nhậm Tư Đồ hóp bụng vào vẫn có thể chui qua.

Nhậm Tư Đồ đang cố gắng hóp bụng đứng trước gương, đang xem xét chiếc váy cưới trên người mình từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, trên trên dưới dưới thì trên người mình thì có tiếng bước chân đến gần phòng thay đồ của cô. Nghe động tĩnh, Nhậm Tư Đồ lập tức quay lại nhìn.

https://thuviensach.vn

trên đường tới tiệm áo cưới cô còn nhận được điện thoại của Thời Chung, anh nói anh đang trên dường tới tiệm áo cưới, có thể sẽ đến muộn hơn cô 10', giờ phút này nghe tiếng bước chân, Nhậm Tư Đồ còn tưởng chú rể chậm trễ rút cuộc đã tới, nhưng quay đầu nhìn lại người đi vào phòng thử quần áo không phải là Thời Chung, mà là Tôn Dao.

Sau lưng Tôn Dao còn có một người đàn ông vạm vỡ ---Người này Nhậm Tư Đồ chưa từng gặp, chắc là vệ sĩ của Từ Kính.

Kể từkhi cókết quả DNA của Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ chưa từng gặp lại Tôn Dao, nhưng họ vẫn luôn gọi điện thoại giữliên lạc, cô cũng đã nói chuyện mình đi thử lễ phục cho cô nàng. Kể từ khi Từ Kính biết Tầm Tầm là con anh ta, mặc dù còn chưa đánh chủý lên Tầm Tầmnhưng đã ép Tôn Dao đến ở với anh ta, nó chẳng khác gì là giam lỏng Tôn Dao cả. Tôn Dao sợ Từ Kính sẽ xuống tay với Tầm Tầm nên nói điều kiện vói Từ Kính trước, chỉ có thể tạm thời đi vào khuôn khổ.

Chẳng qua là Nhậm Tư Đồ không ngờ Từ Kính lại phái vệ sĩ đi theo Tân Dao, thậm chí còn cùng vào trong cửa hàng áo cưới.

Vệ sĩ kia đang chuẩn bị theo đuôi Tôn Dao vào trong phòng thử quần áo thì bị cô nàng quay đầu lườm: "Làm ơn đi! Ở đây là phòng thử quần áo của phụ nữ? Anh chờ ở ngoài có được không?"

Anh chàng vệ sĩ không thể làm gì khác hơn là xanh mặt bước ra ngoài.

Tôn Dao là phù dâu duy nhất trong hôn lễ của Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao chọn một chiếc váy - là một chiếc váy ngắn màu tím nhạt, cũng được thiết kế nghiêng vai kiểu Hi Lạp giống Nhậm Tư Đồ.

Chỉ là vừa nghĩ tới vệ sĩ của Từ Kính vẫn đứng ngoài của thì Tôn Dao liến mất tâm trạng ngắm nhìn lễ phục phù dâu của mình, chỉ đặt mông an vị trên chiếc ghế quý phi trắng bằng da, hăng hái hỏi: "Thời Chung đâu?đang thử quần áo ở bên cạnh à?"

https://thuviensach.vn

“Anh ấy còn chưa tới.”

Tôn Dao kinh ngạc nhíu mày: “'Anh ta bận lắm à? Thửlễ phục cũng đến trễ?”.

Nhậm TưĐồ chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai, coi như là trảlời Tôn Dao. Tôn Dao thấy thế, cũng không tiện làm mất hứng của cô, cẩn thận xem xét váy cưới trên người Nhậm Tư Đồ, thức thời nói thêm một câu: “Xem xem váy cưới anh ta chuẩn bị cho cậu sa hoa vậy,đến trễ một chút cũng không sao, cậu thấy đúng không?’”

Nhậm Tư Đồ nghe vậy, không nhịn được cúi đầu nhìn. Đai lưng khảm rất nhiều kim tuyến, cô chỉ động một cái là cỗ ánh sáng phản xạ mà bây giờ cô vừa cúi đầu nhìn, lại có một tia sáng lọt vào mắt Tôn Dao, cô nàng che mắt, giả vờbày ra bộ dạng ghét bỏ, thở dài nói: “Mình sắp mù rồiđây này? Cậu mau cởi bộ này ra đi, đổi sang bộđồđi mời rượu ý.”

Nhậm Tư Đồ biết đây chỉ là những lời chọc ghẹo của Tôn Dao, cũng không đểý, tiếp tục đứng ngắm áo cưới trước gương, đúng lúc này lại có người đẩy cửa đi vào.

Người vào là Tầm Tầm, nhân viên phục vụ hay ai khác? Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp quayđầu lại nhìn, người đẩp cửađi vào đã lên tiếng —

“không được đổi”. Là giọng của Thời Chung.

Đâylà đang trả lời mấy câu chọc ghẹo Tôn Dao sao?

Tôn Dao vẫn lơ đễnh như trước,cười chào hỏi: “Chú rể à, cuối cùng anh cũng đã tới. Nếu anh tới trễ một chút nữa, mắt của tôi nhất định sẽ bị bộ đồ trên người bà xã của anh chọc mù đây.”

Tôn Dao gọi anh là chú rể khiến anh rất vừa lòng, anh khách khí nói với Tôn Dao một câu: “Để hai người đợi lâu rồi.”

https://thuviensach.vn

nói xong thì bước qua Tôn Dao đi thẳng tới chỗ Nhậm Tư Đồ.

Bởi vì váy cưới rất dài, Nhậm Tư Đồ không thể không đứng trên bục cao, cũng vì thế mà Thời Chung đi tới trước mặt cô liền thấp hơn cô một đoạn.

Thời Chung cứ như vậy hơi ngẩng mặt lên nhìn vào mắt cô, hiển nhiên áo cưới hoa lệ phức tạp cũng không bằng nụ cười tươi tắn và ánh mắt ngọt ngào của cô dành cho anh ---

“Có đẹp không?” Nhậm Tư Đồ chỉ váy cưới trên người mình hỏi anh.

“Rất đẹp.” Nhưng anh chỉ lo nhìn khuôn mặt cô.

Tôn Dao ngồi trên ghế quý phi thấy không được, cất giọng nhắc nhở: “Cậu ấy đang hỏi anh là váy cưới có đẹp hay không, anh ít nhất cũng nên ngó xuống một cái rồi mới nhận xét chứ.”

Thời Chung thu lại nụ cười, quay đầu nhìn Tôn Dao, cô nàng kiêng kị, làm động tác kéo khóa trên miệng, tỏ ý mình sẽ không nhiều lời nữa. Lúc này Thời Chung mới hài lòng quay lại, cúi đầu nhìn bộ váy cưới trên người Nhậm Tư Đồ, nhận xét: “ Đẹp lắm.”

Nhậm Tư Đồ bây giờ cao hơn anh một cái đầu, nhìn xuống nghiêm túc hỏi anh: “Ngày mai chụp hình cưới, anh không được đến trễ nữa.”

cô như vậy mà vẫn rất đẹp, Thời Chung trịnh trọng gật đầu phối hợp. Nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn có chút không yên lòng, cao giọng nói: “Nếu anh lại đến trễ, em sẽ…”

“sẽ làm gì?”

Nhậm Tư Đồ không nói được nữa, cô thật sự không nghĩ ra cái gì để trừng phạt anh hết. Ngược lại, Thời Chung đảo mắt suy nghĩ một lát rồi

https://thuviensach.vn

nhìn cô, cười đề nghị: "Nếu không thì như vậy đi? Nếu anh đến trễ nữa, thì em hãy dùng cách xử phạt thân xác để xử phạt anh."

Dùng cách xử phạt về 'thể xác', hai chữ không khỏi khiến người ta nghĩ lung tung, Nhậm Tư Đồ nhịn cười, tiếp tục nghiêm mặt: "Anh bận rộn như vậy, chỉ sợ ngay cả thời gian nhận xử phạt cũng không có. Không phải hạng mục của công ty anh đã đi vào quỹ đạo rồi sao? Tại sao không thấy anh rảnh rỗi mà còn bận rộn hơn thế?"

Ánh mắt của Thời Chung thoáng qua tia hoảng hốt, Nhậm Tư Đồ đứng gần như vậy đương nhiên không bỏ qua màn này, nhưng cô còn chưa kịp nói nửa chữ đã bị hai tiếng "Cốc cốc" cắt đứt ——

Nhìn về phía cửa, chỉ thấy nhân viên phục vụ đẩy cửa đi vào, "Thời tiên sinh, lễ phục của ngài chúng tôi đã đưa đến phòng thay đồ ở cách vách rồi."

Thời Chung gật đầu với nhân viên phục vụ, ngoái đầu lại nói với Nhậm Tư Đồ một câu: "Anh đi thử lễ phục trước." Tiếng nói vừa dứt, cánh tay vòng ngang hông Nhậm Tư Đồ của anh cũng rời khỏi, anh bước ra ngoài. Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nghiêng đầu nhìn, đến tận khi anh biết mất ở ngoài cửa.

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ hồi lâu, cảm giác không đúng lắm, không thể làm gì khác hơn là nhờ Tôn Dao giúp đỡ: "Cậu có thấy là anh ấy có chút không vui không?"

Tôn Dao xòe tay, ý bảo mình không giúp gì được: "Mình xin lỗi, mắt mình bị Thật xin lỗi,đôi mắt của cậu làm mù rồi, chẳng thấy cái gì hết."

Tuy nói như vậy nhưng Tôn Dao vẫn không nhịn được quan sát chiếc váy cưới thêm mấy lần, đủ để thấy cô nàng là nói một đằng, nghĩ một nẻo. Chỉ là không ngờ, hôm sau chụp hình cưới cái váy do danh gia thiết kế tỉ mỉ này lại nhận được sự than vãn của đám nhiếp ảnh gia.

https://thuviensach.vn

"Áo cưới này sáng quá, dùng tấm phản quang thế nào cũng không hiệu quả." ——

Người chỉnh ánh sáng kể khổ với nhiếp ảnh gia.

Nhiếp ảnh gia cũng có nỗi khổ nói: "Chụp hơn 10 tấm, toàn bộ đều thành giấy bỏ. Kim cương chói át cả mặt cô dâu luôn."

Thời Chung vẫn duy trì tư thế ôm cô từ sau lưng, Nhậm Tư Đồ dựa vào ngực của anh, không biết mệt, chỉ có điều nhìn bộ dạng khó phối hợp của đám nhân viên công tác, hơi chút xấu hổ.

Nhậm Tư Đồ nhìn Thời Chung, trưng đầu ý kiến của anh: "Nếu không... Em thay bộ váy mà họ cung cấp để chụp ảnh cưới nha? Nếu không chúng ta sẽ phải chờ rất lâu đó."

Hôm nay rất nắng, tuy Nhậm Tư Đồ và Thời Chung đứng trong ô nhưng tất cả nhân viên đều đứng dưới trời nắng, Nhậm Tư Đồ nhìn những nhân viên công tác chảy đầy mồ hôi, cảm thấy rất có lỗi.

Thời Chung quả quyết phủ nhận đề nghị của cô:" Đừng đổi."

"Nhưng..."

"Đứng như vậy, rất hợp ý anh." Thời Chung ôm chặt eo cô, cúi đầu dùng chóp mũi cọ lên tai cô, không nhịn được than thở một câu: "Đã bao lâu anh không ôm em như vậy rồi hả?"

Nhậm Tư Đồ bị anh cọ có chút ngứa, nghĩ nghĩ, cũng không lên tiếng, cứ lặng lẽ như vậy hưởng thụ cái ôm của anh.

Vì thế đám nhân viên chỉ có thể tiếp tục bận rộn, đôi vợ chồng mới cưới cứ ở một bên vừa ôm nhau, vừa cười nói vui vẻ.

https://thuviensach.vn

May mà cuối cùng nhiếp ảnh gia cũng tìm được vấn đề, dù sao cũng là đòan đội chụp ảnh số một số hai trong nước, tiếp theo chính là thời gian chụp hình của cô dâu. Tuy Thời Chung không cần chụp ảnh nhưng cũng không rời khỏi, cứ như vậy đứng quan sát.

Nhưng cũng hơi khó khăn cho Nhậm Tư Đồ, cô phối hợp không được tốt lắm, hoàn toàn không phô bày được hết dáng người, mà anh thì cứ đứng nhìn cô không chớp mắt, để mỗi lần nhiếp ảnh gia yêu cầu cô đổi tư thế, đều cảm thấy anh rất vui vẻ, còn như đang giễu cợt cô.

Nhiếp ảnh gia không hài lòng vỗ máy ảnh, chỉ có thể ngẩng đầu dặn dò Nhậm Tư Đồ: "Thời phu nhân, thả lỏng, đừng cứng đơ như thế. Vừa đúng lúc Thời tiên sinh ở đây, cô chỉ cần nhìn về phía anh ấy, ánh mắt thả lỏng một chút là được."

Có lẽ trong nội tâm nhiếp ảnh gia đã sớm kêu khổ mấy ngàn lần rồi, anh ta không mong ánh mắt vừa có thể thả lỏng, vừa hấp dẫn lại vừa mang chút tình yêu nữa.. . . . . .

Nhậm Tư Đồ không nhịn được nhìn Thời Chung ở bên ngoài, khoé miệng vừa thả lỏng đôi chút lại căng thẳng, không thể làm ra vẻ mặt nhẹ nhõm nữa. Nhậm Tư Đồ không nhịn được, đầu hàng Thời Chung: "Anh đi vào nghỉ ngơi chút đi." Rõ ràng là chê anh cản trở.

Thời Chung vẫn không muốn rời đi, ngược lại còn đi tới chỗ nhiếp ảnh gia: "Cái gì là vừa thả lỏng vừa hấp dẫn, lại mang chút tình yêu?"

Nhiếp ảnh gia kêu trợ thủ ra, trợ thủ chỉ dùng ba giây đã thành công biểu diễn một ánh mắt tuyệt diệu. Thời Chung nghiên cứu một chút, rất nhanh đã biết phải làm gì, lúc này lại bảo nhiếp ảnh gia: "Vậy nhớ chụp hình."

Nhiếp ảnh gia còn chưa hiểu lời này của Thời Chung là có ý gì, anh đã rời khỏi chỗ nhiếp ảnh gia —— cũng không phải là làm theo lời Nhậm Tư

https://thuviensach.vn

Đồ, mà là đi thẳng tới trước mặt cô.

Nhậm Tư Đồ còn tưởng anh không nghe rõ câu "Anh đi vào nghỉ ngơi một chút đi?" của cô cho nên mới đến gần, hỏi xem cô vừa nói cái gì. Nhưng không ngờ anh vừa đến chỗ cô, không nói hai lời đã giơ tay giữ chặt gáy cô.

Nhậm Tư Đồ bị anh kéo ngửa đầu ra sau, sau đó đôi môi bị anh hôn lên.

Đầu tiên anh chỉ định hôn một cái chuồn chuồn đạp nước thôi, nhưng bây giờ anh lại hôn một nụ hôn hoàn toàn khác biệt, Nhậm Tư Đồ bị răng môi nóng rực của anh dây dưa, âm thanh quanh quẩn trong óc dần dần cũng bị đầu lưỡi của anh quét hết. Chung quanh có người nhìn... Nhìn... Nhìn...

Đến lúc Nhậm Tư Đồ được buông ra đã có chút choáng váng, Thời Chung vẫn không nói gì, quay đầu, để lại một người chỉ có thể vừa tức vừa hờn, vừa thẹn thùng vừa lúng túng nhìn bóng lưng anh rời khỏi.

Nhiếp ảnh gia bên ngoài cũng lĩnh ngộ được câu kia: “Vậy nhớ chụp hình” rốt cuộc là ý gì, đè xuống sự kích động, dùng máy ảnh chụp lại một màn này.

Khi Thời Chung trở lại chỗ đứng lúc trước thìcũng là lúc nhiếp ảnh gia chụp hình thành công, hô to một câu “OK!”

Nhậm Tư Đồ ở trong sân nhìn nhiếp ảnh gia một chút, lại nhìn Thời Chung một chút, rất nhanh đã hiểu ra, không nhịn được lườm Thời Chung một cái. Thời Chung nhìn khuôn mặt đỏửng của cô nhún vai.

Nhậm Từ Đồ liếc bốn phía, thấy tất cả nhên viên đều nhìn cô, biết rằng, nụ hôn mập mờ nóng bỏng cư như vậy bị người vây xem, Nhậm Tư Đồ tức không chịu được, lại trợn mắt lườm người khởi xướng một cái.

https://thuviensach.vn

Người khởi xướng lúc này không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn quayđầu đi — nghe theo lệnh của bà xã đại nhân, vào phòng nghỉ ngơi chờ sai khiến.

không có Thời Chung đứng giám sát, Nhậm Tư Đồ chụp ảnh thuận lợi hơn nhiều, gần trưa là xong, cả đám nhân viên chuẩn bị đi tới chỗ khác chụp, trước khi đi còn phải dọn dẹp dụng cụ, Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng có thể trở về phòng nghỉ ngơi nghỉngơi chốc lát.

Chỉ là không ngờ, Thời Chung lại không ởđây, ngược lại thư ký Tôn xuất hiện — Nhậm TưĐồ đẩy của phòng nghỉ ngơi ra, chỉ thấy thư ký Tôn nói với mấy nhiên viên công tác: “Mấy người cứđến đó trước đi, chụp ảnh một mình cô dâu trước, sau đó Thời tiên sinh sẽ tới.”

Nhâm Tư Đồ đang đứng ở cửa phòng, vôthức chen miệng vào nói: “Anh ấy đâu?”

Nghe thấy thanh âm của Nhậm Tư Đồ, thư ký Tôn vốn đưa lưng về phía cửa bỗng đờ người, nửa giây sau mới quap đầu nhìn lại.

“Éc...Là công ty tạm thời có việc gấp,Thời tổng phảichạy tới xử lý.”

Thư ký Tôn đáp lại có chút ấp úng, Nhậm Tư Đồ cũng không đểý, hôm nay trong đầu cô chỉ cóba chữ —

“không thể nào?” Ảnh cưới mới chụp được một nửa chú rểđã chạy?

Thư ký Tôn cười cười nhìn cô,cô chỉ có thểbắt đắc dĩ lắc đầu, ngồi xuống ghế sofa thở dài một hơi.

Lúc đó, trong lòng Nhậm Tư Đồ không có tính đến tình huống xấu nhất, đương nhiên khồng ngờ Thời Chung lại rời đi như vậy, côchụp cả một ngày, Thời Chung vẫn chưa trở lại.Chỉcó thể để ngày mai chụp tiếp thôi.

https://thuviensach.vn

Gần sáng Thời Chung mới về đến nhà, Tầm Tầm đã sớm đi ngủ, Nhậm Tư Đồ vẫn còn ở phòng khách, cầm khung hình điện tử liếc nhìn ngày chụp hình.

Nhậm Tư Đồ nghe thấy động tĩnh anh trở về, ngón tay đang phủi khung hình dừng lại một chút, nhưng rất nhanh cô hoàn toàn coi anh như không khí, tiếp tục cắm đầu cắ cổ nhìn hình không ngẩng đầu lên.

Thời Chung đi tới, dừng ở sau sofa, cúi đầu vòng tay ôm vai cô, giọng nói cầu xin tha thứ: “Bà xã đại nhân, anh biết tội rồi.”

“....”

cô không lên tiếng, Thời Chung liền im lặnh hôn lên tai cô: “Anh đi mua Washboard (ván giặt) nhé?”

Nhậm Tư Đồ vốn muốn lườm anh, nhưng ngoái đầu thấy anh mệt mỏi liền mềm lòng, nhưng giọng nói vẫn chẳng khách khí chút nào: “Cũng may là trước khi anh chạy đi đã chụp không ít ảnh hai người, nếu không hôm nay em nhất định sẽ khiến anh quỳ trên Washboard.”

Thời Chung lậptức phụ họa: “không thành vấn đề, bây giờ anh sẽ bảo thư kí Tôn mua năm tấm tới đây, không, mười tấm.”

nói xong còn thật sự muốn móc điện thoại gọi cho thư kí Tôn. Động tác của Nhậm Tư Đồ không hề khách khí, đoạt lấy điện thoại rồi nhét khung ảnh vào tay anh: “Hôn lễ cần một tấm phóng to, anh chọn đi, ngày mai sẽ đưa đi phóng.”

Thời Chung lập tức ngoan ngoãn đáp: “Tuân lệnh!”

Hai người cứ như vậy ngồi trên ghế salon chọn hình.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ không thể chọn, vứt chuyện mình tức giận sang một bên: “Em thấy tấm này không tệ. Tấm này không tồi. Còn tấm này nữa cũng tốt vô cùng.”

Chọn tới chọn lui không biết là chọn hay bỏ, Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác hơn lá vừ nhìn chằm chằm khung điện tử, vừa mở miệng xin trợ giúp người ngồi bên cạnh, nhưng vẫn không thấy Thời Chung trả lời: “Anh thấy tấm nào tốt nhất?”

“.....”

cô không nghe thấy Thời Chung trả lời, ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy Thời Chung đang nhìn chằm chằm vào một góc bàn, vẻ mặt ngây ngô, cô nhỏ giọng gọi anh một tiếng: “Thời Chung?”

Thời Chung lúc này mới phục hồi tinh thần, ngẩng đầunhìn lại Nhậm Tư Đồ.

cô quan sát anh, không khỏi nghi ngờ nhăn mày lại: “Thế nào? Tại sao lại mất hồn mất vía thế....”

Thời Chung nhíu mày, cúi đầu tránh ánh mắt của Nhậm Tư Đồ, giọng nói vẫn như thường hỏi cô: “Còn chưa chọn xong à?”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Hai người chụp hình cưới theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, àm đủ các tư thế, như có như không, chuồn chuồn lướt nước hôn, nhưng giờ phút này, anh đột nhiên hôn mạnh, Nhậm Tư Đồ bị anh nóng hừng hực dây dưa, trong óc quanh quẩn âm thanh cũng dần dần bị chuyện này ảnh hưởng: người chung quanh đều còn tồn tại nhìn. . . . . Nhìn. . . . . Nhìn. . . . . .

Thời điểm Nhậm Tư Đồ bị buông ra, đã có chút hôn mê, Thời Chung vẫn không nói hai lời, quay đầu đi, để cô sang một bên, chỉ có thể vừa giận vừa hờn, vừa thẹn thùng vừa lúng túng nhìn bóng lưng anh rời đi.

Bên ngoài nhiếp ảnh gia cũng lĩnh ngộ được câu kia "Như thế này nhớ chụp hình" rốt cuộc là ý gì rồi, liên tiếp đè xuống nút chụp, dùng ống kính ghi lại một màn này.

Thời Chung trở lại, nhiếp ảnh gia chụp hình thành công, đại công cáo thành hô to một tiếng: "OK!"

Bên trong, Nhậm Tư Đồ nhìn nhiếp ảnh gia, lại quay sang nhìn Thời Chung, trong nháy mắt đã có thể hiểu được, không nhịn được trừng Thời Chung một cái. Thời Chung quay lại nhìn cô vô vị nhún vai một cái.

Nhậm Tư Đồ liếc bốn phía một vòng, chỉ thấy nhân viên làm việc nhìn ánh mắt của cô, các loại ánh mắt mập mờ, nụ hôn nóng bỏng cứ như vậy bị người vây xem, Nhậm Tư Đồ tức không nhịn nổi lại trợn mắt nhìn người khởi xướng một cái.

https://thuviensach.vn

Người khởi xướng lúc này không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn quay đầu đi —— nghe theo lão bà đại nhân ra lệnh, vào phòng nghỉ ngơi chờ sai khiến.

Không có Thời Chung giám sát hiện trường, Nhậm Tư Đồ một mình thuận lợi hơn nhiều, trước giờ nghri trưa đã hoàn thành, nhân viên của studio chuẩn bị chuyển địa điểm chụp, trước khi đi còn phải dọn dẹp dụng cụ, Nhậm Tư Đồ rốt cuộc có thể trở về phòng nghỉ ngơi được chốc lát.

Chỉ là cô không ngờ, Thời Chung lại không có ở phòng nghỉ ngơi.

Mà là thư ký Tôn Nhậm Tư Đồ đẩy mở cửa phòng nghỉ ngơi, chỉ thấy Thư ký Tôn nói với nhân viên: "Mọi người đi chuẩn bị cảnh chụp đi, rồi mời cô dâu chụp một mình trước, xong rồi Thời tiên sinh sẽ đến chụp sau."

Nhậm Tư Đồ còn đứng ở cửa phòng nghỉ ngơi miệng, theo bản năng mở miệng chen vào nói: "Anh ta ở đâu?"

Nghe Nhậm Tư Đồ hỏi, Thư ký Tôn đang đưa lưng về phía cửa thân thể bỗng dưng cứng đờ, muộn nửa giây mới quay đầu nhìn lại.

"Éc. . . . . Là công ty đột nhiên có việc gấp, Thời tổng phải chạy tới xử lý."

Thư ký Tôn hồi đáp được có chút ấp úng, Nhậm Tư Đồ cũng không để ý, hôm nay ở trong đầu của cô quanh quẩn chỉ có ba chữ ——

"Không thể nào?"

Ảnh cưới chưa chụp được một nửa, chú rễ chạy?

Thư ký Tôn nhìn Nhậm Tư Đồ rồi cười cười.

Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ lắc đầu, trùn xuống thân, an vị ở trên ghế sofa, cũng chỉ có thể thở dài một hơi.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ không có tính toán hướng xấu nhất, cho nên không ngờ tới Thời Chung không chỉ không ở lại chụp hình với mọi người, mà hôm nay tất cả một người đã chuẩn bị đâu vào đấy hết cả rồi, Thời Chung còn không hết bận trở lại.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể để ngày mai chụp bù.

Thời Chung gần rạng sáng mới về đến nhà, Tầm Tầm đã ngủ, Nhậm Tư Đồ vẫn còn ở phòng khách, cầm máy xem hình hôm nay chụp được.

Nhậm Tư Đồ là nghe động tĩnh anh trở về, ngón tay đang vuốt màn hình xem hình thì dừng một chút, nhưng rất nhanh Nhậm Tư Đồ liền đem anh thành không khí, tiếp tục cắm đầu cắm cổ nhìn hình, cũng không ngẩng đầu lên.

Thời Chung đi tới, dừng ở phía sau sofa, cúi người vòng ôm đầu vai của cô, giọng nói mang một ít cầu xin tha thứ: "Lão bà đại nhân, anh biết tội rồi."

"......"

Cô không lên tiếng, Thời Chung liền trầm mặc ghé vào bên tai cô hôn từng phát từng phát: "Anh đi mua bàn chải giặt đồ?"

Nhậm Tư Đồ vốn là nghĩ trừng anh, nhưng ngoái đầu nhìn lại vẻ mặt mệt mỏi của anh, nhất thời liền mềm lòng, nhưng giọng nói còn chưa khách khí: "May cho anh là trước khi anh đi chúng ta cũng chụp được khá nhiều hình hai người, nếu không nhất định sẽ để cho anh quỳ gối trên bàn chải giặt đồ."

Thời Chung lập tức phụ họa: "Không thành vấn đề, bây giờ anh liền nhờ Thư ký Tôn mua năm cái bàn chải giặt đồ nhé, không, mười cái."

https://thuviensach.vn

Nói qua nói lại thật sự muốn móc điện thoại di động gọi điện thoại cho Thư ký Tôn rồi. Nhậm Tư Đồ cũng không khách khí, vội vàng đem điện thoại di động của anh đoạt, liền đem Ipad nhét vào trong tay anh: " Hội trường Hôn lễ cần đặt ảnh chụp chung, anh chọn lựa, ngày mai sẽ đưa đi rửa ra đóng khung."

Thời Chung lập tức nghĩa chánh ngôn từ đáp: "Tuân lệnh!"

Hai người cứ như vậy ngồi ở trên ghế sa lon xem hình.

Nhậm Tư Đồ khó khăn lựa chọn hình, không thể tự kềm chế, cũng tạm thời đem tức giận để qua một bên, "Em cảm thấy tấm này không tệ. Tấm này không tồi. Còn có tấm này, cũng tốt vô cùng."

Chọn tới chọn lui vậy không thể quyết định lấy hay bỏ, Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là vừa tiếp tục nhìn chằm chằm màn ảnh, vừa mở miệng cầu trợ người ngồi ở bên cạnh cô, Thời Chung vẫn không lên tiếng: "Anh thấy tấm nào đẹp nhất?"

". . . . . ."

Cô không có được câu trả lời của Thời Chung, không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy Thời Chung đang nhìn chằm chằm một góc mặt bàn, vẻ mặt nghiêm túc ngây ngô, Nhậm Tư Đồ nhỏ giọng gọi anh một tiếng: "Thời Chung?"

Thời Chung lúc này mới bỗng dưng phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ quan sát quan sát Thời Chung, không khỏi nghi ngờ nhăn mày lại: "Sao vậy? Mất hồn mất vía . . . . . ."

Thời Chung ngắt mi tâm, cúi đầu liền tránh được ánh mắt Nhậm Tư Đồ, chỉ là giọng nói như thường hỏi cô: "Còn chưa chọn xong sao?"

https://thuviensach.vn

Thời Chung ngắt mi tâm, cúi đầu liền tránh được ánh mắt Nhậm Tư Đồ, chỉ là giọng nói như thường hỏi cô: "Còn chưa chọn xong sao?"

***

Thấy anh tuy thấp đầu lật xem hình, nhưng ánh mắt cũng là chẳng để đây, không chú ý chút nào, Nhậm Tư Đồ nổi giận, cô suy nghĩ một chút, nâng mặt của anh lên: "Có phải anh rất mệt hay không?"

Thời Chung sửng sốt một chút, nhịn cười, đè lại tay cô đặt trên hai má anh: "Không có."

Nhậm Tư Đồ không tin, nghi ngờ nhìn anh. Thời Chung bị cô nhìn như vậy dở khóc dở cười, thoáng tiến tới dùng chóp mũi cọ cô: "Em còn nhìn anh như vậy nữa, anh sẽ không nhịn được đấy."

Người phụ nữ này như muốn đối nghịch với anh, vẫn nhìn chằm chằm không ngưng, cặp mắt kia vốn đã rất to, bây giờ lại nhìn chằm chằm như vậy, nhìn thật hút hồn, Thời Chung định tiến tới hôn cô mí mắt.

Nhậm Tư Đồ theo bản năng nhắm nghiền hai mắt lại.

Nụ hôn của anh đã diễn ra là không thể ngăn cản, hôn mí mắt Nhậm Tư Đồ một cái, liền dời đến đôi môi, mi tâm của cô, ngay sau đó, môi của anh trợt xuống, không hề do dự hôn lên môi của cô, Nhậm Tư Đồ đang tức giận cũng bị nụ hôn nóng bỏng này làm cho với mất, một chút cũng không muốn cắt đứt, ngược lại Thời Chung, đột nhiên buông ra cô, quỳ gối trên ghế sa lon, trên cao nhìn xuống nhìn cô mấy giây, đột nhiên đã đi xuống ghế sa lon, hai tay liền đem Nhậm Tư Đồ vững vàng bế lên.

Thời Chung ôm Nhậm Tư Đồ lên phòng ngủ chính trên lầu hai, vừa mút lấy vành tai Nhậm Tư Đồ vừa nói: "Anh đã nói với em nếu còn nhìn anh chằm chằm như vậy, anh sẽ không nhịn được . . . . . ."

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ ôm chặt gáy của anh, không nói câu nào.

Thời Chung ném cô đến trên giường thì Nhậm Tư Đồ theo bản năng hét lên nửa tiếng liền cẩn thận bụm miệng, rất sợ âm thanh quá lớn đánh thức người khác, động tác Thời Chung cơ hồ là suồng sã tứ phía đem tay cô từ trên miệng ngăn, vừa hôn cô, vừa quở trách cô: "Cũng không phải em không biết hiệu quả cách âm ở đây tốt bao nhiêu."

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, trực tiếp sử dụng hành động thực tế bày tỏ ——

Lật người đè lại anh, chủ động đốt lửa trên người anh.

Cởi bỏ váy ngủ của cô, Thời Chung không kịp chờ đợi kéo ngăn kéo của tủ đầu giường ra, Nhậm Tư Đồ không cần đoán cũng biết muốn lấy gì. Nhưng Nhậm Tư Đồ chờ chờ, thế nhưng không đợi được bất kỳ động tĩnh nào, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thời Chung nhìn ngăn kéo trống rỗng, mi tâm nhíu lại.

Nhậm Tư Đồ đưa tay ôm sống lưng vững chắc của anh, "Thế nào?"

Cô vừa hỏi vừa vẽ vài vòng trên lưng anh.

Người đàn ông này hình như không có nhận thấy được hành động khiêu khích của cô, quay đầu lại, có chút bất đắc dĩ nói với Nhậm Tư Đồ: "Durex. . . . . Dùng hết rồi."

"Sao anh đột nhiên để ý như vậy, cẩn thận như vậy ? Không phải chúng ta đã nói, nếu mang thai thì sẽ sanh ra hay sao?."

Ánh mắt của anh trong khoảnh khắc trở nên phức tạp, giống như khốn khổ giùng giằng, muốn tránh thoát nhưng bị áp chế rồi trở về. đang lúc này, trong phòng ngủ chợ vang lên một hồi chuông điện thoại di động, đem ý niệm Nhậm Tư Đồ muốn tiếp tục nữa hoàn toàn cắt đứt.

https://thuviensach.vn

Thời Chung điện thoại liền đặt tại trong túi quần, tiếng chuông nhói màng nhĩ.

Vào thời điểm mấu chốt nhất điện thoại di động cố tình muốn đánh chuông quấy rối -- trước đây đã xảy ra tiền lệ như vậy, chỉ là mỗi một lần, điện tới không phải là bị Thời Chung cắt đứt, chính là dứt khoát vứt tới mặc kệ, mà anh và cô tiếp tục dây dưa tại tất cả các góc phòng ngủ.

Nhậm Tư Đồ cho là lần này anh tiếp tục không trông nom không để ý, dù sao Nhậm Tư Đồ tự nhận vẫn có mị lực, thế nhưng lần này cũng Thời Chung không hôn cô, mà chỉ nói một câu: "Anh đi nghe điện thoại".

Nhậm Tư Đồ không dám tin nhìn ánh mắt của anh một chút, cũng đành phải chịu đựng tràn đầy bất đắc dĩ, xuống giường, từ trong túi lấy ra điện thoại di động, vừa hướng bên cửa sổ đi tới, vừa nghe điện thoại.

Rất nhanh Thời Chung liền kém rèm cửa sổ, kéo ra cửa sổ sát đất, tiếp theo đi vào sân phơi, bóng dáng cứ như vậy biến mất ở sau rèm cửa sổ bên ngoài, Nhậm Tư Đồ nhìn gió nhẹ thổi rèm cửa sổ, buồn bực vô cùng rên lên một tiếng ngã lên giường.

Thời Chung nói điện thoại rất lâu, Nhậm Tư Đồ miễn cưỡng lên tinh thần nằm ở trên giường chờ, đợi đến ngáp liên thiên, cửa sổ sát đất mới bị đẩy ra lần nữa. Nhậm Tư Đồ mở ra một cái khóe mắt nhìn lại, chỉ thấy Thời Chung mặt không thay đổi đi vào.

Thời Chung đến gần, mới phát hiện cô còn chưa ngủ, vẫn còn ở trợn tròn mắt nhìn anh, Thời Chung cười cười, đưa di động thu hồi trong túi, ngồi ở bên giường sờ sờ đầu của cô: "Em xem em, cũng ngáp rồi, ngủ đi."

Nhậm Tư Đồ có chút ngẩn ngơ nhìn anh mấy giây, chợt cực kỳ tức giận, trực tiếp lật người đưa lưng về phía anh ngủ, thuận tiện đem chăn ở dưới thảm mỏng trải lên. cô cũng không muốn trêu đùa anh nữa, tránh cho biểu hiện cô giống như khát khô khó nhịn.

https://thuviensach.vn

Nhưng anh cứ như vậy lặng yên không một tiếng động ngồi ở phía sau của cô, chỉ là nghĩ đến điểm này, Nhậm Tư Đồ coi như đã ngủ, cũng không còn biện pháp thật ngông nghênh như vậy ngủ mất, an tĩnh thật lâu, Nhậm Tư Đồ mở miệng hỏi: "Em đã hẹn nhiếp ảnh gia ngày mai chụp hình bổ sung, nhưng bây giờ nhìn lại, ngày mai anh sẽ không đi được phải không?"

Nhậm Tư Đồ nghe anh hô hấp nặng nề một tiếng, sau đó liền nghe anh hồi đáp: "Đúng."

"Vậy chiều mai em đưa thiệp mời, có phải anh cũng không đi cùng hay không?"

Thời Chung nghe được mất mát trong giọng nói của cô, bằng không cũng sẽ không nằm trên giường, chuyển đến phía sau cô, cánh tay đưa đến trước người của cô, vững vàng đem cô an trí trong lồng ngực của mình, anh trả lời: "Anh sẽ cố gắng."

Nhậm Tư Đồ lặng lẽ nắm tay anh đặt lên trên eo cô, dù sao cũng không thể trách anh, người đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng, sai là sai khi hai người chọn hôn kỳ ngay lúc anh đang tiến hành hạng mục.

Sớm biết như vậy thì chờ anh hoàn thành mới cử hành hôn lễ.

Bởi vì Nhậm Tư Đồ ở thành phố B, nên đều là dùng chuyển phát gửi thiệp mời đến bạn bè và người thân, về phần thiệp mời cho mẹ -- Nhậm Tư Đồ cảm thấy nên tự mình đưa, cho dù họ từ chối không tham gia.

Lúc không có Thời Chung làm bạn, tất cả chua xót cô đều phải gánh chịu một mình.

Hôm nay mẹ cô ở nhà ông ngoại, đó là căn nhà ông để lại sau khi qua đời, ở khu lão thành, đã nhiều năm Nhậm Tư Đồ không tới, đi nhầm đường, gõ sai cửa, Nhậm Tư Đồ tới bên ngoài cánh cửa đóng chặt.

https://thuviensach.vn

Gõ cửa, Nhậm Tư Đồ chần chờ chừng nửa phút, đối mặt khuôn mặt xa lạ, cô lại gõ sai lầm cửa rồi -- nên làm thế nào đây?

Hay là, lần này cô không tìm sai nhà, nhưng sau khi cửa mở, nghênh đón cô là khuôn mặt lạnh như băng của mẹ, cô lại nên làm cái gì?

Nhậm Tư Đồ vẫn còn ở do dự thì lầu dưới truyền đến tiếng bước chân, tiếng bước chân càng ngày càng gần Nhậm Tư Đồ, Nhậm Tư Đồ quay lại, nhìn xuống khe hở cầu thang, thấy chủ nhân tiếng bước chân có đỉnh đầu hoa râm, hô hấp đứt quãng.

Cuối cùng, tiếng bước chân dừng ở tầng lầu Nhậm Tư Đồ đứng. Mẹ Nhậm Tư Đồ đang đứng trước mặt.

Cổ họng Nhậm Tư Đồ có chút căng lên, yên lặng mấy giây mới thành công kêu ra miệng: "Mẹ....."

"Ngươi tới làm gì?"

Mấy chữ này, đã làm Nhậm Tư Đồ á khẩu không trả lời được.

Bà vòng qua Nhậm Tư Đồ, đi thẳng tới của phòng, lấy cái chìa khóa mở cửa. Nhậm Tư Đồ nhìn từng cử động của mẹ, trong nội tâm cười khổ, đây là ý tứ muốn trực tiếp vào nhà, đóng cửa, để cô ngoài cửa?

Bà vòng qua Nhậm Tư Đồ, đi thẳng tới cửa phòng, lấy cái chìa khóa mở cửa. Nhậm Tư Đồ nhìn từng cử động của mẹ, trong nội tâm cười khổ, đây là ý tứ muốn trực tiếp vào nhà, đóng cửa, để cô ngoài cửa?

Nhậm Tư Đồ cũng không còn biện pháp khác, không thể làm gì khác hơn là thừa dịp mẹ thật đóng cửa trước nói tóm tắt : "Mẹ. Con sắp kết hôn."

Tay cầm chìa khóa của bà cứng lại, thân thể cũng sững lại. Yên lặng một lúc, mới quay đầu lại, không có bất kỳ biểu lộ gì nói với Nhậm Tư Đồ:

https://thuviensach.vn

"Vào trong ngồi một chút."

Nhậm Tư Đồ rốt cuộc ý thức được mình tới chỗ này là sai lầm, có đứa con gái nào sắp kết hôn muốn mời mẹ tham gia, còn phải khách sáo đưa một phong thiệp mời? Nếu quan hệ của hai mẹ con có thể tốt hơn, đã sớm tốt hơn rồi, sẽ không kéo dài tới hôm nay. . . . . .

Ngón tay Nhậm Tư Đồ cứng ngắc, nhưng vẫn rất nhanh lấy thiệp mời ra: "Hôn lễ vào thứ Sáu tuần sau, mẹ có rãnh rỗi hãy đi đi, nếu như không rãnh, vậy thì. . . . . Thôi."

Nhậm Tư Đồ đem thiệp mời đưa tới.

Tư Đồ Phương Ngọc nhận lấy, vẫn không có lên tiếng. Nhậm Tư Đồ thở phào nhẹ nhõm, ít nhất khi mình đưa thiệp mời không bị trả về. Cô nhìn thiệp mới trong tay mẹ, không có dũng khí ngước mắt nhìn vẻ mặt của mẹ bây giờ, liền đã thu hồi ánh mắt, quay đầu đi.

Cho đến khi Nhậm Tư Đồ đã xuống hai bậc thang, Tư Đồ Phương Ngọc mới mở miệng: "Anh ta là người như thế nào?"

Nhậm Tư Đồ dừng lại bước chân.

Nên trả lời thế nào? Thời Chung là một người như thế nào. . . . . Người tốt? Lãng mạn săn sóc, thỉnh thoảng cường thế? Ý định thâm trầm, làm cho người ta khó hiểu?

Nhậm Tư Đồ quay đầu lại, cười với mẹ mình một cái: "Nếu như trên cái thế giới này có một người đàn ông có thể yêu con cả đời, khẳng định chính là anh ấy."

Lời này mẹ nhất định là không tin, bởi vì Nhậm Tư Đồ nhìn thấy mẹ nhếch miệng cười giễu cợt. Không giấu nét mặt chế giễu nói với Nhậm Tư

https://thuviensach.vn

Đồ nói: “Có lọai tình yêu kéo dài cả đời sao? Quả thật si tâm vọng tưởng. . . . . .”

Có lẽ khi mẹ lấy chồng, hoặc sau khi sanh cô ra, cha mẹ dùng cả họ của mình để đặt tên “Nhậm Tư Đồ" này, mẹ đã từng tin tưởng, có tình yêu kéo dài cả đời.

Chỉ là cuối cùng vọng tưởng bị bại bởi thực tế. . . . . .

Nhậm Tư Đồ cũng không trông cậy sẽ được mẹ chúc phúc, không đợi Tư Đồ Phương Ngọc nói hết đã vội rời đi, Nhậm Tư Đồ đi xuống lầu.

Chỉ là Nhậm Tư Đồ không biết, sau khi cô đi, Tư Đồ Phương Ngọc vẫn cứ đứng ở trước cửa phòng như vậy, chặt siết thiệp mời trong tay, rốt cuộc,Tư Đồ Phương Ngọc mở ra thiệp mời ra xem, Tư Đồ Phương Ngọc Hân cười cười an ủi, liền chảy nước mắt. Trước cười đến im hơi lặng tiếng, hôm nay tự nhiên cũng khóc đến im hơi lặng tiếng.

Cứ như vậy lẳng lặng khoảng một tiếng Thời Chung, Tư Đồ Phương Ngọc cẩn thận từng li từng tí để thiệp mời xuống, xoay người vào cửa.

Tư Đồ Phương Ngọc rửa mặt, bắt đầu dọn dẹp đồ ăn mới mua về. Năm đó bà bận công việc, không biết làm cơm, cũng không có tâm tư đi học nấu cơm, con gái vừa được mười mấy tuổi, có ăn thức ăn bà nấu một vài lần; hiện tại thì ngược lại, Tư Đồ Phương Ngọc không chỉ có thể đem mỗi một chủng rau quả chọn lựa kỹ càng, tài nghệ cầm muôi thậm chí có thể thỏa mãn mấy học sinh trong trường khuyết tật. Hôm nay bà ở trường cả ngày, dùng ngôn ngữ người khuyết tật nói chuyện với lũ trẻ, bọn trẻ cũng đã đổi lại gọi bà thành bà nội rồi, làm cho người ta không thể không cảm thán vật đổi sao dời, chỉ là dù vật đổi sao dời. bà đối vớ bọn nhỏ, vẫn như cũ; Nhậm Tư Đồ cũng vẫn không có cơ hội ăn món bà nấu nữa rồi.....

Ngồi trong phòng khách, chọn món ăn chọn đến một nửa, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, Tư Đồ Phương Ngọc cả kinh. Ngẩn

https://thuviensach.vn

người sau liền cuống quít đứng lên, lau khô tay, bước nhanh tới mở cửa.

Từ trước đến giờ rất ít khách đến nhà bà, Tư Đồ Phương Ngọc nghĩ trừ Nhậm Tư Đồ quay lại, còn có ai lại gõ cửa vào lúc này.

Chỉ là Tư Đồ Phương Ngọc cho tới bây giờ cũng không có dũng khí, lại càng không biết nên như thế nào đối mặt với đứa bé do mình làm tổn thương -- dù đó là con gái của bà.

Tư Đồ Phương Ngọc kéo cửa ra thì nhìn thấy khuôn mặt xa lạ ngoài cửa, lại thở phào nhẹ nhõm. Tư Đồ Phương Ngọc còn chưa kịp phân biệt, người đàn ông trẻ tuổi trước mặt đã lên tiếng hỏi: "Xin hỏi bác có phải là mẹ của Tư Đồ không ạ?"

Tư Đồ Phương Ngọc nhăn mày nghi ngờ, không nhịn được quan sát người đàn ông trẻ tuổi mấy lần, cẩn thận nắm tay cầm cái cửa không thả, gật đầu một cái.

Đối phương thấy bà gật đầu, ngay sau đó nói: "Vậy con không tìm sai. Chào bác, cháu là Thời Chung, chồng sắp cưới của Tư Đồ."

"....."

Thời Chung liếc mắt nhìn bên trong nhà: "cô ấy đang ở trong nhà sao?"

Tư Đồ Phương Ngọc quan sát Thời Chung. Con rể khác với tưởng tượng của mình, cho mình ấn tượng đầu tiên nhìn cũng không tệ, tuổi trẻ tài cao, diện mạo anh tuấn vĩnh viễn không có khả năng hòa "an phận", tuy vậy người đàn ông này lại có bản tính tốt, nhưng sức hấp dẫn lại cao hơn so với người đàn ông bình thường, tựa như năm đó.....

Tư Đồ Phương Ngọc thu hồi suy nghĩ, tránh nghĩ tới người nào đó rồi sẽ không nhịn được hận nghiến răng nghiến lợi. Bà mời Thời Chung vào

https://thuviensach.vn

nhà, nói: "Con gái tôi đã đi rồi. Sao hai người không cùng đến, con bé đi rồi mà cậu cũng không biết?"

Ngụ ý rất rõ ràng -- tình cảm hai vợ chồng không tốt sao?

"Hôm nay cháu có một số việc cần phải giải quyết, xong xuôi mới chạy tới. Cũng do quá vội, nên quên gọi điện thoại cho Tư Đồ hỏi xem có còn ở đây hay không."

Tư Đồ Phương Ngọc suy nghĩ một chút, cũng không tiếp tục hỏi tới. Chỉ là bắt đầu một đề tài khác: "Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Gia đình như thế nào?"

"Cháu bằng tuổi Tư Đồ. Là bạn học cũ thời cấp hai của cô ấy."

Vừa nghe là " Bạn học cũ thời cấp hai", Tư Đồ Phương Ngọc đang căng thẳng trong lòng thoáng thư hoãn xuống. Từ bạn học phát triển thành như vậy, đã quen biết nhau từ thời cấp hai, tối thiểu có thể tính là biết gốc biết rễ nhau rồi.

Giọng nói của Tư Đồ Phương Ngọc cũng hoàn hoãn hơn không ít: "Tôi đi rót cho cậu ly nước."

Chờ Tư Đồ Phương Ngọc bưng nước ra phòng khách, Thời Chung đã ngồi trên ghế sa lon, giúp chọn món ăn rồi.

Thấy người trẻ tuổi này xử lý rau quả còn tốt hơn so với bà, Tư Đồ Phương Ngọc chợt nhíu mày: "Cậu biết nấu ăn?"

"Từ lúc mười mấy tuổi cháu đã bắt đầu nấu ăn rồi, không hẳn là ngon nhưng có thể ăn no được."

"nhỏ như vậy thì phải nấu ăn....." Tư Đồ Phương Ngọc suy nghĩ một chút, "Là do công việc cha mẹ cậu quá bận rộn, không có thời gian quản

https://thuviensach.vn

cậu; hay là bởi vì cậu có em phải chiếu cố?"

"Vâng, thứ nhất là bởi vì cháu có người em gái, thứ hai là cha mẹ cháu quả thật không có thời gian trông nom."

Có lẽ tất cả con rể lần đầu tiên tới cửa bái phỏng, nhất định sẽ trở thành đại hội tra hỏi con rể, Thời Chung cũng không thể tránh được, chỉ thấy Tư Đồ Phương Ngọc suy nghĩ một chút câu trả lời của anh, lại hỏi: "Bây giờ cha mẹ cậu.....khỏe chứ?"

"Cha cháu rất tốt, về phần mẹ cháu..... Tình trạng của bà gần đây cháu không rõ lắm, đã lâu rồi cháu không có liên lạc với bà."

"Sao lâu rồi không có liên lạc?"

"Bà ấy tái giá rồi ra nước ngoài?"

"Vậy.....bà ấy cũng không tham dự hôn lễ của cậu hả?"

"Có lẽ vậy."

Tư Đồ Phương Ngọc tạm thời không nói.

thật ra Thời Chung cũng không thể làm gì, mặc dù những gì anh nói là thật, nhưng vẫn có điều cất giữ, nếu như bà hỏi tới "Tại sao cha mẹ cậu không có thời gian quản cậu?" Hay hoặc là "Coi như tái giá ra nước ngoài, các người cũng có thể liên lạc với nhau chứ? Quan hệ của cậu và mẹ cậu như thế, còn có cái gì nguyên nhân khác sao?" Thời Cung rất sợ bị hỏi tiếp như vậy.

Thật ra Thời Chung cũng không thể làm gì, mặc dù những gì anh nói là thật, nhưng vẫn có điều cất giữ, nếu như bà hỏi tới "Tại sao cha mẹ cậu không có thời gian quản cậu?" Hay hoặc là "Coi như tái giá ra nước ngoài, các người cũng có thể liên lạc với chứ? Quan hệ của cậu và mẹ cậu như thế,

https://thuviensach.vn

còn có cái gì nguyên nhân khác sao?" Thời Chung rất sợ bị hỏi tiếp như vậy.

Nhưng Tư Đồ Phương Ngọc không hỏi tiếp, Thời Chung cũng nhẹ nhõm phần nào: "Vậy cậu và ba cậu, còn có đứa em gái quan hệ tốt sao? Bọn họ sẽ phải đến dự hôn lễ chứ?"

Tim Thời Chung thắt chặt.

"Ba cháu sẽ tham dự." Thời Chung cảm giác mình nụ cười khóe miệng cùng ngón tay đều trở nên cứng, "Em gái cháu. . . . . đã qua đời rồi."

Thật ra thì rất lâu, Thời Chung rất cảm thán, Nhậm Tư Đồ là may mắn, lúc cô trong giai đoạn khó khăn nhất, có một Thịnh Gia Ngôn cùng với cô, giúp cô chữa trị chứng uất ức, từ điểm này mà nói, Thời Chung cũng rất cảm kích Thịnh Gia Ngôn; mà cái người không đủ may mắn, cũng chỉ có thể bị chứng uất ức hành hạ đến hận không thể kết thúc sinh mạng.

Bệnh kén ăn, chứng uất ức, cuối cùng đổ máu tự sát.

Đêm trước phân tang lễ, lần cuối cùng mẹ về nước, lần đó bà cho Thời Chung mấy vạn, còn nói cho anh biết: "Không đủ thì nói với mẹ."

Lúc ấy Thời Chung đẩy trở về: "Không cần, tôi muốn bán đút thứ duy nhất. Tôi muốn 100 vạn."

Mặt bà khiếp sợ, nhưng Thời Chung ngay cả lông mày cũng không giơ: "100 vạn, bán đứt máu mủ thân tình của chúng ta, sau này bà không cần phải nữa nhớ tôi... cả đời tôi cũng sẽ không đi tìm bà. Thanh toán xong."

Anh lạnh nhạt nói ra ‘thanh toán xong’ thì mẹ khóc, khóc đến xinh đẹp như vậy, Thời Chung không nhìn bà, chỉ bình tĩnh đứng lên, rời đi. . . . . .

https://thuviensach.vn

Chỉ là lúc xoay người rời đi, cuối cùng anh cũng không còn nhịn được nước mắt, nhưng thái độ cũng không bởi vì nước mắt mà thay đổi, anh vẫn bình tĩnh như cũ, giống như người khóc kia căn bản không phải mình, anh vừa là người khóc, vừa là khách xem đứng xem. .

Tư Đồ Phương Ngọc cũng không hỏi nữa, đem ly nước đẩy tới trước mặt Thời Chung: "Đừng chỉ cố chọn món ăn, uống chút nước trà đi."

Thời Chung theo lời, bưng ly nước lên uống một hớp.

Đề tài coi như đã qua sao? Thời Chung không nhịn được hít một hơi thật sâu.

Đã nhiều năm như vậy, Thời Chung còn tưởng rằng khi nói tới những việc này thì mình sẽ không có cảm giác giống như bị người ta bóp chặt cổ họng khó chịu như vậy, thì ra là anh đánh giá cao mình.

"Ngày cưới cháu sẽ cho tài xế đến đón bác." Bỏ qua đề tài, rốt cuộc không còn vẻ mặt như bị người ta bóp bổ nữa.

"Tôi?" Tư Đồ Phương Ngọc cười cười, "Tôi sẽ không đi."

"Tại sao?" Thời Chung có chút kinh ngạc.

Tư Đồ Phương Ngọc kinh ngạc hơn: "Cậu không có nghe con gái của tôi nói qua, nhà chúng tôi đã từng xảy ra những chuyện gì sao?"

"Đều nghe nói."

"Vậy còn muốn? Tôi không phải là không muốn thấy con bé, là tôi không dám nhìn nó. Là tôi đem tôi con gái mình biến thành như vậy, cậu cảm thấy tôi còn có cái gì thể tâm bình khí hòa đối mặt với nó?"

"Nhưng cô ấy cũng không hận bác."

https://thuviensach.vn

"Tôi tình nguyện nó hận tôi, cũng không muốn thấy nó tốt với tôi."

Thời Chung không nhịn được cau mày: "Nếu cô ấy hận bác, người mệt mỏi sẽ là cô ấy. Bác không thể để cho cuộc sống của con gái bác dễ dàng hơn một chút sao?"

"Dù sao bây giờ tôi cũng không thể nhìn con bé khóc, vừa nhìn nó khóc, tôi không chỉ khổ sở thay con bé, còn rất áy náy, cũng không nhìn nó cười, nó cười lên thật giống ba nó, nhìn nó cười như vậy, tôi sẽ khổ sở vì mình, cậu nói tôi ích kỷ cũng được, nhát gan cũng được, tóm lại, hôn lễ này tôi sẽ không đi."

Thời Chung có chút hiểu tại sao Nhậm Tư Đồ lại đối với mẹ cô như vậy bất đắc dĩ, bác gái tính tình cố chấp đến đáng sợ, chỉ cần là chuyện bà đã quyết, vô luận như thế nào cũng sẽ không khoan nhượng.

Vừa lúc đó điện thoại Thời Chung vang lên, anh lấy điện thoại di động ra, thấy trên màn ảnh lóe tên Nhậm Tư Đồ, lập tức nghe: "A lô?"

Tư Đồ Phương Ngọc cũng liếc thấy, mặc dù không biết Nhậm Tư Đồ bên đầu điện thoại kia nói những gì, nhưng vừa nghe Thời Chung hồi đáp: "Anh đang ở..."

Thời Chung mới vừa nói xong, vừa nhấc con mắt, chỉ thấy Tư Đồ Phương Ngọc đang nhìn anh. Tư Đồ Phương Ngọc rất nghiêm túc nhìn Thời Chung lắc đầu một cái, rõ ràng là muốn ngăn Thời Chung nói thêm nữa. Thời Chung không thể làm gì khác hơn là dừng một chút, sửa lời nói: "Anh đang ở công ty, lát nữa sẽ về thôi."

Chờ Thời Chung cúp điện thoại, Tư Đồ Phương Ngọc cũng đứng dậy tiễn khách.

Bà đưa Thời Chung đến cửa, trước khi đóng cửa vẫn không quên dặn dò: "Chàng trai trẻ, bác thấy cháu là một người tốt, bác có một chuyện

https://thuviensach.vn

muốn nhờ cậu."

"Bác cứ nói."

"Chuyện chúng ta nói hôm nay, vĩnh viễn đừng nói cho Đồ Đồ."

Thời Chung suy tư hồi lâu, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Mặc dù động tác anh gật đâu nhẹ vô cùng, nhưng có một loại có thể khiến người tin vào. Tư Đồ Phương Ngọc tin tưởng người trẻ tuổi này là người sẽ nói được làm được, không khỏi trấn an mà cười.

"Vậy cậu nhanh đi về đi, đừng để cho con bé chờ lâu." Đây là câu cuối cùng vị nhạc mẫu để lại cho Thời Chung.

trên đường Thời Chung lái xe trở về thành phố B suy nghĩ, dường như anh cũng giống như mẹ vợ cố chấp này, trong lòng mỗi người đều có bí mật, một bí mật vạch trần, là vạch trần một vết sẹo đã khép lại, hoặc là...

Điện thoại Thời Chung vang lên tiếng chuông, cắt đứt suy nghĩ của anh.

Thời Chung nhíu mi tâm, nghe điện thoại.

Là người phụ trách hoạt động tín dụng ngân hàng gọi cho anh: "Thời tiên sinh, chúng tôi mới được trở lại, hạng mục này ngài vay chúng tôi không thể đồng ý, thật có lỗi."

"Theo tôi nói trước, gia tăng thế chân lực độ cũng không được?"

Giọng đối phương còn bất đắc dĩ hơn anh: "Chúng tôi đã tận lực, nhưng vẫn không được. Lý cục nói đáng lẽ chuyện không có náo lớn như vậy, bởi vì anh cùng người ca sĩ nữ kia có mấy chuyện hư hỏng, hiện tại huyên náo dư luận xôn xao, ngộ nhỡ hạng mục vì vậy chịu dính líu, chuyện nguy hiểm như vậy ngân hàng chúng tôi không đảm nhận nổi."

https://thuviensach.vn

Rất dễ nhận thấy Lý cục cùng nữ tinh cấu kết một chuyện là Tưởng gia cho truyền thông, vốn có thể khiêm tốn song sự kiện kia lại bị phóng đại vô hạn. Anh đoạt hạng mục của Tưởng gia, khiến Tưởng Lênh Thần thiếu chút nữa ngồi tù, cho nên Tưởng gia phải đem anh chỉnh chết bỏ rồi. Nếu như anh vì hạng mục này mà chết, anh trút xuống toàn bộ tâm huyết cùng tiền bạc cũng sẽ bồi đi vào.

thật là đều muốn đền hết rồi...

Thời Chung cúp điện thoại. Cả người phiền não cũng không thể tĩnh tâm lái xe, chỉ có thể đem xe dừng ở ven đường, hạ cửa sổ xe xuống, tìm bao thuốc lá, tính toán hút một điếu, áp áp mình bỏ không xong còn suy nghĩ loạn. Rốt cuộc anh tìm được bao thuốc lá, Thời Chung nhìn trên bao thuốc lá viết một hàng chữ, sững sờ, sau đó liền không nhịn được cười.

Gần đây anh hút thuốc hơi nhiều, lúc cô nhìn thấy, ghi ở trong lòng rồi, bằng không cũng sẽ không thừa dịp anh không chú ý, lén lén lút lút ghi trên bao thuốc lá của anh một câu như vậy: "Bớt hút một chút khói, em còn đang nhìn anh đấy." Cuối cùng còn tặng thêm một nét mặt trợn mắt.

một vốn là mặc màu sắc tự vệ, đối vơi người nào cũng giơ lên phòng bị, bởi vì anh, hôm nay rất nhiều chi tiết cũng sẽ không nhịn được toát ra tư vị tiểu cô nương chân chất đáng yêu, anh nghĩ muốn tiếp tục cưng chiều cô như vậy, cho cô cuộc sống phú túc, nhưng hôm nay lại diễn biến thành như vậy...

Đường cong khóe miệng Thời Chung từng điểm từng điểm sụp xuống, phân tạp cảm xúc chất chứa trong lòng, khiến người ta thở dốc.

Đường cong khóe miệng Thời Chung từng điểm từng điểm sụp xuống, phân tạp cảm xúc chất chứa trong lòng, khiến người ta thở dốc.

***

https://thuviensach.vn

Theo tập tục, đêm trước hôn lễ tân lang tân nương không thể gặp mặt, Nhậm Tư Đồ còn cố ý trở lại nhà trọ ở một buổi chiều.

Cũng may có mẹ Thịnh Gia ngôn thay thế mẹ Nhậm Tư Đồ, chải đầu cho Nhậm Tư Đồ. Tầm Tầm cũng kích động đến không ngủ được, buổi tối khuya vẫn còn ở trước gương thử Tuxedo nho nhỏ của mình, mẹ Thịnh Gia Ngôn luôn luôn thương Tầm Tầm, hôm nay không ngừng khen: "Tiểu tử ăn mặc đẹp trai như vậy, đoán chừng ngày mai sẽ đem danh tiếng chú rễ đoạt hết."

Tầm Tầm cười đến thẹn thùng, không chỉ chọc mẹ Thịnh vui mà còn chọc cho Tôn Dao không nhịn được liên tiếp bóp mặt của cậu.

Nhưng khi Tầm Tầm ngủ, Tôn Dao không có niềm vui thú, lại bày ra nét mặt một bộ đại cừu thâm. Vốn định là Tôn Dao sẽ trở thành dâu phụ, cũng bởi vì tập tục mà làm thôi, Nhậm Tư Đồ còn phải nhờ bạn học cũ của mình cùng đồng nghiệp đến giúp, Tôn Dao đối với chuyện dâu phụ bị đồng nghiệp cùng bạn học cũ Nhậm Tư Đồ cướp đi, đến nay còn canh cánh trong lòng, nhất là ở trước mắt thấy dâu phụ của Nhậm Tư Đồ trong căn hộ mặc thử váy áo, cho đến dâu phụ thử xong rời đi, lòng của Tôn Dao vẫn còn ở rỉ máu: "Cái lão tổ tông nào quy định mang thai không thể làm dâu phụ? Quá không nhân đạo rồi."

Mẹ Thịnh Gia Ngôn nhìn Tôn Dao, tựa như nhìn một tiểu nha đầu không hiểu chuyện: "Con nha, an phận chút đi, ngày mai dâu phụ phải phụ trách ngăn rượu, bây giờ con như vậy sao có thể được?"

Tôn Dao bất đắc dĩ: "Cháu vốn còn muốn ngày mai cản cửa lường gạt Thời Chung 999999 tiền lì xì, ai. . . . . Kế hoạch bị nhỡ."

Thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Tôn Dao mới vừa nói xong, điện thoại của Nhậm Tư Đồ liền vang lên.

https://thuviensach.vn

Điện thoại của Nhậm Tư Đồ đặt trên khay trà trước mặt Tôn Dao, nên chỉ cần liếc mắt liền thấy được tên tuổi điện tới, Nhậm Tư Đồ đi tới nghe điện, còn chưa kịp mở miệng, Tôn Dao đã hướng về phía Thời Chung đầu kia điện thoại di động kêu gọi: "Anh còn thiếu tôi 999999 tiền lì xì, lúc nào thì thực hiện?"

Nhậm Tư Đồ vội vàng ôm điện thoại di động trốn được một bên đi, tránh cho Tôn Dao lại loạn ngắt lời.

Đi tới góc an tĩnh, âm thanh Nhậm Tư Đồ cũng không tự giác mềm mại: "Sao vậy? Trễ như thế còn chưa ngủ?"

Tôn Dao rõ ràng ngồi cách cô xa như vậy, nhưng vừa nhìn nét mặt Nhậm Tư Đồ, là có thể biết hai người này đang trong điện thoại chán ngán những thứ gì, vì vậy hết sức hợp với tình hình hát câu: "Không có em bên cạnh sao anh ngủ được. . . . . ."

Nhậm Tư Đồ quay đầu lại trừng Tôn Dao một cái, Tôn Dao thức thời pha trò, mà Nhậm Tư Đồ quay đầu lại, trong ống nghe truyền ra giọng nói Thời Chung: "Không có gì, đột nhiên muốn nghe giòn của em một chút."

Trước nay giọng của Thời Chung chưa có mệt mỏi như vậy, đây là chuyện Nhậm Tư Đồ không kịp chuẩn bị .

". . . . . ."

"Nhậm Tư Đồ. . . . . ."

Anh đột nhiên như vậy gọi thẳng tên của cô, Nhậm Tư Đồ sửng sốt. Mà anh nói tới chỗ này sẽ không tiếp tục nữa, Nhậm Tư Đồ không khỏi dần dần nhăn mày lại: "Sao vậy?"

"Dường như anh còn nợ em một câu nói."

https://thuviensach.vn

"Nói cái gì?"

". . . . . ." Anh nói, "Anh yêu em."

Nhậm Tư Đồ trố mắt. Dần dần, giống như có một luồng nhiệt lưu ở trong lồng ngực của cô chảy xuôi ra, từ từ chảy xuống: "Tối nay anh sao vậy, đột nhiên như vậy. . . . . ."

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, giống như chưa từng nói qua với em câu anh yêu em." Trong giọng nói của anh rốt cuộc mang tới một nụ cười, lại một chữ một câu, như bi bô tập nói , vô cùng trịnh trọng lặp lại một lần nữa, "Anh —— yêu —— em."

Vào giờ phút này, Nhậm Tư Đồ đứng phía trước cửa sổ nhà trọ, nhìn ánh sao sáng chói ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy mỗi một đạo ánh sao cũng bị ba chữ ngắn ngủi này ngất lên một lớp đường áo ngọt ngào.

Hôn lễ cứ như vậy đúng hạn tới.

7 giờ Nhậm Tư Đồ liền rời giường trang điểm, làm tóc, Tôn Dao cũng thức, bị tước đoạt chức vị dâu phụ, Tôn Dao bày ra một bộ thổ phỉ giá thế, làm xong chuẩn bị, sẽ chờ cửa thi thố tài năng. Nhưng cho đến 11 giờ, vẫn chưa thấy bóng dáng phù rể đếb, nhao nhao muốn thử cho tới trưa, Tôn Dao đợi có chút phát hỏa : "Sao còn chưa tới?"

Tầm Tầm khẩn trương cái gì cũng không nói, chỉ lo nằm ở cửa xem một chút dưới lầu lúc nào sẽ xuất hiện đoàn xe đón tân nương, tựa như con thỏ nhỏ, co rúc ở chỗ, không nhúc nhích một lúc lâu.

Dâu phụ ở cửa cũng vội vàng, vẫn còn ở chiếm đoạt bàn trang điểm trang điểm lại, Nhậm Tư Đồ mình đã sớm khẩn trương miệng đắng lưỡi khô, cái gì cũng không muốn nói rồi, tự nhiên không có ai tới giả thích nghi vấn của Tôn Dao. Cho đến dưới lầu phát tin cho Tôn Dao: "Tới rồi tới rồi!"

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt Tôn Dao đầy máu sống lại, đứng lên, đối với nhà người gọi thẳng nói: "Tới rồi tới rồi!"

Trong nháy mắt, bao gồm Nhậm Tư Đồ ở bên trong, mọi người tiến vào trạng thái canh gác.

Mẹ Thịnh Gia Ngôn nhìn người trẻ tuổi trong nháy mắt như vậy sợ thành kiến bò trên chảo nóng, giống như thấy được đám cưới nhiều năm trước của mình, vui mừng cười đồng thời lại không nhịn được liên tiếp tiếc hận, dù sao mình bỏ lỡ một con dâu tốt như vậy.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mẹ Thịnh cầm tay của cô, ngẩng đầu cười với bà, nụ cười cơ hồ là cứng ngắc, chỉ vì hiện tại toàn bộ ý định của cô cũng buộc ở cánh cửa phòng đóng chặt kia, trong lòng đã sớm bất ổn, sẽ chờ cửa phòng bị người đàn ông cùng với cô cùng cả đời lặng lẽ đẩy ra --

Dưới sự chỉ huy của Tôn Dao, đội ngũ cản cửa lồng lộng hùng dũng ngăn ở ngoài cửa. Nhóm người đón cô dâu còn chưa lên Nhậm Tư Đồ chỉ nghe thấy Tôn Dao phụ trách cản cửa bên ngoài đều đâu vào đấy, mọi người diễn luyện đứng lên: "Ngươi lời kịch dạ, muốn đón cô dâu có thể, bao tiền lì xì lấy ra!"

"Về phần ngươi, liền phụ trách ồn ào lên, 'đến đây! 99999!' là được rồi!"

Ngay sau đó lại có người độ nhiên gào to: "Bọn họ đến!"

Sau ngoài cửa không có động tĩnh.

Phải là Thời Chung dẫn phù rể đoàn sát đáo. Nhậm Tư Đồ ngồi ở trong phòng cũng không khỏi nín thở, không dám bỏ qua ngoài phòng xem chút nào động tĩnh.

***

https://thuviensach.vn

Cản cửa quả thật chính là một cuộc chiến tranh, Nhậm Tư Đồ chỉ một từ âm thanh phán đoán, là có thể tưởng tượng ra bên ngoài quang cảnh là nhiền náo nhiệt.

Qủa nhiên có người theo Tôn Dao phân phó, một mực chắc canh: "Bao tiền lì xì bao tiền lì xì! 999999....."

Nhưng lời cô còn chưa nói hết liền nhất thời không có một tiếng, Nhậm Tư Đồ còn đang nghi hoặc là chuyện gì xảy ra, đột nhiên nghe giọng nói của thư ký Tôn: "999999 đúng không? một phần không thiếu, mỹ nữ mời từ từ đếm Hàaaa.....!"

Dễ dàng như vậy liền đem bao tiền lì xì giao phó đi ra ngoài? Nhậm Tư Đồ nghĩ thay Thời Chung mồ hôi một thanh.

Cho là giao tiền xong thì vạn sự đại cát? Vậy thì quá ngây thơ rồi, Nhậm Tư Đồ rất nhanh lại nghe thấy một âm thanh khác nói: "Đừng tưởng rằng cho bao tiền lì xì chúng tôi sẽ cho ngươi vào, chúng tôi cũng không phải là người thấy lợi quên nghĩa như vậy, anh muốn cưới Nhậm Tư Đồ cũng không dễ dàng như vậy, chúng tôi đây, phải đại biểu tân nương khảo nghiệm thể lực! một chút ngươi mộ trăm hít đất!"

Phù rể đoàn cửa lập tức thay chú rể ấm ức: "Ôi mẹ nó các ngươi cũng quá ngoan đi, chú rể bị nhóm người ở chỗ này chơi gục xuống, buổi tối còn thế nào động phòng?"

một câu dẫn phát cả sảnh đường có điều ngụ ý cười ầm lên, Nhậm Tư Đồ không nhịn được nóng lên, ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh Thời Chung: "một trăm mà thôi?"

Tôn Dao tiếp lời: "Oa à, giọng điệu chú rể thật lớn!"

Kế tiếp liền sẽ không ai lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ đang buồn bực, bỗng nghe được có người vài đếm: "1 -- 2 -- 3..."

Mặc dù... Khụ khụ, Nhậm Tư Đồ không chỉ một lần tự thể nghiệm qua thể lực anh tốt bao nhiêu, nhưng vẫn không nhịn được thay anh đổ mồ hôi hột. Nhưng hiển nhiên cô lo lắng là dư thừa, càng tiếp cận 100, đếm một chút người lại càng tới càng nhiều, âm thanh cũng càng ngày càng hưng phấn: "97--98--99--100!"

Dư âm rơi xuống, cửa phòng mở ra, Thời Chung cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt Nhậm Tư Đồ.

Anh phải chống đẩy - hít đất nên đã cởi áo khoác âu phục, áo sơ mi tay áo cũng cởi ra nửa đoạn, coi như thể lực khá hơn nữa, hiện tại anh cũng đã là một đầu mồ hôi, anh cứ như vậy nhìn Nhậm Tư Đồ, chợt nhẹ nhàng cười một tiếng.

Giống như mấy năm không thấy, đối diện người đàn ông này, anh tuấn đến Nhậm Tư Đồ đều cảm thấy xa lạ.

Tôn Dao đứng ở sau lưng Thời Chung, hậu tri hậu giác náo cho đứng lên: "Ai ai ai! Ngươi bây giờ mới qua cửa thứ hai mà thôi, tại sao có thể mạnh mẽ đi vào!" -- chẳng ai nghĩ tới chú rể quan tinh như vậy, thừa dịp tất cả mọi người đang cảm thán anh hít đất nhanh như vậy mà quên canh giữ cửa phòng thì trực tiếp đẩy cửa tiến vào!

Lời nói của Tôn Dao bị chú rể xem như gió thoảng qua tai, hiện tại trong mắt Thời Chung trừ cô dâu ra, những người khác anh không để vào mắt, anh không hề chớp mắt Nhậm Tư Đồ từng bước một đi về phía cô.

Nhậm Tư Đồ thấy dáng vẻ anh mồ hôi dầm dề, tiện tay liền từ tủ đầu giường rút ra trong hộp giấy, chuẩn bị đưa cho anh: "Anh lau mồ hôi...."

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa nói xong, Thời Chung đã mạnh mẽ khom người, trực tiếp đem Nhậm Tư Đồ bế lên.

Cửu Hạn Phùng Cam Lâm, anh ngắn ngủi lại cực kỳ dùng sức hôn Nhậm Tư Đồ đôi môi một cái.

Ngoài cửa, đoàn phù rể rối rít vỗ tay bảo hay, nếu không phải là Thời Chung nhân cơ hội chạy vào trong nhà, còn không biết sẽ bị đám nữ nhân này kiểm soát tới khi nào.

Ngoài cửa, đoàn phù rể rối rít vỗ tay bảo hay, nếu không phải là Thời Chung nhân cơ hội chạy vào trong nhà, còn không biết sẽ bị đám nữ nhân này kiểm soát tới khi nào.

Đoàn dâu phụ ngoài cửa gào to: "Chú rể, anh thật là quá đáng, không theo quy củ, thì đồng nghĩa với ép buộc con gái nhà lành đó biết không?"

Thời Chung chỉ nhíu mày cười một tiếng, ôm Nhậm Tư Đồ trong ngực, quay kích động đến sắp nhảy dựng lên nói Tầm Tầm: "Con trai, đi!"

Đơn giản chí cực một câu nói, lại khí phách tuyên thệ chủ quyền của mình. Tầm Tầm nghe vậy, dùng sức gật đầu một cái, rất vui vẻ đuổi kịp bước chân của Thời Chung, đoàn người cứ như vậy đưa mắt nhìn chú rể mang theo vợ con cùng đi. . . . . .

***

Trời trong nắng ấm, tất cả tân khách cũng như hẹn lên du thuyền cập bến ở cảng, Mục Sư cũng chuẩn bị sẵn sàng, chờ người lên thuyền, khởi hành.

Công ty Hôn Khánh sắp xếp hành trình cực kỳ vừa lòng, một giờ chiều ra biển, ba giờ tuyên thệ, mà hôm nay hôn lễ đi qua, tất cả tân khách sẽ ở lại du thuyền chơi hai ngày một đêm sau đó mới trở về cảng. Tầng trên

https://thuviensach.vn

của Du thuyền cùng boong thuyền được bao toàn bộ dùng làm hôn lễ, các tân khách có ở trên sàn tàu chụp hình lưu niệm, trong phòng yến hội từ lâu bố trí đổi mới hoàn toàn, chờ nghênh đón một cuộc náo nhiệt after party.

Năm đó hoả hoạn đi qua, Nhậm Tư Đồ mới tới Mỹ một thời gian rất dài tinh thần hết sức yếu ớt, Thịnh Gia Ngôn đề nghị, Nhậm Tư Đồ tin dạy, tối thiểu có tinh thần dựa vào. Vừa nghĩ tới hôm nay dưới sự chứng kiến của Mục Sư kết hôn với Thời Chung. Nhậm Tư Đồ ngồi ở trong phòng tân hôn nhìn thợ trang điểm giúp mình trang điểm lại, ngón tay không cần động một cái, nhưng vẫn khẩn trương.

Cho đến khi huyệt thái dương rơi xuống một nụ hôn nhạt, Nhậm Tư Đồ bỗng dưng ngước mắt xuyên thấu qua gương trang điểm nhìn về phía sau lưng, mới phát hiện Thời Chung vốn là ngồi ở trên ghế sa lon chẳng biết lúc nào đi tới phía sau cô, đang cúi xuống hôn trán của cô.

Anh về thủ thỉ với cô: "Em xem bộ dáng khẩn trương này. . . . . ."

"Rất không có tiền đồ phải hay không?" Nhậm Tư Đồ ngượng ngùng cười cười, dùng sức vỗ vỗ mặt điều chỉnh vẻ mặt.

Thời Chung nhưng chỉ cười một tiếng, tiến tới bên tai Nhậm Tư Đồ, dùng âm lượng chỉ có cô có thể nghe nói: "Như vậy chỉ làm anh muốn đè ngã em thôi."

Giống như vì nghiệm chứng lời nói anh này, môi Thời Chung vốn đặt vào bên tai cô, dần dần dời về phía môi của cô, đoạn thời gian trước loay hoay cũng không có cơ hội ôn tồn, chú rể dùng hành động bày tỏ mình nhịn rất là khổ cực, mà Nhậm Tư Đồ muốn mở miệng nhắc nhở anh "Thợ trang điểm còn ở đây, chú ý một chút " , đã có người gõ cửa, cắt đứt chuyện tốt.

Thời Chung quét mắt qua hiển nhiên không hy vọng bị người đánh khuấy.

https://thuviensach.vn

Gõ cửa tiến vào, là phù rể tiểu Từ, tiểu Từ trực tiếp đi về phía Thời Chung, trên mặt là vốn không nên xuất hiện tại lúc này nơi này nghiêm túc: "Tưởng Minh Đức tới."

Thời Chung chốc lát trước còn Nhu Nhu cùng cô, chân mày đã lặng lẽ nhíu lên: "Hắn ta không có thư mời thì lên bằng cách nào?"

Tiểu Từ lắc đầu.

Nhậm Tư Đồ vừa nghe đối phương họ Tưởng, vừa nhìn sắc mặt giờ phút này của Thời Chung, không khỏi lo âu kéo tay áo Thời Chung: "Sao vậy?"

Thời Chung chỉ cười trấn an với cô một tiếng: "Không có gì, anh đi ra ngoài trước một lát."

Nhậm Tư Đồ cũng nói cái gì nữa, chỉ có thể dặn dò tiểu Từ: "Cậu hãy theo sát anh ấy."

Tiểu Từ thẳng đến lúc này mới lộ ra nụ cười: "Yên tâm đi bà chủ."

Nói xong Thời Chung cùng tiểu Từ rời đi.

***

Thời gian rất nhanh đến hai giờ rưỡi, hoa hồng trắng đón gió biển tản ra mùi thơm ngát, các tân khách đã rối rít bắt đầu nhập tọa, người điều khiển chương trình cũng đã chuẩn bị ổn thỏa xong, khắp nơi trên boong thuyền là tiếng nói tiếng cười.

Có người đẩy cửa đi vào, cõi lòng Nhậm Tư Đồ đầy mong đợi nhìn về cạnh cửa, thấy rõ người tới, không khỏi ngẩn ra.

Tiến vào không phải là người khác, mà là Thịnh Gia Ngôn.

https://thuviensach.vn

Thịnh Gia Ngôn đi tới bên người cô, thấy cô rủ thấp xuống, theo bản năng đưa tay muốn vỗ vỗ bả vai của cô, tựa như đã từng thân mật như vậy, nhưng bàn tay anh đến một nửa, đột nhiên nhớ tới thân phận hôm nay, chỉ có thể cứng đờ thu tay lại, nói to: "Sao mặt ủ mày ê?"

Nhậm Tư Đồ cười cười, nhún nhún vai: "Chú rể bỏ lại em đi ứng phó một khách nhân khó chịu rồi."

"Em muốn nói là Tưởng Minh Đức?"

Đối với anh vừa đoán liền trúng, Nhậm Tư Đồ không khỏi cả kinh.

"Mới vừa rồi ở trên sàn tàu anh thấy Tưởng Minh Đức, không mời mà tới, khẳng định không có chuyện gì tốt." Thịnh Gia Ngôn nói tới chỗ này, lời nói lại xoay chuyển, bắt đầu trêu chọc Nhậm Tư Đồ vui vẻ, "Nhưng em cũng đừng quá lo lắng, em còn sợ Tưởng Minh Đức hay sao?"

Chiêu này rất hữu hiệu, Nhậm Tư Đồ "Hì hì" một tiếng cười!

Thịnh Gia Ngôn lúc này mới yên lòng trở lại đến bên cửa phòng, vừa cầm cửa phòng hoàn toàn kéo ra, vừa hướng Nhậm Tư Đồ nói: "Xem một chút ai tới?"

Nhậm Tư Đồ có chút hăng hái thiếu thiếu, một hồi lâu mới chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía bên cửa phòng, ngay sau đó sửng sốt, đứng ngoài cửa chính là mặt không chút thay đổi lộ ra vài tia câu nệ Tư Đồ Phương Ngọc.

Nhậm Tư Đồ "Hoắc" đứng lên, "Mẹ!"

Tầm Tầm nghe vậy sợ hết hồn.

Tư Đồ Phương Ngọc quả thật có chút lúng túng, những năm này vẫn đối với con gái của mình chẳng quan tâm, hôm nay nên lấy lập trường gì

https://thuviensach.vn

đưa con gái vào hôn lễ, Tư Đồ Phương Ngọc cũng không chắc.

"Con hôm nay.... Rất đẹp." Tư Đồ Phương Ngọc căng thẳng nói lời khách sáo, đối mặt con gái của mình, tựa như đối mặt một người xa lạ.

Nhậm Tư Đồ cảm giác không phải là?

Nghĩ tới nghĩ lui đến cuối cùng Nhậm Tư Đồ hình như cũng chỉ có thể nói một câu: "Cám ơn mẹ có thể tới tham gia hôn lễ."

đã trải qua nhiều năm như vậy cách ngại, bây giờ có thể giống như người xa lạ khách sáo chào hỏi đã rất khá, về phần những thứ khác, Nhậm Tư Đồ không cầu nhiều.

Vừa đến ba giờ, hôn lễ bắt đầu.

Có lẽ chỉ là bởi vì hạnh phúc dễ như trở bàn tay rồi, mới không thể không khỏi lo lắng, đương nhiệm Nhậm Tư Đồ kéo Thịnh Gia Ngôn của đi lên boong thuyền thì không ngại ánh mặt trời, mặt biển yên tĩnh ánh mắt mọi người mong chờ, đều nói cho Nhậm Tư Đồ tất cả lo lắng của cô đều là dư thừa, ông xã của cô đứng ở bên cạnh cha xứ, toàn thân áo trắng quần tây, mặt biển chiết xạ ra sóng nước trong veo làm nổi bật, giống như một pho tượng, mỉm cười chờ cô.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được hít một hơi thật sâu, đi về phía anh.

Cũng đang lúc này, đột nhiên có âm thanh ca nô từ mặt biển nơi xa truyền đến, rất nhanh từ xa đến gần.

trên boong thuyền càng an tĩnh, thì âm thanh ca nô càng rõ ràng, nghi thức bị cắt đứt, nhưng lại rất nhanh trở bình thường -- có tân khách tới trễ, ngồi ca nô chạy tới mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tất cả như thường tiếp tục. Nhậm Tư Đồ khoác tay ba Thịnh, bước qua một mảnh hương thơm.

Tất cả mọi người chứng kiến, tuyên thệ, từ phù rể dâu phụ trong tay nhận lấy hộp, trao đổi nhẫn -- đúng, tất cả mọi người đều cho là sẽ là như vậy.

Nhưng ngay khi Nhậm Tư Đồ chuẩn bị đeo nhẫn cho ông xã mình thì một đoàn người hạo hạo đãng đãng bước lên boong thuyền. Tân khách chỗ ngồi vang lên bàn luận xôn xao, hình như không có ai nhân ra thân phận của những người này, chỉ có thể trơ mắt nhìn đoàn người này vẻ mặt vội vã, trực tiếp hướng tuyên thệ đài.

Bọn họ dừng ở trước mặt Thời Chung, người cầm đầu lạnh lùng nói: "Thời tiên sinh, chúng tôi lại gặp mặt."

Mới vừa ca nô lên, chính là khách không mời mà đến? Lời nói này, giống như là cùng Thời Chung rất quen, mặc dù giọng nói nguội lạnh như vậy...

Tay Nhậm Tư Đồ còn cứng ở trên mặt nhẫn, cầm đầu người nọ đã lên tiếng lần nữa: "Vụ án tình nghi hối lộ kia có tiến triển mới rồi, đi theo chúng tôi một chuyến."

***

Hôn lễ sẻ ngưng, trong khoảng thời gian ngắn trên boong thuyền rối loạn, các tân khách hai mặt nhìn nhau, còn chưa biết rõ thân phận bọn khách không mời mà đến này chính; tiểu Từ thân là đứng đầu đoàn phù rể đã sớm liếc mặt, ánh mắt bản năng nhìn về phía Tưởng Minh Đức đang ngồi ở cuối hàng ghế --

Tưởng Minh Đức đang cười, thoải mái nhàn nhã thưởng thức bại tướng dưới tay của mình chết không có chỗ chôn như thế nào.

https://thuviensach.vn

Thời Chung kiên cường, đối mặt tất cả chỉ bình tĩnh nói một câu: "Chuyện quan trọng hơn nữa cũng chờ tôi cùng vợ hoàn thành nghi thức hôn lễ."

nói xong liền chấp nâng tay Nhậm Tư Đồ, vì cô đeo nhẫn, Duy Ngã Độc Tôn bình thường coi khách không mời mà đến không có gì.

Nhậm Tư Đồ lại không bình tĩnh như anh được, cặp mắt thẳng tắp nhìn Thời Chung, trong mắt đầy vẻ lo âu.

Thời Cung không giải thích nhiều, chỉ cười, chủ động đem ngón áp út đeo chiếc nhẫn nam mà Nhậm Tư Đồ cầm trong tay giống như hoàn toàn không có bị quấy rầy, hành xử như cũ, hôn cô dâu.

Nụ hôn của anh rơi vào trên môi lạnh như băng của Nhậm Tư Đồ, "không có chuyện gì, chờ anh." Anh nói.

âm thanh của anh nhu hòa nhưng kiên định, ánh mắt của anh có kỳ dị, trấn an Nhậm Tư Đồ - - Nhậm Tư Đồ nhìn vào trong ánh mắt của anh, gật đầu một cái.

cô tin mỗi một chữ anh nói, cho nên an tâm tiễn anh rời đi, mặc dù tương lai nhất định có gió nổi mây phun.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Chú rể bị cảnh sát mang đi, không biết sẽ bị bàn tán thành bao nhiêu phiên bản nữa, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không bận tâm những thứ này, những thứ xảy ra ngày hôm nay cô đều không được báo trước, thậm chí cô còn không cho khách khứa một lời giải thích hợp lý nào, thật may mắn là còn có Thịnh Gia Ngôn giúp cô trấn an khách mời, mà Nhậm Tư Đồ chỉ ngồi yên trong phòng, nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, mặc kệ những âm thanh vang vọng quanh quẩn bên tai mình.

***

Khi du thuyền cập bến là chuyện của hai giờ sau.

Trên bờ đang có mưa nhỏ, nhìn ra ngoài thì chỉ thấy những giọt mưa đang tí tách rơi không ngừng, trên du thuyền có chuẩn bị sẵn dù, sau khi cập bến, các vị khách cứ như vậy mà mỗi người cầm một cây dù đen xuống thuyền, sau đó được xe đón đi. Nhậm Tư Đồ đứng ở bên cửa sổ, nhìn cảnh này, trong đầu liền hện lên giây phút Thời Chung bị người ta áp chế lên ca-nô—Nhậm Tư Đồ nhớ lúc cô đứng trên boong thuyền nhìn về chỗ ngồi của khách quan.

Mà giờ phút này, nước mưa theo mặt cửa sổ chảy xuống, làm cho lòng người càng thêm sầu muộn.

Tầm Tầm vẫn không cam lòng mà hỏi bác gái Thịnh: “Ba cháu là người tốt, tại sao bọn họ lại bắt ông ấy?”

Bà Thịnh vẫn an ủi: “Đó không phải là bắt, bọn họ chỉ dẫn ba cháu đi hỏi một số chuyện mà thôi, chúng ta gọi đó là ‘hỗ trợ điều tra’.”

https://thuviensach.vn

Tôn Dao lúc này đang vô cùng lo lắng mà đi lại trong phòng, cô dùng cách thức này để làm tiêu tan sự buồn phiền của mình.

Trong phòng là một bầu không khí ngột ngạt, “Ken két” một tiếng, có người đẩy cửa đi vào, ngoại trừ Nhậm Tư Đồ còn tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa, thì nhìn thấy Thịnh Gia Ngôn trên người ướt át đi về phía bọn họ: “Mau tới xem một chút đi, tôi mới đọc được”

Anh ta vừa nói thế, Nhậm Tư Đồ vốn đang đứng bên cửa sổ không biết suy nghĩ gì mà bỗng dưng quay đầu lại nhìn Thịnh Gia Ngôn.

Thịnh Gia Ngôn trực tiếp đưa điện thoại di động cho cô, nói: “Anh mới ở bên ngoài tiễn khách, thì thấy có một người đang xem tin tức, trên báo đăng hình về Thời Chung, anh vào tìm kiếm thì quả nhiên—“

Nhậm Tư Đồ không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại di động.

Tổng giám đốc trẻ tuổi của Công ty S và quan chức L phát tán video nhạy cảm của nữ ca sĩ Phương Vi Vi, mối quan hệ tinh vi của ba người được một bài viết mô tả vô cùng đặc sắc, cuối trang còn có một câu bình luận “Đây là sự kiện chấn động trong giới có tiền? Thật đúng là một màn hay.”

Nhậm Tư Đồ đột nhiên không nói tiếng nào, xoay người đi về phía cửa phòng, Tôn Dao sợ hết hồn, vội vàng kéo cô lại: “Chờ khách khứa đi hết rồi chúng ta hãy xuống dưới, cậu bây giờ đi ra ngoài, chỉ cần ánh mắt của bọn họ cũng đã đủ giết chết người rồi."

thật đúng là lời người đáng sợ, điểm này thì Tôn Dao đã hoàn toàn trải nghiệm qua, nhưng mà Nhậm Tư Đồ lại làm ra vẻ không có gì, kéo cánh tay của Tôn Dao ra, bật cười nói: "Đừng hoảng sợ, tớ chỉ muốn đi thay váy cưới mà thôi."

https://thuviensach.vn

Lúc này Tôn Dao mới an tâm buông tay cô ra.

Nhậm Tư Đồ rất nhanh đã thay áo cưới ra, mặc quần áo nhẹ nhàng bước từ phòng thay đồ ra.

Quần áo này đều là cô chuẩn bị cho kỹ nghỉ trên biển, hiện nay lại....

Thịnh Gia Ngôn cắt đứt suy tư của Nhậm Tư Đồ: "Anh đưa em đến bót cảnh sát."

không đợi Nhậm Tư Đồ lắc đầu, Tôn Dao đã hiểu được ý tứ của cô - Thời Chung là một tên quỷ hẹp hòi, cho nên anh ta rất không muốn nhìn thấy Nhậm Tư Đồ cùng xuất hiện với Thịnh Gia Ngôn, cô trực tiếp nói với Thịnh Gia Ngôn: "Hay là để tôi mang cô ấy đi, anh mang Tầm Tầm về nhà đi."

Nét mặ Thịnh Gia Ngôn khẽ trầm xuống một cái.

Tầm Tầm lập tức nhảy dựng lên nói: "Con cũng muốn đi."

đã từng có lúc mỗi khi cô gặp khó khăn đều là anh ở bên cạnh cô, nhưng hôm nay thế giới của cô đã không còn có vị trí của anh, vẻ mặt không tự chủ vào lúc này trầm đi, thừa dịp Tầm Tầm chen vào để nói anh liền điều chỉnh lại nét mặt, ép bản thân cười một tiếng, ôm Tầm Tầm vào ngực, nói với Nhậm Tư Đồ một câu: "Quyết định như vậy đi, nếu có rắc rối gì thì cứ gọi cho anh."

Nhậm Tư Đồ cùng Tôn Dao cứ như vậy mà đi tới bót cảnh sát.

Sau xe của hai cô còn có một chiếc xe vẫn không ngừng theo đuôi, không cần đoán cũng biết trên xe đó là người bảo vệ Tôn Dao do Từ Kính phái đến, khoảng thời gian này, hai người đã sớm xem hai người vệ sĩ này là người vô hình.

https://thuviensach.vn

Thư ký Tôn cùng với Tiểu Từ đã tới bót cảnh sát trước họ một bước.

Thời Chung không biết lúc nào mới có thể ra ngoài, việc duy nhất Nhậm Tư Đồ có thể làm là không ngừng chờ đợi, điện thoại trong tay Thư Ký Tôn vẫn không ngừng reo lên, nhìn tình huống có vẻ rất xấu-

"thật xin lỗi, anh Hứa, hiện tại Tổng giám đốc Lục không thể nghe điện thoại, một giờ sau có thể gọi điện thoại lại được không?"

"Giám đốc Triệu, những chuyện này chỉ là tin đồn, Tổng giám đốc Lục của chúng tôi chỉ hỗ trợ bọn họ điều tra mà thôi, cái này không hề ảnh hưởng đến hạng mục đang thi công."

"không không không, tại vì các ngân hàng năm nay đều hạn chế cho vay đầu tư vào bất động sản, tuyệt đối không phải là bởi vì.... Tổng giám đốc lâm? Tổng giám đốc Lâm?"

Vị Tổng giám đốc Lâm này vì tức giận mà cúp điện thoại, Thư ký Tôn cầm điện thoại gọi la ba lần nhưng cuối cùng cũng phải từ bỏ.

Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng có cơ hội đặt câu hỏi: "Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Thư ký Tôn chỉ có thể thở dài một hơi: "Bà chủ, chị đừng hỏi nữa, Tổng giám đốc Lục không muốn để chị biết."

Nhậm Tư Đồ nhíu mày: "Vậy cậu không sợ rằng tôi sẽ thật sự tin những gì báo chí viết, là anh đã khiến cho nữ minh tình là tình nhân của mình, dụ dỗ rồi uy hiếp vị quan chức kia..."

Thư ký Tôn bị cô hù dọa rồi, nhưng sau khi suy nghĩ thật lâu, anh ta lại giảo hoạt nói: "Bà chủ, tôi tin chị không phải loại người thích nghe tiếng gió đoán trời mưa, tóm lại lúc trước anh ấy có dặn, chuyện liên quan đến công việc thì ngàn vạn lần không được phép nói cho chị biết, có gì không

https://thuviensach.vn

hiểu chị vẫn nên đi hỏi Tổng giám đốc đi, luật sự đã sớm vào, nên rất nhanh sẽ bảo lãnh ông chủ ra."

Nhậm Tư Đồ không ngờ Thư ký Tôn lại như vậy. Tiểu Từ vẫn một mực đứng yên lặng trên hành lang - Tiểu Từ cùng với Thời Chung có mối quan hệ thân thiết như vậy, không được sự đồng ý của anh khẳng định cũng sẽ không tiết lộ gì cho cô.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, càng bức người ta trở nên điên khùng, cũng may Nhậm Tư Đồ còn có thể dựa vào Tôn Dao, luật sư cuối cùng cũng đi từ bên trong ra. Nhưng không chờ bất kỳ ai lên hỏi thăm, luật sư đã đi về phía bọn họ, lắc đầu một cái: "Tạm thời không bảo lãnh được anh ấy."

"Chỉ là hỗ trợ điều tra thôi mà, tại sao lại không thể bảo lãnh?"

Luật sư liếc nhìn mọi người, an ủi: "không có lệnh bắt, chỉ đơn thuần là mời về, nhiều nhất cũng chỉ là giữ hai mươi bốn giờ, chờ một chút đi."

Tiểu Từ liếc nhìn Nhậm Tư Đồ một cái, Thời Chung đã dặn cậu không cho phép cậu được nói với cô cái gì, nhưng trong tình trạng này, Tiểu Từ nhất thời nhịn không được, vẫn hỏi luật sư: "Có phải tình huống rất tệ hay không?"

"Bọn họ đang cố tình kéo dài thời gian, đánh đòn tâm lý mà thôi, nếu thật có chứng cứ đã sớm bắt anh ấy, Lục tiên sinh hoàn toàn có thể xử lý tốt."

Lời này vừa nói ra, Nhậm Tư Đồ thở nhẹ một hơi.

Mà lúc này Thời Chung cũng đang giằng co trong phòng thẩm vấn.

Người thẩm vấn vẫn giảo hoạt: "Phương Vi Vi đã khai, anh đừng chối tội nữa."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Thời Chung vẫn một mực như trước: "Đây là vu hãm (vu cáo & hãm hại). Tôi không sai khiến cô ta làm người tình, lén ghi lại video bất nhã uy hiếp Lý cục. Tôi mua video bất nhã đó là bởi vì trong lúc dự thầu, công ty tôi biểu hiện rất tốt, nhưng Lý cục lại thiên vị, công ty tôi vẫn bị công ty xây dựng Lợi Đức chèn ép. Nếu không có Lý cục cản trở bên trong, toàn bộ quá trình đấu thầu sẽ trở nên công bằng."

Cuộc giằng co này kéo dài đến tận nửa đêm.

Thư kí Tôn về công ty xử lý vài chuyện khó giải quyết, còn là chuyện khó giải quyết gì, một chữ cậu ta cũng không dám nói với Nhậm Tư Đồ, chỉ còn Tiểu Từ ở lại chờ cùng hai cô gái. Cả ngày nay Nhậm Tư Đồ không có hạt cơm nào vào bụng, vệ sĩ của Từ Kính lại không dám lơ là Tôn Dao, vừa đến giờ đã đưa bữa ăn tối tới đây, phần ăn đủ cho khoảng năm người, tinh xảo đẹp đẽ, mặn chay kết hợp, đặt trên một cái bàn gấp đơn giản, đưa đến chỗ bọn họ, Tôn Dao cũng không còn hơi sức bày vẽ, ngoại lệ đón nhận ý tốt của vệ sĩ, nhưng Nhậm Tư Đồ chỉ uống được chút thức uống, không ăn được gì -- thật sự là nuốt không trôi.

Thấy bộ dạng ỉu xìu của cô, khuyên cô về nhà các loại cô cũng không nghe, Tôn Dao rất bất đắc dĩ: "Ăn không vô cũng cố mà ăn đi, bằng không chờ đến lúc Thời Chung ra ngoài, cậu nhất định sẽ chết đói."

nói xong liền lập tức đưa bát đũa đến trước mặt Nhậm Tư Đồ. cô miễn cưỡng nhận lấy, nhưng chỉ ăn vài miếng, liền không nhịn được buồn nôn.

https://thuviensach.vn

Tôn Dao thấy cô nôn ọe, còn tưởng cô bị sặc, liền vội vàng hỏi: "Sao thế?"

Nhậm Tư Đồ nhịn cơn buồn nôn xuống, khoát tay với Tôn Dao: "không sao." Nhưng vừa nói xong lại buồn nôn, Nhậm Tư Đồ vội vàng đặt bát đũa xuống chạy thẳng tới toilet.

Chờ Tôn Dao theo vào cô vừa nôn ọe xong, vẫn còn ghé vào bồn rửa tay. Cả ngày nay cô không ăn gì, cũng chẳng nôn ra được cái gì cả.

Tôn Dao rút mấy tờ khăn giấy qua, thuận tay vỗ lưng cho cô: "Lo lắng đến thế sao? Haiz..."

Nhậm Tư Đồ súc miệng đơn giản rồi lau miệng, ngước mắt nhìn gương mặt tái nhợt trong gương, không khỏi tức giận đến cắn răng nghiến lợi: "Anh ấy cái gì cũng không chịu nói cho mình biết, lần này về nhà mình nhất định sẽ phạt anh ấy quỳ trên phản giặt."

Tôn Dao không vạch trần sự khẩu thị tâm phi của cô, ngược lại còn phụ họa nói: "Có khi anh ta làm thế là vì không muốn để cậu lo lắng, quỳ hỏng mười tấm phản giặt là đủ rồi, đừng nhiều quá."

Lời cuối cùng chính là để chọc cười Nhậm Tư Đồ.

***

Đêm hôm nay, có rất nhiều người không ngủ.

Thẩm Thấm chính là một trong số đó.

cô nhận được thư mời hôn lễ, nhưng cô hoàn toàn không nghĩ ra mình nên lấy thân phận gì đẻ tham dự. Cũng nhận được thư mời nhưng không tham dự còn có Tần lão gia tính khí nóng nảy, Thẩm Thấm liền cùng vợ của Tần lão gia đột nhiên làm một bữa tối rất thịnh soạn nịnh nọt ông cụ,

https://thuviensach.vn

chỉ vì sau bữa cơm này, ông có thể đồng ý đề nghị của Thẩm Thấm -- coi như không tham dự hôn lễ, nhưng vẫn sẽ gọi điện thoại chúc mừng một tiếng, dù sao cũng đám cưới của con trai mình, hai cha con cũng không nên căn quá.

Nhưng sau khi cơm nước no nê, dì Tầm mới chỉ cẩn thận nói ra một câu "Có muốn gọi điện thoại cho A Chung không?" thôi, Tần lão gia liền tức giận, vốn còn vui vẻ dọn dẹp bát đũa cùng Thẩm Thấm, bây giờ liền "bộp" một cái đặt bát đũa xuống bàn.

"Tôi đã nói tám trăm lần rồi! Nếu con dâu của tôi không phải Thẩm Thấm thì đừng mong nhận được lời chúc phúc của tôi!"

Dì Tần đành phải hậm hực im lặng.

Nhất thời Thẩm Thấm cũng trắng mặt.

Tần lão gia cảm thấy Thẩm Thấm như vậy, biết là cô đau lòng như lại không biết nên an ủi ra sao, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Thẩm Thấm, con là một cô gái tốt, là thằng nhóc kia không có phúc lấy được con.... Con đừng để trong lòng, hôm nào chú sẽ giới thiệu cho con một người tốt hơn nó, đáng tin hơn nó."

Thẩm Thấm cảm thấy nụ cười ngụy trang trên mặt mình rất chân thật, ít nhất Tần lão gia cũng cho rằng cô nghe lọt được những lời của ông, không khuyên cô nữa mà quay sang quở trách bạn già: "Sau này đừng có vạch áo cho người xem lưng!"

Có lẽ chỉ có chính cô mới biết được nụ cười mình cố để lộ ra ngoài rốt cuộc có bao nhiêu đau khổ.

cô vốn còn muốn ngồi chơi cùng hai cụ, nhưng vừa nghĩ tới hôm nay là ngày gì, liền cảm thấy như ngồi trên đống lửa, ngàn nhịn vạn nhịn, cuối

https://thuviensach.vn

cùng vẫn không nhịn được, viện cớ: "Chú, dì, buổi tối con còn có việc, con.... Xin phép đi trước."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Chuyện sau đó, Thẩm Thấm một chút ấn tượng cũng không có. Đợi cô mơ mơ màng màng mở mắt ra lần nữa, cũng đã không còn ở đấy, có thể loáng thoáng thấy có người cõng cô đi.

Giọng nói người cõng cô đi có chút hờn dỗi: "Loại người không có tền đồ như cô, cũng khó trách anh ta không nhớ cô."

"Tôi không có tiền đồ, tôi muốn gặp anh ta!"

Tưởng Lệnh Thần không biết cô đã tỉnh, đột nhiên nghe cô mở miệng, sợ hết hồn, Thẩm Thấm có thể cảm thấy thân thể của hắn bỗng dưng cứng đờ.

Nhưng Tưởng Lệnh Thần khôi phục rất nhanh, rống lớn với người con gái trên lưng: "Cô

rất muốn gặp anh ta đúng không? Được! Hiện tại lão tử có thể dẫn cô đến đồn cảnh sát để gặp anh ta!”

cô bị hù dọa rồi, đột nhiên liền chui vào hõm vai hắn, hoàn toàn không lên tiếng nữa.

Tưởng Lệnh Thần rốt cuộc hài lòng, dùng sức cõng cô, sợ cô trong lúc ngủ mơ còn khẩn trương ôm sát cổ của cô.

Tưởng Lệnh Thần hếch mày, nụ cười không tự chủ liền nhếch lên, mặc dù là biết rõ cô không nghe được, còn ăn ở hai lòng nói: “Nặng chết đi, ngoại trừ tôi ra còn có ai có thể cõng cô đi như vậy chứ?”

https://thuviensach.vn

Cô gái trên lưng hắn nửa chữ cũng không nghe vào, mà xe đi theo Tưởng Lệnh Thần cũng chậm lại, tài xế nhất thời khẩn trương lên, vừa cầm tốc độ xe giữ vững, vừa hạ cửa sổ xe xuống vội vã cuống cuồng hỏi Tưởng Lệnh Thần: “Thiếu gia, đặt cô ấy lên xe đi, vì sao phải cõng cô ấy?”

Nụ cười trên môi Tưởng Lệnh Thần vụt mất, ánh mắt liền quét qua tài xế, hiển nhiên bất mãn tài xế quấy rầy nhã hứng của anh. Tốt bụng lại bị xem làm lòng lang dạ thú, tài xế không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lùi về, mắt xem mũi, mũi xem tâm, không chen vào nữa.

***

Giữa sớm.

Đêm khuya mưa xuống giống như đem bầu trời rửa sạch, trong không khí tràn ngập hơi nước cùng mùi thơm ngát của thảm thực vật, nhân viên đồn cảnh sát cũng bắt đầu lục tục đi làm. Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu ngủ thiếp đi trên ghế dài, mà Tôn Dạo tựa vào trên đùi Nhậm Tư Đồ, ngủ không hay biết gì.

Tiểu Từ thì cả đêm cũng không nhắm mắt, một mực bồi hồi trên hành lang, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt, gian phòng này là phòng làm việc nối thẳng phòng thẩm vấn, nhưng đến nay vẫn không thấy có người từ bên trong đi ra.

Chẳng biết lúc nào, trong phòng làm việc rốt cuộc truyền đến động tĩnh, tiểu Từ lập tức nghênh đón, thoáng đem cửa phòng làm việc đẩy ra một khe hở, xuất hiện trước nhất là mấy quan thẩm vấn mệt mỏi, sau đó mới nhìn thấy bóng dáng của Thời Chung.

Thời Chung từ trong phòng thẩm vấn ra ngoài, tiếp theo một đường đi ra phòng làm việc, bước chân coi như nhẹ nhàng, nhưng mặt giấu cũng không giấu được ý lạnh. Hiển nhiên quá trình tra hỏi rất không vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Luật sư của Thời Chung cũng ra khỏi phòng cùng với anh.

Đợi một đêm, cuối cùng anh cũng đi ra, tiểu Từ dùng sức lau mồ hôi trên trán. Ánh mắt Thời Chung xẹt qua tiểu Từ, nhìn về phía sau lưng tiểu Từ.

Tiểu Từ theo ánh mắt Thời Chung quay đầu lại, giờ mới hiểu được vì sao Thời Chung ánh mắt đột nhiên trở nên nhu hòa, bởi vì anh đanh nhìn Nhậm Tư Đồ trên ghế dài, tư thế ngủ không thế nào thoải mái.

Thời Chung nói mấy câu với luật sư: “Tôi đưa cô ấy về trước, chúng ta liên lạc sau.”

Luật sư gật đầu một cái, tạm biệt ra về.

Sau đó, Thời Chung thả nhẹ bước chân đi về phía ghế dài. Tiểu Từ thấy thế, đang muốn đánh thức Nhậm Từ Đồ và Tôn Dao, nhưng Thời Chung lại ra dấu im lặng với tiểu Từ, ý bảo tiểu Từ chớ quấy rầy hai cô.

Thời Chung lặng yên không một tiếng động ngồi vào bên cạnh Nhậm Tư Đồ. Thuận tay để đầu cô, tựa vào vai anh, Nhậm Tư Đồ theo bản năng nghiêng đầu, cứ như vậy tựa đầu vào vai.

Nhậm Tư Đồ cũng không ngủ được sâu, dĩ nhiên là cô bị đánh thức rồi, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Nhậm Tư Đồ nhất thời còn là không tập trung, từ từ mới nhìn rõ trước mặt là ai.

Thấy Thời Chung cô như trút được gánh nặng trong lòng. Tình yêu đẹp nhất cũng chẳng qua như vậy, bất kỳ sóng to gió lớn cô cũng có thể cười nhạt, cũng có thể bình tĩnh lại.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được thở phào một cái: “Cuối cùng anh…”

Thời Chung cho cô một cái ôm áy náy: “Bà xã, thật xin lỗi.”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ ngẩng đầu lên: “Có cái gì tốt mà thật xin lỗi, thật ra thì em vẫn muốn làm một buổi hôn lễ đơn giản, kết hôn là chuyện cá nhân, là anh nhất định tổ chức lớn. Hiện tại vừa đúng ý của em, chờ anh xử lý xong chuyện này, em với anh hai người, thật đơn giản du lịch kết hôn cũng tốt vô cùng, phải không?”

Thời Chung không nói chuyện nữa, liền ngửa đầu hôn cô.

Trong yên lặng, bên tai hai người vang lên giọng nói buồn ngủ…

“Chán ngán hơn về nhà chán ngán đi được chứ? Tôi còn nằm nơi này nhìn!”

Nhậm Tư Đồ nghe được cả kinh, lập tức cúi đầu nhìn – Tôn Dao vốn nằm trên bắp đùi cô, chẳng biết lúc nào đã mở mắt. Tôn Dao nằm cái góc độ này, nên đã đem từng cử động của Nhậm Tư Đồ cùng Thời Chung thấy rõ ràng.

Mặc dù vẻ mặt Thời Chung không hề biến hóa, nhưng lặng yên không một tiếng động buông cái tay đang ôm Nhậm Tư Đồ ra.

Lúc này Tôn Dao mới thong thả ung dung ngồi dậy, nói: “Chú rể mới, mau về nhà thôi. Bà xã của anh đã chuẩn bị xong mười cái phản giặt rồi đấy.”

Lúc này Tôn Dao mới thong thả ung dung ngồi dậy, nói: "Tân lang quan, mau về nhà thôi. Bà xã của anh đã chuẩn bị xong mười cái phản giặt rồi đấy."

Ôn tồn trong nháy mắt bị cắt đứt, Thời Chung lại cười, hình như cảm giác hết sức căng thẳng cả đêm của mình đã được cô giải tỏa: "Hôn lễ làm hỏng,

thật sự anh phải quỳ."

https://thuviensach.vn

Nói xong kéo Nhậm Tư Đồ đi.

Cũng đang lúc này, điện thoại di động tiểu Từ trong túi vang lên.

Mọi người lại phải dừng bước. Bởi vì này tiếng chuông, Nhậm Tư Đồ cùng Thời Chung đều rất quen thuộc.

Là tiếng chuông công việc của Thời Chung, điện thoại của Thời Chung cũng do tiểu Từ giữ.

Tiểu Từ lập tức nghe, nhưng nghe không tới một câu, liền có chút lúng túng ngẩng đầu nhìn về Thời Chung. Gương mặt muốn nói mà thôi.

Thời Chung: "Nói."

Lúc nảy Tiểu Từ mới lên tiếng: "Là.....điện thoại của Tưởng Minh Đức."

Thời Chung suy nghĩ một chút, ý bảo tiểu Từ đưa di động đưa tới. Tiểu Từ chỉ có thể làm theo.

Điện thoại di động cứ như vậy đến Thời Chung trong tay.

Thời Chung cũng không mở miệng, Tưởng Minh Đức cảm thấy Thời Chung đang nghe điện thoại, giọng nói càn rỡ mà đắc chí: 'A Chung, cậu còn nhớ tôi đã từng nói với cậu câu gì hay không? 'Cậu hôm nay sử dụng những thủ đoạn này, đều do nhóm người chúng tôi năm đó chơi còn dư lại, dùng phương pháp của tôi đối phó tôi? Thật thiếu suy nghĩ! Bây giờ cậu nên nếm chút đau khổ. Hôn lễ của cậu tôi không tham dự rồi, dù sao thời gian tân hôn cũng rất tốt, cũng không hưởng thụ được mấy ngày.....nên quý trọng thôi."

Thời Chung không đợi hắn nói xong, đã "Pằng" cúp điện thoại.

***

https://thuviensach.vn

Giữa trưa, Thẩm Thấm say rượu tỉnh lại trong phòng xa lạ.

Ngôi nhà mang phong cách cổ xưa, dưới giường có tấm thảm thật dầy, trên tủ đầu giường để bút máy, vẫn sáng thủy tinh Địa Đăng, trong không khí tràn ngập hương thơm...đầy cảm giác xa lạ.

Thẩm Thấm sưng sờ ngồi ở đầu giường một hồi lâu, đột nhiên cảnh tỉnh, vén chăn mền tra xét. Thấy quần áo mình vân còn nguyên như cũ, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô thả nhẹ bước chân xuống giường, trong phòng ngủ có hai cửa phòng, vả lại cánh cửa khép chặt. Thẩm Thấm hoàn toàn không biết kia là gì, chỉ có thể tùy ý mở ra một cái, không ngờ phía sau cửa là thư phòng.

Trong thư phòng không có một bóng người, Thẩm Thấm lui khỏi thư phòng, đang định đóng cửa, lại nghe sau động tĩnh một tiếng truyền tới từ một cánh cửa khác, Thẩm Thấm phản xạ có điều kiện chợt lách người trốn vào thư phòng, đóng cửa lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhịp tim Thẩm Thấm như sấm, núp ở trong thư phòng lại không thể đi ra ngoài, chỉ có thể nhắm mắt nhìn vào thư phòng, bàn làm việc đặt ở chính giữa thư phòng, phía trên trừ máy vi tính còn để một khung hình.

Là hình của một thiếu niên, nhiều lắm là 14, 15 tuổi, nhưng mặt mày thiếu niên nhìn có chút quen mắt, Thẩm Thấm đang muốn cầm lên khung hình nhìn kỹ một chút, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nữ trung niên: "Thẩm tiểu thư?"

Thẩm Thấm bị sợ đến tay run một cái, vội vàng đem khung hình trả về chỗ cũ, nhưng đụng phải trên bàn con chuột, Mà cô vừa đụng, màn ảnh máy vi tính hiện lên.

https://thuviensach.vn

Trên màn ảnh hiện ra tin tức vừa ra lò: "Video bất nha lại vén sóng gió, công ty S bị tình nghi hối lộ."

Mặc dù đã làm mờ hình ảnh nhưng Thẩm Thấm vừa nhìn là đã nhận ra người đó là ai.

Thẩm Thấm đứng tại chỗ, không di động được chút nào, mắt nhìn thẳng vào tin tức, trong đầu một mảnh ảo não.

Cũng không biết qua bao lâu, cửa thư phòng bị người khác mở ra.

"Thẩm tiểu thư, sao cô lại chạy tới nơi này?"

Bên tai truyền tới giọng nói của phụ nữ trung niên, lúc này Thẩm Thấm mới phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy một nữ giúp việc đứng ở cửa bên.

Bà đi về phía Thẩm Thấm: "Trước khi đi Tưởng tiên sinh phân phó tôi, đến giờ liền kêu cô rời giường ăn điểm tâm, không ngờ cô đã tỉnh rồi."

Tưởng tiên sinh? "Dì nói là...." Thẩm Thấm khẩn trương cũng có chút cứng họng: "Tưởng Lệnh Thần?"

***

Thẩm Thấm tựa như đi ra khỏi khách sạn cấp năm sao

Chỉ là từ cửa tiệm rượu đi tới trước bồn hoa khách sạn, cô đã sức cùng lực kiệt, liền ngồi liệt bên bồn hoa trên thềm đá.

Sau lưng suối phun làm ướt quần của cô, cô cũng không để ý chút nào.

Điện thoại trong tay cũng bị cô cầm đến nóng lên rồi, cô chỉnh sửa ý nghĩ một chút, vội vàng tra số điện thoại của Thời Chung, nhưng đang muốn gọi, ngón tay lại chợt dừng lại. Suy nghĩ một chút, chỉ có thể đổi lại gọi cho tiểu Từ.

https://thuviensach.vn

Chỉ có tiểu Từ sẽ nói thật tình cho cô biết...

Đối với việc hôn lễ bị ngưng ngày hôm qua, tiểu Từ chỉ nói ngắn gọn một chút tình hình, Thẩm Thấm cũng đã không nhịn được cắt đứt lời Tiểu Từ: "Anh ấy... sẽ ngồi tù sao?"

"A Chung căn bản không có hối lộ, rất rõ ràng là bị Tưởng gia cùng Phương Vi Vi liên thủ lừa gạt. Nhưng bây giờ vấn đề là, coi như đến lúc đó cảnh sát tra rõ A Chung trong sạch, nhưng truyền thông lại nói như vậy, khoảng thời gian ngắn bồn nước dơ cũng khó mà rửa sạch, đến lúc đó các cổ đông rối rít rút tiền, ngân hàng lại không chịu cho vay, Trung Hâm nhất định sẽ phá sản. Chiêu này của Tưởng gia quá độc ác."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Lúc Thẩm Thấm về đến nhà đã là giữa trưa.

Đầu cô ta đau muốn nứt, đặt mông ngồi xuống dưới đất, trong tay vẫn còn cầm điện thoại di động. Vốn chiếc điện thoại bị cô ta cầm đến nóng hổi, nhưng lại giống như trong lòng của cô ta bây giờ, từng chút từng chút ngội lạnh.

Đến khi cầm điện thoại lên lần nữa thì trong lòng cô ta cũng thầm ra quyết định—

Cô ta lật toàn bộ cuốn danh bạ, lúc này mới nhớ rằng mình chưa từng lưu số của Tưởng Lệnh Thần—cô ta và Tưởng Lệnh Thần gần đây thường xuyên qua lại, tất cả đều là Tưởng Lệnh Thần chủ động tìm cô ta, cô ta lại chưa bao giờ liên lạc với anh ta. Tưởng Lệnh Thần từng đọc số điện thoại cho cô ta, nhưng cô ta khinh thường không thèm nhớ.

Hôm nay khi lật tung cuốn sổ danh bạ không tìm được ba chữ "Tưởng Lệnh Thần", Thẩm Thấm dường như muốn khóc, đang lúc dầu sôi lửa bỏng thì chợt nhớ ra hình như Tưởng Lệnh Thần có từng cho cô danh thiếp, cô ta liền lục tung phòng tìm danh thiếp.

Cuối cùng cũng tìm được trong giỏ rác. Vội vàng bấm số điện thoại.

Đối phương rất nhanh đã nhận điện thoại, vừa nghe thấy giọng nói cáu kỉnh này, Thẩm Thấm có thể xác định mình không gọi nhầm số--

"Alo?"

https://thuviensach.vn

“…….” Thẩm Thấm không nhịn được nuốt nước miếng, miễn cưỡng lên tiếng: “Là tôi, Thẩm Thấm.”

***

Đoán chừng Tưởng Lệnh Thần vẫn còn ghi hận chuyện tối hôm qua của cô ta nên cố ý làm khó, nói hiện tại anh ta không muốn thấy cô.

Thẩm Thấm nhún nhường: “Vậy…….hiện tại không muốn gặp, buổi tối chắc có thể.”

Dù sao hiện tại cũng là gần tối, cách buổi tối cũng không còn mấy giờ. Thẩm Thấm tự an ủi mình.

Tưởng Lệnh Thần lại

nói, buổi tối anh ta bận có hẹn với bạn bè, không có thời gian gặp cô. Nói xong cũng cúp điện thoại, Thẩm Thấm gọi tới cũng chỉ nghe được giọng nói được mã hóa "Người dùng hiện đang bận."

Không liên lạc được với Tưởng Lệnh Thần, Thẩm Thấm mất cả đêm để tìm anh ta, cũng may nhờ vào chút ít kinh nghiệm khi còn làm tiếp thị bia mà đã tim được Tưởng Lệnh Thần.

Đêm hôm đó Tưởng Lệnh Thần đã chạy ra trường đua. Trường đua Cao Lượng có đèn chiếu sáng ở khắp nơi, lúc Thẩm Thấm đến thì đã nghe tiếng động cơ ở bên ngoài gầm nhẹ, phóng tầm mắt ra xa thì nhìn thấy có hai chiếc xe trên đường đua, một chiếc xác định là của Tưởng Lệnh Thần.

Lúc này hai chiếc xe đua đang chạy qua mặt cô, bụi đất bốc mù mịt, người phục vụ chạy tới đưa đồ uống cho cô, Thẩm Thấm liền kéo người phục vụ lại hỏi: "Bọn họ đua với nhau bao nhiêu vòng?"

https://thuviensach.vn

Người phụ vụ trực tiếp cho Thẩm Thấm một nét mặt "xin chớ nóng vội": "Theo như cách họ nói, nếu như động cơ chưa nóng thì chưa thể kết thúc nhanh như vậy được."

Thẩm Thấm liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thật muốn liều mạng mà xông vào đường đua, trực tiếp dùng thân thể ngăn cản xe của Tưởng Lệnh Thần lại. Bất ngờ một chiếc xe chạy vụt qua cô, làm cho cô ảo não mà bỏ ý định trong lòng đi.

Chờ cho đến khi cô muốn xù lông lên thì hai chiếc xe kia mới ngừng lại.

Tưởng Lệnh Thần bước xuống từ chiếc xe đỏ, lấy mũ bảo hiểm xuống, tùy ý vén tóc, so với Thẩm Thấm đang nóng nảy thì anh ta đang vô cùng thoải mái: "A. Em gái tiếp thị bia đến rồi."

Thẩm Thấm đi nhanh về phía anh ta: "Tôi..."

Vừa mới nói một chữ liền bị Tưởng Lệnh Thần cắt ngang: "Tôi đi xem số liệu đã, có chuyện gì lát nữa hãy nói."

Đã có việc cần nhờ vả người ta, Thẩm Thấm chỉ còn biết đè nén lửa nóng trong lòng xuống, tiếp tục chờ đợi.

Rốt cuộc sau khi xem xong số liệu, Tưởng Lệnh Thần cũng đi tới trước mặt Thẩm Thấm.

"Tôi tới...."

Lúc này, Thẩm Thấm chỉ mới nói hai chữ liền bị Tưởng Lệnh Thần cắt ngang-nói đúng hơn là Tưởng Lệnh Thần không thèm nhìn cô, chỉ đi lướt qua, thẳng tới bên cạnh xe đua, đội mũ bảo hiểm lên, chui vào trong xe, tiếp tục đua vòng hai cùng bạn.

https://thuviensach.vn

Thẩm Thấm cắn răng nghiến lợi nhìn bọn họ, lại nghĩ tới mục đích của mình ngày hôm nay, thật sự là không chờ được nữa. Nhìn thấy Tưởng Lệnh Thần còn nửa vòng nữa sẽ đi tới trước mặt mình, Thẩm Thấm không khỏi nắm chặt quả đấm, căn chặt khớp răng, hít sâu một hơi, nhắm mắt trực tiếp chạy vào đường đua.

Bởi vì quá kinh sợ, cô không thể không nhắm nghiền hai mắt. Sau đó thì một tiếng thắng xe cực kỳ chói tai vang lên. Trái tim Thẩm Thấm cũng vì vậy mà thót lên tới cổ họng.

Không bao lâu, bên tai Thẩm Thấm vang lên giọng nói giận dữ của Tưởng Lệnh Thần: "Cô muốn đâm đầu vào chỗ chết à."

Thẩm Thấm cũng sợ quá mức, giọng nói giận dữ của Tưởng Lệnh Thần truyền vào bên tai làm cho hai chân cô mềm nhũn, ngồi phịch xuống mặt đất.

Tưởng Lệnh Thần nhanh chóng xuống xe, kéo Thẩm Thấm ra khỏi đường đua.

Người phụ nữ này khẳng định là không biết anh ta đang tức giận cái gì, thật ra thì Tưởng Lệnh Thần cũng không rõ tại sao bản thân mình lại tức giận như vậy, anh ta chỉ biết trong khoảnh khắc cô đột nhiên chạy tới trước đầu xe anh ta, trái tim anh ta sẽ hung hăng thắt chặt, liên tiếp kích thích thần kinh của anh ta: ngộ nhỡ anh đả thương cô, ngộ nhỡ....

Đối với người phụ nữ này anh ta có nhiều lo lắng không thể giải thích được, lúc này Tưởng Lệnh Thần có biết bao nhiêu là giận dữ, đợi đến khi anh ta kéo cô một đường vào trong phòng nghỉ rồi chợt bỏ tay ra thì tay Thẩm Thấm cũng tê rần, trên cổ tay cũng xuất hiện một vết bầm tím.

Đối với người phụ nữ này anh ta có nhiều lo lắng không thể giải thích được, lúc này Tưởng Lệnh Thần có biết bao nhiêu là giận dữ, đợi đến khi

https://thuviensach.vn

anh ta kéo cô một đường vào trong phòng nghỉ rồi chợt bỏ tay ra thì tay Thẩm Thấm cũng tê rần, trên cổ tay cũng xuất hiện một vết bầm tím.

"Cô có bệnh à? Đột nhiên lao ra làm gì?"

Thẩm Thấm không có lên tiếng, trong lòng cô cực kỳ ghét người đàn ông trước mặt này, nhưng nghĩ tới lúc này anh ta là người duy nhất có thể giúp được Thời Chung thì chỉ có thể khúm núm cầu xin anh ta -

"Thời Chung anh ấy....Bị người ta vu cáo là hối lộ."

Chỉ một câu nói ngắn ngủi mà cô dường như đã cắn nát hàm răng.

Tưởng Lệnh Thần sửng sốt một chút, ngay sau đó chợt cười lạnh lùng khinh bỉ:"Này. Còn tưởng cô cả ngày uống rượu không quan tâm chuyện bên ngoài, thế nào hôm qua anh ta mới bị bắt, hôm nay cô đã biết?"

Người phụ nữ đáng chết này lại không lên tiếng, chỉ nhìn anh ta với ánh mắt đầy địch ý. Tưởng Lệnh Thần tức giận cào tóc, nhưng lại nhất nhanh cười khinh thường: "Tôi cũng mới biết được tin này qua truyền thông, thứ nhất tôi không giúp được cô, thứ hai cũng không thể dỗ cô vui vẻ, cô tìm đến tôi làm gì?"

Tưởng Lệnh Thần nói xong còn bước đến gần nâng cằm cô lên, cười hết sức cợt nhả.

Thẩm Thấm theo bản năng mà tránh né. Tưởng Lệnh Thân lại càng bại hoại hơn, từng bước từng bước dồn cô đến góc tường.

Không biết người phụ nữ này đang suy nghĩ gì mà đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía anh ta.

CHƯƠNG 71.2:

Edit: Thiên Kết

https://thuviensach.vn

Bốn mắt nhìn nhau, gương mặt anh ta vẫn là vẻ không vui, Thẩm Thấm không nhịn được nuốt nước miếng—

Coi như một hi vọng mong manh nữa, cô cũng phải thử một chút: “Tôi biết các người chơi xấu anh ấy, bỏ qua cho anh ấy không được sao?”

Tưởng Lệnh Thàn chau mày.

Thật ra thì anh ta cũng ngoài ý muốn mà biết được chuyện tình của cô,

anh ta cũng cực kỳ thích bộ dạng chịu thua này của cô, làm cho anh ta cảm nhận được cảm giác chiến thắng, thoải mái đến mức anh ta không nhịn được mà cười một tiếng, nhàn nhã trả lời: "Không được."

Thẩm Thấm đang muốn mở miệng nữa, Tưởng Lệnh Thần đã đưa tay chặn môi cô lại: "Hai chúng ta cùng chờ đợi hắn ta thân bại danh liệt không được sao? hắn cũng đã cưới người phụ nữ khác, cô không cảm thấy ghen tức sao? Người phụ nữ kia yêu hắn, hắn cũng sẽ khinh thường không thèm nhìn cô một cái, cô không hận hắn sao?"

"Tôi...."

Tưởng Lệnh Thần nói những lời làm cho Thẩm Thấm đau lòng, làm cho cô trong thời gian ngắn á khẩu không trả lời được. Tưởng Lệnh Thần nhìn thấy thế giễu cợt liếc cô một cái, mạnh mẽ buông tay cô ra, không nói gì nữa, chỉ chừa lại cho cô một cái bóng lưng im lặng.

***

Tưởng Lệnh Thần trở lại phòng khách sạn, cũng không biết bản thân mình rốt cuộc là vui vẻ hay là buồn bực, nhất thời liền uống quá nhiều, say đến mơ màng, chợt có tiếng chuông cửa, thật lâu sau, anh ta mới lảo đảo bước ra mở cửa.

https://thuviensach.vn

Đứng bên ngoài cửa không phải ai khác chính là Thẩm Thấm.

Tưởng Lệnh Thần qua lại với không ít phụ nữ, những người phụ nữ kia quấn lấy anh ta không có gì ngoài chữ "Tiền", nhưng hôm nay người phụ nữ này đứng trước mặt anh ta lại vì một người đàn ông khác, Tưởng Lệnh Thần trước nay chưa từng cảm thấy thất bại như lúc này.

Lúc này, Tưởng Lệnh Thần không có để mặc cô ở ngoài cửa.

Anh ta lặng lẽ ôm chai rượu trở về quầy rượu, cắm đầu cắm cổ tự rót rượu cho mình một ly. Thẩm Thấm lặng lẽ đi vào theo, giống như một con nai lạc mất phương hướng, đáng thương đứng nhìn anh ta, không nói được cái gì cả.

Tưởng Lệnh Thần nhìn thấy bộ dạng dở sống dở chết của cô liền cảm thấy phiền: "Cô không cần phải bám lấy tôi...tôi sẽ không giúp cô đâu. Trừ việc đó ra, cô cứ nói các yêu cầu khác-ví dụ như, tiện tay giúp cô chỉnh Nhậm Tư Đồ một trận, giúp cô báo thù."

Thẩm Thấm khó khăn điều chỉnh lại hô hấp, nghĩ ngợi một hồi, rồi lại im lặng. Đợi đến khi cô cất tiếng lần nữa thì giọng nói đã trở nên bình thản: "Tôi không cần anh giúp nữa, chỉ cần anh nói cho tôi biết sự thật, có phải anh cùng với Phương Vi Vi dàn cảnh hãm hại Thời Chung?"

Thái độ của Tưởng Lệnh Thần hết sức lập lờ: "Phải thì sao? Không phải thì sao?"

Đôi tay Thẩm Thấm lặng lẽ bỏ vào túi, cầm chặt lấy điện thoại di động, cổ tay khẩn trương mà run lên.

Cô đang lén ghi âm lại, mỗi một tế bào thần kinh của cô lúc này đều kêu gào, đang mong đợi anh ta nói ra sự thật.

https://thuviensach.vn

Nhưng vào lúc này, đôi mắt Tưởng Lệnh Thần đột nhiên trở nên dữ tợn dùng sức nắm lấy cổ tay cô trong nháy mắt đã đem điện thoại trong túi cô lấy ra --

Trên màn hình điện thoại đang mở chế độ ghi âm.

Trong nháy mắt Thẩm Thấm sợ đến nín thở.

Tưởng Lệnh Thần cứ như vậy mà nhìn cô một hồi lâu, dường như nhìn thấu cả linh hồn cô, sau đó liền hất tay cô ra.

Sức anh ta vô cùng lớn, điện thoại Thẩm Thấm trực tiếp rơi trên sàn nhà. Cổ tay đau, Tưởng Lệnh Thần cũng nhàn nhạt cười một tiếng: "Cô không có kiến thức về pháp luật sao? Ghi âm bây giờ đâu thể dùng làm chứng cứ."

Tưởng Lệnh Thần muốn đóng cửa lại.

Thẩm Thấm liều chết chống đỡ cửa. Nước mắt lưng tròng.

Nếu như cô làm vậy vì muốn lấy lòng trắc ẩn của Tưởng Lệnh Thần thì cô đã làm được. Bàn tay Tưởng Lệnh Thần nắm lấy ly rượu không tự chủ mà cứng lại, nhưng trong nháy mắt, lông mày Tưởng Lệnh Thần nhíu lại, giơ tay lên quăng ly rượu xuống đất..

Ly rượu vỡ tan tành, trên mặt đất tràn đầy rượu cùng mảnh vụn thủy tinh.

"Nếu muốn cầu xin tôi....chỉ dùng miệng thì không đủ thành ý.Qùy xuống cầu xin tôi đi, cho tôi xem cô có bao nhiêu thành ý không muốn hắn ta thân bại danh liệt."

Thẩm Thấm nhìn anh ta rồi lại nhìn những mảnh vụn của ly rượu dưới đất, không do dự, thậm chí cũng không có tức giận mà thật sự quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Tưởng Lệnh Thần đang nóng giận, mắt nhìn thấy cô quỳ xuống, nhất thời liền tỉnh rượu, không đợi đầu gối của cô chạm vào mảnh thủy tinh đã vội vàng đưa tay ra, đỡ lấy cô. Tưởng Lệnh Thần có thói quen đi chân không trong nhà, khi vội vàng đỡ cô dậy cũng không cảm giác được chân mình đang dẫm lên mảnh vỡ thủy tinh, lòng bàn chân đau nhưng anh ta cũng không có để ý tới, chỉ không ngừng trừng mắt nhìn cô: "Con mẹ nó, cô có đầu óc hay không? Họ Chung đó đối với cô quan trọng như vậy sao? Vì hắn, tôi bảo cô nhảy lầu cô cũng sẽ nhảy?"

Cô gật đầu, lực đầu rất nhẹ nhưng lại vô cùng trịnh trọng.

"Cái gì tôi cũng đồng ý, chỉ cần là vì anh ấy."

Tưởng Lệnh Thần trừng mắt nhìn cô, dường như không có cách nào nhìn thấy bóng mình trong mắt cô.

Tưởng Lệnh Thần không nhịn được mà nguyền rủa một câu: "Con mẹ nó."

Tiếng nói của anh ta vừa dứt, Thẩm Thấm đã hoàn toàn sững sờ, bởi vì anh ta lập tức nâng mặt cô lên, hôn xuống giống như dã thú.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Khi nào mới kết thúc, Thẩm Thấm không rõ ràng lắm.

Vì sao Tưởng Lệnh Thần hôn cô, cô không biết, cũng không muốn biết, nhưng cô biết tại sao mình lại không phản kháng —— không những không phản kháng mà còn cực kỳ phối hợp.

Cô cứ như vậy ngủ thiếp đi trên chiếc giường xa lạ, sau đó tỉnh lại, nhưng đúng ra là bị anh ta hành hạ đến ngất đi, không biết bao lâu sau lại bị anh ta vỗ vai đánh thức.

Vào giờ phút này, trong phòng ngủ hết

sức mờ ảo, nhưng Thẩm Thấm nhớ, khi anh ta làm được một nửa đã ôm cô đi tới cửa mở tất cả đèn trong phòng ngủ lên, cố ý để cô thấy rõ người đang ở trên thân thể cô là ai --

Nhưng khi tất cả đèn trong phòng đã tắt, Thẩm Thấm vẫn có thể nhận ra đối phương người đang ngồi bên giường vỗ vai cô là Tưởng Lệnh Thần.

Chắc hẳn khi cô đang ngủ, Tưởng Lệnh Thần đã rời khỏi nhà, bởi vì trên người anh ta là quần áo chỉnh tề chứ không còn là áo choàng tắm nữa.

Trong phòng chỉ có duy nhất một tia sáng chiếu xuyên vào từ rèm cửa, Thẩm Thấm không thấy rõ nét mặt của Tưởng Lệnh Thần, chỉ thấy anh ta nhét một cốc nước ào tay cô --

Ánh sáng trong mắt Tưởng Lệnh Thần lóe lên, nhưng không thể phân biệt được bất kỳ cảm xúc gì, ánh mắt này còn khiến cô mê man hơn cả ánh

https://thuviensach.vn

mắt yêu thương anh ta dành cho cô. Cho đến khi Tưởng Lệnh Thần nói: "Uống thuốc đi."

Nói xong liền đưa hai viên thuốc đến bên miệng cô.

Có lẽ là thuốc tránh thai, Thẩm Thấm uống thuốc, sau đó nằm xuống giường tiếp tục ngủ.

Tưởng Lệnh Thần nhìn cô một lát, đột nhiên cảm thấy phiền não, liền đứng dậy đi thẳng ra cửa.

Anh ta ra khỏi phòng ngủ, phòng khách, hành lang, thang máy, cuối cùng, khi đến chỗ cửa xoay của khách sạn thì dừng lại.

Tất cả dáng vẻ hào nhoáng mà anh ta cố ý giả bộ phút chốc chẳng còn gì nữa, anh ta khập khiễng đi đến bậc tam cấp bên cạnh, cởi giày, cực kỳ nhếch nhác ngồi một chỗ.

Lúc đó anh ta làm quá kịch liệt, làm cô bị thương, thật ra anh ta có thể nhờ nhân viên khách sạn đi mua thuốc, nhưng Tưởng Lệnh Thần không hiểu sao đầu óc mình lúc đó lại loạn lên, không chút suy nghĩ thay quần áo, chạy ra ngoài mua thuốc tiêu viêm và thuốc cầm máu cho cô gái này.

Chỉ vậy mà thôi, Tưởng Lệnh Thần vẫn chưa đến mức quen hết tất cả - - nhất là việc cô vẫn chưa phân rõ quan hệ với Thời Chung.

Lại nghĩ đến chuyện Thẩm Thấm tới tìm anh ta chỉ vì muốn anh ta để cho Thời Chung một con đường sống, Tưởng Lệnh Thần liền buồn bực đến mức muốn đấm một phát vào mồm mình -- phát triển thế nào mà cuối cùng lại phát triển thành lên giường?

Thật ra anh ta đã tưởng rằng cô gái này sẽ đẩy mình ra, cho mình một cái tát nhưng cô....cô không làm vậy...Tưởng Lệnh Thần nghĩ thế nào cũng không rõ.

https://thuviensach.vn

Đang tranh chấp cùng cô thì lòng bàn chân của anh ta bị chính những mảnh vỡ ly rượu anh ta vừa làm vỡ đâm trúng, tựa như tự mình làm ác thì không được sống tốt vậy, vì nhẫn nại sẽ khiến người ta khó thể chống lại sự đau khổ, càng khiến người ta khó có thể chống lại sự phiền muộn, Tưởng Lệnh Thần chống đầu, nhắm mắt lại, cố gắng để đâu óc mình được tỉnh táo, nhưng ngay lúc này, trong đầu anh ta lại dần hiện ra bộ dáng của một người.

Một cô gái tên là Thẩm Thấm....

Tưởng Lệnh Thần cuống quít mở mắt ra. Chẳng lẽ tiềm thức đang muốn nhắc nhở anh rằng, anh ta sẽ thua trong tay cô gái này? Tưởng đại thiếu gia có thể không khủng hoảng không?

***

Gần đây, cuộc sống của Thời Chung chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung - - sứt đầu mẻ trán.

Bị kiện tụng đè đầu không nói, vừa gây dựng sự nghiệp nên những ngày đi cầu xin người khác cũng lại bắt đầu. Mỗi ngày vừa mở mắt ra, thứ đầu tiên nghĩ tới chính là tiền...Tiền...Tiền.

Nếu trong vòng một tháng không tìm được một nguồn vốn lớn, hạng mục sẽ gặp phải khó khăn, tất cả những thứ trong đó sẽ mất trắng.

Nhậm Tư Đồ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Bởi vì bị say tàu, Mạc Nhất minh không dám bước lên thuyền cưới của hai người, sau khi Nhậm Tư Đồ đi làm mấy ngày, không biết Mạc Nhất Minh nghe được tin đồn ở đâu, lúc nghỉ trưa liền thần thần bí bí chặn Nhậm Tư Đồ lại: "Nghe nói em định ly hôn?"

Cô nhíu mày, rất không vui nói: "Ai nói với anh thế?"

https://thuviensach.vn

"Không phải buổi trưa em mới ăn hai đũa đã thôi rồi à? Chị Tôn nói là Tiểu Tiền nói rằng, em không chịu nổi, muốn ly hôn. Thật ra thì bọn anh cũng có thể hiểu, ngay hôm kết hôn Thời Chung đã bị bắt, bây giờ có rất nhiều tin tức về cậu ta, nếu người khác làm vợ cậu ta thì áp lực cũng sẽ rất lớn."

Nhậm Tư Đồ im lặng, Mạc Nhất Minh lại khuyên: "Anh cũng có thể coi như mà người chứng kiến em và Thời Chung đi từng bước một đến bây giờ, nêu hai người cứ tách ra như vậy thì rất đáng tiếc. Thật ra thì dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng như Thời Chung, chẳng mấy ai trong sạch cả, có lúc mắt nhắm mắt mở sẽ tốt hơn, huống chi em và cậu ta cung đăng ký rồi. Ly hôn cũng không phải dễ dàng...."

Nhậm Tư Đồ cắt ngang anh ta: "Mấy tin đồn bậy bạ này anh cũng tin? Em không muốn ly hôn."

Mạc Nhất Minh im lặng ba giây, thấy đáy mắt cô chân thành tha thiết mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng này giọng điệu mới vừa thả lỏng xong lại căng thẳng: "Vậy ngộ nhỡ cậu ta ngồi tù thật, em sẽ làm như thế nào?"

"Anh ấy sẽ không ngồi tù." Nhậm Tư Đồ chắc chắn, "Dù có ngồi tù, em cũng sẽ chờ anh ấy." Anh ấy chờ em nhiều năm như thế, em chờ anh ấy mấy năm thì có sao. . . . . .

Mặc dù như vậy nhưng những chuyện phiền muộn vẫn cứ đến từng cái một, tĩnh viễn không thôi ——

Cô đã gọi điện thoại cho thư ký Tôn, biết được Thời Chung ở bên ngoài bận bịu cả ngày chưa ăn cơm, lúc tan làm còn phải về công ty họp, cũng mất mười mấy phút, Nhậm Tư Đồ định mua đồ ăn đến Trung Hâm, nhưng không ngờ dưới lầu công ty lại chật kín phóng viên.

Bởi vì quan chức thân phận đặc biệt, chỉ cần đưa tin một chút là dễ dàng chạm đến điểm mẫn cảm, nữ minh tinh và thương nhân thì càng dễ

https://thuviensach.vn

xuống tay, tin tình cảm dù sao cũng không ngại bịa thêm một số chuyện, cũng chính vì điểm này, các ký giả tận dụng mọi lúc bám lấy Thời Chung, đây đã là lần thứ tư Nhậm Tư Đồ thấy phóng viên đầy dưới sảnh công ty rồi.

Cũng may mắn là hôm nay không có kí giả thần thông quảng đại nào biết cô chính là "cô dâu xui xẻo" dưới ngòi bút của bọn họ, nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn theo bản năng tránh ánh mắt của phóng viên đi vào toà nhà đồ sộ.

Nhưng vào lúc này, không biết một kí giả nào lớn giọng hét: "Anh ta đến rồi!" Vừa đi vào cửa chính Trung Hâm, cả đám kí giả đã chen qua người Nhậm Tư Đồ khiến cô sợ đến run lên, ngẩn người tại chỗ.

Sau đó, chỉ thấy mấy kí giả như điên lướt qua cô, chen chúc chạy đi. Lúc này Nhậm Tư Đồ mới nhìn theo hướng kí giả chạy qua, chỉ thấy Thời Chung cùng một nhóm người vội vã đi tới cổng.

Bỗng chốc cả đại sảnh trở nên hỗn loạn không chịu nổi Trường hợp trong khoảng thời gian ngắn trở nên hỗn loạn không chịu nổi. Trong khoảng thời gian này, vì bị phóng viên chặn cửa, Thời Chung đã mời rất nhiều bảo vệ, cả bảo vệ công ty cũng ra tay nhưng vẫn không ngăn cản được bọn kí giả đang phát rồ vì trang đầu.

"Thời tiên sinh, ngài tiết lộ một chút về tiến triển của vụ kiện đi?"

"Hôm qua chúng tôi đã đến quảng trường Trung Hâm, phát hiện chỗ đó đã đình công, có phải bởi vì dính líu tới vụ án không?"

Mấy kí giả hỏi tới không ngừng nhưng

Nhậm Tư Đồ vẫn không nghe thấy Thời Chung nói chuyện, toàn bộ hành trình chỉ có thư kí Tôn nói một câu: "Xin lỗi, không thể trả lời."

https://thuviensach.vn

Nhưng các ký giả vẫn chưa từ bỏ ý định, vây cả cửa chính đến nước chảy không lọt. Nhậm Tư Đồ nhìn thế thì cực kỳ sốt ruột, lại biết nếu mình xông lên giúp sẽ chỉ càng rối, chỉ có thể trơ mắt đứng im một chỗ, nhưng cuối cùng vẫn bị quấn vào trong đó --

Thời Chung và nhóm người muốn mạnh mẽ tiến vào tòa nhà, các kí giả liên tục về phía sau chỉ vì muốn chụp được một tấm ảnh về anh thật đẹp, Nhậm Tư Đồ tránh không được, cứ như vậy bị đẩy lùi về phía sau, thân thể nghiêng một cái, liền bị máy ảnh phía trước đậy trúng trán. Cô bị đau kêu lên một tiếng, bỗng dưng ngã ngồi trên mặt đất, thức ăn trong hộp đựng cũng theo đó rơi xuống.

Nhưng các ký giả sao có thể để ý đến cô? Tiêu điểm tất cả đều đặt trên người Thời Chung rồi.

Đúng lúc này, Thời Chung vẫn im lặng không nói đột nhiên mở miệng: "Tránh ra!"

Nhậm Tư Đồ cách mấy bức tường người nghe thấy giọng nói của Thời Chung không khỏi khẩn trương, các ký giả như mấy con chó đánh hơi được mùi tanh, tấn công càng mãnh liệt --

"Quan hệ giữa anh và Phương Vi Vi rất tốt phải không? Năm ngoái khi anh đến hội diễn xướng cùng Phương Vi Vi, cô ta còn nói hai người chỉ là bạn bè mà thôi, chẳng lẽ bạn bè thì có thể hầu hạ anh ngủ sao?"

Trả lời người phóng viên này là "Phanh" một tiếng, âm thanh của quả đấm. Người bị đòn nhất thời phát ra một tiếng đau đớn.

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không thấy được là ai đánh ai, nhưng sau khi tiếng kêu đau khiến da đầu người ta tê rần qua đi, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Thời Chung cứ như vậy xuyên qua mọi người, đi tới trước mặt cô.

https://thuviensach.vn

Anh ngồi xổm xuống, lo âu nhìn cô -- nhất là cái trán, trong giọng nói có vài phần trách cứ: "Em chạy tới đây làm gì?"

Nhậm Tư Đồ chỉ hộp đựng thức ăn đã rơi xuống đất.

Thời Chung không nói gì lắc đầu một cái, kéo tay cô, bước nhanh tới thang máy.

Các kí giả bị một cú đấm hù dọa lúc này mới phản ứng được, muốn chen đuổi lên đuổi theo nhưng đã trễ, bị vệ sĩ và bảo vệ hợp lực ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thời Chung rời đi.

Không tới mười phút, cảnh Thời Chung đánh người đã bị phát tán trên web, Nhậm Tư Đồ mới biết vừa rồi ở dưới lầu đã xảy ra những gì --

Trước ống kính, Thời Chung vốn không nói gì, trong mắt cũng rất bình tĩnh, thỉnh thoảng còn nhìn về ống kính khác một cái, nhưng vẻ mặt lại đột trầm xuống. Lúc này lại đang bị một phóng viên hỏi về xì căng đan với Phương Vi Vi, ánh mắt của anh nhất thời độc ác, ký giả còn đang chuẩn bị hỏi tiếp thì đã bị anh đấm một quyền.

Ký giả đương nhiên không ngại chuyện lớn, còn công bố muốn kiểm tra thương tích, truy cứu trách nhiệm của Thời Chung trước pháp luật.

"Tại sao anh lại không kiên nhẫn thế?" Nhậm Tư Đồ rất bất đắc dĩ.

Thời Chung vừa dán băng lên miệng vết thương trên trán cô, vừa thuận miệng đáp: "Anh nhìn thấy em bị đụng, còn bị té, nếu không chạy tới, anh sợ sẽ gây ra sự cố giẫm đạp mất, anh làm sao mà bình tĩnh được?"

Nhậm Tư Đồ cười. Cuối cùng trong khổ cực cũng có thể nếm chút ngọt ngào của cuộc sống tân hôn, cô không cười sao được?

https://thuviensach.vn

Thời Chung bị ảnh hưởng bởi cô, cũng không nhịn được mà nhếch miệng, nhưng vừa nghĩ tới đại sảnh hỗn loạn, cố ý sưng mặt lên: "Em còn có mặt mũi mà cười à? Sau này đừng đến công ty anh nữa, biết chưa?"

Nhậm Tư Đồ đang muốn trả lời thì điện thoại vang lên. Là điện thoại của Tôn Dao.

Mấy ngày nay, Tầm Tầm được nghỉ hè nên được giao cho Tôn Dao chăm sóc, Nhậm Tư Đồ vừa thấy điện thoại gọi tới liền vội vàng nghe, còn tưởng rằng Tầm Tầm xảy ra chuyện gì.

Không ngờ điện thoại vừa thông, Tôn Dao lại hỏi: "Chuyện gì xảy ra thế? Chồng cậu lại lên trang đầu rồi."

Nhậm Tư Đồ đang cẩn thận nhìn Thời Chung Mặc xử lý vết thương trên đầu gối cho cô, mặc dù ở góc độ này chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của anh, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của anh có nhiều thương yêu thế nào -- cái này đã trở thành động lực để cô mỉm cười đối mặt mỗi ngày, "Cứ coi như không thấy đi" giọng của cô coi như vui vẻ, "Tại sao cậu lại đặc biệt gọi điện thoại tới hỏi chuyện này thế?"

"Danh tiếng của chồng cậu đã sớm thối rồi, mình gọi tới không phải là để an ủi anh ta đâu. Mình muốn cậu mau xem tin giải trí đi. Tin của chồng cậu đang ở trên đó đấy."

"...."

"Có nhìn thấy cái chỗ 'minh tinh bị vứt bỏ, chàng công tử đổi khẩu vị nữ sinh' không?"

Nhậm Tư Đồ tìm từ trên website hai lần cũng không thấy: "Không."

Tôn Dao tính tình nóng nảy, không đợi được khẩn cấp tuyên bố: "Ai được rồi đươc rồi, mình nói thẳng cho cậu biết thì hơn -- có chuyện mới

https://thuviensach.vn

rồi, không ngờ Thẩm Thấm có thể kéo Tưởng Lệnh Thần ào chuyện này đấy!"

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Đây tuyệt đối là tin tức làm Nhậm Tư Đồ Kim nghe xong sợ mất hồn.

Nhậm Tư Đồ rốt cuộc tìm được tin tức giải trí, vừa lúc Tưởng Lệnh Thần một ôm minh tinh, một bên ôm Thẩm Thấm, không khỏi làm người ta thổn thức.

Bên đầu điện thoại kia Tôn Dao không nhịn được chậc chậc thán: "Xe sang trọng, túi xách hàng hiệu, cuộc sống không nên làm quá. Bây giờ tiểu cô nương thật không được."

Thời Chung giúp cô xử lý vết thương, anh liếc nhìn, lại thấy cô còn chưa có nói chuyện điện thoại xong, liền ghé vào bên tai cô nhẹ nói một câu: "Anh đi họp trước. Em nhớ gọi đồ ăn, chớ để bụng đói."

Dứt lời hôn miệng cô một cái, xoay người đi.

Nhậm Tư Đồ nhìn bóng lưng Thời Chung rời đi, mặc dù nói không biết Thời Chung sẽ có thái độ như thế nào đối với chuyện này, nhưng Nhậm Tư Đồ nghĩ, một luôn miệng nói mình không

là tiểu nhân, đột nhiên chuyển sang đầu quân cho địch, làm cho cô có cảm giác lòng người rất dễ thay đổi.

Chờ Thời Chung họp xong, đã là mười giờ tối rồi, vốn là nhà đầu tư bởi vì chuyện kiện cáo của anh có chút lung lay, hiện tại đã hoạch định tất cả, trong thời gian ngắn nhất đưa ra hấp dẫn đầu tư mới, quả thật khó như lên trời, vì thế bể đầu sứt trán, nhân viên phía dưới càng không tránh được

https://thuviensach.vn

cảm thấy lo lắng, từ lúc Trung Hâm thành lập tới nay, tỷ số từ chức đạt mức cao nhất.

Cái gì gọi là tường sập chúng nhân đẩy, Thời Chung đã thể nghiệm thông suốt.

Lại thêm lúc nào anh cũng có thể bị cảnh sát gọi đến, tư vị trong đó, đại khái Nhậm Tư Đồ cũng có thể đoán được, mà bây giờ chuyện Nhậm Tư Đồ có thể làm hình như trừ chờ đợi cùng làm bạn, thì không làm được gì khác. Sự giúp đỡ của mình dành cho anh quá nhỏ, Nhậm Tư Đồ làm soa lại không cảm thấy thất bại?

Trong xe, Thời Chung đang cúi đầu nhìn bảng báo cáo lại nhận ra không khí không đúng, buông tay, ngẩng đầu nhìn bà xã bên cạnh.

"Nghĩ gì thế?"

Nhậm Tư Đồ cả kinh, lúc này mới thu hồi ánh mắt, quay đầu lại nhìn Thời Chung.

Rất nhiều phiền muộn trong lòng cũng không thể nói, Nhậm Tư Đồ do dự chốc lát, cuối cùng lựa cách ít tổn thương nhất nói: "Vừa rồi em xem tin tức, Tưởng Lệnh Thần cùng Thẩm Thấm ở cùng một chỗ."

Thời Chung cũng không kinh ngạc, vẻ mặt không có bất kỳ phập phồng: "Anh sớm đã biết.'

Nhậm Tư Đồ kinh ngạc, cũng không đợi cô nói tiếp, Thời Chung đã thuận miệng nói: "Sau hôn lễ của chúng ta khoảng một tuần, anh nhận được tin nhắn từ một số xa lạ,"em quyết định qua lại với Tưởng Lệnh Thần, hẹn gặp lại.' Anh nghĩ nửa ngày, đoán là Thẩm Thấm gửi."

Nhậm Tư Đồ không khỏi trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Một hồi lâu, Nhậm Tư Đồ vẫn là không nghĩ ra: "Cô ấy sao nhỉ?" Tưởng Lệnh Thần, ai cũng biết rõ đó là một hoa hoa công tử, tính tình lại cực kỳ tính toán chi li, sao Thẩm Thấm có thể qua lại với anh ta được chứ?

Thời Chung chỉ cười cười mà thôi: "Cô ấy vừa tốt nghiệp, muốn xông xáo vào xã hội, muốn tìm cái núi dựa không có lỗi gì."

Anh đã nhận định như vậy, Nhậm Tư Đồ cũng không còn gì để nói, thấy anh cúi đầu xử lý tài liệu, Nhậm Tư Đồ cũng không tiện quấy rầy, cho đến tài xế đưa bọn anh đến nhà trọ.

Thời Chung chỉ đưa cô đến bậc thang bên ngoài nhà trọ: "Anh hẹn nhà đầu tư, thuận đường đưa em trở lại, không thể lên được."

Nhậm Tư Đồ đứng trên bậc thang, vừa đúng có thể cùng anh nhìn thẳng, anh thuận thế hôn miệng của cô một cái: "Ngủ ngon."

Loại thời gian giành giật từng giây này mà muốn cùng người yêu nhiều một chút, Nhậm Tư Đồ đã có thể nghiệm.

Chỉ là những thứ khác, tỷ như anh lo âu trên việc, Nhậm Tư Đồ sợ rằng mình cũng không thể cảm động 100% --

Hiệp đàm với nhà đầu tư không thuận lợi, nếu không Thời Chung cũng sẽ không nửa đêm điện thoại cho cô, cũng sẽ không chỉ nói đôi câu, giọng nói liền dần dần tích tụ đi xuống: "Đồ Đồ, nếu như anh phá sản..."

Kiêu ngạo như anh chưa từng nói qua lời nói ủ rũ như thế có thể thấy được lần này anh rất khó khăn.

Nhậm Tư Đồ ngủ cùng với Tôn Dao, Tôn Dao đã ngủ rất sâu rồi, Nhậm Tư Đồ thả nhẹ bước chân cầm điện thoại di động ra khỏi phòng, đi tới phòng khách, cô rốt cuộc có thể buông ra âm thanh nói: "Không quan trọng, cùng lắm thì....em nuôi anh."

https://thuviensach.vn

"....."

Bên kia yên lặng ước chừng ba giây, cười.

Coi như chỉ là lời an ủi nhưng thực tế rất có tác dụng, tối thiểu có thể bình thản đối mặt với thực tế gian nan.

Nhưng sau khi cúp điện thoại, Nhậm Tư Đồ vẫn nhịn không được ngồi ở trên ghế sa lon, buồn ngủ biến mất. Trong đầu đều là Thời Chung, ngay cả Tôn Dao đi ra phòng ngủ, đi tới sau lưng cô, cô cũng không có phát giác.

Cho đến Tôn Dao đột nhiên lên tiếng: 'Ông xã gọi điện thoại đến có việc gì sao?"

Lúc này Nhậm Tư Đồ mới quay đầu lại chỉ thấy Tôn Dao xoa mí mắt đứng ở đằng kia.

Nhậm Tư Đồ vô lực gật đầu một cái.

Tôn Dao thở dài, đi vòng qua trước sô pha, ngồi xuống bên cạnh Nhậm Tư Đồ: "Gần đây Tầm Tầm luôn có mặt ủ mày ê, hôm nay tớ còn phát hiện cậu nhóc len lén lên mạng tìm tin tức về Thời Chung, mà còn cậu, quả thật đã không phải là mặt ủ mày ê cấp bậc, mà là khuôn mặt khổ đại cừu thâm."

Vậy sao? Nhậm Tư Đồ kéo kéo môi, nhưng một ít cũng cười không được, đoán chừng thật như Tôn Dao nói, gương mặt khổ đại cừu thâm.

Cậu có biết mới vừa rồi Thời Chung hỏi tớ cái gì không??"

"Cái gì?"

"Anh ấy hỏi tôi, nếu như anh ấy phá sản tớ sẽ làm thế nào."

https://thuviensach.vn

Tôn Dao cau mày sửng sốt, tính cách của Thời Chung, nếu không phải đã bị thực tế ép tuyệt đường, quyết sẽ không nói ra những lời ấy.

"Anh ấy hỏi tôi, nếu như anh ấy phá sản tớ sẽ làm thế nào."

Tôn Dao cau mày sửng sốt, tích cách của Thời Chung, nếu không phải đã bị thực tế ép tuyệt đường, quyết sẽ không nói ra những lời ấy.

Tôn Dao đột nhiên không có dấu hiệu nào kéo Nhậm Tư Đồ, hai cô gái còn mặc đồ ngủ rất nhanh đi xuống lầu dưới, Tôn Dao cái gì cũng không giải thích, lôi kéo Nhậm Tư Đồ cứ tiếp tục hướng bên ngoài đi nhanh, không tới một phút, dừng ở cách đó không xa hai người hộ vệ trong xe bước xuống. Trong nháy mắt, Nhậm Tư Đồ cùng Tôn Dao liền bị bọn họ cản lại.

"Tôn tiểu thư, đã trễ thế này muốn đi chỗ nào?"

Tôn Dao hình như sớm đoán được có thể như vậy, đối phương vừa dứt lời cô đã hung hãn nói tiếp: "Từ Kính đang ở nơi nào, gọi anh ta tới đây, tôi muốn thấy anh ta."

Nhậm Tư Đồ đứng ở một bên, cái gì cũng không nói, nhưng chỉ cùng Tôn Dao liếc nhau một cái, liền đoán được Tôn Dao muốn gì.

Tôn Dao đang dùng loại phương thức này, ép Từ Kính ra tay. . . . . .

Thật ra thì sau khi biết Trung Hâm xảy ra vấn đề, Nhậm Tư Đồ không thể chưa nghĩ tới Từ Kính, nếu như thật sự cùng đường, Từ Kính sẽ ra tay giúp đỡ Thời Chung. Cô cũng biết loại ý nghĩ ích kỷ này, dù sao quan

hệ của Tôn Dao cùng Từ Kính bây giờ là giương cung bạt kiếm, cô nếu là muốn cầu Từ Kính giúp một tay, Tôn Dao chắc sẽ không thấy chết mà không cứu, nhưng nội tâm có nhiều đau khổ, Nhậm Tư Đồ không đoán không được.

https://thuviensach.vn

Hộ vệ bắt đầu gọi điện thoại: "Quản gia, Từ tiên sinh đã ngủ rồi sao?"

Tôn Dao không chịu nổi hộ vệ vạm vỡ như vậy lại gọi điện thoại chậm chạp như vậy, liền giành lấy điện thoại, cũng không quản bên đầu điện thoại là người nào, liền đùng đùng nói: "Nói cho anh ta biết Tôn Dao muốn gặp anh ta, hiện tại! Lập tức! Lập tức!"

Đối phương là người giúp việc Từ gia, bị lời nói sắc bén của Tôn Dao dọa sửng sốt một hồi lâu, mới đáp: "Được, được."

Sau một hồi chờ đợi.

"Thật xin lỗi, Từ tiên sinh nói đã chuẩn bị ngủ, có chuyện gì, sáng mai lại nói."

Nhẹ nhàng một câu nói, Tôn Dao liền nghẹn không lời nào để nói, chợt đưa di động ném trả cho hộ vệ, quay đầu lại đối với Nhậm Tư Đồ cười lạnh: "Anh ta thật biết làm khó người khác."

Nhậm Tư Đồ không lời nào để nói, ai cũng biết cầu người nhất định phải nhìn sắc mặt người, kém người một bậc, mà Nhậm Tư Đồ cũng biết rõ, bất luận kẻ nào Tôn Dao cũng có thể đối với họ lá mặt lá trái nhưng duy chỉ đối với Từ Kính, vĩnh viễn mất hết mặt mũi. Ngày kế, hộ vệ đem hành tung Từ Kính nói cho Tôn Dao, Nhậm Tư Đồ không để cho Tôn Dao cùng đi, một mình cô đi gặp.

Trợ lý của Từ Kính dẫn Nhậm Tư Đồ đi vào phòng nghỉ ngơi, "Từ tiên sinh còn phải họp, khoảng 10 phút nữa sẽ kết thúc, cô ở đây chờ một lát."

Phòng nghỉ ngơi ở lầu hai, ngoài cửa sổ có thể thấy được cảnh tượng trong phòng lầu một, Nhậm Tư Đồ đi tới bên cửa sổ, loáng thoáng có thể nhìn thấy phía dưới có một đang bóng dáng quen thuộc của một người đang dùng gậy để di chuyển, nhưng nhìn thân hình đối phương không giống như là Từ Kính.

https://thuviensach.vn

Đang lúc Nhậm Tư Đồ muốn nhìn chăm chú nhìn kỹ thì cửa phòng nghỉ ngơi bị người đẩy ra. Nhậm Tư Đồ lập tức quay lại, cửa chính bị đẩy ra, trợ lý đẩy xe lăn Từ Kính đi vào.

Từ Kính mặc quần áo thể thao ngồi trên xe lăn, nhưng không chút nào giấu ánh sáng lạnh đáy mắt.

Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Nhậm Tư Đồ, Từ Kính cười: "Lúc gặp lại thì cô vì chuyện của chồng cô, nhìn qua mệt chết đi."

Trái tim Nhậm Tư Đồ không khỏi thoáng qua một tia kinh ngạc. Cô còn chưa kịp mở miệng, người đàn ông trước mặt này làm thế nào biết chuyến này cô đến là vì chuyện gì? Còn vừa mở miệng chính là...

"Từ tiên sinh, tôi biết rõ mấy lần trước chúng ta gặp mặt cũng huyên náo rất không vui vẻ, chắc hẳn anh cũng biết chồng tôi gần đây gặp phải mấy chuyện phiền toái..."

Từ Kính không nói lời nào, chỉ nhàn nhạt nhìn Nhậm Tư Đồ.

Ánh mắt của anh trong bình tĩnh lại mỗi lần làm cho người ta cảm giác kém một bậc, Nhậm Tư Đồ không nhịn được bình bình hô hấp, rồi mới từ trong túi xách lấy ra một sấp tài liệu, "Đây là hạng mục của Trung Hâm, hi vọng anh có thể xem một chút."

Từ Kính nhận lấy hạng mục, liền giao cho trợ lý, liếc cũng không thèm liếc một cái.

Vẫn dùng ánh mắt bình thản nhìn Nhậm Tư Đồ, "Thời phu nhân, cô nên biết người nào tới van cầu tôi mới có tác dụng. Mà cô...." Ánh mắt Từ Kính có điều ngụ ý quét mắt chung quanh một cái, trong phòng nghỉ trừ anh, trợ lý cùng với Nhậm Tư Đồ ra, không còn người khác. Từ Kính cũng không có nói thêm gì nữa, chỉ giễu cợt cười một tiếng.

https://thuviensach.vn

***

Đến đây sau, Nhậm Tư Đồ còn muốn thấy Từ Kính.

Ai cũng biết anh đang ép người nào hiện thân, nhưng anh càng có thái độ như vậy, Nhậm Tư Đồ bên này càng gấp gáp.

Vì bổ khuyết tiền bạc cho Trung Hâm lão tổng đã tính bán của cải Bất Động Sản lấy tiền mặt -- này hoàn toàn không cần Nhậm Tư Đồ chính miệng đi hỏi Thời Chung, chỉ là truyền thông dài dòng báo cáo, là có thể làm Nhậm Tư Đồ biết hiện tại Trung Hâm thảm đến mức độ nào.

Tôn Dao hiểu rõ Từ Kính, biết anh làm như vậy là vì cái gì, nhưng cuối cùng thiếu kiên nhẫn với anh --

Khi Tôn Dao không để ý ngăn trở vọt vào phòng, thì Từ Kính canh chừng ánh mắt cô, cái loại ánh mắt đó, đã nói rõ tất cả.

"Họ Từ, như anh mong muốn, tôi tự mình đi cầu anh."

Nhưng cô hoàn toàn không có tư thái của người đi cầu người khác nên có. Từ Kính sẽ không để ý, thấy cô vô cùng lo lắng như thế, anh lại vui vẻ mà cười.

Lúc này rất là thản nhiên, nói thẳng: "Tôi đã sớm xác định hết hạng mục, chỉ chờ em tự mình đến cầu xin tôi."

Tôn Dao không có nói gì tiếp, đối mặt Từ Kính như thế, chỉ có thể án binh bất động, mới không bị anh giẫm ở hạ phong.

"Bao nhiêu tỷ không thành vấn đề." Từ Kính không hề chớp mắt nhìn Tôn Dao, "Điều kiện của tôi là đem con sanh ra, cùng tôi kết hôn."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Từ Kính hoàn toàn có thể ngờ được phản ứng của Tôn Dao khi anh ta nói những lời này. Quả nhiên đúng như anh ta dự liệu, bộ dạng cô giống như nuốt phải một con ruồi chán ghét mà muốn nôn ra.

Nhiều năm như vậy, cũng đã thành thói quen cô chán ghét anh ta, Từ Kính cũng sớm hình thành thói quen như vậy nên dù trong lòng dâng lên một chút đau nhói nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh vênh mặt hất hàm nói: “Tôi cho cô thời gian suy nghĩ, nhưng chớ có suy tính quá lâu, dù sao chồng của bạn thân cô cũng không đợi được lâu đâu.”

Khi Tôn Dao về nhà thì thấy Nhậm Tư Đồ đang xem TV.

Chính là bản tin thời sự lúc mười hai giờ, công ty xây dựng Lợi Đức chuẩn bị xây dựng trung tâm thương mại thế hệ mới.

Nhậm Tư Đồ cầm điều khiển TV không nói được lời nào, tôn dao cũng chỉ nhắm mắt nghe tin tức, liền đem lời nói trong lòng Nhậm Tư Đồ nói ra hộ: “Họ Tưởng kia cũng quá ác độc, đây đúng là nhỏ cỏ tận gốc mà.”

Nhậm Tư Đồ lắc đầu rồi tắt TV.

“Chủ nhật tốt lành cũng bị tin tức này làm cho hỏng bét…” Nhưng kỳ thật dù chủ nhật không có tin tức này thì cũng không thể nào có một chủ nhật vui vẻ.

Vẻ mặt Nhậm Tư Đồ ủ dột, hai tuần này Tôn Dao đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, chuyện cô đi tìm Từ Kinh, tạm thời không nói cho Nhậm Tư Đồ biết. Tôn Dao hiểu rõ cô ấy, nếu biết nhất định sẽ

https://thuviensach.vn

khuyên cô không nên đem chuyện hôn nhân của mình ra đánh cược vì Thời Chung và cô ấy, nhưng như thế thì đồng nghĩ với việc cô trơ mắt nhìn Thời Chung mất đi cây cỏ cứu mạng cuối cùng…

Nhìn bộ dạng hiện nay của Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao có chút không cất được lời: "Tư Đồ, mình…."

Nhưng khi Nhậm Tư Đồ ngẩng đầu lên nhìn Tôn Dao, lời nói chưa nói ra, đúng lúc điện thoại Nhậm tư Đồ vang lên, Nhậm Tư Đồ nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Tôn dao, nghi ngờ liếc nhìn cô một cái rồi nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia Thư ký Tôn nói: "Bà chủ, Thời tiên sinh không về kịp để ăn cơm, các người đừng chờ anh ấy, cứ ăn trước đi."

Khó có khi Thời Chung được về nhà ăn cơm, người giúp việc trong phòng bếp đang rất bận rộn, rất nhiều ngày không thấy Thời Chung nên Tầm Tầm cũng rất hưng phấn, nay Thư ký Tôn nói như vậy, Nhậm Tư Đồ không khỏi nhìn vào bếp một cái---Tầm Tầm cười híp mắt đem bát đũa sắp xếp lên bàn ăn, tiểu tử này có nhiều biết bao mong đợi được gặp ba chân dài, không cần nói ra cũng biết.

"Có phải ở công ty xảy ra chuyện gì không?"

"Không phải, Thời tiên sinh lúc này đang ở bệnh viện."

Bị dọa cho sợ, Nhậm Tư Đồ đang ngồi trên ghế salon "Vụt" đứng lên: "Anh ấy bị sao vậy?"

Lời vừa nói ra, ngay cả người giúp việc tỏng bếp cũng ló đầu ra, Tầm Tầm cũng buông chén đĩa trực tiếp chạy tới trước mặt Nhậm Tư Đồ, vóc dáng nho nhỏ dù có cố thế nào cũng không với tới điện thoại di động, Tầm Tầm định bước lên ghế salon, tiến tới bên cạnh điện thoại, mắt to nhìn chằm chằm nghe xem bên kia đang nói cái gì.

https://thuviensach.vn

“Là Tiểu Từ. Bởi vì Thời tiên sinh đi xe khác nên, mà Tiểu Từ cùng với Cẩu Tử đi chung một xe, không biết tại sao lại xảy ra xung đột nên bị thương một chút, Thời tiên sinh ghế vào bệnh viện nhiền một lát rồi sẽ trở về công ty.”

Nhậm Tư Đồ nghe rất rõ, nhưng Tầm Tầm lại không, mỗi hai chữ “bệnh viện” lọt vào lỗ tai, Tầm Tầm liền nóng nảy, trong nháy mắt nhảy từ ghế salon xuống, chạy thẳng vào phòng mình, trong chốc lát đã vác ba lô nhỏ vọt ra khỏi phòng, chân mày nghiêm túc nhíu lại: “Bệnh viện nào? Con muốn đi thăm ba chân dài.”

Nhậm Tư Đồ vội vàng đem tên tiểu quỷ ôm trở lại: “Không phải ba Thời Chung bị bệnh, mà là chú Tiểu Từ.”

Tình cảnh trước mắt làm cho hốc mắt Tôn Dao nóng lên, không nhịn được mà quay mặt đi.

Nét mặt Tầm Tầm càng ngày càng giống một

người, nhất là khi cau mày, nhưng hôm nay trong suy nghĩ nó đã nhìn nhận một người cha, mà không phải là anh ta…

Nhìn nhận một người mẹ, thì càng không phải là cô… Loại tâm tình này xuất hiện trong lồng ngực Tôn Dao, hốc mắt cũng theo đó mà trở nên nóng, cô vội vã liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Tớ thiếu chút nữa đã quên, buổi chiều còn có sự kiện cắt băng khánh thành, tớ không ở đây ăn được, đi trước đây.”

Nhậm Tư Đồ đem Tầm Tầm đang không yên đặt lên ghế sofa, nhìn theo Tôn Dao ở phía trước, chỉ kịp hỏi một câu: “Không phải trưa nay đã tham gia sự kiện cắt băng đó rồi sao?”

Lúc này Tôn Dao đã vào thang máy, làm bộ như không nghe thấy, cứ im lặng như vậy mà rời đi.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều sau khi đưa Tầm Tầm tới lớp, Nhậm Tư Đồ liền tới bệnh viện thăm Tiểu Từ, hoàn toàn không biết khi mình vừa lái xe rời khỏi cổng trường, thì một chân Tầm Tầm đã bước theo sau, thằng bé lưng đeo cặp sách, ra sức chạy như điên.

Bạn nhỏ Tầm Tầm trốn học.

Dùng tiền tiêu vặt mua một đống lớn đồ ăn vặt, cặp sách nhỏ của cậu bị nhét đầy, ở bên ngoài siêu thị bắt một chiếc taxirồi nói: “Tòa nhà Trung Hâm.”

Nói xong lại móc ở trong túi ra một cái điện thoại di động cũ, lên web tra địa chỉ: “Đường 11, khu Tài chính.”

Chỉ là Tầm Tầm không ngờ, bản thân trăm ngàn khổ cực trốn học lại chụp hụt…

Sau khi nói rõ mục đích tới đây, cậu liền đem cặp sách đặt trên ghế, bóng dáng nghiêm túc nho nhỏ này thu hút rất nhiều người vây xem: “Đứa bé này ở đâu tới vậy?”

“Tìm cha.”

“Cha? Là ai?”

“Nó nói cha nó là Tổng giám đốc Thời.”

“Không thể nào. Tổng giám đốc Thời mới kết hôn không lâu… Không đúng, không phải hôn lễ không thành sao?”

“Tôi cũng không biết, vốn là muốn điện thoại hỏi thư ký Tôn một chút, chắc anh ấy sẽ biết rõ mọi chuyện, nhưng lại không gọi được.”

“Khẳng định là không gọi được rồi. Thư ký Tôn đi theo Tổng giám đốc Thời tới Tập đoàn Kính Nam, khẳng định là không có tiến triển gì, nào

https://thuviensach.vn

có rảnh nhận điện thoại của cậu?”

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để thằng bé này ngồi chờ nguyên buổi chiều?”

Tầm Tầm lắng tai nghe, con ngươi nho nhỏ lay chuyển, lấy điện thoại ra tìm kiếm một hồi…

Tập đoàn Kính Nam.

Sờ ví tiền một lần nữa, tính toán thì thấy cũng không còn lại bao nhiêu, nhưng xem chừng cũng đủ thuê xe. Tầm Tầm không nói hai lời liền nhảy xuống khỏi ghế đi về phía thang máy, chị gái tiếp tân nhìn bóng dáng nhỏ bé như bay về phía trước thì cuống quýt kêu: “Này! Người bạn nhỏ, em đi đâu vậy?”

Lúc này Tầm Tầm đã vào thang máy, cửa thang máy đóng lại, thân hình nhỏ bé liền biến mất hoàn toàn khỏi ánh mắt của cô tiếp tân.

Đáng tiếc khi tới Tập đoàn Kính Nam thì Tầm Tầm cũng gặp tình cảnh tương tự…

Bị chặn lại.

“Cháu tới tìm Thời Chung, ông ấy tới chỗ này để họp.”

Tập đoàn Kính Nam có quy mô mà Trung Hâm không thể sững sờ được, cả một tòa nhà lớn đều là của một mình Tập đoàn, Tầm Tầm mới ở lầu một đã bị nhân viên an ninh chặn lại, rồi bị dẫn đến chỗ của quản lý.

“Người bạn nhỏ, cháu tìm ai?”

“Thời Chung.”

https://thuviensach.vn

“Thời Chung là ai? Làm ở bộ phận nào, ta có thể giúp cháu gọi cậu ta xuống.”

“Không phải không phải, ông ấy tới đây để họp.”

Quản lý có chút khó hiểu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Là như thế này, người bạn nhỏ, nếu cháu không có thể thì sẽ không thể nào lên lầu, chỉ có thể để người ở trên xuống đón, hoặc là… để nhân viên bảo vệ ở đây cùng chờ với cháu đến khi cậu ta xuống, được chứ?”

Tầm Tầm có vẻ khó xử hơn so với vị quản lý này, cậu cũng suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng cháu đã không còn thời gian nữa rồi…”

Là cậu trốn học ra ngoài, vốn là muốn đưa đồ an ủi sau đó sẽ trở về lớp học, như vậy sẽ thần không biết quỷ không hay, Nhậm Tư Đồ cũng không phát hiện nó trốn học, nó cũng sẽ không bị mắng.

Muốn cậu ở lại chỗ này đợi Thời Chung, nhất định là phải đợi đến gần tối, khi Nhậm Tư Đồ tới trường đón, tất cả sẽ bị bại lộ…

Đang lúc khó xử thì quản lý tình cờ liếc mắt nhìn về phía sau lưng Tầm Tầm, nhất thời liền bắt đầu cẩn thận. Quản lý đứng thẳng, kính cẩn lễ phép hướng về phía đó chào hỏi: “Từ tiên sinh.”

Tầm Tầm tò mò quay đầu nhìn lại, sững sốt.

Cậu nhớ người này…

Chính là người xấu đã hại cậu tứ cầu thang.

Từ Kính ngồi trên xe lăn, được người đẩy tới trước mặt Tầm Tầm. Tầm Tầm theo bản năng lùi về phía sau một bước, nhưng đối với Từ Kính làm cho người ta không đoán được suy nghĩ thì vô cùng kiên cường, không có nửa điểm né tránh.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi người trợ lý đẩy xe lên tiếng phá vỡ không khí im lặng này: “Người bạn nhỏ tới đây làm gì?”

Không đợi người quản lý trả lời, Tầm Tầm đã đem khuôn mặt nhỏ nhắn ngạo nghễ giương lên: “Cháu tới tìm ba.”

Vẻ mặt trầm ổn không cảm xúc giống như pho tượng của Từ Kính lúc này thoáng vẻ bối rối.

Đoán chừng đến nay chưa từng có ai có thể nhìn thấy vẻ mặt sững sốt này của Từ tiên sinh lừng lẫy.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Tầm Tầm rất ghét ông chú cứ nhìn mình chằm chằm kia, cậu liếc một vòng, thấy trợ lý đứng sau ông chú kia, không những thế. . . . . Quản lý đại sảnh còn kính cẩn lễ phép gọi anh này là "Từ tiên sinh" nữa, như vậy anh ấy chắc chắn là ông chủ ở đây —— Tầm Tầm quyết định bỏ qua sự tồn tại của chú ngồi xe lăn, cực kỳ chân thành tha thiết ngẩng đầu nhìn về phía trợ lý, nói: "Ba em đến đây họp, em đến đưa đồ cho ba rồi trở về đi học. Anh ơi, giúp em đi mà."

Thằng bé này rất thông minh, đáng tiếc đã đánh giá sai tình thế, cầu xin lầm người rồi, Từ Kính nhanh chóng phục hồi lại, anh không nói gì, chỉ hướng hất cằm về phía lối vào, trợ lý Tiêu Viên lập tức hiểu ý, vẻ mặt hiền hoà nói với Tầm Tầm: "Được, để anh dẫn em lên."

Tầm Tầm rất thích anh này, nghe thấy thế không ngừng gật đầu, thấy Tiêu Viên đẩy xe lăn đi vào, Tầm Tầm lập tức đuổi theo —— theo sát bên cạnh Tiêu Viên, cố gắng cách xa cái người đang ngồi xe lăn kia.

Nhìn thấy Tiêu Viên đi vào mà không cần quét thẻ, bảo vệ trực tiếp mở cửa cho qua, Tầm Tầm càng cảm thán bản thân không nhìn nhầm người. Cũng vì vậy nên trong thang máy, Tiêu Viên hỏi cái gì cậu cũng ngoan ngoãn trả lời.

"Người bạn nhỏ, ba em tên là gì?"

"Dạ là Thời Chung."

"Một mình em đến đây, mẹ em nhất định sẽ lo lắng."

https://thuviensach.vn

"Em chuồn từ trường ra đây, mẹ em vẫn tưởng em ở trong lớp."

Từ kính ngồi trên xe lăn, mặc dù anh không nói gì, cũng không quay lại nhìn Tầm Tầm và Tiêu Viên ở đằng sau, nhưng tất cả vấn đề Tiêu Viên hỏi đều là hỏi giúp anh, anh chỉ có thể nhìn thằng bé qua vách thang máy phản quang, thấy vẻ mặt nó rất sống động.

Khi Tầm Tầm nằm viện, Tiêu Viên có đến thăm bệnh cùng anh nhưng thằng bé này không biết, bây giờ còn làm quen với cậu ta nữa.

Thậm chí nó còn bày ra bộ dạng sùng bái khi thấy Tiêu Viên gọi điện: "Phó tổng phụ trách tiếp đãi người nào của Trung Hâm?"

". . . . . ."

"Được." Nói xong liền huỷ lệnh thang máy, ấn vào lầu chỗ Phó tổng làm việc.

Tầm Tầm cứ như vậy bị dẫn vào phòng tiếp khách. Anh trai tốt bụng và chú xấu tính đều đi rồi, chỉ còn lại một mình cậu đông trong phòng khách.

Cửa vừa mở ra, Tầm Tầm liền ngẩng đầu nhìn lên, sau khi nhìn thấy người đến là một dì xinh đẹp mà không phải Thời Chung xong, cặp mắt tràn ngập hy vọng của cậu thoáng cô đơn.

Dì xinh đẹp đem thức uống và đồ ăn vặt đặt trước mặt Tầm Tầm: "Người bạn nhỏ, chờ một chút, bọn họ sẽ ra ngay."

Tầm Tầm vốn không có khẩu vị, nhất là nghĩ đến việc ngộ nhỡ Nhậm Tư Đồ đến trường đón cậu, phát hiện ra. . . . . Nhưng dõi mắt nhìn lên, trên bàn đều là đồ cậu thích ăn liền không nhịn được nuốt nước miếng.

https://thuviensach.vn

Vừa bóc được một gói xoài sấy khô, cửa phòng khách lại bị người đẩy ra. Đáng tiếc người tới vẫn không phải Thời Chung, mà là chú ngồi xe lăn hung dữ.

Từ Kính có thể cảm thấy đứa nhỏ này có địch ý với mình. Thật ra thì ngay cả ánh mắt của nó cũng cực kỳ giống anh. Khi lần đầu tiên ba anh dẫn Từ Kính Duyên bước vào nhà họ Từ thì anh cũng dùng ánh mắt ấy nhìn thằng em không biết chui từ đâu ra, chỉ là đang thời niên thiếu, không ai ngờ tương lai sẽ xảy ra bước ngoặt lớn tới vậy.

Mà bộ dạng đứa bé quật cường mím môi giống hệt Tôn Dao, cực kỳ giống.

Từ Kính trượt xe lăn đi vào phòng tiếp khách: "Ba cháu vẫn còn ở trong nói chuyện cùng Phó tổng, chú chờ với cháu."

Tầm Tầm không lên tiếng.

"Lần trước làm cháu té cầu thang, chú xin lỗi."

Từ Kính nói xong, xe lăn đã đến trước mặt Tầm Tầm, tựa như đang trong cuộc đàm phán, Từ Kính: "Chấp nhận lời xin lỗi của chú nhé?"

Tầm Tầm nhìn bàn tay đưa ra của Từ Kính, suy tư thật lâu, từ từ đưa tay ra nhưng vẫn còn do dự. Đúng lúc này, Từ Kính liền cầm lấy tay cậu: "Đồng ý."

Tầm Tầm cứ như vậy bị ép buộc đón nhận lời xin lỗi của người này nhưng, nam tử hán nói lời phải giữ lời, đã bắt tay giảng hòa rồi, dù vẻ mặt Tầm Tầm vẫn sa sầm nhưng vẫn dịch mong sang nhường chỗ, Từ Kính nhận ý tốt của cậu, tay khẽ chống lên thành ghế sofa rồi dời người từ xe lăn lên ghế.

"Rốt cuộc bao giờ ba cháu mới ra ngoài?"

https://thuviensach.vn

"Nhanh thôi." Từ Kính hiển nhiên không thích bất cứ chuyện gì có liên quan đến người "ba" kia, giọng điệu hơi đanh lại nói chuyện. Anh nhìn chằm chằm vào một vết thương cũ trên cánh tay Tầm Tầm: "Đây là lần trước té bị thương à?"

Tầm Tầm sờ lên vết sẹo, như một chiến sĩ chiến thắng trở về, khóa miệng nhếch lên nụ cười hài lòng: "Đây là vết sẹo lần đầu tiên cháu đánh nhau thắng để lại. Ba cháu gọi cái này là huy chương."

Đứa nhỏ này chẳng câu nòi rời "người ba" kia cả, Từ Kính cam thấy hơi bị đè nén, giọng nói lạnh đi: "Trẻ con không thể động tý là đánh nhau được, mẹ cháu sẽ đau lòng."

Tầm Tầm hơi khinh thường: "Nó đáng bị thế, ai bảo nó nói cháu được nhặt từ đống rác về."

"....."

"Tại sao chú không nói gì thế?" Tầm Tầm nghi ngờ nhìn Từ Kính đột nhiên im lặng.

Từ Kính dơ tay, gần như là theo bản năng muốn kiểm tra đỉnh đầu thằng bé, nhưng tay anh mới vươn ra một nửa, thằng bé đã vô thức nghiêng đầu trốn tránh. Từ Kính chỉ có thể thu tay, tựa như vô ý hỏi: "Bị nó nói như vậy có phải rất khổ sở không?"

Tầm Tầm vung tay lên, làm như không để ý: "Cháu đã quen rồi. Bọn nó đều cười cháu là thằng không có bố, nói cháu được nhặt từ đống rác về, về sau, mỗi lần họp phụ huynh, chỉ cần ba chân dài có mặt...." Suy nghĩ đến tình cảnh lúc đó, Tầm Tầm cười tươi như hoa, dứt khoát "Ha ha" mấy tiếng.

Mặt Từ Kính không nhìn ra cảm xúc, chỉ có điều quả đấm nắm lại càng chặt.

https://thuviensach.vn

"Ba chân dài của cháu rất lợi hại, nhiều người thấy ông ấy còn không dám nói, có một lần ông ấy đến đón cháu tan học, mấy bạn học hay cười nhạo cháu sợ đến nỗi chẳng dám nói gì, sau này cũng không dám ném đồ vào cặp sách của cháu nữa." Tầm Tầm vẫn cố hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, háo hức kể lại cho Từ Kính nghe.

Từ Kính cười phụ họa, nhưng không mở miệng nói gì nữa.

Tầm Tầm nói rất vui vẻ, nhất là khi nói đến công trạng vĩ đại, suýt chút đã quên thời gian, cậu xem đồng hồ: "Ôi! đã trễ vậy rồi à, cháu phải về trường đây!"

Tầm Tầm vội vàng móc mấy thứ trong cặp sách ra, đặt một túi đồ ăn vặt lớn lên bàn trà: "Đưa mấy thứ này cho ba cháu giúp cháu nhé, nhất là bức tranh này, nhất định phải đưa tận tay cho ba cháu nhé....!"

Từ Kính quét mắt nhìn đống đồ ăn vặt kia liền bất đắc dĩ bật cời, nhưng khi thấy Tầm Tầm trịnh trọng đưa bức tranh cho anh, tim anh bỗng dưng căng lên, không thể cười nổi.

Bức tranh do chính thằng bé vẽ, dùng bút sáp bút nước, còn một màu vẽ không biết tên về một bức tranh gia đình, đề là: Ba ơi cố lên!

Từ Kính nhắm chặt mắt, ẩn giấu tất cả cảm xúc: "Chú đưa cháu về trường."

"...." Hiển nhiên, Tầm Tầm vẫn kiêng kị lần trước anh đưa nó về nhà phát sinh chuyện ngoài ý muốn, anh hơi ngẩn ra.

"Chỗ này khó bắt xe, ngộ nhỡ về muộn bị mẹ cháu phát hiện cháu trốn học..."

Từ Kính còn chưa nói xong, ánh mắt của Tầm Tầm đã nói cho anh biết: Thằng bé bị thuyết phục.

https://thuviensach.vn

Từ Kính ngồi trở lại xe lăn, đi về phía cửa: "Ngồi xe của chú sẽ tiết kiệm thời gian hơn, đi thôi."

Tầm Tầm nhìn đồng hồ, quả thật đã đến giờ tan học, cậu ra quyết tâm, đề xuống toàn bộ khúc mắc, bước nhanh theo.

Trên đường ngồi xe về trường, Tầm Tầm không hề hé răng, vẫn nhìn đồng hồ, không dám sơ suất, Từ Kính thấy bộ dạng khẩn trương của cậu, nụ cười thoáng hiện bên khóe miệng.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang tâm trạng tốt đẹp của anh ---

Là phó tổng gọi tới: "Từ tổng, Thời tổng của Trung Hâm tới nói chuyện, bọn họ muốn hợp tác với chúng ta...."

Từ Kính chăm chú nhìn Tầm Tầm ---- thằng bé vẫn cố chấp nhìn đồng hồ, lầm bầm cầu nguyện; Đi chậm một chút, chậm một chút....

Từ Kính thu lại ánh mắt yêu thương, lạnh lùng nói: "Vẫn như trước đi, tạm thời không đáp ứng, cũng đừng cự tuyệt. Tiếp tục kéo dài."

Xe dừng ở cửa trường Cấm Hành, cách thời gian tan học không đến mười phút, Tầm Tầm vội vàng tạm biệt Từ Kính, cậu xuống xe, quét mắt một vòng, không thấy bóng dáng Tầm Tầm. Cậu đang định thở phào thì đột nhiên nghe thấy giọng của Tôn Dao ---

"Tầm Tầm!"

Huyệt thái dương của Tầm Tầm giật giật, người cứng lại, rất lâu sau mới quay lại nhìn.

Chỉ thấy xe của Tôn Dao đỗ cách đó không xa, còn cô đang hạ cửa sổ xe xuống, cau này nhìn thằng bé vừa trốn học về.

https://thuviensach.vn

*

Thật ra Tôn Dao đã nhận ra chiếc xe kia của Từ Kính, sau đó mới thấy Tầm Tầm nhảy xuống từ chiếc xe đáng chết đó.

Cô không ngờ mình đến đón Tầm Tầm tan học lại đụng trúng một màn này.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Tôn Dao không chút suy nghĩ liền xuống xe. Chạy nhanh qua bên kia đường, thật là, một chút hình tượng cũng không để ý, ánh mắt nghiêm túc như thế, còn kém một chút nữa là có thể giả thành Mẫu Dạ Xoa rồi.

Mắt thấy Tôn Dao chạy thẳng tới đến trước mặt, Tầm Tầm hoảng sợ, xong rồi, xong rồi. . . . . Bị bắt quả tang rồi.

"Hãy nghe con giải thích. . . . . ." Tầm Tầm cẩn thận mở miệng, không ngờ còn chưa nói hết, liền bị Tôn Dao khiêng lên, cứ như vậy Tầm Tầm vừa thét lên, vừa bị Tôn Dao mang về trong xe của mình.

Từ Kính thu hết một màn vào mắt, trợ lý Tiêu nhìn Từ Kính, tay cũng đã đặt lên tay cầm cửa, rõ ràng đang đợi chỉ thị của Từ Kính, nhưng Từ Kính chỉ nhàn nhạt lắc đầu, để Tôn Dao đem Tầm Tầm đi.

Tầm Tầm biết Tôn Dao lâu như vậy, nhưng chưa từng thấy cô tức giận như thế, vì vậy chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, : "Ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ dì trở lại, không được đi đâu hết."

Tầm Tầm đã bị dọa, nào dám phản kháng nữa? Lúc này dùng sức gật đầu một cái.

Tôn Dao khí thế hung hăng giết quay lại bên cạnh xe Từ Kính, cũng không kéo cửa xe bên cạnh Từ Kính, mà là trực tiếp đi tới ghế lái, tài xế thấy thế, vội vàng hạ xuống cửa sổ xe, vênh mặt hất hàm nói với trợ lý Tiêu và tài xế: "Hai ngươi xuống xe."

Nhất thời tài xế bị luống cuống. Quay đầu lại hỏi ý Từ Kính.

https://thuviensach.vn

Từ Kính gật đầu, tài xế cũng chỉ có thể cúi gằm đầu xuống xe. Mà tài xế vừa xuống xe, Tôn Dao liền ngồi vào ghế lái, trực tiếp lái xe đi.

Trợ lý Tiêu cũng chỉ có thể đứng ở ven đường, đưa mắt nhìn đèn xe biến mất ở đầu đường kế tiếp. Tài xế lo âu nhìn trợ lý Tiêu, trợ lý Tiêu nhún nhún vai: mặc dù Từ tiên sinh đi lại không tiện, nhưng đối phó với một người phụ nữ, vẫn còn dư sức. .

Nửa giờ sau.

Ông chủ mình bị phụ nữ kia bắt cóc, đến giờ vẫn chưa về, trợ lý Tiêu và tài xế đứng ven đường sắp thành tượng rồi, hai người đàn ông bị bỏ rơi chỉ có thể đi tìm người bạn nhỏ Tầm Tầm để giải buồn.

Tầm Tầm bị khóa ở trong xe Tôn Dao, chỉ hạ kính xe xuống một chút để hóng mát.

Nhóc này tận mắt chứng kiến Tôn Dao cướp người giành xe như thế nào, nhìn lại thời gian một chút, chân mày liền nhíu lại: "Rốt cuộc khi nào bọn họ mới trở lại?"

Trợ lý Tiêu lắc đầu một cái.

Vừa nghĩ tới lúc ấy Tôn Dao đang nổi giận đùng đùng, nhóc con liên tiếp sợ: "Có phải Tôn Dao rất ghét chú ấy hay không?"

Trợ lý Tiêu chau mày suy tư thật lâu: "Đó không phải là ghét, đó là yêu."

Tầm Tầm khó hiểu nhìn anh.

Một hồi lâu, "Không thể nào, yêu. . . . . như ba mẹ của tôi vậy mới là yêu, " Tầm Tầm hồi tưởng lúc Nhậm Tư Đồ và Thời Chung ở chung một chỗ, không có việc gì len lén hôn cái miệng nhỏ một cái, kéo tay nhỏ bé

https://thuviensach.vn

mới phải yêu. . . . . Vẫn gật đầu một cái, vẻ mặt rất khẳng định, "Nhưng mỗi lầnTôn Dao gặp mặt chú ấy là mỗi lần gây gổ, còn thiếu chút nữa là đánh nhau."

Bộ dáng nghiêm túc suy tính của Tầm Tầm cực kỳ đáng yêu, trợ lý Tiêu cũng không nhịn được muốn đưa tay ngắt má một cái, đáng tiếc bị cửa sổ xe ngăn lại, Trợ lý Tiêu chỉ có thể đứng ở ngoài cửa xe khoanh tay, làm như thật nói: "Nhóc con, ngược luyến tình thâm cháu không hiểu được đâu."

Vừa nhắc tới ngược luyến tình thâm, trợ lý Tiêu lại suy nghĩ sâu xa một lần nữa, sửng sốt đem chính mình dọa sợ hết hồn, Tôn Dao mang ông chủ đến nơi nào? Đã lâu như vậy rồi, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Thật tình cũng không kinh tâm động phách như Trợ lý Tiêu tưởng tượng, Tôn Dao cho xe dừng ở ven đường, đoạn đường này ít người qua lại, Từ Kính ngồisau xe một câu nói cũng không nói, xe ngừng, anh cũng chỉ lẳng lặng đấu mắt với Tôn Dao qua gương chiếu hậu trên xe, thủy chung trầm mặc.

Tôn Dao chịu không nổi anh như vậy, cô quá rõ cái loại cảm giác bị người mặt không chút biến sắc làm đau như thế nào, lần này cô lại bị sự trầm mặc của anh chọc cho bạo phát: "Từ Kính, bỏ qua cho Tầm Tầm, bỏ qua cho tôi, có được hay không!"

"Cậu bé là con anh, anh chỉ là dùng phương thức của mình từng bước một bước vào sinh hoạt của nó mà thôi." Cuối cùng Từ Kính cũng mở miệng, giọng nói đều đều không chút gợn sóng.

"Con trai?" Tôn Dao cười khẩy, đây là chuyện rất đáng cười? Là lời nói vô căn cứ, "Anh và tôi đều như nhau, một là không có dưỡng dục nó, hai là không có chăm sóc nó, căn bản không có tư cách lấy thân phận là cha

https://thuviensach.vn

mẹ để xuất hiện trong cuộc đời của nó. Mẹ của nó là Nhậm Tư Đồ, ba là Thời Chung, cả đời không thể là Từ Kính anh!"

"Thời Chung?" Từ Kính hừ lạnh một tiếng, bỗng dưng đưa mắt nghiên nghiên, rốt cuộc không còn là lạnh lùng nhìn vào mắt Tôn Dao nữa, mà con mắt dấy lên tia lửa, nhìn Tôn Dao, " Buổi chiều tôi vừa gặp người đàn ông kia, tôi không chịu chìa tay giúp đỡ, hắn ta cuối đầu như tên ăn xin, như vậy thì có tư cách gì làm ba Tầm Tầm?"

Muốn chọc giận Từ Kính cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng hôm nay Tôn có thể cảm nhận được anh đầy ngập lửa giận, hoặc nói là. . . . . Lửa ghen. Tôn Dao cười lạnh: " Từ Kính tôi đã từng biế không phải như vậy, bộ dáng của anh bây giờ rất giống tiểu nhân."

Từ Kính hơi ngẩn ra, đến tột cùng mình đã từng là dạng gì, anh đã sớm quên, lại càng không muốn nhớ lại, nhưng những ngày tháng cùng cô trải qua có bao nhiêu tốt đẹp, anh nhớ rõ ràng.

Hoàn toàn đối lập với hôm nay. . . . . .

"Không đúng, tôi nói sai, " giọng Tôn Dao lại xem thường, lời nói xoay chuyển, "Thật ra thì trước nay anh đều là tiểu nhân, chỉ là anh đã che đậy quá tốt. . . . . ."

Tốt đến mức cô thật sự cho là anh sẽ giúp cô. . . . . .

Vẻ mặt của anh dần hiện ra tia đau đớn.

Tôn Dao theo bản năng tránh nhìn anh, giọng nói lạnh hơn so với trước kia: "Vừa nghĩ tới những chuyện trước đây anh làm với tôi, vừa nghĩ tới những chuyện anh làm, làm sao tôi có thể ở chung một mái nhà với anh cả đời được

https://thuviensach.vn

đây? Tôi vừa sinh Tầm Tầm, mẹ tôi liền đem Tầm Tầm đưa cho người khác, bởi vì bà ấy cảm thấy đứa bé này là sự sỉ nhục, thật ra thì đứa bé không phải, anh mới phải, vừa nhìn thấy mặt của anh, tôi liền nhớ tới tất cả không vui trước đây, trói tôi ở bên cạnh cả đời, không bằng để cho tôi chết đi."

"....."

"Cho nên, tôi sẽ không để đứa bé này ra đời, càng sẽ không có chuyện kết hôn với anh. Cho dù Thời Chung thành tên ăn xin, Nhậm Tư Đồ cũng sẽ thương anh ta, Tầm Tầm cũng xem anh ta là người ba giỏi nhất trên thế giới, về phần anh..." Tôn Dao lặng lẽ quay đầu lại nhìn anh, không có nói thêm gì nữa.

Lần đầu tiên trong đời Từ Kính bị người ta nhìn với ánh nhìn thương hại như vậy. Thật ra thì ánh mắt của cô lại giống như nguyền rủa, nguyền rủa anh, mãi không có người yêu thương...

***

Lúc Tôn Dao trở lại cửa trường học, đã gần một giờ sau, từ nhỏ Tầm Tầm đã có bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện, hiện tại tình trạng này, căn bản không dám nhắc tới chú xe lăn nửa chữ, chỉ có thể khoanh tay trước ngực, đáng thương van xin: "Chuyện con trốn lớp, dì hàng vạn hàng nghìn ngạn vạn lần đừng nói cho Tư Đồ. Tôn Dao, dì tốt nhất..."

Lúc hai người bọn họ về đến nhà, Nhậm Tư Đồ còn chưa trở lại.

Phòng khách trống trải, Tôn Dao trầm mặc không nói, Tầm Tầm rụt rè, hết sức vắng lạnh, dì Liên giúp việc cũng nhịn không được, thở dài thở ngắn trong lòng, cuối cùng chỉ có thể hỏi Tôn Dao: "Buổi tối Thời tiên sinh lại không trở về ăn cơm. Cô chủ đâu? Cũng không về rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Tôn Dao miễn cưỡng lên tinh thần, đang muốn trả lời dì giúp việc, cũng lúc này thang máy truyền đến tiếng đing.

Thật là, nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Tôn Dao nhìn cửa thang máy, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón bộ dạng mặt ủ mày ê của Nhậm Tư Đồ, nhưng khi cửa thang máy mở ra, đập vào mắt là bóng dáng của Thời Chung.

Tôn Dao sửng sốt.

Tầm Tầm cũng đã không nhịn được nhảy lên, hô hào: "Ba!"

"Mặt trời mọc lên từ phía tây sao, anh còn có thời gian trở lại ăn cơm?"

Tôn Dao làm bộ nhìn ngoài cửa sổ một cái, thật ra thì trời ngoài gần tối rồi, đâu còn thấy được bóng dáng mặt trời?

Tầm Tầm thấy ba chân dài nhiều ngày không gặp, dĩ nhiên là lập tức vui vẻ ra mặt, thẳng hướng ngực Thời Chung mà chạy đến, Thời Chung vừa ôm Tầm Tầm, vừa nói với Tôn Dao: "Tôi không trở lại ăn cơm, tôi trở lại nấu cơm, tôi còn thiếu con trai một bữa thịt thịnh soạn."

Nói xong không quên nhéo chóp mũi Tầm Tầm một cái. Đây đối với Tầm Tầm mà nói quả thực là chuyện tốt, ôm chặt lấy cổ Thời Chung, một chút cũng không buông tay.

***

Cha mẹ của Tiểu Từ bởi vì chuyện Thời Chung mà bị thương, nên có lời oán thán với Thời Chung, hôm nay Tiểu Từ nằm viện. Nhậm Tư Đồ đi thăm, hay bởi vì mình "Thời phu nhân", bị mấy vị trưởng bối làm khó một buổi chiều, liền Tầm Tầm tan lớp, cô cũng không kịp đi đón, lúc đi ra bệnh viện cũng đã chạng vạng tối.

https://thuviensach.vn

Cuộc sống còn có thể rối loạn hơn một chút sao?

Nhậm Tư Đồ về đến nhà, cũng không để ý những thứ khác, thấy Tôn Dao ngồi ở trên ghế salon, Nhậm Tư Đồ cũng đi tới, khẽ ném mình lên ghế salon bên cạnh Tôn Dao, nhắm mắt lại. Thuận miệng hỏi một câu, "Tầm Tầm đâu?"

Tôn Dao lườm phòng bếp một cái: "Giúp dọn bát đũa."

Nhậm Tư Đồ "ừ" một tiếng cũng không nói chuyện nữa, liền truyền đến giọng Tầm Tầm kêu ăn cơm: "Mau tới đây, ăn cơm rồi!"

Tôn Dao nghe vậy đứng dậy, Nhậm Tư Đồ vẫn còn dựa ghế salon, Tôn Dao vỗ vỗ bả vai của cô, cô cũng không động, chỉ nói: "Cậu đi ăn đi, tớ ăn không vô, một lát ăn sau."

Tôn Dao cũng không giục cô, Nhậm Tư Đồ nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát, cảm giác đột nhiên có hơi thở quen thuộc tiến tới gần. Cô mở mắt ra.

Dẫn vào tầm mắt, là Thời Chung nở nụ cười.

Anh đứng ở trước người của cô, dịu dàng thay cô gẩy gẩy tóc tán ở trên trán.

"Anh về khi nào?"

Thời Chung không trả lời, chỉ một tay ôm cô lên, đi đến phòng ăn.

Nhậm Tư Đồ đã quên cái khác, chỉ lo nhìn anh, cho đến khi bị đặt trên ghế cạnh bàn ăn, mới giật mình anh gióng trống khua chiêng ôm công chúa đưa tới, tất cả mọi người đang ngồi vây xem.

Tôn Dao đối với lần này đã sớm thấy nhưng không thể trách, Tầm Tầm là làm bộ che kín mắt, kì thực vẫn xuyên qua khe hở quang minh

https://thuviensach.vn

chính đại nhìn lén.

Thời Chung sờ sờ mũi Nhậm Tư Đồ: "Có anh ở đây, em sẽ ăn được?"

Nhậm Tư Đồ nhịn cười không được.

***

Một tuần lễ sau.

Tin tức về Thời Chung lại được lên một lần nữa.

Không còn là chính luận, càng không phải là sách giải trí, mà là tin tức trang bìa tạp chí tài chính --

"Kính, tập đoàn Trung Hâm đầu tư quảng trường, muốn xây thành trung tâm buôn bán bất động sản lớn nhất."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 77

“Tập đoàn Kính Nam bơm tiền vào công trình Trung tâm thương mại của Trung Hâm, lên kế hoạch cho một chuỗi các bất động sản thương mại lớn.”

Tin tức vừa được truyền ra, khắp mọi nơi đều khiếp sợ.

Tập đoàn Kính Nam từ trước tới nay là một tập đoàn thương mại độc lập, chưa từng bỏ vốn đầu tư vào hạng mục các công ty khác, huống chi công trình Trung tâm thương mại của Trung Hâm trong khoảng thời gian này bởi vì Thời Chung có liên quan đến một vụ án mà bị đình chỉ lại, đã bị người trong nghề chê cười là một công trình đầu voi đuôi cuột, ai cũng không ngờ hai công ty này sẽ bắt tay hợp tác.

Mà tin tức có được từ giới truyền thông thì, Tập đoàn Kính Nam hết sức coi trọng hạng mục Trung tâm thương mại này của Trung Hâm, người ngoài dự đoán số tiền đầu tư có thể hơn mười tỷ.

Cổ đông đứng ngồi không yên rút tiền khỏi dự án Trung tâm thương mại của Trung Hâm,

Nhậm Tư Đồ trước đến giờ chưa từng nghe được một chút tin tức nào từ Thời Chung, từ khi tin tức tập đoàn Kính Nam đầu tư xuất hiện, Nhậm Tư Đồ nghĩ lại chắc khoảng một tuần nay Thời chung luôn có thể về nhà ăn cơm đúng giờ, thời gian làm thêm cũng giảm bớt—quả nhiên là công ty có khởi sắc.

Nhưng khi Nhậm Tư Đồ biết được tin này, cũng không đi tìm Thời Chung đầu tiên, mà thừa dịp buổi trưa nghỉ ngơi mà tới phòng chụp hình

https://thuviensach.vn

của Tôn Dao, Tôn Dao là người đại diện cho một nhãn hiệu quần áo và trang sức, cô ấy đang chụp hình cho sản phẩm mới trong quý ba, tranh thủ lúc nghỉ ngơi thì được nhà thiết kế dặn dò: “Bảo bối, cái eo của cô….so với lần trước nhất định là mập hơn một chút, nên giảm cân rồi.”

Một tia ngượng ngùng thoáng hiện ra trên mặt Tôn Dao, cô cười cười: “Gần đây không có quay phim, không để ý thành ra mập lên rồi, anh có cách tập luyện nào hiệu quả không?”

Tôn Dao đang nói chuyện câu được câu không với nhà thiết kế, cửa phòng nghỉ liền có người gõ, Tôn Dao thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu như nhà thiết kế còn muốn xem xét bụng cô nữa, cô thật sẽ nhịn không được mà muốn bỏ của chạy lấy người.

“Mời vào.”

Tôn Dao vừa dứt lời, trợ lý của Tôn Dao liền đẩy cửa đi vào: “Chị Dao Dao, Nhậm tiểu thư tới.”

Nhậm Tư Đồ đang đứng ở sau lưng trợ lý của Tôn Dao, Tôn Dao liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy cô, Nhậm Tư Đồ tới coi như là cho Tôn Dao một lý do hợp lý, Nhậm Tư Đồ đứng ở cửa phòng nghỉ còn chưa kịp vào, Tôn Dao đã trực tiếp đi ra cửa kéo cô đi ra bên ngoài, rồi quay đầu lại nói với nhà thiết kế: “Ngại quá, bạn tôi tới…tôi với cô ấy đi uống chút nước, chừng nào bắt đầu lại thì nhớ kêu tôi.”

Tôn Dao kéo Nhậm Tư Đồ đi một mạch xuống quán cà phê dưới lầu, cuối cùng cũng có thể thở phào một cái, nhưng vừa nghĩ tới bản thân cô mấy ngày nay đều bj người khác chọc ghẹo là béo phì thì lòng Tôn Dạo lại buồn rầu: “Bụng mình càng ngày càng lộ, không thể tiếp tục lừa gạt như vậy được nữa.”

Nhậm Tư Đồ nhìn chằm chằm bụng cô ấy một lúc lây, rồi đặc biệt trịnh trọng ngước mắt nhìn thẳng vào mắt Tôn Dao.

https://thuviensach.vn

Loại biểu cảm này có thể lừa gạt được nhà thiết kế nhưng không thể gạt được cô.

“Tin tức một giờ trước mới tung ra, Từ Kính đã đầu tư vào hạng mục của công ty Thời Chung.”

Tôn Dao không hề kinh ngạc: “Tin này mình cũng biết, đây không phải là chuyện vô cùng tốt sao?”

Tốt thì tốt, nhưng…Nhậm Tư Đồ không khỏi lo lắng cho cô ấy: “Cậu có phải đã thỏa thuận cái gì với Từ Kính, anh ta mới đồng ý giúp đỡ?”

“Anh ta muốn mình sinh con ra, rồi sẽ kết hôn cùng với anh ta.” Giống như nghĩ tới tình hình lúc ấy, nét mặt Tôn Dao không tốt chút nào, nhưng rất nhanh cô liền che đậy bằng một nụ cười vô vị: “Chẳng qua tớ không đồng ý, cũng bởi vì chuyện như vậy, cho nên tới với anh ta hoàn toàn trở mặt rồi, tớ cũng không rõ tại sao anh ta lại đồng ý giúp đỡ.”

Thái độ này của Tôn Dao làm cho Nhậm Tư Đồ sinh một chút lo lắng ở trong lòng: “Cô thật sự không muốn sinh đứa bé này ra?”

“Mình không biết.” Thật ra thì cô ấy đã liên lạc với bệnh viện, nhưng lại không nhịn được mà một lần lại một lần trì hoãn thời gian giải phẫu: “Thật ra thì mình tuyệt đối không sợ cái mũ ‘chưa kết hôn mà có con’ sẽ chụp lên đầu, nhiều lắm về sau mình sẽ ít diễn vai thiếu nữ, đổi qua diễn phụ nữ, nhưng….có thời điểm mình lại nghĩ, mình nhất định không thể cho đứa bé này một gia đình hoàn chình, mình không tình nguyện sinh ra nó, ngộ nhỡ sinh ra nó, lớn lên nó sẽ hận mình thì sao? Giống như Tầm Tầm, mình rất sợ sau này khi lớn lên nó sẽ biết sự thật, sẽ hận mình thấu xương.”

Thật ra thì mỗi lần đối diện với Tầm Tầm, nhất là khi Tầm Tầm có nụ cười cái nhăn mày giống người kia y như đúc, Tôn Dao phải dồn hết cả dũng khí, chỉ là cô ấy che giấu quá giỏi, trừ Nhậm Tư Đồ, sẽ không ai phát hiện ra được, giống như chiều hôm đó, khi cô ấy kết thúc quay phim thì

https://thuviensach.vn

chạy thẳng tới nhà họ Thời, đứng đối diện với vách thang máy phản quang để tập luyện nụ cười.

Khi cửa thang máy mở ra, thì nụ cười được tập luyện đã đọng ở trên mặt, đi vào nhà họ Thời, giống như thường ngày, khi còn chưa nhìn thấy bóng dáng của Tầm Tầm đâu đã đi về phía phòng đồ chơi cất tiếng: “Trai đẹp, mau ra đây xem dì Tôn Dao mang đồ tốt gì tới cho con này.”

Khóa học hè của Tầm Tầm tạm thời kết thúc, bởi vì Nhậm Tư Đồ mỗi ngày phải đi làm, mà Thời Chung thì lại càng không có thời gian chăm sóc cho thằng bé, cho nên nó cả ngày đều phải ở nhà cùng với người giúp việc, lúc này, khi Tôn Dao không nghe thấy tiếng Tầm Tầm trả lời liền có chút ngạc nhiên, vừa đúng lúc người giúp việc từ trong phòng chứa đồ đi ra, Tôn Dao tiếp tục nhìn về phòng đồ chơi, vừa hỏi người giúp việc: “Tầm Tầm đâu rồi?”

“Thằng bé nha, đang ở chỗ Thời tiên sinh, lúc nãy còn nói sẽ làm vệ sĩ cho Thời tiên sinh.”

“Cái gì?”

“Tầm Tầm ở nhà buồn, nên đi theo Thời tiên sinh đi làm.

Nghĩ đến Tầm Tầm trong lòng Tôn Dao thật lạnh, giữa trưa lúc gặp Nhậm Tư Đồ cô ấy có nói tới một câu: cả ngày hôm nay Thời Chung đều họp ở bên tập đoàn Kính Nam.

Sự khủng hoảng cùng tức giận lan tràn lên khuôn mặt Tôn Dao, cho tới khi Tôn Dao xuất hiện ở đại sảnh của tập đoàn Kính Nam, ở trước mặt người quả lý đại sảnh nói thẳng muốn gặp ông chủ thì quản lý đại sảnh cùng nhân viên an ninh cũn suýt nữa không ngăn Tôn Dao lại.

Cho đến khi hai người bảo vệ gọi điện thoại cho Tiêu Viên trợ lý của Từ tiên sinh, Tôn Dao mới có thể lên lầu, cô giống như một cơn bão, bất

https://thuviensach.vn

chấp tất cả vọt tới phòng làm việc của Từ Kính, thư ký bị hù dọa, lập tức đứng lên: “Vị tiểu thư này, cô…cô là?”

Tôn Dao đã đi trước một bước đẩy cửa phòng làm việc.

Trong phòng làm việc không có một bóng người.

Tôn Dao vô cùng lo lắng: “Từ Kính đâu? Anh ta lừa gạt đem Tầm Tầm của tôi tới chỗ nào rồi?

Chỉ một lát sau Tôn Dao đã được gặp Tầm Tầm—

Nói đúng là, từ xa xa đã nghe thấy tiếng hét chói tai củaTầm Tầm.

Bởi vì đây không phải tiếng hét hoảng sợ mà là vui vẻ, Tôn Dao chợt dừng bước, huyệt thái dương đang căng thẳng trong chốc lát cũng kéo đầu óc cô trở lại, giọng nói trầm ổn của Từ Kính vang lên: “Cẩn thận.”

Tôn Dạo giống như điên chạy tới nơi phát ra âm thanh. Đứng ở một góc, Tôn Dao hoàn toàn không nghĩ mình sẽ nhìn thấy tình cảnh như vậy—

Từ Kính ngồi trên xe lăn, mà Tầm Tầm ngồi trên người Từ Kính, hai người ngồi chung trên một chiếc xe lăn, đang trượt trên một đường dốc không có chướng ngại. Tốc độ xe lăn rất nhanh, gió thổi vù vù qua tóc mai thẳng bé, làm cho Tầm Tầm hưng phấn hét chói tai.

Mà trợ lý Tiêu ở bên cạnh giống như nuốt phải ruồi, bộ dạng không rõ xảm xúc, giống như đang nói: Từ tiên sinh bị điên rồi à? Vậy mà lại chơi trò chơi ấu trĩ như vậy với trẻ con, còn chơi đến cực kỳ vui vẻ……

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Đến khi Tầm Tầm chơi đùa đến mức chảy đầy mồ hôi, bị Tôn Dao ôm lên, cậu mới biết Tôn Dao đã đứng đằng nhau nhìn một lúc lâu.

Tầm Tầm vẫn chìm đắm trong sự hưng phấn khi nô đùa, không nhìn ra Tôn Dao có gì khác thường. Cậu nhận lấy khăn giấy thư kí Tiêu đưa qua, vừa lau

mồ hôi vừa hỏi cô: "Sao dì lại tới đây?"

Tôn Dao không nói gì lôi Tầm Tầm quay đầu muốn đi, nhưng lại bị thư kí Tiêu nhanh tay chặn lại. Tôn Dao

trừng mắt nhìn thư kí Tiêu, đang muốn gạt tay anh ta ra thì sau lưng truyền đến giọng nói khách khí như có như không của Từ Kính: "Cô Tôn, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Tầm Tầm là một đứa trẻ, đâu hiểu sau sự khách khí kia là nguy hiểm thế nào, cậu khuyên Tôn Dao: "Tôn Dao, dì đừng giận chú ấy nữa..., lần trước chú ấy không cố ý hại cháu té cầu thang đâu, quan hệ giữa cháu và chú ấy cũng rất tốt."

Tôn Dao không biết phải giải thích ra sao, cô há miệng nhưng lại không thể nói được gì. Im lặng trong chốc lát, Từ Kính trượt xe lăn đến trước mặt Tôn Dao: "Em muốn dẫn thằng bé đi đâu?"

"Không cần anh phải quan tâm."

https://thuviensach.vn

"Đúng, quả thật không cần tôi phải quan tâm, nhưng nó tới cùng Thời Chung, Thời tiên sinh đang đi thị sát ở công trường cùng Phó tổng của công ty chúng tôi, tình trạng công trường không tốt lắm, tôi đi đứng bất tiện nên ở lại công ty, Thời tiên sinh bảo tôi chăm sóc thằng bé giúp."

Ngụ ý đã rất rõ ràng: Thời Chung mới là ba của Tầm Tầm, thật ra cô cũng như anh, chẳng ai có tư cách mang thằng bé đi cả.

Cả hai người đều không có tư cách, Từ Kính chuyển mắt nhìn về phía Tầm Tầm, hỏi ý kiến cậu: "Cháu muốn rời đi cùng dì Tôn Dao hay là ở đây chờ ba cháu trở lại đón?"

Tầm Tầm không chút nghĩ ngợi Tìm kiếm kh: "Cháu phải chờ ba cháu."

Tôn Dao tức giận hất tay muốn đi, nhưng bây giờ trong mắt Tầm Tầm chỉ có Thời Chung, chỗ nào không có Thời Chung thì không muốn đi, dù Tôn Dao cực kỳ nóng giận cũng không dám để con ở một mình với tên họ Từ kia, trái lo phải nghĩ chỉ có thể cắn răng, nói với Tầm Tầm: "Được, vậy dì chờ với cháu."

Đột nhiên có thêm Tôn Dao, không khí cũng thay đổi, Tầm Tầm không dám thân cận cùng Từ Kính mà ngoan ngoãn trở về phòng làm việc của anh. Ba người cứ như vậy chia ra ngồi ở hai bên trên ghế sa lon.

Tầm Tầm không chịu nổi không khí như vậy, bắt đầu đi dạo khắp phòng làm việc, chơi trên ghế giám đốc một chút, nghịch bút máy một chút, lại đảo mắt nhìn giá sách một chút, đáng tiếc trên giá đều là sách nước ngoài, chẳng hiểu chữ nào cả. Cậu hậm hực đặt sách lại trên kệ, thong thả đến chỗ đặt gậy đánh golf, loay hoay một lúc. Đáng tiếc tất cả gậy đánh golf đều để trong túi gậy, dù Tầm Tầm nhón chân lên thế nào cũng không thể rút gậy golf ra.

https://thuviensach.vn

Một bàn tay to lớn rút gậy ra giúp cậu —— Tầm Tầm quay đầu nhìn lại, ngoài Từ Kính ra thì còn ai vào đây?

Từ Kính đưa gậy cho Tầm Tầm: "Muốn học không? Chú dạy cháu."

Tầm Tầm gật đầu.

Mặc dù Từ Kính ngồi xe lăn nhưng hành động vẫn rất linh hoạt, anh hạ thắng xe để xe ổn định, kéo Tầm Tầm đến trước mặt mình, bắt đầu dạy cậu: "Đầu tiên thế đứng phải cân đối, khoảng cách giữa hai chân và hông của cháu phải bằng nhau, như vậy mới có thể giữ vững trọng tâm thân thể. . . . . ."

Tầm Tầm vừa đứng theo lời của Từ Kính thì gậy trong tay cậu bị rút đi —— Người tới chính là Tôn Dao.

Tầm Tầm trong nháy mắt bị Tôn Dao chiếm đoạt, Tôn Dao vừa nói chuyện với Tầm Tầm, vừa khinh thường nhìn Từ Kính một cái: "Không cần chú ấy dạy, dì cũng biết đánh."

Từ Kính cũng không tranh không giành, tự động lui ra xa, yên

lặng theo dõi.

Chỉ nghe thấy lời dạy của Tôn Dao giống hệt anh: "Đầu tiên thế đứng phải cân đối, khoảng cách giữa hai chân và hông của cháu phải bằng nhau, như vậy mới có thể giữ vững trọng tâm thân thể. Trọng tâm thân thể có thể đặt ở hai gót, chỉ khi giữ vững. . . . . ."

Đột nhiên sắc mặt Tôn Dao tái nhợt, không nói được nữa. Sau đó, trong đầu cô vang lên giọng nói của Từ Kính: "Chỉ khi nắm vững trọng tâm mới có thể đánh ra một đường golf đẹp."

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm buồn bực ngẩng đầu lên nhìn Tôn Dao, lại nhìn Từ Kính đứng cách đó không xa: "Hai người nói giống hệt nhau!"

Có thể không giống ư? Năm đó anh chính là người đã dạy cô đánh golf . . . . . .

Tôn Dao không quay đầu lại nhưng cô vẫn có thể cảm thấy có một ánh mắt nóng như lửa nhìn cô, khiến da đầu cô tê dại.

Nhưng cuối cùng thứ phá vỡ im lặng không phải Từ Kính, cũng không phải Tôn Dao, mà là tiếng chuông điện thoại của Tầm Tầm. Tầm Tầm vừa nghe tiếng chuông cài riêng cho Thời Chung liền bỏ qua hai người, vui vẻ chạy đến ghế sa lon, lấy điện thoại di động từ cặp sách tí hon ra: "Ba!"

Dù không biết Thời Chung ở đầu đây bên kia nói những gì, nhưng nghe thấy tiếng trả lời của Tầm Tầm cũng có thể đoán được hai cha con rất hòa thuận ——

"Yên tâm đi! Con rất ngoan, không chạy loạn đâu."

"Ba mau qua đây đón con đi, sau rồi chúng ta đi đón Tư Đồ về nhà."

"Con muốn ăn thịt kho. . . . . Tất nhiên! Con không thấy ngán đâu."

"Vạn tuế! Ba tốt nhất!"

Cậu hài lòng tuyên cố với Từ Kính và Tôn Dao: "Ba cháu sẽ đến đón cháu trong nửa giờ nữa, buổi tối ba cháu còn phải nấu cơm cho cháu ăn, chú dì có muốn đến ăn cùng không? Tài nấu nướng của ba cháu rất lợi hại. . . . . ." Tầm tầm vừa nói vừa không quên giơ ngón tay cái lên, nhưng đổi lại chỉ là khuôn mặt cứng ngắc của hai người.

Tầm Tầm không để ý đến họ, cũng không còn tâm trạng chơi đánh golf nữa. Cậu đặt mông ngồi trên ghế sa lon rồi vội vàng nhắn tin cho

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ, bảo khi cô tan làm thì đừng về vội.

Quả nhiên không đến nửa canh giờ, Thời Chung đã đẩy cửa phòng làm việc của Từ Kính ra.

Anh không ngờ Tôn Dao cũng ở đây, ánh mắt hơi kinh ngạc. Tầm Tầm chạy như bay đến chỗ Thời Chung đòi ôm —— đáng tiếc bị Tôn Dao kéo lại: "Tầm Tầm ở lại đây một chút, dì có chuyện muốn nói với ba cháu." Nhìn nét mặt của Tôn Dao, đến Tầm Tầm cũng hiểu —— chắc chắn cô sẽ chất vấn Thời Chung tại sao lại ném Tầm Tầm cho người lạ chăm sóc. . . . . .

Tầm Tầm lo âu liếc nhìn Thời Chung. Anh thoáng nhìn trấn an thằng bé rồi đi cùng Tôn Dao ra khỏi phòng làm việc.

Tầm Tầm không yên lòng, thấy bóng lưng Thời Chum biến mất ở cửa, cậu liền chạy tới, liếc trộm ra ngoài.

Nhưng đột nhiên bị Từ Kính gọi lại: "Tầm Tầm!"

Tầm Tầm quay đầu lại.

Lần đầu tiên trong đời Từ Kính khó mở miệng đến thế, anh nhìn Tầm Tầm một lúc rồi mới dè dặt hỏi: "Hỏi cháu cái này, nếu chú theo đuổi dì Tôn Dao của cháu, cháu có phản đối không?"

"Nhưng hình như dì ấy rất ghét chú."

"Không phải hình như mà cô ấy thực sự rất ghét chú. Cho nên, cháu phải giúp chú nhé?!"

"Éc. . . . . ." Tầm Tầm nghiêng đầu suy tư thật lâu, hơi do dự nhìn Từ Kính, "Nếu cháu giúp chú thì chú cũng giúp cháu có phải không?"

"Đó là đương nhiên, cùng có lợi mà."

https://thuviensach.vn

Lúc này Tầm Tầm mới yên tâm mở miệng: "Lần nào ba cháu đến chỗ chú họp cũng rất mệt, chú có thể ít họp lại một chút, để ba cháu nghỉ ngơi một ngày không?"

Từ Kính cười một tiếng: "Không thành vấn đề."

Tầm Tầm đưa tay muốn móc ngoéo, Từ Kính rất vui vẻ đưa tay hợp tác.

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Cứ như vậy Từ Kính trở thành khách quen của Thời gia, anh lấy thân phận là bạn của Tầm Tầm xuất hiện, Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao cũng hết cách với anh.

Kỳ nghỉ hè của Tầm Tầm cứ như vậy rồi kết thúc, cậu chính thức trở thành một học sinh tiểu học, ngày tựu trường đầu tiên, giáo viên cho mỗi bạn nhỏ một nhiệm vụ —— đem sách bào bìa thật đẹp.

Ngày tựu trường đầu tiên không cần lên lớp, nên Tầm Tầm tan học sớm, đeo cập sách năng trĩu ra khỏi trường, Tầm Tầm đang nhìn khắp nơi tìm Thời Chung, lại thấy cách đó không xa, có một chiếc xe hơi không tính là xa lạ hạ cửa sổ xe, Từ Kính ngồi ở sau xe mỉm cười ngoắc ý bảo Tầm Tầm lại đấy.

Tầm Tầm rất vui vẻ chạy đến bên cạnh xe, lại chỉ nhìn quanh trong buồng xe, không nhìn thấy bóng dáng Thời Chung, Tầm Tầm rất thất vọng: "Ba tôi đâu?"

"Anh ấy đang họp."

Tầm Tầm không vui, hô to: "Tên lường gạt, không phải chú đã nói sẽ không để ba tôi làm nhiều việc sao!"

Từ Kính thật cũng không lo lắng, chỉ chỉ một cái hộp bằng giấy đặt bên cạnh: "Kêu chú là tên lường gạt nữa, cái này chú sẽ giữ lại."

Tầm Tầm dõi mắt nhìn lên, đựng trong hộp là mô hình Iron Man bản số lượng có hạn, giống như đúc, Tầm Tầm chau mày đứng ở bên ngoài do

https://thuviensach.vn

dự ba giây, sau đó ngoan ngoãn lên xe.

Từ lúc Tầm Tầm lên xe thì không ngừng miệng, một chút cũng không nhàm chán, Tầm Tầm nói một chút tin đồn thú vị trong trường học, oán trách người bạn nhỏ Hoa Hồ Điệp Lý Duệ lại không để ý cậu, chạy đi chơi với bạn học trai mới quen, lại lãnh giáo Từ Kính cách bao bìa sách như thế nào cho đẹp, thời gian trôi qua thật nhanh, tài xế đã đưa Từ Kính và Tầm Tầm đến dưới chân tòa nhà tập đoàn Kính Nam, trong phòng làm việc của Từ Kính, cũng đã có nhiều loại bìa sách ở trên bàn làm việc, đợi người bạn nhỏ Tầm Tầm.

Nhưng hiển nhiên Từ Kính đã đánh giá cao mình, vốn cho chuyện bao bìa sách là chuyện cực kỳ đơn giản, nhưng anh còn chưa bao được bìa sách cho Tầm Tầm, không phải gióng lên một góc, chính là áp tuyến không bằng, Tầm Tầm ở bên cạnh nói chêm chọc cười: "Lúc chú còn trẻ không bao bìa sách sao?"

Từ Kính cúi đầu lấy bìa bao sách, cũng không ngẩng đầu nới: "Lúc chú còn nhỏ? Đều do bảo mẫu bao giúp."

"Khó trách chú lại bao bìa sách của chau xấu như vậy."

Động tác trên tay Từ Kính dừng lại, lần đầu tiên trong đời bị người khác —— hơn nữa còn là một đứa bé tiểu học ——ghét bỏ như thế, nét mặt Từ tiên sinh rất tệ.

Một giây kế tiếp, trợ lý Tiêu từ đầu đến cuối nửa chữ cũng chưa nói liền bị liên lụy ——

"Trợ lý Tiêu, cậu mua mấy tờ giấy này ở đâu vậy? Quá cứng rồi, lập tức mua giấy bao sách mới khác cho tôi." Từ Kính quăng nhãn đao về phía trợ lý Tiêu.

https://thuviensach.vn

Tầm Tầm cũng nhìn ra được là bởi vì tài nghệ Từ Kính có hạn mới bao sách xấu xí như thế, cái này cùng giấy bao sách cứng mềm có quan hệ gì? Mà coi như trong lòng trợ lý Tiêu không ngừng kêu khổ, cũng chỉ có thể cúi đầu thở dài đáp: "Được, tôi sẽ đi mua cái khác."

Trợ lý Tiêu đi tới cửa phòng làm việc, còn chưa kịp cầm tay cầm cửa, cửa phòng làm việc liền bị người khác kéo ra ——

Là Thời Chung.

Trợ lý Tiêu khách khí chào hỏi Thời Chung: "Thời tổng."

Tầm Tầm Từ Kính vốn đang ngồi bên cạnh nhìn Từ Kính hủy đi bìa sách, nghe một tiếng chào hỏi như vậy, lập tức quay đầu lại, thấy đúng là Thời Chung, lập tức chạy đến bên cạnh Thời Chung: "Ba!"

Bóng người Tầm Tầm nhỏ bé "Vèo" một cái như tiếng gió thổi qua, gương mặt Từ Kính cứng ngắc lại trầm mặc, biểu đạt —— anh bị thương rất nặng.

Mà Tầm Tầm chạy đến một nửa, đột nhiên lại trở về, trong mắt Từ Kính lại toát ra một tia vui mừng, Tầm Tầm liền chộp bìa sách trên bàn, ôm sách chạy về phía Thời Chung lần nữa, lại một lần nữa tàn nhẫn mà quả quyết từ bỏ anh ——

"Ba xem! Bìa sách con bao có đẹp không!"

Thời Chung nhận lấy sách từ tay Tầm Tầm, sờ sờ đầu Tầm Tầm tựa như khen ngợi: "Ừ, rất tốt."

Tầm Tầm kéo tay Thời Chung: "Ba họp xong rồi hả ? Vậy chúng ta về nhà thôi."

https://thuviensach.vn

Thời Chung gật đầu một cái, dẫn Tầm Tầm đi tới bên cạnh bàn làm việc, nói với Từ Kính: "Từ tổng, chúng tôi về trước."

Từ Kính trừ lặng lẽ gật đầu một cái, còn có thể làm gì?

Trợ lý Tiêu thấy thế, cảm giác mình không cần đi mua giấy bao sách, yên lặng lui sang một bên, nhìn Tầm Tầm một tay lôi kéo Thời Chung, một tay ôm Iron Man Từ Kính đưa, cùng Thời Chung rời đi, trước khi đi không quên bổ một đao ở trên vết thương Từ Kính: "Cháu và ba về trước, cảm ơn chú đã tặng Iron Man cho cháu, cháu sẽ quý trọng."

Phía bên kia, Từ Kính vốn đang tích tụ, lại tích thêm cảm giác phiền muộn.

Nhưng ngay thời khắc cảm giác phiền muộn sắp tràn đầy, bên tai Từ Kính truyền tới âm thanh Thời Chung: "Cuối tuần này, không phải con nói để ba và Nhậm Tư Đồ đưa con đi liên hoan ca nhạc sao, xin dì Tôn Dao đi cùng chú Từ được chứ?"

Từ Kính bỗng nhiên quay đầu lại ——

Chỉ thấy Tầm Tầm ngửa đầu nhìn Thời Chung, nghe cảm động mà đáp nói: "Được!" Thời Chung vẫn chưa quay đầu lại, bước chân cũng không dừng lại, cứ trong trầm mặc của Từ Kính mang theo Tầm Tầm đi ra khỏi phòng làm việc.

Thời Chung xuống tới lầu dưới tấp đoàn Kính Nam thì tiểu Từ đã đem xe dừng ở ven đường.

"Buổi tối muốn ăn cái gì?" Thời Chung nịt chặt dây an toàn cho Tầm Tầm, vừa hỏi.

Thời Chung từ lão tổng công ty trong nháy mắt biến thân ông chủ gia đình, không hề có cảm giác không tốt. Còn đối với Tầm Tầm mà nói, có thể

https://thuviensach.vn

thưởng thức được tay nghề của Thời Chung, dĩ nhiên là vui vẻ chà sát tay, lấy điện thoại di động ra, đem mấy cái thức ăn ngon mình vơ vét trước kia trong điện thoại ra, nhanh chóng kéo cho Thời Chung nhìn: "Con muốn cái này cái này cái này. . . . . Còn có cái này."

Tầm Tầm biết, trong tự điển của ba chân dài tuyệt đối không có từ không biết làm gì đó, quả nhiên, Thời Chung thô sơ giản lược nhìn qua này hình ảnh thức ăn ngon, lập tức nói, "Không thành vấn đề, " Thời Chung ngồi vào trong xe, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian này vừa đúng, "Bây giờ đi siêu thị mua thức ăn, làm xong món ăn chờ Nhậm Tư Đồ trở lại cùng nhau ăn."

Phía bên kia, Nhậm Tư Đồ biết được ông xã dưới sự sai sử của con trai mua một đống lớn món ăn, dĩ nhiên là vừa tan tầm liền chuẩn bị chạy về nhà.

Nhưng xe mới vừa quẹo vào đường phụ, điện thoại di động của cô liền vang lên.

Là Thịnh Gia Ngôn gọi tới: "Em đang ở đâu?"

Giọng của Thịnh Gia Ngôn cấp bách cũng hơi phát run, Nhậm Tư Đồ cũng không khỏi căng thẳng: "Em mới vừa tan việc, sao thế?"

"Nhanh đến trường học đón Tầm Tầm, rồi nói Thòi Chung tìm chỗ an toàn an bài cho hai người ở vài ngày, tạm thời đừng về nhà. Tưởng Lệnh Thần điên rồi, anh sợ anh ta đi tìm em tính sổ."

Đột nhiên nhắc đến Tưởng Lệnh Thần, Nhậm Tư Đồ cũng không tránh được căng thẳng: "Rốt cuộc thế nào?"

Thịnh Gia Ngôn nhất thời cũng nói không rõ ràng lắm, cúp điện thoại, chỉ chốc lát sau điện thoại Nhậm Tư Đồ vang lên tiếng chuông tin nhắn, là Thịnh Gia Ngôn gửi tin nhắn cho cô ——

https://thuviensach.vn

"Tưởng Minh Đức là kẻ khả nghi hối lộ trong dự án xây dựng, Tưởng Lợi Đức cáo ốm nhập viện."

Nhậm Tư Đồ vừa nhìn tin tức, còn vừa lái xe, thần kinh căng thẳng đến huyệt Thái Dương cũng nhảy thình thịch, còn chưa xem xong toàn bộ nội dung tin nhắn, điện thoại của Thịnh Gia Ngôn liền gọi đến.

"Tin tức này tạm thời bị người của Tưởng gia đè xuống rồi, mọi người cũng không biết gì, đoàn luật sư đã chạy tới bệnh viện. Bởi vì quan hệ của anh và em, nên lần này đoàn luật sư cố ý đem anh loại bỏ bên ngoài, nhưng. . . . . Tưởng Lợi Đức cũng đã bị giận đến nằm viện, còn không chú ý an nguy thân thể, gấp gáp gọi luật sư đến bệnh viện thương lượng đối sách, đoán cũng có thể đoán được tình huống bây giờ tệ đến mức nào."

"Đây là chuyện Tưởng gia, Tưởng Lệnh Thần tìm em tính sổ làm gì?"

". . . . . ." Thịnh Gia Ngôn khó có thể mở miệng, nhưng tình huống khẩn cấp, rất nhanh anh cắn răng nói, "Bởi vì anh nghe nói, cảnh sát lấy được chứng cớ, là do. . . . Thẩm Thấm cung cấp."

Thẩm Thấm?

Cái tên này đột nhiên chui vào lỗ tai, Nhậm Tư Đồ cơ hồ theo bản năng đạp thắng xe.

Tiếng thắng xe bén nhọn vang lên, âm thanh Thịnh Gia Ngôn cũng vang lên ở bên tai cô: "Anh tìm cớ đi một chuyến bệnh viện, nghe được Tưởng Lệnh Thần gọi điện thoại cho Thẩm Thấm, nhưng điện thoại vẫn không thông, Tưởng Lệnh Thần giống như điên rồi, tức giận đằng đằng chạy ra ngoài, nếu như chuyện này thật là Thẩm Thấm làm, thì Thẩm Thấm hiện tại đã trốn đi, Tưởng Lệnh Thần khẳng định không tìm được cô ấy. Emi cũng biết, Tưởng Lệnh Thần, người này một khi điên lên, có bao nhiêu không an bài lý giải, anh sợ hắn ta không tìm được Thẩm thấm, sẽ đi tìm em."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Nhậm Tư Đồ vô duyên vô cớ cho xe dừng lại ở giữa đường, làm từng đoàn xe phía sau bấm còi inh ỏi, Nhậm Tư Đồ mới từ trong khiếp sợ mà hồi phục lại tinh thần, vội vàng khởi động xe, vừa tăng tốc độ hướng về nhà, vừa gọi điện thoại cho Thời Chung.

Có Thời Chung bảo vệ Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ cũng không lo lắng quá mức…

Lúc này Thời Chung vừa đỗ xe ở bãi đỗ xe ngầm của chung cư.

Trong cốp sau chất đầy đồ mua từ siêu thị về, Thời Chung xuống xe, đi về phía sau mở cốp xe, Tầm Tầm cũng rất vui vẻ mà xuống xe cùng, giúp Thời Chung mang đồ.

Thời Chung nhìn thấy tiểu tử này háo hức tham gia náo nhiệt, liền đi lấy một cái xe đẩy hàng ở bãi đậu xe, ý bảo Tầm Tầm đứng ở chỗ này đợ, tự mình sẽ đẩy xe hàng đi qua.

Lúc này điện thoại của Thời Chung vang lên, thấy tên trên màn hình là “Vợ đại nhân”, một bên anh nghe điện thoại, một bên đẩy xe hàng về phía xe đỗ: “Alo?”

“Nhà họ Tưởng đã xảy ra chuyện, anh có biết hay không?”

Nhậm Tư Đồ ở bên kia nói một câu như vậy, trong nhất thời Thời Chung còn chưa kịp phản ứng, ngẩn người vội hỏi: “Chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ không có thời gian nói chuyện rõ ràng, chỉ có thể nói những vấn đề quan trọng, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Thẩm Thấm tố cáo nhà họ Tưởng, hai người đi siêu thị rồi thì đừng trở về nhà, Tưởng Lệnh Thần biết địa chỉ nhà chúng ta, em sợ hắn ta tìm tới gây phiền toái.”

Thời Chung lắng nghe, chân mày không khỏi nhíu chặt, Tầm Tầm ở xa nhìn thấy Thời Chung dừng bước lại, liền gấp gáp đến mức phất tay gọi Thời Chung qua: “Ba.”

Nhưng nháy mắt sau đó, giọng nói Tầm Tầm liền bị tiếng thắng xe át đi mất. Một chiếc siêu xe cứ ầm ầm như vậy mà chạy qua chỗ Tầm Tầm, thân xe màu đỏ giống như con sư tử nổi điên nuốt hết âm thanh của Tầm Thầm.

Thời Chung bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, bỏ xe đẩy hàng mà chạy như điên, tầm mắt của anh bị chiếc siêu xe ngăn cản, cho nên không nhìn thấy mọi chuyện đang xảy ra, bãi xe bỗng chốc trở nên yên tĩnh, đầu tiên là tiếng cửa xe bị mở mạnh ra, tiếp theo là tiếng bước chân tức giận xuống xe, cuối cùng là tiếng thét hoảng sợ chói tai của Tầm Tầm.

Thời Chung chạy hết sức tới, tiếng thét chói tai của Tầm Tầm kèm theo đó là tiếng động cơ siêu xe một lần nữa vang lên, rất nhanh đã biến mất ở bên tai Thời Chung—chiếc siêu xe chạy mất trước mắt anh.

Thời Chung lập tức nhảy lên xe của mình, hướng theo chiếc xe kia mà đuổi. Nhận Tư Đồ vẫn còn chưa gác máy ở đầu dây bên kia, nghe thấy tiếng ồn ào lớn như vậy, cô liên tiếp hỏi mấy lần: “Xảy ra chuyện gì vậy?”, Thời Chung giấu không được, mà nói ra cũng không được, do dự một hồi lâu, đành nói: “Có người bắt Tầm Tầm đi, chắc là do Tưởng Lệnh Thần làm.”

Tốc độ của xe SUV có nhanh đến đâu cũng không theo kịp siêu xe, đuổi tới ngã tư thứ ba, Thời Chung nhìn xe cộ đông đúc xung quanh, nhưng

https://thuviensach.vn

không thấy chiếc xe màu đỏ đâu cả.

Hai mươi phút sau, Nhậm Tư Đồ chạy tới đồn cảnh sát thì nhìn thấy Thời Chung mày đang nhíu chặt.

Đứa bé cứ như vậy mà bị bắt đi, Thời Chung báo cảnh sát, cũng quan sát một lượt các màn hình theo dõi giao thông, siêu xe màu đỏ rất hiếm, được Tưởng Lệnh Thần gian xảo điều khiển, chỉ chạy một lát trên cầu liền đi xuống đường phụ, một lát liền biến mất khỏi màn hình giám sát ở chỗ rẽ.

Nhậm Tư Đồ không hề chớp mắt nhìn màn hình giám sát giao thông, trong lòng đã sớm mất bình tĩnh, Thời Chung vốn cũng đang nhìn chằm chằm màn hình cũng thỉnh thoảng quay qua nhìn thấy trên mu bàn tay Nhậm Tư Đồ có vết máu, anh vội vàng cầm tay của cô lên xem xét: “Sao lại chảy máu?”

Trong lòng Nhậm Tư Đồ vô cùng lo lắng, muốn cười cũng không nổi, chỉ có thể lắc đầu một cái: “Không phải là của em, là của Tôn Dao, cô ấy vốn cũng muốn tới đây, nhưng vội vàng quá nên vấp ngã, Từ Kính phái vệ sĩ coi chừng cô ấy, không cho rời khỏi bệnh viện nửa bước.”

Chỉ chốc lát sau điện thoại của Nhậm Tư Đồ reo lên.

Là một số xa lạ.

Nhậm Tư Đồ ngước mặt nhìn Thời Chung, cô hiện tại hoàn toàn mất hết chủ định, bàn tay cầm điện thoại run rẩy, Thời Chung nắm tay cô, tiếp sức mạnh.

Chung quanh đều là cảnh sát, Nhậm Tư Đồ ra dấu im lặng với cảnh sát xung quanh ý bảo muốn nghe điện thoại.

Điện thoại vừa thông, liền vang lên giọng nói hoảng sợ của Tầm Tầm: “Mẹ!”

https://thuviensach.vn

Tiếng khóc của Tầm Tầm làm cho lòng dạ Nhậm Tư Đồ thắt lại, nhưng cô vẫn mạnh mẽ cất tiếng, đầu dây bên kia đã đổi thành giọng nói lạnh lùng của Tưởng Lệnh Thần: “Để cho Thời Chung nghe điện thoại.”

Thật ra thì điện thoại đã sớm bật loa ngoài, tất cả mọi người trong phòng đều nghe được, sắc mặt Thời Chung trầm xuống, ở trước mặt tất cả mọi người, cất giọng: “Đừng làm tổn thương đứa bé, nó vô tội, anh có yêu cầu gì thì cứ nói với tôi.”

Tưởng Lệnh Thần cười cợt: “Yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương thằng bé, yêu cầu của tôi vô cùng đơn giản, đem Thẩm Thấm giao ra đây. Cô ta chơi tôi một vố, tôi không thể bỏ qua cho cô ta.”

Anh ta nói xong cũng cúp điện thoại.

Cảnh sát rất nhanh đã tra được mã số, đáng tiếc cũng mất công: “Là điện thoại công cộng, truy tìm địa chỉ chỗ đó cũng vô dụng. Anh ta nếu đã nói ra yêu cầu, khẳng định sẽ gọi điện thoại nữa.”

Nhưng như vậy là chờ đợi mà hoàn toàn không có biện pháp gì, bọn họ ở ngoài sáng, Tưởng Lệnh Thần ở trong tối, vì an nguy của Tầm Tầm, Thời Chung chỉ còn cách cố gắng liên lạc với Thẩm Thấm.

Gọi cho Thẩm Thấm thì thấy cảnh sát phụ trách vụ kiện nhà họ Tưởng nghe điện thoại.

Người phụ trách trực tiếp từ chối Thời Chung: “Thật xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ tung tích của cô ấy cho các người khi chưa được cô ấy cho phép.”

Về phần nguyên nhân trong đó, người phụ trách cũng nhận là từ lợi ích của bản thân mà suy nghĩ: “Thật ra thì trong hai năm nay danh sách của chúng tôi luôn có tên Tưởng Lợi Đức, cùng Tưởng Minh Đức, nhưng thế lực nhà họ Tưởng quá mạnh, căn bản là không thể nào mà điều tra sâu vào

https://thuviensach.vn

được, Thẩm tiểu thư tình cờ ghi được nội dung cuộc nói chuyện của Tưởng Minh Đức, nên nặc danh mà tố cáo, nhưng những đoạn ghi âm này vẫn chưa đủ để làm bằng chứng chống lại Tưởng Minh Đức, cho nên trong vòng ba tháng sau, Thẩm tiểu thư theo sự sắp xếp của chúng tôi tiếp thục thu thập đủ bằng chứng, để cho chúng tôi có thể chính thức khởi tố Tưởng Minh Đức. Đến lúc đó Thẩm tiểu thư sẽ ra tòa làm chứng, lúc này chúng tôi không hy vọng Thẩm tiểu thư sẽ xảy ra chuyện gì."

Thời Chung cắn chặt răng tức giận, nếu không thật sự sẽ đập nát điện thoại.

Thời Chung một mình đi tới tổ chuyên án, sau nhiều lần chào hỏi, cuối cùng người của tổ chuyên án cũng chịu nhả ra chút tin tức: "Chúng tôi có thể chuyển lời đến cho Thẩm Thấm, để xem cô ấy có đồng ý hay không."

Kết quả là lại chỉ có thể chờ đợi.

Chờ đợi Tưởng Lệnh Thần gọi điện thoại lại.

Chờ đợi Thẩm Thấm trả lời…

Nhậm Tư Đồ liên tiếp nhận điện thoại của Tôn Dao, trong điện thoại sau khi Tôn Dao nói xong, cảm xúc trong lòng cô chợt hỏng bét, cái loại tiếng khóc đứt ruột gan, càng làm cho Nhậm Tư Đồ thêm lo lắng cùng bất an. Tổ phụ trách vụ án Tưởng Lệnh Thần bắt cóc đã mấy lần đả thông tư tưởng, nhưng hiệu quả rất nhỏ, khi tất cả đều vô vọng thì Thời Chung nhận được tin nhắn của Từ Kính.

Trong tin nhắn là một chuỗi địa chỉ.

Thời Chung nhanh chóng gọi lại, câu trả lời làm cho người khác vô cùng vui mừng---

https://thuviensach.vn

“Chỗ ở bây giờ của Thẩm Thấm…” Giọng nói Từ Kính trầm ổn: “Tôi đang trên đường tới.”

“Chính xác là địa chỉ này?”

“Ở thành phố B, không có người nào tôi muốn tìm mà không được.”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Thời Chung chạy tới địa chỉ Từ Kính cho thì nhìn thấy xe của Từ Kính đang đậu ở trước cửa.

Trước cửa khách sạn ngoại trừ xe của Từ Kinh, các xe khác đều không được phép đi qua, Thời Chung chỉ có thể xuống xe, đi bộ vào bên trong. Đi tới trước xe của Từ Kính, anh phát hiện cửa xe đã mở sẵn, Từ Kính ngồ ở ghế sau, toàn bộ sự tức giận nóng nảy đều dồn hết lên hành động bẻ đốt ngón tay của mình.

Bởi vì chỗ này hạn chế xe đi vào, cho nên xe của Từ Kính khi đậu ở đây đã tạo nên một phong cánh độc đáo, không ít người đi đường nghi ngờ nhìn qua bên này, Thời Chung đi tới gần, Từ Kính liền phát hiện ra anh, giọng nói căng thẳng mà nói với Thời Chung: “Vệ sĩ của tôi sẽ lập tức mang cô ta xuống.”

Từ “cô ta” trong miệng Từ Kính cụ thể là người nào, Thời Chung căn bản không cần suy nghĩ, bởi vì Từ Kính vừa dứt lời, Thời Chung đã nghe thấy một hồi tiếng gào thét truyền ra từ trong khách sạn.

“Buông tôi ra. Tôi đã nói tôi không đi, các người tại sao lại cố tình bắt tôi xuống.”

Chính là giọng nói của Thẩm Thấm, quả nhiên, Thời Chung phóng tầm mắt nhìn qua, chỉ thấy Thẩm Thấm đang bị hai người đàn ông vạm vỡ mạnh mẽ kéo đi, lảo đảo mà đi về phái cửa khách sạn.

Nhưng mặc kệ Thẩm Thấm cự tuyệt như thế nào, bảo vệ xung quanh không một ai tiến lên ngăn cản lại, tất cả đều để mặc cho Thẩm Thấm bị

https://thuviensach.vn

người khác bắt đi.

Thẩm Thấm bị túm kéo ra khỏi cửa chính khách sạn, vẫn còn hướng về người mở cửa để kêu cứu: “Giúp tôi báo cảnh sát, tôi không biết hai người này, bọn họ…”

Thẩm Thấm vừa nói vừa giận dữ nhìn hai người bên cạnh mành, nhưng một giây tiếp theo, tức giận trong ánh mắt của Thẩm Thấm biến mất---

Bởi vì cô ta nhìn thấy Thời Chung đứng cách đó không xa.

Hai người vệ sĩ thuận theo thời cơ, nhanh chóng đem Thẩm Thấm đang im lặng dẫn tới trước mặt Thời Chung cùng Từ Kính.

Người mở cửa không hiểu rõ sự tình thì đi theo tới đây, anh ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nhỏ giọng hỏi Thẩm Thấm một câu: “Tiểu thư, cô cần giúp gì sao?”

Thẩm Thấm rụt rè liếc mắt nhìn Thời Chung, muốn nói lại thôi: “Tôi…”

Mà đồng thời lúc này, quản lý đại sảnh vội vàng chạy ra ngoài, không nói hai lời liền kéo người mở cửa đi, lúc này Từ Kính đã đứng trước mặt Thẩm Thấm lạnh lùng nói: “Đây là khách sạn của tôi, tôi muốn mang cô đi, bọn họ dám nói một chữ “Không”?”

“……”

Thẩm Thấm không còn lời gì để nói.

Vệ sĩ mạnh mẽ muốn kéo Thẩm Thấm lên xe, Thời Chung lúc này đột nhiên mở miệng, bình tĩnh mà cắt ngang hành động của vệ sĩ: “Buông cô ta ra.”

https://thuviensach.vn

Vệ sĩ ngừng tay, nhưng vẫn tạm thời không dám buông Thẩm Thấm, chỉ có thể theo bản năng nhìn về phía Từ Kính, sử dụng ánh mắt để hỏi thăm ý kiến của anh ta.

Từ Kính và Thời Chung mặc dù quen biết nhau chưa lâu, nhưng lại hết sức tôn trọng người bạn hai bàn tay trắng tự gầy dựng sự nghiệp cùng địa vị, khiến cho hạng mục trung tâm thương mại Trung Hâm cải tử hồi sinh, ngoại trừ việc anh ta giúp đỡ tiền vốn thì năng lực của Thời Chung mới là yếu tố quan trọng nhất---

Về phần Tầm Tầm….

Thời Chung đem Tầm Tầm coi như là con ruột mình mà nuôi dưỡng. Chỉ một điểm này, Từ Kính liền cảm thấy đủ để tin tưởng anh. Từ Kinh hướng về phía vệ sĩ khẽ gật đầu, vẹ sĩ lúc này mới buông Thẩm Thấm ra, lặng lẽ lui về sau nửa bước.

Thẩm Thấm xoa xoa cổ tay bị đau, không dám ngước mắt nhìn Thời Chung nửa mắt. Thời Chung cũng không vội vã làm bất cứ chuyện gì, lại càng không trách móc cô ta, càng không có để vệ sĩ làm khó cô ta, chỉ im lặng một chút rồi nói: “Tầm Tầm là con tôi, tôi không hy vọng nó gặp chuyện không may, nhưng nếu như cô thật sự không muốn giúp tôi chuyện này, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng cô.”

“……”

“Cô không đồng ý, vậy bây giờ lên lầu đi, tôi có thể đảm bảo vệ sĩ sẽ không ngăn cản cô, nếu cô đồng ý, vậy bây giờ liền đi theo chúng tôi, tôi có thể đảm bảo Tưởng Lệnh Thầm sẽ không động đến được một sợi tóc của cô.”

Thẩm Thấm bỗng dưng ngẩng đầu nhìn về phía Thời Chung.

https://thuviensach.vn

Tình cảnh lúc này giống như đã từng xảy ra, giống như lần đầu tiên cô ta nhìn thấy anh, cô ta ở trong phòng bao bị tên khách háo sắc quấy rối, lại không chịu thanh toán tiền rượu, mà cô ta lại muốn dùng số tiền kia để đóng học phí, anh muốn cô ta rời khỏi phòng, nhưng khổ nỗi cuối tuần trường cô ta sẽ khai giảng, cho nên không muốn rời đi, lúc đó anh chỉ nói với cô ta một cấu: “Tôi đảm bảo lúc đó cô sẽ không thiếu một phần tiền học phí. Đi nhanh lên.”

Lúc đó ngay cả tên của cô ta anh cũng không biết, thì sẽ càng không biết cô ta đang học trường nào, nhưng khi đó Thẩm Thấm giống như ma xui quỷ khiến, bỏ qua tiền bo mà cắn răng rời đi.

Và đến tuần sau, cô ta nhận được một phần học bổng.

Điều tra nguồn góc phần học bổng này cô ta mới biết tên của người đàn ông anh tuấn thần thông quảng đại---mặc dù có chút kỳ lạ nhưng cô ta đặc biệt ghi nhớ: Thời Chung…

Sau một hồi lâu im lặng.

Thẩm Thấm không nói một lời mà lên xe.

Xe liền nghênh ngang rời đi.

Điện thoại Nhận Tư Đồ lúc này vẫn còn đang nằm trong tay Thời Chung, chuông điện thoại lại vang lên một lần nữa, Thời Chung nhìn dãy số điện thoại xa lạ, sau khi bấm nhận cuộc gọi liền giao cho Thẩm Thấm.

Thẩm Thấm nhìn điện thoại, liền đoán được có ý gì, cô ta nhận lấy điện thoại, không đợi đối phương lên tiếng, Thẩm Thấm đã nói trước: “Là tôi.”

Trong xe rất yên tĩnh, Từ Kính cùng Thời Chung đều nghe thấy tiếng động ở đầu dây bên kia, giọng nói Tưởng Lệnh Thần vang lên: “Trốn tôi

https://thuviensach.vn

mấy ngày, cuối cùng cũng chịu gặp tôi rồi sao?”

“Đừng nói nhảm, như anh mong muốn, tôi sẽ đi tìm anh ngay bây giờ, anh ở chỗ nào?”

Thời Chung chưa bao giờ nghe thấy Thẩm Thấm nói chuyện lạnh lùng như vậy, mi tâm theo bản năng nhíu lại, tình trạng ngày hôm nay, chọc giận Tưởng Lệnh Thần hoàn toàn không phải là chuyện tốt, nhưng hiển nhiên, Tưởng Lệnh Thần cũng không bị những lời nói lạnh nhạt của Thẩm Thấm kích động, chỉ nói: “Cô nên đoán được tôi đang ở đâu chứ.”

“……”

“Tôi biết rõ các người chắc chắn đã báo cảnh sát, nhưng tôi báo trước, các người có thể để cảnh sát tới đây, nhưng, tôi không cho phép bọn họ bước vào căn nhà này nửa bước. Tôi căn bản không muốn làm tổn thương đứa bé kia, nhưng nếu có cảnh sát bước vào nhà của tôi, như vậy các người cả đời cũng đừng mong gặp lại đứa bé kia.”

Nói xong Tưởng Lệnh Thần liền ngắt điện thoại.

Ngón tay Thẩm Thấm cứng đờ nắm lấy điện thoại, một lúc sau mới vội vàng vỗ vai lái xe: “Đi tới biệt thự Bình Đức ở bờ biển.”

Tài xế chưa bao giờ nghe nói tới chỗ này, Thời Chung, Từ Kính nghiêm túc nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Cuối cùng tài xế không thể làm gì hơn là mở phần mềm chỉ đường, dựa vào chỉ dẫn. Thời Chung không thể không sinh hoài nghi: “Cô xác định là hắn ta ở chỗ đó?”

“Em sẽ không đoán sai, Tưởng Lệnh Thần đã mang em tới một lần, mẹ của anh ta năm đó ở trong căn biệt thự này…đốt than tự sát.”

https://thuviensach.vn

***

Nhậm Tư Đồ vẫn đợi ở đồn cảnh sát cũng được báo cho thông tin này, về phần biệt thự Bình Đức thì ai cũng chưa từng nghe nói qua….

Nhậm Tư Đồ ngồi lên xe cảnh sát, sau khi hỏi thăm thì biết được, đó là khu biệt thự bờ biển của nhà họ Tưởng, năm đó xây dựng một nửa rồi dừng lại, hiện tại đã bỏ hoang.

Cô hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Thẩm Thấm không sai lầm. Tưởng Lệnh Thần cùng Tầm Tầm đều ở nơi đó….

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Đã vào đêm, gió biển thổi tới, dõi mắt nhìn tháp ánh sáng, nhưng không ai thưởng thức cảnh biển đêm yên tĩnh này ảnh sát đuôi xe theo xe Thời Chung, chạy đến đầu con đập thì tất cả mọi người liền nhìn thấy xe thể thao màu hông của Tưởng Lệnh Thần.

Chiếc xe thể thao kia dừng trước cổng ngôi biệt thự, nổi bật, chứng minh Thẩm Thấm đoán không lầm.

Từ Kính muốn cùng Thời Chung chạy tới, Thời Chung lại chậm một bước, đột nhiên hỏi Từ Kính: "Anh cần bao nhiêu thời gian để biết được thông tin Tưởng Minh Đức đang ở bệnh viện nào?"

Đều là người thông minh, Thời Chung không cần nhiều lời, Từ Kính đã hiểu ý tứ của Thời Chung, nói một câu: "Chia ra hành động." Sau liền cùng Thời Chung mỗi người đi một ngả, Thời Chung mang theo Thẩm Thấm xuống xe, tập hợp với cảnh sát, cảnh sát cài đặt máy nghe lén ở phía dưới cổ áo Thẩm Thấm, theo yêu cầu của Tưởng Lệnh Thần, một mình Thẩm Thấm đi vào biệt thự, những người còn lại hoặc ở chỗ con đập, hoặc ngồi chổm hổm bên ngoài ngôi biệt thự, chờ chỉ thị tiếp theo.

Bao gồm Thời Chung, tất cả mọi người đều cho rằng Tầm Tầm đang ở cùng Tưởng Lệnh Thần, nhưng chỉ chốc lát sau khi Thẩm Thấm tiến vào biệt thự, liền truyền đến âm thanh của Thẩm Thấm: "Tầm Tầm đâu?"

Tưởng Lệnh Thần ngồi một mình bên cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ bằng lụa trắng bị gió biển thổi, nhẹ nhàng tung bay , Thẩm Thấm nhớ Tưởng Lệnh Thần từng nói với cô, mẹ đẻ anh ngồi ở đây đốt than tự sát, hôm nay

https://thuviensach.vn

Tưởng Lệnh Thần cũng ngồi ở chỗ đó, khả năng muốn tự sát tuyệt đối không có, ngược lại giống như phải đem Thẩm Thấm trước mặt anh róc xương lóc thịt để hạ mối hận trong lòng, trong giọng nói đầy đối chọi, gay gắt: "Không phỉa em từng nói em ghét Nhậm Tư Đồ, cũng ghét tất cả những gì xung quanh cô ta hay sao? Em đã trốn tôi nhiều ngày như vậy rồi, tôi thật không ngờ em sẽ vì một đứa bé mà xuất hiện."

Lời này truyền vào tai Thời Chung không xót một chữ, vẻ mặt Thẩm Thấm nhất thời hoảng hốt, theo bản năng cúi đầu mắt liếc cổ áo của mình, Tưởng Lệnh Thần lập tức liền nhìn đúng cơ hội, không có dấu hiệu nào đứng dậy, bỗng dưng tiến tới gần Thẩm Thấm, liền tháo máy nghe lén dưới cổ áo Thẩm Thấm ra.

Tưởng Lệnh Thần nhìn cái máy nghe lén nho nhỏ, cười, lại bỗng dưng thu hồi nụ cười, bị phản bội cùng một người, một lần lại một lần, tư vị này rất không dễ chịu: "Tại sao lại đối với tôi như vậy?"

Thẩm Thấm cắn răng không nói lời nào.

Tưởng Lệnh Thần giận dữ đem máy nghe lén ném mạnh xuống đất, bỗng chốc níu lấy tóc Thẩm Thấm: "Rõ ràng em đã từng nói yêu tôi!"

Thẩm Thấm bị anh lôi tóc, cả khuôn mặt ngã ra phía sau, ngược lại cô rất bình tĩnh, giống như đang nghe chuyện cười, chợt cảm thấy hoang đường: "Tưởng Lệnh Thần, cái gì là lời ngon tiếng ngọt anh chưa từng nghe qua sao? Tôi nói yêu anh...anh lại tin tưởng à?"

Tưởng Lệnh Thần cắn răng nghiến lợi nhìn cô, mà cô, nhìn thẳng ánh mắt của Tưởng Lệnh Thần, ánh mắt lộ ra miệt thị.

Tưởng Lệnh Thần luôn luôn không biết trời cao đất rộng nhưng cũng không khỏi run lên bần bật. . . . . .

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn anh đã nghe qua nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy, sao lời cô nói anh lại tin?

Cố tình tin. . . . .

Lừa mình dối người đi tin cô?

Tưởng Lệnh Thần buông tóc cô ra, vì vậy Thẩm Thấm lảo đảo dưới chân, một giây kế tiếp lại bị Tưởng Lệnh Thần ác độc bóp chặt hàm dưới.

"Tôi chỉ hỏi em một câu, là em chủ động tìm cảnh sát, nói mọi chuyện cho họ biết, hay là bọn họ tìm đến em, buộc em hợp tác."

"Hai cái đó có khác nhau sao? Hiện tại anh đã tới tình trạng này rồi, còn thắc mắc tôi là chủ động hay bị động làm gì?"

Tưởng Lệnh Thần phiền não cắt đứt lời cô đang nói: "Trả lời tôi!"

"Anh xác định anh muốn nghe lời nói thật?"

Cô cợt nhã, cũng không thay đổi ánh mắt miệt thị, làm Tưởng Lệnh Thần trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đối mặt như thế nào.

"Được, vậy tôi nói cho anh biết, là tôi lén ghi âm cuộc nói chuyện giữa chú anh và Vi Vi, sau đó giao nó cho cảnh sát, tôi làm như vậy chỉ vì muốn Thời Chung thoát khỏi quan tòa, kết quả không bao lâu thì có tổ chuyên án liên lạc với tôi, hi vọng tôi có thể làm nhân chứng cho bọn họ. Tôi chỉ nghĩ tới muốn Tưởng gia các ngươi suy sụp hoàn toàn, sẽ không ai đi làm khó Thời Chung, nên đồng ý với bọn họ rồi. Huống chi còn có tiền thưởng cho nhân chững cũng không ít."

Âm thanh cuối cùng nói ra một cách nhẹ nhàng, nhưng lại hung hăng thọc vào tim Tưởng Lệnh Thần một đao, hốc mắt hồng đến cơ hồ có thể rướm máu, âm thanh cũng chua ngoa lên: "Tiền thưởng cho nhân chứng?

https://thuviensach.vn

Tiền tôi cho em mua một cái túi còn nhiều hơn thế, nói cho cùng vẫn là vì con mẹ nó Thời Chung!"

***

Máy nghe lén Thẩm Thấm trên cổ áo bị rớt xuống trong nháy mắt, quay lại cảnh tượng trên xe bên ngoài biệt thự,sau một tiếng "rét" chói tai, cảnh sát liền không thu được bất kỳ tin tức gì trong biệt thự truyền.

Mọi người không khỏi căng thẳng. Chẳng ai nghĩ tới Thẩm Thấm tiến vào biệt thự không tới 5 phút, Tưởng Lệnh Thần liền phát hiện máy nghe lén, Thời Chung luôn luôn trầm ổn cũng kiềm chế không được, vội vàng liên lạc Từ Kính: "Như thế nào rồi?"

Từ Kính cho rằng Thẩm Thấm có thể giúp bọn họ tranh thủ nhiều thời gian hơn, để anh tìm được Tưởng Lợi Đức, lấy an nguy Tưởng Lợi Đức tới trao đổi an nguy Tầm Tầm, không sợ Tưởng Lệnh Thần không thỏa hiệp, nhưng hôm nay như vậy, thời gian ngắn như vậy, dù Từ Kính không có chuyện gì không làm được, cũng trả lời không như ý muốn: "Bệnh viện công lắm thầy nhiều ma, Tưởng Lợi Đức sẽ chọn bệnh viện tư nhân, tôi đã cho người iên lạc các đại bệnh viện tư nhân toàn thành phố, nhưng mà bây giờ vẫn chưa có tin tức."

Mà cảnh biển bên ngoài biệt thự, cảnh sát cũng không thể ngồi chờ chết như vậy, cự ly cùng mất liên lạc với Thẩm Thấm, đã qua 3 phút, người phụ trách không thể không sửa đổi phương án nói: "Còn chờ đợi như vậy không phải biện pháp, công phá."

Mà cảnh sát mới vừa an bài xong, người phụ trách đang chuẩn bị ra lệnh một tiếng, toàn bộ cảnh lực mạnh mẽ đánh vào biệt thự bắt lại Tưởng Lệnh Thần thì đột nhiên, một chiếc xe cải trang kèm theo tiếng động cơ nổ một tiếng, từ trong ga ra tầng ngầm biệt thự chạy nhanh ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Xe cải trang tốc độ xe cực nhanh, đảo mắt đã đột phá phòng tuyến của cảnh sát, rất nhanh liền quẹo vào con đập.

Bên trong xe, chính là Tưởng Lệnh Thần, cùng với Thẩm Thấm bị Tưởng Lệnh Thần cứng rắn túm lên xe.

Còi cảnh sát thét gào, Thẩm Thấm xuyên qua gương trơ mắt nhìn xe cảnh sát vốn là theo sát càng ngày bị bỏ rơi càng xa, trong nháy mắt tâm lạnh thành một mảnh.

Xe cảnh sát một mực bao vây chặn đánh, khắp nơi đều trù hoạch chướng ngại vật trên đường cản anh.

Xe Tưởng Lệnh Thần lại xảo trá tránh thoát tất cả chướng ngại vật trên đường, Thẩm Thấm rốt cuộc không nhịn được nhào qua, giành tay lái trong tay Tưởng Lệnh Thần.

Trong nháy mắt xe bị mất khống chế, tốc độ đi chuyển cao, bánh xe kéo lê trên mặt đất vang lên tiếng va chạm chói tai đầy tính nguy hiểm, Tưởng Lệnh Thần tát lên mặt Thẩm Thấm một cái vang dội, một giây kế tiếp, Tưởng Lệnh Thần chợt giữ chặt hai tay của cô: "Em còn như vậy nữa, ba người chúng ta đều phải chết ở trên đường!"

Đầu Thẩm Thấm ông ông, căn bản sẽ không nghe rõ Tưởng Lệnh Thần nói những gì, cho đến khi âm thanh truyền đến, cô mới loáng thoáng phân biệt được —— từ khe nhỏ truyền đến âm thanh của một đứa bé, hình như là, tiếng khóc của đứa bé mà đứa bé này đang bị bịt miệng.

Thẩm Thấm không thể tin nhìn về phía Tưởng Lệnh Thần: "Anh. . . . . Anh đem cậu nhóc nhốt trong cóp sau phải không?"

Tưởng Lệnh Thần trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, Thẩm Thấm âm thầm đưa tay vào túi quần của mình, bấm số điện thoại của Thời Chung.

***

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thẩm Thấm cũng không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu, điều duy nhất cô có thể làm, là cố hết khả năng của chính mình tranh thủ thêm một chút thời gian, để cảnh sát tìm được vị trí của bọn họ.

Lòng bàn tay Thẩm Thấm cầm điện thoại di động đã sớm ướt mồ hôi, trong khoảng thời gian ngắn, cô liếc đồng hồ đã không biết bao nhiêu lần. . . . . .

Cô cảm thấy thời gian dường như đang dài ra, nhưng kỳ thật từ lúc cô gọi cho Thời Chung, chỉ mới qua nửa phút mà thôi.

Bao nhiêu đó đã đủ để cảnh sát tìm ra tung tích của cô chưa?

Thẩm Thấm đã đợi không được, trong lòng yên lặng, quyết định moi ra lời nói của anh, một giây kế tiếp liền hít sâu một hơi, giận dữ nói: "Con mẹ nó, rốt cuộc anh muốn mang tôi đến nơi nào?"

"Đi đến chỗ nào thì là chỗ đó." Có lẽ là bởi vì đã bất chấp tất cả rồi, âm thanh Tưởng Lệnh Thần có vẻ cực kỳ tỉnh táo.

Tiếng nói vừa ngừng, Tưởng Lệnh Thần giống như lơ đãng ngước mắt, xuyên qua kính chiếu hậu liếc nhìn Thẩm Thấm.

Ánh mắt giao nhau, Thẩm Thấm dù giả bộ trấn định thế nào cũng không nhịn được, tim một hồi co rúm lại, Tưởng Lệnh Thần đột nhiên liền đoán được cái gì, nhướng mày, một tay tiếp tục cầm tay lái, một tay kia cứ như vậy thử dò xét tính, trực tiếp đưa về phía Thẩm Thấm.

https://thuviensach.vn

Thẩm Thấm theo bản năng lui về phía sau trốn một chút.

Này không khác Tưởng Lệnh Thần suy đoán, nhất thời Tưởng Lệnh Thần liền như Tiểu Báo, trong nháy mắt, cường thế nói: "Đưa điện thoại di động cho tôi!"

Thẩm Thấm dù chống lại thế nào, hắn cũng rất nhanh lấy được điện thoại di động từ trên người cô.

Tưởng Lệnh Thần đoạt lấy điện thoại di động của cô, hạ xuống cửa sổ xe.

Hắn quyết tuyệt. . . . . .

Sự tuyệt vọng của cô. . . . . .

Rốt cuộc, Thẩm Thấm hạ quyết tâm giống như, từ từ, dùng sức lắc đầu một cái: "Tôi sẽ không đi cùng anh."

Cho dù tốc độ xe đang đi cực kỳ nhanh thì Thẩm Thấm cũng không trông nom không để ý, cô chợt đánh về phía tay lái, mở xe khóa, qua trong giây lát đã mở cửa xe.

Cô đang muốn. . . . . Nhảy ra khỏi xe?

Xe đang chạy với tốc độ 160km/h, ai cũng biết nhày xuống xe như vậy, không chết cũng tàn phế. Nhưng cô còn làm như vậy. . . . . .

Một khắc khủng hoảng kia, Tưởng Lệnh Thần theo bản năng đạp thắng xe.

Xe đang lao với tốc độc 160km/h đột ngột dừng lại, kết quả là xe bị mất khống chế, trượt một đường, cũng không chịu nổi nữa, cuối cùng một tiếng vang thật lớn, đầu xe đâm vào vách ven đường, tất cả mới dừng lại.

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc xe đụng vào vách kia, Tưởng Lệnh Thần theo bản năng dùng hai cánh tay che ở đầu Thẩm Thấm.

Một hồi chấn động đi qua, Thẩm Thấm cảm thấy cả người đều không thuộc về mình, tầm mắt không còn rõ ràng, giống như trước mắt đang phủ tầng tầng lớp lớp sương mù, cô nhìn thấy Tưởng Lệnh Thần bể đầu chảy máu ——

Vết máu từ trên đầu Tưởng Lệnh Thần chảy xuống, Tưởng Lệnh Thần dùng chút sức lực cuối cùng, khó khăn buông lỏng hai cánh tay vốn đang bảo vệ đầu Thẩm Thấm ra, tự giễu cười: "Em thà bất chấp nguy hiểm nhảy xe cũng không nguyện ý cùng tôi?"

". . . . . ."

"A. . . . . ."

Đó là câu nói trước lúc Tưởng Lệnh Thần hoàn toàn bất tỉnh, nói câu nói sau cùng.

***

Cóp sau bốn vách đều có vật che chở, Tầm Tầm chỉ chịu một vài vết thương nhỏ, nhưng bị giật mình quá độ, được cảnh sát ôm ra khỏi cóp sau, vẫn không ngừng run lẩy bẩy, cuối cùng đưa đi bệnh viện.

Cho đến khi Thời Chung chạy tới trước mặt đứa bé, ôm đứa bé vào trong ngực trấn an, Tầm Tầm mới mở miệng nói chuyện lại——

Ngay trước trước mặt Thời Chung "Oa" một tiếng gào khóc lên.

Thời Chung thật vất vả dụ dỗ Tầm Tầm ở lại bệnh viện nằm quan sát, đáng lý Nhậm Tư Đồ đã phải ở đây nhưng thủy chung không thấy bóng

https://thuviensach.vn

dáng, Thời Chung đi ra phòng bệnh, đi tới hành lang gọi điện thoại cho bà xã đại nhân.

Người nghe điện thoại cũng không phải Nhậm Tư Dồ——

"Người là Thời tiên sinh? Là như vậy, cô Nhậm hiện tại đang ở bệnh viện chúng tôi."

Trong đêm nay Thời Chung lại phải bôn ba, nửa giờ sau, Tiểu Từ chở Thời Chung chạy tới bệnh viện Tân Hải, tìm được người nghe điện thoại.

"Cô ấy đâu? ? ?"

Bác sĩ thấy Thời Chung lộ vẻ vội vàng, vẻ mặt tận lực ôn hoà để hòa hoãn tâm tình của anh: "Đang xét nghiệm, không có gì đáng ngại, chỉ là phụ nữ có thai tuột huyết áp mà thôi."

Thời Chung cả kinh bắt lấy bả vai bác sĩ: "Anh nói cái gì? !"

Bác sĩ bị sợ đến run lên, miễn cưỡng gạt tay Thời Chung, mới khôi phục lại giọng nói nghề nghiệp: "Mặc dù hiện tại đứa bé rất khỏe mạnh, nhưng về sau cũng phải chú ý nhiều hơn một chút, đừng làm cho phụ nữ có thai quá vất vả, đồng thời bổ sung nhiều dinh dưỡng. Nếu còn té xỉu lần nữa, dập đầu đụng vào nơi đó sẽ không tốt."

Vẫn theo sát bên người Thời Chung, Tiểu Từ biết Thời Chung nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Thời Chung khẩn trương như bây giờ — s.a.n.d.y— sửng sốt một hồi lâu, bộ dạng buồn cười lại không muốn cười, nói chuyện cũng lắp bắp: "Tôi hiểu biết rõ. . . . . Biết, cảm ơn cảm ơn."

Cho đến khi bác sĩ đi được một lúc, Thời Chung vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, cứng ngắc bước từng bước đi tới, tiếp theo càng chạy càng nhanh, nhịp tim cũng giống như càng lúc càng nhanh, cho đến cuối cùng, Thời Chung thở hồng hộc chạy một đường.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ sợ hết hồn, nguyên bản là chỉ có một mình cô vô nước biển, động tác đẩy cửa lớn như vậy, cả người Nhậm Tư Đồ trừng mắt nhìn cạnh cửa, dừng một chút mới phản ứng được, có chút suy yếu giật giật khóe miệng: "Anh tới rồi. . . . . ."

Thời Chung không hề chớp mắt nhìn cô.

Trong mắt mừng như điên, nhiều hơn là ảo não —— ảo não tự mình mạo hiểm, đẩy cánh cửa làm cô sợ.

Cho đến nửa phút sau, Thời Chung mới ý thức tới mình đứng thẳng bất động bên cạnh cửa chỉ ngây ngốc nhìn bà xã mình, anh ho khan một tiếng, thả nhẹ bước chân đến gần.

Nhưng không đi tới trước người của cô, ánh mắt Thời Chung liền không tự chủ được mà ngừng lại trên bụng vẫn còn phẳng lì của cô, rốt cuộc cũng không còn trầm tĩnh, âm thanh cũng lộ ra tia cẩn thận: "Bác sĩ vừa mới nói với anh. . . . . ."

"Em cũng vừa biết." Vì mình sơ ý, Nhậm Tư Đồ cười khổ nhún nhún vai.

Luôn luôn kín đáo, làm việc nghiêm cẩn, Thời Chung đột nhiên phát hiện một câu nói cũng vô cùng khó khăn, anh trầm mặc hồi lâu, mới từ từ sửa sang lại ra một câu, muốn biểu đạt khiếp sợ cùng với. . . . . Mong đợi của mình: "Nó tới thật đột nhiên."

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Sau khi Tôn Dao nổi tiếng, thường bị mọi người hỏi một vấn đề: tại sao ban đầu lại lựa chọn làm diễn viên?

Đối với cái vấn đề này, mỗi lần Tôn Dao đều không trả lời giống nhau, thế nhưng khi nghe lại có chút đường hoàng.

Trên thực tế động cơ để cô làm diễn viên rất đơn giản, trình độ học vấn không cao, cô cũng không có bản lãnh gì, nhưng lại có một khuôn mặt cộng một dáng người mỹ lệ, lúc đó cô làm thêm ở môt nhà hàng bán đồ ăn nhanh, đúng lúc gặp được đoàn phim đang mượn bối cảnh để quay quảng cáo về thức ăn nhanh, nữ chính trẻ trung đứng ở trước máy quay ăn Hamburger, nhưng đạo diễn không có hài lòng, liên lục cáu giận, cuối cùng mắng nữ chính đến mức cô ta nhăn mặt bỏ đi, phó đạo diễn thấy tình thế khó xử, vừa đúng lúc gặp được cô gái nhỏ Tôn Dao nhìn cũng không tệ, nên để cho cô thử đóng thế vai một chút, không ngờ Tôn Dao chỉ cần diễn một lần là qua, hai ngàn năm trăm tệ cứ như thế nhẹ nhàng mà vào tay.

Cái quảng cáo này có thù lao có thể nói rẻ đến mức không thể rẻ hơn được nữa, nhưng mà đối với mức lương bảy trăm hai mươi đồng của Tôn Dao mà nói, số tiền này kiếm được quá dễ dàng rồi.

Nhưng đến khi cô ấy dấn thân sâu vào nghề này, mới phát hiện bản thân mình lúc trước vô cùng ngây thơ—Làng giải trí là nơi vô cùng khó khăn để lăn lộn.

Không có ký hợp đồng với công ty đại diện, kinh nghiệm ít, còn bị chê cười là “kẻ tay ngang’, khi ký hợp đồng với công ty đại diện thì sẽ bị công

https://thuviensach.vn

ty giữ sáu mươi phần trăm tiền cát-sê, nhưng sẽ phải ký hợp đồng với thời hạn năm năm, còn không được cho phép…

Người đại diện của cô là người cực kỳ biết ăn nói, vì cô mà nhận một bộ phim về người phụ nữ Trung Quốc thời dân quốc, mặc dù ở trong phim cô ấy chỉ đóng khoảng bốn năm ngày, nhưng vai diễn của cô ấy lại là một nữ đương gia, đất diễn vô cùng rộng. Tôn Dao cứ như vậy mà hào hứng đi tới phim trường, kết quả khi tới phim trường đọc kịch bản, Tôn Dao muốn bỏ đi cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Đây đúng là một bộ phim lấy cảm hứng từ phụ nữ, sinh mạng của vị Đại đương gia kia lận đận, từng bị thiếu gia thất học khi dễ, mà cảnh đầu tiên Tôn Dao diễn chính là cảnh trên giường.

Tôn Dao thật sự là trốn không khỏi cảnh này, cô không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt cùng người đại diện đàm phán: “Tôi diễn không được.”

Lúc này chỉ còn cách giờ khai máy có một giờ đồng hồ, người đại diện cũng sống chết không đồng ý: “Tôn tiểu thư! Rốt cuộc ý của cô là gì? Cô bình thường vẫn oán trách công ty không cho cô đất sống, vai diễn này vốn là của Lâm Lâm, nếu như không phải cô kể nghèo kể khổ với tôi, đến nỗi tiền phòng cũng không trả nổi, tôi cũng sẽ không đem vai diễn này an bài cho cô. Hiện tại thì tốt rồi, tôi phải vất vả mới giữ cho cô một vai tốt, cô lại nói không thể diễn cùng không muốn diễn?”

“……”

Tôn Dao bình thường quen cợt nhả, hiện tại lại bày ra dáng vẻ khổ sở, người đại diện cũng lười tranh cãi cùng cô, phất tay một cách không kiên nhẫn: “Haizz, được rồi, không muốn diễn thì đừng diễn, công ty cũng sẽ không thay cô gánh chịu, tự cô phải bỏ tiền ra bồi thường thôi.”

Tiền…

https://thuviensach.vn

Trên đời này còn từ nào tàn bạo hơn từ này nữa không?

Tôn Dao do dự thật lâu, chỉ có thể nhắm mắt, kịch bản bộ phim này được viết quá hoàn hảo, tổ đạo cụ đối với trang phục tiểu nha hoàn của cô cũng hết sức chăm chút, khi thay đồ thì có người nhìn vào vết sẹo trên bụng cô, Tôn Dao thấy thế mặt cũng không biến sắc thay đổi phục trang, hời hợt nói rõ một câu: “Sẹo phẫu thuật viêm ruột thừa.”

Khi bước vào trong bối cảnh, Tôn Dao không còn giữ được sự giả bộ bình tĩnh giống như ở trong phòng hóa trang, đạo diễn, camera, bộ phận ánh sáng…Bao nhiêu con người chăm chú nhìn vào trung tâm của căn phòng, chiếc giường nhỏ chỉ chực sụp đổ, lúc này huyệt thái dương của Tôn Dao không ngừng giật giật.

Người cùng cô đóng cảnh đùa giỡn lúc này là người thường đóng vai nam phụ trên các bộ phim truyền hình, trước khi khai máy thì đùa giỡn vui vẻ hết sức tao nhã lịch sự, nhưng khi mở máy một cái, liền thay đổi bộ dạng, mười phần trở thành một công tử hoa tâm. Đạo diễn đối với biểu hiện của nam diễn viên hết sức hài lòng, nhưng khi máy quay đến chỗ Tôn Dao, Tôn Dao ngây người như phỗng ngồi bên mép giường, đạo diễn lúc này cau mày, hô to: “Cắt.”

Chỉ một cảnh cởi quần áo, Tôn Dao bị hô cắt ba lần, đạo diễn giận muốn té ghế, phó đạo diễn gặp họa, bị đạo diễn mắng xối xả: “Cậu đi đâu mà tìm được một con búp bê như vậy? Đầu gỗ muốn chết, không biết động đậy gì cả.”

Phó đạo diễn còn muốn biện hộ cho mình: “Cô bé này lúc quay thử rất nhạy, tôi không biết tại sao khi chính thức khai máy, cô ấy liền…”

Đáng tiếc hiệu quả giải thích quá nhỏ, đạo diễn vẫn nổi trận lôi đình như cũ, tức giận nhìn về phía sau kiểm tra một chút rồi ngồi xuống: “Không diễn được thì cút đi cho tôi.”

https://thuviensach.vn

“……..”

“Thử lại một lần.”

Tôn Dao hít một hơi thật sâu, trở lại vị trí trước ống kính, trong đầu toàn là giọng nói đạo diễn mắng phó đạo diễn, nhưng khi vào đến tai Tôn Dao, thì từng câu từng chữ đều đâm vào lòng, nhưng khi nhìn thấy nam diễn viên vươn bàn tay về phía mình muốn cởi quần áo, cô ấy lại theo bản năng mà căng thẳng thần kinh.

Cắt nhiều lần như vậy, phía sau lưng cùng lòng bàn tay cô đều ướt đẫm, tất cả đều là mồ hôi lạnh, trên mặt cô không thể cứng ngắc hơn được nữa, một chút thả lỏng cũng không có, đạo, diễn chỉ cho cô một cơ hội thứ hai, cô nắm chặt tay thành quả đấm, mồ hôi lạnh trên trán…

Lần này cũng không bị cắt nữa, nhưng chỉ có thể tiếp tục diễn theo kịch bản, đoàn làm phim không khỏi bực bội: khuôn mặt cô ấy dần trở nên tái nhợt, một chút khí huyết cũng không còn. Đối với sự đùa bỡn của nam diễn viên càng ngày càng gần, anh nhiên liền phát hiện có cái gì đó không đúng, nhưng đạo diễn cũng không có hô cắt, anh ta cũng chỉ có thể tiếp tục diễn theo kịch bản, đem Tôn Dao đẩy ngã.

Tôn Dao nhắm chặt mắt lại, toàn thân cứng ngắc, trong đầu có một giọng nói không ngừng kêu gào: đẩy anh ta ra… Đẩy ra.

Một giọng nói khác vang lên, là giọng nói của đạo diễn muốn đem tất cả ý muốn chống lại của cô đánh bật: không diễn được thì mau cút đi cho tôi.

Hai âm thanh ở nơi thần kinh yếu ớt của cô mà tranh đấu, sự đau đớn vô hình muốn nuốt chửng cô, nam diễn viên hình như cũng cảm nhận được sự kháng cự tản ra từ thân thể cô, rốt cuộc không nhịn được mà ngừng động tác, giọng nói đạo diễn bỗng dưng vang lên: “Tiếp tục.”

https://thuviensach.vn

Trả lời đạo diễn ngay sau đó là tiếng “Phanh” vang thật lớn—

Nam diễn viên bị Tôn Dao đẩy ra, anh ta không hề phòng bị gì nên cứ như vậy mà ngã xuống giường.

Tình huống nhất thời trở nên hỗn loạn không chịu được, nhân viên phim trường vội vàng tới đỡ nam diễn viên dậy, không ai chú ý tới Tôn Dao đang co rút vào môt góc khổng ra hình dáng gì nữa.

Nam diễn viên dựa vào gương mặt để kiếm tiền, trách nhiệm này người đại diện của Tôn Dao không gánh vác nổi, Tôn Dao càng không thể gánh vác nổi, người đại diện của nam diễn viên liệt kê ra một đống danh mục bồi thường, còn muốn chỉ vào mặt Tôn Dao mắng xối xả.

Người đại diện của Tôn Dao cúi đầu khom lưng xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, thật sự là…”

Người đại diện của nam diễn viên bắt lấy Tôn Dao không chịu buông, hơn nữa khi thấy Tôn Dao không nói tiếng nào, chỉ đứng đơ một chỗ làm ra bộ dạng ngu ngốc thì càng thêm tức giận: “Ơ, cũng thật to gan nha. Người đại diện của cô cũng đã thay cô nói xin lỗi, cô xem ra vó vẻ được, một lời cũng không chịu nói, còn nhỏ tuổi đã không biết lễ phép, về sau cô còn muốn ở trong giới sao?” Nói xong lại tiếp tục nắm chặt lấy Tôn Dao, mà tay của anh ta vừa chạm vào cổ tay Tôn Dao, tất cả liền mất khống chế--

“Đừng đụng vào tôi.”

Tôn Dao hát người đại diện của nam diễn viên ra, hét muốn chói tai. Mọi người rõ ràng đang ở bên ngoài, bởi vì tiếng hét này, liền có không ít người liếc mắt lại coi, Tôn Dao cứ như vậy mà bỏ chạy.

Cô ở trong nhà vệ sinh ước chừng khoảng hai tiếng.

https://thuviensach.vn

Tất cả những người vào phòng vệ sinh đều nhìn cô như kẻ không bình thường, cô cũng không để ý đến những thứ này, giống như người điên không ngừng rửa tay, một chai nước rửa tay cũng đã bị cô dùng hết, đến cuối cùng cánh tay cũng bì chà xát rách da, nhưng giống như vẫn chưa đủ, cho đến khi người đại diện đẩy cửa vào—

Mặc dù bình thường người đại diện nghiêm khắc với cô ấy, nhưng khi nhìn thấy cô ấy như vậy, thật sự là không đành lòng nói thêm gì nữa: "Người đại diện của nam diễn viên kia tương đối nóng tính, chuyện này nếu lọt đến tai lãnh đạo công ty, tôi sẽ thay cô đền bù tiền thuốc men cho người ta, còn về những tứ khác…chỉ biết cầu chúc bản thân cô nhiều phúc thôi."

Đây mới thật sự là cách sinh tồn của thế giới này, cho dù tình cả có tốt đến mực nào cũng có lúc dừng lại, trừ bản thân mình ra, không thể dựa dẫm vào bất kỳ ai.

***

Người đại diện đề nghị cô nên đi gặp bác sỹ tâm lý, Tôn Dao cảm thấy chỉ muốn từ chối: "Tôi không có bệnh."

"Hiện tại trên dưới trong công ty đều nói cô có bệnh trong lòng, ý muốn của lãnh đạo là muốn cô dừng mọi hoạt động một thời gian. Cô nên đi tìm bác sỹ tâm lý một chút, nhất định phải cầm một tờ giấy khám bệnh có kết quả khỏe mạnh về, tôi sẽ đưa cho lãnh đạo, cũng sẽ năn nỉ cho cô một chút, khiến cho công ty không có cắt đứt kế sinh nhai của cô."

Tôn Dao cảm thấy thật may mắn vì lúc đó đã nghe lời người đại diện, nếu không cô cũng sẽ không biết Nhậm Tư Đồ.

Có kết quả chẩn đoán bệnh này, công ty không có ngưng hoàn toàn mọi hoạt động của cô, đây là nguồn sống của cô. Mọi người đều thích hưởng thụ, nếu đã trải qua cuộc sống nhàn nhã, nếu để cho cô ấy trở lại

https://thuviensach.vn

cuộc sống làm thêm theo giờ với lương bảy trăm hai mươi đồng một tháng. Cô ấy làm không được.

Công ty không tiếp tục cho cô ấy đóng phim, cho nên chỉ có thể nhận một chút hoạt động, làm người mẫu quảng cáo xe, nuôi sống bản thân là không thành vấn đề--dĩ nhiên, nếu như không cần phải gửi tiền về nhà.

Đáng tiếc, một tháng cô nhận được ba cuộc điện thoại thúc giục gửi tiền, mà cho tới lúc này cô ấy chưa bị ép đến điên, Tôn Dao cũng cảm thấy bội phục bản thân của mình.

“Dao Dao, em họ của con lại bị bắt vào đồn công an, cậu của con không có tiền bảo lãnh, hỏi con có thể cho mượn một chút được không?”

“Con không có tiền.”

“Nhưng cậu con nói, lần trước thấy con ở trên tivi, nói con kiếm được không ít tiền, Dao Dao, chúng ta không thể hẹp hòi như vậy được, con người là không thể quên nguồn gốc, năm đó khi ba con qua đời, nếu như không phải một nhà cậu…”

Mẹ cô cả đời nhu nhược, Tôn Dao thật ra đã sớm tập thành thói quen, nhưng nghe đến đó, Tôn Dao thật sự không nhịn được cười lạnh: “Nhà họ Từ năm đó cho ông ta nhiều tiền như vậy, là chính bản thân ông ta phá sạch, bây giờ còn có mặt mũi tới tìm con vay tiền? Không đúng, cái kia gọi là ‘mượn’ sao? Mỗi lần nói là vay tiền, mà chưa từng trả lại con một phân tiền.”

Mẹ cô không lên tiếng. Một lúc lâu, mới sợ hãi nói: “Chuyện đã qua lâu như vậy, còn còn nói đến làm gì?”

“Không phải mẹ nói, con người không thể vong ơn….”

Tôn dao hừ lạnh cúp điện thoại.

https://thuviensach.vn

Chỉ là Tôn Dao không ngờ, một tuần lễ sau cô ấy lại nhận được một cuộc điện thoại từ bệnh viện.

Lúc đó, Tôn Dao mới vừa xong một buổi chụp hình, thuốc màu nhuộn đầy thân thể, dùng nước tẩy trang cũng không xóa sạch vệt màu trên người, vì vậy trên người liền nổi mẩn đỏ, thời điểm vô cùng chật vật không có tâm tư nghe điện thoại—là dãy số hoàn toàn xa lạ, còn là dãy số ở khu nhà cô, cô đoán là điện thoại của cậu gọi tới mượn tiền. Điện thoại reo lên bốn hồi, Tôn Dao mới không cam tâm tình nguyện nhận, giọng nói không chút khách khí: “Alo?”

“Xin hỏi cô là người nhà của Chu Hân sao?”

Tôn Dao không khỏi giật mình, chần chờ một lúc lâu sau mới mở miệng: “Đúng, tôi là con gái của bà ấy.”

“Chu Hân bị ngất xỉu nên nhập viện, cô mau tới đây đi.”

“Tôi…Tôi bây giờ đang ở thành phố khác, muốn về nhanh nhất cũng…” Tôn Dao cuống quít liếc mắt nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường: “Năm giờ mới có thể về tới, cô liên lạc với cậu tôi trước giùm, số điện của cậu tôi là…”

Tôn Dao mẻ đầu sứt trán đi lại trong phòng trọ cũng không thể nào nhớ nổi số điện thoại của cậu, đột nhiên nhất thời sực nhớ, lập tức kiểm tra toàn bộ cuốn sổ ghi chép, cuốn sổ ghi chép là năm ngoái khi mẹ cô ấy tới thành phố B để lại cho cô, bên trong có một số số điện thoại của nhà họ hàng, vì bà sợ khi cô gặp chuyện gì thì có thể tìm người giúp một tay.

Trang ghi chép đầu tiên chính là số của cậu, Tôn Dao đem số báo cho y tá ở bên đầu bên kia. Nhưng lại không nghĩ tới y tá lại nói: “Cuộc điện thoại này tôi đã gọi, người kia nói đang đánh mạt chược, sau khi đánh xong sẽ tới.”

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Tôn Dao liền bật cười. Tình người lạnh ấm, lòng người dễ thay đổi, cô ngoại trừ cười còn có thể làm gì? Cả đêm mua vé xe chạy về nhà, mới biết được mẹ bởi vì tiền bảo lãnh của em họ mà dối gạt mọi người đi làm bảo mẫu, nên bệnh cũ tái phát.

Sau khi mẹ tỉnh dậy, câu đầu tiên là hỏi cô: “Sao con lại trở về?”

“Mẹ như vậy, con có thể không trở về sao?”

“Cậu con cùng mợ có thể chăm sóc mẹ.”

“Thôi đi, ngày hôm qua con gọi cho ông ta, ông ta nói đánh xong mạt chược sẽ tới, kết quả là, đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng…” Tôn Dao cũng thầm mong ông ta chết ở trên bàn cho rồi, đáng tiếc khả năng này quá nhỏ, quả báo thường đến muộn…

Mẹ vừa nghe cô quở trách cậu, liền lảng tránh nói sang chuyện khác: “Con cứ vậy mà trở về, công việc thì sao đây?”

“”Mạng của mẹ sắp mất, mẹ còn quan tâm tới công việc của con sao?”

“Mẹ không hy vọng con quan tâm mẹ, mẹ sống qua ngày ở đây với cậu rất tốt, con cũng đừng chạy qua chạy lại nữa, tiết kiệm thêm chút tiền tốt hơn…”

Lại tiền…Tôn Dao nghe xong, cười lạnh, nước mắt cũng chảy xuống.

Chuyện đầu tiên sau khi Tôn Dao trở lại thành phố B là đi tới công ty đại diện, công ty không an bài công việc của cô trong ba tháng này, cô sắp tiêu nhiều hơn thu, tiền thuốc của mẹ tháng đầu tiên, còn nhờ Tư Đồ Nhậm trả hộ, nhưng đến tháng thứ hai, cô bất kể thế nào cũng không thể mở miệng với Nhậm Tư Đồ.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc công việc tốt cũng được bố trí cho người khác, Tôn Dao lên công ty ba lần nhưng cũng không có bất kỳ thay đổi gì.

Cô một lần nữa lại thất vọng ra về, thật không nghĩ đến ngày hôm sau tự nhiên lại có công việc tìm tới cửa—

“Có một bộ phim truyền hình. Bộ này được đầu tư công phu, có thể giúp cô nổi tiếng, nhưng tôi phải nói trước, người đầu tư bộ này là bạn của ông chủ, ông chủ này là nhà giàu mới nổi điển hình, danh tiếng bên ngoài không tốt chút nào, nhưng cũng coi như là nể mặt ông chủ chúng ta, bộ phim này chúng ta không thể không cùng hợp tác với ông ta, vốn muốn dành cho Gia Dĩnh, dù sao cũng có đủ kỹ năng diễn xuất, nhưng vị nhà giàu mới nổi kia, sau khi nhìn qua hình của các diễn viên liền chỉ đích danh cô…”

Chỉ đích danh cô…

Ý nghĩ sâu xa không nói tới, về phần “Danh tiếng không tốt”…

Nhưng danh tiếng đáng mấy đồng? Có thể đổi thành tiền thuốc thang sao? Không thể---

Sau khi Tôn Dao lấy được tạm ứng của bộ phim này, cô liền đóng tiền cho bệnh viện thì được thông báo: “Tiền viện phí đã có người nộp thay cô.”

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Nhậm Tư Đồ mới làm như vậy, cô cùng với Nhậm Tư Đồ mới quen biết nhau được ba tháng ngắn ngủi, cô ấy đã giúp cô thanh toán một tháng tiền phòng, hai tháng tiền thuốc?

Cho tới bây giờ Tôn Dao chỉ cảm thấy người khác thiếu cô, mà đây là lần đầu tiên trong đời, cô cảm nhận được cảm giác thiếu nợ một ai đó là như thế nào? Loại cảm giác này rất chua, rất xót.

“Có phải cậu lén mình đóng tiền viện phí tháng thứ hai?”

https://thuviensach.vn

Cô hỏi Nhậm Tư Đồ, có lẽ do Nhậm Tư Đồ biết cô hay mặc cảm nên cũng không có thừa nhận: “Không có.”

Vì vậy mà Tôn Dao ở trong lòng lặng lẽ vạch cho mình một cái mục tiêu, cuộc đời của cô không thể cứ đi xuống mãi như vậy, cô phải thành công, vì mình, cũng vì người đã hết lòng giúp đỡ cô…

Tiệc khai máy, Tôn Dao gặp được Tổng giám đốc Triệu vị nhà giàu mới nổi, Tổng giám đốc Triệu đánh giá cô khá cao: “Dao Dao à, lần đầu tiên nhìn thấy cô là ở cổng công ty đại diện, tôi mới vừa đi ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc cô, giây phút cô đi lướt qua, tôi liền có ấn tượng rất đặc biệt với cô, cho nên khi xem hình các diễn viên trong công ty tôi đã chọn cô.”

Lúc nói chuyện Tổng giám độc Triệu vô tình hay cố ý nắm lấy bả vai của cô, mặc dù cô đối với hành động này cực kỳ chán ghét, hận không thể đẩy ra, rửa thân thể sạch sẽ, tắm đến lột da toàn thân, nhưng lần này, cô thế nhưng cứng rắn chịu đựng, vẫn khách khí mỉm cười với Tổng giám đốc Triệu.

Sau khi quay liên tục một tháng, Tổng giám đốc Triệu năm ngày ba bữa lại đến đoàn làm phim thăm, đối với những lần này, người thông minh đều sáng suốt, còn Tôn Dao thì muốn dựa vào scandal này để thăng tiến.

Khi tới lễ chúc mừng, chào đón cô là một phần hiệp ước âm thầm của Tổng giám đốc Triệu---

Là phần hai của bộ phim do Tổng giám đốc Triệu tiếp tục đầu tư.

“Cô suy nghĩ một chút đi, sau khi nghĩ kỹ thì chúng ta liền ký hợp đồng.” Sau khi Tổng giám đốc Triệu nói xong, liền đưa chìa khóa biệt thự Độ Giả đưa tới trước mặt Tôn Dao, còn chính bản thân thì cầm một chiếc thả khác: “Tôi chờ cô.”

https://thuviensach.vn

Tôn Dao suy nghĩ, liền suy nghĩ mất nửa tháng.

Ý niệm tà ác cứ quanh quẩn ở trong đầu của cô: cứ quyết định vậy đi, ngủ với ai mà chả là ngủ…

Cứ như vậy đi…

Đúng hẹn Tôn Dao đi tới biệt thự. Tổng giám đốc Triệu không có ở đây, thư ký của Tổng giám đốc Triệu sắp đặt mọi thứ: "Tổng giám đốc vẫn còn đang đi công tác ở thành phố khác, tối nay sẽ về tới đây, sẽ ở biệt thự kế bên của cô."

Nhưng Tôn Dao chờ đợi đến rạng sáng cũng không nghe thấy chuông cửa biệt thự cô reo.

Tôn Dao cuối cùng đợi đến buồn ngủ, liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, lúc này đã là hai giờ sáng, cô theo bản năng thở phào nhẹ nhõm. Cũng đúng lúc này, bên ngoài biệt thự vang lên tiếng còi xe bén nhọn.

Đèn xe trong nháy mắt sáng choang, chiếu vào bên cửa sổ, cô ngồi ở đầu giường giống như rơi xuống vực thẳm. Tổng giám đốc Triệu dùng loại phương thức này để chào hỏi cô? Thật đúng là biến thái…

Tôn Dao không khỏi rùng mình một cái.

Tiếng còi xe càng ngày càng vang lên lớn hơn, Tôn Dao đi lại bên cạnh cửa sổ nhìn trộm, là một chiếc xe thương vụ màu đen, sườn xe màu đen kết hợp với kính xe cũng màu đen làm cho người ta không nhìn rõ được hoàn cảnh bên trong, Tôn Dao do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn là không mặc quần áo mà ra cửa.

Giây phút Tôn Dao đi tới bên cạnh cái xe kia, cửa xe đột nhiên bị mở ra—

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc cô cũng gặp được Tổng giám đốc Triệu.

Nhưng mà bị người ta đá xuống khỏi xa, mặt mũi sưng húp, sợ hãi quỳ bò trên mặt đất dậy không nổi.

Tôn Dao sợ hãi lui về sau một bước.

Tiếp theo, trong xe lại xuống một người nữa—bước chân lạnh lùng…

Từ Kính?

Cô dường như cho rằng mình đã quên mất…Từ Kính?

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Như ý nguyện, Tôn Dao đã lấy được hợp đồng đóng phim thứ 2 ——

Tất cả mọi người đều cho là cô đã lên giường với ông chủ đầu tư này.

Tôn Dao cũng tình nguyện như thế, dù sao như vậy cũng tốt hơn cô bây giờ, bị buộc tiếp nhận trợ giúp từ một người mà cô thống hận nhất trên thế giới này.

Cả đời cũng sẽ nhớ, khi cô đứng ở bên cạnh xe, vạn phần hoảng sợ nhìn Triệu tổng bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, d'đ'l'q'đ, Từ Kính dáng vẻ tự nhiên hào sảng xuống xe, trên cao nhìn xuống, giống như ở trong mắt Từ Kính, cô và Triệu tổng đều giống nhau, như một con kiến hôi đê tiện.

Lần gặp mặt đầu tiên của họ là sau phiên tòa.

Tôn Dao còn tưởng rằng mình đã mất đi bóng ma ám ảnh sau phien tòa kia, nhưng trong phút chốc thấy Từ Kính, cô phát hiện rất nhiều thứ không thể trôi theo thời gian được, ngược lại, cô chỉ lẳng lặng nhìn Từ Kính, huyết khí đã dâng trào, có loại cảm giác như máu sắp xông ra ngoài da, trực tiếp cắt rách cổ họng người đàn ông trước mặt này—— cái loại đó cảm xúc, gọi là "Hận ý".

Nhưng Từ Kính vẫn đứng ở trước mặt cô như cũ, thậm chí lấy ánh mắt thất vọng nhìn cô, nói: "Thứ người như thế em cũng ngủ? hả. . . . . ."

Một tiếng kia "hả" , như mộng yểm dây dưa làm phiền cô nhiều tuần lễ, mỗi lần đêm không thể say giấc thì bộ mặt Từ Kính sẽ từ chỗ sâu trong óc nhô ra.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Đồ rất nhanh đã nhận ra có cái gì không đúng, nhưng cô có thể nói cái gì? Chỉ có thể lấy một câu "Yên tâm đi, tất cả phiền toái cũng sẽ đi qua." Lấp liếm cho qua, lừa gạt Nhậm Tư Đồ, hơn lừa mình.

Chỉ là Tôn Dao không ngờ, thời gian qua đi một tháng, người đại diện lại đem hợp đồng vốn ở trong tay Triệu tổng giao cho cô ——

Tôn Dao hành động theo bản năng, từ chối: "Tôi không nhận."

"Ngươi phải nhận, bộ này ngài ấy đã chỉ đích danh cô làm nữ chính, lúc trước công ty có đề cử Kỳ Kỳ, người ta cũng đồng ý Kỳ Kỳ làm nữ chính. Cô từ bỏ vai diễn này cũng không nên gấp gáp như vậy, ngộ nhỡ ảnh hưởng đến Kỳ Kỳ, tương lai của cô ở công ty còn chỗ đứng hay sao? Đừng quên lần trước ai xin tha cho cô, cô mới không bị ‘tàn đời’!"

Lấy ân nghĩa ra uy hiếp cô, hôm nay Tôn Dao liền tư cách cự tuyệt cũng không có.

Nhưng tối thiểu tiền đồ rất tốt, sau khi lấy được tiền tạm ứng, ít nhất cô có thể đổi cái phòng tốt hơn một chút cho mẹ mình, mua tốt hơn một chút cho mẹ.

Tôn Dao về với ông bà, ý muốn làm thủ tục chuyển phòng cho mẹ, không ngờ mẹ đã được một người ẩn danh chuyển đến phòng bệnh đơn, dùng thuốc nhập khẩu có tác dụng phụ rất nhỏ, lần này Tôn Dao nhìn mẹ, cũng cảm thấy khí sắc tốt hơn rất nhiều so với mấy hôm trước.

Mẹ cô không rõ tình trạng tận tình khuyên bảo khuyên cô: "Dao Dao, hay là để mẹ trở lại phòng bệnh chung đi, con kiếm tiền khổ cực, cũng không thể cống hiến toàn bộ cho bệnh viện như vậy được?"

Tôn Dao chỉ đành phải đeo bám dai dẳng bác sĩ chủ trị, cuối cùng chủ trị bác sĩ chỉ có thể nhả ra: "Lần này mẹ cô chuyển phòng bệnh, trả tiền thuốc cho tháng mới và cả tiền thuốc tháng vừa rồi, đều do một người ẩn

https://thuviensach.vn

danh giúp đỡ, tôi cũng vậy không rõ ràng bối cảnh của người đó như thế nào, họ chỉ cấp cho chúng tôi một số điện, nói là nếu mẹ cô có xảy ra bất kỳ tình trạng nào, có thể liên hệ với họ."

Tôn Dao chỉ nhìn thoáng qua cái số này, nhất thời á khẩu không trả lời được

Số đuôi là 0821, sinh nhật của cô.

Cái số này đã lâu lắm rồi, Tôn Dao còn nhớ rõ đó là quà sinh nhật cô nhận được vào năm 14 tuổi, chính là sô điện thoại di động cặp, đối với đứa bé ngay lúc đó mà nói, điện thoại di động có thể nói là xa xỉ phẩm, cô vốn không muốn nhận, nhưng Từ Kính nói: "Số di động của anh là sinh nhật của em, số di động của em là của tôi sinh anh, anh mặc kệ em xử trí quà tặng này như thế nào, ném nó cũng tốt, đem bán lấy tiền cũng tốt, dù sao cái số này tôi sẽ vẫn dùng tới, cả đời đều không đổi."

Lúc đó thiếu niên tuấn tú nói lời thề son sắt như vậy, hôm nay Tôn Dao nhìn dãy số này, trong nội tâm lại là không nói được tư vị.

Thật ra thì trong lúc vô tình Tôn Dao đã từng nghe lén cậu nói chuyện phiếm với người khác, nói những động tĩnh của Từ gia sau phiên tòa kia đáng lý Từ Kính đi Mĩ du học, thì lại bị đi an bài Anh quốc, cha Từ lo lắng anh em bọn họ sẽ xảy ra hiềm khích, cố ý đưa hai người đi theo hai hướng ngược nhau.

"Sớm biết bọn Từ gia gia nghiệp phát triển tốt như vậy, ban đầu nên yêu cầu bọn họ lấy nhiều hơn vài triệu. Ai. . . . . sau lúc đó lại ngu như vậy, một trăm vạn liền bị bọn họ đuổi, thật là quá tiện nghi bọn chúng!"

"Lời này đừng để cho chau nó nghe được, lần trước khi biết ông lấy tiền của Từ gia nhưng không phải là lấy để đi chữa bệnh cho bà ngoại, thiếu chút đã lấy thái đao ra chém ông, ông còn ngại chuyện lần trước chưa đủ lớn sao?"

https://thuviensach.vn

"Nếu không phải là tôi, cái tiểu nha đầu kia vừa sinh ra liền bị mẹ nó đem đi cho, hiện tại không chừng ở trong hốc núi trồng rau rồi, tôi lấy tiền trả nợ đánh bạc cải thiện cuộc sống thế nào? Nó còn tuyên bố muốn chém chết tôi, thật là Bạch Nhãn Lang!"

Ngay lúc đó Tôn Dao đứng ở ngoài phòng nghe, nhưng từ đầu đến cuối cô cũng đứng bình tĩnh ở nơi đó, không có nói bất kỳ lời gì, càng không làm bất cứ chuyện gì, chẳng qua là cảm thấy rất vô lực ——

Bây giờ cô đã có thể rất thản nhiên đem tất cả tất cả điều ấy kết với "Số mệnh" , nếu như không phải cậu thiều nợ, mẹ cũng không đi tìm việc làm, cũng sẽ không làm bảo mẫu ở Từ gia, tất cả những chuyện sau này cũng không xảy ra, cho nên tất cả đều đáng đời.

Xét đến cùng đúng là, cô đáng đời đụng phải người nhà như vậy, đáng đời đụng phải người như. . . . . Từ Kính.

Bây giờ cô gặp lại Từ Kính, có phải cũng là đáng đời hay không?

Tính toán thời gian, lần này Từ Kính phải là học thành tài trở về nước, cha Từ đưa anh đi Anh học tài chính, rõ ràng bồi dưỡng anh làm người thừa kế, chỉ là anh lại không muốn quan tâm gia sản của gia tộc, cố tình lấn sân qua làng giải trí làm cái gì?

Từ Kính trở về nước chưa được bao lâu liền đầu tư một bộ phim truyền hình, Từ gia là muốn chiến đấu ở các chiến trường ngành giải trí? Khi người trong nghề vẫn còn ở mò mẫm suy đoán thì chân tướng tin tức lan truyền nhanh chóng ——

Từ Kính, Từ Diên lần lượt trở về nước, kì thực là bởi vì bệnh tình cha Từ đột nhiên trở nên nguy kịch, Từ Diên luôn được cưng chiều, Từ Kính e sợ cho di sản gia tộc sẽ rơi vào tay Từ Diên, mới vượt lên phát lực trước, dùng tư chất Từ gia đi khai thác sự nghiệp của mình.

https://thuviensach.vn

Xét đến cùng, vẫn là một chữ "Tiền" đang tác quái.

Mà cái tin tức nho nhỏ càng ngày càng nhiều người cho rằng là chân tướng, hoặc là tin tức cha Từ qua đời lan truyền nhanh chóng ——

Không ít người đến nay cũng còn nhớ huynh đệ Từ gia, hai người ở linh đường của cha mình vung tay vung chân một màn kịch liệt. Tất cả mọi người lúc bình thường thì hào hoa phong nhã nay lại vì di sản mà lật mặt, không có ai biết rốt cuộc là do nguyên nhân nào gây ra.

Mỗi người trong Từ gia sau khi qua đời sẽ có nơi để thờ tro cốt, Từ Kính là con trai trường, để tang cha mình, đi tới trước bàn thờ đốt nén nhang, cũng chính lúc đó anh phát hiện, vị trí bên cạnh vốn dĩ phải để trống nay lại bị phong kín.

Cả đời Từ Kính cũng sẽ không quên, chẳng biết lúc nào Từ Diên đã nhàn nhã bước đi thong thả đến phía sau anh, cùng anh trước sau như một, đối diện với điện thờ nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết sao? Tôn Dao đã sanh một đứa bé. . . . . ."

Một khắc kia, Từ Kính như bị thiên lôi đánh, bất khả tư nghị quay đầu lại, vừa nhìn là thấy Từ Diên vô vị nhún nhún vai: "Sau khi đứa bé được sinh ra tôi mới biết được. Chỉ là ngươi yên tâm, đứa nhỏ này là của tôi, hơn nữa nó cũng đã chết yểu. . . . . ."

". . . . . ."

"Nghe nói là đã chết sau khi đưa đến cô nhi viện chưa được bao lâu, dường như Lâm quản gia chạy tới cô nhi viện, tro cốt đứa bé đó đã xử lý xong, cho nên tôi liền cho đặt lên cái bàn thờ trống này."

". . . . . ."

https://thuviensach.vn

"Tôi là thật không nghĩ tới tôi đã có con, lại càng không nghĩ tới nó sẽ ra đi, sớm biết như thế này, khi đó tôi liền nên lấy Tôn Dao về nhà."

Từ Kính không hề chớp mắt nhìn Từ Diên, trong đôi mắt cơ hồ muốn nhỏ ra máu, cả người cứng ngắc, đôi môi cũng căng thẳng không nói nên lời.

Khóe miệng Từ Diên nhếch lên, cười cười nói: "Tôi không cưới cô ấy, cũng chỉ vì anh đấy, anh trai, dù sao anh cũng là người thích cô ấy trước, quay đầu lại lại có thể thành em dâu, mặt mũi anh để đâu nữa chứ. Tôi nghĩ, anh không đành lòng thấy tôi ngồi tù nên mới không đứng ra làm chứng tôi . . . . . ."

". . . . . ."

". . . . . ."

Thời gian trôi qua từng chút một, từ buổi sáng đến buổi trưa, ngày dần tối đi, đến lúc mặt trời khuất bóng —— cũng là lúc đưa tang.

***

Mà khi ấy, anh em Từ gia xảy ra tai nạn xe cộ.

Trận tai họa bất ngờ này làm Từ Diên chết, Từ Kính tàn tật suốt đời. Thời điểm xảy ra tai nạn xe cộ quá mức trùng hợp, khó tránh bị người khác dị nghị, bàn luận là có người cố tình gây tai nạn —— dù sao Từ Kính, Từ Diên đã từng có tin đồn vì tranh di sản mà mâu thuẫn lẫn nhau.

Nhưng, phòng quan hệ xã hội của Từ gia phản ứng cũng rất nhanh chóng —— đem bài báo tranh di sản của tòa soạn kiện lên tòa án, cuối cùng Từ gia thắng kiện, dần dà trận oanh động này khắp thành tai nạn xe cộ, cũng bị dân thường xem là chuyện ngoài ý muốn.

https://thuviensach.vn

Chỉ có Tôn Dao, cho dù truyền thông tẩy trắng thế nào, cô cũng không thể nào tin nổi đó là một cuộc ngoài ý muốn, bởi vì cô vẫn không quên tin nhắn anh nhắn cho mình có nội dung như thế nào ——

"Nợ em, tối nay sẽ trả hết cho em. Tạm biệt."

Tin nhắn đó dùng số điện thoại có đuôi là ngày sinh nhật của cô gửi.

Cũng là chủ nhân cái số kia, đã từng không buồn không lo, cho cô biết cái gì gọi là "hẹn gặp lại" và "Tạm biệt". . . . . .

"Sao lại không tập trung như vậy? Trừ một điểm! Rõ ràng tớ có thể qua môn! Thầy Tần đang nhằm vào tôi!"

"Ai. . . . . bạn học Tôn Dao, cậu lên lớp sao chỉ lo nhìn tớ vậy, Giảng viên giảng bài cũng không nghiêm túc nghe giảng. ‘Gặp lại ’, ý tứ là lần tới còn có cơ hội gặp mặt. ‘Tạm biệt’ ý tứ là không gặp lại nữa, ý nghĩa xa nhau, không thể nhầm lẫn."

Ý nghĩa xa nhau. . . . . .

Xa nhau. . . . .

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Tôn Dao vĩnh viễn sẽ không thừa nhận, cô đã len lén chạy tới bệnh viện ba ngày ba đêm, nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức gì của Từ Kính, cô khóc không ra nước mắt, cô đã sớm ép bản thân mình phải quên, sau khi cô thất hồn lạc phách được Nhậm Tư Đồ mang về nhà thì rốt cuộc cô cũng nghe được tin tức trên truyền hình "Theo tiết lộ của người có liên quan, Từ Kính đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng…" Thì cô cảm thấy có bao nhiêu là may mắn.

Cô hy vọng anh ta vẫn còn sốn, bất kể là hình thức nào…

Từ nữ thứ N một đường đi tới nữ chính, giá trị con người cũng lên như nước lên thì thuyền lên, càng cố gắng tấn công vào giới điện ảnh, nghĩ lại hơn một năm trước, cô còn bị một công ty nghệ sĩ nhỏ đóng băng, Tôn Dao không phủ nhận địa vị hôm nay trong giới nghệ thuật của cô phần lớn là dựa vào nhà họ Từ, nhưng cô nên cảm thấy đắc chí vừa lòng, hay nên cảm thấy chua xót? Tôn Dao tận lực dùng chuyện khác để đè nén đi vấn đề này, ví dụ như, vung tiền vào mua đồ xa xỉ, xe sang trọng, thậm chí là nhà cửa, cũng không thèm gửi cho cậu một phân tiền. Cô giống như ngây thơ mà yếu ớt điên cuồng trả thù, chỉ có thể dùng loại phương thức này để phát tiết oán hận tích tụ nhiều năm.

Chỉ là Tôn Dao không ngờ, cậu của cô lại hướng về phía truyền thông tố cáo cô vong ân phụ nghĩa, khiến cho người trong giới được một phen chuyện cười, tin tức huyên náo, nhưng ảnh hưởng đối với cô thật ra thì cũng không lớn, cô làm đại diện cho tập đoàn Kính Nam, có mối quan hệ này, ai dám rút không cho cô làm người đại diện? Trên mạng cũng lan tràn những hình ảnh không hay về cô, vì muốn giữ lại hình tượng của cô, công

https://thuviensach.vn

ty đại diện an bài cho cô đi làm công ích ở khắp nơi, đi xuống những huyện nghèo khó tặng sách cùng quần áo, tham gia hoạt động bảo vệ môi trường, đi cô nhi viện thăm trẻ em mồ côi.

Tôn Dao thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, cô ở trong cô nhi viện đó gặp được đứa bé này--

Thời điểm lần đầu tiên cô nhìn thấy Tầm Tầm, Tầm Tầm cùng với đứa bé cùng tuổi nhưng cao hơn nó một cái đầu đang đánh nhau ở sân cỏ của cô nhi viện, không có biện pháp nào tách ra, cuối cùng cả hai lăn tròn trên sân cỏ, toàn thân dính đầy bùn đất cùng cỏ vụn.

Tôn Dao lúc ấy mới từ phòng vệ sinh quẹo ra, đã nhìn thấy một màn này, chỉ chốc lát sau nhân viên cô nhi viện đã tiến đến mạnh mẽ đem hai đứa bé tách ra.

Cậu con trai kia đặc biệt uất ức: “Tầm Tầm chủ động đánh cháu trước.”

Còn Tầm Tầm, cái gì cũng đều không nói, chỉ bày ra bộ mặt không phục nhìn xung quanh, mặc dù bị viện trưởng phạt nhốt lại, nửa câu giải thích nó cũng không nói.

Dáng vẻ không phục của đứa bé này, cực kỳ giống một người, cho tới buổi tối khi Tôn Dao về tới nhà, bỗng dưng hồi tưởng lại, cô nhất thời bị sét đánh, ngồi yên ở đầu giường, không có một chút xíu bối rối.

Có lẽ tất cả đã đều nằm trong dự định, đứa nhỏ này bốn tuổi, lúc bị đưa đến cô nhi viện là ngày tám tháng mười một, sau khi xác định tất cả, cô cuối cùng cũng có được kết quả xét nghiệm DNA, cô không hề có chút kinh ngạc.

Đứa bé này là toàn bộ sự ô nhục của cô, nhưng cô không thể coi như không nhìn thấy nó, thật sự là coi như tất cả đều chưa từng xảy ra? Cô

https://thuviensach.vn

không làm được.

Cuối cùng vẫn là Nhậm Tư Đồ thay cô quyết định: đón đứa bé trở về, lấy danh nghĩa của Nhậm Tư Đồ.

Chỉ tiếc là Nhạm Tư Đồ chưa đủ ba mươi tuổi, không đủ tư cách nhận nuôi, chỉ có thể thông qua chuyện mất người thân và cô độc để nhận Tầm Tầm về nuôi.

Khi họ tới cô nhi viện một lần nữa đã chậm một bước—đã có một đôi vợ chồng nhanh chân hơn bọn họ nhìn trúng Tầm Tầm, thủ tục chính thức cũng đã hoàn thành được một nửa, rất nhanh là có thể mang Tầm Tầm đi.

“Có thể nhường đứa bé này cho tôi được không?”

Không khí lúc đó trong phòng viện trưởng vô cùng căng thẳng, Tôn Dao khiêm tốn cầu xin. Đôi vợ chồng kia cũng thật lòng yêu quý Tầm Tầm, không muốn buông tay: “Thủ tục chúng tôi cũng đã làm sắp xong, các người rõ ràng là muốn cướp người mà. Ở đây nhiều trẻ con như vậy, tại sao cần phải tranh giành với chúng tôi?”

Sát vách phòng làm việc của viện trưởng chính là là phòng làm thủ tục nhận nuôi trẻ em, đôi vợ chồng này chỉ cần bước chân ra khỏi phòng viện trưởng một bước, Tôn Dao liền nhất định không thể cứu vãn, Tôn Dao liền theo bản năng níu tay hai vợ chồng kia lại: “Van xin hai người, đừng mang thằng bé đi. Tôi đã mất nó một lần, không thể để mất nó lần thứ hai nữa….”

Cái cảm giác lại đánh mất liên tục lấn chiếm lấy Tôn Dao, làm cho cô cả người luống cuống, cô chưa từng chật vật như vậy, so với cô năm đó bị chính người thân mình ép buộc thay đổi lời khai, rút đơn kiện, nhếch nhác đi ra khỏi tòa án, đây là loại khổ sở vô hình, rồi so với cô hạ sinh Tầm Tầm, vẫn còn đang ở trong phòng bệnh tĩnh dưỡng đã được báo đứa bé đã bị

https://thuviensach.vn

mang đi, cô căn bản không để ý tới vết thương do sinh mổ, giống như người điên đuổi theo ra khỏi phòng bệnh thì lúc này đau hơn—

Nhậm Tư Đồ ở bên cạnh còn chưa kịp đỡ, Tôn Dao nói xong dường như đã muốn quỳ xuống.

Đôi vợ chồng này không khó để có thể đoán được người phụ nữ cố chấp cùng với đứa bé kia có quan hệ không ít, rốt cuộc cũng động lòng trắc ẩn, chỉ là lúc này không ai biết ở ngoài cửa, Tầm Tầm đang đứng ở bên ngoài, tự nhiên cũng nghe trộm được màn này, chỉ là đứa bé cho rằng người khóc lóc đến chật vật như vậy là Nhậm Tư Đồ, mà không phải là cô…Đối với chuyện này Tôn Dao cảm thấy may mắn, nhưng may mắn này không khỏi để lại trong lòng cô vài tia chua xót.

Đứa bé mang theo huyết mạch của mình gọi người khác là mẹ…

Nhưng suy đi nghĩ lại, Nhậm Tư Đồ quả thật cũng đáng để gánh trách nhiệm người "Mẹ", Tầm Tầm ở cô nhi viện mấy năm cũng mắc những trở ngại của trẻ con, thường hay đánh nhau, gây chuyện huyên náo để đổi lấy chút ít chú ý ít ỏi, mà sau này đi theo Nhậm Tư Đồ, tính khí của thằng bí cũng dần trở nên ôn hòa hơn, Nhậm Tư Đồ tìm cho thằng bé nhà trẻ quốc tế, mặc dù Tầm Tầm đi học chậm một năm, nhưng rất nhanh đã theo kịp tiến độ, Nhậm Tư Đồ chăm sóc Tầm Tầm chu đáo như vậy, cô tự nhận ở bất kỳ phương diện nào cũng không thể sánh nổi.

Mà trên thực tê, cô gánh không được cái chức vị "Mẹ" này, lúc này lại có người tìm đến cô mời diễn một vai mồ côi cả cha lẫn mẹ.

Đây vẫn là hạng mục đầu tư của tập đoàn Kính Nam, phần đất diễn lần này của cô là vai nữ phụ số hai, nhưng so với vai của nữ chính càng xuất sắc hơn.

Từ Kính là một người cực kỳ thông minh, thủ đoạn nâng người cũng tiến bộ không ít, tiến hành lấy chất lượng làm đầu, để cho cô quen mặt trên

https://thuviensach.vn

truyền hình trước, sau đó mới dìu dắt cô vào giới điện ảnh, bộ phim điện ảnh đầu tiên cũng là một bộ phim được chế tác công phu, nhân vật cũng vô cùng xuất sắc, từng chút từng chút dìu cô đến đỉnh cao, cũng không để người khác lấy cô làm đầu đề câu chuyện.

Nhưng dù sao bây giờ cũng cô đang là người đang lên, muốn thử đóng vai một cô gái trẻ trượt chân xa xã trở thành một người mẹ đơn thân, lại còn phải hóa trang thành xấu xí, tự hủy hình tượng, công ty đối với lần này cũng chưa đưa ra quyết định, Tôn Dao cũng hoàn toàn không đoán được ý nghĩ của Từ Kính, nhưng cô vô cùng thích nhân vật này.

Cô tiếp nhận bộ phim này, không ngoài dự đoán bộ phim rất được mọi người khen ngợi, cô cũng trở thành nữ diễn viên trẻ xuất sắc, sau khi nhận giải ở Đài Loan, công ty cũng đặc biệt mở tiệc chúc mừng cho cô, tiệc chúc mừng này cũng đặc biệt lớn, ngay cả ông chủ lớn của công ty cũng xuất hiện.

Đây là buổi tối sáng chói của Tôn Dao, nếu như Từ Kính không xuất hiện, thì đúng là buổi tối vui vẻ nhất của cô.

Nhưng Từ Kính không để cho cô như nguyện, anh ta ngồi trên xe lăn mà tới. CEO đại diện công ty tự mình ra cửa chào đón, cho họ Từ đủ mặt mũi.

Đây là lần đầu tiên Từ Kính công khai xuất hiện sau tai nạn giao thông, Tôn Dao là người cuối cùng, bị người đại diện ép đến trước mặt Từ Kính, người đại diện thấy cô không tích cực liền thay cô giới thiệu: “Tổng giám đốc Từ đây là nhân vật chính của hôm nay, mới đoạt được giải nữ diễn viên mới xuất sắc.”

Từ Kính cũng chỉ là khẽ vuốt cằm cười một tiếng.

Người đại diện thấy như vậy vội vàng dùng cùi chỏ đụng Tôn Dao. Tôn Dao hiểu ý của người đại diện, cực kỳ miễn cưỡng đưa tay ra, đồng

https://thuviensach.vn

thời kéo khóe miệng ra một nụ cười: “Lần đầu tiên gặp mặt, xin được quan tâm nhiều.”

Từ Kính lúc này mới buông tay cô ra, tư thái vô cùng cao ngạo, đối với hành động này Tôn Dao xì mũi coi thường.

Người đại diện liền lập tức hòa giải: “Tổng giám đốc Từ, công việc ở công ty truyền thông ngài có người chuyên xử lý, cho nên ngài không biết, bộ phim này là bộ phim thứ ba của Dao Dao được công ty ngài tài trợ rồi, chúng tôi vô cùng chờ đợi bộ thứ tư.”

Tôn Dao rốt cuộc cũng thành công trốn khỏi người đại diện, buồn rầu nên chỉ có thể mượn rượu để phát tiết. Mạc Nhất Minh từng cười cô, nói cô căn bản là không có mệnh hưởng phúc, rượu đỏ cao cấp, mấy vạn một chai căn bản cũng không uống được, cuối cùng Tôn Dao liền kêu phục vụ đi lấy hai chai nhị oa đầu, cuối cùng uống đến thích thú.

Chỉ là thời gian tốt đẹp của cô, mà cái người què này lại cố tình muốn tới quấy rầy—

Thảm trài sàn dày, Tôn Dao hoàn toàn không có nghe được tiếng xe lăn của anh ta, cho đến khi xe lăn trực tiếp dừng trước bàn của cô.

Đây là sảnh ngoài trời, trừ cô, còn có ai ăn no rỗi việc không có chuyện gì làm mới chạy tới đây tìm yên tĩnh.

Tôn Dao nghiêng đầu liếc mắt nhìn, tâm tình tốt đẹp nhất thời bị tan thành mây khói.

Mà Từ Kính nhíu lông mày quan sát cô thật lâu, cuối cùng chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Đừng uống nữa.”

Cô trong ấn tượng uống một chút rượu cũng sẽ đỏ mặt, mà hiện tại… uống hết một chai rưỡi nhị oa đầu, mặt mũi vẫn như cũ không đỏ tim cũng

https://thuviensach.vn

không đập, thậm chí khi anh ta đưa tay muốn lấy cái lý của cô thì cô rất nhanh tránh ra.

Không chỉ nhanh chóng tránh ra, còn cố ý hắt đổ ly rượu, mặc cho rượu vấy bẩn quần anh ta.

Cô lập tức kêu lên "Ai nha" Một tiếng thét kinh hãi, vội vàng nhảy xuống khỏi ghế cao, cúi đầu thay anh ta lau quần: "Thật xin lỗi, tôi giúp anh lau một chút."

Không hổ là diễn viên đoạt giải, trình độ diễn phải giống y như thật, nếu như không phải khi chạm vào quần tay ở dưới chân của anh ta cô không có ý tốt thốt lên một câu: "Thì ra Từ tiên sinh dùng chân giả. Chân giả dính rượu không sao chứ?"

Từ Kính cứ bình tĩnh mà nhìn khuôn mặt khiêu khích của cô, không có bất cứ biểu hiện gì, đột nhiên hôn cô.

Đúng, đã nhiều năm, anh ta lại một lần nữa hôn cô.

Nhưng lần này không phải là ánh mắt dịu dàng u mê của cô, mà là cô lạnh lùng tát anh ta một cái. Một cái tát này làm gò mà Từ Kính đỏ bừng.

Tôn Dao hất đầu bỏ đi. Một giây phút kia, lập trường của cô đã rõ ràng, anh ta không buông tha cô, cô cũng liền hành hạ anh ta, quá công bằng, không ai nợ ai…

Tôn Dao cảm thấy đời mình liền như vậy, một mặt hưởng thụ sự chu cấp tài chính từ Từ Kính, một mặt lại ra sức phỉ báng bản thân, không ngờ có một lúc, thế sự liền xoay vần biến hóa, chỉ trong cái nháy mắt rất ngắn---

Không biết bằng cách nào Từ Kính biết được tin Tầm Tầm là con trai của Từ Kính Diên, liền lập tức đi mời luật sự tới phòng khám của Nhậm Tư Đồ thương lượng quyền giám hộ.

https://thuviensach.vn

Chuyện này dọa Tôn Dao sợ hãi, cả đêm lo lắng chạy về chủ động đi tìm anh ta, cô rất sợ bản thân mình chậm trễ, sợ Từ Kính đem đứa bé bắt đi—anh ta tuyệt đối có thể làm ra loại chuyện xấu xa này.

Tôn Dao biết nếu như cô chủ động tìm tới, nhất định sẽ không thể tránh khỏi một cuộc cãi vã. Cô vốn cũng không mang theo ý tốt mà tới, nhưng khi quản gia nhà họ Từ mang cô đi tới lầu hai, khi cô chủ động đẩy cửa ra, trong nháy mắt đó, vốn là nét mặt hung dữ trên mặt cô nhất thời liền cứng đờ lại.

Từ Kính mặc một cái quần lộ bắp chân, phía dưới chân trái trống không. Cô từng có một lần cầm cốc hất vào người anh ta, nhờ vào đó mới sờ vào chân anh ta, lúc ấy mới sờ được cái chân giả kia, lúc này đã trễ, chắc là do chuẩn bị đi ngủ nên anh ta mới tháo cái chân giả kia ra.

Tôn Dao ngây người ước chừng năm giây, khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh ta mới khôi phục lại thần trí—

Cô tới lần này là để gây chuyện, không phải tới thương hại anh ta.

Nhưng không chờ Tôn Dao nói chuyện, Từ Kính đã mở miệng trước: “Xem ra luật sư làm việc tương đối có hiệu quả.”

Xem ra anh ta cũng biết rõ dụng ý của cô, Tôn Dao cũng không sợ cùng anh ta trở mặt, trực tiếp nói: “Anh dám cùng Nhậm Tư Đồ tranh dành quyền giám hộ, tôi liền đem chuyện tốt trước kia mà Từ Kính Diên làm công bố lên báo chí, dám trắng trợn tranh giành đứa bé với người bị hại, đây là cái chuyện quái quỷ gì. Nếu như nhà họ Từ chịu ném thể diện đi, vậy anh cứ để luật sư tới quấy rầy Nhậm Tư Đồ.”

Mặc kệ anh ta có chấp nhận lần uy hiếp này hay không, Tôn Dao cũng đã coi như biểu hiện rõ lập trường của mìn, nhưng không đợi đếm Từ Kính mở miệng, quản gia đã đẩy cửa đi vào, nói với Từ Kính: “Từ tiên sinh, thời gian đã đến…”

https://thuviensach.vn

Quản gia còn chưa có nói hết, Từ Kính đã khoát tay ý bảo ông ta im lặng, quản gia chỉ đành gật đầu lui ra ngoài, ánh mắt Từ Kính cũng trở nên lạnh lẽo, bắt đầu hạ lệnh đuổi khách với cô: “Tôi chuẩn bị đi ngủ, có chuyện gì ngày mai nói tiếp.”

Tôn Dao hừ lạnh: “Ngày mai? Anh không sợ ngày mai tôi đem mọi chuyện công bố ra ngoài, để cho mọi người nhìn rõ bộ mặt thiện lương của nhà họ Từ các người?”

Anh ta hẳn là bị cô chọc cho tức giận, mặt mày trong khoảnh khắc lạnh nhạt đến mấy phần: “Cô làm như thế sẽ có kết quả sao?”

“Ba anh, em anh cũng đều chết, nhà họ Từ hiện tại chỉ còn lại một người què là anh, anh còn có thể lấy cái gì để uy hiếp tôi?” Tôn Dao khinh miệt liếc nhìn chân của anh ta: “Còn nữa, Từ Kính, tôi cho anh biết, đừng tưởng rằng anh mất một chân, ân oán giữa chúng ta liền xóa bỏ, anh nợ tôi, cả đời anh cũng không trả hết được.”

Từ Kính yên lặng nhìn cô ba giây, đột nhiên tầm mắt sáng ngời, hướng ra ngoài cửa kêu lên một tiếng: “Lão Tống, tiễn khách.”

Chỉ chốc lát sau quản gia liền đẩy cửa đi vào, liếc mắt nhìn Từ Kính, khi được Từ Kính ngầm cho phép, lúc này mới đi về phía Tôn Dao: “Vị tiểu thư này, xin cô rời đi.”

https://thuviensach.vn

AI MUỐN TÌNH SÂU LẦM VÀO PHÙ HOA

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Người quản gia này đã sớm không phải là người năm đó mà Tôn Dao biết, cô cũng có nghe nói, sau khi cô rời khỏi nhà họ Từ, không bao lâu sau tất cả những người giúp việc đều bị sa thải, nhà họ Từ làm như vậy, không phải không cảm thấy xấu hổ, nhưng vẫn lừa mình dối người thay đổi tất cả người làm.

Hiện tại, Từ Kính lại muốn làm chuyện bịt tai trộm chuông? Tôn Dao thật cảm thấy bản thân đã quá xem trọng anh ta: “Nói không lại liền muốn đuổi tôi đi. Họ Tự, anh bây giờ cũng chỉ có chút bản lĩnh này thôi.”

Tôn Dao hùng hùng hổ hổ bị quản gia đuổi ra ngoài, một đường bị kéo xuống lầu một rồi bị mang ra khỏi cửa chính nhà họ Từ, mắt thấy bản thân sắp bị ném ra ngoài hoa viên, trong nhất thời cô cũng không biết bản thân kiếm đâu ra sức lực, trực tiếp vung tay một cái, người quản gia cường tráng hơn bốn mươi tuổi cứ như vậy mà bị cô đẩy ngã trên đất, cả người đau đến mức không bò dậy nổi. Lúc ấy Tôn Dao không hề cảm thấy có một chút ác độc, chỉ lo hướng vào trong.

Cô hôm nay không buộc anh ta dừng việc mời luật sư, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chỉ là Tôn Dao không ngờ, khi cô chạy vào phòng ngủ chính thì lại nhìn thấy tình cảnh đặc biệt như vậy---

Mặt mày Từ Kính trắng bệch khó khăn vịn lấy cạnh bàn.

Thấy cô đột nhiên trở lại, anh ta sửng sốt một chút, nhưng cũng không để ý nhiều như vậy, mở miệng hỏi cô: “Lão Tống đâu?”

https://thuviensach.vn

Tôn Dao đứng cứng ngắc tại chỗ: “…Anh…Chuyện gì xảy ra vậy?”

Từ Kính không để ý tới lời cô, kéo cây gậy từ bên giường qua, khập khiễng đi qua cô tới căn phòng cách vách. Tôn Dao đuổi kịp sang căn phòng cách vách thì thấy anh ta kéo một cái ngăn kéo, trong ngăn kéo để bình thuốc, tay của anh ta đã run rẩy quá mức, vừa mở nắp bình ra, cả lọ thuốc liền bị đổ đầy ra mặt đất.

Đầu Từ Kính đã sớm đầy mồ hôi, nhất thời không ổn, cứ như vậy mà ngã ra mặt đất.

Tôn Dao chưa từng gặp qua bộ dạng nhếch nhác như vậy của anh ta, giống như một người xa lạ, cho đến khi anh ta cố gắng đứng lên một lần nữa rồi lại nặng nề té xuống thì Tôn Dao mới bừng tỉnh, cô chạy lên trước.

Ngăn kéo thuốc của anh ta bị lât ngổn ngang, Tôn Dao chỉ có thể hỏi anh ta: “Sao lại nhiều thuốc như vậy, rốt cuộc anh uống loại nào? Còn nữa, bao nhiêu viên?”

Cả người Từ Kính đầy mồ hôi, lưng áo cũng đã ướt đẫm, đau đến căn bản không nói ra lời.

Trên những bình thuốc của anh ta đều là tiếng Anh, căn bản Tôn Dao xem không hiểu, chỉ có thể lấy đại vài viên trong bình này rồi vài viên trong bình kia, cố gắng nhét vào miệng anh ta.

“Tôi đi lấy nước.” Tôn Dao nói rồi muốn đứng dậy đi ra ngoài.

Lại bị anh ta kéo lại.

Anh ta dùng hết chút sức lực cuối cùng, không chịu buông tay: “Đừng đi…đừng…đi…”

***

https://thuviensach.vn

Chờ đến quá nửa đêm, Từ Kính mới dần bình phục.

Quản gia đi vào nhìn thấy tình huống này, lặng lẽ lui ra ngoài, hai người cứ như vậy mà ngồi dưới đất, trên mặt đất còn vương vãi đầy những viên thuốc các loại.

Từ Kính mở mắt nhìn cô, anh ta đang ở trong ngực cô, cũng ở trong mắt cô, một khắc kia, Tôn Dao như bị quỷ thần xui khiến đưa tay, vuốt ve gương mặt của anh ta, cũng trong nháy mắt đó, Tôn Dao ý thức được, cô đã phạm vào lỗi lầm mà chính bản thân cô không thể tự tha thứ--sinh lòng thương hại đối với anh ta.

“Đừng ngạc nhiên như vậy, chỉ là thuốc giảm đau mà thôi.” Từ Kính không còn hơi sức nói.

Từ Kinh bất ngờ nắm lấy tay cô, cô cũng chợt đẩy anh ta ra. Tôn Dao chợt đẩy anh ta ra, đứng thẳng lên, thầm mắng bản thân vết thương trong lòng chưa lành đã quên đau rồi bỏ đi.

Cô cần rượu, cần có cảm giác tê dại, thật may là hầm rượu vẫn ở chỗ cũ, ở dưới tầng hầm.

Năm đó người lén mang cô tới chỗ này uống rượu, là Từ Kính, năm đó cô bị Từ Kính Diên nhốt ở trong này, lật tung toàn bộ biệt thự nhà họ Từ, đem cô từ trong hầm rượu ra ngoài, cũng là Từ Kính…

Rượu cồn thế nào cũng không thể giải thoát được cho cô? Càng làm cho cô dễ nhớ tới nhiều chuyện của “Năm đó”. Tôn Dao tức giận hung hăng đem bình rượu ném đi.

Từ Kính chống gậy đi tới trước mặt cô.

“Tôn Dao, thừa nhận đi, em căn bản vẫn luôn yêu tôi.”

https://thuviensach.vn

Anh ta vuốt ve mặt của cô, hôn lên khóe môi, trong bóng tối, dưới sự tác động của chất cồn, tất cả cứ xảy ra như vậy, dường như hoang đường, nhưng cũng…dường như nước chảy thành sông.

Thời niên thiếu bọn họ từng mang theo những trái tim nông nổi, mong muốn được trao đi cái đầu tiên, dù có khó khăn và không lưu loát, lúc ấy Tôn Dao chỉ cảm thấy đau, nhưng trong nội tâm lại cực kỳ ngọt ngào, cho nên cũng không hề không cảm thấy hoàn mỹ.

Một giây phút ngắn ngủi, Tôn Dao đắm chìm trong ký ức ngọt ngào này, thậm chí cô cũng không khỏi mất kiềm chế mà ôm lấy cổ anh ta.

Năm đó dáng vẻ này có chút thon gầy, bây giờ đã trở nên rắn rỏi hơn, ẩn chưa sự cường hãn đem Tôn Dao giam vào trong lòng, nhưng ngay trong thời khắc kia, một âm thanh xảo trá, âm hiểm, đã vang hành hạ cô trong vô số đêm, chợt xuất hiện—

“Người phụ nữ này anh có thể chơi. Tại sao tôi lại không thể?”

Đó là giọng nói của Từ Kính Diên.

Đó là khi Từ Kính đem cổ tay cô thoát ra khỏi sợi dây thắt lưng của Từ Kính Diên.

Cô gái này anh có thể chơi. Tại sao tôi không thể?

Cô vừa mới gần gũi Từ Kính không được mấy ngày, Từ Kính Diên lại dùng loại phương thức này, đem tất cả những chuyện tốt đẹp nhất phá bỏ, phá vỡ tan tành.

Ánh đèn dưới hầm rượu mờ mờ, trong phút chốc Tôn Dao như nhìn thấy vẻ mặt tàn nhẫn của Từ Kính Diên, cô theo bản năng nhặt chai rượu gần nhất lên, nện xuống gương mặt tàn nhẫn ở trước mặt.

https://thuviensach.vn

Tất cả kích tình của Từ Kính đều bởi vì bể đầu máu chảy mà ngừng lại.

Từ Kính rốt cuộc cũng không tiếp tục tranh quyền giám hộ Tầm Tầm, chẳng qua là khi Nhậm Tư Đồ hỏi cô đã nói gì với Từ Kính thì cô chỉ có thể cười cười một cái, giống như vô cùng khổ sở, cũng giống như châm chọc: "Thật ra thì mình cũng không nói gì, mình ngủ với anh ta một tối. Sau đó nói với anh ta, nếu như anh ta còn muốn ngủ với mình, thì đừng động vào Tầm Tầm nữa."

Nhậm Tư Đồ dĩ nhiên là không hề tin những lời này, Tôn Dao liền lập lờ nước đổi đổi lời nói: "Nếu như anh ta lật lọng, vậy thì lên tòa thôi. Anh ta nếu không sợ chuyện năm cũ bị phanh phui cho truyền thông biết, nhà họ Từ bọn họ mất sạch thể diện, mình còn sợ cái gì mà thân bại danh liệt? Huống chi, Tầm Tầm cũng không phải con của anh ta, anh ta tranh cái gì?"

Cô nào có dũng khí thừa nhận trong lòng cũng có chút không kiềm chế được?

Bởi vì cô rất rõ ràng, coi như đối với anh ta vẫn không kiềm lòng được, thì có thể thế nào đây?

Trời cao cố ý đùa giỡn cô, một lần không kiềm chế được đó lại thật sự để lại hậu quả--

Cô mang thai.

Nhưng mặc dù mang thai thì sao?

Mặc dù biết rõ Tầm Tầm là con của anh ta, thì có thể như thế nào?

Anh ta cũng không có ra tòa làm nhân chứng.

Tôn dao chỉ còn một lựa chọn duy nhất, mang theo đứa bé này đi.

https://thuviensach.vn

Lần này, Từ Kính thế nhưng không có cố ngăn cản cô, thậm chí không tiếp tục xuất hiện trước mặt cô, Tôn Dao ít nhiều cũng trút được gánh nặng. Bởi vì cô thật không dám tưởng tượng, nếu Từ Kính thật sự muốn ngăn cản cô, sẽ có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

“Bỏ đứa bé này đi sau này mình sẽ hoàn toàn giải thoát—“

Đây là lời nói cuối cùng của Tôn Dao với Nhậm Tư Đồ trước khi đi Singapore.

Nhưng đối với người nào cô cũng không thể hạ quyết tâm.

Đối với đứa bé, đối với Từ Kính, đối với bản thân cô…Cũng vĩnh viễn không hạ được quyết tâm, vĩnh viễn không phải nói dứt là dứt.

Nhiều năm trước, nhiều năm trước khi ở trên bàn mổ cô lâm trận liền bỏ chạy, quyết định giữ lại Tầm Tầm, hôm nay cô cảm thấy sợ hãi khi bước chân vào bệnh viện, vốn là mua vé máy bay khứ hồi, cô đang trên đường ra sân bay.

Cô đang trên đường ra sân bay thì nhận được điện thoại của Tầm Tầm.

Tôn Dao còn tưởng thằng bé gọi điện thoại vì muốn nhắc nhở cô đừng quên mua đồ chơi phiên bản giới hạn cho nó, vì vậy không đợi Tầm Tầm mở miệng: “Dì chuẩn bị về nước, chỉ là con yên tâm, quà của con dì đã sớm mua hết rồi, tất cả đều trong janhf lí.”

Tầm Tầm chợt nói: “Dì mau về một chút đi, chú Từ nhập viện rồi.”

***

Tầm Tầm là do Thời Chung căn dặn bảo thằng bé gọi điện thoại cho cô, ý muốn thay Từ Kính giảng hòa hết sức rõ ràng, nhưng Tôn Dao không thể không mắc bẫy—

https://thuviensach.vn

Cô tình nguyện anh ta sống không bằng chết, cũng không muốn anh ta thật sự chết.

Nhưng khi cô xuất hiện ở bệnh viện thì lấy lý do gì đây? Cho tới khi cô về tới cũng lần lữa không có đi tới bệnh viện, trợ lý Tiêu Viên của Từ Kính cũng nhiều lần gọi điện thoại cho cô, đối với vấn đề nhập viện của Từ Kính thẳng thắn nói: “Tai nạn xe cộ năm đó để lại một khối máu tụ trong đầu, khối máu nằm ở vị trí nguy hiểm, không thể giải phẫu, nên liền kéo dài tới hiện tại mà không thể lấy ra, mặc cho nó chèn ép lên dây thần kinh, nếu còn tiếp tục Từ tiên sinh sẽ mất mạng, cho nên chỉ có thể thử một lần, tỷ lệ tối thiểu cũng là ba mươi phần trăm, huống chi người chủ trì cùng trợ lý đều là những chuyên gia não khoa nước ngoài, như thế còn tốt hơn so với chờ chết.”

“…”

Thời gian Từ Kính phẫu thuật được chỉ định là một tuần sau, Tôn Dao không nhịn được nữa liền chạy tới bệnh viện.

Cô đứng ở bên ngoài phòng bệnh nhìn anh ta.

Anh ta đã được thay quần áo bệnh nhân, nằm trên giường bệnh di động, tóc đã bị cạo sạch, nhìn rất là tức cười.

Nhưng mà giọng nói của anh ta mang chút nặng nề: “Không phải em đã đi sao?”

“Nghe nói anh xảy ra chuyện, tôi trở lại thấy rốt cuộc anh cũng chưa chết.”

Tôn Dao nói như vậy, bác sỹ ở bên cạnh cũng hơi sửng sốt, nhưng Từ Kính cũng không kinh ngạc: “Yên tâm, mệnh anh quá lớn.”

https://thuviensach.vn

Tôn Dao không có phát giác, bản thân đã trút được gánh nặng, gượng cười.

Từ Kính vuốt ve má lúm đồng tiền của cô, đáng tiếc hành động có chút bất tiện, chỉ có thể dùng ánh mắt ý hỏi: “Cười cái gì?”

“Tôi đương nhiên là muốn cười rồi, mạng anh lớn như vậy, tôi có thể tiếp tục hành hạ anh cả đời, như vậy tôi mới hả giận, không phải sao?”

Lúc này đến phiên Từ Kính cười.

Rốt cuộc là đang cười lòng dạ độc ác của cô, hay là đang cười cô khẩu thị tâm phi? Tôn Dao không biết đáp án—nhân viên y tế đã mang Từ Kính vào trong phòng mổ.

***

Tôn Dao không biết cuộc giải phẫu bao lâu thì xong.

Cũng không thể xác định đến khi ra khỏi phòng Từ Kính còn sống hay chết. Cô ngồi yên lặng bên ngoài phòng bệnh đợi.

Nhậm Tư Đồ vẫn ở cùng cô.

“Có lẽ giải thoát chân chính không có nghĩa là muốn phá nát tất cả, cho nhau một cơ hội, làm lại không được sao?”

Đối với câu hỏi của Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao không biết nên trả lời như thế nào.

Đúng lúc này, tiểu sinh mệnh trong bụng cô khẽ động một cái.

Tôn Dao không nhịn được vuốt bụng của mình, có một ý niệm lặng lẽ nảy mần: có lẽ thật đúng như Nhậm tư Đồ nói, cho nhau một cơ hội, làm lại có được không?

https://thuviensach.vn

Cô ở lại bên anh, từ từ già đi, cho đến khi trở thành ngọn đèn khô, bao nhiêu hận thù cũng tan biến, huống chi, cô vẫn yêu anh…

~HOÀN~

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86

https://thuviensach.vn